Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

RAVNEN

Søndag d. 2 Januar.
1887.

Nytaarskur.

„Jeg véd det, Frøken Hyben, De har en Gang været en Rose — en vild Rose! Men jeg vil være glad for Frugten! O, bliv min, mit søde Syltetøj!"

Nytaarsnat 1886.

Første Billede.

(Et hyggeligt lille Kvistkammer. Digteren og hans Kæreste sidder ved Siden af hinanden i en lille Sofa bag et dækket Bord med Resterne af Nytaarsgaasen)

Han (idet han tager Vinflasken og fylder sit og Kærestens Glas). Saa, nu faldt Uhret til Slag; nu har jeg akkurat Tid til at fylde Glassene og klinke med Dig — det bliver det sidste Sammenstød i Aar med Dig, min Elskede, min Muse, mit Alt!

Du, som har delt med mig Solskin og Slud,
Du, som er den, der længst har holdt ud!
Ved Glassenes Klang,
ved lystig Sang,
og en Tale, som ikke er altfor lang —
med Dig tager jeg mod det nye Aar,
den dejlige Dreng med det lyse Haar,
uskyldig endnu som Kyllingen i Ægget,
imedens den Gamle med Graat i Skægget
styrter i Tidens Strøm sig ræd —
han véd, han har voldet saa megen Fortræd . . .

Hun: Vil Du tie stille! Tavshed er Guld, siger Estrup, og af mig faar Du intet Sølv for din Lejlighedspoesi! Hør, hvor de skyder der ude — de overtræder Loven lige til det sidste! Det ny Aar, den lyshaarede uskyldige Dreng, som Du kalder ham, giver de en Glædessalut med løst Krudt, akkurat lige som naar vi faar Besøg af kongelige Gæster. Du længes efter at komme til Ro! I Morgen paa fastende Hjærte skal Du skrive om Aaret, der gik! Jeg skal hjælpe Dig, vi lever Aaret en Gang til . . .

Han: Nej, vor Herre bevares!

Hun: Ingen Indvendinger! som Birkedommeren paa Fejø sagde, da han fik Pigen til at bekende det, hun ikke havde gjort. Ser Du dette Uhr? (tager et Uhr frem af en Papæske) Det er et Tidsuhr, det viser baade Aar, Maaned, Dag og Time; naar man drejer det tilbage, gaar Tiden med! Nu staar den paa Slag! 1886 — December — 31 — 12! Men inden den begynder at slaa, drejer vi den tilbage — saadan . . .

Han: Fy for Satan! sikken en Kammermusik!

Hun: Ja — det er akkurat lige som naar Pjerrot drejer paa Harlekins mekaniske Statue; vi mangler bare Lærer Rasmussen fra Sakskøbing til at staa her paa Kassen med sit Spanskrør og slaa 58 Slag. Nu skriver vi den 22de December — i Dag udkommer Nellemanns anden Forbud mod Hypnotismen — den 20de — Rustningsloven. Kra—kra—kra—kra! Nu tager Dagene rask af — lige som „Dagbladets" Abonnenter; vi rutser baglæns og bliver borte — lige som i Tivolis nye Rutsebane. Nu er vi i Maj — kan Du høre Fuglene?

Han: Ja, glem ikke de smaa Fugle!

Hun: Fastelavn!

Han: Fastelavn! alle Narrenes Fest! her stopper vi!

Hun: Godt — saa tager vi paa Maskerade! Nedenfor holder „Droske 117".

Han: Den tog jo Judic med.

Hun: Vi har laant Morskobstheatrets. Det bliver en Ree-Tur hen til Larsens Lokale. Har Du Dragt?

Han: Maskeradedragt? (viser hende en Livjægeruniform) Kender Du en bedre? Den kan bruges over alt — paa Skøjtebanen — paa Maskeballet — paa Dyrehavsbakken — paa Strøget — over alt vækker den Opmærksomhed og Glæde.

Hun: Og jeg tager den sorte Domino,

Han: Nej — la' vær' — det er Fallesens!

Hun: Tys! Du kan vel nok give „den Stumme" til Du faar en ny Rolle! Lad mig nu se, der er Liv i Dig!

Han (viser hende Livjægertrøjen): Jeg staar jo med Livet i Hænderne.

Hun: Sikken et Liv at føre!

Han: Ja, det er ligefrem et Herreliv!

Hun: Det mener jeg med! Fra Fastelavn til Pinse, fra Maskerade til Dyrehavsbakken — til hypnotisk Seance og hjem igen inden Klokken 12, og (knapper den sidste Knap i Dominoen) her ser Du hele „den sorte Domino".

Han: Nej, det har jeg ikke Tid til, jeg vil nøjes med Slutningssangen.

Hun: Scribes?

Han: Nej — Povl Stranges!

Hun:

Skynd Dig da lidt! vor Tid forbi er!
Hører Du Kusken med Pisken nu knalder!
Kom nu til Dansens Tryllerier,
kom nu, de jublende Toner os kalder!
Husk Tiden iler, ej vi hviler,
vi hopper med med lette Fjed,
Tonerne bruser, Glæden smiler,
skynd Dig, Hr. Livjæger, vi maa afsted!

(Danser ned ad Trapperne.)

(Fortsættes.)

Betragtninger over 87.

Mel.: Syls Vise.

Seks og firs, hvil rolig i din Grav,
ikke noget vid're godt du gav;
Du var stadigvæk „ej blot til Lyst“,
men din Efterkommer er min Trøst.
Ingen skal nu mer ha'e Vand og Brød,
— Vand jeg altid grumme nødig nød —
Alle skal vi — hvor behageligt —
ha'e det rigtig godt og mageligt.

Ingen mer skal ud paa Blegdamsvej,
Uhret det skal gaa paa Nicolaj,
aldrig Frederik mer skal køre fast,
saa skal Bethelskibet ha'e en Mast.
„Hesten“ er ej rigtig i sit Es,
derfor skal den ogsaa ud paa Græs,
Frihedsstøtten den skal flyttes bort,
den skal være Grundsten til et Fort.

Ingen løbe skal med Kasser væk —
disse Sommerfeldt-Tog er min Skræk.
Herredsfogderne skal paa Pension,
der skal aldrig holdes Revision.
Og hvis fra Brasilien der mer
kommer nogen Arv til Poul og Per,
skal der ikke mere gøres Blæst
efter nogen Ærlighedsattest.

Olaf maa ej Sofus krænke mer,
Sofus maa ej heller „stænke“ mer.
Ingen mere paa vor Banegaard
Uhret give maa sit Banesaar.
Vi skal være fri for Bøller her,
der skal vanke mange Øller her.
Værtshushold're man ej myre maa,
Damer skal ej med Tornyre gaa.

Vi skal ha'e en Mængde Forter bygt,
for saa kan vi sidde her saa trygt;
Fjenderne de gaar sgu fejl i Byen,
takket være Kvinderne fra Fyen.
Hvert Theater skal gi'e Overskud,
der maa ikke høres Sjoverbud,
„Kisten“ den skal være — tænk blot Dem —
dydig som et Magdalenehjem.

Paa vor Strandvej skal vi være fri
for det fæle Sporvogns-Maseri,
alle Nymfer fra Charlottenlund
de skal bedes om at holde Mund,
Kirsten Pil bli'er Stegevenderske,
eller ogsaa Marketenderske,
og paa Bakken bli'er der Bakken-bart —
saa bli'er syv og firs sgu rigtig rart.

Nytaarsgaver med Deviser.

Til Prof. Matzen.
Saa snart Du faar „en lille Pisk“,
Du snærter fint og Smæld Du slaar
igennem Punschedufien —
det er dog bare Slag i Luften.

Til Ploug.
Stolt som Povel Rytter red Du før Pegasen,
nu har den Kuller faaet, det gamle Asen!
Du maa paa dine Ben nu agitere.
Jeg vil Dig et Par Dansesko levere.

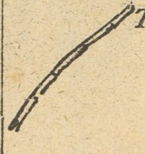

Til Lærer Rasmussen i Sakskøbing.
De har vist Dem som en Børneven!
Tag imod min Gave — slid med Hilsen den;
hver den, som ej med tyve er tilfreds,
vil gi'e sig faar han otte og halvtreds.

Til Frederik Hansen.
Jeg véd det godt, Du er en Hjærtetyv,
Du si'er det selv, saa er det inte Lyv!
Du mange stjal — et er der dog tilbage,
som Du vist ej har Hjærte til at vrage.

Til Ryssel.
Du maalte Tømren med din rette Alen,
og Du er løs paa Traaden, kære Ryssel,
Du havde nok fortjent for al din Talen
en Orden — ja en Kammerherre-Schüssel.

Til Birger Hansted.
Du godt forstod — det maa jeg sande,
at fiske i de rørte Vande.
Jeg haaber, der vil komme nok en Tid,
da ogsaa Du paa denne Krog faar Bid.

Til Carstensen.
Du Styr skal holde paa og Takt skal lære
alle de konservative Smaa;
jeg vilde noget Nyttigt Dig forære —
se her en Taktstok ej forsmaa Du maa.

Til Lars Dinesen.
Hver Gang Du talte for det smukke Køn,
da saa jeg dine kloge Øjne gløde,
og derfor har jeg nu til Dig en Bøn:
at ej Du denne Jomfru vil forstøde.

Til hvem som helst.
Og hermed mine ringe Gaver slap —
dog nej — her er endnu en Knap,
en Frakkeknap med kun et enkelt Øje.
Om det er Estrups véd jeg ej saa nøje;
men jeg dog tror det, og den gærne gi'er
til En, som samle vil paa Relikvier.

Haardt Medikament.

„Mille lider saadan af den Blegsot, vi kommer til at give hende noget Jern."
„Ja, lad hende tage noget af det, der ligger henne i Krogen."

En Gisning.

„Du Petter — Uhrskytten var jo gal!“
„Ja, Gu' var han gal, at skyde Nyaar ind først i December.
„Men han sigtede jo godt.“
„Han har nok ogsaa en Gang været Sigtemager.“

Revuevise

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Her De ser en lille Flok
Venner, som De kender,
og som alle vilde nok
førend Aaret ender
og gaa neden om og hjem,
hilse en Gang til paa Dem,
og møder her paa Pletten
før de ta'er Billetten.

Her er vi Gendarmer, som
kendt var af de fleste,
da fra Thisted vi red om,
at røre vore Heste.
Med Snekastere i Kast
kom vi, drak og blev sat fast,
saa sa'e man til os: Mor I jer
nu med Gendarmhistorier.

Ser De, vi Livjægere
lider ej den Vane,
at de kalder for en Ble
vor lille bitte Fane!
Her som Fanevagt vi staar,
Fan'en hente mig, vi slaar!
Det gør ej no'et De griner
ad vore Suppeterriner.

Nu vi atter køre kan
gennem Byens Gade.
Ret en Omni-Bussemand
var en Gang Hr. Flade;
men ved Pressens Pres vi fik
ham dog vænnet fra den Skik,
at kuske Konduktørerne —
nu er vi bedre kørende.

Det var dog en fæl Ide,
Tuxen fik i Sommer:
han vilde ha'e Fingrene
ned i vore Lommer.
Et Par Neglerødder gik
med lidt gammelt Jernblik,
og før vi hjem blev sendte,
blev vor gamle Klæder vendte.

Jeg en Gang har havt en Sorg,
skønt jeg er saa lille:
Jeg har væt i Silkeborg
med til Kongens Gilde.
Først saa sa'e de til mig: Spis!
siden fik jeg ti Slag Ris,
bare for at kvidre
„Ned med" — og saa vidre.

Jeg er Væverske og jeg
maa min Skytte skytte;
Silke spinder jeg vist ej,
og det kan ej nytte,
vi lidt mer forlange vil,
Ruben har ej Raad dertil;
thi det er dyrt at leve,
naar man leve skal som Greve.

Jeg var med i Helsingør,
men blev ladt tilbage
i et rædsom trist Humør —
der var ej Plads paa „Brage".
Men nu er den Sorg forbi,
Ploug har sagt: Hæng bare i!
Dans og dans, saa vinder
vi — vupti! — Danmarks Kvinder!

Følger af at læse Jule-Annoncer.

Petersen havde ivrig studeret Boghandlernes Annoncer om Jule- og Nyaarsgaver. Især spøgede Erik Bøghs dramatiske Arbejder i hans Hoved.

Om Natten drømte han, at til Tak for sin Troskab var Jomfruen bleven gift med Et Uhyre, skønt hun kunde have faaet Tre for En, men blev Narret April. Bedst som de saa havde faaet Valbygaasen paa Bordet — Om Forladelse! saa mødte der En lille Datter, der gjorde en brat Ende paa Fastelavnsgildet, Men saa kom heldigvis Redaktionssekretæren og spillede Alle mulige Roller med Et enfoldigt Pigebarn, saa at det dog blev „En glædelig Fastelavn især for Geniet fra Odsherred, der gjorde Lykke som Ægtemandens Repræsentant.

A. J. Meyer har i Juleugen haft travlt med at opskrive „Arbejderforeningen af 1860"s Mærkedage, og denne mærkelige Mand viser en mærkelig Evne til at finde lidt mærkeligt. Saaledes er i Følge „Blad for Arbejderforeningen af 1860" den 30. Juni bleven mærkelig ved, at „Foreningen hørte op med at holde Bladet „Politiken";" men den 10de Juli er bleven en dobbelt Mærkedag, thi da hændte den Begivenhed, at to gamle Herrer havde efterset nogle gamle Bøger, og tog fat paa andre.

Amatør, t. Eks. Hindenburg, naar han paa Højremøder optræder som „Hurtigmaler" og paa 5 Minuter maler Estrupperne af som ufkyldige Engle og Oppositionen som den skinbarlige Djævel.

Amazone, krigsgalt Fruentimmer. De danske Amazoner kaldes „Kanonkvinder" og hører egenlig hjemme paa Fyen, hvor de tilbringer deres Tid med at støbe deres Klokker og andre Værdigenstande om til Kanoner til „Fædrelandets Forsvar", i Stedet for at passe deres Bogbvedegrød. Til Ære for Kanonkvinderne burde derfor Krigsministerens paatænkte Kanonstøberi ligge paa Fyen.

Ambassadør, Gesandt, kostbar Nipsfigur, som et lille Land godt kunde undvære og Pengene bruges til nyttige Foretagender.

Ambition, „honnet Ambition", ærgærrig Stræben, som naar Folk gør Dikkedarer for at faa en Titel eller en Orden, eller naar Urtekræmmer Sørensen bliver en drabelig Livjæger for at undgaa „den simple Væbning".

Ambrosia, Gudernes Føde. Matzens, Kommandør Carstensens, Gjødesens og Jagds og de øvrige Ministerkokkes Lovtaler til Jupiter-Estrup og den ganske Provisorieolymp er Ambrosia for Ministrene, der dog ikke bliver sede af den Føde, men maa engang imellem lave en provisorisk Æggekage for at holde Humøret oppe.

Amen er alt hvad Ministeriet forlanger, at Folkethinget skal sige til Befæstningerne og de øvrige Regeringsforslag, men det ugudelige Folkething kan aldrig sin Lektie, men siger bestandig „Jamen" —.

Amerika, alle Sommerfeldters og forlorne Sønners forjættede Land. Amerika hævner sig ved til Gengæld at sende os sit berømte „amerikanske Flæsk" paa Halsen.

Amfibie. Ploug, Erik Bøgh og adskillige Andre levede i sin Tid højt paa deres Sange for Friheden og derer Begejstring for det frieste Land, men trives nu ret godt i Reaktionens mudrede Vand.

Amme, Reaktionens Amme Maren Matzen spaserer i „Kongens Have" med de smaa Konservative og leger Kæreste med de vældige Gardeifortere og de grønne Livjægere. Ungerne flaskes op med „Avisens" Børnemælk.

Amputation, amputere, skære af, sætte af, som naar Kapitalisterne beskærer Arbejderne deres Løn og naar Kommunen tager deres politiske Rettigheder i Pant for Sygehjælp.

(Fortsættes.)

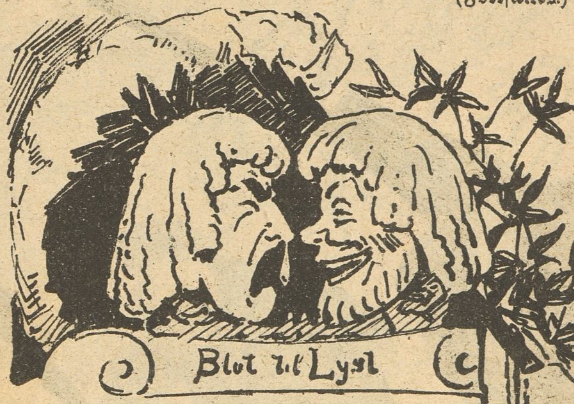

Folketheatret.

Theatret modstod ikke „Fristelsen"
at gøre Rejsen „Vedbæk-Skodsborg-København" igen;
paa denne Rejse har vi saa ofte været med,
det nye Aar begyndes der med „Velgørenhed".

Kasino.

„Peter Sørensen" gav en Gæsterolle blot —
Nu har Kasino da faaet sin „Askepot".

Dagmartheatret.

Paa „Landsoldaten" løsned Kritiken nogle Skud,
han dækked sig behændig. Folk strømmer nok derud;
thi Krudt og Larm og Bulder betager mangt et Sind —
og Lygten viser Vej med sit rødlige Skin.

Ravnen

udgaar fra 1ste Januar i ny og smagfuld Udstyrelse, trykt paa godt Papir og med **Billeder i Farvetryk.**

Ravnen vil som hidtil fra et *socialistisk Standpunkt* behandle Dagens brændende Spørgsmaal i *satirisk Form* saavel i Vers som Prosa og ved *originale humoristiske Tegninger.*

Ravnen vil trods de med den nye Udstyrelse forbundne Udgifter som sædvanlig kun koste **10 Øre pr. Nr.**, og vil saaledes blive *det billigste og smukkest udstyrede danske Vittighedsblad.*

Paa Grund af den Udstyrelse, som nu er givet Oppositionens eneste Vittighedsblad, har vi imidlertid det Haab, at alle Modstandere af gammel Slendrian, Uret og Provisoriepolitik vil virke af al Kraft for „Ravnens" Udbredelse, for at Bladet med Held kan hævde sin Plads overfor Modstandernes Blade.

Abonnement modtages paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, og for Provinsernes Vedkommende paa Postkontorerne.

Naar der ringes til Krig.

Nr. 2.

Söndag d 9. Januar

1887.

Efter Kogebog.

»Hvad Satan, Tøs! har Du stjaalet den Hare, vi spiser, fra Naboen? Justitsraaden kommer og siger, Du har taget hans Hare, der hang udenfor Vinduet!«

»Ja, Herre! jeg koger efter Kogebog, og der staar udtrykkelig: Man tager en Hare!«

Nytaarsnat 1886.

Andet Billede.

(Maskerade i Larsens Lokale. En Mængde Masker bevæger sig mellem hverandre. Digteren og hans Kæreste træder ind i Salen.)

Hun: Hvor her er glat! man kan jo ikke staa stille.

Han: Det er heller ikke Meningen, at man til Maskerade skal staa stille som til Vagtparade. Kan Du ikke staa, saa lad os rende, min lille Rendemaske!

En fuld Mand (til Orkestret): Spil op, I Spilopmagere! Nu vil Narren synge en naragtig Vise!

Narren (synger).

Lirum, larum, basseralle,
jeg er Narren over alle!

Alle smaa Narre, som løber omkring,
smigrer og logrer og bukker,
kror sig og snor sig med sirlige Sving,
smøres om Munden med Sukker.
Hvad de skal tænke, at vide de faar,
Bomuld i Øre, i Øjnene Blaar.

Men jeg, jeg hæver mig paa mine Tæer
over de andre der nede,
ler ad den hele naragtige Færd
i denne her Løgnerede.
Sandheden Lov til at sige man har
kun, naar man er en rigtig Nar!

Lirum, larum basseralle,
jeg er Narren over alle!

Miss Humbug: God Aften, Fætter!

Narren: God Aften, Kusine! Nej, hvor Du ser godt ud! Barmen saa hvælvet og . . .

Miss Humbug (smilende): Ja, det er, hvad det er — Humbug, men det er moderne.

Narren: Og hvad laver Du nu? Dentin for hule Tænder? Kød-Pepton? Gigtolie? Hudbrillantine?

Miss Humbug: Ingen af Delene, nu lever jeg af at skære.

Narren: Er Du bleven Ligtorneoperatrice eller kvindelig Barbersvend?

Miss Humbug: Barber? Nej, det er ikke paa den Maade, jeg har været med til at tage Folk ved Næsen. Jeg har saamænd tilbragt mine sidste Dage i en mørk Ostekælder og moret mig med at lave Rester; de første Dage i Ugen solgte vi aldrig noget — om Lørdagen vilde alle Folk have en billig Rest. Men nu skal jeg ikke længer være paa det Skæreri, eftersom Fader skal være Partikulier og bygge . . . .

Narren: Hvad?!

Miss Humbug: En stor Ejendom!

Narren: Han har da ikke faaet en Arv fra Brasilien eller vundet Sangfuglevennernes Prisopgave?

Miss Humbug: Du er en Nar! Tror Du, man behøver at have Penge for at bygge Huse? — Ah, der ser jeg en af mine Folk! (til en lille fed Mand) Er 'et ette Ette? De er ude og værne Arbejderne?

Ette: Ja, man er jo lidt værnepligtig; men nu, saa længe det er koldt, er der dog nogle Arbejdere i „Værnet“, men naar Sommeren kommer, gaar Arbejderne, og vil endda have Attest for, at de aldrig har været der. Det er nogle mærkelige Folk!

Miss Humbug: Lige saa mærkelige som „Arbejderforeningen af 1860's Mærkedage.

Ploug (med sorte Silkestrømper, Atlaskes Vest, Fløjls Knæbukser og Kjole, Paryk med Pisk i Nakken; til Digterens Kæreste): Skønne Maske!

Vil Du danse med mig — kun en eneste Dans?
Det vil blive et Minde med straalende Glans!

Hun: En Dans med den gamle Sanger!

Ploug: Jeg var Sanger — nu er jeg Danser ud til Taaspidserne! Jeg danser for „Fædrelandets Forsvar“, danser for Kristiansborgslots Genopførelse, danser for „Arbejdernes Værn“, danser for Nyssels Valg, danser, danser til vi gaar bag ad Dansen! Skønne Maske!
Kun et Tryk af din Haand og et Smil af din Mund,
og min Arm om dit Liv et stakket Sekund!

(De danser.)

En Avisdreng: Køb „Avisen“ — aa hva'? Vil De ikke gi'e noget for den, kan det ogsaa være lige meget, og smider De mig ned ad Hovedtrappen gør det heller ikke noget, saa gaar jeg op ad Køkkentrappen, De ska' ha' en — og naar De har læst den, kan De bringe den ned til Urtekræmmeren!

En fuld Mand: Skraldemanden kommer paa Torsdag!

Digteren (til sin Kæreste): Tiden iler!

Hun: Uhret gaar dog for sagte! Nu skal jeg dreje det frem! Vi skulde jo kun tumle os blandt de Glade! Nu vel — Dato: 2den Pinsedag, Adresse: Dyrehavsbakken! (Hun drejer Uhret frem. Musiken forstummer, Lysene slukkes, en tæt Taage skjuler alt. Lidt efter lidt bryder Pinsesolen frem, bortvejrer Taagen og Dyrehavsbakken viser sig.)

(Fortsættes.)

Et Morgenbesøg.

„Der er tre Herrer udenfor!“

„Ah, formodenlig en Deputation, som vil bringe en Lykønskning i Anledning af, at „Ravnen“ har anlagt nye Farver uden at skifte Kulør. — Værs' artig, træd nærmere!“

De tre Herrer traadte ind, svingede med Hattene og raabte: „Længe leve Hans fyrstelige Højhed!“

„Nej, lad være at skrige saa forbandet! De er gaaet forkert i Byen! De tror vist jeg er Grev Ravn til Store Ravnsborg? De er vel tre Højremænd, der er paa Jagt efter en Folkethingsmand?“

„Vi har glemt at give Deres fyrstelige Højhed vort Kort!“

„Grekow, Stailow & Kaltschew, storbulgarisk Handelshus, Etablissement for Fyrstetroner og Septere i alle Størrelser, Kroner af fineste Nikkelsølv, brugt Hermelin — alt garanteret i et Aar.“

„Nu gaar der et Julelys op for mig: De ønsker jeg skal anbefale Dem en Kandidat til den bulgariske Trone. Intet er lettere — lad os se efter i Statskalenderen, der er en Masse aandrige unge Prinser; vi putter dem alle i en Urne og trækker et godt Numer.“

„Vi vil kun trække det korteste Straa, saa længe Rusland er saa stort og Czaren saa nær. Nej, De maa være vor Fyrste, vi har intet andet Valg som Højre sagde, da det opstillede Nysiel i feste Kreds. De er den gemytligste, og vort stakkels Folk kan nok trænge til lidt Adspredelse.“

Deputationen lagde Papir, Pen og Blæk paa Bordet og pegede derpaa med tre seksløbede Revolvere.

„Skriv!“

„Nej — jeg vil da have Lov til at betænke mig.“

„Hvor længe?“

„Aa — et Par Aar!“

„Skriv — straks! Vi gaar ikke hjem til Sofia med en lang Næse.“

De tre Haner blev spændte — Spændingen var strækkelig! Da sprang Døren op, og Magnetisør Hansen stod smilende iblandt os. Han pustede paa Deputationens Pander og sagde: Vaagn!“

„God Morgen!“

„Ah, det var Medier!“

„Ja,“ sagde Hansen, „jeg havde paalagt dem den første Søndag i det nye Aar som den bulgariske Deputation at gaa paa Opdagelser efter en passende Kandidat til den bulgariske Trone, og jeg sagde de skulde vælge den gemytligste. Det er det Hele. Undskyld mine Nytaarsløjer! — God Morgen!“

RAKKETTER

Jule-Evangeliet: Fred paa Jorden! mindedes denne Jul af alle europæiske Magter derved, at de kappes om, hvem der kan blive først færdige med sine Rustninger til Krig.

Rusland har faaet sig en ny Finansminister, der hedder Wishnegradaski Dette Navn klinger ikke godt — det lyder næsten som Visnepolitik paa Dansk! — og varsler ilde for de russiske Finanser, der er sløje nok i Forvejen

---

Kejseren af Rusland har befalet, at de russiske Embedsmænd og Officerer, der er dekorerede med bulgariske Ordener, skal aflægge disse. — Da Hjort-Lorentzen læste Efterretningen herom, faldt han paa sine Knæ og sagde: Jeg takker Dig, Herre, at jeg ikke boer i Rusland!

En kasseret Tronkandidat.

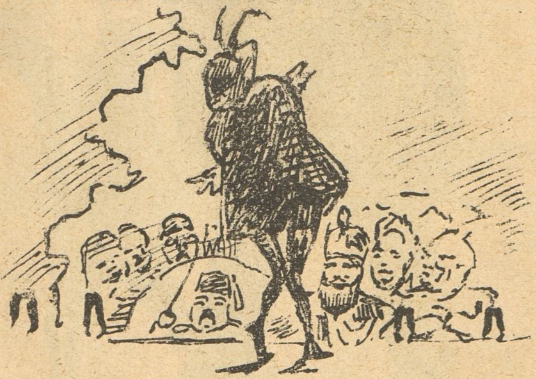

Da jeg var Fyrste af Mingrelien,
jeg paa den allerværste gik.
De Pokkers „Damer med Kamelien“
mig plukked', saa det havde Skik.
Da mine Rubler fløjten vare,
mig Czaren vinked' til Tronen hen,
men de forbandede Bulgare'
vil ej ha'e En fra Mingrelien.
Og derfor fik jeg ej Bulgarien.

Moderne Mythologi.

»Fa'er, hvad hedder den Mand der med Pengeposen?«
»Han hedder Merkur, min Dreng, han var Kasserer i Olympen.«
»Hvorfor har han Vinger paa Benene, Fa'er?«
»For hurtigere at kunne stikke af med Kassen.«

Fanget Redningsmand.

»Ka' Du ikke hale i min Hale, Ho'de?«
»Ka' Du ikke se, hvor jeg hænger i!«

Nytaarsløjer i Kærteminde.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig o Syd.

Har De læst „Kærteminde Avis“?
Det er gruelige Ting den fortæller,
mørk om Mørkets Gærninger mælder
og om Vindvers og Døres Forlis.
Kærteminde bli'er rost for sin Ro,
Nytaarsnat gør den ligefrem Oprør,
ja et Oprør, som ikke faar Ophør,
førend Klokken forsigtig slaar to.

Først en Dreng gennem Gaderne løb,
men saa myldrede frem hele Skaren;
Byens Damer, som frygtede Faren,
de helt ned under Dynerne krøb.
Og der laa de og lyttede spændt
til en rædsom kinesisk Pistolild;
et brillant Fyrværkeri med en Sol til
ud for Bagerens Vindver blev tændt.

Alle Lygter de fik deres Knæk,
Raadhusdøren blev stormet; ved Braget
en Kat, som sad oppe paa Taget
styrted' ned og besvimed' af Skræk.
Skaren drog gennem Gaderne kæk,
og den klinked' hver eneste Rude,
som dog straks blev erstattet med Klude,
da man let kan faa Snue af Træk.

Skilte flytted' de. Uhrmag'rens Uhr
foran Klokkerens Dør maatte dingle,
medens Bagerens dejlige Kringle
maatte hænge paa Slagterens Mur.
Og saa tog de et Vintapperskilt —
— ret en sød lille Unge med Vindruer —
og hang op foran Jordmod'rens Vinduer.
Man maa tilstaa, det Indfald var snildt.

Paa en Rambuk i Brolægg'rens Port
de med ladte Kinesere fyred',
og en Brolæggerjomfru de myred',
skønt hun slet ingen Ting havde gjort.
Men den Brolægger er nu saa stræng,
han slog dem en Spand koldt Vand i Ho'det,
og saadan fik de koldt Vand i Blodet,
og saa lusked' de hjem og i Seng.

Milde Gaver.

Mel.: Og Kejseren bor paa det høje Slot.

Godgørenheden er meget stor
og meget rart der i Mennesket bor,
men den, der giver, han vil min Ven,
dog allerhelst ha'e Renter igen.

Naar Fyrsterne uddeler Ordenspynt,
saa venter de just ingen Rente i Mynt,
men kun, at til Løn for den rare Pragt
man støtter Tronen af al sin Magt.

Naar Præsten gi'er sin Velsignelse,
saa er det en Skattelignelse,
skal en begraves med Tale flot,
saa maa der nok spyttes i Bøssen godt.

Grosseren, der giver ved Armods Raab,
han nærer dog sikkert det stille Haab:
til Tak for sin Lindren af Nød og Savn,
at se i Avisen paa Tryk sit Navn.

Selv Pigen, der giver sin Kærlighed hen
til ham, hun kalder sin elskede Ven,
hun véd saa godt at hun Renter vil faa,
naar bare Moneterne til vil slaa.

De fleste gi'er ikke et Æble hen,
hvis ikke en Pære de faar igen;
men tys! — her bryder jeg af min Sang,
for ellers saa bli'er den vist altfor lang.

Amtmand er en Værdighed, til hvilken Vejene er meget forskellige. **Bille** maatte t. Eks. gøre en Omvej over Amerika for at naa til Holbæk, medens **Rump** slap med at rejse fra Korsør til Hjørring eller Ringkøbing, hvor det nu er han skal gaa ind til sin Herres Glæde og hvile paa sine i Kampen for Provisorierne vundne Laurbær.

Amtsforvalter bliver kun „Landets bedste Sønner", t. Eks. **Jagd.** Men „Lykken er en Blomme" — trods al deres Slid har hverken Dinesen eller Matzen drevet det saa vidt endnu.

And. Der var en Gang en Mand, som havde 20 Ænder. Saa slagtede han den ene And, huggede den i Stykker og lod de nitten Ænder hugge den i sig; derefter led en af de nitten samme Medfart, og saaledes blev han ved, til der kun var en And tilbage, som havde ædt de nitten, uden derfor at være bleven federe. Da denne Historie kom i Avisen, lo Folk som de var gale og sagde, det var en And, og det var det ogsaa, og hver Gang Aviserne efter den Tid fortæller en Historie, som man kan tage og føle paa, siger man: det er en And. Naar „Nationaltidende" fortæller, at de social-demokratiske Blade er Privatmands Eje, hvoraf enkelte Førere tager Indtægten, saa er det en And. Naar „Avisen" fortæller den er Arbejdernes Ven, saa er det en And.

Andemad røres sammen af „Avisens" barnlige Kokke; men naar den laves efter Opfers Kogebog, bliver det noget uappetitligt Griseri. (Se „Næstv. Av."s Avertissement om de strejkende Smedes Hustruer.)

Annoncer skrives paa Kontorer og i Kræmmerhuse, i Reglen paa Kræmmerlatin, og trykkes i Bøger og Blade, paa Mursten og Flisesten, og kører gennem Gaderne paa Sporvogne og Trækvogne, eller bæres omkring af seks Bybude paa Stænger.

Anonym, en Mand uden Navn, som Berlingskes Z.

(Fortsættes.)

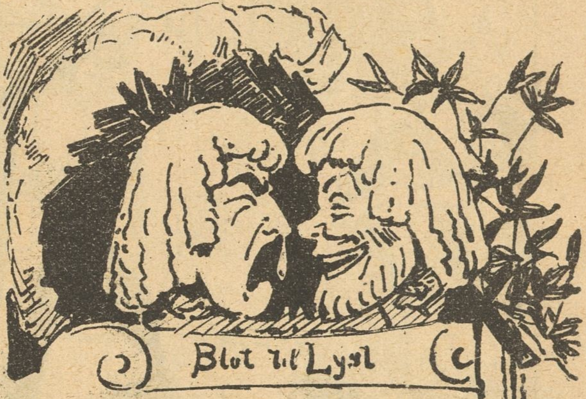

Nu gaar Folk igen i Theater,
nu er der Nyt paa alle Plakater.

„Landsoldaten", „Askepot",
„Velgørenhed" i stort og smaat!

Lad kun Kritiken rynke Næsen —
en glad Københavner er aldrig kræsen.

Noget med Slag i og noget med Glans,
saa er tilfreds hans æsthetiske Sans.

Naar han vil se noget højt og vil le,
gaar han i Cirkus Variété:

Der er komiske Musikere,
musikalske Gymnastikere.

Noget til at le af og noget for Øjet,
saa er en glad Københavner fornøjet.

Ravnen

udgaar fra 1ste Januar i ny og smagfuld Udstyrelse, trykt paa godt Papir og med **Billeder i Farvetryk.**

Ravnen vil som hidtil fra et *socialistisk Standpunkt* behandle Dagens brændende Spørgsmaal i *satirisk Form* saavel i Vers som Prosa og ved *originale humoristiske Tegninger.*

Ravnen vil trods de med den nye Udstyrelse forbundne Udgifter som sædvanlig kun koste **10 Øre pr. Nr.,** og vil saaledes blive *det billigste og smukkest udstyrede danske Vittighedsblad.*

Paa Grund af den Udstyrelse, som nu er givet Oppositionens eneste Vittighedsblad, har vi imidlertid det Haab, at alle Modstandere af gammel Slendrian, Uret og Provisoriepolitik vil virke af al Kraft for „Ravnens" Udbredelse, for at Bladet med Held kan hævde sin Plads overfor Modstandernes Blade.

Abonnement modtages paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, og for Provinsernes Vedkommende paa Postkontorerne.

Regnskabet opgøres!

»To Millioner mindre end i Fjor, tre Millioner mindre end i Forfjor! Det gaar tilbage, Jacob, det gaar svært tilbage!«

Nr. 3.

RAVNEN

Søndag den 16. Januar

·1887·

Naturhistorie.

„Den afrikanske Stump-Abe *(Colobus)* har hvide Øjenbryn og Rundskæg .. Hvad er det nu Sørensen bestiller? Hvis I ikke har Opmærksomheden henvendt paa mig, er det mig umuligt at give Jer en Forestilling om Abens Udseende.“

Nytaarsnat 1886.

Tredie Billede.

(Dyrehavsbakken. Folk, som er ude at more sig, deriblandt Digteren og hans Kæreste.)

Hun: Lirekasser, Trommer og Bækkener, hvilke indtrængende Lokketoner!

Han: Ja, de virker ikke saa frastødende som Pibekoncerten i „National", da de danske Musikere gjorde Skrue. Dette her er jo en hel Suite for Dreje- og Slaginstrumenter, men jeg synes dog det hele er noget taktløst!

Hun: Skal vi prøve vor Lykke?

Han: Nej, i Cigarbutiker er Lotterispil forbudt. Ja, naar man endda kunde bære sig ad som Kollektøren paa Nørrebro, der først spillede med, naar han vidste, hvad Numre der var trukket ud. Nej, lad os fryde os mellem Skovens grønne Træer, vi véd jo ikke, hvor længe de faar Lov at blive staaende; snart laver de maaske det Hele til en flad Slagmark.

To fine Herrer (en gammel og en ung, nærmer sig.)

Den Gamle: Med Forlov, gaar denne Vej til Kongensgade?

Digteren: Jo, det gør den; men det er ingen Springvej, og saa er der tre Kongensgader i København, hvilken af dem skal det være?

Den Gamle: Den Kongensgade, hvor Kongen boer.

Digteren: Kongen boer slet ikke i Kongensgade, han boer i Amaliegade, men jeg tror ikke, han er hjemme i Dag. Men der er maaske nok en Anden, der kan tage mod Besked.

Den Gamle: Vi vil ha'e vores Krone!

Digteren: Skylder Kongen Dem virkelig en Krone? Og for en lumpen Krone vil De løbe den lange Vej?

Den Gamle: Min Herre! det er en stor Krone, en Guldkrone! Jeg er Herman Beck, jeg er en Sønnesøns Søns Sønnesøn af en dansk Konge, og han der er min Søn Heinrich, han er en Sønnesøns Søns Sønnesøns Søn af en dansk Konge. Ikke sandt, Heinrich?

Den Unge: Jo, Papa!

Digteren: Ja, De skal bare gaa ned ad Bakken, saa til højre til Bellevue, saa igen til højre ned ad Strandvejen, og saa kan De spørge Dem videre for i Konstantia, Slukefter, Kildevæld og Lille Vibenshus.

Den Gamle: Tak, min Herre! saa snart jeg faar min Krone, saa . . .

Digteren: Gør endelig ikke noget uoverlagt Løfte. Farvel! — De to havde været ude at se Solen danse.

En Holmensmand (ved et Bord foran et Telt, raaber ud.) Ohøj, min Dreng! (Digteren og hans Kæreste gaar hen til Holmensmanden.)

Digteren: Onkel!

Holmensmanden: Sæt Jer ned og faa en kold Bajer med og en varm Pølse paa en Papirtallerken!

Hun: Der er noget, der bevæger sig i Deres Øl.

Holmensmanden (ser i Glasset): Jo, nu er der saagu' igen Revolution i Bajern.

Digteren: Det er kun en forfalden Guldsmed.

Holmensmanden (idet han hjælper Guldsmeden op): Ja, han har været lidt forfløjen, men han staar dog til at redde! (Betaler Opvarteren med Penge, som han har bundet ind i et Hjørne af sit Lommetørklæde.) Du skal ikke kigge saa langt efter min Portemoniks, den kan jeg nemlig ikke have med, eftersom Du ikke vil finde Spor af Lomme i hele min Habit. De blev nemlig saa forbandet følsomme ude paa Holmen, og vilde se os efter i Sømmene, om vi ikke stak af med Sømmene, men saa rev jeg alle mine ni Lommer af og sagde til Mutter der hjemme: Se her, min gamle Tøs! her har Du Kaffeposer nok til en hel Maaned! — Saa trak de sgu Følehornene til sig!

Hun: Det ser da ikke godt ud med alt det Madpapir rundt om mellem Træerne.

Digteren: Man skulde tro, det var et Parti af Kongens Have Dagen efter Højres Grundlovsfest!

Holmensmanden (ser ned ad Bakken): Hvad Fanden er det? Har de nu faaet Tivoligarde ud paa Bakken?

Digteren: Nej, det er Marmorpladsens Garde. Den skal Du ikke se over Hovedet, det er da en Garde, der kan vokse, og maaske en Gang blive Frelsens Hær!

Holmensmanden: Hvis den ikke dør af Børnekopper. Skal vi saa lette Anker?

Digteren:

Ja, lad os gaa under Løvet
og trække frisk Luft i Støvet,
plukke en Smørblomst paa grønne Vang,
lytte til Sommerfuglenes Sang!

(De gaar ud paa Bakken og bliver borte i Mængden.)

(Sluttes.)

Ved Spillebordet.

E.
Saa begynder Spillet?
B.
Jo!
E.
De skal sidde der!
S.
Min Tro,
der er ingen Ting i Vejen!
N.
Jo i Vaien er en Kro!
E.
Hør lad os nu være fri
her for dass —
N.
De sa'e
E.
At vi
nu skal holde kun paa Retten,
N.
— Tabu-Retten — mener De.
E.
Netop, min kære,
jeg mener paa Ære,
vi vil alle slaa og falde
for vor Tabu-Ret.

S.
Hvordan er Kuløren? —
B.
Sort!
N.
Kan De stikke?
E.
Det er gjort!
Kom med alle store Kort nu,
blot lidt fort nu —
B.
Sa'e De Fort —
S.
Mine Hjærter er kun faa.
E.
Det maa intet sige!
S.
Saa?
Det er hørt paa hver en Plads her!
N.
Jeg si'er Pas her!
E.
Ja pas paa!
Hvor kan man spille,
naar Bønderne drille?
Jeg er færdig.
B.
Bær da værdig
Tabet som en Mand.

S.
Damen er mig tro og huld.
E.
Jamen her er Snesen fuld
og en Tier —
B.
Ah! De tier!
E.
Ja for Tavshed det er Guld!
S.
Kortene maa gi'es omkring —
E.
Vrøvl!
S.
Hvad sa'e De?
E.
Ingen Ting!
N.
Ingen Thing — hør De er modig!
B.
Ja, der slog De slemme Sving.
E.
Holdt — De har set her!
N.
Men De er sgu bet der!
B.
Ja, min Sandten —
E.
Der forsvandt den
allersidste Trumf.

Lys og Stage.

Doktor Pingel sagde i Onsdags, at Højre i Rysfel havde fundet et Lys, som de nu søgte en Stage til i femte Kreds.

Det er ogsaa rigtig; man skal ikke sætte sit Lys under en Skæppe, selv om det kun er en Praas. Men Manufakturhandleren gaar dog nu som paa Naale af Frygt for, at han skal rende sig en Stage i Livet.

Gademusik.

„Gaa Du heller hen i Spidsen af Toget med din Musik!“

Tvetydig Afbrydelse.

„Sikken et Føre!“
„Maa jeg føre Dem, Frøken?“
„Hvad skulde det føre til?“
„Jo, hvis De vilde løbe med mig — hele Livet igennem . . .“
„Tag Dem i Agt — De bliver skuffet!“

Raketter

Ved Højres „Stiftelsesfest“ i Kasino den 18de November f. A. lovede Kommandør Giødesen Estrup, at han paa Valgdagen vilde komme marscherende i Spidsen for 26,000 Højremænd.

I forrige Uge mønstrede General Matzen disse Kærnetropper og lod sin Trompeter Frederik Hansen give dem dette Skudsmaal i „Avisen“:

„**Det vilde være uforsvarligt at lægge Skjul paa, at en utilgivelig Sløjhed og Ligegyldighed har trængt sig ind i vort Parti.**“

„Inden Valgdagen skal enhver Vælger i København besøges“, hedder det i et Opraab til Højres Ungdom. — Nu véd Vælgerne altsaa, at der forestaar dem en „Besøgelsestid“. Forhaabenlig vil det unge Højre komme til at sande, at det overalt har truffet Oppositionen „selv hjemme“.

„Hvor er nu Kandidaterne henne?“ raabte Matzens Trompeter i Lørdags, da Folkethinget var opløst. „Sløjhed, Ligegyldighed, Forsømmelse!“

I én Retning er Højremændene dog slet ikke saa tosséde: de ler bare ad Trompeterens Skælden, de stiller sig ikke op, blot for at falde.

„Avisen“ er arrig over, at Pastor Hostrup, hvis „Ben var for gamle og skrøbelige til at gaa omkring og hværve Sjæle for Guds Rige“, vil stille sig til Valg, stille sig i Række med dem, der kæmper mod provisoriske Gendarmer, Kruppske Kanoner og Fæstningsværker.

Hværve Sjæle til det himmelske Rige! Det kan Pastor Steen langt bedre — han kender Tag'et!

En Pessimist.

To Valgkandidater bejlede i et Vælgermøde til Vælgernes Stemmer.

Efter Mødet traadte en Vælger hen til den Kandidat, der havde behaget ham mest og sagde med Overbevisning:

„Alle ærlige Folk vil stemme paa Dem“

„Tak, Skæbne,“ svarede Kandidaten, „saa sejrer sgu min Modstander!“

Nye Koste.

Der er et Sted et lille bitte Landskab; naar man ser det paa Landkortet ligner det saadan en lille sort Plet, som der ofte bliver, hvor en Flue har siddet og spist til Middag. Men Herskeren dér har dog baade adelige, gejstlige og borgerlige Undersaatter, han har ogsaa Bønder, ja endogsaa Ministre, og det er om dem, vi skal høre.

Til Hverdagsbrug var Forholdet mellem Ministrene og Folket ikke værre end de fleste andre Steder, det var kun den Dag, Ministrene kom og vilde have Penge eller præsenterede Regninger paa Ting, som Folket mente var unyttige, saa satte Folket sig paa Bagbenene, som man siger, og lod Solen gaa ned over dets Vrede mange Gange, skønt det var et kristeligt Folk, der altid læste i deres Hattefoer, naar Præsten talte.

Saaledes havde Ministrene en Gang sat sig i Hovedet, at de absolut vilde have et Plankeværk, saadan et meget dyrt Plankeværk med Spidser foroven, for saa troede de, ingen Fremmede kunde komme ind til dem; men Folket satte sig med Hænder og Fødder mod Plankeværket, og resignerede som saa: Hvis der kommer nogle Tyveknægte eller Røvere og vil trænge ind med Magt, saa har de to Udveje at gaa ind ad: enten vælter de Plankeværket eller ogsaa gaar de en anden Vej, hvor der intet Plankeværk er.

Folket og Ministrene blev Uvenner, de gik og saa surt til hinanden i mange Aar for dette Plankeværks Skyld; for det var deres Livssag, sagde de. Det Surmuleri var Skyld i, at meget blev forsømt, og der blev saadan et ækelt Uføre i Landskabet; men Ministrene klarede sig med, at de ikke kunde feje med de Koste, de havde faaet; de sendte dem mange Gange ud for at faa dem byttede, men de, de fik, var aldrig bløde og bøjelige nok til at de rigtig kunde koste med dem.

„Kostene er gode nok,“ sagde Folket.

Men Ministrene sad alligevel og ventede paa nye Koste. De havde nemlig allesammen Tid at vente.

En engelsk Digter siger: „Den Haand, som bevæger Vuggen, er den Haand, der regerer Verden!“ — Den gode Mand glemmer, at af ti Kvinder sætter de ni Vuggen i Bevægelse med Foden.

Anemoner ej plukkes i Skoven mer, for nu skal der plantes **Kanoner!**

Anker. Naar Sømanden „letter Anker“ har han i Reglen god Vind, men naar Øltapperen letter paa Ankeret, er det forbi med det gode Øl.

Anmærkning er den sidste Rubrik i Karakterbogen, hvori Vedkommendes Opførsel noteres. „Han er udfordrende og hensynsløs“, skrev „Social-Demokraten“ i Pastor Steens Karakterbog; „de er fløje og efterladende“, skrev Matzen i Højremændenes.

Appetit skal der til for at døje et Foredrag af Kommandør Carstensen.

Apex, Spids. Det kan dog ikke nytte at gaa ned i en Beværtning og forlange en „Apex“, naar man mener en „Spids“. Værten kunde let tro, at man vilde „gøre Knuder“.

Appanage. En kostbar Fornøjelse, der i Grunden slet ikke er morsom.

Argument. Findes ikke i Provisoristernes Ordbog. Naar det kniber, hjælper de sig med de saakaldte „slaaende Argumenter“: Politiknipler og Gendarmer.

Aristokrat. Se Rosen.

Armee, dyrt Legetøj.

Aroma, Duft, fik man i gamle Dage fra Rosenaaen.

Arsenal, Tøjhus. Regeringens Tøjhus ligger paa Slotsholmen. Befolkningens Tøjhus, ogsaa kaldet „Assistentshuset“, ligger i Nybrogade. Rundt om i Byen findes mindre Tøjhuse, der bevogtes af de saakaldte „Pantere“; i disse Tøjhuse opbevares under Tiden Livjægeruniformer „af Mangel paa Plads“.

Kys og Klaps.

I „Avisen“ for i Onsdags findes et **Akrostikon.** Liniernes Forbogstaver læste nedad danner Ordene: **Leve Estrup.** Men den første Linie siger:

„Løgnen har hværvet sig mangen en Tolk!“

Fra de Smaa i Odense.

— — — Og saa, kære Peter, har vi Skoledrenge og Medlemmer af „den konservative Klub i Odense for at modarbejde Tobaksrøgning blandt de Unge dannet en Forening, som de hævngærrige Cigarhandlere har døbt „Røgfordrivernes Fagforening“. Alle Medlemmerne maa forpligte sig til ikke at ryge Tobak. Jeg véd ikke, kære Peter, om Du nogen Sinde har været fuld af Tobaksrøg. Det er den værste Hovedpine, Du kan tænke Dig. Saa længe vi ikke er klogere end de smaa Konservative, er der nemlig i vort Hoved et tomt Rum, hvor den varme Røg, der altid stiger tilvejrs, trænger op og presser imod, og for at faa denne kvalmfulde Luft ud igen, er det bedste Middel, at man hænger sig op paa et Søm paa Væggen med Hovedet ned ad ligesom Harerne udenfor Vildthandlerens Butik. — Ligesom Slagterne og Urtekræmmerne i København modarbejder Forbrugsforeningerne, saaledes modarbejder Cigarhandlerne og Restavratørerne os, fordi vi er en Ikke-Forbrugsforening, men det lykkedes os dog i Torsdags med en Kagekone som Vejviser, at faa et Lokale, hvor vi fik en hel Del at drikke, saa jeg i Morges vaagnede med et Hoved, hvori jeg havde en Fornemmelse, som det var fyldt med smæltet Bly eller kogende Olie.

Skriv snart til din hengivne

Carl Mikkelsen.

Ravnen

udgaar fra 1ste Januar i ny og smagfuld Udstyrelse, trykt paa godt Papir og med **Billeder i Farvetryk.**

Ravnen vil som hidtil fra et *socialistisk Standpunkt* behandle Dagens brændende Spørgsmaal i *satirisk Form* saavel i Vers som Prosa og ved *originale humoristiske Tegninger.*

Ravnen vil trods de med den nye Udstyrelse forbundne Udgifter som sædvanlig kun koste **10 Øre pr. Nr.,** og vil saaledes blive *det billigste og smukkest udstyrede danske Vittighedsblad.*

Paa Grund af den Udstyrelse, som nu er givet Oppositionens eneste Vittighedsblad, har vi imidlertid det Haab, at alle Modstandere af gammel Slendrian, Uret og Provisoriepolitik vil virke af al Kraft for „Ravnens“ Udbredelse, for at Bladet med Held kan hævde sin Plads overfor Modstandernes Blade.

Abonnement modtages paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, og for Provinsernes Vedkommende paa Postkontorerne.

Folkekøkken.

Nu har vi Lyst til at leve stort,
saa vil de knibe paa Kroner og Øre!
De Indkøb, vi har a conto gjort,
om dem vil de slet ikke Tale høre.

De vil ej betale, hvad vi tog paa Kridt —
— de viser sgu ikke et Spor af Noblessen!
Ja, tænk! disse Herrer endog gaar saa vidt,
at rent ud de nægter os Penge til Essen!

Men Folket igen nu spørge vi vil,
skønt meget godt Svaret vi forud kender:
dem, vi lod rejse, de en Gang til
atter krakilsk os paa Halsen sender.

Men hvis de saa ikke vil gi'e os Lov
at købe alle de mange Varer,
som vi forlangt har til Husbehov,
saa desuagtet vi nok os klarer!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

N. Cohens Tryk. København.

Nr. 4.

RAVNEN

Søndag den 23. Januar.

En giftefærdig Datter.

»Du lovede Du vilde gaa med i det Kongelige og se »En giftefærdig Datter«.
»En giftefærdig Datter! Nej, mit søde Barn, det ser jeg jo hver Dag, og det keder mig bestandig!«

Nytaarsnat 1886.

Fjerde Billede.

(Festsalen i Rømersgade. Alle Lysene er tændt. Salen er fuld af Folk, paa Tribunen ses Magnetisør Hansen og som Medier en Del kendte Mænd. Digteren og hans Kæreste træder ind.)

Hun: Der sidder jo vor fælles Ven Lars Dinesen oppe! — Og Hindenburg — og Ploug — og Olaf — og lille Frederik! — det var da morsomt — bare gode Venner!

Han: Ja — det er det sidste Vennemøde i 86.

Magnetisøren (giver Olaf Poulsen et Stykke Pindebrænde). Lad os nu faa lidt Musik!

Olaf (spiller en Fløjtesolo.)

Magnetisøren (til Ploug og Henrik Smith). Se, hvor mange Mennesker her er — nu maa her agiteres for Højre!

Ploug (springer op og danser Fandango, medens Olaf spiller og

Henrik Smith (synger):

Snur, snur, snur gamle Ploug omkring!
Knejs nu kæk og hæv Figuren,
hold Dig kønt i Posituren,
snur, snur, snur rundt i lystig Ring!

Snur, snur, snur gamle Ploug omkring!
Du skal neje og til Slutning
slaa et Reje- og Badutspring,
snur, snur, snur rundt i lystig Ring!

Snur, snur, snur gamle Ploug omkring!
Fromt og ydmygt Du dit Kors bar,
dans for „Fædrelandets Forsvar“,
snur, snur, snur rundt i lystig Ring!

Magnetisøren (vækker dem. Til Dinesen): Hold en Tale!

Dinesen (farer op): Jeg vil kun her ved dette Bord — sige et Par Ord — til Damerne, den stærke, stille Magt — jeg vil kun sige, hvad jeg saa tidt har sagt!

Ploug: Det er hørt! Bravo!

Dinesen: Har vi bare Damerne paa vor Side, kan vi let vinde den skønneste Valgsejr! thi de kan forstemme — omstemme alle Mænd! Med en løsnet Lok kan de fange den vildeste Helt, med en brændende Taare smælte det mest staalsatte Jernhjærte. Vi er Filistrene, Oppositionen er Samson, men Kvinden skal være vor Dalila, og naar hun kan hjælpe os med en løs Lok og en Smule salt Vand, saa kan hun sagtens gøre os den Tjeneste at være usynlig til Stede paa Valgdagen, saa skal vi til Løn herfor stemme imod, at hun selv faar Valgret!

Ploug: Det er hørt! Bravo!

Dinesen: Saadan som Statsmaskineriet er indrettet nu, duer det ikke; hvor meget det bliver smurt, gaar det hvert Øjeblik i Staa. Det er fordi der ingen Disciplin er i Folkethinget, fordi de alle vil have en Villie istedenfor at overlade den til Ministrene; der skulde kun være et Par Stykker, der kunde bruge Munden, Nøddeknækkere eller Talemaskiner, de andre skulde bare have lange Halse, saa de kunde se til højre og nikke og sige „Gud velsigne Dem!“ naar Ministrene nøs, saadan Nikkedukker, som der staar i Thehandlernes Vinduer! De er saadan nogle vi vil ha'e valgte, og det er saadan nogle vi vil bede Damerne som den stille Magt at agitere for!

Ploug: Det er hørt! Bravo!

Magnetisøren (vækker Dinesen. Giver Frederik Hansen et Brev): Det er en Udfordring fra Cavling!

Fr. Hansen (græder højt): Han vil slaa mig ihjel! Matzen! Crone! (styrter ud.)

Magnetisøren (smilende til Hindenburg): Det var Attesten, han løb med!

Hindenburg (løber efter ham): Stop Hjærtetyven! (Hele Mængden styrter efter ham. Salen tømmes. Gassen slukkes.)

Sidste Billede.

(Digterens Kvistkammer. Digteren og hans Kæreste kommer hurtig ind.)

Han: Lampen er gaaet ud.

Hun (ruller Gardinet op): Men saaledes fanger man en Solstraale! (Nytaarssolen skinner ind gennem Ruden.)

Han (gaar hen til Vinduet og ser ud):

Du nye Aar, som smiler os i Møde,
vil Du forsone nu din Formands Brøde?
Og tør til Dig vi sætte ret vor Lid?
Og vil Du give os en bedre Tid?
Og vil Du standse Tordnen af Kanonerne?
Og vil Du stifte Fred iblandt Nationerne?
Og vejre Mismodstaagen bort med Vindene?
Og bringe Fred i Hjærterne og Sindene? —
Saa gi'er vi os med Glæde i din Vold!
Vi véd ej, hvad Du bærer i dit Skjold.
Men Haabet er for ungt til straks at briste,
og Haabet — det er det, vi sidst vil miste.

Socialistisk Valgsang.

Mel.: Holmens faste Stok.

Nu i Baaden ud,
Reaktionens Bølger stiger;
der er sendt os Bud:
fejg er den, som Pladsen viger;
Stridens Planker brast,
Søen vælted' ind i Rummet,
og vor Frihedsmast
ligger med sit Flag i Skummet,
men i Faren staa
Vælgere med aaben Pande,
Grundlovsskuden maa
i Bølgen ej forgaa.
Hurra, Hurra, Hurra!

Vi har uden Lods
vist at kunne klare Pynten,
selv den Gang da Goos
klirrede for os med Mønten,
og paa Kristjanshavn
dukkede vi godt Kaptajnen,
selv dengæve Ravn
slap ej for at staa i Regnen;
husk det glade Aar,
Kammerater, naar vi stemme,
men kun Sejr vi faar,
hvis nu vi bedre slaar.
Hurra, Hurra, Hurra!

Se, hvor nysselig
Højre sejler op i femte,
det er Rysselig,
hvor de Folk dog er forstemte,
de vil Holmgang ha'e,
men de gemmer Kandidaten,
og hans Navn det ska'
derfor inte paa Plakaten!
Nej, en Folkemand,
en, som ej med Æren sjakrer,
føre skal vor Stand
i femte Kreds i Land.
Hurra, Hurra, Hurra!

Hørdum er malt a'
tidt af Højres Farvekrukker,
nu maa Klatten ta'e
sig en Malermand, som bukker,
thi de „bedre" Folk
frygter for at blive fældet
af vor Sandheds Tolk,
der staar fast som Eg paa Fjældet.
Næste Fredag maa
Højre se hvad Fraser hjalp dem,
for det Slag vi slaa
kan Jensen ikke staa.
Hurra, Hurra, Hurra!

Holmens faste Stok
med Hr Ravn forsigtigt leger,
men nu har den nok
faaet mere Lyst til Meyer.
Højremænd, som kom
hjem fra Provisoriets Lande,
vender Næsen om,
de har syntes li'e saadanne.
Hvis det bedste sker,
saa vi skal af Ravnen plukke
hanses Rigsdagsfjer,
dem faar han aldrig mer.
Hurra, Hurra, Hurra!

Odense sin Strøm
lod med Provisoriet skylle,
og dens Højres Drøm
er en ny fra Estrups Hylde.
Men de glemmer vist,
at vor Jensen kan dem tøjre,
han som Socialist
pensler Hedemann og Højre.
Leve da vor Sag,
leve alle raske Gutter,
som paa Valgets Dag
slaar for det røde Flag.
Hurra, Hurra, Hurra!

Et Møde.

Han: Tak, Skæbne! der sidder Fa'er i øm tete a tete med en lille Zigøjnerske, og han sa'e til Mo'er, han skulde til Møde!

Hun: Ja, han mente naturligvis Stævnemøde.

Han: Men paa dette Møde sejrer vi. Hvis Fa'er nu ikke vil stemme for vor Forbindelse, truer jeg ham med at gi'e Mo'er Ordet.

Et svævende Spørgsmaal.

En Gæst: En Kop Kaffe!
En anden Gæst: En Kop Kaffe!
Opvarteren: Foruden den ene eller to i det hele?

Til

Ryssel

paa hans Fødselsdag den 17. Januar.

Nu er Du fyldt en og fyrre, min Ven,
jeg kan ej ønske Dig større
Lykke paa kommende Valgdag, end den,
at Du bliver „færdig med Fyrre“!

„Ravnen“.

RAKETTER

Nogle og tyve Næringsdrivende bliver jævnlig stillede i Matzens Gabestok som Folk, der er enfoldige nok til at modtage „Avisen“ til videre Udbredelse. — Tydeligere kan det næppe siges Oppositionen, at man paa disse Steder ikke ønsker dens Søgning.

Medens Eksercerhuset, Ridehuset og Skolernes Gymnastiklokaler lukkes for Arbejderpartiets Valgmøder, hoverer „Avisen“ over, at Langelinieporten stod aaben hele Natten i Anledning af Roforeningen „Kvik's“ Sportsbal i Pavillonen paa Langelinie. Men hvad der navnlig fryder „Avisen“ er, at „i al den Tid gik der en Skildvagt og passede paa Langelinieporten“.

Hvad mon nu Skildvagten er bleven mest begejstret over: Soldaterlivet eller Sportsvæsenet?

Gadban Pascha, der som bekendt ingen Næse har, venter som Belønning for sine Bedrifter i Bulgarien, at faa en „Næse“ af Sultanen.

Sultanen har anmodet Professor Ebstein — der nok er den egenlige Opfinder af den Kur mod Fedme, som Bismarcks Doktor Schweninger har efterlignet — om at komme til Konstantinopel, for at hjælpe Sultanen af med noget af hans Fedt. Professoren skal dog have foretrukket, at kurere de Troendes Behersker in absentia, idet han ordinerede Allerhøjstsamme en Tidlang at blive sin egen skatteydende Undersaat.

Ubegribeligt.

Tidligere boede jeg paa første og nu bor jeg paa femte Sal, og dog siger Folk, at det gaar nedad for mig!

Naar —

Mel.: Musiken kommer.

Naar Fred'rik bliver mager
og Knauer Moralist,
naar Estrup Afsked tager
og Ploug bli'er Socialist,
naar Lars bli'er Kvindehader,
og Kok en Digter stor,
naar „Værnet“ faar en Fader
og Folk „Avisen“ tror.

Naar Berlingske bli'er morsom
og Grove faar esprit,
naar Goos han bli'er som Foersom
og Ferslev gaar fallit,
naar Bahnson bliver billig,
naar Ravn han hader Vand,
naar „Thinget“ bliver villig
og Ryssel Rigsdagsmand,
naar Jægerkorpset kan
faa Bukser alle Mand,
naar Manicus igen
med Ingerslev bli'er Ven,
naar Matzen møde kan
som Crones Eftermand,
naar ej der gøres Blæst
om en Attest.

Saa er den inte mere sort
vor Udsigt til et Garderfort,
saa kør vi til Slukefter-Kroen
s'gu ovenpaa en fynsk Kanon;
men li'egodt si'er jeg, indtil da:
„Om det skal blive saadan, ja
se det er no'et vi selv bestemmer,
det er hvad det er!“

Gengangere.

Lucianus Kofod, der i sin Tid udførte det ikke almindelige Kunststykke, at falde uden Modkandidat, og Redaktør H. Wulff, der i Forening med Lars Dinesen ekspederede „Folkets Avis“ over i en bedre Verden og har en længere Øvelse i at falde igennem ved Folkethingsvalg, stiller sig begge paa Fredag. — Forhaabenlig vil deres gamle Held heller ikke svigte dem denne Gang!

Assessor. Man har Assessorer, der er saa omhyggelige for politiske Modstandere, at de gemmer dem i Skabe, for at de ikke skal komme noget til. Provisorierne har ogsaa skabt en Slags Assessorer, der kaldes „flyvende" Assessorer, men som dog ikke har nogen Lighed med Engle.

Assistentshus, se Arsenal.

Assistentskirkegaard kaldes saaledes, fordi Præsten Steen ikke kan kaste Jord paa en afdød Socialdemokrat uden at have en Assistent ved Siden til at passe paa, at 10,000 „alt Slags Folk fra Gaden" ikke gør „Sjov", ɔ: fusker Velærværdigheden i Haandværket ved at holde Ligtaler.

Assurance. Da Dampsporvognen rimeligvis fremdeles faar Lov til at husere paa Strandvejen kan det sikkert betale sig at oprette en Livsassurance for Strandvejens Beboere, Spadserende og hvem der ellers færdes dér til Vogns, til Hest eller til Fods.

Asteroide, himmelfalden Sten, t. Ex. Præsten ved St. Johannes, da han saa det kæmpemæssige Følge med de røde Faner i Spidsen.

Astronom, Stjærneforsker, t. Eks. Hjorth-Lorentzen; han bliver glad, naar han opdager en ny Stjærne glimte paa sit Bryst, men han bliver heller ikke daarlig til Mode, naar han ser et Kors.

Asyl, Tilflugtssted for Smaabørn. De konservative Klubber er saaledes Asyler for de smaa Konservative. Asylforstander er Redaktør Carstensen.

Sort Utaknemlighed.

Harmfuld over den bekendte Sløjhed i Højre, at saa faa Højremænd har Lyst til at lade sig stille op for at falde, og ærgerlig over at maatte savne sin tidligere Medarbejder, den til Amerika flygtede Tømrer Smith, der nu vilde være et brugbart Æmne, skrev „Avisen" i Onsdags:

„Skam faa den, der som Amerikaner
flygter bort til Hr. Bergs Koloni."

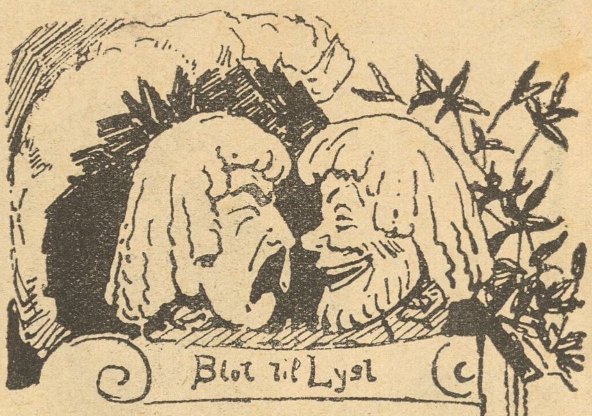

„Landsoldaten" falder ej let,
— endnu blev to kun saarede —,
naar „Askepot" kører i Guldkaret,
er femtenhundred bedaarede.
Folketheatrets „Velgørenhed"
kan ej for længe vare ved,
det kan paa Kassen tære,
„Uden Midtpunkt" at være.

Ravnen

udgaar fra 1ste Januar i ny og smagfuld Udstyrelse, trykt paa godt Papir og med **Billeder i Farvetryk.**

Ravnen vil som hidtil fra et *socialistisk Standpunkt* behandle Dagens brændende Spørgsmaal i *satirisk Form* saavel i Vers som Prosa og ved *originale humoristiske Tegninger.*

Ravnen vil trods de med den nye Udstyrelse forbundne Udgifter som sædvanlig kun koste **1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr.,** og vil saaledes blive *det billigste og smukkest udstyrede danske Vittighedsblad.*

Paa Grund af den Udstyrelse, som nu er givet Oppositionens eneste Vittighedsblad, har vi imidlertid det Haab, at alle Modstandere af gammel Slendrian, Uret og Provisoriepolitik vil virke af al Kraft for „Ravnens" Udbredelse, for at Bladet med Held kan hævde sin Plads overfor Modstandernes Blade.

Abonnement modtages paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, og for Provinsernes Vedkommende paa Postkontorerne.

Der er Forskæl.

»Saa kommer disse Ardejdere og vil ha'e vores Eksercerhus!«
»Og vore Gymnastiklokaler!«
»De tror maaske, fordi Ryssel fik Lov til at gøre Øvelser herinde!«
„Der er da Satan til Forskæl!«.

Nr. 5.

RAVNEN

Søndag den 30. Januar.

Kunstkritik.

»Jo, jeg maa tilstaa, det er mageløst! Disse Vandreroser, der vandrer hen ad Grøftekanten — hvor levende! og denne tunge Sky, der svæver over Kirken! Det er godt, den er kommen til at hænge fast i Kirketaarnets Spir, ellers vilde den falde ned og slaa det lille Lam ihjel, der gaar og træder i Nælderne.«

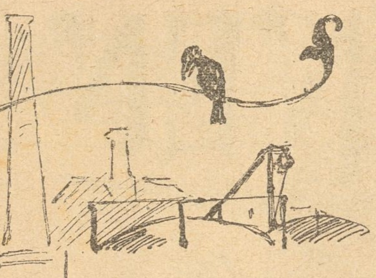

Socialistiske Valgsange

I.

Melodi: Piben lyder.

Op til Valg, hver Mand, som
tæller!
Værkstedsdøren vi i Dag
maa lukke til!
Op, hver Mand! husk hvad
det gælder!
Det er ikke Bagateller:
|: Folkets Frihed staar paa
Spil! :|

Frygt ej for i Dag at nærme
Dig de »fine Folk« med Pels-
værksfoer i Slag!
Kan din Dragt mod Kulden
knap Dig skærme,
er lidt tyndslidt end dit Ærme,
|: mød og kæmp for Friheds
Sag. :|

Mangen Ven maa blive
hjemme,
netop derfor bliver Sejren ej
saa let!
For at slippe ud af Nødens
Klemme,
han opofred har sin Stemme!
|: Derfor op og kæmp for
Ret! :|

Th.

II.

Mel. af „Genboerne“: Nu saa kom, tag fat.

Kom nu alle Mand,
kom fra By og Land!
Mod Estrups Garde vil vi holde Stand!
Vi vil vise, at
Højres lille Klat
vi let kan gøre mat.
Matzen vil hjem og lægge sig,
lad os da hjælpe ham paa Vej.
Lille Ryssel let,
sender hjem vi net
paa en »Retur-Billet“!

Kom blot her og stem,
ja, med Fynd og Klem,
saa skal nok Højre blive »Store-Slem“!
Naar vi møder kæk,
saa er Rosen væk,
og Bahnson faar sit Knæk!
Før vi forlader denne Plads,
Højre skal have Løbepas!
Kom blot her og stem,
at med Fynd og Klem
vi bære Sejren hjem!

S. Larsen.

Højres Slagsang.

Op, I brave Ryssellianer!
frem til „Holm“-gang nu i Jer Kreds!
Reaktionens de galende Haner
|: er med Møddingen ikke tilfreds, :|
de vil „højre“ paa Straa — det er Stemmer,
Vælgerstemmer de vil ha',
det lokker alle, lige fra
Ekscellencen og ned til en Kræmmer.
Afsted i Kammen rød,
et Dump er ikke Død!
Afsted, afsted! Paa Land over By
lad høre et Kykeliky!

Op I brave, tro Florianer,
op med Stemmerne nu blot lidt rask!
Sort er Venstre som Morianer,
|: nu skal Højre sgu ta' dem i Vask! :|
— Alle be'er vi i vore Bønner
om Sejr for Generalerne,
for Asses're og for Malerne,
for Ministre og for Svigersønner!
Afsted til Kamp og Valg,
smør Bagen ind med Talg;
thi naar — thi naar I dumpe, da
gaar Huden ikke a'!

Mester og Lærling.

„Du skal ikke tage Dig det saa nær, Friedrich, at de siger Du er begavet, for det siger de bare for Løjers Skyld. Carstensen, som var din Mester, før jeg fik Dig, siger Du er et Fæ. Men Carstensen kan alligevel være glad for Dig, for havde Du været saa begavet som Lars Dinesen eller som unge Grove, havde Du været dannet som Ploug eller som Formand Melby, saa var Carstensen aldrig bleven Formand for de konservative Klubber, og hvis Du ikke havde været saadan en ung Fyr, der ikke kan stilles op, saa var Carstensen aldrig bleven stillet op i Helsingør, men vi maatte tage til Takke med ham i det sidste Øjeblik, men saa var han ogsaa lige saa villig som Malermester Jensen! Jeg véd ikke, hvad Du gi'er mig, Friedrich, for Jensen som Folkethingsmand? Du godeste Gud! han taler jo lige saa ravruskendesplitterpinende galt som Du skriver! Ha, ha, ha! La' os kun ta' os et billigt Grin, min Dreng, der er ingen der hører os, og Du er vel nok saa klog, at Du ikke angiver mig for at have gjort Nar af vore Kandidater? — Naa, naa, naa! lav nu ikke saadan et grimt Ansigt! Du holder ikke af, man siger det, men Du er en Sladderhank, Friedrich! Du er ligefrem Embedsmændenes Skræk! men hæng bare i! Maalet helliger Midlet! — Du har gjort din Pligt, Friedrich, det er Dig og Viggo Jørgensen og den ulykkelige Tømrer Smith, som vi maatte sende til Amerika, og de andre unge Fyre, det er Jer, der har vakt de Unge og vist de Gamle, at der endnu er Unger til. Men somme Tider, Friedrich, bli'er jeg alligevel saa knusende gal paa Dig, naar Du har sat nogle dumme Streger i min Avis, uden at vise mig dem først. Det maa Du lægge Dig paa Sinde, Friedrich, at Du altid spørger mig, naar der er noget, Du ikke selv véd. Som nu forleden! Den ene Dag tuder Du over, at der er Sløjhed i Højre, at det ser sort ud, den anden Dag griner Du over hele Ansigtet og raaber: „Her er Humøret, her er Kraften!" — Det gaar Fan'en gale mig ikke, Friedrich! den Humørsyge maa Du sgu se at blive kureret for! Du skal ikke give Dig af med at spille Vejrhane! — Jeg vil indrømme, at Du nok kan blive gnaven og tabe Modet og Ho'det, naar Du skal opramse Malermester Jensens gode Egenskaber, som Du ikke kan opdage, naar Du skal rose Nyssel, som Du haver, og anbefale Carstensen, som Du gærne saa hængt. Men vi maa holde Pinen ud, Friedrich! For Estrups Skyld, vær forsigtig, og bryd Dig frem for alt ikke om, at de siger, Du er begavet!"

I Ord og i Gærning,

I Søndags vilde „Avisen" lære sine værnede Arbejdere at synge:

„Vi véd god Besked
med hvad Slid og Arbejd kræve,
men til Gavns vi véd,
at vi selv vil Lønnen hæve", —

men da de saa kom til at tænke paa, at Regeringens „værnede" Fæstnings-Arbejdere i Ermelunden faar 73 Øre om Dagen for deres Slid og Arbejd, saa slog de Øjnene ned og tav.

* * *

I samme Blads samme Nr. staar:

„En Arbejder er sin Løn værd!"
— 73 Øre om Dagen!

* * *

Florian Larsen paa Skydebanen:

„Arbejderen er ikke alene den Løn værd, hans Mester kan være tjent med at give ham, men en Løn, han kunde være tjent med at modtage."
— 73 Øre!

* * *

Af Malermester Jensens Jomfrutale:

„Det er altsammen meget godt; men skal jeg sige Dem hvad det er? — Det er Valgfif, nu véd De 'et!"

Hvad der proppes i Højremænd.

I „Avisen" for i Fredags læses: „En ung Mand, Medlem af „Arbejdernes Værn", som har været selvstændig, men paa Grund af Socialismen (!) er bleven fuldstændig ruineret (!!!), beder en af de Herrer Arbejdsgivere etc."

Prøve-Valg.

Damen: »Jeg tror, jeg vælger denne. Vil De lægge den til Side, skal Pigen straks komme og hente den — jeg har nemlig ikke taget Penge nok med!«
Den Lille: »Skal vi mange Steder endnu?«
Damen: »Ti stille!«
Den Lille: „Næ, jeg vil hjem! Nu har vi købt ni Hatte, som Pigen skal hente, og vi har ingen Pige!«

Valgtryk.

Kunden: »Der er vel ikke noget Nyt i Aviserne?«
Sælgekonen: »Ikke det mindste — ikke engang Følletong! De kan saamænd ikke finde paa at trykke andet end disse Valg.«
Bybudet: »Det er ogsaa Valgtryk, Madam! De har inte andet Valg!«

Da de stillede Jensen.

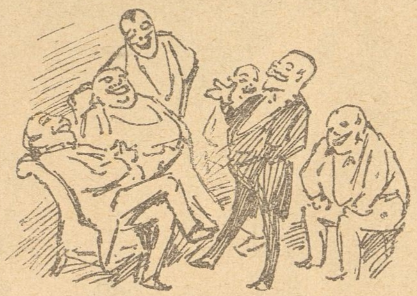

Jeg har Gu' døde mig aldrig grint saa meget som da vi stillede Jensen! Se først havde vi nu sjokket omkring til en Snes meget agtværdige Kristjaniter, men overalt havde vi faaet et høfligt Nej og en af de Cigarer, man byder sin Svigerfa'er. Saa kom vi da sammen til et Møde. En Kandidat maatte vi have, hvor Pokker vi saa skulde tage ham fra. Der blev foreslaaet en Del, men allesammen vraget. Henrik Smith fandt man for ungdommelig, Frederik Hansen kunde ikke bruges, fordi han var mindreaarig, Fløjtekarl var for gammel. Saa var der En, der foreslog Pudsepeter.

„Ja, I skal ikke le ad ham, han er slet ikke saa tossjet, som han gi'er sig ud for."

„Ja, jeg synes dog, vi skulde sætte Pudsepeter i Reserven, det var dog muligt vi kunde faa en anden," sagde Natvagten.

„Ja, vi har jo i værste Fald Jensen," siger Mortensen.

Jensen! Ja, han var i hvert Fald ikke for god.

„Vi stiller Jensen!"

Saa rejste Jensen sig ganske sindig, som I véd han plejer.

„Jeg maa dog sige . . . æ . . .

„Nej, ti Du bare stille, Jensen, det slipper Du bedst fra," sagde Olsen. „Vil Du kanske ikke være Rigsdagsmand, naar Du kan tjene 6 Kroner om Dagen?"

„Jo!"

„Jeg véd heller ikke, hvorfor Du ikke skulde tage det Par Skilling med. Det undrer mig kun, at Du ikke selv har faaet den Ide."

„Jo, det har jeg nok. Men . . . æ . . . jeg kunde jo ikke godt først gaa til mig selv og spørge . . . æ . . . om jeg vilde stille mig; men . . . æ . . . hvis I tror, at jeg med mine ringe Evner . . . æ . . ."

„Du er god nok, Jensen!"

„Jeg er jo ikke meget kendt, men . . . æ . . . jeg kan hænge mit Portræt op paa Valgbureauet, og hvis I tror det kan gaa an, at jeg læser min Tale op paa Valgdagen, saa er jeg ikke bange for at stille mig."

Paa den Maade fik vi Jensen stillet op. Men det grinagtigste ved det hele det er, at da vi gik hjem, saa siger Mortensen til mig:

„Det var sgu slet ikke den Jensen jeg mente; jeg mente Spækhøkeren!"

RAKETTER

En af „Avisens" mange Valgpoeter synger:

„Husker Du Højre! —
Da til Kongens Have
sammen vi drog?
Bannerne vajed',
Blomsters rige Gave
faldt paa vort Tog!"

Aabenbart atter en Trykfejl! Der skal sikkert staa:

Blomsters rige Gave
tramped' ned vort Tog.

Paa et af Nyssels Møder fortalte en Dentist Riis, at man aldrig havde havt et saa frihedssindet og arbejdervenligt Ministerium som Ministeriet Estrup — Inte skulde Hr. Riis af en Fejltagelse have sat sine „Visdomstænder" i et fremmed Gebis?!

Malermester Jensen i 9de Kreds kan sagtens være glad for sine Stillere. Det er Folk, som kan give ham en Haandsrækning, om det gaar nok saa galt. Gør Oppositionen ham det for hedt, kan Frost køle ham af; løber det ham koldt ned af Ryggen ved Tanken om at falde, saa kan han lune sig hos Gløerfeldt, og en Landsmand har han ogsaa fundet. Det bedste er dog, at der blandt Stillerne er en Stallknecht, der kan trække Højres Ganger hjem fra Ridehuset, naar Turneringen er endt.

Kommandør Carstensen er beordret til Chef for Korvetten „Dagmar" som Kadetskib. — Det var da godt, at Marineministeren endelig kunde give Carstensen andet at bestille, end at „spinde Ender" i Højres Klubber.

Fra Avisens Redaktionskontor.

Første Journalist: Her har jeg strevet en Artikel med Næb og Kløer; her forekommer seks Gange Ordet „Arbejdere" og otte Gange „Kammerater". Den tror jeg, jeg vil undertegne „En Arbejder".

Anden Journalist: Næ, la' nu vær' at ta'e mit Mærke.

Første Journalist: Saa skriver jeg „En Arbejder i Værnet".

Redaktøren: Nej det er mit!

Første Journalist: Saa sætter jeg sgu „Arbejdsmand Hansen i Utterslev" under!

Athlet, Bryder, Kæmper. Det er dog ikke enhver „Bryder", der er Athlet; man vilde t. Eks. ikke kalde en Grundlovsbryder en Athlet, lige saa lidt som denne Betegnelse passer til „Kæmper til Kanarifugle".

Atlanterhavet, ogsaa kaldet Amerikavej, befærdes hyppigt af Højres forlorne Sønner og politiske Vagabonder som Tømrer Smith o. Fl.

Attrap, optræder epidemisk ved Juletid. Til Valget opfandt Højre en Attrap, kaldet „Arbejdervenlighed" og forestillende et Overflødighedshorn. Men ved nærmere Eftersyn var Attrapen kun det Horn, Højre altid har i Siden paa selvstændige Arbejdere.

Attribut, Kendetegn. Gartner Johansen og Ploug er hver især Kendetegn paa Principfastheden i Højre.

Autor, Ophavsmand, Forfatter. Man kan nok sige, at Frederik Hansen er Ophavsmand til mange sjofle Angreb paa Arbejderpartiets Mænd, men det vilde være urimeligt at kalde ham Forfatter.

Autokrat, Selvhersker, Enevoldsherre, t. Eks. Kejseren af Rusland og en vis Minister — om det gaar efter hans Kogebog.

Automat, Vælger, som stemmer paa Højres Kommando.

Ave Maria. Give Marie en Revselse, naar hun har været uartig.

Aversion, Afsky, Modbydelighed, føler man ved at læse „Avisen".

Azur, himmelblaa, t. Eks. Bahnsons Gendarmer.

B.

Bagatel, t. Eks. Estrups Kompagni i Folkethinget.

Bagage, t. Eks. Højreagitatorernes Rejseprogram.

Balance er efter Provisoristernes Regnebog det samme som tretten Millioners Underballance.

Ballast. Den „døde Torsk", ogsaa kaldet „Livsjagen", er Ballast i Ministeriets Pæreskude.

Balletkorps. Et mere eller mindre opskørtet dansende Selskab — t. Eks. det unge Højre. Dansemester: C. Ploug.

(Fortsættes.)

Folketheatret.

Nys Rigsdagens Juleferie var endt,
de Rigsdagsmænd vendte tilbage,
men saa syntes Estrup de havde fortjent
endnu nogle Feriedage.
Ej Estrup har „Feriegæster" fler,
men Hostrups paa Nørregade man ser.

Naar man efter al denne Ferietid
endnu ej ser Ende paa Trætten,
og man for at slippe for Kiv og Strid
faar Lyst til at tage Billetten,
Billetkontoret da aabent staar,
tag med, naar „Rejsen til Kina" gaar.

Ravnen

udgaar fra 1ste Januar i ny og smagfuld Udstyrelse, trykt paa godt Papir og med **Billeder i Farvetryk.**

Ravnen vil som hidtil fra et *socialistisk Standpunkt* behandle Dagens brændende Spørgsmaal i *satirisk Form* saavel i Vers som Prosa og ved *originale humoristiske Tegninger.*

Ravnen vil trods de med den nye Udstyrelse forbundne Udgifter som sædvanlig kun koste **1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr.,** og vil saaledes blive *det billigste og smukkest udstyrede danske Vittighedsblad.*

Paa Grund af den Udstyrelse, som nu er givet Oppositionens eneste Vittighedsblad, har vi imidlertid det Haab, at alle Modstandere af gammel Slendrian, Uret og Provisoriepolitik vil virke af al Kraft for „Ravnens" Udbredelse, for at Bladet med Held kan hævde sin Plads overfor Modstandernes Blade.

Abonnement modtages paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, og for Provinsernes Vedkommende paa Postkontorerne.

Paa Valgdagen.

Paa Frederiksberg stiller Hr. Bahnson selv. Hvis Hs. Ekscellence ikke er for højtstillet til at modtage et lille venskabeligt Vink af os, vilde vi raade ham til, at han paa Valgdagen burde iklæde sig en ganske særlig Uniform, som tydeliggjorde alle hans provisoriske Fortjenester. Paa Hovedet burde han selvfølgelig bære den dejlige høje Livjægerchakot; han burde trække i Gendarmernes lyseblaa Uniformsfrakke. — I den venstre Haand burde han som Rigsæble bære en Jordklump fra Garderfortet, og med højre Haand burde han som Septer svinge en lang Træsplint fra den Bøgeskov, han lader fælde paa Københavns Nordfront . . . om Livet den Sabel, han med saa meget Mod drog ved Indgangen t l Tivoli efter den første slesvigske Krig.

(„Morgenbladet", 13. Jan. 1887.)

Nr. 6.

RAVNEN

Søndag den 6. Februar.

Distraktion.

»En, to, tre, fire, fem, seks, syv, otte, ni, ti, Knægt, Dame, Konge, Es!«

Valget.

Mel.: Sol er oppe.

Ploug er oppe,
Højres Kroppe
bæver nu af Skadefryd,
og paa Thinge
skal det klinge
om den Sejr for Ret og Dyd.
Vaagnet er Hr. Matzens Helte,
i Skandaler rundt de vælte,
Tryk og Køb er Højrerim,
og en ganske dejlig Lim.

Trier blegned',
Hørdum segned',
Hage ej for Halkier stod,
Højre lued',
da det skued'
Nyholm for Hr. Bahnsons Fod,
Marken deres dog ej blive —
Estrupske Konservative,
hvis af Frisind vi har Gnist,
og det har vi ganske vist.

Kroner tyve
for at lyve
Sympati for Højres Sag
gav man mange,
der sig fange
lod for Guld paa Valgets Dag.
Retten Højre har med mere
til i Nød at spekulere,
mens der hykles Kærlighed,
hvorom Ingen noget véd.

Højres Brygger
véd, hvad Tryk er,
og hvor Penge fører hen;
han ved Søl'et,
skabt af Øllet,
købte „Kvæg" til Højres Mænd.
Og naar ikkun Mann(ge)heim er,
det som sagt en dejlig „Leim" er;
den har fanget Stemmer før,
og kan fange mer end Køer.

Tænk, de Døde
maatte møde
med i deres gamle Sogn;
de, som hjemme
vilde glemme
Valget, hentet blev i Vogn.
Larsen, Halkier, Bahnson, Jensen
skulde vende Madam Svendsen;
men hun vender sig igen,
naar hun Valgtryk faar af Mænd.

Rysslels Alen
mer end Talen
Nytte gør paa Nørrebro,
skønt han tapper
strø'de „Knapper",
Folk dog af hans Ligvogn lo.
Nu om Valgtryk Fyren taler,
glemmer sit Partis Skandaler.
Fred'rik smykked' tavs hans Grav,
Jakobsen et Øl-Træ gav.

Sol er oppe,
Dovenkroppe
rystes maa af Sengen ud;
Ret skal vindes,
Uret bindes,
og til Alle maa der Bud.
Skal vor Stand ha'e endt sin Klage,
maa den Højres Naade vrage,
sætte alt paa dette Brædt:
fri og lige Stemmeret.

To Venner.

Frederik.

O, Ryssel, luk kun Døren op!
din Hjærtensven er her.
Forbi er Stormen, den hvæser kun
og lidt i Bladene blæser kun.
O, Ryssel, luk kun Døren op!
Din Hjærtensven er her!

O, Ryssel, ræk mig din magre Haand,
om end lidt sværtet den er.
Nu er jeg ikke misundelig mer,
De gør Dig vel ikke engang til Grossér.
O, Ryssel, ræk mig din magre Haand,
om end lidt sværtet den er.

O, Ryssel, aabn kun din lille Mund!
Jeg var saa ængstelig nys.
Men nu jeg blusser, mit Hjærte slaar,
da Du i Holm-Gangen fik et Saar.
O, Ryssel, aabn dog din lille Mund,
jeg var kun ængstelig nys!

Ryssel (kommer ud).

Frederik: Men hvad er det, Hjærteven? De ryster, og De er vaad — af Sved og Taarer! Græder De endnu fordi De dumpede? Ærlig talt kunde jeg sgu ikke lide De skulde være Rigsdagsmand, naar jeg ikke kunde blive det paa Grund af min Ungdom og Galskab. Det morer mig ogsaa, at Carstensen faldt igennem; tænk, han var lige ved at vælte Holstein-Ledreborg, han manglede bare tusend Stemmer. Nej, naar jeg bliver ældre, saa vil jeg ogsaa være Rigsdagsmand og saa skal jeg ogsaa skaffe Dem en Kreds. Det varer naturligvis heller ikke længe, før vi opløser igen, for Estrup kan ingen Vegne komme med den lille Klat Højremænd, han har indenfor Rigsdagen; uden for har han en stor Klat, men det er alligevel noget Klatteri. Saa kan De igen komme ud at køre med Deres Ligvogn; der skal bare rene Lagener paa.

Ryssel (forfærdet): Tal ikke om Lig! Jeg tror, jeg gaar fra min Forstand!

Frederik: Nej, lad vær' at gøre den Smule Forstand husvild. Hvor lidt man end har, maa man dog holde paa den.

Ryssel: Tror De, at de Døde har stemt med i min Kreds?

Frederik: Sikke no'et forbandet Brøvl!

Ryssel: Man siger, de Døde har stemt med — stemt imod mig! — Det er rædsomt, at disse afdøde Urostiftere ikke kan ligge rolig i deres Grav, jeg bliver forfulgt baade af Levende og Døde, alle Vegne lugter jeg Liglugt, jeg bliver gal!

Frederik: Naa, naa! Skulde det gaa saa galt, skal jeg tage mig af Dem — saa skal De faa Lov til at skrive „Avisen"s Søndagsviser.

Jensens Entré.

Han havde en hel Uge øvet sig paa at være høflig, det vil sige paa at gøre en køn Kompliment til han skulde i Rigsdagen. Nu var han kommen ind i Rigsdagens Forstue, han stødte sine Hæle sammen, lagde Pegefingeren paa Buksesømmen og bukkede dybt for Budet.

Budet nikkede forbavset til den Fremmede.

Han rakte Budet Haanden.

„Mit Navn er Jensen!"

„Ah, jeg anede straks det var Dem. Jeg har hørt meget tale om Dem."

„Om mig? Mærkværdigt! Folk siger ellers, ingen kender mig."

„Joses jo, Folk har jo i den sidste Tid ikke talt om andet, end at De ikke kunde tale. Jeg synes endogsaa jeg har set Dem et Sted."

„Rimeligvis i „Avisen", der har mit Billed været trykt."

Budet rødmede.

„Der har det ikke været. — Nej, nu husker jeg det; De ligner En, som jeg kender, ham, den gamle Soldat, som staar i Kristian den Andens Fængsel."

„Det er nok mulig, jeg har ogsaa været Soldat — hahaha! — Naar jeg nu kommer ind i Salen, skal jeg saa sige højt God Dag?"

„Nej!"

„Eller nikke!"

„Nikke? — Nej, ikke før Ministrene forelægger deres Lovforslag."

„Kan jeg sidde mig paa den første ledige Plads?"

„Nej, henne ved Siden af Holm."

„Fanden glo i saadan en Indretning."

„Det er befalet ved kongelig Resolution."

„Det er en anden Sag."

Jensen stødte Hælene sammen, rakte sin Haand til Budet og gjorde et dybt Buk. Derefter marscherede den gamle Soldat, strunk som til en Parade, hen og satte sig ved Siden af Holm.

Der var mange, der saa hen paa Jensen, men ingen kendte ham.

Tradition.

»Men skal jeg sige Dig, hvad Du ikke har? Du har ikke Spor af Begreb om at spille Komedie, naar Du som Munk taler dybere end Kongen.«

Agitation.

»De stakkels Højremænd maa da ligge uden Lagener i denne Tid — — Ryssel bruger dem allesammen!«

Efter Valget.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Højre holdt et stort Kalas,
gelade over Val'et,
nede paa St. Annæ Plads
stod nok, tror jeg, Knaldet.
Matzen fik sig straks en „Snært“,
Ploug han dansede forkert,
og Etatserødderne
traadte man paa Fødderne.

Bahnson, Tvermos, Ravn og Gad
Situationen drøfted,
Halkier lyttede saa glad
og Ryssel stod og snøfted.
Larsen stod og gumlede,
Jensen stod og mumlede
til Ære for de ægte
konservative Knægte.

Bergsø lignede i Hast
de ni ved et Spil Kegler,
Grove samled' paa Ballast
til sin Dødningsejler,
Wulff, som en af „Dumperne“,
talede for Stumperne,
— de gamle Samfundsstøtter
holdt paa deres Bøtter.

Lars galant det smukke Køn
vilde give Prisen,
Goos han kaldte Fredrik grøn
— og Matzen, det var Grisen.
Hindenburg attesterede
at Højre vegeterede,
og Bøgh sin Lyre stemte
til Sørgekvad om „femte“.

Kommandøren snakkede
for de Unges Pligter,
Hjorth-Lorentzen takkede
Ryssels Ligvogns Digter.
Poul og Martin rømmed' sig,
Ploug og Bergsø ømmed' sig
— og som „Ridder“ Drachmann
talte no'et om Brakvand.

Derpaa blev der gi'et Signal
at begynde Dansen,
Kok agered' Hopsaka'l,
Udsmider det var Hansen.
Matzens „Snært“ blev til en „Pisk“,
og til Slutning blev han bidsk. —
Og dermed endte Festen,
tror jeg nok for Resten.

RAKETTER

For et Par Aar siden skrev Holger Drachmann: „Jeg bærer min Hat som jeg vil!“ Men det hører, som saa meget andet, til „Der var engang“ —. Hvorledes mon Drachmann vil bære sit Kors?

Den store Sultekunstner Merlatti, der har fastet i 50 Dage, er af Strømpefabrikanter i Nærheden af Chemnitz opfordret til at give Strømpevæverne Undervisning i sin Kunst, da de trods al Øvelse endnu ikke har bragt det saa vidt, at kunne leve af Vand alene i halvtredsindstyve Dage.

Repetérgeværet kan være en meget snild Opfindelse, siger de tyske Skatteydere, og det er jo beundringsværdigt, at for hver udskudt Kugle gaar der af sig selv straks en anden Kugle ind i Løbet. Men vi vilde dog foretrække en Repeterportemonnæ, der ogsaa af sig selv erstattede hvert udgivet Tyve-Mark-Stykke.

Fra Valgdagen.

I Nærheden af Ny Artillerikaserne paa Kristianshavn havde Højre paa Valgdagen etableret en Slags Dyrehavsbakkebutik med Flag og Plakater. Indviede paastod, at inde i Barakken kunde rettroende Højremænd faa deres „Tilkommendes“ Portræt at se for en 10 Øre. Over Indgangen læste man:

Stem paa
Malermester Jensen.
Hindenburgs Efterfølger.

Balsam. Velgørende Salve. Det var en Balsam for mange ømme Højretæer, at de undgik den Pine at traske i Hælene paa Nyssel som Folkethingsmand.

Barde, Skjald. Under Valgkampen var „Chr. Tiberg" Højres Barde og sang til Estrups Pris. Hvis nogen havde kendt „Chr. Tiberg" havde det været bedre for ham, om han havde husket Konsejlspræsidentens bevingede Ord: „Tavshed er Guld".

Biblist, Bibelkender, t. Eks. Scavenius.

Bigot, blind Tilhænger. Folk, der følger et reaktionært Ministerium gennem Tykt og Tyndt, gennem Provisorier og Resolutioner.

Bille, Holbæks Skytsengel. I gamle Dage var Holbech Billes Skytsengel — naar der var Valg i 5te Kreds.

Biting, Folkethinget er t. Eks. i Ministeriets Øjne en Biting.

Bitter, en stram Morgensnaps. Som naar et Ministerium Morgenen efter en Valgdag maa gaa paa en 26 Mands Minoritet, skønt det har sat Næsen op efter søde Majoritetssnapse og Kanonlikører.

Blodpostej. Siden August Jensen har begyndt at proppe Højres Ungdom med Blodpostej, er den ikke alene blevet blodtørstig, men den er tillige blevet saa umedgørlig som fyldte Hvidkaalshoveder. Dens permanente Tilstand er „Grød i Hovedet", som Herman Bang en Gang i et lyst Øjeblik sagde om sig selv.

Blus. Se Matzen.

Blæksprutte, t. Eks. Frederik Hansen.

Blød. En Vælgermasse, der lader sig bearbejde og lede af Højres lejede Agitatorer.

(Fortsættes.)

Nyt Handskesprog.

I sin Valgdimmelim bliver „Avisen" demokratisk og meddeler om et „nyt Handskesprog", der er moderne i det republikanske Paris. Vi gengiver dette „Handske-Volapyk" med et Par Forklaringer. Et „Ja" udtrykker man derved, at man lægger den venstre Handske paa den højre, ligesom naar Venstre siger Ja til et Højreforslag. Vil man sige „Nej", tager man begge Handsker i den venstre Haand; naar Oppositionen siger Nej, gaar den ogsaa altid til Venstre. „Uforanderlig Kærlighed" betegner man ved betænksom at trække Handskerne i Længden; det samme gør Landsthinget, idet det beviser sin uforanderlige Kærlighed til Grundloven ved at trække Provisorierne i Længden. Vrede ytrer man ved at man trækker den venstre Handske af og forsøger paa at trække den paa den højre; naar Estrup bliver vred, vil han ogsaa gerne trække Venstre over paa Højre — men den gaar ikke!

Korrespondance.

Til Laurentius: Morgenbetragtningerne kom for sent til dette Numer, til næste Numer bliver de for gamle.

Til flere Indsendere af Digte: Vi har halvtredie Pund Viser og Sange liggende.

Ravnen

udgaar fra 1ste Januar i ny og smagfuld Udstyrelse, trykt paa godt Papir og med **Billeder i Farvetryk.**

Ravnen vil som hidtil fra et *socialistisk Standpunkt* behandle Dagens brændende Spørgsmaal i *satirisk Form* saavel i Vers som Prosa og ved *originale humoristiske Tegninger.*

Ravnen vil trods de med den nye Udstyrelse forbundne Udgifter som sædvanlig kun koste **1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr.,** og vil saaledes blive *det billigste og smukkest udstyrede danske Vittighedsblad.*

Paa Grund af den Udstyrelse, som nu er givet Oppositionens eneste Vittighedsblad, har vi imidlertid det Haab, at alle Modstandere af gammel Slendrian, Uret og Provisoriepolitik vil virke af al Kraft for „Ravnens" Udbredelse, for at Bladet med Held kan hævde sin Plads overfor Modstandernes Blade.

Abonnement modtages paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, og for Provinsernes Vedkommende paa Postkontorerne.

Lange Udsigter.

Estrup: Syv! — Naar jeg slaar saa mange hver Gang, kan jeg vinde i fem Slag!
Berg: Ja, — hvis jeg ikke spillede med!

Nr. 7.

RAVNEN

Søndag den 13. Februar.

Et Motiv.

»Hvad Motiv havde han egenlig til det Selvmord?«
»Det var nok et Loko-Motiv.«

Strø Sand paa!

Mel.: Skærevisen.

Vor Klode er vist tosset
og Gaderne er frosset,
man brækker Arm og Bene
paa glatte Flisestene;
fra Gader og fra Gyder
man hører Skraal, der lyder,
mens Politiet byder:
Strø Sand paa!

Og rundt omkring paa Jorden
er intet i sin Orden;
selv for en Herredsfoged
bli'er Tingene for broget.
Man pumper og man pejler
og Dommerne de fejler,
men C:sus er — Han negler! —
Strø Sand paa!

Vor kære gamle Tante
behandles som en Fjante,
hun bli'er nu ignoreret,
ja rent desavoueret;
det hjælper ej hun spjætter
omkring med dumme Z-ter,
thi Dyden har faa't Pletter —
Strø Sand paa!

Naar Arvesager driller,
saa hjælper det man stiller
sig selv som Kandidat op
til aaben Kamp parat op,
og dem, der før bedrøves,
af Glæde nu bedøves;
Attester ej behøves —
Strø Sand paa!

En gammel „Ploug"hest Dag ud
og Dag ind nu slaar bag ud,
stivbenet om den humper
indtil en Gang den dumper.
Dens Fyrighedens Dage
den mindes nu med Klage,
— en Sangbog er en Plage —
Strø Sand paa!

Livjægre, stakkels Knøse,
er mer end skøde-løse,
thi ak, desværre vokser
der ingen Steder Bukser;
hver Torsk omkring i Vandet
har Bukser, — men paa Landet
er Sagen rent forbandet.
Strø Sand paa!

Hvor Garden ekscercerer,
Herr Nyssel sig blamerer;
med Briller og med Alen
han dumpede paa Valen.
Imellem dem, der stemte,
han bort sig sorgfuld klemte:
„Farvel mit Haab om femte —
Strø Sand paa!

Privatbankassistenter
ta'r Forskud — ja og Renter —
paa Lønnen, det er vov'ligt
og ikke rigtigt lovligt.
Grosserere som Blæsten
forsvinder bort til „Vesten" —
fornuftigt nok for Resten.
Strø Sand paa!

RAKETTER

Ved Landsthingets Behandling af Forslaget om Bidrag til uægte Børn, ytrede Ploug i Følge „Avisen": „Var der nogen Grund til at sætte en Præmie paa den, der lod sig forføre?" — Det maa Ploug nok sige. Var der Nogen, der gav ham Præmie, da han lod sig forføre af Reaktionen.

Under Valgkampen berettede „Avisen", at Matzen paa et Møde i Stjærnekroen „talte glimrende om den forlorne Arbejdervenlighed". — Det tror Pokker! Den er Matzen med paa.

En Leder.

„Nej, la' mig nu forklare Dig Situationen, Didriksen; den er mørk nok til at den kan trænge til en Smule Forklaring, og jeg véd ikke, fra hvad for et Blad Du plejer at hente din højeste Oplysning, men det skal Du lægge Mærke til, Didriksen, at der er det mærkelige ved det skrevne Ord, at det trænger til Forklaring og Fortolkning. Der er nu f. Eks. en gammel Bog — jeg véd ikke om Du har hørt Tale om den — den hedder ellers Biblen, den begyndte at udgaa i Jødeland for en atten hundrede eller atten tusinde Aar siden eller saadan noget, det husker jeg ikke saa nøje; den udkom først som Dagens Nyheder, siden blev den lavet om til en Verdenshistorie; paa den Maade har man altid lavet Verdenshistorie, man skriver den ligefrem ud af gamle Aviser. Nok er det, det er en meget gammel Bog; men tror Du, de Lærde er bleven enige om at fortolke den? Nej, de skændes om den den Dag i Dag. Saa er der en anden pæn lille Bog med rødt Bind og Guldsnit, den er ikke større end at Gad kan bære den i sin Vestelomme, naar han gaar til Folkethingsvalg, den hedder Grundloven — den kender Du rimeligvis heller ikke? Ser Du, hele Grundloven kan staa paa otte Sider i Lommeformat, men skulde Fortolkningerne dertil trykkes, saa vilde det blive en Bog paa over otte hundrede tusind Sider i Folio. Ja, Du bliver lidt svimmel ved Tanken, Didriksen, men kan Du nævne mig en Dag, hvor de Lovkyndige og Skriftkloge ikke har skændtes om, hvorledes den og den Paragraf skal forstaas? Og de skændes endnu den Dag i Dag, saa det er en hel Fornøjelse, og det er ved denne Uenighed og disse forskellige Meninger vi kommer ind i en Tilstand, som med ét Ord kaldes Situationen. Men Du kan nok forstaa, Didriksen, at det vilde være komplet umuligt for os, der hører til Almenheden, at hitte Rede i Situationen, naar vi ikke havde Aviser som „Morgenbladet" og „Dagbladet" og „Aftenposten" og „Søndagsposten" til at hjælpe os, derfor kan Du i alle Aviserne læse nogle Artikler, der med ét Ord hedder en Leder, og som Du kan kende derved, at Linierne staar saa langt fra hinanden, at Du kan slaa en Streg imellem dem, uden at røre ved Bogstaverne. Men en saadan Leder er imidlertid ikke altid god at blive klog paa, desformedelst den er skreven af studerte Folk, som bruger saa mange Omsvøb; men nu skal jeg give Dig en Leder, som Du ikke kan tage fejl af. Lad os antage, at Du faar et større Stykke Arbejde — det er jo dog ikke utænkeligt, at Du en Gang kunde faa en stor Ejendom at gøre i Stand, Didriksen, Du ser paa den, Du gør dine Beregninger og kommer med dit Forslag, Du vil have en Mur omkring Gaarden og et Taarn paa Bygningen. De nitten fine Folk i Huset siger: „Ja, lad os bare faa et Taarn, saadan et flot Kirketaarn, og lad os kun faa en Mur, saadan en rigtig solid Mur med Jernarbejde fra Krupp i Essen; har vi ikke Penge nok, gør vi Gæld!" Men de andre af Husets Folk, der tæller to og firs Stemmer, og som egenlig skal betale Arbejdet, de siger nej baade til Taarn og Mur og Jernarbejde fra Essen. I et saadant Tilfælde vilde det vel være det fornuftigste, Didriksen, at Du blev gal i Hovedet, pakkede dine Pakkenelliker sammen og sagde baade til de Fine og til de Almenelige, at de kunde faa en anden til at gøre Arbejdet, naar det ikke maatte blive som Du vilde ha'e det. Men hvis Du derimod ræsonnerede som saa: To og firs stemmer imod Muren og Taarnet, nitten stemmer for det, saa retter jeg mig efter de nitten og laver baade Taarn og Mur med Jernarbejde fra Krupp — — ja, saa har Du et klart Billede af den politiske Situation, Didriksen!

Paa Maskeraden.

— For hvem er ethvert Maskebal et Velgørenhedsbal?

— For Maskeradegarderoberne?

— Nej, for alle Damer med grimme Ansigter.

Ved Valgtryk.

»Hør, sig mig, gamle Ven, hvorfor drikker Du ikke mer Gammel Karlsberg?«
„Nej, det smager mig ikke siden de har begyndt Aftapning under Valgtryk.«

Valgbrevenes Prøvelse.

Fruen: Hvad vil egenlig Valgbrevenes Prøvelse sige?
Herren: Det vil egenlig slet ingen Ting sige. Man siger bare til Kandidaten: »Der er frygtelig mange Fejl i Deres Valgbrev, Jensen, men det gør ikke noget, tag bare Plads og lad som De var hjemme«.

Selskabet.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Jeg har alle Tider holdt mig til Avisen,
og jeg sige tør foruden mindste Pral,
den af alle Byens Blade bærer Prisen
som Beskytter af offenlig Moral.
Mange fine Folk var kommen slemt i Vinden,
mangen Embedsmand forlængst røget af Pinden,
hvis Avisens Redaktion ej havde værnet den
store Klasse af Landets pæne Højremænd.

En Professor har den Ære at bestyre
Byens allernobleste Partiorgan,
der er mellem de konservative Fyre
ikke En, som bruge Munden kan som han.
Han har samlet den lovlydige Befolkning
og erstattet Loven med sin fri Fortolkning,
saa at Magtfordelingen bli'er Smaafolks Ydelse,
medens Stormænd sikrer sig forøget Nydelse.

Naar Herr Professoren stundom delta'er gratis
i Konservatives Dans og Punschedrik,
er Kommandoen hist ved Trinitatis
overladt hans egen kære Frederik.
Lille Frederik jo hele Byen kender,
han véd alle Tider godt hvor Tampen brænder,
er en Præst imod Ministrene, saa si'er han det,
stemmer Embedsmænd med Venstre, saa angi'er han det.

Sekretæren, som af andre Blade klipper,
fik Professoren en Gang i Jylland fat,
ubemærket han omkring i Byen tripper,
stakkels Fyr, han blev for tidlig Kasjemat.
End han mindes grant de Horsensbønders Banden,
og den Tanke irriterer ogsaa Manden,
at hans Facit ikke rigtig kunde holde Stik,
men det passer med Avisens Højrepolitik.

Det kan være, at endnu man Noget savner
i Aviskonsortiets den noble Flok:
Smædevisedigter Peter Københavner,
Vaabendoktoren, Andreas og hans Kok,
Birger, som i Frederiks Permissioner
skældte ud, imens han fisked' efter Kroner,
og saa Opfer'et det sjofle Avertissement,
da mod Smedene man satte en Lock-out i Gang.

Men nu er de Herrer maalt med „Ravnens" Alen,
og det hele Selskab har vi her omtrent,
der med Frejdighed højt snakker om Moralen
nede bagved gamle Wessels Monument.

Ja, jeg si'er, jeg bliver ved Avisen,
den vil saamænd alle Tider bære Prisen,
og jeg sige tør foruden allermindste Pral:
den er Vogter af vor hele Hovedstads Moral.

Kakadue.

Et Vennemøde.

Hjort-Lorenzen (til Rydsel): Der kommer Carstensen, lad os vende Ryggen til, saa gaar han maaske forbi uden at se os.

Rydsel: Nej, han har set os.

Hj.-Lorenzen: Forbandet! — Ah, god Dag, Herr Kollega! det glæder mig at se Dem.

Carstensen: Det véd jeg.

Hj.-Lorenzen: Maa jeg forestille Dem min Ven, Traadhandler Rydsel!

Carstensen: Det er jo min faldne Staldbroder fra Valgpladsen! (Føler paa Rydsel) Er De øm endnu?

Rydsel (arrig): Frænde er Frænde værst! Er De øm endnu?

Carstensen: Nej, jeg vidste, jeg skulde falde, derfor tog jeg mod Stød, men De var indbildsk som en anden ung Hanekylling, jeg en Gang har haft paa mit Kontor.

Rydsel: Jeg véd godt hvem De mener, men Frederik er heller ikke min Ven.

Carstensen: Men hvorfor udstødte De ogsaa saadan en rædsom Klage, da De var faldet? Det er jo bare noget Folk ler ad.

Rydsel: Det var jo ham der, Lorenzen, der skrev Klagen for mig.

Carstensen: Det gør sgu ikke Sagen bedre! Klagen var rædsomt skrevet.

Hj.-Lorenzen: Jeg gad nok vidst, hvorledes De vilde skrive saadan en Klage, højstærede Hr. Kollega, naar han der, Rydsel, kommer slæbende med en Pose fuld af Vrøvl, mer end nok til at fylde Nationaltidende, Dagstelegrafen, Aftenposten og mine andre Blade med en hel Uge.

Carstensen: Aa, det var der vel ingen Ven i.

Hj.-Lorenzen: Det skulde vist være en Vittighed, fordi jeg er Venolog?

Carstensen: Har De nogen Sinde hørt mig være vittig?

Hj.-Lorenzen: Nej, det har jeg i Grunden ikke. Saa gør jeg Dem en Undskyldning for min ubeføjede Mistanke. — Ja, gaa De kun, Rydsel; jeg har noget at tale med min kære Ven Carstensen om — om — hvad der ligger for.

Rydsel (gaar mismodig bort, de to Redaktører ser efter ham og ler.)

Brock, Vaabenmaler. Vil uden Tvivl faa travlt med at pudse og pynte paa Højres Valgvaaben, — de var mare ikke propre!

Brown Nulli eller Nully Brown; ugyldig, kasseret Livjæger.

Brækker. En „Brækker", Læser, mærk Dig dette, staar kun i Kurs hos Fatter Ette.

Bukser, brug's af Højre som Opmuntringspræmie for trængende Livjægere; paa Valgdagen kan Bukser, naar de er nye, ogsaa bruges til at fange ꞏøsgaaende Stemmekvæg med.

Bærme faaes gratis fra Matzens Brænderi, naar man henvend r sig til Forkarlen F·ederik.

Børsen. Kapitalens Afgudstempel. Gudstjeneste med Andagt og Messe hver Dag, undtagen Søndag. Ofre i mer eller mindre „fløje Papirer" ryger stadig til Guldkalvens Ære.

C.

Cabale, hemmeligt Anslag, Intriger. Dagsordenen i Højres lukkede Møder.

Candidat, t. Eks. Ryssel. Aspirerer efter „Politiken"s Sigende til Kammerraad; har dog i den senere Tid sat saa mange „Ligvogne" i Gang, at han absolut burde udnævnes til Bedemand.

Censor. Erik Bøgh er Censor ved Nationaltheatret; Sagnet fortæller, at de Stykker, E. Bøgh kasserer, i Reglen antages af Direktionen.

Champignon, spiselig Paddehat. Havde Plougs og Jakobsens Doktorhatte været Champignons, saa kunde de to Doktorer have arrangeret en „bedre Middag" paa de Lækkerbidskener. Nu maa de nøjes med selv at ligne Paddehatte — vel at mærke: ikke spiselige.

I Kaféen.

Hvad er der i Vejen med Hansen? Han ser saa melankolsk ud?

— Véd Du ikke det? Han er jo næsten den eneste Samtidige, hvis Portræt ikke har været i „Søndags-Posten".

Rekrutundervisning.

Sergenten: Hvad har Soldaten allerførst at gøre, naar han faar Ordre til at holde sig marschfærdig?

Rekruten: Han skal allerførst tage Afsked med sin Madkæreste.

Fra Gaden.

— Havde jeg bare en god Plads til min Søn!
— Lad ham lære et ordenligt Haandværk.
— Naada! Nej, han er rigtignok skabt til noget Højere.
— Saa lad ham lægge Telefontraade!

I „Politiken" averteres fra Ny Østergade 2:
Galla Støvler
for d'Hrr. Officerer
af Kalveskind.

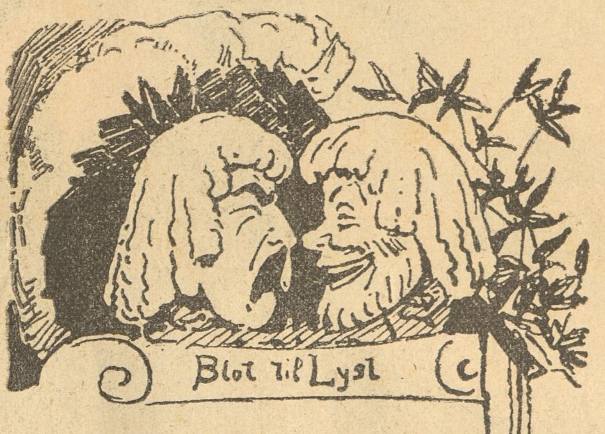

Folketheatret.

Vi, som i Nutidens Splid maa gaa,
gærne vil se tilbage paa
En Fortid.

Vel var der den Gang Folk, som stolt
sprang paa Tribunen op og holdt
En Tale.

Og skønt ej niende Kreds var kendt,
ser vi en Taler dog omtrent
som Jensen.

Saadan en Taler faar Folk til at le;
derfor enhver, som vil le, maa se
„En Tale".

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Et fattigt Udbytte.

Ploug: Et elendigt Syvtal — det er hele Udbyttet! — Og han dér, der skulde være vor frelsende Engel i femte, sikken de har behandlet ham!
Frederik (grinende): De har pillet Vingerne a' ham!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

N. Cohens Tryk. København.

Nr. 8.

RAVNEN

Søndag den 20. Februar.

Herren i Huset.

Herren: Tager Du alle Pengene med? Men naar nu den Skræder kommer igen med Regningen?

Fruen: Saa kan Stine sige, at Herren ikke er hjemme.

Højres Mænd.

Nu drager Højres nye Mænd
til Thinge;
de spænder Aandens Sværd ved Lænd
— og djærve Ord skal klinge.

Den første er Herr Florian
den store,
en grumme arbejdervenlig Mand,
hvis Nytte vi skal spore.

Hr. Halkier er en fiffig Fyr
tilvisse!
Naar han med fejlt Æventyr
kan Vælgerne afspise.

Den tredje er den bedste dog,
en Maler,
som maa se efter i en Bog,
naar han skal holde Taler.

At Amtets første er i Stand
for Højre,
ses deraf, at en krigersk Mand
kan dem i Aaget tøjre.

For Resten kommer der en Flok
af gamle,
som paa en Char-a-banc man nok
paa en Gang kunde samle.

Og alle disse Frihedsmænd
vil holde
med Blaa og Grønne krigerskt Spænd
paa Hovedstadens Volde.

Naar Fjenden vover sig hertil
at røve,
med Provisorier de vil
hans frække Pande kløve.

For vel er Herr von Bismarck stærk
i Tyskland,
men til et provisorisk Værk
er Estrup dog hans Overmand.

I Frikvarteret.

„Har I hørt det, Drenge! Nu har de i en Skole i Aarhus begyndt at straffe Drengene lige som Estrup straffer Folkethingsmændene: naar de har gjort no'et bli'er de sendt hjem."

„Det er da Løgn vel?"

„Gustrafme! det har selv staaet i „Avisen"."

„Og saa vil Du ha'e vi skal tro det!"

„Jammen det har ogsaa staaet i andre Blade. Det var en Relgionslærer, der hed Hr. Ussing, han sa'e no'et om den franske Revlution, og saa sa'e han no'et om Kongen og Estrup, og saa begyndte de tolv Drenge at skrige og skabe sig, men den trettende sa'e ingen Ting, for han sad og sov. Og de vilde ikke la'e Læren tale ud, for saadan som det var, var det Majestætsfornærmelse mod Estrup, men naar han havde faaet Lov til at tale ud, var det ikke ble'en no'en Majestætsfornærmelse."

„Jemolej! sikke no'ne durkdrevne Radekopper!"

„Og saa gik de ned til Inspektøren og anga' Læren."

„Naa, det skulde ha'e været vos! sikke læsterlige Kløg vi ha'de faat."

„Æ Du tossig! Det er osse none helt anderledes Drenge end vi! De er regeringsvenlige Drenge, de er allesammen inde i den konservative Klub der ovre, og saa har de det Formaal at høre efter naar noen sier noet om Regeringen og si'e det igen, lige som Blodpølseslagter Jensen. Men da Læren kom ned til Inspektøren, saa fik han talt ud, og saa kunde man jo høre, at det ingen Majestætsfornærmelse var, og saa til Straf blev Drengene sendt hjem i tre Dage."

„Det var jo akkurat ligesom da Molboerne druknede Aalen. Bare vi kunde faa den Straf indført i vores Skole."

„Æ Du tossig! Naar vi skulde sætte saadan et Oprør i Sjene, saa maatte vi først sammensværge vos og lave Komite . . ."

„Kom i hva . . .?"

„I Te! — Og der maatte trækkes Lod, og hvem der fik den sorte Kule skulde skyde Kulen ud."

„Sikke no'et Vrævl! Der er jo slet ikke Tale om at skyde."

„Ka Du ikke forstaa det, dit Jod, at det er saadan en Talemaade, man si'er, naar En skal vælges til at lede Oprøret."

„Men det bli'er alligevel no'et Roderi, naar vi skal til at tampe Læren: Enden bli'r bare at han stikker vos no'en paa Snuden og la'r vos sidde over i Stedet for at sende vos hjem."

„Naar han endda vilde la vos sidde over hos Pigerne; men det gør han ikke. Saa er det vel bedst vi la'er vær'. Men det maa alligevel være no'en anderledes Drenge i Aarhus, og var de ikke konservative og hørte til Regeringspartiet, saa tore de heller ikke!"

En holbergsk Scene.

Personerne:

Paltz-Greven...... Hr. Bahnson.
Leerbeutel........ - Jagd.
1ste Raadsherre... - Bjørnbak.
2den Raadsherre... - Berg.
3die Raadsherre... - Holstein-Ledreborg.

---

1. Raadsherre: Mener Eders Naade, at denne Bevilling til disse Geværer skal gjennemføres efter den bekiendte provisoriske Rescept?

Paltz-Greven: Spør min Hoffmester.

Leerbeutel: I gode Herrer! Paltz-Greven er ikke af mange Ord; men han tænker dismere. Det har han efter sin Ven Førsteministeren.

2. Raadsherre: Mener Eders Naade det har Hastværk med disse Geværer? Eders Naade bliver saa nervøs ved dette Spørsmaal.

Paltz-Greven: Spør min Hoffmester.

Leerbeutel: Ha, ha, I kand nok mærke, I Herrer! at min Herre bær en liden Fortrydelse over at han ingen Bevilling fik sidst. Ach, Eders Naade, giv sig tilfreds, denne Gang faar Eders Naade nok noget.

3. Raadsherre: Eders Naades Taushed synes at sige saa meget som: Gir I mig ikke hvad jeg forlanger, saa vil jeg ikke svare for, at jeg ikke selv tager det?

Paltz-Greven: Spør min Hoffmester.

Leerbeutel: Ja, det er som I gode Herrer siger.

Praktisk Anvisning.

Første Sportsmand: Hvordan mon den rutinerede Bjørnejæger bærer sig ad, naar han vil være sikker paa et heldigt Resultat?

Anden Sportsmand: Jeg tænker, han smører Honning paa Geværløbet, og naar saa Bjørnen kommer for at smage, brænder han løs.

Mester og Lærling.

„Hvad! Er det Dig, Friedrich, der saa tidlig kommer løbende op ad Trapperne som en Ko med Træsko'r paa, mens jeg endnu ligger og har ondt i mit Hoved! Er der nogen, der vil slaa Dig? Er det igen denne Cauling, der er efter Dig? Hvad! Har Du faat en Tilsigelse? Vil nu Politiet ha'e fat i Dig? Ja, det ska'er Dig ikke, Friedrich! Jeg har Dig sagt so tidt, at Du Dig skulde tage i Agt! — — Kan Du tage mig et Glas Vand, Friedrich — nej, ikke af Karaflen, gaa ud ved Hanen i Køk'enet — man har somme Tider om Morgenen sodan en ækel Smag i Munden. — Jeg har sagt til Dig, Friedrich, at Du skulde være forsigtig, og ikke skrive andet, end hvad Du kunde slippe godt fra. Sæt nu de napper Dig og sætter Dig paa Vand og Brød, saa bliver Du min Salighet saa tynd, at de bag efter tager Dig til Soldat. Men det ska'er Dig ikke, Friedrich, jeg har sagt Dig det. De putter Dig nok ind i Skabene der oppe paa Raadhuset — — tag mig det tvekulsure Natron inde i Skabet, Friedrich, — og Du kommer ogsaa nok til at køre i Salatfadet — — tag mig Vandfadet og et Glas Vand til ude i Køkkenet! Det er en forbandet Hovedpine jeg har! — Det kan derfor aldrig skade, at de tager Dig lidt ved Vingebenet der oppe, da det ikke kan nytte, hvad jeg siger. Det er godt nok at være rask, men man maa holde lidt paa den gode Tone, Du! Ja, jeg kan sige Dig, Friedrich, at der er Højremænd der har sagt, at de nok vilde støtte min Avis, naar det skulde knibe men de vil ikke have den hjem — ser Du, det er en slem en at faa puttet ut. Men jeg har været alt for god imod Dig, Friedrich! — Kan Du tage og gøre Ild paa i Kakkelovnen."

RAKETER

„Nationaltidende" har et godt Raad hver Dag — det er saadan ganske almindelige Husraad; „Dagbladet" har kun et godt Raad en Gang imellem, men saa er det rigtignok ogsaa ligefrem Ekstraraad, forleden Dag havde det endog et Præsteraad. En Landsbypræst udtalte nemlig en dyb Beklage over, at saa mange Præstekald havde staget ledige endog i 5—6 Aar; for at faa denne Præstemangel afhjulpen, raadede Hans Velærværdighed til — at bygge flere Kirker!

Valkyrier. Nu har Roskilde ogsaa faaet en Komite af blodtørstige Damer, der vil gribe Bøssen — Sparebøssen — og samle ind til Bøsser — Lunteb.øsser — og Kanoner, træde Dansen for Fædrelandets Forsvar og lave smaa Flag.

Maaneskin og Lygteskin.

Skuespillerinden: Kan De nu sige en Vittighed om Maaneskin og Lygteskin?
Skuespilleren: Naar Maanens Straaler forsølver Staden,
let Københavnernes Sølvtøj springer,
men springer rigtig kun naar det bringer
det røde Lygteskin paa Façaden.

„Jeg ser ikke den Kone her sidder."

Jensens Jomfrutale.

„Du skal ikke hænge med Ho'det, Jensen, fordi de mukkede Dig a' i Tirsdags oppe i Rigsdagen; men jeg maa ogsaa sige Dig, at det er dumt, at Du vil tale om en Lov, Du ikke kender! Du kunde jo have købt hele Helligdagsloven for en 25-Øre hos Pio; men det vidste Du naturligvis ikke; det er det gale af det, Jensen, at Du ingen Ting véd. Det havde jo været nok bare Du havde læst den igennem, Du behøvede jo ikke at lære den udenad. Paa den anden Side var det ganske fiffigt, at Du debuterede med den Tale, Du holdt den Søndag paa Gammelholm; den var Du vel nu saa sikker i, at Du kunde aflevere den uden Opskrift. Det allerklogeste havde naturligvis været, at Du slet ikke havde sagt noget, Jensen. Men det er Nattevagten og Mortensen der har gaaet og pustet til Dig og sagt: „Sig noget, Jensen!" — Saadan noget kan man sige til Pjerrot, men ikke til en Folkethingsmand; men det har Du naturligvis ikke tænkt over? Det er det gale af det, Jensen, at Du ikke tænker, ellers vilde Du ikke bestandig tale om Malersvendene, naar der er Tale om Søndagsarbejdets Afskaffelse. Det er jo ikke Malersvendene, der har sat Dig ind i Rigsdagen, det maa Du huske paa; men det er det gale af det, Jensen, Du husker ingen Ting! — Spurgte Du virkelig, hvad det var for Arbejde, der var støjende? Ja, det ligner Dig! Ser Du, Kobbersmeden i Gothersgade har naturligvis ikke Lov til at staa i sin Kælderhals og banke Buler ud, naar de ringer til Kirke i Runde, men din Kone kan sgu ikke blive tiltalt, fordi hun steger Frikadeller i Kirketiden. — Hvornaar skal Du nu tale igen, Jensen? Det véd Du vel ikke! — Jeg vil indrømme, Du er i en uheldig Situation: Du kan ikke tale, men Du kan heller ikke lade være!"

Skærende Harmoni.

Manden skar Ansigt naar Konen skar Brød, og Børnene skar Forældrene — en Fløjte!

* * *

„Man skal ikke skære Alle over en Kam," sa'e Kammageren, for det er dog hovedsagelig de Skaldede, som er — uredelige!

* * *

„Nu kommer det til at dyppe Fisken i!" sa'e Adjunkt Kaper, han tømte Saucen af sin Svampedaase.

* * *

„Lad os holde os ved Jorden!" sa'e Politibetjenten. Høgen stjal Borgernes Duer og spiste dem i Kirketaarnet.

Overdreven Sparsommelighed.

Emil: Hvorfor kigger Herr Jespersen altid over Brilleglassene i Stedet for at se igennem dem?

Peter: Af bar Gærrighed — for at spare paa Glassene.

Slemme Tider.

Mel.: Peder Skødt i Barndomsalder.

Tiderne er meget slemme,
stakkels Fredrik snart bli'er tynd;
han er kommet fælt i Klemme
— for hans Mave er det Synd —
Thiele vide vil Besked,
Fredrik ikke noget véd.

Kristianshavns den vise Maler
mener ogsaa Tavshed er Guld,
og da han saa lidet taler,
maa af Guld han være fuld.
Hvorfor skal man tale, naar
man at tale ej forstaar.

Ploug er kommet i en Casus,
der er slem for Gamlingen,
thi hans vingede Pegasus
rent er gaaet fra Somlingen.
Det var heldigt først man tog
Sange til en Sange-Bog.

Kæft med Klager opponered
Ferslews raske, vilde Hjorth,
mens Gendarmerne marscheret
ud og sloges ved vort Fort.
Slemme ere Tidens Tegn —
der er mange Ting i Vej'n.

Rædsomt Bladene har kværket
Aagerkarlene, og han
som der boer i Landemærket
mærket blev, og Nellemann
lovede en Lov imod
denne Kæmpe-Rentefod!

Med fredsbergske Sporvejsheste
delte Kost Staldmesteren,
men han tog nok selv det meste
og han hugg'd' Hakkelsen;
men paa Lampevejen klart
oplyst bliver Sagen snart.

Revanche.

„Denne Møller — det er dog rigtig et brøsigt, ubehageligt Menneske!"

„Det er min Svigerfader!"

„Om Forladelse — det anede jeg ikke; men hvis De vil have Revanche, saa har jeg en Fatter, som De maa skælde ud lige saa galt De vil."

D.

Debat, Forhandling, **debattere**, forhandle — røgede Sild, Æbleskiver og „Aftenposten".

Debauche, uordenligt Levned, debauchere, d. v. s. støde sammen med Midnatsmissionær Ingemann Petersen.

Debet, Gæld, Skyld. I Vaskekonernes og Benklæde-skrædernes Regnskabsbøger hedder den Side, hvor Livjægernes Navne staar opskrevet: **Debetsiden**.

Decantere, d. v. s. hælde Peter Københavner ud af „Avisen" uden at Kakadue følger med.

Declamation, Taleøvelse, foretages af Malermester Jensen før han gaar i Folkethinget, og af Olaf Poulsen før han optræder som Bugtaler ved Skuespillernes Marked. — **Declamator**, En der gør Forretning af at deklamere: Matzen. Ploug, Henrik Smith.

Demolere, ødelægge Skove og bygge Fæstninger for 73 Øre om Dagen.

Denudation, Blottelse, naar Malermester Jensen taler om Helligdagsloven eller andre Ting, han ingen Forstand har paa.

Denunciation, Angivelse, navnlig af at en Præst beholder Hatten paa, naar der bliver raabt „Kongen leve!" eller at ministerielle Embedsmænd gaar til Venstre. **Denunciant**, Angiver: Frederik, Postejbager Jensen.

Desideratum, noget der savnes og derfor attraas: Præster til en Del ledige Præstekald, Abonnenter til „Dagbladet", Bukser til Livjægerne.

Dolce, blid, øm: Lars Dinesen, naar han udbringer Kvindens Skaal. Dolce far niente, den søde Lediggang: naar Høires Fæstningsarbejdere paa Grund af Frost maa give Afkald paa de 73 Øre.

Dolente, vemodig: Ploug, naar han taler om den sidste Valgdags Resultat.

Dragedukke, et Væsen, der samler Rigdom til Huset, hvor det opholder sig: Aagerkarl Lundqvist i Landemærket.

Dum spiro, spero: „Saa længe der er Liv er der Haab!" sagde Estrup, han satte sig ned paa sin Taburet og ventede paa at faa Flertal i Folkethinget.

Paa Herregaarden.

Greven: Johan, tag og sadl gamle Lotte og rid til Byen med dette Brev, men i en lynende Fart!

Johan: Ja, men gamle Lotte er noget doven af sig.

Greven: Saa sæt hende Sporerne i Siden saa hun kan mærke det.

Johan: Ja vel!

Greven (husker pludselig paa han er Medlem af Foreningen til Dyrenes Beskyttelse): Men gør det forsigtigt.

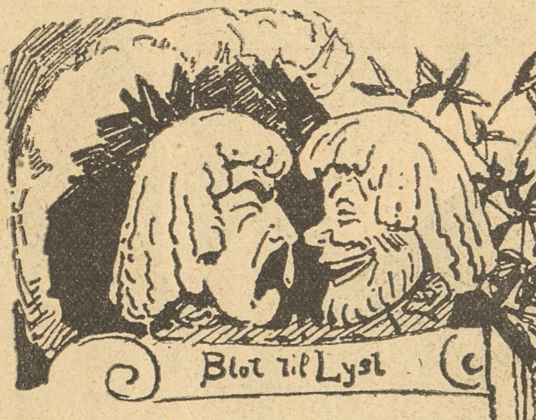

Kasino.

Det er just ikke saa let en Sag
at træffe vor Tids æsthetiske Smag;
nu synes det Ideale
at være det Sentimentale.

Men Direktøren tænker som saa:
Nu skal I noget af det rørende faa,
som jeg har i mit Eje:
„Herren ser dine Veje!"

Korrespondance.

Til Laurentius. Der ligger Brev til Dem paa Ekspeditionskontoret.

Til flere Indsendere. Viser, Digte og andre Smaating, som ikke benyttes, sendes ikke tilbage, men tilintetgøres straks.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Ved Afskeden.

Hjort-Lorenzen: Det er sørgeligt men sandt; af de 70 Syge, Døde og Bortrejste har kun én stemt, og han har stemt for Dig! — Vi maa derfor skilles — skilles for evig!
Frederik: Farvel, Ryssel!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

N. Cohens Tryk. København.

RAVNEN

Nr. 9.

Søndag den 27. Februar.

En Hypnotiseret.

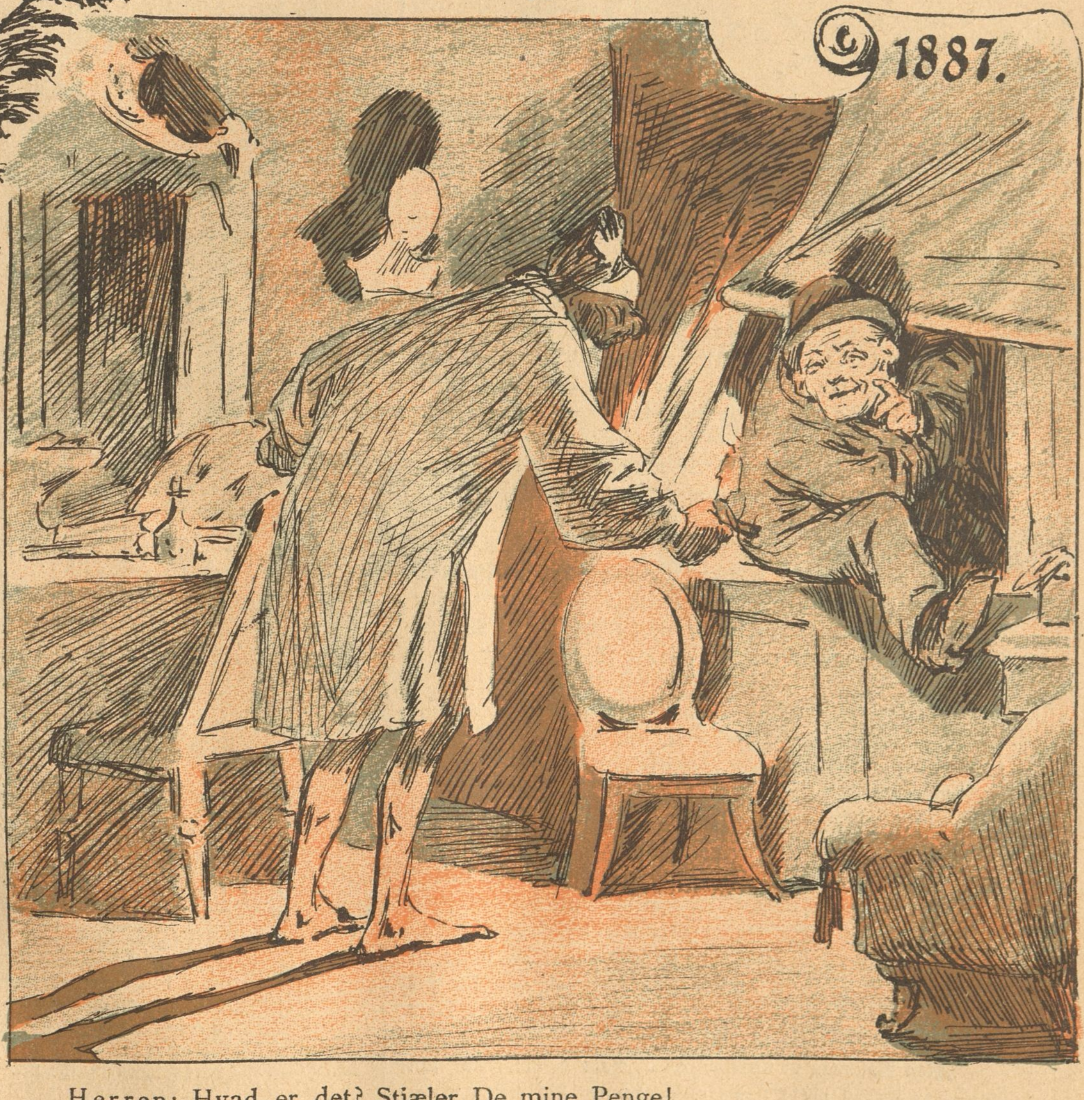

Herren: Hvad er det? Stjæler De mine Penge!
Tyven: Forstyr mig ikke! Jeg kan ikke gøre for det! Jeg er hypnotiseret!

73 Øre.

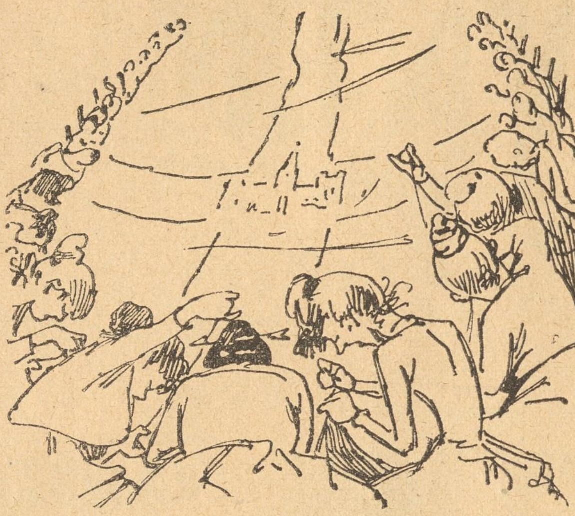

„Jeg synes det er saa morsomt at lave saadan noget Smaatteri til Fædrelandets Forsvar. Vi vil blive omtalt i alle Højrebladene."

„Aa, vi har jo allerede staaet i „Vestjyllands Dagblad"."

„Ja, det Stykke har jeg klippet ud og gæmt i min Psalmebog."

„Jeg har ogsaa klippet det ud."

„Hvor det er morsomt, i alle de vestjyske Dagblade fra i Gaar er der et Hul, saa naar man ikke vidste bedre, skulde man tro, der havde staaet noget uartigt noget."

„Men naar der nu kommer til at staa: Til Fædrelandets Forsvar er der fra Damerne i Varde indkommet — — kan vi sige 200 Kroner?"

„Lad os regne ud, hvor stor Summen kan blive. For 200 Krøner kunde vi faa lavet meget Fæstningsarbejde."

„Kan vi ikke købe en Kanon?"

„Nej, en Kanon koster vist mere end 200 Kroner. Vi maa købe noget, vi faar meget af for Pengene, og Fæstningsarbejdet er noget af det billigste. Med 219 Kroner kan vi i en hel Maaned betale Arbejdsløn til 10 Mand à 73 Øre om Dagen, og 219 Kroner kan vi nok gøre Regning paa."

„Vi har 23 Øre i Grisen."

„Men De glemmer de to Entreprenører."

„Ja, det er sandt, de tager vel nok de 119 Kroner, saa bliver der kun 100 Kroner tilbage til Arbejderne."

„Og 23 Øre."

„Det er i Grunden lige meget, hvor meget der kommer ind til Fædrelandets Forsvar, naar bare Ballet bliver morsomt, og det er dog i Reglen paa Ballet, man gør sin Lykke."

„Uf nej, siden den Hypnotisme er kommen ud blandt Folk, er jeg bleven saa bange for at gøre min Lykke paa et Bal. Sæt nu saadan en Balkavaler var hypnotiseret og friede til En og man præsenterede ham for Familien, og han saa ikke kunde huske det, naar han vaagnede — det var jo en rædsom Skandale!"

„Men Bal maa vi virkelig have. Naar gamle Ploug kan danse for Fædrelandets Forsvar, saa kan det nok forsvares, at vi unge Piger gør det. Sy og sømme til Fædrelandets Forsvar, det er nok sømmeligt, men ikke morsomt."

„Men Ballet koster jo ogsaa noget. Lad os en Gang gøre et Overslag. Vi faar i det højeste 200 Genstande, og skønt de fleste her i Byen faar dem at se inden de bliver udstillet, kan vi vel nok sælge 50 Billetter à 50 Øre til Udstillingen, det bliver 25 Kr., og mere end 35 Øre i Gennemsnit faar vi ikke ved Auktionen for vore Arbejder — mange Ting er ingen Ting værd — det bliver 70 Kr. — lad os sige 75 — saa har vi lige 100 Kr."

„Og 23 Øre i Grisen."

„Salen skal vi give 20 Kr. for, 36 Kr. for Musiken til Ballet, og skal vi have Lars Dinesen her over og holde en Tale, saa maa vi betale hans Rejse og Aftensmad, det bliver en 30 Kr., i det hele 86 Kr. Desuden skal vi have Balbaand, Balkort, Kotillonsordner, det bliver 12 Kr. Saa er der 2 Kr. tilovers."

„Og 23 Øre."

„En halvanden Krone maa vi regne til Drikkepenge; der bliver altsaa tilbage til Fædrelandets Forsvar i alt . . ."

„73 Øre!"

„Men var det saa ikke bedst vi strøg Kotillonsordnerne?"

„Nej, det var da Synd! Skal vi endelig stryge noget, saa lad os stryge Dinesen."

Sygdom i Højre.

Melodi af „Den Tredie": Saa det var den friske Luft.

Stakkels Højre er saa sygt,
det har Feberanfald flygt,
trods Diæten og trods Dokterne,
Provisorie-Dekokterne,
|: er det mat :|
er det Maßen ej tilpas.

Frederik lidt efter lidt
gaar og tærer paa sit Fedt;
han skal ha'e sig en Avisdoms-Tand,
— at det piner svært den lille Mand
|: kan hans Tud :|
kan hans Tuden gøre klart.

Stakkels Ryssel Valg-Stød fik,
som ham slemt til Hjærtet gik,
straks Humøret stod paa Hældingen
og i hele Valgdags-Vællingen
|: som et Fæ :|
som et Fænomen han stod.

Maler Jensen har Malheur
med forstoppet Talerør,
Hjort-Lorenzen „klager" højt og lydt,
men hans Sygdom det er intet nyt,
|: det er Spøg :|
det er Spøgelser han ser.

Stakkels Højre, Du har lidt,
mod din Svaghed tappert stridt,
blot din Dødskamp ej skal blive haard
naar Du nu din sidste Olje faar.
|: Vi en Taar :|
vi en Taare fælde vil.

I Tusmørket.

Det frøs saa det knagede, og Stormen piskede Sneen mod Ruderne. Men inde i den gamle Digters Stue var der hyggeligt og lunt. Han kunde ogsaa nok trænge dertil, stakkels Skind! Han havde havt det strængt nok i sin Tid, og selv nu, da han var gammel og stiv som en Ploug-hest, maatte han kæmpe haardt for „den gode Sag“.

Men naar han saa som i Aften sad alene i Tusmørket i den bløde Lænestol, da dukkede sære Tanker op i den gamle Mand. Fortidens Billeder drog forbi ham i broget Række. Hvilken Forskæl mellem før og nu! — Han, den fattige Student fra Kvisten, var nu Doktor, Ridder af Danebrog og Formand for Højres Arbejder- (!) og Vælgerforening! — Hvor meget havde ikke alt dette kostet ham! Han havde svigtet sine Ungdomsdrømme og sine Venner for at naa denne Herlighed, og hvad var det saa! Dag ud og Dag ind at maatte forsvare en saa fortvivlet Sag som Højres, at maatte holde den synkende Skude oppe ved at fortælle om „Strømkæntringen“ og „Højres Fremgang“, han, hvis Hjærte var fuldt af Tvivl, som ikke en Gang kunde holde Modet oppe i sig selv! Aldrig havde han Ro! Tvivlen om „den gode Sags“ endelige Sejr var for ham et bestandigt Mareridt! Selv da „Avisens“ Digter jublede: „Højre har Sejr vunden!“, lød det for den gamle Digter som Ironi. — Syv lumpne Kredse, som Højre endda kun faar Lov til at beholde til næste Valg, det var det hele Udbytte! Og saa Kandidaterne, som Højre havde opstillet, Rysfel og Jensen! — „Herregud!“ sukkede den Gamle, og Taarer saa store som En-Øre blinkede i hans Øjne, „saavidt er det altsaa kommet med os, at vi maa tage den første den bedste Traadhandler eller Maler!“ — — Det sortnede for hans Øjne og hans Knæ skælvede. Hvad var det for sære Skygger, der bevægede sig omkring ham! Der

stod en mørk Skikkelse midt i Værelset med „Fædrelandet“ i Haanden og strakte det ud imod ham med et bebrejdende Blik. „Ploug! Ploug!“ lød Skikkelsens manende Røst. Den gamle Mand fo'r sammen. — Det var jo Hostrups Stemme! — „Vogt Dig!“ lød det atter. „Vend om, før det er for silde!“

Den gamle Digter strakte Armene ud imod Skikkelsen. — „Red mig!“ bad han med Angsten malet i hvert Træk. Men Skikkelsen rystede paa Hovedet, sendte ham et medlidende Blik, og svævede langsomt ud af Værelset.

Den Gamle sank med et Suk tilbage i Stolen og brast i Graad. — „Ak!“ hulkede han, „det er allerede for silde! Jeg kan ikke mere vende om! Jeg maa vedblive at hykle om Højres Arbejdervenlighed, forsvare Provisoriet og være Dus med Jensen og Hansen! Havde jeg endda ikke skrevet disse Socialistsange, der nu lyder som manende Røster fra Fortiden — —“.

Den gamle Digters Klage druknede i Stormen, der fo'r hylende gennem Gaden.

Da Matzen var lille.

Der var en Tid, da Matzen han var lille,
hans Krop var knap halvtredje Alen lang;
født slog han i Fortolkninger sin Trille,
og denne Trille hjalp ham mangen Gang.

Da var hans Magt og Magtstræv meget mindre,
han selv tillige meget mindre slem,
da saa han Crones Rang og Embed tindre,
og ønskte Vinger for at fange dem.

Han spøgte i sin ømme „Berlings“ Arme,
og sad tilhest paa Manicus' Knæ;
han kendte ej til „Næsers“ Sorg og Harme,
saa lidt som nu til „Dansk og Dannelse“.

Da saa han Provisorier frem at glide,
og tænkte: Nu er jeg paa Højden her,
nu skal de allesammen faa at vide,
hvorfor saa tyk, saa rød og rund jeg er.

De svandt, de svandt — ak ja, de blide Dage,
da Estrup endnu kaldte ham sin Ven! —
Han kun Erindringen har nu tilbage,
ak! lad ham aldrig, aldrig miste den.

Tragikomisk.

»Det er sørgeligt at være grinagtig naar man har Kærestesorg og Tandpine.«

Ugrundet Frygt.

Hun: Tag Dem i Agt for at overskride Grænsen.
Han: Jeg forsikrer Dem, jeg befinder mig altfor godt i Deres Nærhed til at jeg skulde tænke paa at flygte.

Situationsvise.

Mel. Lott' ist todt.

Se De og jeg og alle som
igennem Livet traske,
vi sværmer om aldeles som
Fluer i en Flaske.
Vi kan vel nok dandere den,
mens vi er her paa Jorden,
ja, er vi blot lidt „med paa den",
saa er jo alt i Orden.
Men hvordan vi os arrangerer her,
se, det er hvad vi selv bestemmer, det er hvad det er.

Vort Land var lykkeligt og frit,
naar det enhver blev givet
at kunne fuldt ud passe sit
og glæde sig ved Livet.
Men al Ting vendes op og ned,
og hvert et Højre-Væsen
med uforskammet Vigtighed
i al Ting stikker Næsen.
Om stadig de skal staa ved Roret her,
se, det er hvad vi selv bestemmer, det er hvad det er.

Man si'er, at Tiden den er sløj
rundt om i hele Landet,
det maa De ikke sige, føj!
saa lyver De forbandet.
Ved Lyngby tjener man pr. Dag
en firsindstyve Øre,
og gør man Vrøvl, saa si'er i Mag
de to Entreprenøre:
„I maa ej tro, at vi to hedder Blok,
hvad skal I med det meget, naar det lidt kan være nok."

Vi har en velvis Rigsdag, som
der er vort lille Lands Skræk,
men tænker man sig rigtig om,
den gælder kun til Vandsbæk.
Fortolket bli'er hvert Lovforslag
og i et Udvalg ammet,
indtil det saa en skønne Dag
bli'er strøget af Programmet.
Om det skal blive ved paa den Maner,
se, det er hvad vi selv bestemmer, det er hvad det er.

Det kongelig Theater staar
med bare tomme Kasser,
de spilled' har det hele Aar
for ubesatte Pladser.
For den Slags Ting, som „Landsoldat",
den røde Lygte blinker,
Hr. Fallesen med „rød Plakat"
Folk til Theatret vinker.
De spiller for den lille faste Stok:
hvad skal de med det meget, naar det lidt kan være nok?

Naar vi til Livet si'er Godnat,
vi véd, hvad der bestemmes,
vi véd jo allesammen, at
vi i en Æske gemmes.
Et Krematorie vi nu
har faa't pa Fredriksberre,
der bli'er man brændt, det er en Gru,
som Offer til Vorherre.
Om vi vil brændes eller puttes ner,
se, det er hvad vi selv bestemmer, det er hvad det er.

For nylig var det gruligt galt
blandt Børsens Matadore,
Privatbankaktierne faldt,
ja, det er hvad de gjor'e;
for da man reviderede
til Nytaar Bankens Bøger,
saa blev sgu To leverede, —
ja, tro blot ej jeg spøger.
Femhundred tusind tog de som en Sok —
hvad sku' de med det meget, naar det lidt kan være nok.

Bogstaveligt.

En Herre kommer ind i en Slagterbod. Der hænger syv dejlige Salamipølser over Disken.

Slagteren: Hvad er til Tjeneste?

Herren: Jeg skal have noget Salamipølse i Skiver.

Slagteren: Saa gærne! Hvor meget?

Herren: Skær De bare væk; jeg skal nok sige stop, naar der er nok.

Slagteren tager en Pølse ned og begynder at skære den i Skiver.

Herren damper med Velbehag paa en god Cigar og kiger paa Pølseskiverne med det ene Øje.

En Ven af Herren træder ind.

Herren: Nej, hvilket Held, gamle Ven, at træffe Dig her efter saa lang Tids Forløb. — — Han trykker hjærtelig hans Haand og fortæller, hvor ofte han har tænkt paa ham.

Slagteren tager fat paa den anden Pølse.

Herren: Hvor det er morsomt at snakke med en gammel Ven som Dig! Kan Du huske Skovturen? — — Han fortæller om Skovturen.

Slagteren tager fat paa den tredie og fjerde Pølse.

Herren: Fortæl mig, hvordan Du har havt det i den lange Tid!

Slagteren er i Færd med den sjette Pølse.

Herren ser endelig hen paa det vældige Bjærg af Pølseskiver: „Stop! — Ulykkelige, hvad har De gjort?"

Slagteren: Herren sagde jo, jeg skulde skære væk til De sagde Stop!

E.

Eclat, Glans. Naar Redaktør Carstensen stiller sig mod Holstein-Ledreborg og falder med et Mindretal af 1000 Stemmer, saa siger man: „Han falder med Glans".

Eclatant, hvad der gør Opsigt: naar Ingemann-Petersen interpellerer Kirkeministeren; naar Matzen holder socialdemokratiske Foredrag i Landsthinget.

Efterspil, Nachspiel, Naar Staldmester Olsen har været paa Spil og hugget Foderet, der var bestemt til Sporvognsheftene, saa kommer der et Nachspiel, som ikke bliver artigt for de Agerende.

Esprit, Aand; esprit de corp, Foreningsaand, efter et Punschegilde i den konservative Klub; esprit d'escalier, Trappeaandrighed, s. „Avisen".

Est modus in rebus: „Alt maa have sin Grænse," sagde Politidirektøren, han lod Assessor Thiele tage Frederik Hansen under Behandling.

Everlasting, stedsevarende: det Estrupske Ministerium.

F.

Festina enta: „Tag det med Ro!" sagde Politimesteren i Storehedinge til Scavenius, da Ingemann-Petersen havde sluttet sin Tale.

Forlovelse, d. v. s. love mere end man kan holde.

Fortes fortuna adjuvat: „Lykken hjælper den Kække!" sagde Livjægeren, han fik et Par Bukser paa Kredit.

G.

Grasere, rase, løbe grasat, fare omkring og gøre Optøjer: Højremænd, naar de gaar til Valg, Gendarmer i Aktivitet.

Gratist, En der faar gratis Kost og Logis: Staldmester Olsen.

Grævling, Kælenavn for Krigsgale i Kongens Lyngby.

H.

Habeat: „Lad dem faa ham, saa kan de have det saa godt!" sagde Ploug, da han prakkede Kristjanshavnerne Malermester Jensen paa Halsen.

Habenichts, Pengeløs: Vaabenbrødrenes Griess.

Humbug: Højres Arbejdervenlighed.

Indviklet Ærgrelse.

„Hvad er der nu igen i Vejen med din Kone?"

„Aa, først ærgrer hun sig over Pigen, og saa ærgrer hun sig over mig, fordi jeg ikke ærgrer mig over, at Pigen ærgrer hende, og nu ærgrer hun sig, fordi jeg ærgrer mig over, at hun ærgrer sig over Pigen."

Theatrene.

Da Folk har saadanne sære Nykker
og kun vil se Rabalderstykker,
Kasino afhjulpet har et Savn
ved selve „Stormen paa København".
Og da man just nu om Befæstning skænds,
saa kan det jo hænds,
at Folk til Kasino storme vil,
for at se, hvordan saadan en Storm gaar til.

Folketheatret vil helst have Fred,
der vil „En forfulgt Uskyldighed"
og Heiberg i et Stillebensstykke
gøre „Stormende Lykke".

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Bytte Roller.

Scavenius: Du tager Dig virkelig godt ud som Hyrde over alle Hyrder; men der bliver lagt mere Mærke til En i den Rolle end jeg skøtter om, saa for mig maa Du gærne faa den, jeg vil heller have Rosenørns, saa kan han forsvinde.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

N. Cohens Tryk. København.

Nr. 10.

Søndag den 6. Marts.

Ved et Gilde.

Damen: De spilder paa min Kæreste!
Skræderen: Det gør ikke noget, Frøken, det er min Kjole

Livjægerens Sange.

1.

I Gaar jeg fik min Trøje
og straks jeg trak den paa;
den frydede mit Øje,
at Skøderne var smaa.
Jeg Bukserne har prøvet,
de strammer mig saa smaat,
Men Skrædren bli'er bedrøvet,
og saa, saa er det godt.
Min Sabel den er sleben,
til Hørup straks parat,
jeg véd, hvad jeg er bleven:
en tapper, dansk Soldat.
Trala tralalala.

Naar jeg min Skræder møder,
saa er jeg ikke glad,
jeg altid gaar paa Gløder,
naar jeg blot ser den Rad.
Og hvis min Vaskerkone
ej mer Kredit mig gi'er,
jeg køber for en Krone
Lintøj af Papir;
thi mens jeg har min Trøje,
og Livet er saa kort,
jeg vil mig ret fornøje
før helt det svinder bort.
Trala tralalala.

Med Sabel og med Taske
jeg op ad Strøget gaar,
de Piger smaa og raske,
de ler og stille staar.
En Pige staar og smiler
i Mellemandens Port,
jeg — vupti! — der hen iler —
det gaar som det var smurt! —
En Jæger han maa jage,
han vover kækt en Storm;
han let kan Glutten tage
i slig en Uniform.
Trala tralalala.

2.

Mel.: Der nede ved Slien.

Vort Korps er kun lille, den Sætning er forslidt,
det læser vi i Blade og i Skrifter,
paa Valgmøder tidt vi civile har stridt,
og jollet hjem med nogle svære Rifter.
Og har vi ikke Helte som den tapre Tordenskjold,
vi har dog Pully Brown, som fik Klø ved Nørrevold,
og derfor skal vi elske vort lille bitte Flag,
og huske Danmarks Ære det er vores Sag.

Vort Land er kun lille, men frugtbar er vor Jord,
og vil vi alle ta'e og ta'e os sammen,
saa kommer vel den Dag, da vi synge kan i Kor:
„Nu er der ingen Galskab mer i Kammen!"
Lad Venstre gi'e lidt efter, saa vil vi følge Trop,
og Frederik kan unde lidt Hvile da sin Krop,
og saa skal De se, at de Grønne en Dag
vil samles i Kreds om det lille bitte Flag.

Grisen.

(Et Æventyr, frit efter H. C. Andersen.)

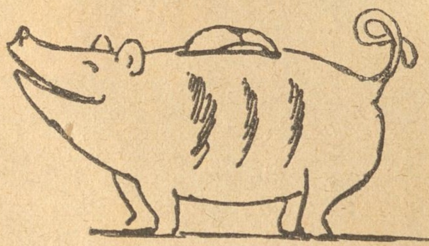

Der var en Gang en stolt Gris, stolt af sine fire smaa Potteben, stolt af sine lange Øre, der stod lige op som Ørene paa et Paaskelam, stolt af sin Hale, der hævede sig i Vejret og dannede et Nital, naar den var glad, men hængte ned ad Benene og krummede sig som et Sekstal, naar den var bedrøvet. Den havde smaa runde Øjne, hvor igennem man kunde se helt ind i Livet paa den, og saa havde den en Revne i Ryggen, saa stor, at man kunde putte ikke alene smaa 25-Øre, men ogsaa store Tokroner og Ladegaardsspecier igennem den. I dens fagreste Ungdomstid havde den staaet imellem en Mængde Trandunke, det var ikke morsomt, der var saadan en stram Lugt af Smørelse. „Det er noget Griseri," sagde Grisen og gryntede

Saa en skøn Dag blev Grisen taget bort fra Trandunkene og sat hen i en Kasse — det var en militær Enkekasse —, og de gamle Soldater og de militære Piger kom og stak deres Smaapenge til den, Grisen blev snart saa spækket, at den ikke kunde røre sig, uden at Sølvtøjet klang, og den kunde ikke lægge sig paa den Side, hvor Revnen var, uden at der væltede noget af Sølvtøjet ud, og det blev ikke lagt i igen.

„Mangler har vi alle," sagde den, „jeg erkender ogsaa min Mangel, deri er min Ydmyghed, min Beskedenhed; men man har ogsaa Begavelse: det er mig, der udbreder Velsignelsen blandt de fattige Enker."

Alt det sagde Grisen, da den stod i den dejlige Enke-Kasse. Den blev løftet af den ældste Haand, men den ældste Haand rystede, Grisen faldt, den fik et Ribbensstød saa den laa besvimet paa Gulvet, og alle 25-Ørene og Tokronerne og Ladegaardsspecierne trillede ud, fordi de var runde. Det var et svært Stød, den fik, og det værste var, at de lo ad den, og ikke af den gamle rystende Haand.

„Den Erindring faar jeg aldrig ud af mig," sagde Grisen, naar den siden fortalte sit Levnedsløb. „Jeg blev kaldt Grav-

So og sat hen i en Krog og nogen Tid efter foræret bort til en Vaabenbroder. Jeg blev Vaabenbrødrenes Gris, der blev atter lagt Guld og Sølv i mig, meget mere end før. Der kom nyt Liv i mig, Kraft og Kræfter, Sølvtøjet klingede som naar Krystal-Vinglas stødes mod hinanden, jeg var lige ved at sprænges, jeg glemte mig selv! Velsignet er det at glemme sig selv i andre! Jeg var saa glad, saa ellevild, at jeg formelig stod paa Hovedet, saa de runde Skillinger trillede ud af

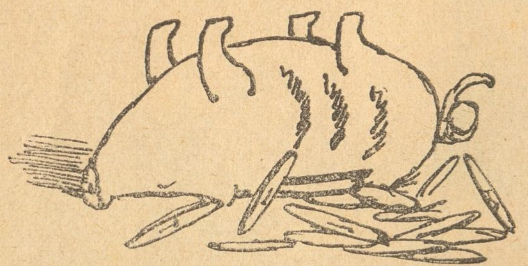

mig og blev borte. En Dag hørte jeg der blev sagt, at Pengene fortjente at komme i en bedre Gris; man sparkede til mig; det gjorde voldsomt ondt; men Pengene kom i en bedre Gris og jeg blev smidt ud og ligger nu som en gammel Gris i al Slags Griseri; — men jeg har Erindringen, den kan jeg ikke miste.

Ettes ny Kors.

Ryssel (kommer hurtig ind hos Ette, men standser forbavset): Hvad! Er Du først nu staaet op? — Nej, hvor er det muligt, Du kan ligge og sove, naar Du har faaet saadan et Kors at bære paa! Var det mig, jeg vilde slet ikke gaa i Seng. Maa jeg se det? Jeg skal slet ikke røre ved det! Ja, det er rigtignok et dejligt Kors! Jeg gratulerer Dig — det er derfor jeg kom her op, før jeg gik til Jernbanen. Hør, maa jeg holde det i Haanden? — Maa jeg prøve, hvordan det klæder mig? (Hæfter Korset paa sit Bryst.) Vil Du se — der er Plads til det, — men jeg faar nok et, naar jeg først er bleven Assistentshusforvalter, for det kan nok ikke gaa an at gøre en Traadhandler til Ridder af Danebrog Henrik Smith fik ogsaa et Kors fordi han havde sunget Erik Bøghs Viser i „Arbejderforeningen af 1860", men han var ogsaa Overlærer, Timm og Nørholm fik en Medaille hver; hvis Smith havde været Blikkenslager eller Smed saa havde han heller ikke faaet andet end en Medaille. — Hvorfor har Du faaet dit Kors? Det véd Du vel ikke selv? Der følger aldrig nogen Forklaring med saadan et Kors, hvorfor man skal have det? Du gaar vel og er gruelig nysgærrig efter at faa at vide, hvorfor Du har faaet det? — Det kan jeg nok tænke. — Maa jeg beholde det paa, saa længe jeg er her? Jeg har selv børstet min Frakke, saa Du behøver ikke at være bange. Naar jeg nu faar saadan et, Du — hva'? — Ridder Ryssel — det lyder? Forleden Aften var der en engelsk Guvernante inde i min Butik og købte et Stykke Everlasting, hun spurgte, om jeg var i Familie med den engelske Lord Russel, for saa maatte jeg nok kunne blive Æresborger, jeg var jo allerede Storborger og jeg havde et stort Borgerskab til en ringe Handel med Traad og Garn etc., og hun kunde flere Sprog; véd Du, hvad jeg betyder paa Tysk? Tryne, Snabel, Snude! — Er det ikke morsomt, at man kan være saa meget paa Tysk, naar man kun er Rüssel paa Dansk. Jeg vilde give en hel Maaneds Gage til „Arbejdernes Værn", hvis jeg havde saadan et Kors! Hvor længe tror Du, det kan vare, inden jeg faar et? Det er egenlig morsomt at tænke sig, at hver Gang I har givet mig en Hædersgave for min Virksomhed for Højre, saa har det været et Uhr, akkurat lige som I vilde sige, at jeg skulde passe Tiden; først et Taffeluhr, og nu efter mit Fald i femte et Lommeuhr. Véd Du af, at jeg i Anledning af det Lommeuhr er bleven til et københavnsk Mundheld lige som Maler Jensen? Du véd nok, han i Folkethinget sagde: „Mal mig den, Jensen!" — og nu siger hele København til hvert andet Ord: Mal mig den, Jensen! eller: Put i Lommen, Ryssel! — Det er ikke andet end til at le ad! — — Men Du kan tro, jeg skal passe Tiden! Jeg maatte være en daarlig Traadhandler, hvis jeg skulde tabe Traaden.

Jeg skal tale, jeg skal danse,
saa de alle korser sig,
og jeg skal nok ikke standse,
før Ministren korser mig!
Kors, hvor jeg mig bryster da.
raaber højt Hurra, Hurra!
Hopsasa, tralala!
Hurra, Hurra, Viktoria!

(Danser med Ette.)

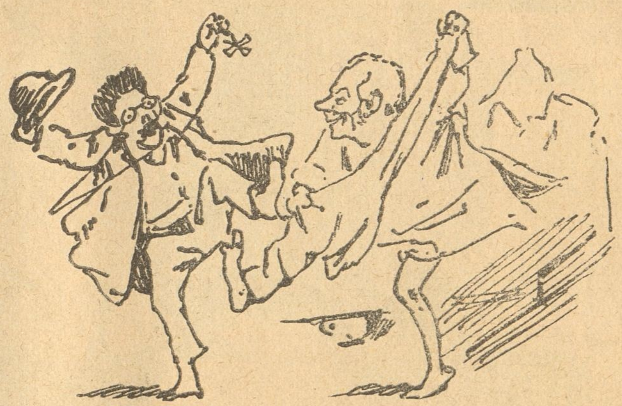

En Hindring.

Husværten (til et Ægtepar, der søger Lejlighed): De har ingen Børn, siger De, og De paastaar De er et stille og roligt Ægtepar, men saa kan De ikke komme til at bo hos mig, for, mellem os sagt, saa maa jeg have en Familie, der gør et rædsomt Spektakel, saa jeg om Aftenen Kl. 6 kan sige til min Kone: „Nej, det Spektakel kan jeg sgu ikke holde ud, nu gaar jeg i Klubben!"

Fra Ørstedsparken.

„Maa jeg saa se Figentræerne?"
„Her er ingen Figentræer."
„Jo, jeg hørte Fa'er sa'e, her var nogle Figenblade, der skulde væk."
„Snak! Du kan jo selv se, hvor nøgent al Ting er."

Naar der tales Udenlandsk.

„Synes Du ikke den Dame ser frøgtelig emantapeseret ud?"

„Lille Frederik".

Han var langsom til at vokse; men hvad han ikke havde i Benene og den øvrige Krop, det havde han i Hovedet. Som Skoledreng slugte han en forfærdelig Masse Visdom, og derfor havde han ikke Tid til at vokse, men blev altid ved at være en lille Spirrevip, og saa kaldte man ham „lille Frederik".

Lille Frederik blev konfirmeret og skulde nu ud i Verden, og det var han glad ved, for saa maatte han da blive til noget. Da han saa havde udstaaet sin Læretid, fik han Tjeneste hos en Mand, som hed Carstensen, men her gjorde han en Mængde Spillopper, drejede Carstensen Voksnæser og slog Klat i Protokollerne, og Carstensen vidste slet ikke noget Raad for at blive ham kvit igen. Saa kom der en Dag en fin Mand, som hed Matzen, og han tog lille Frederik med sig hjem, for at han kunde gaa i Skole hos ham og faa en pæn Opdragelse. Hos den fine Mand lærte lille Frederik mange nyttige Ting, men Juraen havde han værst ved at lære, og den var nødvendig, for ellers kunde han heller ikke forstaa Estrups Provisorielære og fortolke Grundloven. Men Matzen kunde alle Fortolkningerne lige paa Fingrene, og han skrev dem op til lille Frederik, der saa læste dem hver Morgen paa fastende Hjærte, indtil han kunde dem udenad. Nu syntes lille Frederik, at han var lige saa fin som Matzen, og saa bad han ham om en Professortitel, men det kunde Matzen ikke skaffe ham endnu, for det var han ikke dannet nok til. I Stedet for adopterede Matzen ham, saa han nu kom til at hedde „Matzens Frederik", og gav ham en Avis at skrive i, men det var han heller ikke dannet nok til, for han skældte alle Folk ud, og saa slog man hans Vinduer itu, og Matzens Venner sagde, at det var en slem Knægt. Saa maatte Matzen i Lav med ham og formane ham til ikke at skrive mere, end han vidste. Men det hjalp kun en lille Tid. Saa kom der en Dag en Bussemand fra „Politiken" op til ham, og Frederik var saa bange for den slemme Mand og drømte hver Nat, at han blev skudt ihjel, og at Matzen græd over ham. Men da saa Manden var rejst, saa var Frederik lige kry igen, og skrev hver Dag i sin Avis, at Socialisterne og Venstre var nogle „Bøller", der var bange for Livet, og derfor ikke turde befæste København, og de gamle Tanter elskede ham, fordi han var saadan en Krigshelt. Men alligevel sagde de paa Sessionen, at Frederik var for lille, og Matzen var glad over, at Frederik blev fri, for han kunde dog saa let komme noget til iblandt de raa Soldater. — Frederik græd ogsaa over, at han ikke var gammel nok til at blive Rigsdagsmand i 5te Kreds, men Matzen sagde, at det skulde han ikke bryde sig noget om, for Rysel dumpede alligevel, og det var Frederik saa glad for. — Nu er Frederik snart lige saa stor som Matzen og alle holder saa meget af ham, om det saa er Assessor Thiele, saa sender han en Gang imellem Bud efter Frederik, for at tale med ham om Avisen.

Dybt.

Føreren: Denne Afgrund, mine Herrer, er saa dyb, at man under Nedfaldet, uden at skynde sig, godt kan læse hele „Greven af Monte Christo".

Situationsvise.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Nu for Tiden faar man slemme Ting at høre,
den er alle Steder hvad man kalder „kras".
og i Bismarks Land der er et saadant Røre,
at man skulde tro de vilde op at slas.
Vi i Gøteborg saa en gal Mand holde Stand,
ene i sin Fæstning trodsed' Brandfolks Sprøjtevand,
blev han vaad, han hen til Kakkelovnens Krog fortrak,
indtil endelig de fanged' ham med Snustobak.

Det er ganske sikkert, at det mange harmer,
naar de Øje faar paa vore Lyseblaa,
derfor mente Oxenbøll vi de Gendarmer
burde gi'e en anden Frakke paa.
Dog, naar ej de Lyseblaa slaar Vand i Blodet,
men for godt Ord skyder Godtfolk gennem Ho'det,
ja, saa tror jeg saagu ikke det kan nytte,
at vi nøjes med at la' dem Frakker bytte.

Midnatsmissionærens Foredrag ved Valget
vakte Liv i Lit'raturen, Præster skrev
deres Pjecer, og det gik saa rask med Salget,
at de reves bort saa snart de trykket blev.
Og de Herrer, som forleden Morgen bade:
lad os blive fri for disse Figenblade,
de har nu paa en Gang saadan skiftet Tonerne,
at de Plads har taget mellem Dydsdragonerne.

„Ravnen"s Prisspørgsmaal for 1887.

1. Literaturhistorie: Martin Koks Betydning som tragisk Digter samt en Undersøgelse af, hvorvidt han har paavirket Holger Drachmann.
2. Filosofi: Ved hvilke Forestillingsforbindelser kommer man ved Gadenavnet „Knabrostræde" til at tænke paa en Kirkeminister?
3. Bibelkyndighed: At undersøge det for Gamlegrove og „Dagbladet"s Abonnementsprotokol trøstende i Ordene: „Salige ere de, som hungre".
4. Regning: Hvor længe kan det under Ministeriet Estrup vare førend en Kriminalretsassessor bliver Borgmester, en Borgmester Amtmand osv? (Oplyses ved Eksempler.)
5. Nationaløkonomi: De Estrupske Provisoriers Betydning for Industriens Udvikling.
6. Zoologi: Har Darwin været bekendt med Hjort-Lorenzens benologiske Forskninger, og har han taget sig disse til Indtægt?
7. Kemi: En analytisk Afhandling om Højres Arbejdervenlighed. (Oplyses ved Eksempler.)
8. Digtekunst: En i „Avisen"s Digterstil holdt Ode til Maler Jensen, hvori særlig lovsynges hans Talefærdighed.
9. Historie: En Skildring af to af Nutidens ædleste historiske Personligheder, f. Eks. Lyngby-Rosen og Ridder Ette, den sidste særlig som Arbejderkasernesergent.

J.

Illusion, Skuffelse, Indbildning. Alle lever i Illusioner, og det er i Reglen billigt, kønt og oplivende. Naar Malermester Jensen tror han er bedre Tænker end Taler; naar Bahnson tror, Folk med Tiden vil komme til at elske hans Lyseblaa; naar J. N. Larsen og Lars Dinesen tror de kan præke Moral uden at faa Folk til at le; naar Estrup tror han kan blive enig med Rigsdagen om en Finanslov til 1ste April — saa er det altsammen ikke andet end Illusioner. Naar en gammel Kone en mørk Nat springer ned paa Gaden fra fjerde Sal med et tændt Lys og tror hun er et Stjerneskud, saa er det ogsaa en Illusion.

In spe, i Haabet. Minister in spe: En, som haaber at blive Minister: Matzen.

Inter cæcos regnat luscus: „Mellem de Blinde er den Enøjede Konge," tænkte Malermester Jensen, han holdt Foredrag i Kristianshavns Højre-Vælgerforening om Emnet: Kan det betragtes som Helligbrøde at lystre Ordre, naar Chefen paa Holmen en Søndag siger: Mal mig den, Jensen!

Interview, Møde, en Midnatsmissionær møder en stor Mand i en lille Gade; interviewe En, udspørge ham om hans Hensigter.

Intimidere, forskrække. Frederik Hansen bliver intimideret, naar han faar en Udfordring fra Cavling, ligeledes naar han faar en Invitation fra Assessor Thiele.

Jomfru, Brolæggerens Livsledsagerinde, et overset og forstødt Væsen, han sjælden kan være sammen med paa Gaden, uden at gøre Gadespektakler.

Forretningsmæssigt.

— En Familiefader med 8 giftefærdige Døtre averterede i Avisen som den sidste Udvej for at faa dem anbragte. Forleden modtog han følgende Telegram fra San Francisco: „Er Pebersvend og velhavende. Vil meget gærne ægte en af Deres Døtre. Send mig en Prøve straks."

Mißdeutung.

„Og Du kender Manden, siger Du?"

„Ja!"

„Og Du er ganske vis paa, at han paa Valgdagen har stemt for ti og taget Betaling derfor?"

„Ja Gu tog han Betaling, hvad skulde han ellers leve af?"

„Leve af! Du Fredsens — lever han af at stemme for Folk? — Men saa sig mig dog, hvad Manden hedder, hvad er han? Det er min Pligt øjeblikkelig at mælde ham!"

„Manden hedder Petersen og er — Pianofortestemmer!"

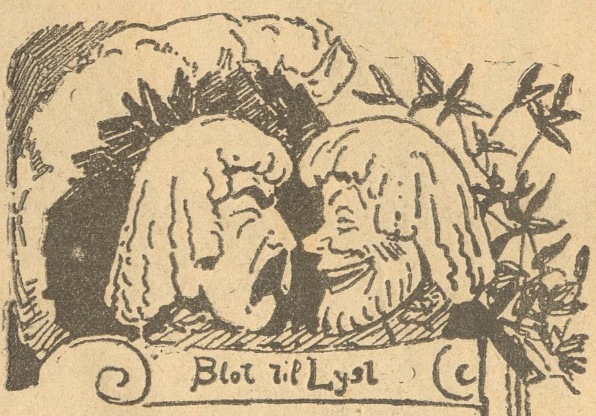

Kasino.

„Stormen paa København" er endt,
„Det gode Sindelag" tilbage vendt,
saa atter det blev glade Folk forundt,
at se paa „Prinsessen af Trapezunt".

Lindstrøms Benefice.

I „Landsoldaten" Lindstrøm
kækt i Kugleregnen stod,
i Tirsdags Blomsterregnen
han knap nok stod imod;
thi den Gang han saa Kranse
og Blomster nedregne,
han følte sig saa rørt,
som om haa skulde segne.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Rigsdagsmændene paa Amager.

— Det er nogle rigtig rare Geværer, disse Magasingeværer, men da der vel snart bliver opfunden nogle bedre, vil jeg bare bede Dem om en Bagatel af 4 Millioner dertil.

Nr. 11.

Ravnen

Søndag den 13. Marts.

En kendt Mand.

1887.

„Det er altsaa Deres første Arbejde? Naar man undtager, at det ikke ligner Estrup, er det slet ikke saa tosset gjort."

„Ligheden har intet at sige, da Enhver véd, hvordan Estrup ser ud; hans Portræt er jo hver Søndag i „Ravnen"."

Ministerens Soldater.

Det er en Kendsgerning, som ikke er forvansket: Ministeren kunde ikke faa Folk til at elske hans Blaamænd, og de Blaa gjorde sig Umag nok for at faa Kærligheden banket ind i Folk — et Sabelhug, et Skud gennem Hovedet, atter et blaat Øje — lige meget hjalp det. I gamle Dage sagde man: „Naar Tosser kommer til Marked faar Krammeren Penge", nu siger man: „Naar Gendarmerne kommer til Marked faar Bønderne Prygl". Men dette kunde man maaske dog raade Bod paa ved at udstede den Befaling, at naar der et Sted skulde være Marked, der varede i to Dage, skulde den første Dag være alene for Folk, den anden Dag alene for Gendarmer, saa var man sikker paa, at intet Menneskeliv gik tabt, og naar der skulde være Forsamling eller Møde i en eller anden Kro, saa skulde det laves saaledes, at der om Formiddagen blev Møde for Gendarmer, om Eftermiddagen for Folk; naar paa den Maade Folk og Gendarmer ikke kom sammen og ikke fik noget at gøre med hinanden, saa vilde i det mindste Ordenen være opretholdt — Kærligheden kom begge Parter naturligvis til at give Afkald paa, men det fik ogsaa gaa — der er saa meget man maa give Afkald paa.

Fredelige Folk i Højre, som bygger Fæstninger alene for at faa Fred, er bleven nervøse over det Uvenskab, der hersker mellem Folk og Gendarmerne, og for at raade Bod herpaa har de foreslaaet i Rigsdagen, at Gendarmerne skulde døbes om og kaldes Landpoliti eller saadant noget, idet de gik ud fra, at det ikke kunde genere Gendarmerne at blive Gendøbere. Tillige har man foreslaaet, at de skulde have Frakke, Bukser og Hue af en anden Kulør Tøj — Vesten kunde de godt beholde som den er — og det mente man ogsaa nok kunde være Gendarmerne ligegyldigt, hvad Uniform man stak dem i, naar det blot ikke blev en Livjægeruniform, for det er jo ikke Meningen, at Gendarmerne skal være grinagtige.

Dette Forslag fra Højre om at give Gendarmerne andre Klæder, er ogsaa det eneste, der kan hjælpe til, at Gendarmer og Folk kommer til at holde af hinanden, især naar man kunde blive enige om en passende Dragt, f. Eks. om Sommeren graa Bukser og Jakke, brun Paletøt, sort Filthat og en let Stok til 50 Øre.

Faderglæder.

En besøgende Herre (til Værten): Hvor Deres lille Søn ligner Dem!

En besøgende Dame (smilende til Værtinden): Ja, Tilfældet driver somme Tider et mærkeligt Spil!

Rosen fra Lyngby.

(Efter H. C. Andersen.)

Ude i Lyngby, hvor Kanalen med sit grumsede Provisorievand bugter sig som en Lindorm, blomstrer Rosen, Verdens dejligste Rose.

Hvor de skævbenede Grævlinger daglig opfører deres vilde Krigsdans, hvor Provisoriets Figentræer bærer gyldne Frugter, hvor lyseblaa Forglemmigejer og grønne Hornfisk vokser og trives paa Muldvarpeskud og i Rendestene, der skal forestille Forter og Kanaler, hvor Arbejderne tumler med Spade og Hakke i Estrups Vingaard, hvor Udtrykket „Arbejderen er sin Løn værd" paa den skønneste Maade illustreres ved 73 Øre om Dagen, — her, midt i dette Paradis, stod en Rosenhæk, og paa den sad Rosen og duftede, saa man kunde lugte den over hele Lyngby.

Men en Dag havde Rosen lukket sine Blade, den duftede ikke mere, den havde en Fornemmelse, som om den skulde kvæles, thi lige op ad Hækken, hvor Rosen sad, sad Arbejderne med deres Blade.

„Det lugter altid saa fælt fra disse Socialister," sagde Rosen. „Jeg har en fin Næse, jeg taaler ikke sligt."

Og Rosen bøjede sit Hoved. Hvad var det ogsaa for et Paafund, at der nu ogsaa skulde gøres Stads af Arbejderne! Det er jo absurd, væmmeligt, afskyeligt! Kunde de ikke være glade ved, at de fik Lov til at lugte til Kammerherre-Rosen!

„Pagads det hele," sagde Rosen. „Arbejderne er nogle utaknemmelige Skabninger, nogle dovne Kroppe, Svinebæster, Drukkendidrik'er, Bøller! Jeg, en Rose fra Kongens Lyngby, er for sart og fin til at dufte i en saadan Atmosfære!"

Og Rosen lukkede sig endnu tættere sammen. Dens Blade blussede i højrød Kulør — det var Indignationens og den krænkede Dyds hellige Rødme, der farvede dem.

Men det blev værre og værre med Rosen, den sygnede hen Dag for Dag. Den kunde ikke taale al denne Duft af Venstremænd og Socialister, der nu breder sig over hele Lyngby. Saa en Nat drømte den, at det var Valgdag. En Skare raa Mennesker med en Konsul i Spidsen kom til Rosen, brød den af og kastede den i Kanalen. Der fandt en Gendarm den, og han viste den frem til Højremændene. Men Grævlingerne hylede og holdt sig for Næsen. „Uh, hvor den Rose lugter væmmeligt!"

Alt dette drømte Rosen, og saa vaagnede den og gøs. — Gudskelov! den var endnu i Grævlingernes provisorielyse Land.

Men den duftede ikke længer saa fint som før. Bladene begynder at falme — det er den stygge Duft fra Oppositionsmændene, der har ædt sig ind i dens Hjærterod, og med Sorg tænker den tilbage paa den Tid, da den, Lyngby-Rosen, var Verdens dejligste.

Værktøjet.

Inspektøren (til en løsladt Indbrudstyv): Ja, lad mig nu se De for Fremtiden opfører Dem godt. De har jo tjent lidt Penge, — der er vel ellers ikke noget, De ønsker?

Indbrudstyven: Jeg vilde jo nok, Hr. Inspektør, gærne have mit Værktøj.

Hvad man siger.

Mel.: Herr Matiesen var en ærlig Sjæl, sa'e man.

Liefra Frederiksberre og til Mors, si'er man,
venter man Beretninger fra Aars, si'er man.
Kun den arme Ridder
Herr de Ette sidder
og polerer flittigt paa sit Kors, si'er man;
den Slags Pryd, si'er man,
er hans Fryd, si'er man,
og han fik den bare for sin Dyd, si'er man.

Vaabenbrødrene fik Sorg i Sind, si'er man,
da de mærkede at der var Svind, si'er man;
thi der vilde snylte
sig lidt Grisesylte
i den rare Pengekasse ind, si'er man.
Ej de li'e, si'er man,
dette, thi, si'er man,
det er virk'lig noget Griseri, si'er man.

Knabrostræde er en Dydens Vej, si'er man,
naar de fine Folk moverer sig, si'er man.
Natmissionen lytter
ved de smaa Kahytter,
om Champagnen smælder eller ej.
Den er fæl, si'er man,
for en Sjæl, si'er man,
at faa saaret sin Achilleshæl, si'er man.

Tænk Dem, Politiet maatte ta'e, si'er man,
nogle Omnibussemænd en Da', si'er man.
Hestene blev magre
af den gode Havre,
som de ikke smagte noget a', si'er man.
Flade kan, si'er man,
føre an, si'er man,
for nu er de flade alle Mand, si'er man.

En Grosserer lavede en Bét, si'er man,
og hans Kompagnon han fik sit Fedt, si'er man.
Møller gik, og „Rode"t
Stoubye selv forstod'et,
og private Banker fulgte Trit, si'er man.
Rysfel si'er, si'er man
sikken Svir, si'er man,
hvis jeg Assistentsforvalter bli'er, si'er man.

Wetterlind forsvarede sig stolt, si'er man,
otte Dage Fæstningen han holdt, si'er man;
for en Sprøjteslange
blev han ikke bange,
endskønt Vandet dog nok var lidt koldt, si'er man.
Stakkels Ka'l, si'er man,
sikken Kval, si'er man,
han var sikkert nok befæstningsgal, si'er man.

Senius's Saga.

(Frit efter Snorre Sturlesons Saga.)

Sedi, Statskongen, Sommerlandets Selvhersker, Solgudens Søn, styrede strapt Statsskibet. Som Statsmand i Sedis Statsraad sad Statskirkens sædelige Synsmand, Senius. Senius syndede somoftest selv, søgte snart skønne Sangerinder, snart smukke, sminkede Salondamer — slige svære Synderinder! Sædelighedsmanden, Sengemann, saa' sligt.

„Storartet, syndigt, skammeligt", sa'e saa Sengemann. Sengemann stormede saa Senius. Sikken Sensation! Sommerlandets Stammer stammede: syndigt, syndigt, syndigt!"

Selv Sedi syntes Synden stor,
saa' Skinhellighedens slemme Spor.

Sengemann, Sengemann, sa'e Somme, Synden sejrer! Somme spaaede:

Smaa Syndere stækkes,
store sjælden svækkes . . .

Sædelige Sandmænd, Sælgekoner, Skærslibere, Skippere, Sømænd, Sejlmagere, Skomagere, Skrædere, Skorstensfejere,

Slagtere, Synsmestre, Sandgravere, Syjomfruer, Spillemænd, Sangere, Skuespillerinder, Skuespillere, Sangerinder, selv Statspræster, sørgede svært, sloge Senius — saarede Statstjenernes Sind. Sagaen skrives siden saalunde: Signe, Sangerinden, Senius' Syche, svor — saasnart Sikkerhedsmændene satte Stævne — Senius **skyldfri**. Selvfølgeligt! Samme Stævne sagdes Sengemann skyldig. Sonebøde stadfæstedes. Sengemanns Sigtelse sagdes sær, sminket, svinagtig.

Senius sad stadig som Sedi, Sommerlandets Statskonges Sædelighedsbeskytter, synende Samtidens Sæder, særlig Sangerindernes, Salondamernes samt slige saadanne Skønnes Sæder.

Snip, snap, snoppes,
Senius's Saga stoppes.

Paa Jagt.

Greven: Hvad var det, jeg ramte, Johan?
Johan: Det var Fugleskræmselets Hat, Hr. Greve.
Greven: Mærkværdig — det var slet ikke den, jeg sigtede paa!

En Pavse.

Tanten: Er Timen allerede forbi, Anna?
Anna: Nej, Tante, jeg spiller en Pavse.

Mester og Lærling.

„Nu er jeg igen knusende gal i mit Hoved paa Dig, Friedrich! Hvad er det for Valghistorier, Du trykker i min Avis? de er min Salighet flovere end Marcussens Kauserier! Lassen gør Løjer med Sørensen og Sørensen har Løjer af at løbe op og faa Dig til at beskylde Kommunens statistiske Bureau for Misligheder og Assessor Thiele faar Dig til at tilstaa, at Du er løbet med Limstangen! Jo, jeg skulde mene jeg har Glæde af Dig! Og saa Knauer med sin ældre Mandsperson, der lignede en mindre Næringsdrivende! Det var ham aldeles umuligt at sige, hvem den Mand var! Det tror fgu jeg, Friedrich! Men lad nu for Fremtiden være at gøre Løjer med andres Hukommelse, naar Jeres egen er saa svækket. Det varede jo tre Dage inden Du kom i Tanker om hvad Sørensen hed! Det er ogsaa et meget sjældent Navn, Friedrich, det indrømmer jeg! Sørensen — det er fgu ikke enhver, der hedder Sørensen! — Og saa en anden Ting, Friedrich! Jeg véd vel, at I har Vand nok ved Avisen, men derfor skal I dog ikke lade den første den bedste Agerkarl og Møbelhandler og Pantelaaner vaske deres Hummerklør hos Jer! Denne hæderlige Stand kan Du godt henvise til Avertissementerne, det ser bedre ud, og man skal holde paa Skinnet. — Ja, saa kan Du gærne stikke a' igen, Friedrich, og Du behøver ikke at se efter paa Vælgerlisten, for Du staar der ikke."

Tak skal De ha'e.

Melodi af „Intrigerne": Nej Tiden den duer fgu ej for en Snus.

For rige Folk var det saa ofte en Fryd,
at gøre en Tur til det dejlige Syd;
men Italiens Jordbund nu skælver af Frygt,
og saadant et Jordskælveri er saa stygt,
og slig en Begravelse — Tak skal De ha!
Nej saa maa man før holde Næsen derfra.

Det har vist sig saa tidt i den senere Tid,
at hvor der er Marked, der ogsaa er Strid,
men til Skuespilmarkedet var, som sig bør,
der kun Løjer og Liv og den rette Kulør;
der var ikke Gendarmerblaat — Tak skal De ha'e!
Nej de Blaa de holdt pænt deres Næse derfra.

I Nakskov sa'e Selskabet „Nakskov" helt kæk:
hver Oppositionsmand ham jager vi væk!
Men saa kan Hr Majus og Thorsen og Dan
nok li'esaa godt straks trække Skuden i Land;
naar Oppositionsmænd si'er: Tak skal De ha'e,
saa maa vi nok helst holde Næsen herfra!

RAKETTER

„Dagens Nyheder" har en vis Lighed med Faraos Køer; de magre slugte de fede og blev dog ved at være lige magre. Saaledes har „Dagens Nyheder" slugt flere andre Blade som „Morgen-Telegrafen" og „Folkets Avis", og er dog stadig væk vedblevet at være lige mager, og naar „Nationaltidende" en Gang sluger „Dagens Nyheder", bliver „Nationaltidende" ikke federe for det.

Frederik Hansen er ikke opført paa Vælgerlisten, han maa saaledes være ringere end hans Medarbejder, Møbellaaner Lundquist.

Pladsmester Skyums Portræt og Biografi var i Tirsdags i „Avisen", tegnet af hans Vaabenbroder Juhl. I Valgperioden nød Maler Jensen og Traadhandler Nyssel den samme Ære, saa nu er Skyum ikke ringere end Jensen, hvis næstbedste Fortaler og Stiller han var. Men Skyums Vaabenbroder er en Satiremaler, han har tegnet Skyum med to Ansigter, ligesom en Janus, og om hans Hensigt oplyser Juhl, at Skyum, der er Bestyrelsesmedlem af Kristianshavnernes Højre-Vælgerforening, i denne Forening hører til Højre, men i Vaabenbroderselskabet til Venstre.

Da Nyssel tabte gav deltagende Meningsfæller ham et — Sejerværk.

Da Kejser Wilhelm hørte Resultatet af Valgene i Tyskland, udtalte han, at han følte sig tyve Aar yngre. Det er al saa en udmærket Livselikśir, Bismark har opfundet, og hvis han med samme Held opløser den tyske Rigsdag et Par Gange til, faar han nok den gamle Mand til at gaa i Barndom.

Efter klassisk Mønster.

„Fa'er, hvad er en Parthenier?"

„Et Jomfrubarn, min Pige. Har Du allerede glemt din græske Historie? I den messinske Krig var Forbruget af Mennesker saa stort, at de spartanske Piger, naar Spartanerne drog ud i Kampen, skyndte sig endnu mere end før at naa deres Moderhaab, for at der ikke skulde blive Mangel paa Fædrelandsforsvarere. Det var Frugten af denne patriotiske Hengivelse man kaldte Parthenier eller Jomfrubørn."

„Men Fædrelandskærlighed efter et saadant klassisk Mønster kan vel ikke hjælpe nu?"

„Jo, hvis det kunde lykkes vore Krigsgale at faa lavet en ny Trediveaarskrig."

K.

Kanonkvinder: drabelige, tournurebærende Krigshelte, der besvimer, naar de ser En faa Næseblod.

Kapital, Penge: Luksus, som Arbejdere nødig maa have for mange af, fordi „de er Roden til alt ondt“. — Derfor fik Kanalarbejderne kun 73 Øre om Dagen.

Kassere, vrage, gør man ved alt, som ikke duer: Estrups Finanslove og Frederik Hansen paa Session.

Kastel, Luftkastel: Fortet paa Garderhøjen.

Kirkefader: En, hvem Kirken skylder meget: Scavenius.

Kleckmahler, Klatmaler: Jensen.

Klokke, Uhr: „Nu véd jeg, hvad Klokken er slaaet i femte,“ sa'e Ryssel, Ploug gav ham et Waterbury.

Knabrostræde: En lille Gade, hvor store Mænd ynder at gaa i Maaneskin.

Kors: Sukkergodt for Højres Koryfæer.

Kredit: Maalet for en Livjægers kæreste Forhaabninger.

Kro: Skueplads for Gendarmoptøjer.

Komediespil, Schauspiel: fremstille noget opdigtet som virkeligt. Komediespil er Højres Arbejdervenlighed og dets Kærlighed til regelmæssige Finanslove.

Fra Børnestuen.

Moderen: Kan Du se, nu har Englene tændt Stjærnerne?

Den Lille (idet han ser et Stjærneskud): Jo, og nu var der en Engel, der tabte en brændende Tændstik!

Max: Vi var i Gaar med Fa'er henne og se de dresserede Lopper.

Lille Betty: Fy, Max, hvor kan Du i Dameselskab tage Lopper i din Mund!

Lægen (til lille Bertha): Bruger din Fa'er nu flittig den Jod, jeg har skrevet op til ham?

Bertha: Ja, Hr. Doktor, han jodler hele Dagen.

Faderen (underviser sin Søn i Geografi): Du ser, Rusland grænser mod Syd til det sorte Hav; hvis Russen altsaa, som man almindelig antager, strakker sin Haand ud efter Konstantinopel, hvad saa?

Sønnen: Saa bliver han vaad paa Fingrene.

Stærkt optaget.

En ung Mand: God Dag, Gamle, hvorledes har Du det?

En anden (idet han stormer forbi ham): Det véd jeg ikke! Det har jeg ikke Tid til at lægge Mærke til.

Kasino.

Tidt har Besøget i København
som Middel mod Melankoli gjort Gavn.
Kærlighed paa Taget lyder lidt luftigt,
men Kærligheden er dog fornuftigt.

Folketheatret.

At gøre Haneben er et
farligt Bovestykke;
ved festlig Lejlighed dog let
gør man Stormende Lykke.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

En synkefærdig Skude.

Carstensen: Naar den faar saadan en billig Overhaling med noget gammelt Affald, saa kan den nok holdes gaaende endnu nogen Tid.

Udgiver og Redaktør: E. Andersen.

N. Cohens Tryk. København.

Nr. 12.

RAVNEN

Naar alt løber rundt. Søndag den 20. Marts. 1887.

„Fejler De noget?"
„Neh — jeg ligger bare og venter paa min Gadedør."

Provisoriets Tornevej.

(Frit efter H. C. Andersen.)

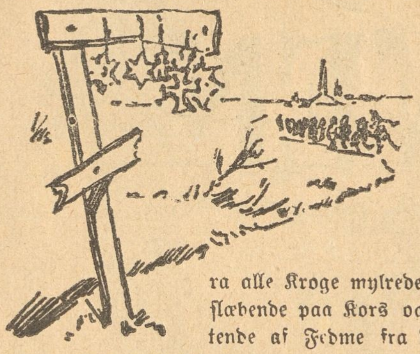

Fra alle Kroge mylrede Martyrerne frem, slæbende paa Kors og Stjærner, strut- tende af Fedme fra Provisoriets Kjød- gryder. Embedets Glorie straaler om deres Isse, deres Bedrifter bedækker dem med uvisnelig Hæder. — Rig paa Gaveber, Kors og Stjærner er Provisoriets Tornevej!

Vi betragter enkelte hid og did i den store Skare, som ikke visnes hen, saalænge der endnu er en Estrup i Danmark.

Retssalen er opfyldt. Paa Dommersædet sidder han, den viseste af alle Dommere, visere end selve Salomon, Sylow. Hans hvasse Øje gennemtrænger Fejøsagens Mysterier. Intet er saa skjult, at jo han kan aabenbare det. Som Dommedagsbasunen runger hans Stemme i Hallen, da han udtaler sit: „Skyldig!" — Som en Stormvind farer han, Retfærdighedens straffende Engel, igennem Landet. Hans Domme slaar ned i Venstresjælene som Lyn. Med Provisoriets tugtende Ris driver han dem ind i de skumle Fangehuller. O, Sylow! Du skal ophøjes: Se, Borgmesterembedet i Korsør ligger rede for Dig — Hvi er dit Øje ondt, fordi Du ikke blev Amtmand! Far ikke vild, thi Ministeren maa betale enhver efter sine Gerninger! — — —

Stordaad har Du øvet, Ette! Dit Geni har samlet den spredte Arbejdskraft i straalende Palad'er. Kun Skinsyge og Misundelse kan kalde dem for mørke og trange, skumle og fugtige Kaserner. Hvad var din Brøde, Ette, at Du nu maa slæbe paa Korset alle dine Dage? — Menneskeslægt! knæl ned i Støvet og tilbed Geniet, Ridderen uden Frygt og Lyde! Korset blinker paa Ettes Bryst — Estrup gav ham det! Ve enhver, som vover at røre det! — — — —

„Korsør, Korsør! Hvad har Du tabt!" — Rump forlader dig og bliver Amtmand i Thisted! Du Indbygger i Staden paa Thylands barske Slette, skønner Du nu ogsaa ret paa Gaven, som Fortuna har skænket Dig? Gaa ikke i Rette med Nellemann, den danske Lykurg; thi Rump sker dette ikke uden Fortjeneste. — — — —

Billed trænger paa Billed, Martyr paa Martyr: Rig er Provisoriets Tornevej!

Her staar han, hvem en Gang Spøgelset „Den ny Socialist" forfulgte. Hans Haar er graanet, hans Hoved bøjet, thi han faldt i 5te Men da han laa paa sine Gerninger, hvem tog sig da af ham? Hvem andre end Estrup, de Forladtes Ven, de Faderløses Fader. Goos blev Landsthingsmand — endt var Provisoriets Tornevej! — — — —

„Ak, fri mig fra Arvesagens ulidelige Kvaler!" sukker det til os igennem Tiden. Hvilket Billed! — Hindenburg, Manden med det aabne Øje for, hvormeget en gammel Kone maa bruge om Aaret af sine egne Penge, bliver Kammeradvokat! — Hvor herlige er Ministeriet Estrups Gerninger; thi det gjorde dem alle viseligen! — — — —

Menneskeslægt! Begreb du Saligheden i det Øjeblik, da Scavenius blev Kirkeminister? Mærkede du da ikke et Knald som af en Champagneprop, og saa du da ikke tavse, indhyllede Skikkelser bevæge sig i snævre Gader? Jo sikkert, og du har visselig aldrig forstaaet Natmissionens Forstaaen af sin Mission.

Thi Regnar Lodbrok har fældet Dydens giftige Drage omkring Jomfruburet og Glorien straaler om Heltens Isse!

Ved Trinitatis.

Mel.: Aa køre Vatten.

Ved Trinitatis bor Hansen glad
og lever højt paa sine Ænder;
han søber Visdom af Mathens Fad
og blæser saa ad sine Fjender;
Hans Rost er vægtig og skarp hans Dom,
hans Næse mægtig og rund hans Vom.
Høj er hans Aand,
drøj er hans Haand —
ja, der er godt ved Trinitatis.

Ved Trinitatis er Bouillonshus flot,
som vis a v s til Avisen,
og skønt Hr. Frederiks Flæsk er godt,
saa bær dog Naboens nok Prisen;
den Konkurrence er farlig nok,
til Trods for Knauer og Poul og Kok.
— Dog vær tilfreds,
en Ting er vis —
at der er Flæsk ved Trinitatis.

Opdrætning.

Der var stor Sorg blandt alle Landets Køtere, thi hele Racen var ved at gaa i Hundene. De gamle saa med rindende Øjne og bedrøvede Miner hvorledes deres egne Hvalpe udartede, — at de i Stedet for at udvikle sig til glubske Militarisme-Dogger og bidske Forsvars-Mopper søgte Selskab med løsgaaende og i Opdragelsen forsømte Hunde, der lærte dem allehaande Gavtyvestreger, som at nappe Stykker ud af „den døde Torsk" og bide Livjægere i de bukseløse Ben. Og ingen Formaninger hjalp; de gamle kunde ikke ave deres eget Afkom længere, for til at tage Hvalpene i Øreflippen og trække dem tilbage paa den rette Vej, kunde de slidte tandløse Gummer ikke længere bruges — og det var saa sørgeligt for de gamle at mærke. Taarerne randt ogsaa paa dem Dag og Nat af Sorg, de løb ned ad den mimrende Snude, delte sig og dryppede derfra jævnt ned ad Mundvigerne. Men saa da Sorgen var paa sit højeste, fandt en gammel snedig Hund paa Raad. Den sammenkaldte de ældste af Slægten og foreslog at oprette nogle Anstalter, hvor de unge kunde blive ledede den rette Vej, og da Raadet var godt, blev det fulgt. De satte alle de

gamle stivbenede Kræfter ind paa det, og saa kom den første Anstalt — Landsoldaten! Vov vov! Hvalpene blev lokkede derind ved Lugten af friskslagtet Kød, afskudte Arme og Ben osv. De sad og stirrede paa det med aabent Gab og Hjærtet bankende i Takt med Fanemarschen. Men de gamle skindmagre Køtere gik uden for, græd af Glæde og lugtede til hverandre, thi de følte sig som unge igen. De hørte Klapsalverne brage løs derinde og velsignede den, der havde givet dem den snilde Ide. De tittede ind og saa Hvalpene sidde der, svedende, logrende, gøende og hylende af Blodtørst og Krudtbegejstring, — og de glædede sig saare, thi nu havde de fundet den rette Vej til Artens og Racens Vedligeholdelse, og det er en dejlig Tanke at tænke paa!

„Ravnen"s Panoptikon.

Ravnen: Det skal være mig en Fornøjelse at optræde for det højtærede Publikum som Bugtaler.

Frederik: Humbugtaler.

Ravnen: Hold Mund, Du lille snavsede Skraalhals. — Og jeg skal eksperimentere for Dem med mine levende Dukker, hvis De vil laane mig Øre.

Livjægeren: Hvis Du faar mange Øre til Laans, saa kunde Du laane mig et Par Kroner, at jeg kunde faa mine Bukser hjem.

Ravnen (til Livjægeren): Du skal nok til Sækkevæddeløb?

Livjægeren: Nej, der er for store Forhindringer i Vejen, jeg har nemlig ikke andet Undertøj end denne Kaffesæk.

Frederik: Det er uanstændigt — jeg rødmer! Opffer vilde bringe et Offer og skrive et Avertissement, hvis han var her, stakkels Offerlam!

Ravnen (til Livjægeren): Stille med Benene i Sækken;

Livjægeren: Jeg staar paa en Bønne.

Ravnen: En Bønne — mal mig den, Jensen!

Jensen (leder i sine Lommer): Jeg havde et Svar paa rede Haand — i min Vestelomme: nu er det slippen fra mig. Jeg vilde ellers svare, at jeg er en Mand, der har gaaet i den godeste Skole — Livets strenge Skole . . .

Frederik: Livets Drengeskole — jeg med.

Jensen (forvirret): Livets strenge Drengeskole. Fordi jeg ikke er saa klog som Doktor Ploug eller Professor Max Alexander behøver man ikke . . . ikke . . . ikke . . .

Ravnen: Er der mere?

Jensen: Ja — men — det har jeg glemt — i min sorte Vestelomme.

Ravnen. Kan Du stave? Kan Du stave til Kakadue?

Jensen: Kak — K—ak —

Frederik: Det er galt! — maa jeg! P-o-u-l M-a-r-c-u-s-s-e-n.

Ravnen: Sladderhank! — (til Livjægeren): Lad os nu faa en af de raske Livjægersange!

Livjægeren (synger):

Der var firefyrre Bukser, som alle hang i Rad,
og firefyrre Trøjer og Sjako'er fulgtes ad,
det var Kaffebrænderes,
Flæskespænderes,
Folk som ned ad Strøget strøg
og derfor var det ingen Spøg,
at deres fine Jægertøj,
hvormed de gjorde stort Haløj,
saaledes til Auktionen røg,
da deres Pengepung var fløj!

Jensen: Der var en Gang —

Digteren:

Der var en Gang —
jeg frejdig sang:
„Vi er endnu Marionetter for de Store,
vi sættes paa Scenen som Gladiatore,
saa spiller det nationale Orkester,
saa gaar det løs med Huggen og Stikken,
og saa begraves de blodige Rester,
Præsten velsigner de skændige Vaaben,
vor Herre takkes med Klokkeringning;
men Gud ske Lov, der er Tegn og Varsler,
som tyder hen paa en snarlig Svingning."

Det var den Gang —
da havde min Sang en anden Klang,
da tegnede jeg med Kul og Kridt,
da bar jeg min Hat som jeg vilde frit,
mens med de Smaa jeg delte Harmen.
Nu bær jeg min Klaphat under Armen,
og Korset paa min sorte Kjole
og kan i Naadens Sol mig sole. — (Gaaer.)

Livjægeren: Han gik den rigtige Vej — lad os følge med! Svingning til Højre! (Alle Dukkerne gaar.)

Ravnen (undskyldende til Publikum): Ja, naar Dukkerne faar en Skrue løs og gør Skrue, saa maa jeg lade Tæppet falde.

Mellem Driverne.

„De kan jo gaa uden om, der er Plads nok."

Industrilotteriernes Afsked.

For sidste Gang drevet vi har vort Spil
med hele den spillende Menighed;
ej mer med hverandre vi skændes vil,
vi gaar op i en enig Almindelighed.

RAKETTER

Da Selskabet for Travsport saa, at de i deres Midte havde en Mand, som hed Mobellaaner Lundquist, underholdt de ham med at deklamere Wessel med et moderne Tilsnit:

Den Mand, som „hiælper" sin Næste,
for ham var det nok det bedste,
i Fald han gik sin Vej,
for her han lides ej.

Og da han gik, smækkede de Døren i Laas efter ham. Men nu vil Lundquist alligevel forsøge paa at faa en Dommer til at dirke Døren op.

Sidste Lørdag havde København to Volde: en paa Papiret og en af Sne.

„I skal ikke gøre det omsonst", sagde Højre — og Niels Andersen blev Lotterikollektør og Dannebrogsmand, Thomsen Direktør for Landbohøjskolen, Jagd Amtsforvalter, Rysßel fik et Stjerværk og Ette og Drachmann blev Korsdragere, Rump kom til Stols — som det sig hør og bør — i Thisted Amtmandsstol.

Naar Gendarmerne er unge er de vigtige, de bliver først rigtig farlige, naar de er kommen til Aars.

Ode til Danmarks Richelieu.

Far Vestenvind af dine trange Huler,
hvin, saa du døver Øresundets Torden,
lad Helved's Fæstning spy glorøde Kugler!

Af Hyl og Frydeskrig skælv hele Norden,
lad Harpen bruse, saa dens Strænge splintre,
og højt hans Pris forkynd i hele Norden!

Til evig Tid skal hans Bedrifter tindre.
I Krans af „hornfriskgrønt" og „lyseblaat"
hans Billed dybt er præntet i vort Indre.

O, store Mand! Jeg føler det for godt,
min svage Tunge mægter ej at prise
Dig, som Du var: Dig selv i stort og smaat!

Du Statsmand, viseste blandt alle vise,
dit ædle Aasyn Fantasien tryller
frem, svøbt i Provisoriers klamme Dise.

O, Bismarck! Meget Du vor Landsmand skylder!
Bøj Dig for ham, hvis ej, saa frygt hans Magt:
Han straks Dig slaar med Provisoriebylder.

Gavmild er han som faa. Hvem har ej smagt
af Vand og Brød mindst tresinds nye Dage,
som gratis blev dem fra hans Køkken bragt.

Ja, han er stor og mægtig i de svage,
derfor fra Tiberen til Polens Is
skal Kloden kun af Raab og Hylen brage,
og tordnende forkynde højt hans Pris.

Sværmeri for Blaat.

Mel.: Du er rig, du er dejlig o Syd.

Al min Tid har jeg sværmet for Blaat,
Øjne blaa har jeg arvet fra Moder,
og Blaabær hun gav sine Poder,
naar vor Opførsel ikke var „godt";
ja, selv Fatter ej svigtede Trop,
thi hans Næse var blaa som Safirer,
hans Lekture det var blaa Papirer,
naar han sku' til Assessoren op.

Jeg skød op under Himmelens Blaa. —
For at skaffe den rigtige Farve
maatte Læreren ofte mig garve,
og i Timen ej snakke men slaa.
Jeg blev voksen, fik Aand og Humør,
og en Dag var jeg nær ved at daane,
thi min Næse begyndte at blaane
i den rigtige kornblaa Kulør.

Da jeg nu skulde frem til Session,
til de Lysblaa jeg følte mig draget,
men desværre, til Dunk blev jeg taget,
jeg var brugbar nok ej til Dragon.
Jeg fik mørkeblaa Bukser og Bør,
laved blaa Vælling til Patienter,
og røg Blaamand med andre Studenter,
aldrig svigtede jeg min Kulør.

Og da end'lig jeg blev permittert,
var min faste Beslutning besluttet,
og jeg meldte mig straks paa Minuttet
som Gendarm, og blev straks engagert.
Nu i Haabets den skønne Kulør,
som Forglemmigej ej jeg forglemmer
det er os, der ved Marked bestemmer
om der rigtigt skal være Humør.

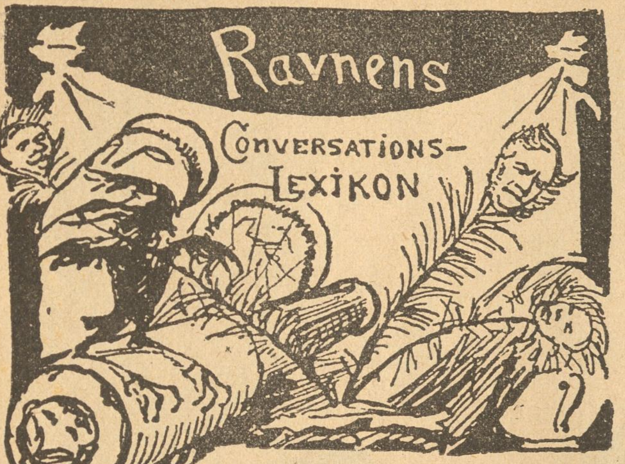

L.

Labyrinth: Noget, der er meget indviklet og forvirret, saasom Estrups Politik, Bahnsons Befæstningsplaner, Højres Fortolkning af Grundloven og Sylows Domme.

Langard: Den, der snakke om baade løst og fast: „Avisen".

Lancetter, Aareladningsredskaber: Gendarmerne, der aarelader Bønderne paa Markederne, for at deres Hjærte kan komme til at banke stærkere for Bahnsons „Forglemmigejer".

Lanaier, Spyddrager: Livjægere paa offenlig Gade.

Lanturlu: Vrøvl: hvad Jensen siger i Folkethinget.

Logogrif, Gaade. Gaadefuldt for uindviede er det, hvorledes Højre kan faa 73 Øre om Dagen og Arbejdervenlighed til at harmonere sammen.

Luksus: Noget, der med Lethed kan undværes: Gendarmer, Livjægere, Befæstning.

Läufer: En, der løber andres Ærinde, en Sladderhank: Frederik.

M.

Martyr: En, der lider for den hellige Sag: Scavenius.

Maguete: En, der gør sig lækker for at opnaa en Fordel: Matzen, der slikker sig om Munden efter at blive Politidirektør.

Makulatur, Papir, som sælges i Pundevis til Højrefabrikanter: „Avisen".

Maddike, en Skabning uden Lemmer: „Arbejdernes Værn".

Mareridt, Angst for en indbildt Fare, der overfalder visse Folk, f. Eks. Befæstningsgale.

Mærkedag: 44 Livjægere gaar til Auktion.

Et Engleskræmsel.

(En sand Historie)

Klaus har været i København og træffer ved Hjemkomsten om Aftenen paa Vejen fra Stationen sin Nabo Peer.

Peer: G'avten!

Klaus: G'avten!

Peer: Hvor har Du været henne, Klaus?

Klaus: Je har vaaren te Aktion deringe.

Peer: Hvoringe?

Klaus: I Folkets København.

Peer: Har Du kjøvt nouet?

Klaus: J—a—e.

Peer: Hvad er det Du har der? (peger paa en Pakke, Klaus har under Armen.)

Klaus: Det er nouet — æ —

Peer: Vekke nouet?

Klaus: Ded æ en Livjægeroniform.

Peer: Hahaha! Vil Du være Livjæger?

Klaus: N—æ—h: Hihihi . . . Men Du ve' jo nok, at Fovlene var saa ædende gale etter Kaalsebarrene i Fjor, og saa mente je, at dette hersens Livjægerkommers ku bru'es til et Fovleskræmsel.

Strøtanker.

Jet Spejl er meget grimt og noget kønt mellem Aar og Dag.

* * *

Roes er som Parfume, den dufter og — fordufter.

* * *

En Myg, der flagrer i Solskinnet, kaster ogsaa en Skygge.

* * *

De, som vælge Døden, er maaske de eneste, der fortjente at leve.

Folketheatret.

Ugen er uden Theaternyt gaaet,
Folketheatret har Fejl Hat faaet;
Hatten er gammel, men har dog det Gode,
at den kan passe til manges Ho'de.

Hellemann forleden Aften
til Benefice havde haft en
god Ide, Et Kys at give —
Et Kys med Klap kan lønnet blive.

To Arbejdervenner.

Lars Dinesen: Ser De, Jensen, De og jeg — vi er Mindretallet i Udvalget om Hjælp til de Arbejdsløse — vi er for Resten Mindretallet i alle de Udvalg, vi kommer i. Selvfølgelig stemmer vi imod Hjælpen til de Arbejdsløse, men vi stemmer for Hjælpen til de velhavende Professorfruer, thi vel er vi Arbejdervenner, Jensen, men der er dog nogle, der staar over Arbejderne, og det er Damerne — hihihi?

Nr. 13.

Søndag den 27. Marts.

1887.

En Stedfortræder.

Fruen: Du behøver ikke at hente mig fra Theatret i Aften, min Mand kommer selv.
Mads: Aa, det er næsten en Skam, men naar Herren vil have den Ulejlighed og gøre mig den Tjeneste, saa kan jeg gjøre ham en Tjeneste en anden Gang.

Kvindens Valgret.

Proverbe.

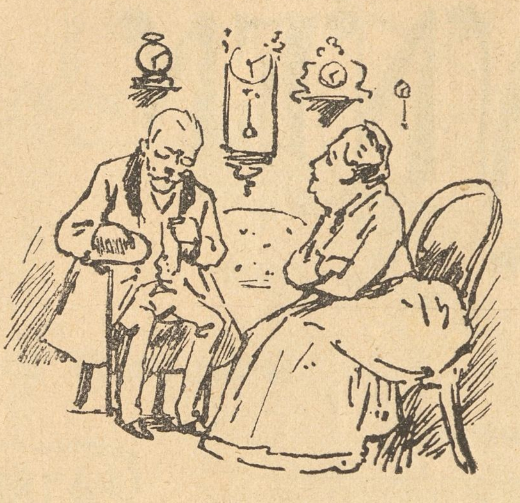

Personerne:

Larsen.

Fru Petersen.

(Handlingen foregaar hos Fuldmægtig Petersen.)

Larsen: Den gode Petersen lader vente paa sig. (Ser paa sit Uhr.)

Fruen: Tiden falder Dem lang i mit Selskab; det er akkurat tre Minuter siden, De sidst saa paa Deres Uhr.

Larsen: Jeg tror det Uhr gaar for sagte.

Fruen: Ja, det burde virkelig gaa lidt stærkere, bare saa Tiden kunde følge med.

Larsen: Har De ingen Ide om, naar Deres Mand kommer hjem?

Fruen: Han gik i Middags; han skulde være med til at nedlægge en Grundsten til et nyt Børneasyl, og ved saadan en Lejlighed bliver der jo gærne drukket lidt godt, og derfor mente han, han vilde komme hjem saa snart Soldet var forbi for at faa sig en Middagslur; i Aften skulde han nemlig holde Foredrag i en Totalafholdsforening.

Larsen: Ja, saa vilde det jo være meget passende, han brugte Mellemakten til en Middagslur.

Fruen: I Morgen skal han til Vaabenbrødregeneralforsamling, det bliver vist en Bataille, der trækker ud til Midnat, og hvis det er rigtig, hvad jeg har hørt, at min Mand ogsaa er bleven Natmissionær, og maaske skal paa Post i en af Smaagaderne efter Vaabenbrødreslaget, saa er hans Tid jo ganske godt optaget.

Larsen: Den Mand har mange Jern i Ilden. (Ser paa sit Uhr.)

Fruen: Nu er der vel igen gaaet tre Minuter? — Bare jeg kunde finde paa at tale om noget, der interesserede Dem. Hvad siger De f. Eks. om Kvindens Valgret? — Ja, jeg véd godt, hvad De har sagt om den i Rigsdagen. De siger ligesom salig Holberg: Skal nu Rokkehovedet begynde at tale med?

Larsen: Nej, men jeg synes Kvinden har saa meget at bestille . . .

Fruen: Og saa lidt at fortjene . . .

Larsen: At hun nok kunde være fri for at løbe til Valg. Og saa tror jeg Damerne stemmer efter deres Hjærte, ikke efter deres Forstand. Hvis Frederik Hansen og Zangenberg blev stillet op i én Kreds, saa vilde alle Damerne stemme paa Zangenberg.

Fruen: Ja, det kan De da ikke fortænke Damerne i. Naar man hører Zangenbergs velklingende Organ, og saa Hansen kommer med sit rædsomme Organ . . .

Larsen: De mener „Avisen" . . . Men jeg har jo heller ikke modsat mig, at de selvstændige skatteydende Kvinder faar Ret til at vælge Borgerrepræsentanter.

Fruen: Den Ret havde De vist ondt ved at finde en Grund til at nægte os. Indenrigsministeren vilde heller ikke nægte os den Ret, men sit eget lille fine Lovforslag vilde han dog nok have fritaget for kvindeligt Vedhæng. Oppositionen hjalp os alligevel ind, men De skal se, i Landsthinget bliver vi jaget ud igen. Og skulde det Vidunderlige ske, at vi faar Lov til at blive der, saa vil Tilladelsen blive givet os med en sur Mine: „Vi gør det, men vi gør det grumme nødigt", ligesom Orfeus svarede, da han fik Ordre til at gaa til Helvede og hente sin Kone. Nej, faar vi Valgret, saa er det saamænd ikke Højre vi kan takke derfor.

Larsen: Nej, det er Socialdemokraterne!

Fruen: Ja, netop! Det skulde være en Spydighed, men det er en Sandhed. Den Kvindebevægelse, der er vakt, den skyldes først og fremmest Socialdemokraterne. — „En gift Kvinde bør dele sin Mands politiske Mening, hun bør ikke gøre Fordring paa at have Stemmeret," sagde De i Thinget. Det er Umyndighedserklæringen i rene Ord. Deres Meningsfæller Ploug og Lars Dinesen er dog mere galante. De vil ganske vist heller ikke give os Valgret, men de vil give os Ret til at benytte vor Magt og Indflydelse paa vore Mænd, for at faa dem til at stemme paa Højrekandidater; de frakender os ikke Forstand paa Politik — tværtimod. Men disse gamle stivbenede Dansere finder det vel ukvindeligt, at vi skal gaa hen og lægge en Lap Papir i en Valgurne. Nej, de vil gærne danse med os og holde Taler for os ved Ballerne; de danser jo for al Ting, for at faa Kanoner til Charlottenlund, for at faa Lommeuhr til Ryssel, for at faa Gravmonumenter og Kirker. Der er vist ingen Vinter blevet danset saa meget, som da Ryssel skulde være Rigsdagsmand, og ingen finde er Damerne bleven plaget mere om at virke for hans Valg, at de fleste, hvis de ikke havde saa blid en Karakter, gærne havde set ham hængt.

Larsen: Ryssel hængt! Nu har jeg hørt det med! (Ser paa sit Uhr.) Naa, hvor Klokken er bleven mange! Nu maa jeg sige Tak for Konversationen.

Fruen. Selv Tak! Faar jeg Valgret, skal jeg alligevel stemme for Dem, hvis De bliver eneste Kandidat i vor Kreds.

Fra Gaden.

Petersen: Maa jeg spørge, er Ingemann-Petersen Smørhandler endnu?

Hansen: Ja, Du kan jo f. Eks. spørge Scavenius, hvem han faar Smør af.

I Frikvarteret.

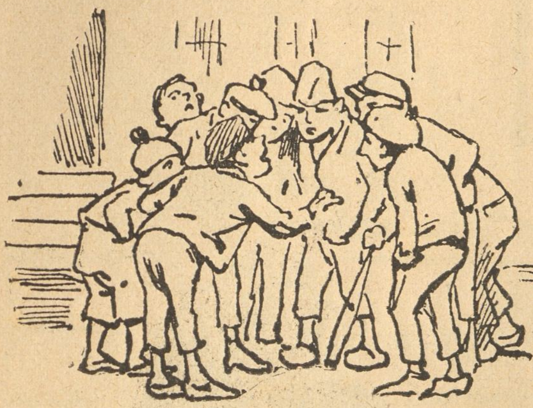

„Har I hørt det, Drenge! Nu har han taget sin Affked!"

„Hvem Du — Estrup?"

„Æ Du tossig, han ta'er sgu aldrig sin Affked."

„Ka Du ikke begrive, han mener Scavenius!"

„Sludder, gu gør je ej!"

„Hva gæller! jeg véd hvem Du mener! — Betjenten 368!"

„Æ—h!"

„Saa kan Du vel sige hvem Du mener, din Indiot!"

„Jeg mener naturligvis Ussing, Læren ovre i Aarhus; han har taget sin Affked, han vilde ikke have mere at bestille med de Drenge."

„Det er vist osse none farlige Rødder."

„Farlige? Sikke noet Vrævl! Det ligger naturligvis i Folkekarakteren. Aarhusindianerne hører til Kronjyderne, og det er de værste, efter dem kommer Kulsvierne og saa tilsidst Københavnerne, det er de blødeste; de kan nok gøre Vrævl, men saa har de altid Hænderne i Lommen, det er derfor de kaldes for de gemytlige Københavnere i det glade København, fordi de taer alting for Grin."

„Hvor mange Slags Jyder er der da?"

„Der er tre Slags — véd Du ikke det? Kronjyder, Fnatjyder og Kallundborgjyder."

„Men har I hørt det om Oldenborreloven? Der er en Mand i Rigsdagen som hedder Jens Busk, der har foreslaaet, at alle Skoledrenge skal ha'e fri i Oldenborretiden."

„Ku! det er hele Sommeren! Sikken et almægtig Sjov, hvis det blev Lov!"

„Næ, I ska inte kede Jer! det gaar inte igellem! Det er ogsaa bleven foreslaaet, at Gendarmerne skulde rende og fange Oldenborre, men det ble heller ikke til noet. Der blier foreslaaet saa mange Ting oppe i den Rigsdag, som der ikke blier til Lov."

„Det er fordi Rigsdagsmændene ikke er fødelandskærlige."

„Hva' ve det sige? Véd Du kanske hvad Fødelandskærlighed er?"

„Det véd jeg vel nok! Man skal elske den Plet, hvor Ens Vugge har staaet."

„Hvis man har haft noen Vugge!"

„Jammen saadan si'er man alligevel, for Pletten regner man saa langt, som den danske Tunge række r, saa langt som vi kan høre vores Moers Stemme."

„Ja hvor langt er det? — Og naar hun saa tilmed er hes?"

„Du skulde vist være vittig, din Visse!"

„Næ, naar man har den rigtige ægte Fødelandskærlighed, saa glæder man sig over at Tordenskjold sprang i Vandet, at Hvitfeldt sprang i Luften, over 48 og alle de andre Dage, der er skrevne med Blod."

„Med Blod?"

„Ja, netop med Blod — saadan si'er man!"

Saga om Jensen,
der kom paa Thinge.

Blifuer nu straks at berette, huerlunde Matzen fandt Jensen.

Matzen sat en Dag gram udi Hu og grubliserede ouer, huerlunde Højres Sag nu monne staa paa Thinge. Suarte Skyer steg op udi den uærdige Mands Aasyn; thi det tyktes hannem, at det uar yderligt slet med Højre. Hans Professorbryn rynkede sig, lige som en Kat rynker Bryn udi Tordenuejr. Udi denne hans suare Pine og Uaande begau det sig, at Døren sprang op, og ind traadte en lille Knecht, tyk og trind, ligeruis som en Rullepølse.

„Ach, Friedrich," sagde Matzen, „huat schal ui gere? Huat schal ui stille op med dennem ude paa Kristjanshauf? Ich har doch heller ingen Gaun af Dig, Friedrich! Ich kan min Salighet ej en Gang stille Dig op som Folkethingsmand derute. Huat schal ich Dig so egenlig bruge til, Friedrich? — Friedrich! Tag mig den Wegviser, ich maa doch se at finde so ein Mand. Mann muß sich doch nicht verblöffen lassen, som Tysken siger, Friedrich, som Du gjorde det med den Cauling. Huat er Du doch ogsaa bliffen for en Kryster, Friedrich!"

Alt medens Matzen talte saalunde, undslap hannem et suart Gledesskrig.

„Friedrich! Her er min Salighet en brugbar Mand! spring straks ut po Kristjanshaufn og spørg den Mand fra mig, husk fra mig, Friedrich, om ham gefaller at blifue Folkedingsmand."

Friedrich sprang straks ut af Døren og kilede af Sted ofuer Stok og Sten, og alt imens gik Matzen udi sin Stue og gned Hænderne af Glæde og sang: Ach, du lieber Augustin!

Saa ginge Friedrich og Maler Jensen op til Matzen, der straks fandt stort Behag i hans ædle Aasyn, og Matzen hørte hannem tale og uar færdig at daane af Henrykkelse. — —

„Hvat, Friedrich! Vofuer Du at sige „daarlig Tale" om en slig Mand! Fy, Friedrich! Pak Dig bort fra min Aasyn, du visnæsede Knecht. Jai siger Dig, Friedrich, han er en stor Mand, større end baade Du og jai, Friedrich! Man maa være ydmyg af Hjærtet. Vet Du ikke det af din Schriftlærdom, Friedrich?"

Saalunde gik det da til udi de Dage, at en Mand kom paa Thinge.

Og hermed ender Jensens Saga.

I en højere Dannelsesanstalt.

„Hvorledes ønsker De Deres Frøken Datter opdragen? Alvorlig videnskabelig eller efter moderne Chic og højeste selskabelig Elegance?“

Kamplyst.

„Aa, maa jeg slaas med?"

En Forelæsning
ved
Københavns Universitet
Anno 3333.

— — — — Se nu, mine ærede Tilhørere, nu kommer vi til et nyt Afsnit af vort kære Fædrelands Historie. Dette Tidsrum kaldes det Estrupske, fordi at i denne Periode regerede en Mand ved Navn Estrup Landet. Da han modtog dette, saa var det et Land, som stod i en gylden, glimrende, blomstrende Periode. Dets Digtere, unge som gamle, sang højt til Landets Pris; der er overleveret flere gamle Kæmpeviser fra den Tid, jeg skal nævne et Par: „Rosen blusser udi Lyngbys Have!" — „Her er det tungt at leve, sødt at dø!" Kort sagt, forskellige Tegn tyder paa, at Landet var overmaade frugtbart og godt, da Estrup modtog det. Der var f. Eks. en Redaktør ved „Avisen", som vog sine 17 Lispund og 17 Pund, hvilket beviser, at han ikke havde faaet meget tørt Brød og Vand i sin Tid, ja, han var endogsaa saa svær og fed, at man kasserede ham ved Datidens Session.

Man levede i de højere Klasser i en idelig Gelæde. Der var en Gang — en Digter, som gjorde stormende Lykke i den samme Periode, han hed Snakmann, han erklærede, at han havde „Lov til at bære sin Hat, som han vilde, naar Himlen den var blaa", men en anden samtidig Forfatter oplyser, at den Gang gik han med fejl Hat. For Snakmann var først mod Estrup, men saa blev han med Estrup og saa blev han Ridder. Han bar sin Hat efter som Vinden blæste.

Han og saa en gammel Plougmand, der hed Karl, de to, de lavede først saadanne skarpe Udfald mod Datidens Regeringer, sang Smædeviser mod disse og mod Præsterne og mod Adelsstanden, men senere faldt de til „Patten", som det i Datidens populære Sprog hed, og blev Hofpoeter, Hoftheaterdigtere og Salmesyngere. Og deres Ungdomssange blev i mange Aar ved festlige Lejligheder sunget i et Land, som kaldtes Rhabarberlandet, et Land, som laa Østen for Solen og Vesten for Maanen, og som var bekendt for sin store Udførsel af Rhabarberrod, Rhabarberdraaber og Rhabarbergrød.

— — Efter denne lille Udflugt vil vi nu vende tilbage til vort Hovedemne. Se, Statens Formue tiltog, der var endogsaa en Datidens Lærd som udtalte, at Formuen tiltog med 180 Millioner Kroner aarlig. Og Befolkningen var 2 Millioner stor, det var altsaa 90 Kroner pr. Individ. Dog var der stor Fattigdom i Landet, som begyndte ret at tiltage i en Dyrlid, som kaldtes Provisorieaarene. Der var endogsaa Folk, der blev Kunstnere i at sulte. De kaldtes Sultekunstnere. Der var en, der hed Cetti, som optraadte baade i Berlin og København. De kunde sulte i over 30 Dage og drikke Vand til. I dette Tidsrum levede der ogsaa en Hypnotisør, som hed Estrup, men jeg er ikke ret klar over, om det var Minister Estrup eller om det var hans Broder. Han hypnotiserede store Dele af Folket, saa de gik og sled og slæbte i deres Bedrifter, for at skaffe Penge til Højres Fæstningsværker. Der fortælles ogsaa om Kvinderne, at de lod deres Guldhjærter, Armbaand og Vaskekedler lave til Kanoner, hvorfor man kaldte dem Kanonkvinder og præsenterede dem paa en Dyrehavsbakke, for at man kunde se deres Muskelspil og Armkræfter, og for at skaffe Penge til Veje. I det samme Tidsrum opstod ogsaa de saakaldte Gendarmer, en Slags Lejetropper, der drog omkring paa Slag-Markederne. Et berømt Slag stod i Brønderslev, et andet i Aars.

Historien omtaler ogsaa et Livjægerkorps, som dog synes at have været meget lille, at have levet i smaa Kaar og at have bestaaet af Trælle, eftersom der paa én Dag ved Auktion blev solgt 44 Livjægere. Om de blev foræret bort til Kejser Wilhelm, der netop i de Dage holdt sin 90aars Fødselsdag, mælder Historien intet om; men efter den Tid hører man intet til dem.

Ved Aaret 1890 blev Tilstanden i Landet bedre; men da skete der ogsaa et Ministerskifte, hvorom jeg senere skal tale.

Glæde over Danmark.

Rosen blusser alt i Lyngbys Have,
lifligt fløjter her den sorte Hær.
Højremænd mod Socialister gnave,
Steen udskælder mellem Fædres Grave,
Rysjel sa'e: de sure Rønnebær!

I sin grønne Pynt den danske Jæger
trist igennem Byens Gader gaar;
Tungsind paa hans Ansigt nu sig præger,
thi desværre, ikke hurtig læger
sig de fir' og fyrretyve Saar.

Nede hist i Knabrostrædes Rønner
drikker man nok ej det bare Vand,
det forkynder Natmissionens Sønner,
Ingemann med Fler i Pjecer stønner:
Danmark er et lidet syndigt Land!

Morgenbladets Søn i Spalter lange,
siger: væk med Figenbladet, Mand!
Men for Albertine er han bange,
og han kvidrer paa de gamle Sange:
Danmark er et lille ærbart Land!

Kunde Du ved Guld og Sølv at love,
købe Dig en Hjort-Lorenzensk Pris,
købe Dig lidt Vid af gamle Grove,
købe Dig, naar Du vil til at sove,
gamle Mutter Berlingskes Avis.

Mine Venner i den danske Sommer,
mindes I den vidtbekendte Mand,
der om Fæstninger for Eder trommer,
der vil lette Eders fyldte Lommer,
lappe paa sit elskte Fødeland!

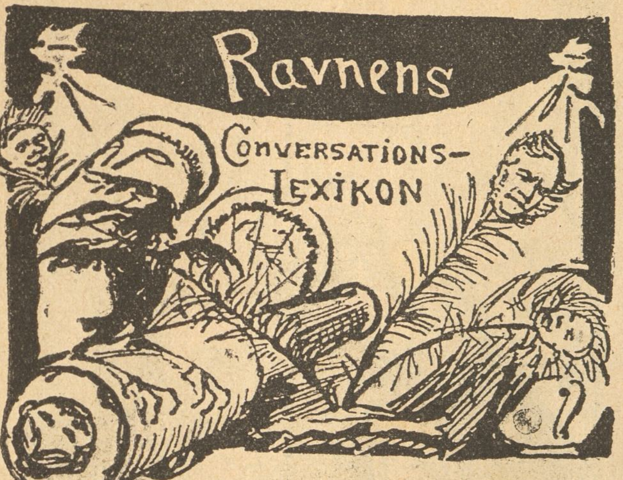

N.

Nachtwanderer, Natsværmer: Midnatsmissionærer, ogsaa kaldet „de Matte".

Naturforscher, Benolog: Hjort-Lorenzen.

Nase, Næse — seine Nase in alles stecken: stikke sin Næse i alt, have den alle Vegne: Frederik; ein Nase kriegen bekommen, faa en lang Næse. Eksempler: Ryssel fik en lang Næse, da han vilde være Rigsdagsmand. Nu slikker han sig om Næsen efter at komme paa Assistentshuset. Matzen slikker sig om Næsen efter en Ministerpost. Maler Jensen faar en lang Næse naar han vil tale om noget, han ikke forstaar sig paa.

Nicrologue: Fortegnelse over Afdøde. (Se den ferslewske Nicrologue over afdøde Dagblade af Højrepressen.)

Nettoyer, rense, feje ud: Højre renser Rigsretten for Venstremænd. Var Magistraten bare lige saa god en Rengøringskone, naar det drejer sig om at feje Gader.

Nidkær, være optændt af hellig Nidkærhed: Skræderen fra Helsingør.

Noblesse: De, der faar Penge for ingen Ting at bestille, i Modsætning til „Arbejdere, Socialister og den Slags Ting", der maa slide og slæbe for 73 Øre om Dagen, og bliver transporteret til Ladegaarden i Kreaturvogne. „Den Slags Ting" kaldes ogsaa i „Avisen" Bærme og Janhagel.

Nolens volens: „Enten han vil eller ej skal han ud", sagde Travsportmændene, de smed Møbellaaner Lundquist ud af deres Forening.

Non valeur, hvad Ingen bryder sig om, f. Eks.: hvad der staar i „Avisen".

Notable, Mundheld, f. Eks.: „Mal mig den, Jensen!" — „Put i Lommen, Ryssel!"

Hvad Efterverdenen vil forundre sig over.

At de gode Kristianshavnere den 28. Januar 1887 sendte ind i Rigsdagen en Maler, som skulde give Love — ligesom i Oldtiden i Grækenland Solon og Lykurg —, men som slet ingen Love kendte, ikke en Gang Malerlavets, hvis Repræsentant han dog paastod, at han var. Men Samtiden var taknemlig, den skrev under hans Portræt de bevingede Ord: „Mal mig den, Jensen!"

* * *

At Højre paastod, at det var arbejdervenligt — og saa kun gav 73 Øre daglig til dem, der byggede deres Fæstningsværker.

* * *

Hvorledes de Folk levede, som gik ledige i Maaneder, og som, naar de arbejdede, kun fik fra 73 Øre og til 3 Kr. om Dagen, naar Højremanden, Prof. Scharling, i et statistisk Værk erklærer, at for at leve behøver en Familie uden Børn 820 Kroner, med 1, 2 eller 3 Børn henholdsvis 1030 Kr., 1230 Kr. og 1400 Kr.

Ironi.

Lægen (betragter et let Saar paa Fruens Arm): Ja, der maa øjeblikkelig Bud efter et Plaster, ellers risikerer vi —
Fruen (forfærdet): Hvilket?
Lægen: At Saaret læges af sig selv!

Strøtanker.

Nogle er som Vindpust, der Møllens Hjul
rask snurrer i nyttig Hast;
mens andre er som Stormvind, der vælter omkuld
det raadne, der ikke staar fast.

* * *

Mange mener, at de i Livet er gaaet fremad, og — saa har de kun gaaet i en Rundkreds.

* * *

Torskene løber efter Tinpilke og troer det er Sild og — pilkes. Hvormange Mennesker bærer sig ikke ad som Torskene?

* * *

En Vis har sagt, at hele Verden er en Daarekiste. Skade, at han ikke ogsaa sagde, hvem der var Lægerne og hvem der var Patienterne.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Godt udstyret.

Velkommen, Du Lille, i Landsthinget ind!
Du er jo fyldig og buttet og trind,
og Lommerne har Du fyldt med Pensioner,
men fælt har de knebet med Mønt til Kanoner,
og — hvad der mest af alt os harmer —
de har skilt Dig af med de blaa Gendarmer

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

N. Cohens Tryk. København.

Nr. 14.

RAVNEN

Søndag den 3. April.

1887.

Hurtigregning.

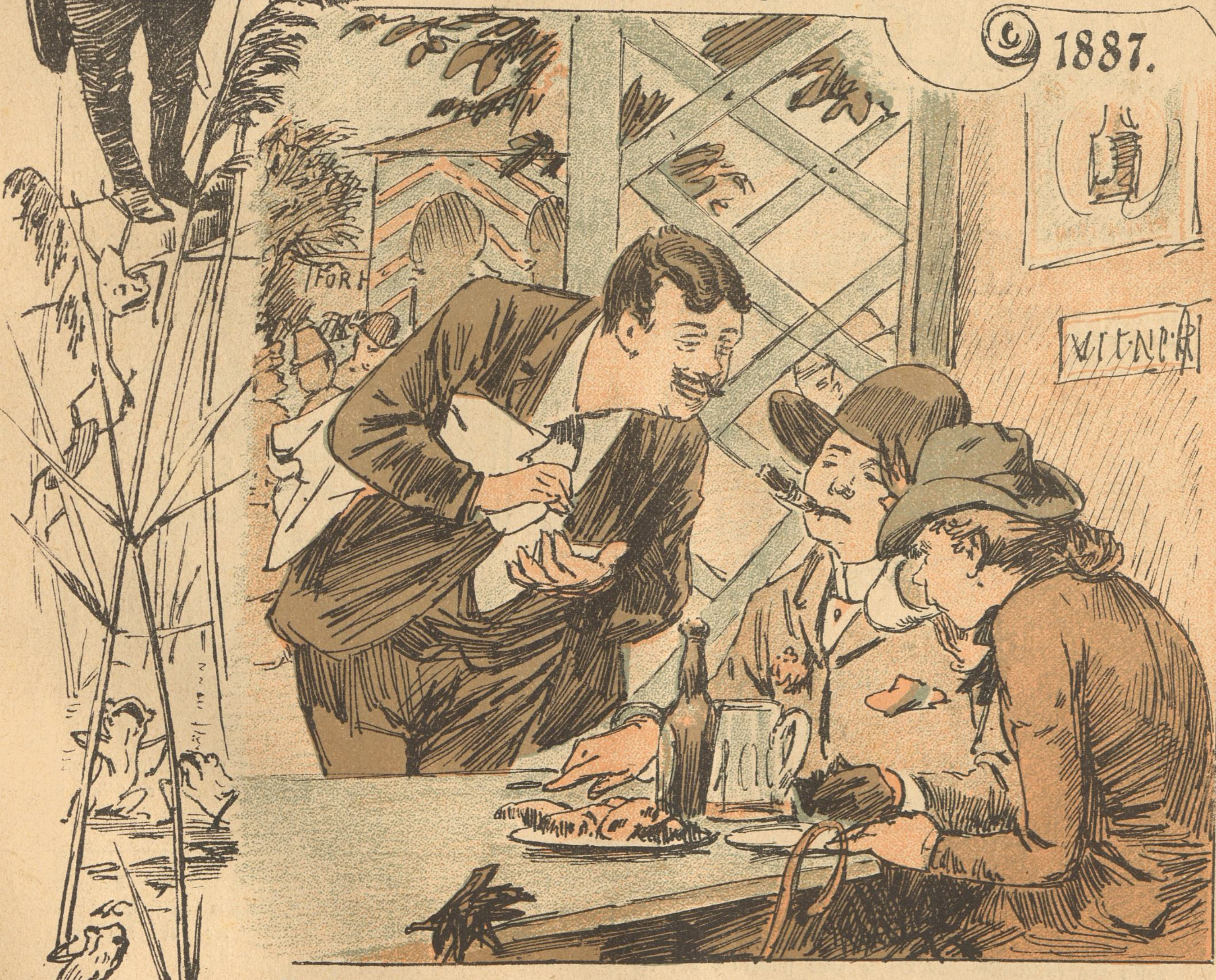

„En Bajer det er femten, en Kop Kaffe sytten, ingen Brød det er otte, det er lige fyrre — værs' artig, halvtreds igen — mange Tak, Tak, Tak!“

Hvordan et Medlem af Værnet stemte ved Borgerrepræsentantvalgene i Tirsdags.

(Formiddag Kl. 10.) — Medlem S. Brækker stiller paa „Værnets“ Kontor. Professor Matzen: „Nah, er De der, min gode Brækker. Et lille Glas paa Morgenstunden, hvat behager? Ja, for De stemmer da vel met Højre?“

„Begribeligvis, Hr. Professor. Jeg er immer med Mester — Højres Velgaaende!“

(Kl. 12.) — Brækker gaar videre uden Arbejde og kommer paa Vejen forbi Høker H. Petersens Butik. Han inviteres indenfor. — Petersen: „Saa travlt De har i Dag; er De kanske ude at vælge Borgerrepræsentanter — drikker De en Bajer med? Ja, De stemmer naturligvis med os Liberale?“

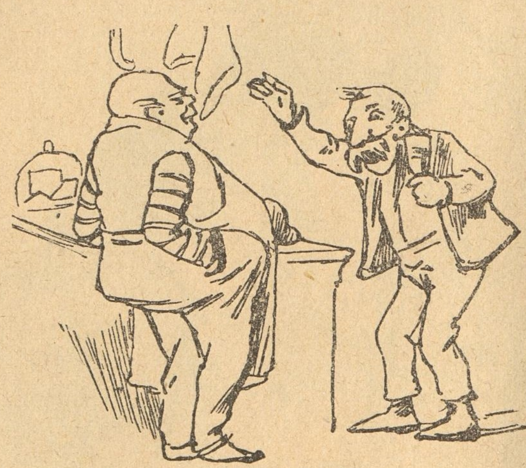

„Naturlig. Er det ikke det, jeg altid har sagt, at det er af de Liberale vi Arbejdere skal have det!“

(Kl. 4.) — Brækker gaar ind paa et Spisested. „Nu kunde det være godt at faa lidt tørt til det meget vaade. Opvarter, lad det gaa lidt villigt; jeg har travlt, for jeg er ude at vælge.“ — En tilstedeværende Socialdemokrat: „Da maa De se at skynde Dem. Naa, et Bæger bliver der vel Tid til — nyder De en Genstand med? De stemmer sagtens paa Socialdemokraterne?“

„Naadada, man er jo ikke Skruebrækker — Socialdemokraterne skal fgu vælges!“

(Ud paa Aftenen.) — Brækker er naaet hen i 5te Kreds.

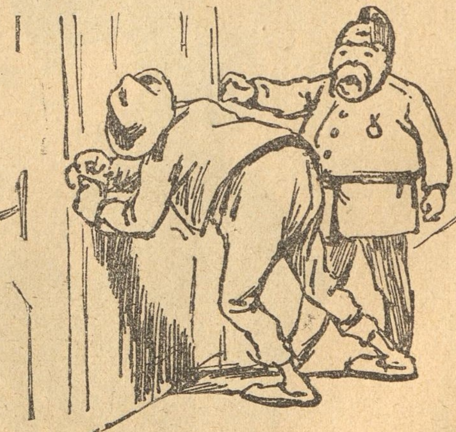

„Saa fanger vi an — hvad Satan, har I lukket Porten! Og jeg som har skyndt mig saadan hele Dagen for at komme tids nok!“

Finfølende Blomster.

Godsejeren: Se her, kære Ven, her har min Gartner skaffet mig en Mimose. Vil Du se hvor finfølende den er, naar man rører ved den ruller den Bladene sammen.

Vennen: Ah bah, er det noget at tale om! Vi havde forrige Aar i Havestuen en Blomst, der var saa finfølende, at saa snart nogen traadte ind i Værelset, krøb den ind under Sofaen.

Spøgeriet paa Toldbodvejen.

Alle kender Nr. 34 paa Toldbodvejen, hvor Julius Rasmussen tog Estrup ved Frakkeknappen. Nu staar Fanden i det! Der spøger, og Bladene skriver lange Artikler om det.

Tidt naar Natten er saa stille, at man kan høre Bølgerne slaa mod Toldboden, bliver der pludselig saadan et Spektakel paa Trapperne i Nr. 34, som om Møbellaaner Lundqvist for tredie Gang bliver smidt ud af „Selskabet for Transportens Fremme". Og saa høres der Støj i Værelset ved Siden af, som om han er kommen der ind for at opføre „Naar Møbler flyttes".

Bedst som Estrup forleden Nat laa i sin Seng og tænkte paa, hvor Fætter Scavenius monstro nu muntrede sig, sprang Døren til Sovekammeret pludselig op, og ind kom 73 Øre trillende i lutter Smaapenge. De raslede rundt paa Gulvet med en forfærdelig Støj, hoppede op ad Væggene, og da en halv Snes Stykker endelig vovede sig op paa Fru Estrups Dyne, vaagnede hun med et Skrig og troede straks, at det var Musiken fra Kirkekoncerten i Vor Frue til Fordel for de Trængende.

Men Estrup stod op og tændte Lys, for han var bleven nervøs. „Jeg skal dog tale med Fætter om dette her," sagde han, „for Spøgelser maa sortere under Kirkeministeriet. Kanske Hofpræsten véd et Middel. Pengene lader vi ligge til Fejekonen i Morgen, jeg har dog ingen Brug for de 73 Øre, men til Arbejdere og den Slags Ting, som Krigsministeren sagde, kan det altid være godt nok."

Og dermed slukkede han Lyset og gik i Seng igen. Men aldrig saa snart havde han lagt sig, før Fruen nøs, og en Stemme henne fra det ene Hjørne sagde ganske tydeligt: „Prosit".

„Tak — Skæbne," svarede Estrup, og stak straks det højre Ben ud af Sengen; for Ministeren sætter altid højre Ben foran. Hvad er nu det, tænkte han og følte sig frem til Kommoden.

I det samme skinnede Maanen ind i Værelset, og nu saa han ganske nøje, at hans gamle Grundlov, som havde sin Plads netop henne i Krogen, var revnet i Sammenbindingen, og at Paragraf 49 var sprungen helt ud af den og havde sat sig hen paa Taburetten ved Siden af.

„Men det er jo højst upassende," sagde Estrup. „Var det Dig, som raabte Prosit?"

„Ja, det kan Du gerne selv nyse paa," sagde Paragrafen, og i det samme rutsjede Taburetten med den ud af Døren og ned ad Trapperne, medens den sang saa hele Huset vækkedes:

„Forinden Finansloven er vedtagen, maa Skatter ikke opkræves".

„Den Melodi har jeg jo en Gang kunnet," sagde Estrup. „Jeg skal dog gøre Alvor af det og tale med Hofpræsten, for Pokker staar i disse gamle Møbler. Lad os prøve paa at vende det døve Øre til." Og saa lagde han sig igen.

Men om Morgenen, da han vaagnede, manglede den venstre Knap foroven i Frakken, netop paa det Sted, hvor Hæderskorset sidder, og saa var der jo ikke noget til at hæfte det i. Og alle 73 En-Ører havde lagt sig paa Gulvtæppet, saa de dannede Ordet „Arbejdervenlighed".

* * *

Hvis nogen nu vil have at vide, hvordan det egenlig hænger sammen med Spøgeriet paa Toldbodvejen, saa kan „Ravnen" ogsaa fortælle dem det.

Det var en Dag, at Blæsten og Fanden fulgtes ad forbi Nr. 34. Saa siger Fanden pludselig til Blæsten: „Hør, vent lidt paa mig her udenfor, jeg skal ind og tale med Estrup, for jeg kender en Smule til ham." Og Blæsten ventede og ventede, men Fanden blev inde hos Estrup, og der er han endnu.

Hvis nogen vil ulejlige sig ud forbi Huset paa Toldbodvejen i Dag, vil han mærke, hvor slemt det trækker netop dèr. Det er Blæsten der gaar og venter paa Fanden — men han kommer ikke, før vi faar et nyt Ministerium.

Og deraf kan man tillige se, at det er sandfærdige Historier „Ravnen" fortæller.

Fra Landsthingets hemmelige Finanslovbehandling.

Krigsministeren: Henning, det gaar min Salighed ikke an, at Udvalgsflertallet bevilger mig det altsammen i én Mundfuld. I maa lade sparsommelige og ikke rutte saadan med det. Stryg for 1 Millions Penge, og lad mig saa alligevel faa den med efter et af mine bekendte overbevisende Foredrag.

Henning Matzen: Skal vi da foreläufig sige, mine Herrer, at vi bevilger min Ven Krigsministeren 73 Øre — om Forladelse, Millioner mener jeg naturlig — til Kopenhavns Befæstning. Saa stryger vi 12 Kanoner og 4 Skjolde; det bliver omtrent 1 Million til Krigsministerens glubende Veltalenhed. Naar han har holdt sin bekendte dygtige Foredrag om, at han ikke kan undvære de Kanoner og Skjolde, bliver vi allesammen rørte paa Vaterlandets Vegne og giver ham dem med. Hører Du, Schlegel, kan Du huske den?

Schlegel: De—de—e ka'a jeg . . .

Matzen: Godt, men tal ikke om det til Frederik, han kunde let spolere Effekten, for han forstaar doch ikke de politiske Finesser — he!

(De blinker alle med højre Øje.)

Variationer over ét Thema.

Spilleren vil vinde en rig Pige; Betjenten vil anholde om sin Piges Haand; Sømanden vil fare med sin Pige ind i Ægteskabets Havn; Bogbinderen vil binde sig for evig; Fæstemanden vil fæste sig en Fæstemø; Kaffehandleren vil sende sin Tilbedte brændende Bønner; Præsten vil bede sin Brud om at følge ham til Kirken; den Ordensgale vil skaffe sig et Huskors; Fiskeren vil fange sin lille Tøs. Soldaten bliver skudt i en køn Pige og vil erobre hende — alle vil de noget saa vidt forskelligt og dog det samme — gifte sig.

Ved Menageriet.

„Saadan et stort Dyr spiser da meget?"
„Naj, den spiser ikke no'et, faar den faar ikke no'et."

Eftermæle.

„Saa løste vor Herre da op for Maren!"
„Ja, hun var en slemme Kvind mens hun levved. Fred mæ hinnes Støv!"

Narret April.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig o Syd.

Skælmsk Aprilsolen smiler herned,
man kan rigtig i Solen sig sole,
men i Fald man paa Solen vil stole,
kan man let blive skuffet derved.
Hvis man tror paa Aprilsolens Smil,
og til „Onkel“ man iler fornøjet,
|: for at faa byttet lidt om paa Tøjet,
ja, saa bliver man narret April. :|

Vores Borgerrepræsentation
har bestandig man været saa stolt a',
thi den tog sig saa høflig og koldt a'
hver en Arbejderdeputation.
Hvis vi nu vil vor Lid sætte til,
at den til noget godt det vil drive,
|: og til Nytte for Smaafolk vil blive,
ja, saa bliver man narret April. :|

Estrup fik en Finanslov saa fed,
som han ej havde set den saa længe,
og med saadan en Masse af Penge,
at han selv maatte studse derved.
Men tror I han tage den vil?
Saa sikkert fortælle jeg ka' Jer,
|: I kan godt bede Fanden ta' Jer
paa, at I bliver narret April. :|

Scavenius modtog et Brev,
og paa Duften han tror det at kende:
det er ganske sikkert fra hende!
Han maa se, hvad i Brevet der staar.
Og saa aabner han det med et Smil —
det er Ingemann som til ham skriver! —
|: og lidt lang man i Ansigtet bliver,
naar man saadan bli'er narret April! :|

En Livjæger venter sin Ven;
han er allerede i Tøjet,
og han iler til Døren fornøjet,
da han hører, der bankes paa den.
Men saa hurtigt forsvinder hans Smil;
thi en Livjæger aldrig det glæder,
|: naar han uventet staar for sin Skræder
og saadan bliver narret April. :|

„Grossér“ Lundqvist er Ynder af Sport
— han som flytter for Folk, naar det kniber —,
men de Transportmænd fandt hans Kaliber
var lidt tvivlsom og viste ham bort.
Sine Rentepenge paa Spil
vil han sætte, for Dom vil han have;
|: men tror han, han faar Lov til at trave —
ja saa bliver han narret April! :|

Provisoriets Æventyrland.

Det er saa dejligt i Provisoriets Æventyrland, men det er ikke let at komme derind, hvis man ikke er meget dydig; thi Indgangen bevogtes af en Dyds-Erke-Engel med høj Silkehat og et tveægget flammende Sværd. Det er Dydens Genius.

Men kan man bare slippe forbi ham — og det er ikke saa vanskeligt, især hvis man har et Kort fra Midnatsmissionen i Lommen — saa kan man ogsaa beskue Landet i hele dets Herlighed. Straks ved Indgangen faar man Øje paa to Veje. Den ene gaar til Højre og den anden til Venstre. Hvis man er meget dum, skal man helst gaa til Højre, for der kan man lettere blive til noget. Straks naar man er kommen over en Dahl, hvor der før har staaet en Brix til at hvile sig paa, ser man en vældig stor Tværmose, som man maa passere forsigtig, fordi den er fuld af Hængedynd. Her græsser efter Sagnet en kronet Hjort af lorenzensk Stamme, hvorpaa en vis Amtsforvalter hver Nat holder sin vilde Jagd. Langsmed denne Tværmose flød før en Strøm, som nu er udtørret, hvorfor Landet her er ufrugtbart og kaldes Hedemann-Land. Denne Strøm dannede tidligere Skeel mellem Tværmose og Lyngby, der kaldes saaledes paa Grund af dets Ufrugtbarhed. Her kan nemlig kun trives nogle forkrøblede Hornfisk og bly Forglemmigejer samt en stor prægtig Blomst af Kammerherre-Rosen-Slægten, men den hører ogsaa til Verdens dejligste. Dog skal man helst lade være at plukke den, for den lugter slet ikke godt.

Over Retstilstanden i Landet vaages meget strængt. En af dets mest fremragende Repræsentanter er Sylow, der kaldes saaledes, fordi han syer de Love sammen, som fabrikeres paa Fabrikmester Estrups Provisoriefabrik. Under Tiden syer han dem galt sammen, og saa faar han paa Rump—. Disse Love har nemlig for det meste den Egenskab, at der er en Hage ved dem.

Folket har vistnok ikke megen Lyst til at beskæftige sig med Agerdyrkning eller noget af det Grove Arbejde; thi man har aldrig set mer end en Ploug i Landet, og den var endda baade gammel og rusten. Landet har mange Lundkviste, hvoraf der laves Svøber og Møbel-Ris.

Ingen Steder vises saa stor Kærlighed til Arbejderne som her. Ikke alene Lønnen er god, ja den kan endog stige til 73 Gylden-Øre-Stykke pr. Dag, men ogsaa Forplejningen sker paa offentlig Bekostning i to store Hoteller, som hedder Ladegaarden og Almindeligheden, hvortil Arbejderne transporteres i forgyldte Kreatur-Ekvipager.

Socialistiske Strøtanker.

Da den græske Videnskabsmand Pythagoras havde opfundet den efter ham opkaldte mathematiske Læresætning, ofrede han Guderne 100 Okser. Saa ofte siden en ny Sandhed kommer til Verden, brøler alle Okser.

* * *

En kraftig Arbejden for det nuværende Livs Forskønnelse staar i en skarp Modsætning til Hinsidighedsflæberiet.

En sørgelig Vise.

(Frit efter Niels Ebbesens Vise.)

Om Jægernes Kvide der lød en Sang
saa sørgelig;
der var ingen Penge, men Pengetrang
og Skræderkrig.
Bukseløs var de i Kulde og Hede,
Rykkere havde de, som vare vrede,
og Skræderne reves om Tøjet.

Hr. Prosch var i Tvekamp en Kæmpe haard,
et farligt Jærn,
og Jægersmænd stormede Hørups Gaard
fra nær og fjærn.
Nully paa Halmtorv og Prosch dernede
ved Integade vare saa vrede, —
før Skræderne reves om Tøjet.

Hr. Frederik var sig en Hædersmand
ved sin Avis,
og ofte serverede han en And
til Højres Pris.
Fri vilde han være for Cavlings Dueller,
saa krøb han i Skjul bag Justitsen heller,
men Skræderne reves om Tøjet.

Hør Jægere! — sa'e Aktionarius — Stop!
min Tid er kort;
hvis ej I kan byde lidt højere op,
saa pak Jer bort!
Skam skal I faa for Jer Holden paa Kronen,
saa mange Æsler I er i Bataljonen,
naar Skræderne rives om Tøjet!

Og Jægerne gik saa en Morgenstund
til stor Avktion,
Smaafuglene vaagned af Morgenblund
ved den Motion;
fire og fyrre laa døde paa Valen,
og Resten stak mellem Benene Halen,
da Skræderne reves om Tøjet.

Nu gaar de der uden den grønne Pynt,
saa sørgelig;
det var blot fordi at de manglede Mønt,
hvor ærgerlig!
Kappes nu alle Smaafugle med Munden,
nu er til Sang om Livjægerne Stunden,
thi Skræderne reves om Tøjet.

Fornuftig Børneopdragelse.

En lille Dreng løb en Gang efter den vise Diogenes og skældte ham ud.

Diogenes gik hen og mørbankede — Drengens Fader.

Kasino.

Uskyldig dømt. Man sidder som paa Naale
og pines, mens man er saa spændt paa Enden;
man lider ved, hvad Stigaard han maa taale
og lide førend sin Tilbagevenden
fra tolv Aar paa Galaierne til Datteren.
Kun Sophus Neumann giver Stof til Latteren.
Men naar den skumle Morder, som er Pio,
bli'er grebet, dømt, man føler sig saa fri, o
saa fryder man sig efter bedste Evne
og klapper, som om Handskerne vil revne.

Folketheatret.

Anders Tikøb ham kender jo næsten enhver,
bag Boghandlerens Vindver hans Billed man ser;
men kan man lyslevende se ham fremtræde
ved Nattetid i Antoniestræde
og paa Steder, vi selv har set mange Gange
og hvor atter vi hører de kendte Sange,
saa kan man ej undres over, igen
vi vil hilse paa vor jydske, gemytlige Ven.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Galante Kavalerer.

Nej, her er der vinket a', mine Smukke!
Bliv Barnepige, Kokkepige, Dansedukke,
alt det er no'et, vi vil finde os i,
men Stemmeret — det kan der ikke bli'.

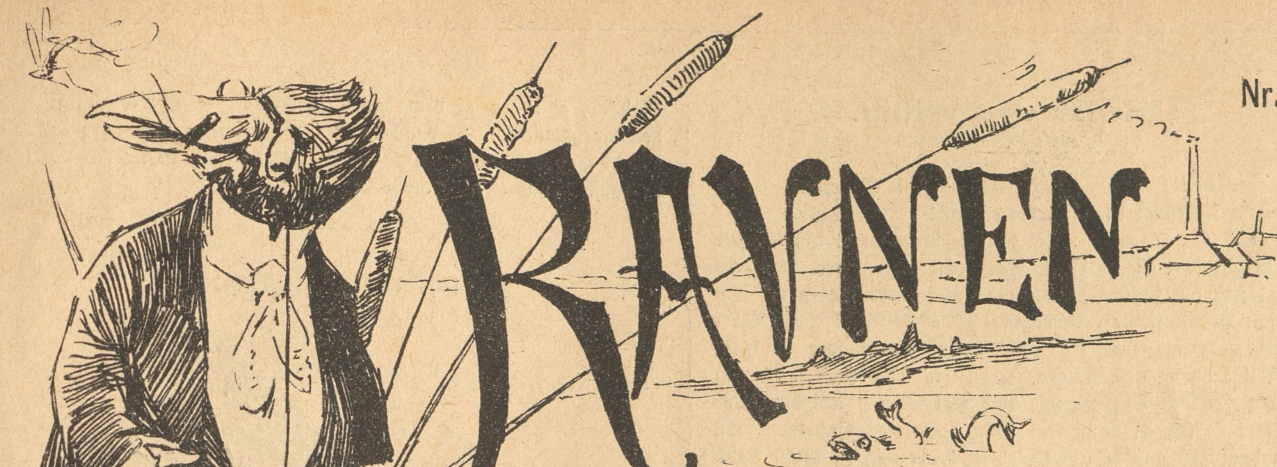

Nr. 15.

Søndag den 10 April.

Misforstaaet.

„Du, Mutter, nu vil jeg samle Cigarspidser til forældreløse Børn."
„Skal saadanne Hvalpe allerede ryge?"

Mester og Lærling.

Frederik (lister sig forsigtig ind i Mesterens Sovekammer): Mester! Madsen! det er mig!

Mester (vaagner): Det kan jeg saagu høre! Du kommer buldrende som en Ko op ad Trapperne før Fanden faar Sko paa! Jeg laa just og drømte om, at jeg ordnede en hel Bataljon Politibetjente i Anledning af et fyrsteligt Besøk her i Byen. Og saa tror jeg min Salighet Du vovver at kalde mig lige op og ned Madsen, wenn jeg dog hedder Madsen med z. — Sæt Dig ned paa den Stol — nej, ikke paa mine Bukser — tag og hæng dem op paa Kakkelovnsspjældet. Du kan dog først gaa ut i Køkkenet og hente mig en Glas Vand fra Posten. (Frederik gaar.) Den Knægt, han kommer saa tidlig og vækker mig! (Gaber og falder i Søvn.)

Frederik: Værs'go, Mester!

Mester: Hvat! er det Brief? er det Posten?

Frederik: Nej — det er fra Posten!

Mester: Naa, er det Dig, Friedrich! Tak! Sæt Dig ned! (drikker) Du har vist ikke ladet Hanen løbe! — — Hvat var det nu jeg vilde tale med Dig om? — Ah, nu har jeg det! — Det var angaaende, at de ogsaa har smidt Dig ud fra Jernbanestationen — ja, jeg siger ogsaa — det er ikke det første Sted, hvor Du er bleven smidt ud. Du slog Dig vel ikke? Jeg synes Du halter lidt paa det højre Bagben! Tag og gaa en Tur op og ned ad Gulvet, at jeg kan se om Du halter! Det er godt — der er god Gang i de Stifler! — Jeg maa doch gøre Dig en Kompliment, Friedrich! der har i den sidste Tid været et Par Gange jeg har moret mig over min Avis. Som for Eksempel da Du var bleven smidt ud fra Jernbanestationen og Du saa bagefter fortalte de Rejsende, der skulde med Toget, at de kunde faa min Avis hos Sælgekonerne i Smaagaderne! Det var e. udmærket vittigt Indfald. Og Du gentager det samme hver Dag med store Bogstafer! Du er saagu en pussig Fyr, Friedrich! Du stikker ikke noget under Stolen! Naa, ja — det kan jo hændes den bedste, at blive smidt ud, og Du kan tro, de Koner i Kristenbernikofstræde og Grønnegade, der sælger røgede Sild, Æbleskiver og min Avis, de griner sgu godt a, at Du blev smidt ut fra Jernbanestationen. Og forleden Morgen kom jeg ogsaa til at le af noget, Marcussen havde skrevet; jeg tror min Salighet det er første Gang i mit Lif jeg har leet af Marcussen. Men forleden Morgen kunde jeg saagu ikke holde mig. Se, Du kan jo nok begrife, Friedrich, at Marcussen har en Smule Samfittighed i Anledning af Rasmussens Fallit, efter som det er ham, der har lavet hans Børnekomedier. „En Tur til Maanen" og „Tommeliden", og saa skriver han selv, at han havde lavet dem tarvelige, men at de Pakkenilikerne Danserinderne havde i Hænderne, kostede mere end baade Kostumerne og Dragterne! Det er saagu en god Fittighet, wenn man forstaar den. — Og saa maa jeg ogsaa sige Dig, Friedrich, det er ingen daarlig Ide, at Du laver Arbejdernes Værn til et Anvisningskontor, hvor man kan gaa hen og faa Folk til at rense Møbler og hvidte Vægge; vi kan maaske paa den Maade faa nogle Kammerjægere, der fordriver Væggetøj, og nogle Kakkelovnsfnavere til at mælde sig ind i „Værnet" i Haab om at faa noget at bestille. Hvad var det for en Avis, der forleden sagde, at der var den Lighed mellem Værnet og en Maddike, at ingen af dem havde Lemmer? — Det er rigtig, det var „Ravnen". — Nu tror jeg, jeg vil staa op — jeg er bleven i godt Humør. Du kan imidlertid gaa ut i Køkkenet og børste Snavset af mine Støfler.

Kunstudstillingen.

„Ja, ser Du, Didriksen, jeg gjorde et flygtigt Strøg forbi Malerierne for at se, om jeg kunde have nogen Nytte og Fornøjelse af at tage Dig med derop; men ærligt talt tror jeg heller, Du skal vente til 2den Ophængning; for det der nu er værd at se, det kan man ikke se, fordi det er Lampelysstykker, hvor Figurerne og Omgivelserne er stillet i Skygge, da der i Reglen er en Skærm over Lampen, som slaar Lyset ned paa Bordet, ja der er endog et lille Natstykke, hvor der er saa mørkt i Værelset, at man føler Lyst til at stryge en Tændstik for at se, hvad det er Folkene tager sig for. Saa er der jo nok Stormen paa København, Du véd nok, det var i det Slag, Direktør Rasmussen fik sit Knæk. Det er ogsaa et Natstykke; men her har Lunet været saa betænksom at kaste en rædsom Masse lysende Bomber, Raketter og Sværmere op i Luften, saa man tydelig kan se Ansigterne paa Kongen og alle Soldaterne, der meget høflig vender Øjnene bort fra Fjenden, for at se paa Publikum. Og saa kaster dette Fyrværkeri saadan et kønt gult Skær over Maleriet, saa man kunde tro, det var ferniseret med Røræg. Og der er ingen Naturalibusstykker. Der er nok en nøgen Nymfe eller saadan en Pige, der gaar i Vandet, men da „Morgenbladet" ikke holder af Figenblade, har Maleren givet hende et Sømandsskærf om Livet, og saa er der en kvindelig Model, der sidder foran et Skærmbrædt i bar Figur med Skjørter paa og læser „Social-Demokraten" og spiser Smørrebrød med Klosterost, men det kan ikke saare den fineste Finfølelse. Naar jeg nu til Slutning nævner et Stillelivsstykke, hvor en ung Pige hægter sit Snørliv, saa har Du faaet, hvad man kalder et kort Resumé over hvad der er at se, og saa kan Du selv afgøre, Didriksen, om Du vil gaa der op med det samme eller vente til anden Ophængning."

Sørge-Kantate
over
Højres Presse.

Kor af Abonnenterne:

Knokkelmand, kom, vælg dit Bytte
iblandt disse Blade her,
de er ej til nogen Nytte
her i denne Verden mer.
Nogle Gigt har, gaar paa Krykker,
alle har de fæle Nykker,
taler hid og did i Taaget
i vild Feberfantasi;
sjældent kommer de med noget,
der er Spor af Mening i.

Kor af Redaktørerne:

Ræk os, hulde Danaider,
Karret med Humør og Fynd!
Styrk os i de sløje Tider,
thi Fortjenesten er tynd;
og i selve Protokollen
Holderne kun fylder lidt,
skønt der spyttes nok i Bollen,
trues vi dog af Fallit.

Arie af Grove sen.

Fred'rik! Sig, hvor Du dog være
kan saa dejlig fed og trind,
mens jeg er saa tynd og mager,
næsten bare Ben og Skind?

Arie af Frederik Hansen.

Jo, for saadanne Smaafyre
leve kan af Luft og Vind,
og desuden Matzen gi'er mig
daglig Sansekager ind.

Kor af Godsejerne.

Vi kan baade le og græde,
naar vi rigtig tænker paa
alle disse Penge, som vi
maa i Hundene la' gaa.
Stadig væk maa vi spendere,
altid skriges dog paa mere.

Kor af Medarbejderne.

Op ad Vægge, ned ad Stolper
vi Artikler Rad paa Rad
skriver, — aldrig vi bagefter
noget af det læse gad.
Indholdet er rædsomt sløjt, og
Stilen mangler Politur;
men er det vel sært, om ej vi
døje kan slig Sultekur?

Arie af Grove sen.

Hvor skulde jeg dog blive tyk og trind,
naar „Dagens Nyheder" vilde gaa ind.
Saa skulde Sulten ej mer mig nage,
hver Dag fik jeg Bøf og Vin og Kage, —
o Himmel! Min Søn, hvor det vilde smage.

(Grove jun. udstøder et kannibalsk Glædeshyl. Carstensen, Frederik Hansen, Hjort-Lorenzen og Manicus danser Kan-kan, mens Gamlegrove tygger paa sine Negle, og „Social-Demokraten" tager alle Abonnenterne.)

Vi kan sagtens være glade.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig o Syd.

Hvad vi dog har for dejlige Ting
her i Danmark, utallige er de,
vi har Broer, der ej bliver færdig,
vi har Højremænd rundtenomkring.
Vi har meget mer, der er godt:
vi har Rønner og fine Paladser,
vi har „Heste" paa Torve og Pladser,
og brændt a' er vi ble'et for et Slot.

Vi har Fæg're med Jakker saa stolt
og med Lægge som Hedeboammer,
— men i Hjærterne er der nu Jammer,
thi de fire og fyrre blev solgt.
Vi paa hvad der er godt sætter Pris,
se derfor har vi ogsaa et Dagblad,
og for Bøllerne har vi et Fagblad,
som bli'er kaldet for Fredriks Avis.

Med Betjentene er vi tilfreds,
de er aldrig raa og brutale,
hvem der ikke vil tro det, kan tale
blot med tre hundred otte og treds.
Og saa har vi Gendarmer med Smæld,
ved hvert andet fredeligt Marked
bli'er de slaaet og nappet og sparked',
og saa skyder de Folk halvt ihjel.

Vi har Kvinder, saa tapre som faa,
det er ægte Krigs-Amazoner,
de gi'er Penge til Kruppske Kanoner,
hvormed vi skal Tyskerne slaa.
Vi har Menneskevenner en Flok,
Landemærkelig er de ej alle,
men jeg tænker dog nok vi tør kalde
dem tilsammen med Fællesnavn Blok.

Vi har Bethelskibe saa net,
og der ligger et nede i Nyhavn,
det skal nu til at gøre paa ny Gavn,
og armeres som Nutidskorvet.
Og vort Loppetorv skal flyttes bort,
alle Konerne skal nu i Trøjen,
de skal sidde omkring Garderhøjen,
for at passe paa vores Fort.

Bønnens Almagt.

Per Larsen: Se, det er jo en forskrækkelig Tørke, og vi har tænkt paa i Sogneraadet. om Præsten ikke i Dag kunde gøre en lille Bøn i Prækenen om Regn en af de første Dage.

Præsten: Ja, Per Larsen, men det nytter min Salighed ikke noget, saa længe denne Vind holder sig.

I en god Mening.

Assessoren: At De har nægtet at betale Hyrebasen for Fortæringen han bød Dem. for at faa Dem til at tage om Bord, det kan endda være hvad det vil; men at De har tilredt ham saadan! —
Matrosen: Ja, ser De, Hr. Assessor, det var netop for at undgaa Skandalen.

Malermester Jensens sidste Dag i Folkethinget.

Det var den 1ste April om Formiddagen. Jensen stod endnu ude paa Orlogsværftet, men han havde lagt Penslen fra sig.

„Peter," sagde han til Drengen, „jeg gaar lidt ind paa Kontoret, for jeg har noget at tænke over . . ."

„Jøsses, ska' Mester nu spekulere igen . . ."

„Stille, Peter, det er noget Du ikke forstaar Dig paa. Men Du er for Resten en flink Dreng — dér har Du nu foreløbig 1 Krone . . . Sig mig, Peter, har Du nogen Sinde hørt det Ord „Provisorium"?"

„Jo, Mester, det betyder det samme som at stikke Hænderne i andre Folks Lommer, saadan som da vi fik Visitationen indført her ude paa Orlogsværftet."

„Det kan jeg aldrig tro, Peter. Ikke for det, jeg véd naturligvis nok hvad det betyder. Ser Du, det Ord Provisorium er ikke egenlig noget kristjanskhavnsk Ord, det stammer fra Tysken . . . Hm! . . . Men sig mig, Peter, hvis Du nu skulde holde en Tale over det Ord og forklare det ganske kortelig, hvordan vilde Du saa male dem den?"

„Lige i Synet, Mester . . ."

„Sludder, Peter. Du er et Fæ . . . dér har Du 25 Øre til. Du behøver jo ikke at tale om, at jeg en Gang imellem — underviser Dig."

„Nej, Mester."

„Og hvis nogen spørger efter mig, saa véd Du nok, hvad Du skal svare?"

„Jo, Mester læser over paa sin Rigsdagstale. Men det sagde jeg ogsaa i Gaar."

„Saa kan Du sige, at jeg skriver paa noget vigtigt," erklærede Jensen, og dermed gik han ind paa Kontoret og tog Meyers Konversationsleksikon, Bogstav P, ned af Hylden.

Da Klokken var henad halv to kom Jensen gaaende ned ad Bredgade paa højre Fortov. Dér mødte han Lars Dinesen.

„De kommer for sent, Jensen," sagde Lars. „Vi havde Møde Kl tolv i Dag, og nu er det forbi."

Men Jensen blinkede begavet med Øjnene, for han var nemlig bleven narret April flere Gange om Formiddagen, og saa gik han videre.

Da han kom hen til Indgangen stod der en Politibetjent. „Mødet er hævet," sagde han.

„Jeg er Jensen fra Kristjanshavn, svarede Jensen tillidsfuldt, og han blev slet ikke vred. Det var jo desuden kun 1ste April den ene Gang om Aaret. Mig narrer de ikke, tænkte han, og saa gik han ind i Salen med Konversationsleksikonet, Bogstav P., under Armen.

Der inde gik fire Skurekoner og vaskede Gulv; Vinduerne var smækket op, Stolene sat ovenpaa hinanden langs Væggene, og Papirerne fløj henad Bordene. Jensen saa ængstelig hen til sin Plads. Skulde dette her være Provisoriet, sukkede han og klemte Leksikonet fastere ind til sig.

I det samme fik han en Skurevisk hen over Benene. „Jeg er Jensen . . ." begyndte han til Madamen.

„Naa, skal De være med her," sagde hun. „De kan flytte Spyttebakkerne ud i Gangen, saa har vi dem provisorisk af Vejen," tilføjede hun, for det var en politisk opvakt Kone.

Det Ord slog Jensen; nu var der ingen Tvivl længer, det var Provisoriumet, som han havde hørt saa megen Tale om. Og han blev helt glad, da han pludselig saa Berg komme ind ad Døren og gaa hen til et af Bordene for at hente en Pakke Papirer. Saa var han dog ikke helt forladt i denne Elendighed. Han gik hen til Berg.

„Tør jeg spørge den højtærede Formand . . ."

„Jeg er ikke Formand," svarede Berg vredt og gik igen. Og da Jensen syntes, at Konerne ogsaa begyndte at se saa vredt paa ham, tog han en af de nærmeste Spyttebakker i Haanden og bar den udenfor.

Dér kom Dessau farende lige imod ham. „Hvor skal De hen med Spyttebakkerne, Jensen? De tilhører jo Bureauet."

„Ja, Hr. Bureauchef," stammede Jensen, „jeg vilde . . . bare male dem . . . vi! De selv se her, Farven er slidt af i Bunden, og naar nogen siger: mal mig den, Jensen . . ."

„Er De rigtig klog, Mand? Den Leverance maa De min Salighed først tale med Indenrigsministeren om, saa faar De den nok." Og Dessau foer videre ind i Folkethingssalen, medens Jensen forknyt satte Bakken fra sig.

Saa listede han sig hen til Udgangen igen. Ude paa Gaden trak han Vejret dybt. Det havde jeg rigtignok tænkt mig ganske anderledes, sagde han til sig selv. Men lige med et hørte han nogen raabe efter sig: „Jensen, Malermester Jensen, De glemmer Diæterne"

Det var Dessau, som var efter ham igen.

Nej, Fanden være Jeres Aprilsnar mer, tænkte Jensen, og tog til Bens saa hurtig han kunde hjem ad Kristjanshavn til. Først da han øjnede Frelserens Taarn, faldt der ligesom lidt Ro over ham, og han følte ikke længer det skinbarlige Provisorium i Hælene paa sig.

„Jeg skal dog tale med Peter om dette her," sagde han. „Der sidder et godt Hoved paa Knægten; Provisoriumet er alligevel noget i Retning af Visitationen paa Orlogsværftet. Man er jo ikke en Gang sikker paa sit eget, og jeg er dog Jensen fra Kristjanshavn."

Fra Skolestuen.

Lærerinden: Hvad vil det sige, at Gud er allestedsnærværende?

Børnene (tier).

Lærerinden: Hvem tror I, der er herinde hos mig, om jeg ogsaa er ganske alene?

Børnene (i Kor): Overlæreren.

Fra Rekrutskolen.

Underofficeren: Ulstrup! Hvad Forskel er der saa paa Theori og Praksis?

Ulstrup (tier).

Underofficeren (forbitret): Véd Du ikke det, dit Bondeøg! — Theori det er det, naar jeg lover Dig et Par eftertrykkelige Mundbask, og Praksis det, naar Du faar dem.

73 Øre.

Sang for Arbejdsmænd.

Mel.: At føre Vatten.

Stem for vort Fødeland op en Sang,
som i vor Tid kan la' sig høre,
hvad om til Omkvæd vi tog en Gang
tre og halvfjersindstyve Øre?
Det Taksten var for Arbejderslid,
i allerbarskeste Vintertid,
Livssagen blev,
siger og skrev:
tre og halvfjersindstyve Øre.

Hr. Matzen stod i det høje Thing,
saa langt fra Ermelundens Pløre,
men gæve Thingmænd sad rundt omkring
og tænkte paa politisk Røre.
Dog hvad blev der af den lærde Snak?
kun det, at Matzen pænt strømted' Tak,
da Bahnson sa'e:
jeg ta'er mig a'
tre og halvfjersindstyve Øre.

Naar Estrup lægger sig i sin Seng,
— det maa selv Stormænd ogsaa gøre —
saa standser Tankerne just omkring
de Ord, som han saa tidt mon høre,
naar han af Livssagen slaar Mønt for sig,
de bli'er til Sten paa Ministrens Vej,
Højres Program
til Danmarks Skam
blev tre og halvfjers røde Øre.

De store Herrer har meget let
ved deres Penge bort at øse,
de taber ej deres Stemmeret,
om ogsaa de er arbejdsløse.
Men blev de Godtfolk til Arbejd sat
og skulde rigtig til at tage fat,
da — tro Du mig —
tjente de ej
tre og halvfjersindstyve Øre.

Gaar vi fra Teksten en enkelt Gang,
imens vi læsser vore Børe,
saa nynner vi dog den gamle Sang,
som trænger gennem lukte Døre.
De Arbejdsherrer sig vogte skal,
vi undergraver, de staar for Fald.
Lad ramle ned,
saa ramler med
tre og halvfjersindstyve Øre.

Godt klaret.

Den bekendte Lundkvist fra Landemærket, der nylig blev ekskluderet af Travsport-Selskabet, var i Lørdags gaaet ud til Hestemarkedet paa Kvægtorvet, for ved Synet af Dyrene dér at opfriske sine gamle Sportsminder.

Lige i Porten mødte han en Karl, der kom trækkende med tre Heste, af hvilke den forreste var usædvanlig smækfed, de to bageste skindmagre.

„Hvad Pokker er det for et Par udpinte Skabninger, den tykke Røde trækker af med?" sagde Lundkvist spottende til Karlen.

„Jo ser De," svarede denne, „den forreste er en Agerkarl, derfor er den saa fed; og de to bageste har laant hos den, derfor er de saa mavre."

Robert Ingersoll
og
Totalafholdsmanden.

Der kom en Dag en Methodistpræst og ivrig Totalist til den bekendte nordamerikanske Fritænker Ingersoll for at faa hans Støtte i sit Arbejde for Afholdssagen.

„Ja," svarede Ingersoll; „det vilde være en herlig Ting om vi havde et Samfund, hvor Ingen fik Lov til at nyde stærke Drikke. Ikke sandt?"

„Jo, ganske vist! Herligt!"

„Og ikke ryge Tobak eller nyde noget, der var skadeligt for Sundheden?"

„Ak ja, naar man blot kunde drive det dertil!"

„Og saa at Menneskene allesammen stod op paa samme Tid, nød sine Maaltider paa samme Tid og lagde sig om Aftenen paa samme Tid?"

„Vissselig, sandelig! Men hvor skulde man kunne danne et saa fuldkomment Samfund?"

„Kære Ven!" svarede Ingersoll, „det eksisterer allerede. Spørg blot for at komme i Tugthuset, saa vil De selv kunne nyde alle Fordelene af det."

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Finanslovens Begravelse.

Saa hanked de op i, saa monne de vandre
med den afdøde ud til de tvende andre.

Det er den tredje, som nu er hensovet,
den var dog saa fyldig, saa meget den loved'

Men nu kan der ingen Tvivl være meré:
de ordinære maa alle krepere.

Nr. 16.

RAVNEN

Søndag den 17. April.

1887.

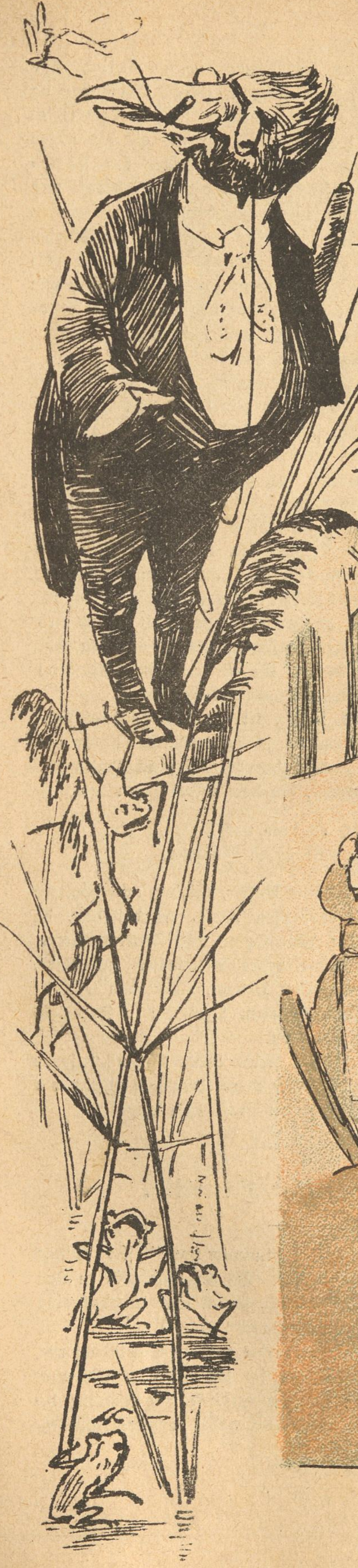

O hwafor en Ausel ve Do ha'en?
O den søndest!

Rejsen til Brasilien.

Forleden Eftermiddag sad vor Udenrigsminister, Rosenørn-Lehn, og læste „Social-Demokratens" Artikler om Udvandringen til Brasilien Og han blev slet ikke forbavset over, at han ikke vidste Besked om noget af alt det, der stod i Bladet, for det véd han nemlig sjældent. Tværtimod, han læste for at blive belæst.

Det er dog forskrækkeligt med de stakkels Udvandrere, tænkte den gamle Rosenørn. Jeg skal virkelig tage og sove paa den Historie.

Og saa sov han. Det plejer han bestandig, naar der er noget alvorligt paa Færde.

Men lidt efter begyndte han at drømme, at der kom et Mandfolk ind til ham. Thi vor Udenrigsminister drømmer mest om Mandfolk. Den fremmede præsenterede sig for ham som Udvandringsagent og sagde, at han gerne skulde ekspedere Ministeren over til St. Pavlo; han holdt netop nedenfor med en Transport Højremænd, saa Ekscellencen kom i godt Selskab.

„Lad gaa," sagde Rosenørn. „Det er maaske bedst, at jeg selv rejser over og taler med Bylow; Forholdene i Brasilien trænger aabenbart til at endevendes."

Nede paa Gaden puttede Agenten ham ind i en Flok andre Udvandrere, og Rosenørn blev helt glad, da han traf gode Bekendte mellem dem. Der var Scavenius; han fortalte, at han gjorde Turen med af Familiehensyn; Hindenburg vilde over for at studere Arvesagen, der som bekendt har sit oprindelige Hjem i Brasilien; Frederik Hansen erklærede, at Lægen havde tilraadet ham at gennemgaa en Kur mod Fedtsyge, og herimod skulde Arbejdet i Kaffeplantagerne være godt; Bahnson rejste med for at undersøge Lønningsforholdene, idet han havde hørt, at de skulde nærme sig stærkt til de 73 Øre om Dagen, som han selv giver; Lars Dinesen vilde lægge sig efter Kvindebevægelsen blandt de sorte Piger; Malermester Jensen fra Kristianshavn mødte med nogle nymalede Spyttebakker, som han mente at kunne faa afsat til Bureauchefen i den brasilianske Rigsdag — kort sagt, der var en hel Flok gode Venner, som alle længtes efter at prøve Lykken i det forjættede Land sammen med Udenrigsministeren, der valgte sig en Køje om Bord i Damperen ved Siden af Martin Koks.

Men først maatte hver især af med 45 Kroner til Udvandringsagenten, der til Gengæld lovede, at saa snart de ankom til Kaffeplantagerne, skulde de straks faa Kaffe.

Det forekom Rosenørn, som om de derefter sejlede om paa et stort Hav i mange Dage. De fik sløj Kost — Hansen tabte 10 Pund den første Uge. Kun Scavenius stod imod, men han holdt sig ogsaa hele Tiden til Kahytsjomfruen.

Endelig kom Hindenburg en Dag pludselig løbende hen til Passagererne paa Agterdækket og raabte, at nu kunde han tydelig mærke Land; Ipsen havde i sin Tid beskrevet ham, hvordan Arvesagen lugtede, og nu kendte han selv Lugten ret ud for Næsen. „Brasilien, Højrers Fædreland", jublede han millionglad, og alle de andre skreg Hurra. Thi nu vidste de, at de skulde i Land og bo i et smukt Udvandrerhotel og faa god Kost, saadan som det var lovet dem hjemme i Danmark.

Men Rosenørn syntes, at det gik helt anderledes til, da de endelig fik Benene paa fast Grund igen. Derinde stod Generalkonsul Bylow med en lang Slavepisk i Haanden og knaldede dem op i nogle Kreaturvogne, saa de kom til at tænke paa „Salatfadet" i København, og nu gik det afsted hen til det Herberge, som Udvandrerne kalder for Ladegaarden. Og det var første Gang, at det Selskab kom paa Ladegaarden, saa man kan tænke sig, hvad de led. Hansen sagde, at han ikke vilde bruge Fedtkur længer; Lars Dinesen satte sig hen i en Krog og sang Vemodssange om de højbarmede danske Damer; Bahnson mente, at det vilde han ikke have haft for hele 73 Øre; Hindenburg tilbød at skrive Testamenter for dem alle sammen, og Jensen sukkede billigende: ja, mal os dem, Hindenburg! Det var en Jammer.

Paa en Gang forekom det Rosenørn, at de alle sammen var kommen ud at sanke Kaffebønner; det var et forfærdeligt Slid, og næsten ingen Ting fik de for det. Og da Lars Dinesen tilbød Plantageejeren at se efter, om Regnskabet over Arbejdslønnen ogsaa stemmede, for han var vant til at være Statsrevisor og faa Diæter paa 6 Kroner om Dagen, saa blev han øjeblikkelig beordret til Pisk hos Slavefogden; Scavenius kunde ikke saa meget som faa Lov til at gøre Kiks med de sorte Piger bag Kaffebuskene, og i sin Forbitrelse svor han at klage til Retshjælpen, indtil han pludselig besindede sig og huskede paa, at den havde han lagt sig ud med inden han rejste; Malermester Jensen smurte sig af Sorg over med Kaffegrums, Hansen svandt ind til en Bønnestage, og Rosenørn svedte Angstens Sved baade for og bag

Hvad det kunde være bleven til, er ikke godt at sige. Hjem igen kunde de ikke komme — Lars Dinesen havde for sin Part allerede stiftet Familie derovre og faaet Tvillinger, to søde kaffebrune Smaaunger, saa han kunde synge:

Og sort var Mutter og hvid var Falter,
og derfor blev Børnene ogsaa Mulatter.

Jensen kunde ikke sælge sine Bakker, thi der ovre spyttede alle Mennesker paa Gulvet. Men værst var det dog, da Rosenørn blev befalet til at have Opsyn med Fruentimmerne, hvortil han mentes at have bedre Betingelser end Lars. Thi da gav det saadan et Sæt i ham, — at han trimlede ned af Stolen og igen sad lysvaagen hjemme i sit Udenrigsministerium i Kongens København.

„„Social-Demokraten" kan skrive hvad den vil," sagde han og gned Bagen, „men Pokker være Udenrigsminister, om jeg nogen Sinde gør den Rejse til Brasilien om igen."

En frugtbar Familie.

En Professor gav to fattige Studenter Lov til flere Gange om Ugen at spise ved hans Bord. Da der imidlertid en Dag blev født en Arving, besluttede han, for at spare unødvendige Udgifter, at ophæve disse Frimiddage.

„Mine Herrer," sagde han derfor en Dag til Studenterne, „det gør mig virkelig ondt, men jeg tør her efter ikke mere invitere Dem til Middag; for det første bliver Tiderne bestandig slettere og slettere, og for det andet formerer min Familie sig Dag for Dag."

Den store Bastian.

Den store Bastian var ikke nogen rar Mand at skære Skovleskafter for.

Egenlig var det ikke ham selv, der hed Bastian, det var hans Fabrik i Horsens, men da han havde omarbejdet Priskuranten i sin Fabrik saaledes, at Arbejderne nok kunde tjene saadan en Krones Penge om Dagen, og derfor opgav Æøret, saa brugte Arbejdernes Koner Hr. Greven som Busse-mand, naar Børnene skreg. „Tier Du ikke stille, saa kommer den store Bastian og ta'er din Kringle!"

Hr. Greven er en stor Mand, en rig Mand, han har baade Guld og grønne Skove, saa han bestiller slet ingen Ting selv, han har en Tjener paa hver Finger, og naar Hr. Greven nyser, er der straks en, der rækker ham et Lommetørklæde.

En Middag stod Hr. Greven foran sin Frokost og gabede tre Gange af Kedsomhed; han havde ingen Appetit.

„Nej, saa er mine Arbejdere mere lykkelige, de er altid sultne. — Du maa gærne svare, Johan, hvis Du har noget at bemærke."

„Saa vil jeg med Hr. Grevens Tilladelse bemærke," svarede Tjeneren, „at Hr. Grevens Frokost koster mere end hvad en af Hr. Grevens Arbejdere har at leve for med Familje en hel Uge."

„Ja, mine Arbejdere har det godt, de bruger ikke mange Penge til at leve for. Jeg tror jeg vil anstille et Eksperiment for at se, af hvor lidt mine Arbejdere kan leve. Lad mig faa Fabrikens Priskurant her hen; det kunde for de første more mig at pudse mine Pudsere . . ."

„Hihihi, hihihi!"

„Hvad ler Du af?"

„Herr Greven var saa naadig at sige en Vittighed."

„Selv om jeg siger en Vittighed maa Du ikke le, naar jeg ikke giver Dig Lov dertil. Mine Pudsere har tjent meget lidt i Vinter, de skal tjene lidt mindre i Sommer, for om Sommeren kan man leve billigere end om Vinteren. Jeg vil korrigere lidt i Priskuranten, for efter Haanden at se, hvor lidt de kan leve af. Det er bare et Eksperiment jeg gør. — Har Du noget at bemærke dertil?"

„Jeg er bange for, at Hr. Greven bliver vred."

„Naar jeg giver Dig Lov til at tale, saa har Du ikke Lov til at være bange."

„Jeg er bange for, at Arbejderne saa vil sige, at Hr. Greven selv kan skære sine Skovleskafter."

„Nej, det siger de ikke. Du glemmer nok, jeg er Arbejderven!"

„Det er sandt, Hr. Greve, om Forladelse — det var jeg lige ved at glemme."

„Og jeg er en god Kristen, det er en kristelig Gerning at lære sine Arbejdere Nøjsomhed. Jeg vil gøre mine Arbejdere til de mest nøjsomme i hele Horsens."

Brændende Spørgsmaal.

Paa Højres Dokument for Kærlighed
til Arbejdsklassen har „Avisen" Stempel
jo sat saa tidt, at det er Daarlighed
at tvivle, naar man daglig har Eksempel.
De Folk, som bygger Højres Fæstningstempel
kan om det Punkt os give fuld Besked:
Tre og halvsjers pr. Dag — tænk, hvilken Herlighed!
Mon nogen saa kan tvivle om dets Kærlighed?

Vort Landsthing viste nylig paa sin Vis,
at Arbejdskærlighedens ædle Flamme
i Højres Bryst er stadig end den samme,
der ej gi'r Fattigmandens Dyd til Pris.
Det saa, hver Arbejder jo vilde skamme
sig ved at volde Kassen et Forlis
af to Millioner; thi for disse Kroner
kan der jo købes Masser af Kanoner.

At Højre og har Kvindens Svaghed kær
og vil beskytte den, det ser man klarlig:
Det nægter hende Valgret af skinbarlig
Frygt for, at Byrden hende bli'er for svær;
desuden vilde hun bli' dobbelt farlig
for Højres lille, dansende Hær.
Tænk, hvilket Knæk fik ei Balillusionen,
hvis hun nu stemte paa Oppositionen.

At det med Højres Livssag gaar tilbage
er sørgeligt, men lige fuldt dog sandt;
thi ovenpaa de glade Kejserdage,
der som en Rus for Højrepressen svandt,
nu af Befæstningsgale kun tilbage
i Landsthinget man tre og tred've fandt.
Af dette Faktum ser man klart jo Grundene,
hvorfor Livssagen snart vil gaa i Hundene.

Da Folkethinget havde bragt Balance
i Estrups Finanslov, saa gik den ind
i Landsthinget til Højres Elegance,
og skønt den var saa dejlig fed og trind,
saa' Højre dog med et bekymret Sind,
at Posten til Gendarmer stod Vakance,
og derfor maatte Estrup straks erklære
den Lov for rent ubrugelig at være.

Og heraf Resultatet sagtens bli'er,
at naar igen Aprilsolen oprinder,
i Provisoriets Mørke den os finder,
der for Befæstningsgale er en Svir.
Men Danmarks Estrup bag ved sit Vesit
fremtryller sin Regerings stolte Minder,
vil Fæstninger og Volde sene Slægter
fortælle, hvad Statsmandsgeniet mægter.

Konfirmanter.

Børnene: Konfirmant, gi'e en Skilling!

Konfirmanten: Det er en farlig Redefuld Unger her er alle Vegne; man kan knap spytte for Børn!

Et ubilligt Ønske.

„Aa, Herre Gu! ha'et endda wot mæ dæ sku begraues, men den Dau ka a wal aa løue."

Mellem København
og
Charlottenlund.

(Matzen og Frederik stiger ind i en tredje Klasses Kupé.)

Matzen: Sæt Dig dér, Friedrich, jeg vil sidde her ved Vinduet, hvor jeg har hele Landskabet for Øjnene. Tag min Overfrakke paa Armen, men husk paa, der er blødkogte Æg i Lommerne. — Dér gaar en Avismand ude. Jeg kan ærgre mig over, hver Gang jeg ser saadan en Avismand, at jeg aldrig ser min Avis paa hans Statif, fordi Du ikke kan forliges med Folk. Det havde jeg dog ikke tænkt mig, da jeg samlede Kronerne og Du blef Roden til min unge saftige Plante. Du var en kraftig Rod, Friedrich, men det er alligevel nogle fæle Læsefrugter det Træ bærer. — Jeg tror det trækker her. Lad os bytte Plads! — Pas paa Æggene! — Det er godt! — Og saa maa Du ikke forstyrre mig med din Snak!

(Ved Nørrebros Station stiger Ryssel ind.)

Matzen: Der har vi min Sæl og Salighet Ryssel! Sit ned ved Siden af Friedrich, Ryssel! — Nah, saa De vil ogsaa til Skoven i Dag?

Ryssel: Ja — De tror vel ikke jeg vil til Assistenshuset?

Matzen: Nah, nah, nah, Ryssel! bare ikke essig! Det er jo ikke mig, der har lovet at sætte Dem paa Assistenshuset som Forvalter; men vær De bare rolig, vi faar nok en anden Gang Brug for en Mand med Deres Kundskaber, det lover jeg Dem.

Ryssel: Forløft Dem bare ikke! Jeg har faaet en Masse Løfter og to Uhre — det er jeg fornøjet med.

Matzen: Nah, De er paa en Gang beskeden som N. Andersen, da han fik Lov til at handle med Lotterisedler, og gnaven som Møbellaaner Lundquist, da Sportmændene bad ham om at trave ud af Traverbanen. Hvad har De i Sinde?

Ryssel: At gaa ud til Garderhøjen og se hvordan det gaar med Danmarks Livssag; det er saa opmuntrende, som Folkethingsmændene sagde, da Malermester Jensen holdt Tale om Helligdagsloven.

(Ved Hellerup stiger Malermester Jensen ind.)

Matzen: Ej, ej! der har vi jo Jensen! God Dag, Jensen! — Gaa væk, Friedrich, og lad Jensen sitte der. Der er rart Vejr, Jensen!

Jensen: Ja, nu er det rart varmt i Vejret. Det er ikke mere end et Par Dage siden det var saa koldt, at jeg stod ude paa Orlogsværftet og fros, saa det gos i mig.

Matzen: Fryse, frøs, gyse, gøs, husk vel paa det, Jensen, for en anden Gangs Skyld.

Jensen: Javel, Hr. Professor! — — Saa kom Christensen og bod mig en Bajer, men jeg stød den fra mig.

Matzen: Byde, bød, styde stød — for Satan!

Jensen: Om Forladelse!

Matzen: Hvor agter De Dem hen, Jensen?

Jensen: Ud ved Garderhøjen, for at se hvordan det gaar med Danmarks Livssag; det er altid en Afveksling, som Kejseren af Rusland sagde, da de smed en Bombe efter ham.

Matzen: Hør, Jensen, kunde De ikke have Lyst til at blive Medarbejder ved min Avis? Vi mangler netop en Medarbejder som De, der forener de to Egenskaber, at være Humorist og Arbejder. De kan tale med om Arbejderspørgsmaalet, og da De kan tale, saa De kan faa Folk til at le, saa tænker jeg ogsaa, De kan skrive, saa De kan vække Latter. Vi har ikke haft en Arbejder ved min Avis siden Tømrer Smith var ved Redaktionen; han var ogsaa en meget grinagtig Sjovfyr, men vi blev desværre nødt til at sende ham til Amerika.

Jensen: Jeg kunde nok have Lyst til at blive Medarbejder, og hvad mine Evner angaar . . .

Matzen: Deres Evner kender vi alle, Jensen! Bare De kan skrive, saa man kan læse det — De kan for Resten tage et Kursus hos Påhlmann — saa gør det ingen Ting, der er grammatikalske Bommerter i, dem retter vore Sættere selv, det er de vant til.

Jensen: Jeg véd ikke, hvad Hr. Hansen siger.

Matzen: Det véd jeg heller ikke, og det bryter jeg mig heller ikke om at vite. Men De kan nok indse, Jensen, at alle vore Arbejderforetagender, som min Avis og Værnet, de er saa fri for Arbejdere, at Folk har ondt ved at tro paa Arbejdervenligheden.

Jensen: Ja, det er rigtig, det er ogsaa det, Peter altid siger.

Matzen: Peter?

Jensen: Ja, det er min Læredreng.

Matzen: Nah, soh! — Ja, saa betragter vi det som afgjort. — Nu er vi ved Charlottenlund, saa følges vi ad til Jægersborg. Vi kan maaske knibe os en lille En inde i Madkeduten. — Hør, Jensen, naar vi en Gang bliver færdig med Livssagen og faar lavet Danmark til saadan et Pindsvin, der stikker enhver, som nærmer sig, saa skal vi ordenlig rejse Børster — og véd De hvad, Jensen, Børster har vi sgu ingen Mangel paa.

(Ryssel skotter til Frederik og blinker til Matzen, Jensen ser aandsfuld og alvorlig ud.)

Venner.

„Laan mig 10 Kroner."

„Nej, min Ven, jeg har gjort mig det til et Princip, ikke mere at laane Penge ud; jeg er bleven narret saa tidt."

„Saa lad mig være den sidste, Du laaner noget."

„Nej, dertil kender jeg Dig for godt, saa maa Du heller være den første, jeg ikke laaner noget."

Ved et lille Provinstheater.

Regisøren (ved 1ste Akts Slutning): Jeg maa bede de ærede Herskaber om et Øjeblik at vende Øjnene den anden Vej, mens Damerne skifter Kjole.

— Adam og Eva var det første Ægtepar, og den første Husven var — Djævlen.

En Foraarsnatsdrøm.

Jeg havde faaet Sommerfuglefeber, det kriblede og krablede i mig lige som i gammelt Sengehalm paa Flyttedagen. Jeg maatte bort fra min snævre Bolig, langt bort, helt ude paa Frederiksberg maatte jeg tilfredsstille min Sommerlyst paa Alleenberg, hvor jeg pr. Karussel red Sommer i By, medens de blinde Musikere truttede en Salme. Jeg maatte længere bort, helt ud til Charlottenlund, hvor Musiken blæste mig et Stykke, hvor de uægte Nattergale slog deres Triller, jeg sværmede omkring til Solen blev slukket, Maanen hængt ud og alle Stjærnerne tændt, saa lagde jeg mit Hoved til en Elverhøj og sov.

Da lød dundrende Hovslag gennem Skoven, Vrinsken af Heste og højrøstet Tale. Et Øjeblik efter kom et forvirret Tog farende.

To af Skovens Dryader lokkedes hid af Støjen og jeg hørte følgende Samtale mellem dem.

Første Dryade:
Søster, hvem mon der forstyrrer vor Fred
i Skovens natlige Ensomhed?

Anden:
Stille, tys! Jeg har Dig jo sagt,
det er Fæstningsbyggernes vilde Jagt;
saadan farer de frem, naar Natten er sort,
for at se til deres det nye Fort.

Første:
Hvem er den Mand, som fremmest staar?

Anden:
Herr Ridder Estrup til Skaføgaard;
den Ganger han rider, halv Lindorm, halv Tyr —
det er Provisoriernes Dragedyr.

Første:
Hvem kommer bagved saa rød og tyk
paa skiden Ganger saa kluntet, styg?

Anden:
Det er en Professor, et stakkels Bjøg
paa sine Fortolkningers magre Øg.

Første:
Hvem er det, hvis Hest nu gør omkring
og sætter fremad med stive Spring?

Anden:
Den gaar for Plougen, det stakkels Nus
og tror sig at være Pegasus.

Første:
Hvem rider der paa det sorte Dyr,
der fraader om Munden som uvan Tyr?

Anden:
Det er Herr Bahnson, han tænker paa Aars
og sporer sit Militarisme-Hors.

Første:
Hvem rider da der paa den skidne Gris?

Anden:
Det er Redaktøren af Matzens Avis.

Første:
Hvem er det, der kommer tilsidst saa dorsk?

Anden:
Det er Velfærdssagen, den døde Torsk.

Første:
Hvi ride de saa paa Kryds og Tværs?

Anden:
De jages af Furier tre og halvfjers.

Første:
Hvor længe vil saadan de fare hen?

Anden:
Til Forterne jævnes med Jorden igen.

Da lød 'et Ravneskrig — og jeg vaagnede.

Kasino.

Da Kasino blev Republik,
det indkaldte straks sine Kærnetropper;
Fru Larsen 'et Invitationskort fik,
„Frøken Gedehams" gør atter Spilopper.
„Lykkebarnet" vil nu gelassen
atter skaffe Penge i Kassen.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Rød Plakat.

„Nej, maa vi nu barestens være fri
for at hjælpe dette Fremskridtsparti,
et Parti, der er stik modsat vort eget;
man kan da ogsaa forlange for meget!

Retshjælp til Fattige — Tak ska' De ha'e!
Den Koncert bli'er der intet a!
Det vi vil gøre for dem, er at
smække dem op en rød Plakat!"

RAVNEN

Nr. 17.

Søndag den 24. April.

1887.

Hvad der skal til.

»K-o-l-d K-r-æ-m — det er galt, Mester, der skal ingen Æ til Creme!«

»Passiar! Nu har jeg været Konditor i syv og tyve Aar — jeg maa vel nok vide, hvad der skal til!«

Skidtmads.

(Frit efter „Avisen".)

Det er skidt at være Skidtmads. Foragtet, fornægtet, forstødt og forhaanet vandrer den stakkels Spaderknægt fra Haand til Haand. Den, der faar ham prakket paa, bliver hed i Hovedet af Ærgrelse lige som Nyssel, da han opdagede, at Treschou havde faaet hans Plads som Assistenshusforvalter, og naar man saa ubemærket kan faa ham puttet hen til sin Nabo, føler man sig saa let og glad, som var det selve Ministeriet Estrup, man slap af med. Saaledes farer han som en Fæstningsagitator fra Sted til Sted og bringer indre Uro hvor han kommer. Man søger at undgaa ham, som var han Gendarm eller Midnatsmissionær, og naar endelig den ufrivillige Samaritan opdages, der har givet Skidtmads Husly, og derved selv er bleven Skidtmads, saa bliver der et Grin, som naar Malermester Jensen holder Tale. Den arme Skidtmads bliver spottet, haanet og sværtet.

Det er ikke nogen misundelsesværdig Lod at være Skidtmads; saa var jeg dog lidt mere anseet som Referent ved „Dagens Nyheder", selv om jeg fik lidt mindre for det.

Thi for Tiden er det mig, der er Skidtmads og bliver sværtet efter Fortjeneste.

At det er Skidtmads med Højre-Arbejdervenligheden nærer ikke en Gang Krigsministeren Tvivl om. Ermelundskanalarbejderne tjente 73 Øre om Dagen, Kastrupfortarbejderne strejker, „Arbejdernes Værn" har vi lavet til et Anvisningskontor for Facadevask, Kakkelovnsrensning og Flyttesjov. Men det er Skidtmads med Højre-Arbejdervenligheden.

Ingen Steder vil man kendes ved mig, hvor jeg kommer søger de hurtigst muligt at blive af med mig igen.

Og dog er det slet ikke mig, der har opfundet Arbejdervenligheden. Jeg blev bare skubbet ind paa Scenen for at lokke Arbejderne til at købe Kaal af „Værnets" Langballe; thi „med Flæsk fanger man Mus", men de lugtede, at der var en Tanke ved Flæsket og stødte mig fra sig, for ikke at blive sværtet af Højre-Arbejdervenlighedens Spaderknægt.

Men lader de mig bare gaa til Højre, kommer jeg alligevel tilsidst paa min Plads; for til Højre er der Masser af Madser og Matzer, for hvem jeg passer, og som ikke tør smide mig fra sig.

Frederik.

Da Fregatten løb af Stablen.

Saa skulde da Fregatten løbe af Stablen. Snøret og stram som en nybagt Løjtnant laa den og ventede paa at faa Lov til at stikke af. Flagene viftede og Flagstængerne rystede som Malermester Jensen, naar han skal op paa en Talerstol. Forventningerne var spændt, Tovene var spændt, det var en frygtelig Spænding. Pludselig lød de bekendte Kanonskud. Det gav et Sæt i de smaa Fugleunger, der boede i Tivoli, men de gamle beroligede dem med, at det bare var Fyrværkeriet, der begyndte, men saa dog samtidig lidt ængstelig op i Luften efter Raketstokkene. I det samme følte Fregatten, at der var noget, der hed „Sprængte Lænker", den dyppede sin Snude ned i Vandet og trak den hurtig tilbage, da den lugtede hvor den var, og elegant, som naar Lars Dinesen gaar gennem en Balsal, hvor der er stillet op til Française, krøb den paa sin Bug, der er lige saa flad som Ploughs Doktorhat, helt ned i Vandet og lagde sig til Ro lige som Bethelskibet i Nyhavn. Thi lige som Bethelskibet, der indelukket i Havnen udelukker Udsigten og oplukker sin Kahytsdør for de Søfarende, der trænger til Hvile og Vederkvægelse, saaledes vil Tivolis „St. Georg", blidelig vugget paa de smaa Bølger, være et Tilflugtssted for de sejlende Vejfarende, der er mere tørstige eller mere trætte. Da der nemlig er Beværtning i „St. Georg", kan man gaa ned og bede i begge disse Bethelskibe, der har lige saa meget fælles som „Nationaltidende" og „Dagens Nyheder". Og der bliver i Tivolis Skib en Koncertsal, hvor Redaktør Carstensen kan komme til at dirigere og give Fremskridtsklubben og de Konservative Kammertonen til den fælles livsfaglige Opsang:

„Nu gaar den, nu gaar den,
nu gaar den godt igen."

Ode til Flyttedagen.

Trods flyvende Halm og springende Lopper,
bundløse Glas og klinkede Kopper,
hatløse Skygger — og skyg'løse Hatte,
Potter og Pander og vildfarne Katte;

Traurige Slæber og miskendte Flækker,
udtjente Sko og Støvler, der lækker,
ensomme Bukseben og Kasseroller,
Rygrad og Sideben af Parasoller;

Trods Æltet og Sølet og rodende Drenge,
du rører dog, Flyttedag, Hjærternes Strænge,
du samler i Enighed alle Partier
i at gøre Gader til Svinestier.

Flytte-Annoncer.

Efter Flyttedagen aabner jeg et Annoncebureau. Avertissementer skrives. Gode Anbefalinger fra min tidligere Virksomhed i denne Branche haves fra Næstved.

Opffer,
Smedens Gang Nr. 1.

Undertainede Anbefaler Mig herved til Folk som er Fløttet og som vil have Deres skelter Malet alt Males probert og Koregt naar Mand henvender Sig til Marinemaler og Folkethingsmand Jensen, Skvaldergade 15. Treffes hvær søn og hellig Dag paa Orlogsværftet.

Da jeg er bleven kastet ud fra Jernbanestationen, hvor jeg i kort Tid har haft Avisudsalg, tillader jeg mig herved at bekendtgøre for de Højre-Herrer, der rejser paa Jernbanen, at „Avisen" faaes hos Kagekone Madan Knauer i Kamelgade.

At jeg atter har aabnet mit Udsalg af Rifler bekendtgøres herved.

Nellemann,
Vaabenbroder, Pistolstræde 73.

Da jeg ikke fik den Forvalterbolig paa Assistenshuset, der var lovet mig, har jeg foreløbig maattet flytte min Traadhandel til Forhaabningsholms Allé.

Rysfel.

Møbler flyttes hurtigt og sikkert af
Lundquist.

NB. Rentekammeret er aabent hver Dag.

Først i Maj begynder vi vort Sommerkursus i Selskabs- og Krigsdans samt Fandango.

Ploug, Doktor og Ridder,
Hjørnet af Dannebrogs- og Korsgade.
Lars Dinesen,
pers. Kapelan og Kammerjæger,
Hummergade 19.

Bopælsforandring.

Det bekendtgøres herved, at jeg er flyttet fra Sølvgade til Møntergade.

Sløjberg,
Dobbeltrensetfuselfrikommenakvavitfabrikbestyrer.

Flyttevise.

Melodi: Nia nia nullala.

Folk i Tirsdags kunde flytte
med det gamle Sengehalm,
der var travlt i Hus og Hytte
med det Sengehalm.
Alt, hvad der var gæmt saa længe,
muggent Hø fra gamle Senge,
kunde man paa Gaden slænge
mellem Sengehalm.

Glad sig vælter Gadens Poder
i det gamle Sengehalm;
fattig Folk med Snvtal roder
i det Sengehalm.
Men det er ej disse Dynger,
der paa „Ravnens" Hjærte tynger,
naar i Dag med Fut den synger:
Senge-, Sengehalm!

Der er Folk, som burde flytte
med det gamle Sengehalm;
men de vil sig heller hytte
i sit Sengehalm.
Der er nu de blaa Gendarmer,
de, som rider rundt og larmer
eller sig i Kroer varmer
under Sengehalm.

Saa er der de raske Knægte,
nia nia Nully Brown,
som paa Halmtorvet fægte,
nia Nully Brown!
Mørkegrøn det er Kuløren,
men grinagtigt er dog Børen,
og vi faar dem snart paa Døren,
nia Nully Brown.

Estrup og hans gamle Fæller —
nia nia Nellemann,
nødig sig til Flytning mælder,
nia Nellemann.
Deres Lejlighed har længe
kunnet til Oppudsning trænge,
men dog lige fast de hænge
nia Nellemann.

Mest dog tynger som en Mare
i det gamle Sengehalm
hele deres Tjenerskare
i det Sengehalm.
De gaar ud og vender Bøtter,
paa Facaden selv de spytter;
der bli'er Glæde, naar de flytter
med det Sengehalm

Simpel Betaling.

»Hvad fik Du saa for at trække af med den gale Tyr?«
»En Lygtepæl i Hovedet, et Horn i Siden og en paa Snuden.«

I Kongens Have.

Den Rejsende: Kan De sige os, hvor Herkules staar?
Gendarmen: Hr. Kulæs! — Næh! — Skulde han staa ved Gendarmerne?

I Frikvarteret.

„I véd ikke, hvad min Broer er bleen!"

„Næh! — Er han bleen platfodet?"

„Sludder! Gu er han ej! Han er bleen Kastelsjæger."

„Hva' er der ved det? Det kan jo enhver Dreng blie."

„Ja, i Øjet ka Du blie det! — Der stod utrykkelig med trykte Bogstaver i det Brev, min Broer fik fra Officererne, at kun propre Drenge kunde blie Kastelsjægere."

„Naa, og hvad saa? Tror Du jeg brødder mig om at trække gennem Gaderne med en Trommeslaar foran og Folk skal stoa og grine a'En, ligesom a Livjægerne før de gik ind."

„Er Livjægerne gaaen ind? Gaar de da ikke ud igen?"

„Jo — om Sommeren — tidlig om Morgningen før Folk kommer paa Gaden; for der er gaaet den Befaling ud fra Sjefen, at de ikke maa gaa med Uniform paa Gaden, fordi e t erretere Folk."

„Og saa ska Kastelsjægerne gaa med Trægeværer, der ikke engang ka skyde."

„Æ Du tossig! Tror Du Drenge har Lov til at skyde med rigtige Geværer?"

„Det har de vel nok! Nu er Riffelloven ophævet, saa har Enhver Lov til at købe en Riffel."

„Og skyde?"

„Sekken et Fjols! Hvad skulde man med en Riffel, naar man ikke maa skyde med den?"

„Men hvad vil han være Kastelsjæger for?"

„Jo, for naar man har været Meletær, saa har man Lov til at søge de kongelige Embeder, saa har man Lov til at søge efter at komme paa Politistationen og Posthuset og Jernbanen og blie Sjangdarm."

„Pyt, Sjangdarmerne ska osse snart gaa ind."

„Hvem har bildt Dig det ind? Sjangdarmerne gaar ikke ind saa længe Estrup er Minister, og han ska altid være Minister."

„Ska han det? Næ nu har han begyndt at ophæve sine provisoriske Love igen, nu kommer Turen osse til Sjangdarmerne. Din Broer ka godt la være at vise sin Fødelandskærlighed som Kastelsjæger."

„Ka han det?"

„Ja han ka — han faar ingen Ting faar 'et."

„Gør han ikke? Han faar en Æressabel til 20 Øre af Moer, og den ska han ha med, naar han ska ud og drikke Sukkerlade paa Bernstof."

„Sekke none Skroptosser! Saa ska de vel ha Ambulancevogne med? I ka faa en Barnevogn a vos, saa ka Du være Hest, og saa ska Du vrinske og æde Græs og ha en Halmvisk bag Øret, for Du bidder."

„Er det mig, din Bisse! — Vil I holde min Mad lidt! — Se nu stejler han! — Ja, vent Du bare til vi gaar hjem!"

Loppetorvets Dødsdag.

Omme paa den politiske Vandkunst sidder de syv gamle Koner, som alle Københavnere kender. Paa deres trebenede Taburetter, med Bunker af gamle Sager foran sig, sidder de dér, ligegyldige for enten Vinden blæser fra Højre eller Venstre, og i værste Vejr, med en revnet Grundlov opslaaet over Hovedet. Den ældste iblandt dem, Madam Estrup, har loppet sig paa sit Stade i samfulde 12 Aar; den yngste, Madam Ingerslev, i 2 Aar.

Forleden herskede der stor Sorg paa Loppetorvet. Rundt omkring saa man Smaagrupper af ivrigt diskuterende Koner, og Spørgsmaalene stod paa deres Læber: „hvad svarer Kongen". Thi Sagen var, at Højrebladene, som alle gamle Koner holder, havde udbredt Rygtet om en Krise; der var Udsigt til, at de syv paa Vandkunsten skulde væk, og at man nu paa deres gamle Dage forbød dem at handle, det var uforklarligt for dem. I Henhold til en provisorisk Lov af 1ste April 1887 var det nemlig tilladt dem at handle som de vilde, og da det ny Politiregimente indførtes fik de stemplet Bevilling. Flere Gange havde der været Tale om at faa dem til at hoppe væk fra Torvet; nogle foreslog endog ligefrem at knække dem mellem to Negle, men de syv gamle Madammer havde altid vidst at klare baade sig selv og den gamle Sengehalm, de sad og varmede Benene i.

Først nu lod det til at skulle være Alvor med Flytningen, og derfor var de inderlig bedrøvede. Det hed sig bestemt, at deres sidste Dag var kommen, og „Ravnen" sendte øjeblikkelig en flyvende Referent hen paa Vandkunsten.

Der var de ganske rigtig alle syv. Længst nede ved Løngangsstræde sad Madam Scavenius; vel paastod hun med stor Bestemthed, at hun var Jomfru endnu, men alle de andre var enige om, at det var Løgn. Hun var i hvert Fald ikke mere uskyldig, end at hun var set sammen med Ingemann-Petersen omme i Knabrostræde paa en upassende Tid af Døgnet. Hun gav sig ud for at være hellig; fra sit Stade kunde hun nemlig se lige hen til Midnatsmissionen i Gaasegade, men onde Tunger forsikrede rigtignok, at hun ikke kiggede slet saa langt ned i Gaden. For Resten var det en rigtig livlig Kone, og hun fik ofte Handsel hos Nabolagets Piger

Ved Siden af hende sad en ældre Pige, Jomfru Nellemann, og om hendes Dyd kunde man da ikke være i Tvivl, bare man saa paa hende, og hun regnedes almindelig mindre rar at mundhugges med. Desuden var hun slem til at raabe paa Politi. Med Handelen gik det smaat; hun gjorde mest i gamle Rifler, som hun havde skaffet sig et Monopol paa at

have Eneudsalg af, men nu lige paa det sidste var Handelen igen givet fri, og derfor var hun gnaven.

Madam Bahnson var den Kone, som holdt de dyreste Priser. Thi vel købte hun selv billigt; hun gik aldrig højere end til 73 Øre, men naar hun skulde til at forhandle, gik hun svært i Højden med sine Varer. Størst Omsætning havde hun i Pudsepomade til Soldaterne og gamle Kamisbrød. Tæt ved sad et lille stille Fruentimmer, Madam Ravn fra Nyboder, og solgte Skraatobak til Matroserne.

„Lille Rosenørn," sagde Madam Ravn til sin Nabokone og rakte Skraaen frem; „vil De have en Ende med?"

„Tak, Madam," sagde Rosenørn, for det var just det, hun kunde lide. Hun handlede ellers med Udvandringsprospekter og sagdes at have gode Forbindelser i Brasilien. Hun trakterede ogsaa gærne med Kaffe, og den mente man hun havde ovre fra Bylows Plantage.

Den yngste af dem alle var som sagt Madam Ingerslev. Hun havde oprindelig haft Bevilling ovre i Aarhus, men en vis Pingel havde taget den fra hende, og saa var hun da havnet paa Vandkunsten.

Men midt paa Pladsen tronede den gamle Mor Estrup selv, og naar hun saa hen paa de andre, saa mærkede man nok, at det var hende, der bar Bukserne. Særlig Madam Scavenius holdt hun i stramme Tøjler, og der hviskedes om, at hun endog havde korresponderet med Ingemann-Petersen og frabedt sig hans Natteskjov med Loppetorvets største Skønhed.

Hun drev en omfattende Forretning, den gamle Estrup. Det meste hun havde liggende foran sig, var rigtignok Makulatur, men det kom af, at hun støttede Indsamlingen af brugte Højreblade til Indtægt for Fædrelandets Forsvar. For Resten solgte hun brugte Livjægerbukser, Gendarmklæde, Legetøjsordener, Provisoriumskager og mange andre Ting. En Gang hvert Skudaar blev hun inviteret til Middag hos Etatsraad Holmblads, og det gav hende megen Anseelse.

Nu stod imidlertid Bekymring at læse i alle Ansigter. Bladene havde jo fortalt, at Bevillingen skulde tages fra dem, og selv de smaa konservative Lopper, som hoppede om mellem dem for at bjerge Føden, syntes ganske betænkelige. Der var gaaet en Deputation op i Ministeriet for at høre om Besked, og den ventedes tilbage hvert Øjeblik.

Endelig kom den. Hurra! Det var slet ikke de gamle Koner paa den politiske Vandkunst, det skulde gaa ud over, men kun nogle virkelige Stakler, som sad omme paa den rigtige Vandkunst og ernærede sig redeligt. Den udstedte Flyttedagsordre gjaldt dem, de skulde nu søge paa Ladegaarden eller Almindeligheden, men Madam Estrup og hendes seks Kolleger faar vi „Lov" til at beholde.

„Hurra!" streg Frederik Hansen nede i Sengehalmen. Og det er altid styg at høre en Loppe gø; derfor fløj „Ravnens" Referent hjem igen.

Ved Konfirmationsgildet.

Værten: Jeg vil tillade mig at give Ordet til min ærede Ven Jensen.

Jensen (rejser sig): Det er mig en stor Ære. Mine Herrer og Damer! Naar jeg saa uforberedt tager Ordet, for at sige . . . for at udtale . . . for at sige . . .

Petersen: Hvad er det Du vil sige, Jensen?

Jensen: Naar jeg tager Ordet for at udtale . . .

Fru Jensen: Du er dog et Snøvl, Jensen! Du kunde jo den Tale, da vi var hjemme.

Dansk Folkevise.

Der er et yndigt Land
med Ploug og Erik Bøgh'e,
med salten Brak'vand
og Holger Drack-ak-mann.
Det bugter sig som skønne Dahl,
naar strunk han dirigerer
|: i en Koncertsal. :|

Der gik i fordums Tid
de jakkeklædte Kæmper,
udrustede til Strid,
med Flip og Krave hvid.
Saa drog de frem til Hørups Men;
nu mangler deres Ben
|: kun Bukserne hver en. :|

Det Korps endnu er skønt,
men daglig ind det smælter,
dog Tøjet er saa grønt
og klæder dem saa kønt;
og ædle Kvinder, fynske Møer,
og Mænd som Prosch og Nully
|: bebo de danske Øer. :|

Hverken Grosserer eller Assistentshusforvalter.

Forgangen Nat
fik Ryssel brat
i Tanken om en „Mave" fat,
men da han „Onkel Harbo" saa,
lod han Grosserermaven gaa.
Nu Ryssel efter „Onkel" sprang,
men fik en Næse nok saa lang,
thi Maven, „Onkel", begge to
slap ud af Ryssels Højreklo.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Provisoriereden.

(Frit efter Thorvaldsen.)

Den første af de Provisoriske forsvinder.

Nr. 18.

RAVNEN

Søndag den 1. Maj.

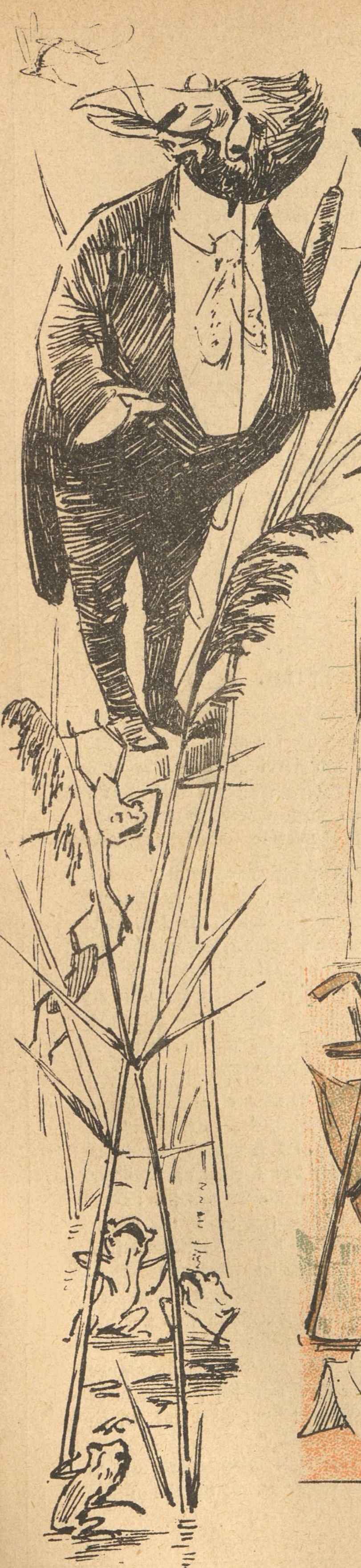

Paa Kaffeen.

Opvarteren: Har Herren læst „Dagens Nyheder“?
Gæsten: Ja — i „Nationaltidenden“.

Højres Enighed.

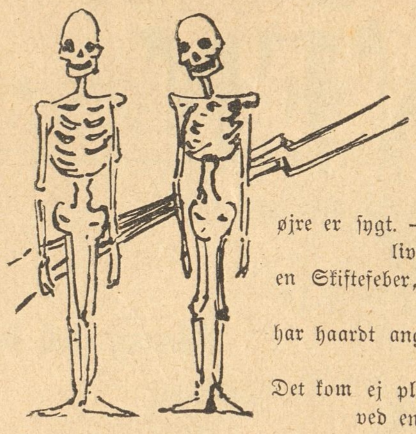

øjre er sygt. — En Underlivsbetændelse,
en Skiftefeber, eller hvad det er,
har haardt angrebet Højres hele Hær.
Det kom ej pludselig, som ved en Hændelse,
nej; thi i Følge afsagt saglig Kendelse
har Højre trukket Vejret med Besvær
i lang Tid, før Forhandlingspolitiken
det bragte helt under Polikliniken.

Men Højre elsker Estrups skønne Jord,
det klamrer sig til Livet som en Burre,
og Ordet „Sygdom“ maa jo ogsaa skurre
lidt fælt for en Befæstningsmatador:
Tænk om en Sygdom skulde nu forpurre
den store „Livssag“ i dens bedste Flor!
Og hvem kan indestaa for, det er Mode
med at befæste paa en anden Klode?

At Højre derfor alle Rygter inde
i Mørket vil ha'e stængt, forstaar man nok,
og skønt ej Smærtensskrig som „Aa!“ og „O'k!“
man hører, vil man dog betænkligt finde
dets Skraal om „Fasthed mer end nogen Sinde“;
det viser tydeligt, at Højres Flok —
optagen af sin „Enigheds“ Forspildelse —
imellem snakker over sig i Vildelse.

Iblandt de mest angrebne Patienter
er Matzens Frederik og hans Avis.
Hver Dag og Time man en Melding venter
om sidste Rest af hans Forstands Forlis.
Han roder om i skidne Elementer,
og hans Avis bær' første „Skidtmads'“ Pris;
om Natten han paa Dumhed spekulerer,
om Dagen vrøvler han og fantaserer.

Ej Grove dyrker mer Filosofi
til Sorg for hver en dyb, elskværdig Tænker,
og Hjort-Lorenzen kaster sine Lænker,
han ynder mer ej Benrads-Fuskeri.
„Berlingskes“ Z ej mere smeder Rænker,
Marcussen har forladt sin Poesi:
„Stem Ryg mod Ryg; at vi kan dementere
de fæle Rygter, som nu cirkulere.

Men før det lykkes Rygtet at gendrive —
rimeligvis vil det først lykkes sent,
at faa Partiet vasket rigtigt rent —
vil der tilbage Skind og Ben kun blive
af Staklerne, derfor har „Ravnen“ ment,
at en Belønning man dem burde give
for deres Slid, og foreslaar Familien
at ta'e en Badereise til Brasilien.

Fællessins.

Som „Ravnen“ forleden fløj ud for at se, om der ikke skulde vise sig noget nyt, kom den forbi „Nationaltidende“s Redaktionskontor. Dér indenfor sad „Dagens Nyheder“. Den er nemlig for nylig flyttet sammen med „Aftenposten“, „Dagstelegrafen“ og de øvrige Ferslewske Papirforetagender.

„Jeg maa dog undersøge hvad der gaar for sig,“ tænkte „Ravnen“ og kigede ind ad Vinduet. Fy for en Tummel der var! Alle „Dagens Nyheder“s Journalister løb rundt imellem hinanden, trykkede hinandens Hænder, gratulerede hinanden, komplimenterede hinanden og holdt et Leben, for der var kommen en ny Abonnent. Carstensen sagde, at det vilde han ikke have undværet for 3 Kr. 25 Øre Kvartalet. Og da den almindelige Glæde havde lagt sig lidt, holdt han straks en Tale til Ære for den nye Abonnent.

„Ser De, mine Herrer,“ sagde han, „her har De Følgerne af de af mig iværksatte Fællesmøder. „Dagens Nyheder“ begynder at erobre sig en Position i København, den tager (Bevægelse), Abonnenterne, og naar den i Løbet af de næste 22000 Dage blot vil have en lige saa stor Tilgang som i Dag, vil det tilsammen om 60 Aar udgøre lige saa mange Abonnenter, som „Social-Demokraten“ nu har. (En Medarbejder faar Ondt ved denne svimlende Tanke og føres ud.) Med andre Ord, mine Herrer, Aar 1947 vil „Dagens Nyheder“ gennem Fællesmødernes befrugtende Diskussioner staa lige saa højt som vore værste Modstandere, Socialisterne, staar nu. Under disse Forudsætninger og med disse 22000 kommende Dage à 1 Abonnent Stykket, for Øje, tror jeg nok at turde sige, at Aar 1947 gemmer et Haab, et skønt Haab for os, og at Fremtiden tilhører „Dagens Nyheder“.“

Der blev en vældig Jubel over disse løftende Ord, og den svimle Herre kom ind igen og forsikrede, at noget lignende

havde han aldrig oplevet, skønt han efterhaanden havde været ansat ved alle Hovedstadens Højreblade.

Men nu tog Redaktør Carstensen atter fat. Han mindede om, at den rejste Bevægelse blandt de københavnske Abonnenter ikke burde standses, og han foreslog derfor, at Redaktionen straks foranstaltede en Generalprøve afholdt paa det næste Fællesmøde mellem den konservative Klub og Fremskridtsklubben.

Det gik de alle ind paa med stor Iver. Redaktionssekretær Vogel-Jørgensen paatog sig at agere Gustav Christensen; han behøvede ikke at gaa meget ud af sin sædvanlige politiske Rolle for at kopiere Fremskridtsklubbens Ordfører, sagde han, det var nok, naar han bare skiftede Politik af og til. Til Gengæld lovede Carstensen at dirigere Mødet saadan, at ingen af de andre kom over ham, og ingen ved Siden af ham. Musikanmelderen tilbød at ville synge med alle mulige Næb, og den militære Medarbejder erklærede, at han gerne skulde holde Indledningsforedraget om Københavns Befæstning i liberal Aand ved at slaa af paa Fordringerne, saaledes at de kom til at lyde paa 30 Millioner denne ene Gang og saa aldrig tiere. Han troede nok at det vilde vinde Hørups Billigelse. De andre skulde agere enten Tilhørere eller mindre fremragende Talere, og det troede de nok laa godt for dem. Endelig tilbød et Medlem, der før havde staaet ved „Avisen", at ville indlede og slutte Mødet med et „Gud bevare Kongen" og første Vers af Kong Kristjan stod ved den høje Mast. Men det bad Carstensen sig fritaget for; han skulde ikke have noget af Frederik Hansens klodsede Streger, der kun vilde bevirke, at Fremskridtsmændene lugtede Lunten.

Saa begyndte Balladen. Men næppe var de kommen godt i Gang med Generalprøven paa at lade de to Klubber lege Kysseleg, før det bankede paa Døren. En ny Abonnent, tænkte de alle sammen — men det var kun den gamle fra før, en pæn, høflig Borgermand, der stilfærdig listede indenfor med Hatten i Haanden.

„Undskyld," sagde han, „jeg vilde gerne have den Ære at spørge om, hvilket af Deres ærede Blade det var jeg abonnerede paa, for jeg ser her nede i Porten, at De har mange af dem, og jeg vilde nu helst have „Aftenposten", den holdt saamænd min salig Kone, førend hun døde."

„Saa skulde da ogsaa Satan inderlig . . ." udbrød Carstensen. — „Herud med dig, Bonde," fortsatte Vogel-Jørgensen, og forskrækket tumlede Manden ud af Døren, medens en fem, seks Stykker hylede første Vers af Højres Nationalsang efter ham.

„Glem ikke, at der er længe til Aar 1947, Hr. Carstensen," sang „Ravnen" ind gennem Vinduet, og saa fløj den hjem.

Tyvene i Sakskøbing.

„Det er en kedelig Historie," sagde en af de smaa Konservative i Maribo, hvor Historien ikke var passeret. „Det er en kedelig Historie i Sakskøbing." Og saa fortalte han, saa Haarene rejste sig paa de andre Smaa og Formanden tabte Hovedet. Det er ganske vist!

Men vi ville begynde med Begyndelsen, og den var i Sakskøbing i et Kornmagasin. Folkene gik hjem, men Forvalteren gik op paa Kornloftet. Han var en respektabel Fyr, han var nemlig et højt anseet Medlem af den konservative Klub. Da han var ene, tog han Korn af Mandens Sæk og fyldte i sin egen Pose, og saa gik han.

„Naar man saadan kan tage i Pose og i Sæk," sagde han, „saa kan man sagtens mele sin Kage." Det var nu sagt saadan i Munterhed, for han var den muntre Sok i den konservative Flok, for Resten, som sagt, meget respektabel.

Mørkt var det paa Gaden, men bag ved ham gik to smaa Konservative; de saa ham godt, men de vilde ikke se ham. „Tal bare ikke om det; det er en Skandale for Klubben; hvis vor Formand Overlærer Rasmussen fik det at vide, han vilde give ham 58 over Nakken."

Men lige over for sad Politimændene, de har skarpe Øren og stærke Briller, og en af dem tog sine Briller af og pudsede Glassene med sit Frakkeskød. „Nu griber vi denne Tyveknægt lige i Flanken, men rolig og koldsindig, som Politiet plejer van."

„Vi taler ikke om det."

„Jeg vil dog fortælle Overlærer Rasmussen det, for at han kan give sine Drenge slaaende Beviser paa, hvor fordærvet Ungdommen er."

Og saa gik de hen til Skolelæreren.

„Vi har snuppet en Tyveknægt, der har rapset Korn, han er rimeligvis i Ledtog med flere, der har hugget Hakkelse. Det er nogle af Deres Konservative."

„Føj for Satan, Semikolon!" sagde Rasmussen, han var nemlig lidt religiøs anlagt. „Hvor er det skeet?"

„Henne i Købmandens Gaard."

„Det er et voveligt Spil, man kan jo blive snuppet af Politiet, og de er snuppet begge to. Vi vil slet ikke have noget med de Fyre at gøre, vi sender dem til min Ven, den unge Grove, saa kan han nok prakke Venstre og Socialdemokraterne det Rakkerpagas paa"

Og saa fortalte han Historien til unge Grove. „Politiet har faaet Fingre i en Mordbrænder og en Tyveknægt, og er paa Spor efter et helt Komplot. Det er ikke helt umuligt, at det er Venstremænd og Socialdemokrater"

„Det er en ækel Historie," sagde unge Grove, „jeg vil ikke beholde den, lad gaa videre!"

Og saa fik gamle Grove Historien, og han gav den det rigtige Snit og den rigtige Farve.

„Det er lykkedes Politiet i Sakskøbing, hed det, at komme paa Spor efter en Tyverisag, i hvilken det lader til, at adskillige af Byens Socialister eller Venstremænd er implicerede."

Og den kom i „Dagbladet" og den blev trykt, og da den kom tilbage til Sakskøbing, læste Rasmussen Historien som en Nyhed, han ikke kendte. Og det er ganske vist: En lille Konservativ kan nok blive til et helt Kompagni Socialister og Venstremænd.

Uldskjorter og Provisorier.

Hvilken Lighed er der mellem provisoriske Finanslove og en ny Uldskjorte?

I Begyndelsen generer de begge; siden vænner man sig til dem.

Forskellen er imidlertid den, at en Uldskjorte bidrager til at værne Konstitutionen, hvorimod de provisoriske Finanslove ødelægger Konstitutionen.

Geografi.

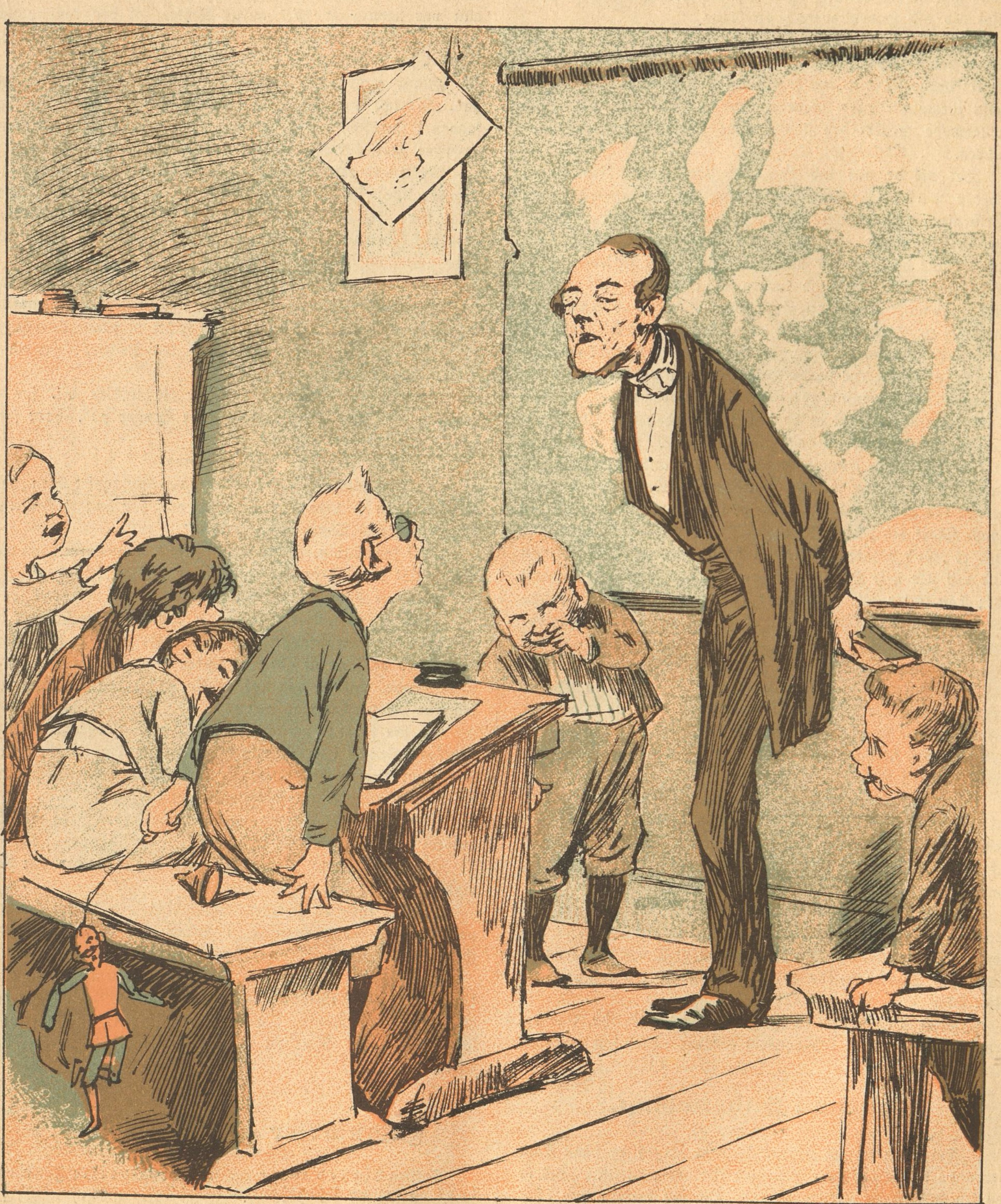

Læreren: Kan Du sige mig hvad Hovedstaden i Skotland hedder?
Eleven: Næ, men jeg kan maaske nok skaffe Dem det at vide.

Paa Toldboden.

Herren: Det er vel ved Skødeløshed den er kæntret?
Matrosen: Næ en Baad kuldsejler Fa'en filøjte mig inte, naar Skøderne er løse.

Med Lokomotivfart i Grøften.

Henning Matzen og Lars Dinesen havde været ude paa en Agitationsrejse og var gaaet i Toget i Korsør. Lars skulde skynde sig hjem til et Midnatsmøde, og Haarene rejste sig paa hans skaldede Isse ved Tanken om, at han mulig kunde forfejle sin skønne Mission. Henning derimod længtes efter at gense Frederik Hansen, der nu havde gaaet paa egen Haand inde i København under hele Professorens Fraværelse, og hvad han havde fundet paa i den Tid, var ikke godt at vide.

Allerede i Korsør blev Professor Matzen slaaet med bange Anelser. Han var gaaet hen til Avismanden og havde bedt om et Eksemplar af de sidste københavnske Dumheder, men Manden svarede ham: „Paa Banegaarden vil „Avisen" foreløbig ikke kunne erholdes. Men De kan faa „Nationaltidende"; det er det eneste Numer, jeg har tilbage." Den vilde Matzen imidlertid ikke have. Han købte Berlingske fra den foregaaende Aften og gav sig straks til at studere „Udnævnelser og Forfremmelser".

Saa peb Lokomotivet, og saa kørte de.

„Livet er en Jernbane," sagde Matzen belærende „Nogen stiger ind i Korsør, andre i Slagelse, og saa videre. Jeg tog nu Billetten nede in Schleswig. Nogen kører langt, andre kort. Nogen sidder i 1ste Klasse, som nu vi to, Lars, blødt og behagelig; andre maa nøjes med 3die Klasse, Træk og Træbænke, saaledes som de kære Arbejdere. Nogen bliver kørt over og andre smides ud, fordi de ikke kan betale længer. Og mærk Dem saa en Ting til, Lars, at hele Banen Livet igennem er bygget paa Licitation."

„Javel, Hr. Professor, det var den Licitation De og Krigsministeren talte saa kønt om i Landsthinget, da Fæstningsarbejderne klagede over de 73 Øre om Dagen."

„73 Øre, det er rigtig, Lars. Ser De, Licitationen, det er netop disse 73 Øre, det er dem, der driver det hele, ellers var vi to ikke saa godt kørendes, som vi er. Arbejdet giver vi til den laveste bydende, det vil sige til den, der byder Arbejderne den laveste Løn. Saa slæbes der Sten og Grus og Sveller og Skinner sammen for 73 Øre om Dagen, og en skøn Dag kører De og jeg i 1ste Klasse hen over alt det, de andre har udrettet. Forstaar De nu rigtig, hvad Licitation er, Lars?"

„Jo, Hr. Professor. Det vil sige det samme som at den ene tager Slidbet, den anden Fornøjelsen; den ene vil møblerere for Pigebarnet, og den anden løber af med hende."

„Naa, naa, min gode Statsrevisor, lad os holde Deres egne Erfaringer udenfor Diskussionen. Gennemgaaende har Vorherre dog indrettet det godt for os to, og De er jo desuden endnu en smuk Mand — naar De mælder Dem som højestbydende — he he!"

„Ja, Professoren har vel ogsaa maattet betale noget for den Næse, De har," svarede Lars, for han blev vred. Naar man talte til ham om hans Skønhed, var det en lige saa stor Fornærmelse, som om man havde foræret ham en Tættekam.

Heldigvis kom Konduktøren i det samme for at klippe Billetterne. Matzen viste et Par Frikort frem og sagde, at de kørte i en hemmelig Mission for Regeringen, og herover følte Dinesen sin Selvfølelse vokse i den Grad, at han glemte sin Vrede. Konduktøren fik en Krone, blot fordi han stillede sig dum ad og lod som om han troede, at Lars var ansat i Diplomatiet; det havde denne aldrig oplevet før.

„Lad os nu være gode Venner, Professor," sagde han. „Vi véd dog ikke hvor længe vi to faar Lov til at køre rundt og more os for de andres Penge."

I det samme gav det et forfærdeligt Stød i Vognen, saa Døren fløj op, og de tumlede paa Hovedet ud begge to, medens Professoren skreg: „Nu vælter vi, Madam Svendsen."

„Forløv!" raabte Konduktøren, thi han beholdt Aandsnærværelsen midt under Sammenstødet. Og det samme vil vi andre ogsaa gøre, naar vi en Gang for Alvor faar de to Herrer smidt ud af Kupeen.

Matzens Navn.

Mel.: Modersmaal er en himmelsk Lyd.

Matzens Navn har en himmelsk Lyd
saa vide som Højre „supper",
Matzens Navn er de Spædes Fryd
i de konservative Klubber.
Sød i Liv og sød i Død,
rød i Kam og blød i „Nød",
sprød i Eftermælet.

Matzens Røst har saa mild en Klang
ved Møder og Vedebolkning,
Matzens Røst er af første Rang
og prægtig til al Fortolkning.
Sød i Liv og sød i Død,
rød i Kam og blød i „Nød",
sprød i Eftermælet.

Matzen selv er det Middel, som
faar Frederik til at bæve,
Matzen lider vi alle, som
i Øjet en knyttet Næve.
Sød i Liv og sød i Død,
rød i Kam og blød i „Nød",
sprød i Eftermælet.

Paa Ballet.

Moderen: Petersen friede vel ikke til Dig? Jeg synes han var saa længe om at knappe din Handske?

Datteren: Ak nej, tværtimod! Du véd, der er seks Knapper paa min Handske; han stod bare og akkorderede med mig, om han ikke kunde slippe med at knappe de fire.

Strøtanker.

— Mange sværmer for de smaa intime Selskaber, hvor der er Aand og Vid til Stede, men endnu flere sværmer for de store, hvor den enkelte forsvinder i Massen; thi her kan enhver være saa dum som han vil.

Paa Sottesengen.

At Dødens Slemhed ej er nogen Fabel
er stakkels Højre ved at maatte sande,
det har i lang Tid været inkurabel.

Selv naar det frejdigt hævede sin Pande
og stak til Venstremænd med Pennens Lanse,
var tidt dets Sundhed næppe oven Vande.

Det ku' til sine Tider daarligt sanse;
det havde Fantasier, der var Grove
og laved' Suppegrønt til Sejrskranse.

Og trods Recepten, Provisorie-Love,
trods lyseblaa og grønne Buksetrolde,
det skulde just til saligt at hensove.

Da dette skete, det, der skulde holde
endnu en kort Tid Live i Partiet,
— og Estrups Lægekunst Triumfer volde.

Da Patienten lyk'lig blev befriet
for det, der laa og tyngede i Maven,
da atter det til Syne kunde gi'et,

Og kaste Riffelloven op, hvis Laven
og Sammensætning var for stram at døje,
og næsten havde bragt det helt til Graven,

Da aabned' atter det det trætte Øje;
da fik det atter Mod og Lyst til Livet
og aner ej, dets Kræfter er saa sløje,

Og at af alle Lægerne det er opgivet.

Fæstningsarbejdere.

„Hvad er det Du løber rundt efter som en Mus i Barselseng?" spurgte Redaktørens Frue. „Er din Saks blevet borte?"

„Nej — har Du ikke set min ene Morgensko?"

„Den har jeg kastet ud af Vinduet efter Kattene. Tag Du dine blanke Støvler paa, Du skal straks i Byen."

Redaktøren af „Lyngby Avis" trak straks sine blanke Støvler paa.

„Det forekommer mig, at jeg drak Dus med Kammerherre Rosen i Gaar Aftes — men det er dog vist bedst, jeg lader ham først dutte mig."

„Ja — naturligvis."

„Er der noget nyt i de københavnske Blade?"

„Ja — Fæstningsarbejderne her ude har nedlagt Arbejdet."

„Sikke none Slaver, at de ikke har fortalt mig det! Det havde dog altid været en Nyhed til Bladet. Som Redaktør af Byens Avis burde jeg vide alt, hvad der sker her ude, fem Minuter efter, men jeg faar det aldrig at vide, før jeg læser det i de københavnske Blade. — Der staar En udenfor, han maa kunne give mig nogle Oplysninger. Halløj, De dér, kom ind! — De har nedlagt Fæstningsarbejdet — hvorfor har De ikke fortalt mig det?"

„Skulde jeg fortælle Dem det?"

„Ja, natyrligvis! Jeg er jo Redaktør af Byens eneste Blad — det kan De selv spørge min Kone om. — De vil have højere Dagløn — ja, det er godt nok! Men hvad tror De Fæstningsarbejderne faar i andre Lande?"

„I andre Lande er det Straffefanger."

„Er det Straffefanger i andre Lande, Kone?"

„Ja, naturligvis."

„Men Du store Kineser! hvorfor lader vi da ikke vore Straffefanger bygge vore Fæstninger? Det var en Idé — den skal jeg tale med Rosen om."

„Jeg har hørt, at vore Straffefanger har andet at bestille, Hr. Redaktør — de væver."

„Væver de, Kone?"

„Ja, naturligvis."

„Og skønt man ikke skulde tro det, Hr. Redaktør, saa væver de nok endnu billigere end Rubens Væverske r."

„Ja, der kan De selv se, vi betaler vore Arbejdere bedre end vore Straffefanger, og saa klager Arbejderne endda. Nej, min gode Mand, gaa De heller med det samme hen og tag fat i Hakken."

„Det har jeg virkelig ikke Tid til, jeg skal ind og læse med Børnene"

„Er De ikke Fæstningsarbejder?"

„Nej, jeg er Skolelærer. — Farvel, Hr. Herdahl." — —

„Kunde Du se, han var Skolelærer, Kone?"

„Ja, naturligvis."

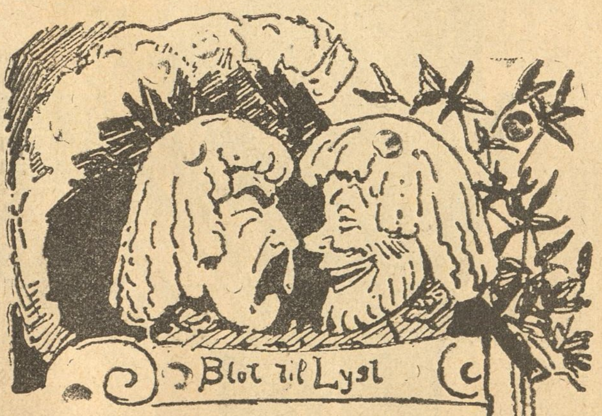

Theatrene.

„Landsoldaten" er seig og kraftig,
og er som Tinsoldaten standhaftig.
Om Anders Tikøb, den glade Gamle,
stadig sig mange Venner samle.
„Lykkebarnet" nu rejse maa.
Neumann siger: „Saa galt kan det gaa!"

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fejl Sporskifte.

„Nu vælter vi, Madam Svendsen!“

Nr. 19.

RAVNEN

Søndag den 8. Maj.

Vanens Magt.

„Var Du virkelig ikke en Smule urolig, da Du friede til mig?"
„Aa nej, man vænner sig jo til alt."

Stor Staahej for ingen Ting.

Mel.: Schahens Rundrejse.

en var lige ved at staa paa Krig forleden,
og Europas Bukser rystede for Freden,
Hr. von Bismark sad og hvæssed' sine Dolke
sammen med sin gode Ven — den gamle Moltke.
I Paris Boulanger talte om Restance,
som til Tyskland at man stod i for Revanche,
og selv Paven rysted' Støvet af Sandalerne,
han holdt Krigsraad med alle Kardinalerne.

Rusland samlede Armeer af Kosakker
og i Grønland der armered' de Kajakker,
Kong Umberto rusted' sine Lazaroner,
men Sultanen gemte sine Koner,
og Victoria, der sværmer for det Vaade,
inspicerede lige straks sin Flaade —
kort sagt: hele Verden slog til Lyd paa Sabelen,
den Gang Frankrig fik sig en paa Schnäbel-en.

Men se, Tigeren trak til sig sine Poter,
da Hr. Bismarck sendte sine Noter,
og det skarpe Sværd man stak igen i Skeden —
der blev intet Brud paa Verdensfreden.
Tyskland vilde en Gendarm til Fange tage,
men de maatte sgu levere ham tilbage;
hvis de derimod kom her og negled' vore,
sa' vi: „tag dem blot" — ja, det er hvad vi gjor'e.

Arbejdervenner.

(Scenen er i Marketenderiet paa Jægersborg. Herdahl og Rosen sidder sammen, nogle Husarer ser beundrende paa de to begavede Mænd.)

Herdahl: Skal vi ha' mere?

Rosen: Ja, det er rigtig, vis Dig nu en Gang som det galante Pindsvin og giv en Krone til Fædrelandets Forsvar, saa kan alle disse Fædrelandsforsvarere faa en Bajer med, og saa klinker vi med dem paa Livsfagens Velgaaende.

Herdahl: Vi kan splejse!

Rosen: Splejse! Hvad er Du for en Splejs! — Hør, Folk! hvad vil I have?

Husarerne:
Vi vil ha'e Øl,
vi vil ha'e Øl,
vi vil ha'e gammel Karlsberg Øl!

Herdahl: La'e vær at syng den Vise; den minder mig for meget om en kær Meningsfælle, som hed Brygger Jakobsen, han levede af Øl og døde i Rom, lad os staaende synge første Vers af: „Slumrer sødt i Slesvigs Jord!" Og lad dem saa faa noget Øl!

Rosen: Herdahl giver Øl!

Husarerne: Hr. Dahl længe leve!

Herdahl: Mit Navn er som bekendt Hr. Herdahl! Jeg er en simpel Mand, mine Venner, jeg har endnu ingen anden Titel end den, jeg selv har givet mig, Redaktør; jeg har ingen Raad i Enden, ingen forgyldt Nøgle til at hænge paa min bageste Frakkeknap; men jeg er en meget dygtig Mand, mine Venner, jeg har strevet og læst meget Landbo-, Stats- og Krigsvidenskab.

Husarerne: Hr. Herdahl længe leve!

Rosen: Mine Forsvarsvenner og Vaabenbrødre! Lad os staaende synge første Vers af den gamle Lovsang:

En Skaal for „Lyngby Avis" Redaktør!
Husarerne:
Hurra!
Rosen:
Og han skal leve indtil han dør!
Husarerne:
Hurra!
Knæk Halsen paa dem, der ikke
Hr. Herdahls Skaal vil drikke!

Herdahl: Nej — det er for meget, mine Venner! (Til Rosen): Vil Du tale eller skal jeg?

Rosen: Lad mig! — Forsvarsbrødre og Vaabenvenner! I véd, hvis I læser „Lyngby Avis" (Herdahl: Bravo!), at i alle Europas større Lande ruster man sig paa det kraftigste — for at bevare Freden. (Herdahl: Hør!) Da alle de andre ruster til Fred, saa maa vi med! Da Kejserens Hest havde faaet Guldsko paa, vilde Skarnbassen ogsaa have Guldsko paa! (En Husar : Det er tykt hørl!). Vi Danske ofrer meget paa vort Krigsvæsen for at bevare Freden; det er derfor her er saadan en Ufred her hjemme! (Herdahl: Bravo!). De fleste Danske kan nemlig ikke faa ind i deres Hoved, at Freden kun kan bevares ved Hjælp af Fæstninger og Kruppske Kanoner og vil ikke give Regeringen Lov til at bygge Fæstninger; men saa bygger Regeringen naturligvis uden Lov, og Fæstninger har Regeringen Lov til at bygge uden Lov; thi der staar over Villerne paa Raadhuset paa Gammeltorv: Med Lov skal Land bygges, men der staar intet om, at Fæstninger skal bygges ved Lov! (Herdahl: Bravo!). Da Regeringen ikke havde Trillebøre nok, gav den Arbejdet i Licitation til to fædrelandskærlige Entreprenører: Mikkelsen og Madsen, det var dem, der vilde gøre det billigst, idet de fast stolede paa, at der var Arbejdere nok, der satte Fædrelandet højere end 73 Øre om Dagen. Men Arbejderne havde ikke engang Fædrelandskærlighed for to Kroner og fyrre om Dagen, og det havde maaske set sort ud, hvis ikke Frelsens Hær var kommen hertil fra Sverig (Herdahl: Frelsens Hær er kommen til Lyngby — det maa jeg have en Nyhed om), hver Mand med sin Skovl. Højre er et meget arbejdervenligt Parti, og Regeringen, hvortil jeg som Rigsdagsmand paa en Maade hører, gør alt for at skaffe Arbejde, og vi giver ogsaa først og fremmest Arbejdet til vore egne Landsmænd; men naar vi kan faa det udført billigere af

Svenskere eller Kinesere, saa tager vi naturligvis dem. (Herdahl: „Det er hørt!)

Herdahl (dybt rørt): Maa jeg trykke din Haand, min gamle Kammerherre! Jeg vilde gærne ofre endnu en Krone paa Fædrelandets Alter til Øl, hvis jeg kunde skrive som Du kan tale!

Rosen: Ja, gener Dig ikke!

Herdahl: Nej — jeg tør ikke blive længer — Farvel, Folk! — Kom nu, Kammerherre! Jeg har nemlig købt Rejer til min Kone, og hvis jeg ikke kommer hjem til Frokost med Rejer, saa faar jeg Rejer!

(De to begavede Mænd gaar. Husarerne gør sig Umag for ikke at le højt.)

Manden fra Nimtofte.

Det var oppe paa Grisens Aviskontor — eller om man vil: paa Avisens Grisekontor.

Der var en almindelig Grynten i Stien, thi de ventede netop en ny Dom for Æreskrænkeri, og det gav altid noget at gnaske i. Det var nemlig nøjsomme Folk, disse Avismennesker. Men den Dag var der dog nogen Uro over dem, for de kunde ikke finde en agtet Kollega, der kaldte sig „Manden fra Nimtofte", og som de just nu havde god Brug for. Thi det var ham, som havde sat sit anonyme Mærke undet det Svineri, de sad og ventede Dom i.

„Vi maa se at finde ham," sagde Redaktøren, „eller vi maa allenfals lade, som om han eksisterer, for sandt at sige kan det gærne være, at det er mig, der skrev mig som „en Mand fra Nimtofte". Man maa jo agere lidt af al Slags. Er der ellers nogen der véd, hvor Nimtofte ligger?"

„Nej," svarede de allesammen; selv Knauer vidste det ikke, og han havde dog efterhaanden bestyret Pengekasser i flere jydske Byer.

„Lige meget," sagde Redaktøren, „noget maa der gøres. Nu rejser Du over til Jylland, Knauer, og ser at finde mig Manden fra Nimtofte. Du kan tage Martin Kok med, det vil altid interessere ham. Ekspeditionen betaler Godsejerne, og naar I kommer tilbage, saa skriver vi noget i Smag med Stanleys: hvorledes jeg fandt Livingstone."

„Ja, men jeg er ingen Mynchhausen," indvendte Knauer. „Manden fra Nimtofte eksisterer jo slet ikke, og hvor skal jeg saa finde ham?"

„Hvor skal man plukke Roser,
hvor ingen Roser gror?
Hvor skal man finde Manden,
hvor Manden ikke bor?"

— deklamerede Paul Marcussen. Men Redaktøren sagde, at det var nogen sløje Karle, siden de, saa mange som de var, ikke havde kunnet klare en Historie, som han og Tømrer Smith i sin Tid havde lavet sammen alene to uden saa meget som at vide, hvor Nimtofte laa.

„Havde jeg endda haft Smith," sukkede han, „eller bare Hindenburg. Den Mand løj en proper Næve, og saa kunde han oven i Købet belægge sine Ord med Citater af Apostelen Lucas. Men Tiden er bleven ukristelig; kender maaske nogen af Jer den gamle Lucas? Nej, det tænkte jeg nok. Traditionen ved Grisen er paa Retur, men for at holde den i Live skal og maa vi ikke slippe den sidste af de store: Manden fra Nimtofte."

„Kan vi ikke sige, at han desværre er rejst til Amerika," foreslog Vaabenmaler Brock. „Mal dem den, Hansen."

„Hvad er det Du brokker om," svarede Redaktøren; „fordi Du og Smith og Kok og Knauer har været i Amerika eller paa Vejen dertil, tror Du saa det gaar an at sende hele Redaktionen derover? Nej, vent lidt, vi veksler ikke saa rask her som Du tror. Manden fra Nimtofte skal min Sæl gøres til en virkelig levende Løgnhals, om jeg saa skal knække min egen."

Og saa satte Redaktøren sig ned og løj, som om han var betalt for det, hvad han da for Resten ogsaa var. Han skrev, at naar han havde villet ofre Tid og Penge paa en Vidneførsel i Nimtofte, saa kunde han magelig have gjort Sort til Hvidt og Snavs til Kanel, men han havde ikke anset det for Umagen værd. Det var nok, naar han umagede sig med at gøre Hvidt til Sort, og desuden kendte Folk ham jo som en Mand, der var vant til at faa sin Skudsmaalsbog paategnet ved Hof- og Stadsretten. En Dom mere, det havde mindre at sige for ham.

Og det kom alt sammen i Grisen, men Manden fra Nimtofte saa Folk ikke noget til. Han var ogsaa lovlig undskyldt, for Redaktøren kunde ikke finde ham.

„Ravnen" heller ikke. Derfor gør vi bedst i at tro, at Manden fra Nimtofte er den samme som Manden fra Maanen, og ham kender jo enhver.

Ved et Vindue i Varton.

— — — „Nej, saa var det dog anderledes i gamle Dage, da vi for en af Kristian den ottendes gode gamle Toskillinger kunde købe to Lod Bønner og for en halv Cikorie. Men naar nu denne Gamél lader sine Bønner gaa til Vejrs, saa maa alle de andre Bønnehaser jo følge efter og Urtekræmmerne bliver nødt til at holde os Løvetand for Tunge. Vi andre gamle Kaffesøstre kan godt sidde ved vor Cikorie- og Sukkervand og sukke os en Sukkersyge til og opsende brændende Bønner om, at Gamél igen vil lade sine Bønner dale; men han regner saagmænd ikke vore Bønner saa meget som en Bønne værd. Det var ikke for meget, om han en Gang rigtig brændte sig paa sine brændte Bønner. Et Held var det, at Politiet i ordenlig Tid stak sin Næse i nogle raffinerede Urtekræmmeres Kaffemøller og gav dem Smør for deres Fedteri med Bønnerne. Deres Bønner hjalp da ogsaa til Vandsbæk over for Politiets Vandprøve, da de saa deres Løvetand blev til Bundfald i det klare Vand. — — Vil De have en Kop til? Jeg har endnu en halv Fjerding Bønner fra før Dyrtiden — det er en ligefrem Bønnelykke!"

Kort og godt.

Mesteren: Jeg holder ikke af at raabe op, saa alle ka' høre det; naar jeg altsaa vinker med Haanden, betydet det: Kom her hen!

Drengen: Vel, Mester! Naar jeg altsaa ryster paa Hovedet, betyder det: Jeg kommer ikke!

En fra Fireogtreds.

Præsten: Sør De, Anders Persen, De var jo med i Firetreds, og véd hvordan det gik. Men det siger jeg Dem, at om vi havde haft vor Herre med os, saa havde vi ogsaa staaet os.
Anders: Jou . . . ja . . . det forstaar sig, vor Herre kunde jo nok have hjulpen, naar bare itte Tyskerne havde væt saa manne.

Mester og Lærling.

„Jeg har tænkt paa, Friedrich, at Du denne Gang skal tage de tyve Dages simpelt Fængsel, for det er sgu ingen Spøg for os at blive ved at betale Penge for dine Uvornheder. — — Lad nu være at sætte saadan et grimt Ansigt op, saa kan jeg ikke bare mig for at le ad Dig, skønt jeg snarere maa græde, saa mange graa Haar Du sætter mig i mit Hoved. Du har jo ikke faaet noget at tude for. Carstensen skrev i Gaar, at jeg vist ikke vilde sætte mit Navn under alt, hvad der stod i min Avis. Det skal han sgu have Ret i, men det er alligevel en forbandet spydig Bemærkning lige over for Dig, min Dreng. Du gør vist aldrig Forsøg paa at tænke, Friedrich? Det skulde Du dog prøve paa en Gang. Det vilde være underligt, om saadant et stort og tykt Hoved som Du har, ikke skulde være andet end den bare Skal. Men nu kan Du passende bruge de tyve Dage til Tankeøvelser. Hvad Satan brøler Du for? De slaar Dig min Salighed ikke! Det skulde de ogsaa bare prøve paa! — Naar man er en Klodrian maa man tage Følgerne. Det er godt nok at være grov, det er jeg selv, men det kunde dog aldrig falde mig ind, naar jeg havde skældt en Mand ud, at lade mig tage ved Kraven og tilstaa, at det var lutter Løgn, og saa blive puttet 20 Dage i Fængsel; men Du skal der min Salighed ogsaa denne Gang, Friedrich, det kan Du bande paa. Du skal ikke bilde Dig ind, Du bestandig kan spille Frikfyr og sige, at det gør ikke noget, de dømmer Dig til at betale Mulkt, naar Du skælder Folk ud, Du véd det er mig, der skal skaffe Pengene! Fy, Friedrich, Du burde skamme Dig, burde Du! Naar de andre fortæller Historier, er der dog altid noget sandt deri, men naar Du fortæller Historier om en Mand, er det bar Løgn. Jeg vilde have givet en Krone til Fædrelandets Forsvar for at se dit Ansigt, da Dommeren sagde til Dig: „Har De noget Bevis for hvad De har beskyldt denne Mand for?“ — Nej, ikke Spor, kæreste Hr. Dommer!“ — — Naa, nu flæber Du igen! Du er et rigtig Pibehoved! Ti nu stille, Friedrich, saa skal jeg endnu denne Gang betale Mulkten; men lidt Plaser vil jeg have for Pengene, Friedrich: Du skal selv gaa hen og betale Hørdum de 60 Kroner til Sagsomkostningerne. Ja, det nytter ikke, Du skaber Dig, det slipper Du ikke for.“

Fællespolitik.

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle brave Røde.

Dette Foraarsvejr gør alle Hjærter bløde,
sikket Omslag i den hele Politik.
Fremskridtsklubben gaar med Matzens Folk til Møde,
og af Øjet straaler kælent Elskovsblik.
Christensen saa ømt ta'er Cobden under Armen,
(der er ingen af dem, der kan taale Varmen).
Men gi'er allerede nu de „Mellem Slagene“,
hvad kan der saa ikke ske i Hundedagene.

Saa si'er Hørup ikke mer: „Hvad kan det nytte!“
Københavns Befæstning faar vi i en Fart.
Hele Venstre vil i Forsvarsbøssen spytte,
om det saa skal koste os en Milliard.
Der bli'er Stemning for Revanchepolitiken,
vi vil ikke lade Russerne i Stikken.
Naar vi baade har Jens Busk og — Holger Danske,
kan vi sagtens kaste Tyskerne en Handske.

Selv Lars Dinesen vil blive øm og kærlig
imod andre end de søde Pigebørn.
Gen'ral Thomsen bli'er ej mere saa gefærlig,
at han faar os til at tænke paa en „Bjørn“.
Ja, selv Matzen, som saa ofte Folk forskrækker,
vil ej mere vise sig som Bjørnetrækker,
og N. Andersen vil glemme alt sit Spotteri
for det nye Industri- og Varelotteri.

Gamle Rosen han vil ikke mere sige,
vi er dovne og fordrukne alle Mand;
han vil anse en fra „Værnet“ som sin Lige,
skønt det ikke just er Folk, der drikker Vand.
Selv Johannes Hage vil da gærne skaffe
vore Fattigfolk en ordentlig Kop Kaffe,
og Scavenius vil stige ned fra Tronen,
gaa med Ingemann i Kamp for Natmissionen.

Saa vil Jagd igen faa sin Forstand tilbage,
han vil ikke længer være Højres Skræk.
Maler Jensen vil nok Kristianshavn forsage
(det er bedre end at blive verfet væk).
Estrup kan sit Venstresind ej længer tøjre,
Christen Berg han bli'er Regeringschef for Højre.
Al politisk Kiv og Bitterhed forsvinder,
naar den rigtig varme Sommersol den skinner.

Men et „men“ sig i den skønne Tanke lister,
thi enhver Medalje har jo sin Revers:
hvordan gaar det med os arme Socialister,
naar de andre finder paa en slig Kommers?
Vi vil ikke ta'e de Godtfolk under Armen,
vi vil se at holde Ho'det klart i Varmen,
vi vil stadig danne vores egen Menighed,
mens vi skummer Fløden af de Andres „Enighed“.

Ved en Seksogtreds.

Jensen: Madam! vi skulde ha'e to smaa Sorte til!

Værtinden: Nu skal De straks faa Kaffe, Jensen!

Jensen: Kaffe! Jo go' Maaren, Petoletti!

Kristoffer: Tag nu a'!

Jensen: Tag a'! Tror Du jeg er Fotograf?

Kristoffer: Du er et Brøvl! Skal vi spille mere?

Jensen: Spilleme skal vi spille, men ikke til halv Entré, som Kasino-Aktionærerne sagde, da Skuespillerne vilde spille Komedie for Ubemidlede.

Kristoffer: Saa er Klør Trumf. Du spiller ud!

Jensen: Her har Du Spa'erknægt!

Kristoffer: Det er jo Frederik Skidtmads! Saa maa jeg nok lægge lidt godt paa, som Gamèl sagde, da han lagde paa Bønnerne.

Jensen: Ja, den Fyr skal sgu nok passe paa, at han ikke brænder sig paa Kaffen! — Her er en Dame.

Kristoffer: Jeg har ogsaa en Dame, saa tag Du dem begge to hjem til Dig.

Jensen: Det bliver jo Begyndelsen til et Kvindemøde. Nej, saa kan jeg bedre lide Fællesmøderne.

Kristoffer: Det kan Frederik Hansen ikke.

Jensen: Nej, det er klart, naar Højre og Venstre bliver enig, saa bliver Frederik Hansen brødløs; derfor siger han lige som Ploug: Lad os være fri for det Maskepi! Har en Oppositionsforening været paa Vodroflund om Mandagen, saa kan Højres Arbejder- og Vælgerforening ikke komme der om Tirsdagen.

Kristoffer: Her er en Ruder, mal mig den, Jensen!

Jensen: Denne Vej med Ruderne, Kristoffer, og saa lukker jeg Butiken og mælder fyrre. Her kommer Damen!

Kristoffer: Nu skal Du tage Dig iagt for at gaa over Stregen, lige som Schnäbele, der blev fængslet med Hovedet i Tyskland og Benene i Frankrig Damen tager jeg og saa kan Du lægge din Konge paa dette Es. Saa er det vel nok mig, der har vundet!

Jensen: Det gaar op og ned, som Frederik Hansen sagde, da han fik en Dom paa halvanden Hundrede Kroner.

Værtinden: Værsgo'!

Jensen: Tak skal De sgu ha'e, Madam! Véd De hvad, de smaa Sorte har en rar sort Kulør; man kan da se, De forfalsker ikke Cikorien med brune Bønner!

Værtinden: Bønnerne er dyre.

Jensen: Der er jo ogsaa Mangel paa Præster — til de smaa Kald.

Værtinden: Derfor maı man knibe!

Jensen: Knibe? Ja, det sagde Ministrene ogsaa, da de skulde betale Penge ud til deres Fæstningsarbejdere. Skaal!

Kristoffer: Skaal! — Ah! den er velsmagende, som Japaneserprins Kamotsu sagde, da han spiste Soldaternes Mad i Sølvgadens Kaserne. — Nu drikker vi ud og saa gaar vi hjem; men først kunde det være paa sin Plads i dette Fællesmøde, at Du og Madamen staaende og med bart Hoved sang første Vers af den bekendte Vals:

„Lad Mønten klinge!"

Professoren med Vindæggene.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Der var en Professor i Landet,
han havde en Høne blandt andet;
at gøre Vindæg var Hønens Sag,
og den gjorde et hver eneste Dag.
De var lidt dyre. da de blev betalt,
men det fandt Professoren ikke saa galt,
han dem forsigtig i Trykken fik,
og i en Snes Abonnenter de gik.

Mod Maalet styrede han sin Gang,
men han var lille og Vejen var lang,
og som han gik til af alle Kræfter,
han tænkte paa og regnede efter
hvor godt han fik sine Vindæg betalt,
og det var jo heller ikke saa galt.

„Lad se," som saadan han gaar og mumler,
„i dette her jeg mod Crone skumler,
i dette skælder jeg Hørdum ud,
i dette Marott og Jensen, ved Gud,
i dette Fallesen faar sit Fedt,
i de'te vanker til Holm der lidt;
en Kok, en Knauer jeg mere faar
og bedre og bedre Geschæften gaar;
jeg faar mig en Mave, tænk jer bare,
og den tager til, det er holdene Vare.
Saa kommer der Bud fra en høiere Zone,
man kysser min Haand og jeg bliver Crone —
skønt han har Forstand, der er større end min. —
Jeg bliver saa fornem, saa stolt og saa fin,
jeg taaler ikke den mindste Snakken,
jeg og min Avis skal knejse med Nakken."

Og just som han sagde det, gjorde han saa.
Klask! Alle hans Vindæg i Snavset laa.
Nu tilmed en Mulkt skal han ha' betalt —
og det er for Resten ikke saa galt.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Af de krigsgales Begrædelsesbog.

— — — Og der Arbejderne var gaaet, efterdi de ikke fik saa meget for deres Slid, at de kunde friste Livet, tog de Krigsgale paa at jamre sig lig Job og hans Venner.

Nr. 20.

RAVNEN

Søndag den 15. Maj.

1887.

Mode-Haarfarve.

„Er det ikke én yndig Hat?“
„Jo. Hvad Kulør Haar skal Du have til den?“

Udenfor.

Mel.: Jo, jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

Hr. Hindenburg rejste til Syden ned,
at hvile sig lidt i de skønne Dale,
der vilde han nyde den søde Fred,
og være fri for Arvesags-Tale,
som hjemme ham krænker.
Saa sidder og tænker
helt fromt paa gamle og rige Enker
han udenfor.

Men bedst som han tænker hans Arvesag
er nær ved at gaa af Glemme her hjemme,
saa hæver Hr. Oldenburg en Dag
i Vrede sin skarpe, skingrende Stemme
og bringer paa Tale
den gamle Skandale
og vækker Hr. Hindenburg stygt af sin Dvale
der udenfor.

Nu Tivoli holder sin Aabningsfest
og straaler fornøjet i Foraarstøjet;
men A. F. Meyer er ikke Gæst,
og Glansen skærer ham fælt i Øjet;
han lumsk sig keder
og rædsom vred er
ved Tanken om, at han blev som Leder
sat udenfor.

De Travsportmænd har atter begyndt
med deres fyrige Heste at trave;
men høflig de Lundquist har forkyndt,
de vilde ham ikke i Selskab have;
han plukked sin Næste
og købte saa Heste
for Rentepenge, saa sa'e de: Min Bedste,
gaa udenfor!

For nylig en Sangbog der lavet blev
— der var af Sange og Viser en Masse —,
selv Ploug nogle gode Bidrag skrev,
men dem fandt Politiet for krasse
og udbrød helt gnaven:
„Tag de Fyre ved Kraven!“
men Ploug blev venskabelig stødt lidt paa Maven:
Bliv udenfor!

Vor Højremænd har os sagt saa tidt,
at de vil gi'e Arbejd'ren godt at bestille;
men dersom han saa vil forlange lidt
for Norden til deres Fæstning at trille,
ja, saa bli'er de nærig
og henter fra Sverig
en „Frelsens Hær og sier: „I er fær'ig —
gaa udenfor!“

Oldenburg'e Tiden.

er kommen. Dyret er sværmet ud fra Lehmann & Stages Forlag og summer nu Højrebladene om Ørene.

Thi Oldenburgen er et Godsejerdyr, der hjemsøger Estrups Skove, og hvor den kommer, afgnaver den alle Blade, lige fra „Dagens Nyheder“ til „Berlingske Tidende“, saa der ikke bliver andet tilbage af dem end de tynde Ribben.

Det var i Onsdags, at Oldenburg'en første Gang viste sig. Fra Scavenius's Valgkreds mældes, at den har pillet forfærdelig væk i Kirkeministerens Lystgange, saa de næsten Dels er kommen til at ligne Knabrostræde. Forgæves paaberaabte han sig, at der nylig var vedtaget en Oldenburge-Lov; det graadige Dyr bar sig alligevel ad, som om det ikke respekterede den Interpellation, og gnavede videre paa Ministerens Reputation.

Helt ned til Italien er Oldenburg'en naaet. Dernede opholder Hindenburg sig for Tiden, og just som han gik og tænkte paa sin Specialitet: ældre Enker med Formue, summede Dyret ham pludselig om Ørene, og det gav et Sæt i ham, som om han saa afdøde Enkefru Smith til Østergaard staa lyslevende for sig. Og Oldenburgen bed i ham og flaaede i ham og fortærede alle Bladene i Arvesagen, saa den arme Kammeradvokat maatte ønske sig tilbage til Nykøbing og den rigtige Natalie.

En af de værst medtagne er dog „Dagbladet“, skønt der i Forvejen ikke var megen Fugls Føde ved det. Oldenburg'en har opspist den sidste Rest af Bladet, og tilbage sidder kun de to tynde Stilke, Goos og Grove, færdige til at knække over, naar den sidste Abonnent falder fra. For at beskytte sig har de hængt Sommergardiner for Vinduerne og taget Tæpperne af Gulvet, thi lige før Oldenburg'en kom, stod der følgende at læse i „Dagbladet“:

> „Det er Tid at hænge Sommergardinerne op og tage Tæpperne af Gulvene. Af Nordisk Boghandlertidende ses det nemlig, at Oldenburg'en er umiddelbart forestaaende.“

Man forstaar deraf, at „Dagbladet“ har været bange for Dyret, siden det straks har taget fat paa Foraarsrengøringen.

„Dagens Nyheder“ er heller ikke bleven skaanet. Oldenburg'en har haft sine Kindbakker i alle Carstensens grønne Skud. Den har ædt først Bladet og saa de smaa konservative Bladlus med. De døde „med Gud for Konge og Fædreland“ paa Læben, for lus—tigt skal det være. Og endelig „Berlingske Tidendes“ Redaktør, Dr. Manicus, bliver saa medtaget, at han ligner „et filosofisk Uhyre“. Et Uhyre var han i Forvejen.

Men Oldenburg'en flyver videre, rundt om i Højres Træer, og Oldenburge-Loven er desværre ganske ude af Stand til at ramme den. For det er Flyveaar i Aar, og derfor ser ogsaa alle Højrepartiets Blade ligesaa afpillede ud som deres egne Abonnementsprotokoller.

I Frikvarteret.

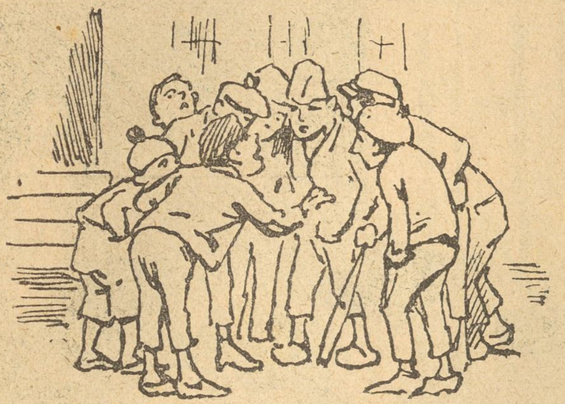

„I véd inte, hvor jeg har vaaren i Gaar? Jeg har væt paa Charlottenborg."

„Hvad er der ved det? Der skal jo hele Skolen."

„Du, hvodden kom Du der? Var der no'en Du kendte?"

„Det var der rennok! Der var Skuespiller Zink og Fløjtekarl og Adam og Eva."

„Edens Have — det er vel en pæn Have?"

„Ja, det kan I være stødt paa, men man kan ikke se Haven for bare Træer."

„Du, er det saadden en Have som Roklubbens?"

„Sludder! Roklubbens er jo en Ølhave, hvor der ikke vokser andet end Øltræer. Adam ligger paa Jorden og har nylig gjort Barsel, og Eva, der nylig er bleven født, staar lige som himmelfalden."

„Hvorfor gør hun det?"

„Det kan Du vel nok tænke, din Fjols! Tror Du ikke Du vilde blive forundret, naar Du blev født som et gammelt Menneske, der aldrig hade hat no'en Barndom?"

„Saa var man da fri for at gaa i Skole, sikken et Spænd! — Du, hvassen et Sprog talte de i Edens Have?"

„Verdenssprog naturligvis — Volapyk!"

„Var Fløjtekarl ogsaa der oppe?"

„Ja, han sad og spillede med Kludesko paa."

„Er det ogsaa dér Albertine er?"

„Æ Du tossig! Hun maa slet ikke komme her til Byen, det har Crone forbudt hinner."

„Hvad har hun da gort?"

„Hvad hun har gort? Hun har sgu ikke gort andet, end at hun var Kæreste med en Politiassistent i Kristiania og saa ble hun Loserendes, og ham kender naturligvis Crone og vil ikke ha hun ska komme her ner og blamere han. Hun er da ogsaa viist ud fra Kristiania."

„Hvor maa hun da være?"

„Ingen Steder — ligesom de tyske Socialdemokrater."

„Jamen, nu er hun jo i Malmø med en Maler, der hedder Krog."

„Ja, det er jo han, der har skrevet om hinner og Assistenten og malet hinners Potræt, fordi han vilde gøre Menneskerne goe, naar han bare lod dem se dem selv, hvor daarlige de var, saa de kunde blive ække ved dem selv og blive bedre, men det er noet, der inte raver en Maler, for det hører til Præsternes Bestilling."

„Er der mer der oppe?"

„Der var en Gang en Konge og en Dronning."

„Er de der ikke mer?"

„Gu er de det?"

„Hvad hedder de?"

„Hva di hedder? De ve je sgu ente. De er jo saadan eventyrlige og hedder natyrligvis Kong Nerium eller Perikom og Dronning Balsamine, og Landet hedder vel Pelagonien eller saadan noget."

„Det er da underligt, naar Du har seet dem, at Du ikke ka fortælle mer om dem."

„Sikke noet Vræval! Naar man vil fortælle noet om dem, ska man jo først digte det."

„Ka Du da ente digte?"

„Jo, natyrligvis!"

„Det er Løgn!"

„Hva gæller! Nu ka I vente til næste Frikvateer."

Aandsnærværelse.

I et lille Theater blev opført et Røver-Ridderstykke. Stykkets Helt havde dræbt Skurken og denne laa død paa Jorden. Pludselig følte den Dræbte en stærk Kildren i sin Næse, og til stor Fornøjelse for Publikum begyndte han at nyse. Da trækker Helten for anden Gang sin Dolk og styrter sig over den nysende Døde med Raabet: „Ha, Elendige! stønner Du endnu!"

Tvivl.

Han: Hvorledes, min Frøken, De tror jeg elsker Dem alene for Deres Penges Skyld?"

Hun: Ja, det tror jeg ganske bestemt.

Han: Hm! Skulde De virkelig have Ret.

Den bedste Medicin.

Lægen: De har Blegsot, Deres Veninde har havt ganske den samme Sygdom og er nu fuldstændig rask.

Patienten: De maa endelig ordinere mig den samme Medicin, Hr. Doktor! Hvad har hun taget?

Lægen: En Mand.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

I Tvivl.

„Kom og se, Tante, om det ogsaa er et af de Billeder, vi skal lade som vi ikke ser.“

Mange Køer og faa Faar.

„En Guds Velsignelse, siger jeg Dig. Tolv Køer, en dejlig Have, kun et Sogn at præke i; og saa maa Du vide, Jakob, at der er mange Søndage, hvor der slet ingen Folk kommer i Kirken."

I Frelsens Hær.

Ikke langt fra Tribunen stod Ploug og Dinesen. Dinesen kastede Kenderblikke op paa de kønne Hallelujapiger, der gjorde fransk Gymnastik, medens de sang en Salme paa Melodien: „Malle Brok er død i Krigen". Ploug trippede og nynnede Omkvædet med. Henne paa en Stol ved Væggen sad Matzen og sov uroligt; man kunde se der var noget, der arbejdede inde i hans Hoved. Frederik stod lænet op til Stoleryggen og morede sig over Carstensen og Gustav Christensen, der stod tæt ved ham med hinanden under Armen.

„Du staar saa fortabt," sagde Ploug til Dinesen.

„Fortabt!" gentog Dinesen med en attenaarig Ynglings sværmeriske Smil i sit aabne Ansigt. „Fortabt — ja, hvis jeg nu blev omvendt, saa vilde jeg blive omfavnet af disse kønne Pigers bløde Arme, dem, der spiller paa Guitar."

„Tys! lytter til Guitarens Toner,
til Maritanas simple Sang,"

sang Ploug.

Da Krigssangen var forbi, gik de syv militære Piger ned imellem de Indkaldte og samlede Penge ind til Københavns nyeste Fæstning, Skansen i Zinnsgade. En af Pigerne rakte sin Hue ud til Frederik, han greb ned i sin Vestelomme efter en gammel Toskilling, som han kastede i hendes Hue.

Pigen tog den op og saa paa den.

„Den er jo falsk."

„Næ — det er en Slagpinkert, den er ærlig sine fem Øre værd mellem Drenge."

„Vil Du være min Broder? Vil Du være Soldat i vor Armé, saa kan Du ogsaa faa Lov til at gaa saadan omkring og fægte."

„Nej, Du kan tro nej, jeg er ikke saa krigsgal, jeg har mit Udygtighedspas i Orden, — jeg er fri for al Militærtjeneste."

„Han dér trænger til at vækkes," sagde Pigen og traadte Matzen over Tæerne.

„Naada, Klodrian!"

„Det var ikke mig, Mester! Det var en Hun-Soldat, der gjorde fejl Fodtrin."

„Lad hende træde om!"

„Nu gør hun en Svingning til Højre, Mester, og angriber Dinesen."

„Han overgiver sig straks! — Kom, Friedrich, lad os forlade denne Slagmark og disse Slagpiger."

Pigen rakte sin Hue ud til Dinesen, han kastede hurtig en Toøre i den.

„Vil Du frelses?" spurgte hun.

Dinesen lo igen over hele Ansigtet og strøg Bagbenene mod hinanden som en forelsket Græshoppe. „Nej, Gud fri mig for at blive frelst af Dem."

„Du er en tokig Tjokfan!"

„Sig mig en Gang, skønne Valkyrie," sagde Ploug, „bruger I aldrig andet end Tale og Sang for at hværve Soldater til Hæren?"

„Jo, somme Tider spiller vi med Piber og Trommer."

„Det gør vi ogsaa, naar vi spiller Tremands-Seksogtreds. Piber og Trommer er ogsaa ret gribende Lokketoner. Men vort vigtigste Agitationsmiddel er Dansen. Hvis vi ikke dansede saa meget i Højres Arbejder- og Vælgerforening og den konservative Klub, saa havde vi nok ikke flere Medlemmer end „Arbejdernes Værn". — — Nej, jeg giver aldrig rede Penge, men jeg skal skrive Jer en ny Salme til den bekendte nye Melodi: „Lad Mønten klinge, lad Mønten klinge!" Det vil blive den mest klingende Talerkenvals, I har paa Jeres Repertoire."

„Kender Du Singdudelidei?"

„Ja, men den er saa gammel; det var den Orfevs spillede, da han lærte Myggene at danse."

Hallelujapigen pegede paa Dinesen.

„Han dér med den lange Pande ser saa krigslistig ud, han vilde vist gærne spille mig et Krigspuds! Men der bliver ingen Pudseparade paa den Krigssti."

„Nej, hvis vi kunde følges ad paa Kærlighedsstien som Peter og Gine," sagde Dinesen.

„Som Jokum og Lisbeth."

„Som Jens og Kirsten."

„Som Carstensen og Christensen."

„Som de Liberale og de Konservative."

Hallelujapigen vendte sig fra dem.

„Kom, lad os gaa," sagde Ploug, „inden hun kommer tilbage med Forstærkning."

Saa gik de.

Nede i Kælderen ved Siden af sad Matzen og Frederik og bankede paa Ruden ad dem. De gik ned ad Trappen, men da de længer inde i Stuen fik Øje paa Carstensen og Christensen, vendte de hurtig om og gik. Ploug kunde nemlig ikke fordrage Fællesmøder.

Valg-Fataliteter.

(Frit efter „Social-Demokr.")

En Aften i 1887, da Folket som sædvanlig sad og passede sine Forretninger, kom pludselig et Par smaa Konservative dumpende ind til ham. De præsenterede sig og meddelte, at de var Repræsentanter for Gud, Konge og Fædreland.

Det var selvfølgelig Folket en meget stor Ære at gøre Bekendtskabet. Men i hvilken Retning han kunde tjene d'Hrr.

Jo, Sagen var, at de havde til Hensigt at vende Madam Svendsen ved det forestaaende Bal den 28de.

Folket (tager Grundloven for at se paa Vedtægterne): Mit Lokale staar aabent for alle, der kan betale Arbejderreformerne og iøvrigt respektere § 25.

De Konservative (fornøjet): Maaske vi saa kan faa Deres Lokale?

Folket: Gærne! Til hvilken Aften skal jeg indskrive de dansende Herrer?

De Kons.: Til den 28de!

Folket: Den 28de?

De Kons.: Ja, vi begynder straks!

Folket: Straks! Vil De danse straks? De har jo intet Program til det Bal!

De Kons.: Jo, det ligger udenfor paa Ligvognen.

Folket: Men Deres Vælgere da? De vil da ikke have Salen alene?

De Kons.: Nej! Vore Vælgere staar herudenfor.

Folket: Maaske jeg turde udbede mig nogle nærmere Oplysninger?

De Kons.: Vi blev paa en mindre smuk Maade „hældt ud" af Vælgerfolket i det Lokale, som vi havde lejet den 25de Juni 1884, da vi ikke saa os i Stand til at fremme Reformerne og ikke en Gang kunde komme til Forlig om § 25. Folkethinget blev derfor lukket, og vi stod paa Gaden med Højrevælgerne, vort Program og Prof. Matzen.

Folket: De kan som sagt faa Lokalet, naar Grundloven respekteres og alt iøvrigt gaar til efter dansk Statsret.

De Konservative takkede og hentede dernæst de Ventende fra Klubberne og „Arbejdernes Værn". Hele Skaren trak fornøjet ned ad Gaden med Programmet og § 25. Rækken sluttedes af Ligvognen og nogle smaa Balkavalerer paa 5 Kvarter.

* * *

I Folkets Festsal, hvor de adrætte Valgbestyrelser alt havde tændt Gassen, blev der straks gjort Forberedelser til Aftenunderholdningen og Ballet. Til Stede var 60 pCt. af Vælgerne. Ministeriet stemte Instrumenterne og Komikeren Matzen pyntede sig.

Vælgerne syntes imidlertid at kede sig, og da endelig Matzen optraadte men kun leverede Kortkunster, begyndte Arbejderne paa Galleriet at give deres Misstemning Luft. Nogle Stemmefangere forsøgte at ødelægge Stemningen, men denne steg, Højrekandidaterne interpelleredes om de 73 Øre. Da Virvaret endelig blev almindeligt, kom Folket og forlangte enten Opgivelse af Provisoriepolitiken eller Lokalets øjeblikkelige Rømning.

Dette underlige Forlangende vilde Ministeriet ikke gaa ind paa. Det protesterede, men midt i Protesten stak Estrup af med syv Millioner til Befæstningen, og de Konservative opgav at vende Madam Svendsen. De smaa Balkavalerer paa 5 Kvarter gik hen i Klubben og drak Punsch.

Tavse og med nedslagne Miner forlod de Konservative Folket efter for anden Gang at være kastet ud.

Lidt efter, da Folkethinget var sendt hjem og Reformgassen gaaet ud, kom Berg slæbende med Visnepolitiken, der skulde bruges ved Ballet. Han saa, at den allerede var „blusset af".

„Brillanter".

Mel.: Og Kejseren bor paa det høje Slot.

Man klager over, vor Tid er fæl
og haard for mangen en Kristensjæl,
men det er dog virkelig ikke sandt,
thi jeg synes det hele gaar brillant.

Kasino maatte ta'e Reb i Sejl,
da „Stormen paa København" slog fejl!
nu gaar den paa Stumperne, det er sandt,
men det gaar min Salighed helt brillant.

En „Schnäbel" bliver først arresteret,
men dernæst godvilligt udleveret,
og faar en Orden af Diamant, —
for ham var Fadæsen helt brillant.

Den Frelsens Hær er det nyeste Nyt,
den fik sig forgangen en Proselyt —
lidt „løftet" var han — men ikke sandt,
derfor kan han jo være helt brillant.

Forleden kom der en Lærebog
i dette, det nye Alverdens Sprog,
skønt ingen forstod det, dog alle fandt
Volapyk, Volapyk — det er just brillant.

Befæstningsarbejdet gaar kun smaat,
skønt Arbejdsmændene tjener godt;
de 73 pr. Dag — det fandt
Hr. Bahnson det var helt brillant.

Vi har et Livjægerkorps, min Tro,
bevæbnet med Sabel og en Chakot, —
at Bukserne strammer dem, det er sandt,
men det klæder, det klæder dem just brillant.

De Lyseblaa — de er Alvorsmænd,
men holder ogsaa af Markeds-Spænd,
og lige fra Menige til Sergent
de slaas og skyde helt brillant.

De stakkels Omnibusmænd de maa
nu sidde gemte bag Laas og Slaa,
skønt Olsen siger for vist og sandt
at Hestene levede helt brillant.

Hr. Schumann kom med sin store Trop
og vil nu bedaare os — i Galop.
Lad gaa — det er atter en Variant, —
han tjener, han tjener nok brillant.

Højres Program.

Forleden Dag fandt Hr. Grove paa
at vise os, hvad der i Bøtten laa,
og som vi kan vente til Vinter at faa.

Til Militær er der ej spart paa Kroner,
Reformer, Traktater til Børsbaroner,
paa Arbejderne tænkt er — i Licitationer.

Det mener han Arbejdervenskab betyder:
Man fremmede Arbejdsfolk hertil indbyder,
naar vore de 0,73 fra sig skyder.

RAVNEN

Nr. 21.

Søndag den 22. Maj.

Godt lokaliseret.

„Har Ekscellencen seet Albertine?“
»Nej — hun boer ikke her i Knabrostræde.“

Thingvalla-Sagen.

Til

Kand. politiken V. Hørup!

De har, Hr. Redaktør, ved en Ulykke, som ramte en svensk Mand, Fyrbøderen Ekstedt, ombord paa et af Thingvalla-Selskabets Skibe, set „Social-Demokraten“s mandige og behjærtede Optræden fremkalde en Undersøgelse, som har paavist beklagelige Omstændigheder ved Ekstedts Død, og De har brugt Deres Stilling saa godt, at skønt De kom med i Thingvalla-Sagen som en rigtig Per Anden, har De dog været den første til at tilegne Dem alene Æren.

De har derved ikke blot vundet Sympathi i alle Ek-Steder, af hvilken politisk Mening de end er, men De har ogsaa vist den offenlige Fingerfærdigheds Betydning, hvor det gælder om at hæde „Politiken“s Sager.

Da De nu paa Grund heraf er bleven ramt af Tiltale og svenske Crone'r, der ikke kunne andet end berøre enhver Europæer, som med Glæde har hilset „Social-Demokraten“s Fremdragen af denne Sag, saa har vi Undertegnede inte-gadet sidde stille, men følt os opfordrede til i vor dobbelte Egenskab af Højre og Venstre, Tyskere og Svenskere, en—to, Støvler og Sko, at bringe Dem, Manden for den næst hurtigste Oplysning, et Udtryk for vor Deltagelse, som vi hermed oversender.

Modtag, Hr. Redaktør, Udtrykket for vor oprigtige Højagtelse og broderlige Deltagelse i de saa let fortjente Penge.

København, Foraaret 1887.

E. B. — G. B. — G. E. — Bernhard Hoff. — Mynde. — Snap. — Signe. — Gof Gof. Henrik. — Caliban. — Albert Millaud. — C. & 10. — Per Første. — Per Anden. — Per Tot. Z 10. — B. H. — Ch. K. — Amatør. — kmm. — Je Kaa. — Palle. — Knut. — K. K. Hrk. — A. A.

En Amerikafarer.

(Lidt af et Levnedsløb.)

Smith hed han og Tømrer var han, ellers var han ingen Ting — undtagen doven, hvis det skal regnes med. Men han havde regnet ud, at ved at tjene Kapitalisterne og kæmpe mod sine egne Kammerater, kunde han nok tjene Penge uden at arbejde, og det vilde han. Han vilde slaa et Slag for Fædrelandet, og saa slog han en Referent i Hatten og skjulte sig fejg som en Indianer blandt Mængden i Kongens Have. Men Politiet fandt ham og dømte ham, og Højre fik ham udleveret, og Frederik Hansen bortviskede hans Taarer med Poul Marcussens Pennevisker.

Nu blev han da udstyret som rejsende Agitator. Af Ploug fik han den gamle Rytterkappe fra Otteogfyrre, en gammel Doktorhat og et Par nedtraadte Dansesko; Ryssel gav ham et Humbug; Matzen gav ham en fyldt Rejseflaske; af Dinesen fik han en Redekam af forloren Skildpadde, som Dinesen ikke selv havde Brug for, og af Hindenburg fik han et Par Listesko; nu kunde han liste omkring hos Højres Bedstemænd og gøre sine gule Hoser grønne.

Han fik Lov til at spise Frokost hos Murmester Ette paa den Betingelse, at han ikke maatte sige ham imod, naar de talte sammen om Arbejderkaserner og „Arbejdernes Værn“. Men en Dag da Smith havde skyllet Osten ned med Mosten, men alligevel faaet en Krumme i den forkerte Hals og af den Grund taget sin Tilflugt til en hel Del Krummeskyllere, blev han uforsigtig og modsigende.

Ette blev gal og sagde: „De er gal! De siger mig imod! — Hejda, Ane! tag den Kalk fra mig og lang mig en Kost, at jeg kan koste den Smith ned ad Trapperne!“

Og saa blev Smith kostet af Mureren og Ane raabte efter ham: „Kom De ikke her og bid Murskeer itu!“

Smith rejste med Hindenburg og Matzens Rejseflaske til Møder; „Avisens“ Opffer strev Avertissementerne — det var noget, han havde en vis Færdighed i fra da han var i Næstved. Og paa Rejserne forklarede Hindenburg sin Rejsefælle Arvesagens Mysterier saa klart, at det sortnede for hans Øjne. Paa Rejsen var de to begavede Mænd altid saa fine Venner, men det var de ikke, naar Smith kom og skulde have sin Løn. Og da han saa endelig en Dag ingen Ting fik, saa syntes han dog det var for meget og sagde: „Nu skal De have Tak! Jeg sa'e hvad De sa'e jeg skulde sige, og De lovede jeg maatte hjælpe Frederik at lave „Avisen“, men han smed mig ned ad Trapperne ligesom Ette. Ingen Penge, Prygl des fler! Og derfor siger jeg:

„Det er for galt,
langt mer end jeg kan udholde;
det skal de alle faa dyrt betalt
som mig denne Tort forvolde.
Nu rejser jeg bort til Amerika,
og naar I saa er forlegen,
kan I se, hvor I atter en Smith faar fra —
thi saa er Smith sgu a' Vejen!“

„Albertine“.

Naar „Ravnen“s mange Abonnenter i Dag folder Bladet ud, er der beredt dem en stor og vistnok fornøjelig Overraskelse: fra Midtersiden træder en vellykket Gengivelse af den norske Maler Chr. Krohgs meget omtalte Maleri „Albertine“ dem i Møde.

Det er som bekendt forbudt Vare her til Lands, men medens Kystpolitiet om Natten laa paa Udkig med elektrisk Lys efter mistænkelige Kadrejerjoller, gik „Ravnen“s Tegner en skøn Formiddag med fuldkommen Sindsro om Bord paa en ordinær Malmødamper, begav sig ved Ankomsten op paa „Hotel Horn“, hvor Billedet er udstillet, tog i Ro og Mag en Skitse og indskibede sig igen, idet han tændte sig en frisk Cigar. Ingen skulde ane, at han var smitteførende.

Først i Dag vil alle, som ser omstaaende Gengivelse af Maleriet, blive enige om, at demoraliserende kan det mindst af alt indvirke paa nogen Moers Sjæl.

Det fremstiller Politilægens Venteværelse paa Stationen i Kristiania, hvor de offenlige Fruentimmer maa møde til regelmæssig Undersøgelse. Krohg har malet en udsøgt Samling prostituerede Kvinder, som her venter deres Tur — ɔ: udsøgt, for saa vidt som hver især bærer sin Levevejs Mærker ejendommelig præget i Udseende, Holdning og Klædedragt. Skønne er de ikke, men de er til Gengæld sande — hvad der er nok saa meget værd. Noget fristende eller pirrende Indtryk gør de just ikke; se f. Eks. paa de to fremtrædende, kendelig mærkede og smagløst opstadsede Fruentimmer midt i Forgrunden! Tværtimod — de virker mere modbydelig frastødende, men indirekte vækker de alligevel vor Medlidenhed som Ofre for en Samfundsorden, der trælbinder Fattigdommen under brutale Politikniplers Tvang. Billedets Midtpunkt er den simpelt klædte unge Arbejderske, som foran Politilægens Dør skamfuld venter paa at blive indladt. Det er en Albertine, som hun kendes fra Kroghs beslaglagte Roman — en fattig Sypige, som af en Politiassistent i egen Person lokkes ud paa Prostitutionens Skraaplan og hurtig synker til Bunds. Henne i det bageste Hjørne til Højre er en af hendes Lige, som ogsaa er „tilsagt“, staaet op paa en Stol og bøjer sig nysgærrig fremover; de andre ser spotsk og overlegent rutinerede paa den fremmede.

Synes De nu, Billedet er af saa oprørende Natur? Det oprørende ligger i hvert Fald i den Samfundstilstand, Maleren fremstiller — og ikke i den Maade, han fremstiller den paa.

Hvorom al Ting er — „Ravnen“ har gennem en trofast Gengivelse meddelt vort Publikum et paalideligt Indtryk af Kunstværket.

Fremtidsscene i „National“. Direktøren: Hvad er Deres Branche?

Artisten: Jeg er Sultekunstner.

Direktøren: Saa kan jeg desværre ikke engagere Dem. Den Kunst bliver Ingen fed af. Publikum har læst saa meget i Bladene om Sultekunstnere, at det er blevet mæt af den Sulten.

Et lille Vink. Dommeren (til en Dame, der skal vidne): Deres Navn?

Damen: Anna Schrøder!

Dommeren: Ugift?

Damen: Ja, med tolvtusind Kroner i Sparekassen.

La' Mønten klinge.

Tidernes Sløjhed,
Sløjhedens Drøjhed
stadig vedvarer,
man daarlig sig klarer.
— Faa kan dog tinge,
prutte og tvinge —
„La' Mønten klinge“
er Løsenet nu.

Frelsens Armé, der
vidner og lader,
gør, skønt det nyt er,
kun faa Proselyter.
Bønner sig svinge
paa Tonernes Vinge.
„La' Mønten klinge“,
er Teksten der.

Schumann i Sommer
vil vore Lommer
lette tilbørligt,
hvis det er gørligt;
Pisken de svinge,
Damerne springe.
„La' Mønten klinge“,
er Løsenet der.

Matzens den fine
Muddermaskine
kvæstet er blevet
paa Nimtofte-Revet.
Rhederne tinge,
men Hjælp maa de bringe.
„La' Mønten klinge“
er Prajet der.

Hr. Estrups Livssag
blev til en Kivssag.
Forterne bygges,
men Daglønnen trykkes,
med Arbejdsmænd ringe
de prutte og tinge.
„La Mønten klinge“:
Tre og halvfjers.

Hvor meget vejer Manden? En „Ravnen“ bekendt Mand, hvis Navn begynder med Frederik og ender med Hansen, har fire Gange ladet sig veje paa de nye Simplex Vægte i Tivoli og har faaet følgende Resultat:

Før sidste Proces med Hørdum vejede Hansen 178 Pund, men Dagen efter at Dommen var falden vejede han kun 132 Pund. I Mandags vejede han igen 175 Pd., men i Tirsdags, da han havde læst Brevet om Tømrer Smith, sank han ned til 120.

POLITILÆGEN.
Albertine.

Hvis er Barnet?

Rejseæventyr i 6 Scener.

Første Scene. Jernbanestationen i Korsør. Hr. og Fru Petersen kommer stønnende og pustende løbende hen ad Perronen, da Toget er lige ved at gaa. Fruen banker paa Døren til en lukket Kupé. Den bliver aabnet. „Her er to Pladser!“ „Gud være lovet!“ Hun kryber ind, sætter sig ned, kalder og vinker ad sin Mand, at han skal følge efter hende. „Det er det, jeg hele Tiden har sagt Dig, Du er saa langsom i dine Bevægelser! Det var din Skyld, hvis vi var kommen for sent til Toget.“

En Herre, som sidder ved Døren, til Petersen: „De kan ikke komme ind her, Vognen er fuld — De maa se at finde en Plads i en anden Vogn.“

Fru Petersen: „Ja — løb bare hen i en anden Vogn — vi kan nok komme til at sidde sammen ved næste Station.“

Petersen løber langs Toget.

Endelig opdager han en Kupé, som syntes at være tom, og raaber glad: Hurra! her er Plads! — En Dame! — (Han aabner Døren). Hun er ikke ene — hun har et Barn med! Fy for Fanden! — Men det maa ikke hjælpe!

Han stiger ind, og inden han har lukket Døren, sætter Toget sig i Bevægelse.

Anden Scene. Slagelse. Den Dame, der sidder lige over for Petersen, er bleven meget bleg og flere Gange synes hun at faa ondt. Saa snart Toget standser henvender hun sig til Petersen og siger i en bønfaldende Tone: „Min Herre, vil De være saa god at holde mit Barn et Par Minuter — jeg føler mig saa utilpas.“

Petersen: „Med Fornøjelse, Frue! Han tager det lille Barn og — Damen forsvinder.

Petersen (alene): Hvis min Kone saa mig nu, saa vilde hun give sig til at le, saa man kunde høre det over hele Toget. Jeg har altid sagt, at jeg ikke holdt af Børn, at jeg ingen vilde have! Og nu er jeg bleven Barnepige!“

Signalet lyder til Togets Afgang og Damen kommer ikke tilbage. Toget sættes langsomt i Bevægelse.

„Naa — det bliver mere og mere morsomt! — Sæt nu Ungen vaagnede og begyndte at skrige. — Men nu forstaar jeg det Hele: Jeg er bleven Offer for en Æventyrerske! Hun har villet være af med sit Barn og har prakket det paa mig! Det er en dejlig Historie! Hvad skal jeg gøre? Skal jeg tage Ungen med hjem og adoptere den? (Han vugger Barnet paa sine Arme). Men det gaar min Kone aldrig ind paa! — Der fik jeg en Idé! Maaske stiger her nogen herind ved næste Station, og saa spiller jeg den samme Komedie.“

Tredie Scene. Sorø. Kupéen aabnes, en Herre stiger ind og lukker Døren efter sig.

Petersen: „Det var et Held, De kom herind, min Herre! Jeg maa absolut ud et Øjeblik — jeg turde vel ikke bede Dem være saa venlig at gøre mig den Tjeneste, at holde Barnet et Øjeblik?“

Den Rejsende: „Meget gærne!“

Petersen (idet han stiger ud): „Jeg er her tilbage paa Øjeblikket!“

Han forsvinder og skynder sig langs med Toget, til han ved et Vindue opdager sin Kones Ansigt. Hun ser ham, aabner Døren, han stiger ind og ser med Forundring, at hun er alene. „Hvorledes er det gaaet til?“ spørger han.

Fru Petersen: „Jo, alle Herrerne er gaaet ud, fordi jeg ikke holdt af deres Tobaksrøg. Men hvorfor er Du ikke kommen her hen til mig før?“

Petersen skammede sig over at være bleven narret af en Kvinde. „Før? — Umuligt! Jeg har sovet hele Tiden og er først nu vaagnet. — Saa, nu gaar det endelig videre.“

Fjerde Scene. Toget standser ved Ringsted. Pludselig aabnes Døren, Hr. og Fru Petersen ser en Herre hurtig stige ind, hastig lukke Døren efter sig og sætte sig tæt hen i et Hjørne, uden at bekymre sig om dem. Da imidlertid Toget er kommet i Gang, rejser han sig, sætter sig mere bekvemt og ser sig om. Saa snart han faar Øje paa Petersen, udbryder han harmfuld: „Men hvad gaar der af Dem? De bebyrder mig med en lille Mumie, og saa sidder De her og gør Haneben!“

Petersen (rasende): „Haneben! Hvad mener De med det? Denne Dame . . .“

Fru Petersen: „Lille Mumie? Skal det være et Barn? . . . et Barn!“

Petersen: „Vær rolig, Rikke! Jeg skal bekende alt for Dig! Vi kunde jo dog ikke have beholdt Barnet og adopteret det . . .“

Fru Petersen (udstøder et Skrig): „O, den Elendige — han tilstaar!“ (Hun brister i Graad).

Petersen: „Men saa lad mig først forklare Dig Sagen.“

Fruen er rolig et Øjeblik og Petersen fortæller sit Æventyr.

Den Rejsende (brister i Latter): „Jeg har baaret mig ad paa selv samme Maade. Ved Sorø steg en Herre ind til mig, og ham bad jeg om at holde Barnet. Naa, hvor han vil blive glad, naar det begynder at give Hals!“

Femte Scene. Roskilde. Vogndøren rives op og udslyngende alle Slags Forbandelser stiger en Herre ind. Men næppe faar han Øje paa den Rejsende, før han griber ham i Armen og rasende raaber: „De er en fræk Karl, men De skal ikke slippe godt fra Deres Meriter! Jeg tager Dem til Vidne! — Ved forrige Station steg jeg ind i en Kupé, hvor dette Menneske sad. Jeg har aldrig set den Fyr før! Saa paatvinger han mig sit Barn, stiger ud og lover at komme straks tilbage, og nu finder jeg ham her i godt Selskab! Tror De jeg er Amme? Jeg er Købmand. Men jeg har forstaaet at trække mig ud af Spillet. Jeg har lagt Byldten paa Hylden, og der ligger den meget rolig, aldeles som i en Vugge.“

Fru Petersen: „Det er hjærteløst at overlade saadan et lille hjælpeløst Væsen til sin Skæbne.“

Købmanden: „Ja, jeg vil ikke have Barnet; jeg har nok af de seks, jeg har hjemme.“

Fru Petersen: „I hvert Fald skal jeg se til den lille Stakkel, naar vi standser.“

Sjette Scene. København. En Herre løber hurtig langs Toget og kiger ængstelig ind i hver Vogn. Endelig springer han ind i en Kupé, hvorfra der høres Barneskrig, og straks efter ser man ham atter stige ud med en lille Verdensborger paa Armen.

I samme Øjeblik styrter vore fire Rejsende frem mod den Fremmede; Petersen slider Barnet fra ham, medens de to andre Herrer holder fast paa ham og Fru Petersen raaber saa højt hun kan: „Hold fast paa Tyven!"

Stor Sammenstimlen. Alle Deltagerne i Rejseæventyret føres ind i et Værelse paa Banestationen. Nogle Politibetjente er kommen til Stede og har taget sig af den formentlige Barnetyv, som de ikke behandler paa den venskabeligste Maade. Tilskuerne bliver jaget tilbage, Døren laases, og nu faar de stridende Parter Ordet.

Hr. og Fru Petersen, den Rejsende og Købmanden kommer først med deres Udsagn. Tilsidst kommer Turen til Tyven.

Betjenten: „Hvad vilde De med Barnet? Hvoraf vidste De, Barnet var med Toget? Kan De forsvare Deres Fremgangsmaade?"

Tyven: „Ja, jeg kan! Det er mit Barn! Min Kone blev syg i Kupéen og maatte stige ud ved Slagelse, og hun har gennem dette Telegram anmodet mig om at tage mod Barnet i København."

Tableau!

Soldaterdød. Underofficeren (til Rekruterne): Hør nu godt efter, Folk! Jeg vil nu forklare Jer de forskellige Dødsmaader i Militærlivet, for at I kan vide, hvad I i paakommende Tilfælde har at vente. Der er først og fremmest Døden paa Slagmarken! Det er en herlig Død, en ganske brillant Død, og Enhver af Jer maatte glæde sig, naar det overhovedet bliver ham tilladt at dø en saadan Død. Saa er der Døden i Garnisonen. Det er ogsaa en ganske pæn Død. I bliver baaret ud paa Militærkirkegaarden, og Jeres Kammerater skyder en tredobbelt Salve over Jeres Grav. Det er en stor Udmærkelse, og en saadan Død er derfor i Almindelighed ogsaa ret ønskelig. Den tredje Dødsmaade derimod er yderst forkastelig, og skulde egenlig slet ikke være tilladt. Jeg mener Døden under Permissionen. Naar en af Jer t. Eks. kreperer medens han har Permission for at begrave sin gamle Bedstemo'er eller for at være med naar Grisen derhjemme skal slagtes, saa bliver han puttet ned i et Hul paa Landsbykirkegaarden, ligesom en ganske almindelig Civilist. Ikke Spor af Parade eller Salut! Denne Død er absolut uværdig for en dansk Soldat. Det er en Død som — jeg véd ikke hvad — det er egenlig slet ingen Død!

St. Peder: Kan Du sige mig, hvorfor Pastor Peder Krag ikke vilde døbe det døende Barn?

St. Jakob: Naturligvis fordi han ikke vilde være Gendøber. Han havde jo døbt sidst, og nu var det Kapellanens Tur, sagde han.

— Han: Du holder Parasollen paa den forkerte Side, saa Solen skinner paa Dig.

Hun: Det véd jeg nok, men der kommer den rædsomme Fru Brown, hun skal ærgre sig over min nye Hat.

Den lovende Tømrer Smith.

(Frit efter Chr. Richardt.)

Han var saa ung og modig,
som selve Nully Brown;
i Kløgt og i Snille
han lignede en Klown.

Da Hindenburg saa hviskede:
„Lad Fyren til mig komme!"
Da klang det for hans Øre
som Sølvtøj i en Lomme.

Og Dinesen og Matzen
de gav ham gærne Prisen:
„Den Fyr kan vi bruge,
han skal i „Avisen"."

Saa vilde han da mele
sin Kage stor og god;
Han vilde være Krone,
skønt kun han var en Nod.

Saa lod de ham da rejse
omkring og holde Tale;
da viste han, han kunde
som Hanekylling gale.

Og hver Gang han til Højre saa,
han fik kun Syn paa Spotterne,
da følte han sig ængstelig
som En, der er til Rotterne.

Og da han rejste over
hvor Brock har været før,
da jubled' hele Højre
og „Avisens" Redaktør.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Matzens Aand.

„Matzen kan naturligvis ikke uafbrudt vedligeholde sin politiske Fadervirksomhed, og naar man betænker, at det gaar Slag i Slag med Oprettelsen af konservative Klubber, er det ikke saa underligt, om Hr. Professoren af og til føler sig lidt mat i Sokkerne. I saadanne Tilfælde sender han sin Aand til en eller anden Stedfortræder, og de konservative Ynglinge komme da til at skylde deres Undfangelse en *Spiritus sanctæ simplicitatis* hos Professoren.“

(F. Oldenburg: Vor Opløsning fortsat.)

Nr. 22.

RAVNEN

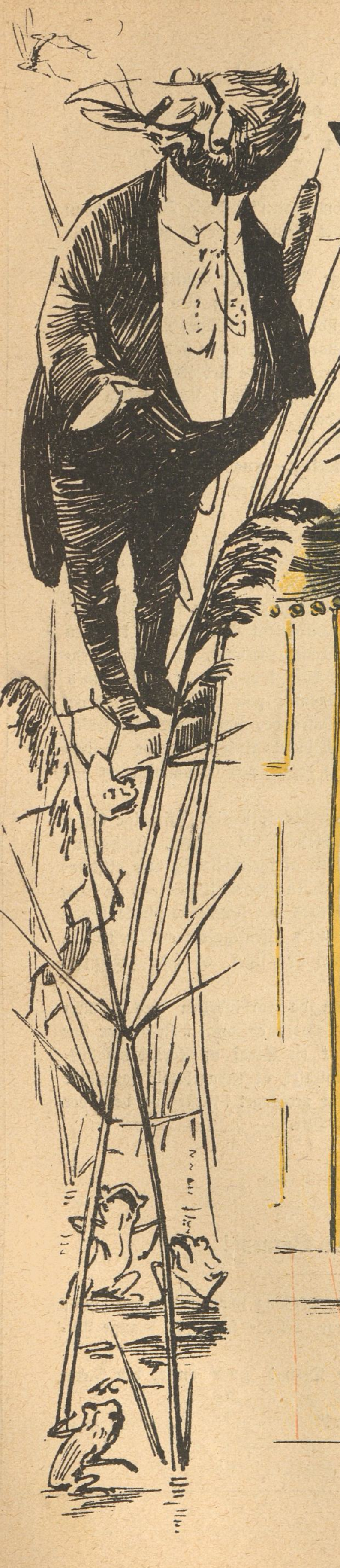

Søndag den 29. Maj.

1887.

Arbejdsløs.

Han sjosked henad Vejen igennem Søl og Sjask,
Skridt i Skridt han haled' ud, trods Smuds og Stænk og Pladsk;
Frakken, den var knapped' og Hatten sad paa Snur,
og skønt han gik i Sølen, han gjorde stram Figur.

(Fortsættes næste Side.)

Vel var Frakken luvslidt og Skoene trak Vand,
ved hvert et Skridt det sprøjtede udover Flisens Rand,
men Ho'det holdt han oppe, Humøret, det var godt,
thi et Løfte han om Arbejde af en Herre havde faa't.

Nu gik han for at høre en endelig Besked,
og derfor rask og munter han gennem Sumpen skred.
Saa naaedes Kontoret, han stod nu i dets Gang
og tørred' sine Sko under Saal og Hæl og Svang.

Han lyttede derind — der var en Spøgen og et Grin;
han nærmede sig Døren med saa ængstelige Trin
og aabnede denne. Hvor Luften her var varm!
Han holdt sig beskeden ved Dørtrin og Karm.

Og bukkede ærbødigt og stammed' nogle Ord
om Børnene der hjemme og Børnenes Mor;
han trængte til Arbejd; hans Husleje forfaldt:
ja, i faa Ord han fik dem saa meget fortalt!

En Kontormand nu saa gennem Brillernes Glas
og erklærede: Optaget var den paagældende Plads.
Og saa gjorde Manden ved Døren en Svingning, et Buk
og gik ud af Kontoret med Sorg og med Suk.

Men med ham ud af Døren saa boltrende strøg
en Sky af duftende, blaanende Røg. . . . .
Igen forgæves! ... Atter afsted over Sten, over Stok,
ud omkring, og saa hjem til den store og grædende Flok.

Og Ugerne gik, og det selvsamme Spil:
„Hvad skal i Alverden det dog bli'e til?“ . . .
Hver Maaned tog Sit. Hans Skyldbrædt blev stort,
og hvert af hans Skridt forgæves var gjort.

Saa laante en Aften en Vogn han et Sted,
og med Hustru og Børn i en Afkrog han skred. —
For han løb sin Vej fra Skyld og fra Skænk,
med en Dyne, lidt Pjus, en Stol og en Bænk.

Men den næste Dag, da lød det i Kor
fra Kælder til Kælder en hel Række Ord:
„Mig skylder han Leje“ og „mig for Sko“,
„og mig for Flæsk for en Krone eller to.“

„Han skylder mig sandelig ogsaa, det Smøl,
for — lad mig se: en, to, fire, fem Flasker Øl“,
„og mig for en fire, halvfemte Brød“, —
ja, saadan omtrent det i Koret lød.

Han kaldtes for Kæltring, og det var vel sandt!
Men mon han paa Kæltringestregerne spandt?
Mon ej Arbejdsnøden saa grum og saa haard
var Skyld i Mandens saa fortvivlede Kaar?

Tømmersvenden og Kammerfrøkenen.

Under en i „Social-Demokraten“ i disse Dage paadømt Sag tiltaltes Smith, kaldet Tømrer, for at have gjort sig skyldig i følgende:

I Begyndelsen af forrige Aar stiftede Smith Bekendtskab med en Kammerfrøken Hindenburg og blev forlovet med hende. Han foregav for hende og forskellige Personer, som kom i hendes Hjem, at han var Arbejder, at han havde gjort vigtige Opdagelser og indleveret literære Arbejder til „Avisen“, og opnaaede derved, at hans Forlovede i længere Tid forstrakte ham med Kost og Klæder.

I Fjor Sommer viste Smith sig endog gentagne Gange i sort Kjole og hvidt Halstørklæde paa lukkede Højremøder sammen med Kammerfrøken Hindenburg, og der blev Forlovelsen deklareret. Til Bekræftelse paa, at han nu var optaget i Familien, fik Smith et Dokument, hvis første Side var et Eksamensbevis fra „Kapitalisternes Værn“, og hvis anden Side indeholdt en med Navnet „Professor Matzen“ underskreven Anbefaling for Smith til „Kongens Ministre“.

Om Tilblivelsen af dette Dokument, der ikke er kommen til Stede under Sagen, har Smith forklaret, at da han gentagne Gange i sin Tid har haft forskellige Samtaler med Professor Matzen om Eksperimenter paa Skruebrækkeriets og den højere Arbejderhumbugs Omraade, udfærdigede Professoren en i ualmindelige Udtryk holdt Anbefaling for Smith, hvorhos han flere Gange bød denne paa en ualmindelig høj Snaps.

Endvidere har Smith overfor forskellige enfoldige Enker begaaet sig paa lignende Maade. En af dem, Johanne Hage, har han endog faaet til at forstrække sig med et større Beløb. Smith gjorde rask væk Kur snart til den ene og snart til den anden, og derved lykkedes det lettere at plukke hende. Kammerfrøkenen har endog senere offenliggjort en Attest (NB. ikke Hæderlighedsattest), hvori hun siger, at hun har gjort gratis Arbejde for ham.

Men tilsidst hævede hun da Forbindelsen med Tømrer Smith, og den ulykkelige Tømrer er oven i Købet for sine mange Forhold bleven idømt en Straf af Forbedringshusarbejde i Amerika samt tilpligtet at tilbagebetale forskellige Beløb, som han i sin Tid har modtaget i Fæstegave, derunder et Spark bagi til Murmester Ette.

Pas paa Børnene!

„Hør, Petersen, naar De en Gang kommer der over, hvor Fa'er saa tidt ønsker, De var, vil De saa sende mange Frimærker over til mig?“

„Jo, jeg vil, min rare Dreng! Hvor ønsker din Fader mig saa tidt?“

„Der hvor Peberet gror!“

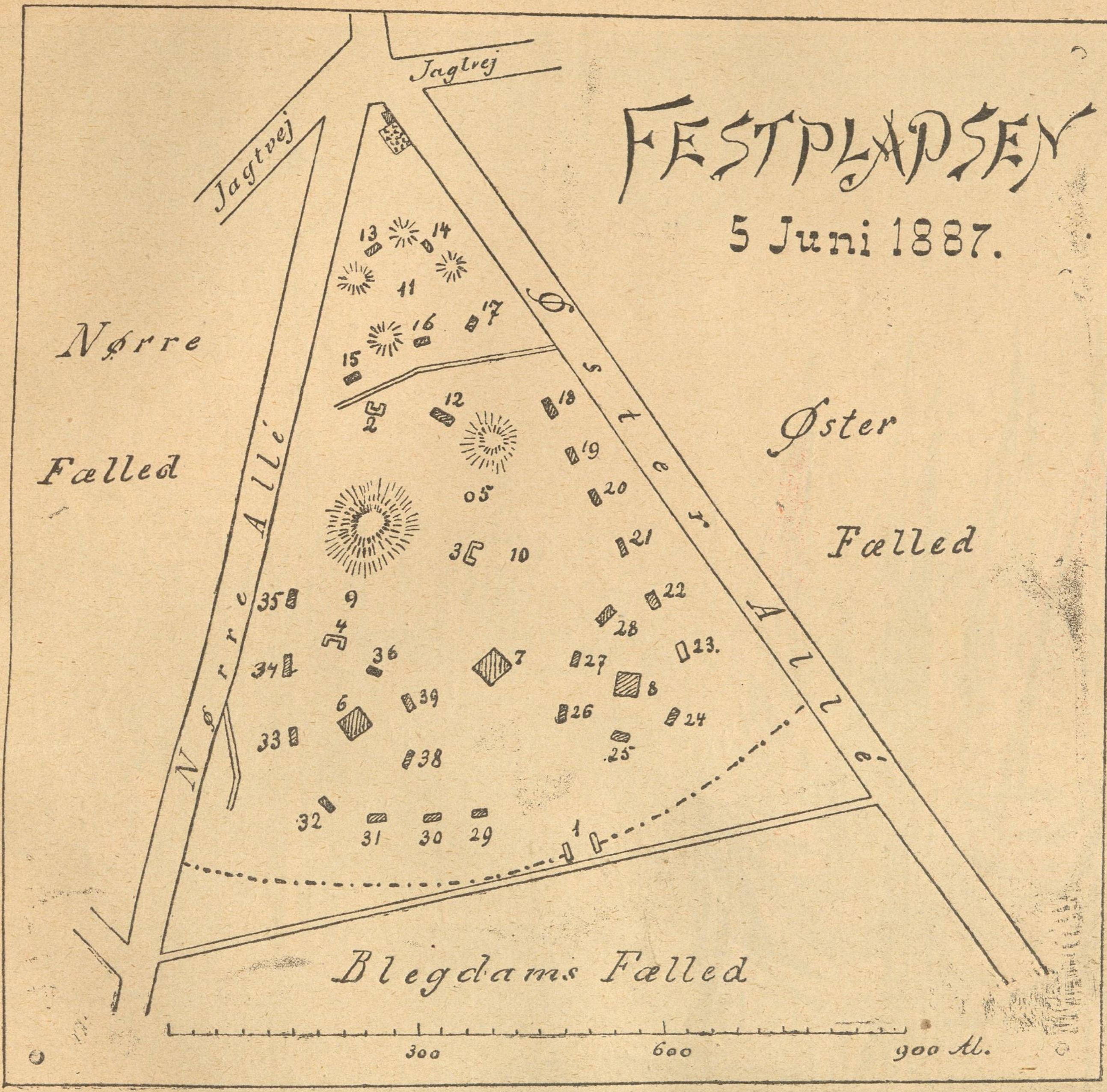

1 Indgang. 2, 3, 4 Talerstole. 5. Elektriske Lys. 6, 7, 8 Danseestrader. 9, 10, 11 Dansepladse. 12. Kaffetelt.
13—38 Beværtningstelte.

Socialdemokratiets Festplads

den 5te Juni 1887.

Travle Hænder er allerede i Færd med at forvandle den Del af Fælleden — 27 Tdr. Land, 10 Tønder mere end forrige Aar — Arbejderpartiet har faaet overladt, til en straalende Festplads.

Naar det mægtige Arbejdertog 5te Junidagen kommer marscherende til Tonerne af de kendte Arbejdersange, og med de mange Bannere og Faner, som hvert Fags Arbejdere altid betragter med Stolthed og Kærlighed, ved Tanken om, at det er om dem de samles i Alvor og Lyst, saa vil enhver Deltager føle Glæde ved at se Festpladsen med de mange hvide Telte Side om Side, med de tre med Flag og Grønt

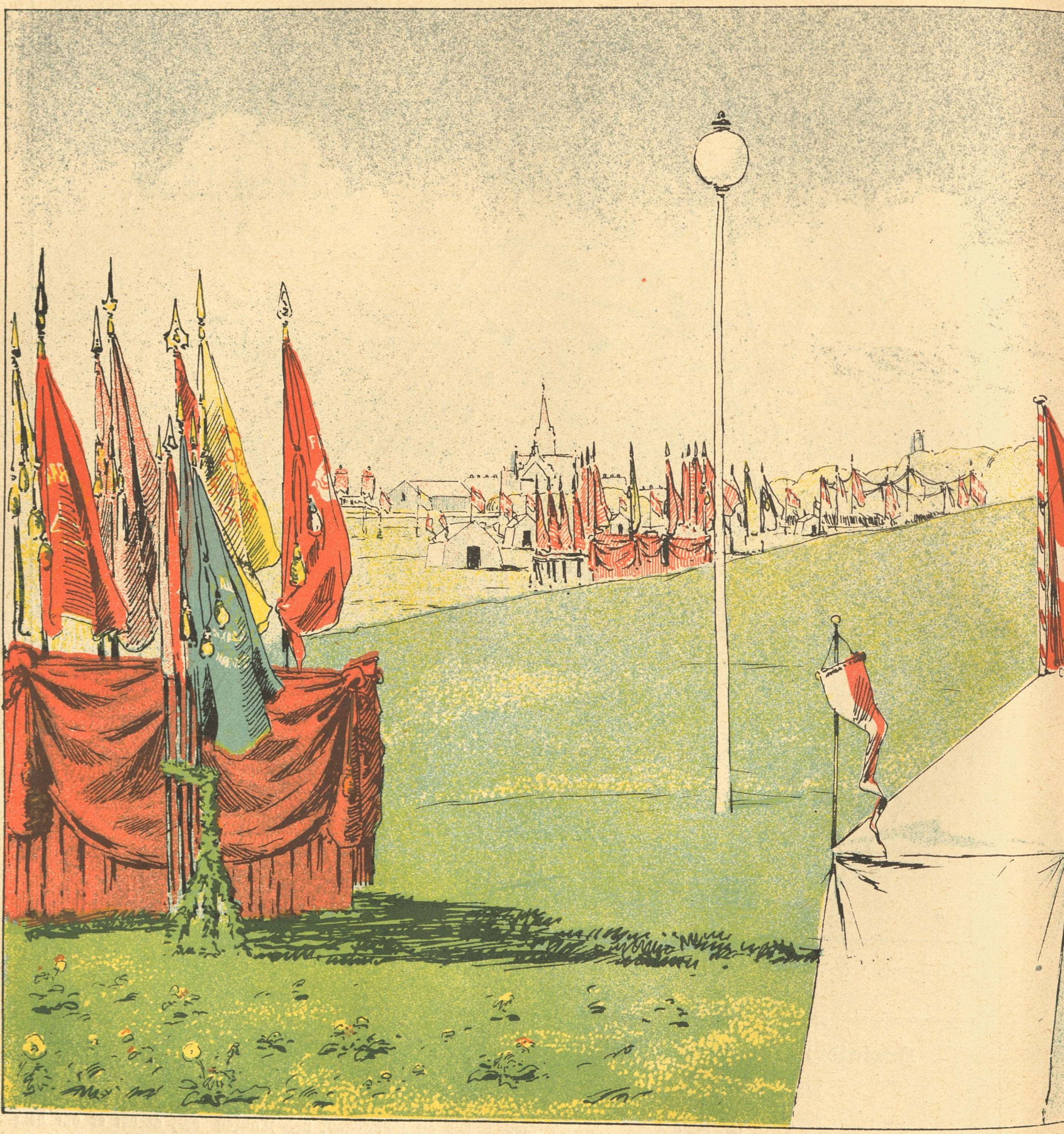

Socialdemokratiets Fest

(Efter Festk

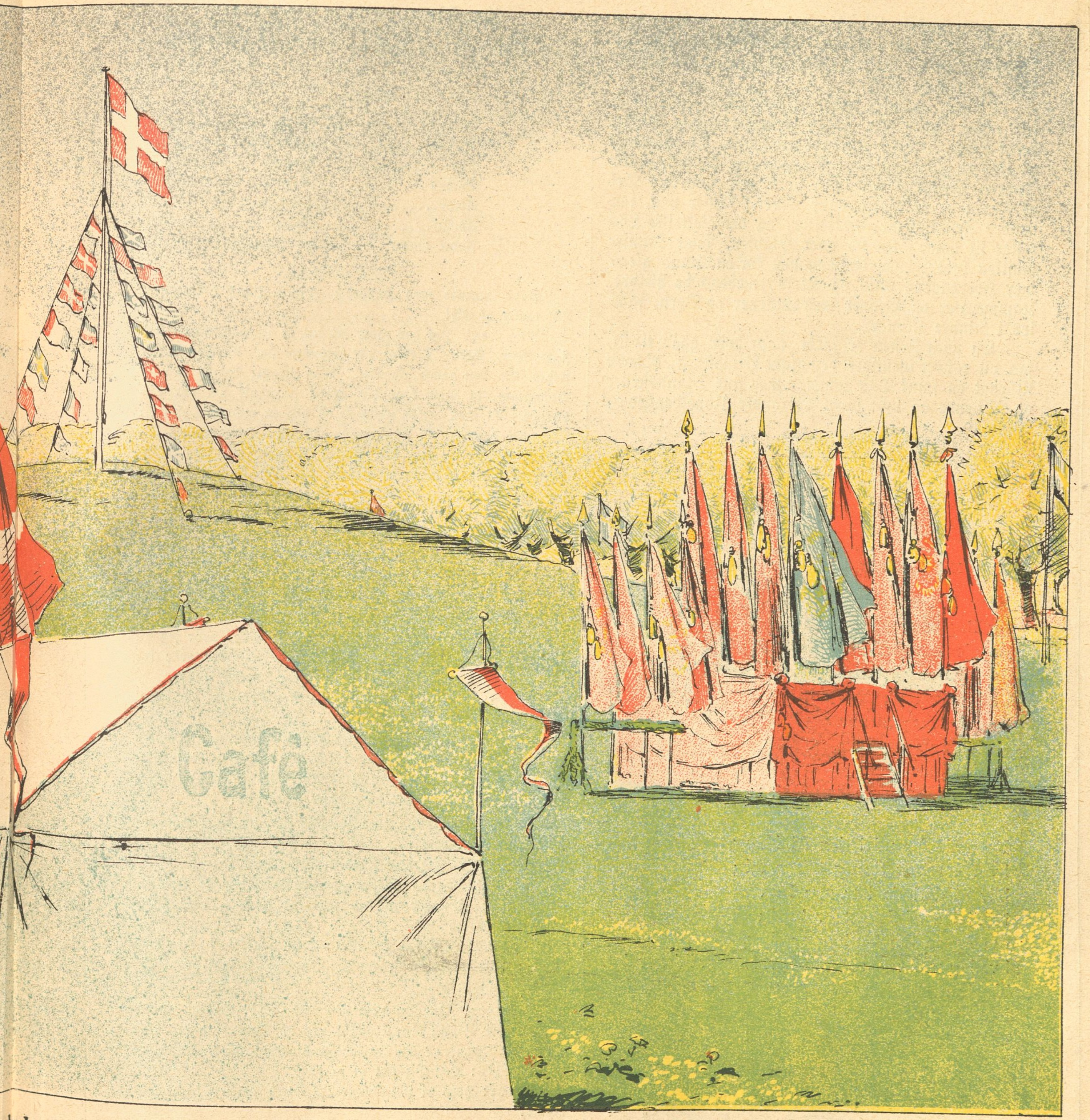

plads den 5te Juni 1887.
omiteens Plan.)

smykkede Talerstole indenfor Teltrækken, og Byen som et Panorama i det fjærne. Just saaledes maa en Festplads være, hvor Arbejderne samles — vid til Væg og højt til Loft!

Og om Aftenen, naar Arbejdernes Talsmænd har tolket, hvad der ligger Arbejderne paa Sinde, deres Savn, deres Kamp og deres Haab, og opfordret til ikke at give fortabt i Kampen for Retten, naar Dagens Festsange har lydt, naar den alvorlige Del af Festen er til Ende, naar Mørket falder paa, saa tændes Festblussene, Faklerne, og det elektriske Lys kaster sit hvide Skin ud over Pladsen, hvor Dansemusiken lyder, hvor Ungdommen for en Stund glemmer Hverdagens Slid og Strid, medens de Ældre, Kammerater og Venner med Hustruer og Børn, samles i mindre Klynger.

Og naar Festen er forbi, naar hver gaar til sit, saa vil enhver hjemføre den glade Bevidsthed, at have tilbragt en smuk Dag sammen med sine Standsfæller og stiltiende og lydt lovet hverandre Udholdenhed og Tillid.

Pinsesang.

Melodi af »Til Sæters«: Den friske Luft.

Naar Pinsen bringer os Sol og Sang
og Bøgen er sprunget ud,
da glemmes Vinterens Slid og Trang
for Vaarens livsfriske Bud.
|: Det lyder i venlig Duet
fra Fuglenes Strube og Vinden i Løvet:
— Til Lys og Luft,
til Somrens Duft
har I alle som én lige Ret. :|

Kom derfor ud i den fri Natur,
hvor saadant Sprog bliver talt;
bliv ej derinde i trange Bur,
indtil Du af Støvet er kvalt;
|: om ogsaa din Frakke er slidt,
hvad gør det — naar blot dit Humør ikke er det.
Tag Du kun frit,
hvad der er dit —
det bydes Dig ikke saa tidt. :|

En Revolution i Højre.

Ugudeligt Spektakelstykke, udføres af Højremænd.

Personer:

Jupiter .... Hr. Ploug.
Merkur .... - Hindenburg.
Mars .... - Wagner.
Bachus .... - Matzen.
Amor .... - Dinesen.
Apollo .... - Rysßel.
Andre Guder ..... Andre Højremænd.

Alle (truende mod Jupiter): Ingen Dans i Sommer! Det taaler vi ikke!

Jupiter: Jeg har gjort det for at redde Skinnet! Jeg siger Eder, Børn, Tiderne har forandret sig, Vi Højremænd nyder ikke den gamle Anseelse. Man lægger Mærke til vore Svagheder, ja man begynder endog at tvivle om vor Tilværelse. Vi maa derfor udmærke os ved en moralsk Opførsel! (Dæmpet Latter.) Er der nogen, der skumler? Er jeg ikke længer Herskeren over alle Højres Vælgere med og uden Stemme, siden I vover at afbryde mig med Fnisen, som var jeg Malermester Jensen, der stod og talte i en Rigsdagssal?

Bachus: Gamle Brumbasse!

Merkur: Han skulde tale med om at redde Skinnet, han, som har skrevet socialistiske Viser!

Jupiter: Naa, er Du dèr? Jeg troede, Du vilde tilbringe Maj i Majland?

Merkur: Det bliver vel min egen Arvesag, hvor jeg vil være! For Resten kunde jeg ikke være i Fred der nede for Oldenborre; men som jeg nu hører, er her ogsaa Ufred.

Mars: Ja, vi maa ikke danse i Sommer, han har lukket Bodroslund for os.

Jupiter: I kan jo danse paa Grundlovsdagen! Bliver der ikke Plads nok paa Eksercerpladsen, bryder vi Rækværket ned til Kongens Have! En Snes Ræk-, Gitter- og Løvværker har mindre at sige, naar bare Højre morer sig!

Alle: Vi vil danse hver Uge lige som i forrige Sommer og lige som i Vinter!

Jupiter: Jeg tror Fanden danse mig I er dansegale alle sammen! Paa den Maade gaar vi snart bag ad Dansen!

Mars: Du har jo selv sagt, at Dans er vort bedste Agitationsmiddel.

Apollo: Det har jeg ikke mærket noget til! Jeg blev hverken Rigsdagsmand eller Assistenshusforvalter, som der var lovet mig!

Jupiter: Ja, Du maa nok tale med! Er Du maaske som Tømrer Smith bleven smidt ned ad Trapperne hos Ette og Frederik Hansen? Er Du maaske bleven sendt til Amerika!

Apollo: Den Vej skal vi jo alle!

Amor: Hvis vi ikke kommer til Dans, gaar vi til Fællesmøder!

Jupiter: Ja, Dig kan det jo være lige meget hvor Du er, bare Du faar Lov til at udbringe Damernes Skaal, Gavstrik! — Vil I danse, kan I gaa i Henrik Smiths Lyst-

have i Nørrevoldgade, det vil have samme Virkning paa Jer som et russisk Bad.

Alle (med knusende Kraft): Vi vil paa Vodroflund!

Jupiter (afsides): Denne Mumlen begynder at lyde betænkelig! Jeg maa slaa lidt af, som Carstensen sagde, da han strøg det første Vers af Nationalsangen. (Højt) Hør Børn, lad os ikke vaske vort skidne Linned i Oppositionens Paasyn! Jeg kender mig jo nok! Det var mig, der en Gang havde Nøglerne til Nørrefælled i Lommen! Ser I, Vodroflund har jeg lukket a' for Jer, men Sortedamslund er aaben! Hvad siger I til det!

Alle: Til Sortedamslund! (Almindelig Glæde.)

Jupiter: Se hvor de løber om som om de havde St. Veitsdans allesammen!

Menuet og Galop.

Jupiter:

Skønt mit Ben er træt og min Hud saa haard, saa stiv min Hals,
vil jeg danse med Jer endnu en Trippevals!

Alle:

Fader Jupiter kan ej blive træt,
danser Natten lang, jo Natten lang!
Og han hopper som en Springgaas saa let,
holder sig saa rank som Humlestang!
Ja, han danser stram og flot,
aldrig Mage man saa,
at endog Hans Beck saa smaat
ham misunde maa.

Vor Sejr vandt vi dog med Glans,
vi kiler rask til Dans
og vrikker med vor Svans —
kom, kom! —
Vi trak ham godt til Vands!
Han maatte gi'e os Lov
at gaa paa Dansesjov —
Lov, Lov
til Dansesjov!

(Ellevild Kancan.)

Lejltagelser.

Mel.: Lott' ist todt.

I Gentofte en Mand de greb,
der udgav falske Penge,
og nu det haardt for Fyren kneb,
men heldigvis ej længe.
De pudsed' Kronen, saa' det var et Puds,
han havde spillet dem med Kviksølv, denne Fiffikus.

Da Folk ved Svendborg gravede
og Jord til Side skuffed',
de kom paa den Ide, at de
paa Orkilds By var truffet;
de skuffed', men blev skuffet selv for sandt,
thi det var kun et meget gammelt Kalkværk her de fandt.

„Avisen"s Fisker, Hansted, var
med Hindenburg forsvundet,
men af „Avisen"s Rude har
et gammelt Skaar han fundet
Ved dette Fund blev Fiskeren sgu glad,
nu kan han atter fiske i „Avisen"s Andemad.

Ondskabsfuldt.

„Det er forbandet, saa min Kakkelovn ryger; jeg véd ikke, hvad jeg skal gøre ved den."

„Giv Du den et Par af dine Cigarer, saa skal Du se, saa ryger den ikke."

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

En ny og sørgelig Vise om det falske Damspil med Damerne.

Mel.: Og hvis Du morer Dig dolig.

Se nu vil en Vise jeg sjunge
om Kærligheds grumme Kval,
om Kvinder, gamle og unge,
hvis Lykke et Mandfolk stjal.

Hans Navn var Albrechtsen bare,
og Damerne elskede ham,
men de sig inte ku klare,
naar Albrechtsen spillede Dam.

Først blev Frøken N. N. besnæret,
og Skarnet fik hende snydt,
fordi han var fjong og poleret
og kaldte sig cand. polyt.

Glad Elskovs Sødme hun priste,
gav Fyren Kost og Logi,
og han sin Eksamen beviste
med Holtens Navnetræk i.

Men jeg véd nu ej hvad De tænker,
skønt Kæreste med Frøken N.,
en halv Snes gift'lystne Enker,
ham kaldte for mere end Ven.

De elskede ham, disse Koner,
som én Gang havde væ't gift,
men han elsked kun deres Kroner,
og det fandt en Enke for stift.

Hun mældte ham saa trods hans gode,
hans fysiske Karakter,
fordi hun slet inte troede
paa hanses Tiltrækning mer.

Nu sidder Dam i sin Celle,
fordi Damerne gærne vil. —
Se det er, hvad jeg kan fortælle
om Kærligheds lumske Spil.

I Kvinder, som sidder og græder,
som har plukket Kisbær og Ribs,
pas paa dem i de sorte Klæder
og med hvide Eksamensslips.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. — Redigeret af N. Andersen. — Trykt hos N. Cohen. København.

Skam til Tak.

„Dette er for det meste den Tak, jeg har faaet hos Højre."

Tømrer Smith.
(Brev i »Soc.-Dem.« 17. Mai 1887.)

Nr. 23.

RAVNEN

Søndag den 5. Juni.

1887.

Kampen i Belgien.

Fra Landsby til Landsby, fra Bjærg til Dal,
De nu stemmer op om Fattigmands Kval.

Strængene dirre og Tonerne klage,
men kastes mod Armodens Hytter tilbage.

(Fortsættes næste Side.)

Dog som fnysende Uvejr Kravet sig breder
om Brød og om Menneskerettigheder.

Fra Grube til Grube, fra Sjakt til Sjakt
brød Sangen sig Vej med en sælsom Magt.

Den sorte Kulmand slap Dybets Kærre,
og Næven sig knytted mod Grubens Herre.

Fra hundred Fabriker, hvor Hamrene klang,
lød nu kun Aarhundredets Morgensang.

* * *

Hr. Kapitalisten med Angst og Gru
saa anede Farer nærme sig nu.

Men i hans Nød sig Staten forbarmer
og sender en lejet Hær af Gendarmer.

Den kapitalistiske Ordensstat:
en raa Soldat i Præsteornat.

Gendarmer, som fødes ved Folkets Sved,
og bruges til at skyde Folket ned.

* * *

Hr. Kapitalisten var atter kry,
det Krav om Brød blev et Tilbud om Bly.

Man skød en Arbejder, sprængte et Møde,
da maatte de Strejkendes Kinder gløde.

Og Raabet lød over hele Staden:
til Barrikaden! til Barrikaden!

En Vognborg blev bygget, en Mand sprang op
og efter fulgte en Arbejdertrop.

En Trop i Bluser, som gammel Vane
lærte at staa for den røde Fane.

Der kom Gendarmer, der kom Militær
strømmende hid fra fjærn og nær.

Og Skuddene knalded' værre og værre,
mens Kapitalisten bad til Vorherre.

Bad om en Slutning paa al den Fortræd
og om Lov til at æde sit Sul i Fred.

* * *

Barrikaden var stormet, Kampen endt,
Kærrerne trilled' og Ilden var tændt.

Men endnu vajer den røde Fane,
den stryges aldrig trods Brødrenes Bane.

Den vajer til selv Militæret en Gang
istemmer Aarhundredets Morgensang.

Til Udbytterflokken maa tage sit Stade
og falde paa Renternes Barrikade.

Under Fanerne!*)

Nu udfoldes atter de røde Flag,
og Arbejderhæren dem følger;
paa denne vor aarlige Mønstringsdag
de gennem Gaderne bølger.

I Dag ta'er vi fri Enhver, som kan,
i Dag staar Maskinerne stille,
mens vi gaar i Toget hver eneste Mand,
— saa bli'er det vel ikke saa lille.

Ingen lytter til Kapitalisternes Brøvl;
i Dag vil for dem vi ej slide.
Der bli'er hverken rørt ved Fil eller Høvl;
nej, de finder os Side ved Side.

De har sagtens gaaet og glædet sig til,
vi ved Kulde og Sult var gjort tamme.
De fik værnet en Klat, men vi andre, vi vil
gøre al deres Trædskhed til Skamme.

Ej de rørtes af Vinterens Kummer og Nød,
vilde sprænge enhver Forening;
og gav de en Fattig et Stykke Brød,
var Prisen: hans frie Mening.

Men hvad faar de for det? Smil og Foragt
for deres Institutioner!
Nu ser de, vi danner en enig Magt
imod deres Spekulationer.

Selv Kvinden, som før sig tilbage holdt,
har taget Standpunkt i Striden;
nu møder hun under Fanen stolt
og viser, hun følger med Tiden.

Hos os ses der ikke paa Stads og Pynt,
vi ser kun paa Hjærtelaget,
og kniber det lidt for En med Mønt,
bli'er ikke han derfor vraget.

Saa giv da hinanden Haanden paa,
at er end Tiderne slemme,
saa vil I Alle i Toget gaa. —
I Dag bliver Ingen hjemme.

—V.

*) For dette Digt, der fandtes i „Social-Demokr." den 5te Juni 1886, tillige med for flere andre Artikler, blev som bekendt daværende Redaktør Sigvald Olsen kastet i et flere Maaneders Fængsel. Højesteret frafaldt dog Strafansvar mod Hr. Olsen for dette Digts Vedkommende.

En borgerlig Vielse.

„Ravnens" store Midterbillede forestiller denne Gang en borgerlig Vielse paa Københavns Raad- og Domhus.

Gennem den mægtige Søjlerække ud mod Gl. Torv kommer man til Forhallen, hvor en Statue af Københavns formodede Grundlægger, Bisp Absalon, er opstillet, og straks til Højre fører en Fløjdør ind til et rummeligt Venteværelse. Her tager Brudeparret Plads sammen med Slægt og Venner. Ingen Præst tæller „Karetherne" udenfor, ingen Degn springer omkring som om han var betalt for det, og ingen Sladder gaar langs Væggene om hvad hun har paa og hvordan han ser ud. Kun en enlig Raadstuetjener byder høflig og uden Spræl Stole rundt til de Ankomne.

Lidt efter slaas Døren op ind til Magistratens Forsamlingssal, hvor Borgmester Hansen præsiderer midt for et aflangt rundt Bord, med en Protokolfører ved hver Side, og hilser venligt paa det indtrædende Brudepar. Dette stiller sig frem lige over for Borgmesteren, Familien og Vennerne bedes om at tage Plads til begge Sider. Og saa begynder Vielsen.

Ingen Forskel! Den ene faar ikke en Tale til 3 Mark, den anden ikke en til 100 Kroner. Ingen Bunkebrylloper heller. Hvert Par træder alene frem for Stedets verdslige Øvrighed; her er det ikke saadan, at naar Vognmand Bohns hvide Heste er rullet bort med ham til 100 Kr., saa lukkes en halv Snes af dem til 3 Mk. ind for samlede at nyde en Velsignelse til lige Deling.

Og endelig: ingen Forbandelser! Der lyder intet Ord om, at i dit Ansigts Sved skal Du æde dit Brød, ej heller om, at med Smærte skal Du føde dine Børn. Samvittighederne rystes ikke med Sagnet om Guds Straf over vore første Forældre eller om Straffen over de uskyldige Børn i tredje og fjerde Led, helt ned til vore Dage. Men jævnt og alvorligt minder Borgmesteren det unge Par, at et Løfte overfor Samfundets borgerlige Øvrighed ogsaa medfører Pligter, spørger derefter, om han vil have hende til Ægte og hun ham, erklærer dem da for Mand og Hustru og tilsiger dem alle de Rettigheder, som et for de jordiske Myndigheder indgaaet Ægteskab medfører.

„Maa jeg saa ønske Dem til Lykke," siger Borgmesteren til Slut. De unge Folk takker, Protokolførerne rejser sig, medens de Tilstedeværende hilsende forlader den lille Sal. Vielsen er endt, og ude i Venteværelset begynder man at aflevere sine Lykønskninger.

Endnu et bør fremhæves. Borgerlig Vielse er ikke blot langt mere demokratisk end den kirkelige, men den er ogsaa billigere og absolut fri for alle Prellerier. Det koster for den ene som for den anden de samme faa Kroner.

Ægteskabet er i sig selv et rent borgerligt Anliggende, en Samfundsinstitution af samme menneskelige Oprindelse som alle andre. Det naturligste er da ogsaa, at Ægteskaberne sluttes for den borgerlige Myndighed, og i et Par af de store Kulturlande, Frankrig og Tyskland, samt desforuden i Holland og Belgien, har man allerede indrømmet dette ved Indførelsen af tvungent borgerligt Ægteskab. Det er den eneste af Staten anerkendte Form. Da Prins Valdemar saaledes for et Par Aar siden blev gift i Frankrig og lod sig vie af to Præster, en dansk-luthersk og en fransk-katolsk, forslog hverken det eller Parrets Rang og Penge, men Prinsen maatte pænt først staa frem for Staden Paris' borgerlige Øvrighed og anmode den om Stadfæstelse af Ægteskabet. I det Land, hvor han hentede sin Hustru, fik han at mærke en Lighed for alle Borgere, som vi endnu ikke har her hjemme.

Men selv om den borgerlige Vielse endnu ikke i Danmark er traadt helt i Stedet for den kirkelige, er der dog Tegn til, at Udviklingen efterhaanden vil rykke dette Anliggende bort fra Gejstlighedens og den autoriserede Religions Hænder og lægge den over i Samfundets.

Et af disse Tegn er den stærke Tiltagen af borgerlige Vielser paa Københavns Raad- og Domhus.

I 1884 blev der kun tinglæst 52 Begæringer om borgerlig Vielse ved Københavns Magistrat, men i 1885 var Tallet allerede steget til 107 og i 1886 naaede det 189.

Det er en Vildfarelse, at der er store Vanskeligheder forbundne med at opnaa et saadant Ægteskab. Det hele bestaar i, at blot en af Parterne erklærer, at han — eller hun — ikke henhører til noget her i Landet anerkendt Troessamfund, eller at de erklærer at høre til hver sit forskellige Troessamfund.

Danmarks Statistik.

(Anmeldt af Fiffikus Ravn.)

I Følge den statistiske Haandbogs Meddelelser om vort Fedeland staar Danmark af alle europæiske Stater højst med Hensyn til Kvæg. Derimod staar vi langt nede hvad Æsler angaar. Statistiken har kun fundet 282 Æsler, hvorimod „Ravnen" ved tidligere Undersøgelser har fundet betydelig flere. Det oplyses endvidere, at der findes over 1½ Million Faar i Danmark, men dette Tal er sikkert altfor højt. Vi skal saaledes anføre, at der ved de sidste Folkethingsvalg kun blev afgivet henimod 90,000 Stemmer paa Højremænd, skønt det samlede Vælgerantal er næsten halvfjerdehundredetusind. Saa mange Faarehoveder findes der altsaa ikke. Af Svin har vi derimod mange. Godt og vel en halv Million.

Ser man hen til de enkelte Amter staar Thisted Amt højst hvad Stude angaar. I denne Landsdel, der har Æren af at have sendt Kaptajn Jagd som Repræsentant til Folkethinget, fandtes i 1881 17,650 Høveder. Det største Antal Svin findes derimod i Frederiksborg Amt (30,497 Stk.), hvor Lars Dinesen nu i en Aarrække er valgt med overvejende Majoritet.

Vi skal maaske senere komme tilbage til den interessante Haandbog.

En borgerlig

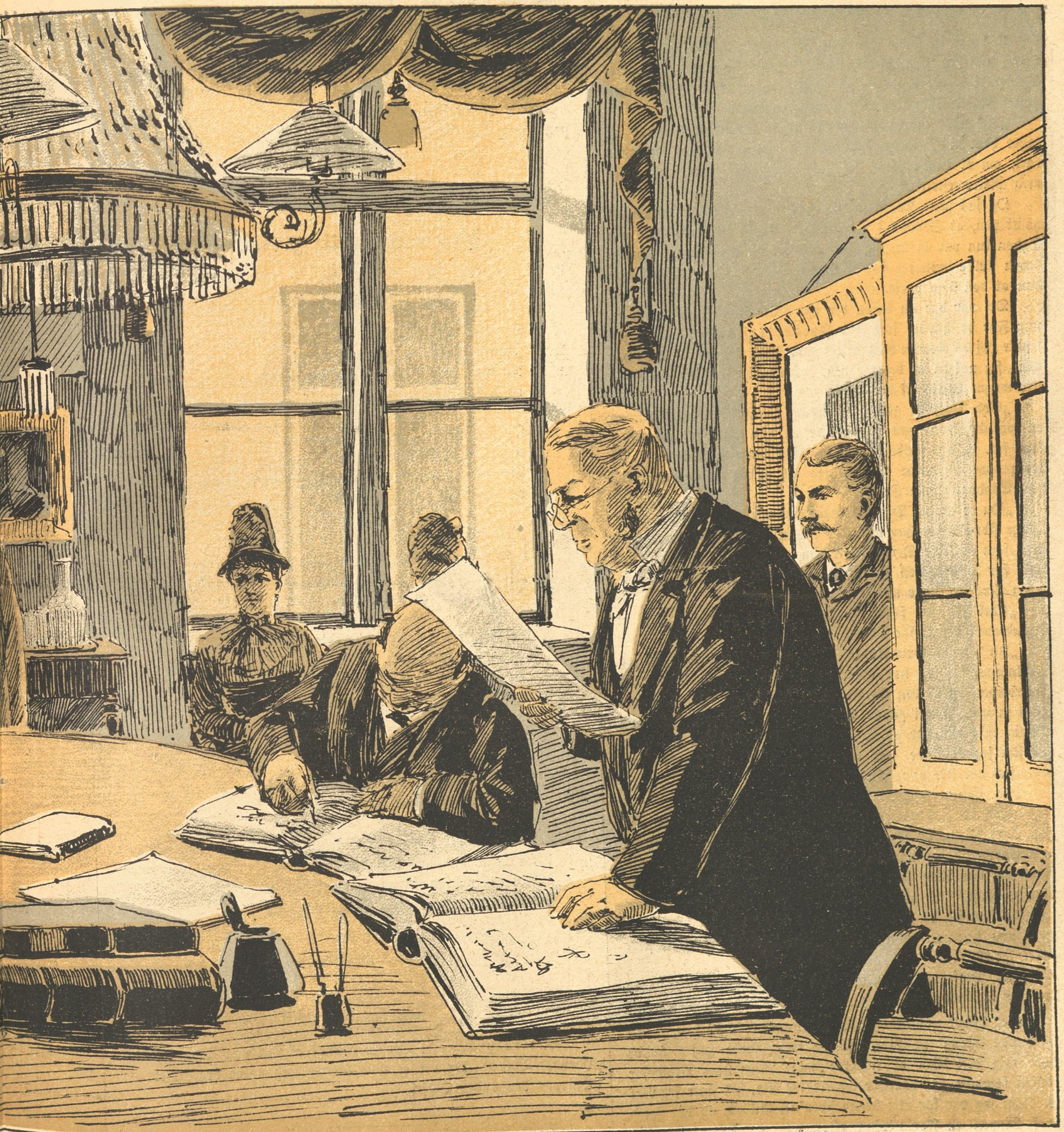

Vielse i København.

Hvordan Højre inviterede Grundloven til Gilde.

Det var to Dage før den 5te Juni; Højres Festkomite havde udsendt sine Invitationer. Pludselig kom et begavet Medlem i Tanke om, at de havde glemt Grundloven men husket Malermester Jensen fra Kristianshavn.

„Det gaar aldrig an at forbigaa Grundloven naar vi tager ham med," sagde Festkomiteen, „men det var rigtignok rart, om vi kunde blive fri for den gamle Herre og nøjes med Malermesteren."

Og saa satte Komiteen sig hen at spekulere. Scavenius holdt paa, at Skinnet i det mindste burde bevares, selv om Dyden kun var la la, og det blev de da enige om. Grundloven skulde inviteres for et Syns Skyld, men alligevel saadan at den blev borte.

Det var der nu ingen der var bedre til at udføre end en ung Fyr de havde, som hed Frederik Hansen. Og saa sendte Højres Komite ham afsted med Invitationen — han var altid fin nok til at besørge den, mente de, for de gjorde jo ikke megen Stads af den Gæst.

„God Dag, du gamle Grundlov," sagde Frederik Hansen og spyttede straks paa Gulvet for at den kunde se, hvor han kom fra. „Jeg skulde hilse Dig fra Højres Festkomite og spørge om Du vilde komme med til Festen i Kongens Have paa Søndag, gamle Splejs."

„Du er en rar Dreng," sagde Grundloven. „Det er ellers længe siden Højre har vist mig nogen Ære, saa gammel og graa som jeg er. Derfor kan Du ogsaa hilse fra mig og takke for Indbydelsen og sige, at jeg skal komme. Men hør, hvem flere skal være med?"

„Carl Ploug," sagde Frederik, for ham vidste han at Grundloven ikke kunde lide.

„Ja," sagde Grundloven, „da véd jeg ikke forvist om jeg kan komme, for jeg har hørt, at Carl Ploug er bleven en Tværdriver, og af den Grund kunde vi maaske ikke mere forliges sammen som i gamle Dage. Dog alligevel, da Højre endelig en Gang har gjort mig den Ære at tænke paa mig, saa skal jeg indfinde mig og se hverledes vi kan forliges. Men skal der ikke være flere?"

„Jo, Estrup ogsaa."

„Saa kan jeg næppe komme derhen, svarede Grundloven, „thi Carl Ploug og jeg havde maaske kunnet forliges sammen, men Estrup og jeg næppe. Men alligevel, siden Højre har gjort mig den Ære, saa vil jeg komme, fordi det er længe siden at Højre har viist mig en saadan Hæder, saa gammel og graa som jeg er, skønt jeg kun vil sætte mig hen i en Krog og se paa, hvordan det gaar til. Men kommer der ellers flere andre Folk?"

„Ja, Professor Matzen," sagde Frederik, og nu grinte han, for da kunde han nok mærke, at Grundloven blev vred.

„Jeg havde nok tænkt paa at komme," sagde den, „selv om baade Estrup og Ploug skulde med, fordi Højre havde gjort mig den Ære at indbyde mig. Men naar Professor Matzen kommer, saa kommer jeg aldeles ikke, det siger jeg rent ud. Thi jeg var for ikke længe siden til Gildes, og dèr smed Prof. Matzen en Fortolkning efter mig og slog et Laarbén over paa mig, som jeg endnu har Smerter i. Derfor tør jeg ingenlunde gaa ind i Kongens Have paa Søndag, thi saa kunde han denne Gang maaske slaa det andet Laarben over paa mig. Hils derfor Højre, min unge Ven, og sig, at jeg kan ikke komme, for det er ikke Selskab for mig."

Og Frederik Hansen løb hjem og fortalte Højres Festkomite Nyheden. Naada hvor han kunde pifte i Fingrene.

Men derfor kommer Grundloven heller ikke i Aar i Kongens Have den 5te Juni.

Der ringes til Krig.

Mel.: Og Russen han ligger for Kronborg Slot.

Og Præsten i Særsløv i Hast farer op:
„Hvem Fan'en er det, der kimer!
Nu maa jeg til Kirken nok ned i Galop
og se hvordan dette sig rimer!"

Og Degnen han sveder i Taarnets Top —
o hør, o hør, hvor han kimer!
Der var ej en tør Trævl paa hele hans Krop,
og Tøjet sig fast til ham limer.

„Hør, hvad er dog det, Degn, for Kimeri! —
o hør, o hør, hvor han kimer!"
„Jo, Lægdsmanden sa'e: Degn, hæng bare i!"
— „Nu tror jeg sgu Lægdsmanden primer!"

Og Rygtet i Særsløv udbredte sig,
imedens Degnen han kimer:
„Nu skal vore Krigere da i Krig
og slaa saa blodige Strimer!"

Forstærkningen drager til Jyderup —
o hør, o hør, hvor det kimer! —
Til København kommer en sluttet Trup,
mens Kvinder i Særsløv besvimer.

Men galt her i Byen Forstærkningen gik —
for Lægdsmandens Øre det kimer! —
Det var ved en Skrivfejl en Lysttur de fik
paa hele elleve Timer.

Mærkeligt.

Bibliothekaren: Der er brændt et Hul paa Side 47! (Vender Bladet) Og der er Gud hjælpe mig ogsaa brændt et Hul paa den anden Side!

I Frikvarteret.

„Eh, I har inte faat et stort Billede af min Broer og de andre Kastelsjægere fra det fotografiske Artilleri; men det har vi! Véd I hvad der er paa? Der er hundrede Drenge paa og en, hvor Ansigtet er bleen borte?"

„Hvor er det bleen a?"

„Hvor det er bleen a? Det véd jeg sgu'ente! Ka Du ente forstaa det, dit Toskehode, at det har vaaren et Rokkehode, der har rystet Ansigtet væk fra Billedet, i det Øjeblik Fotegrafen har taget Øjebliksfotegrafiet, derfor er det sgu inte godt at vide, hvor det er bleen a. Véd Du kanske hvor Plakaten med den lille laadne Pige fra Tivoli er bleen a? Næ for det er der ingen der véd. Politiet ga dem Lov til at slaa Pigen op, men det skulde være paa Steder, hvor ingen Mennesker kunde hitte hinner, og naar de vilde sla hinner op paa Plankeværket ved Tivoli, saa skulde Billedet vende indad."

„Ser hun da saa farlig ud?"

„Ja æ Du tossig! Hun er inte mere end 10 Aar og har allerede Bakkenbarter, og saa er hun ligesaa laadden som Frøknens gamle Muffe, og det kunde man se, og det er smagløst."

„Det er da godt, at vores Poleti har saadan en go Smag."

„Og en fin Næse."

„Hvodden det?"

„Jo, fem Gange opdagede de at en Mand, der kørte med Hestepærer, havde lagt Koblommer under neden, og Koblommer er forbuden Frugt."

„Jeg sier bare, hvis vores Poleti var i Rusland, saa saa' det galt ud for Nihelisterne."

„Tju! de vilde snuppe dem lige som Oldenborre."

„Uh ja! Nu skulde man være paa Landet og fange Oldenborre og myre Myre — sikke Penge man kunde tjene!"

„Og fange Krager og Skader og andre skadelige Fugle."

„Gør en Skade Skade?"

„Ja, naturligvis, og Krager med! Derfor faar man ogsaa Penge, naar man kommer med sine Kragetæer."

„Det er noet Sludder, for alle Skabninger er til Nytte."

„Saa? Hvad Nytte er da Oldenborrene til?"

„Er han inte tosset, at han ikke ka begrive det? Naturligvis for at Drenge ka ha Fortjeneste af at fange dem."

Sandfærdig Vise
om
den farlige Tyveknægt,
der stjal Sølvskeer og Løj for sin Kæreste m. m.,
der berettes i denne sørgelige Vise,
der synges til Melodien:
Peder Skødt i Barndomsalder.

Har De hørt fortælle, at i
en forsoren Tyveknægt
Politiet nys fik fat i,
en, som gik og stjal saa frækt
Spiseskeer af Sølv og Plet?
Læser, sig, er dette Ret?

Og saa ofte han drak Thevand
eller kun en lille Sort,
snuppede i Hast en Ske han,
og saa listed' han sig bort.
Tænk Dem blot, paa den Maner
stjal han firehundred Skeer.

Han ved Køkkendøre lured
og paa Tyvesokker sig
listed hen til Fadeburet,
og saa stjal han lumskelig
alt det Sølvtøj, der var gæmt,
det var for Familjen slemt.

Og saa løj han for sin Kærste
naar hun fik en Tyvekost;
det var noget af det værste;
man skal være paa sin Post;
thi da de hende for Retten trak,
intet hun under Stolen stak.

Vil man stjæle Skeer og Uhre,
kommer let man galt afsted,
maa i Hullet kukkelure
til almeen Sikkerhed.
Derfor, Læser, mærk Dig det:
Stjæl ej Skeer af Sølv og Plet.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

I Kongens Have.

Altsaa, Højres store Flertal „vil her være ganske enigt om at fejre Grundlovens Aarsdag paa samme festlige Vis, som den plejer.“

Hovedbestyrelsen
for Højres Arbejder- og Vælgerforening.

RAVNEN

Nr. 24.

Søndag den 12. Juni.

Aftenbilleder fra Festpladsen.

Socialdemokratiets Festtog og Festplads paa Grundlovsdagen.

„Ravnen"s store Midterbillede, som allerede hører til Begivenhederne i vor illustrerede Presse, fremstiller denne Gang Socialdemokraternes mindeværdige Festtog den 5te Juni.

Tegningen er taget i det Øjeblik, da Spidsen af Processionen svinger over Holmens Bro gennem det tætte Mylr af hilsende og hurraraabende Tilskuere. Foran i Toget vajer „Internationale"s berømte gamle Fane med den fredsforkyndende hvide Due midti og Parolen Frihed! Lighed! Broderskab! udenom. Det var den, som i Arbejderbevægelsens første Dage herhjemme maatte tage mangen drøj Tørn af mod Forbud og Politiknipler; nu gaar Betjentene pænt foran og rydder den Plads paa Marschen gennem Byen; — thi Socialdemokratiet er i Mellemtiden vokset til en Magt, som imponerer selve Ordenshaandhæverne.

Ved Siden af den bæres Fanen, som i sin Tid tilhørte „Socialdemokratisk Samfund" og derfra er gaaet i Arv til det senere stiftede Forbund. Den bærer paa sin blodrøde Bund indsyet en flagrende Sommerfugl som Symbol paa Frigørelsen fra det reaktionære Puppespind.

Bagefter den store Skare, som fylker sig om Forbundsfanerne, kommer de demokratiske Vælgerforeningers Bannere med Følge, og op forbi Frederik VII.s Statue slutter dernæst den uoverskuelige Række Fagforeningsfaner Trop. De pragtfuldt farvede Flag med de gyldne Indskrifter og de blinkende Spyd stikker op over et mørkt bølgende Hav af Menneskehoveder, der som en endeløs Kæmpeslange bugter sig omkring Slotsholmen og langs den modsatte Side af Kanalen.

Det er denne Opmarschering Tegneren med skuffende Liv har fæstnet paa Papiret.

Baggrunden danner Ruinen af det afbrændte Kristiansborg Slot med den tilstødende Slotskirke. Disse to Reaktionens faste og nøje forbundne Borge, hvoraf den ene er sunket i Grus, er i Virkeligheden ogsaa den mest passende Baggrund for den mægtige Hær, som marscherer frem med Ryggen mod dem og Front lige ud!

Forside-Billedet gengiver udvalgte Optrin fra Festpladsen om Aftenen. Øverst ses den guirlandeomvundne og flagbehængte Indgangsportal med Paaskriften: Folkets Vilje den højeste Lov! Nedenfor er fremstillet en Scene fra en af de store Danse-Estrader, hvor Parrene svinger sig muntert til Orkestermusiken i Skæret fra de ophængte kulørte Lamper. Ved Siden af er et gemytligt Selskab samlet ved et af Restavrationsteltene; en Soldat udbringer en Skaal for Socialismen — for der var ogsaa mange erobrede Soldater med paa Fælleden! Endelig er i Hjørnet til Højre tegnet en Skitse fra det lystige Liv, som rørte sig i Belysningen fra Festens store Effektnumer: Masten med den elektriske Glødelampe. Dansen gaar livlig paa det friske Grønsvær.

Nærværende Numer af „Ravnen" vil med disse Billeder fra Socialdemokratiets mandstærke Procession og storartede Folkefest vistnok være alle Deltagerne et kærkomment Mindeblad samt give Ikke-Deltagere et kraftigt Begreb om den Styrke, vi mægter at udfolde, og det Festarrangement, vi formaar at stille paa Benene.

Vise
om
Fuldmægtigen paa Frederiksberg.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Hasit vi fik paa Grundlovsdagen,
og der var en grulig Flagen
li'efra Gedserod til Skagen. —
Men for at gaa løs paa Sagen:
Medens Hjærterne paa Stand
for vor Grundlov stod i Brand,
har en brøsig Højremand
gjort en Venstrefest til Vand.

Det var hist paa Fred'riksberre,
at det saadan gik desværre,
en Fuldmægtig, Højreherre,
fælt ad Venstre monne snærre.

Al Kommando laa hos ham,
og han nægtede med Bram
Venstremænd en ærlig Dram
dem til Tørst og sig til Skam.

Ingerslev vil gærne knejse
i sit Birk for Højrespleise,
Men vil Venstre Flaget hejse
stikker Fyren a' paa Rejse.
Snavs imidlertid det gaar,
hvis hans Svend Kommando faar
og med Stædighed paastaar:
„Det har Fa'er sagt i Gaar."

Bramsen blæste paa Besværing
og Tobiesens Erklæring,
standsed' Værtshusholdernæring,
og da Thomsen kom i Gæring,
han ved Hjælp af sin Betjent
Thomsen fik i Hullet sendt,
Bryggervognene blev vendt,
og dermed var Brøvlet endt.

Folk gik rundt med svedig Pande,
nogle Politiet bande,
stor var Hjælpen maa man sande,
da Soldater kom med Spande.
Bramsen han var i sit Es,
tænkte nok saa veltilfreds:
Snak I kun om 66,
ingen Bajer, ingen Spids.

Naar nu vores Birkedommer
atter hjem fra Rejsen kommer
til den Fred'riksbergske Sommer,
har han Stads i sine Lommer.
Bolsjer, Kager og Lakris
til sin iltre lille Gris.
Raaded' vi, sku' han som Pris
ha'e af Fa'ers Birkeris.

Til dem, som blev hjemme.

„Guds død! Hvi kjender I ej Eders Styrke!"
H. Drachmann.

Hørte I ikke de manende Røster?
De lød fra Broder, de lød fra Søster!
De bad Jer træde ind i Rækkerne —
Dog frabad man sig — Skruebrækkerne.

Lued ej Hjærtet stolt ved Tanken
for Frihed og Lighed at træde i Skranken?
Gløded ej Hjærtet stolt ved Tonerne,
Der lød fra Arbejderbataljonerne?

Ej skal det glemmes, nej ingensinde,
I var derude, mens vi var derinde!
Der fandtes Børn og der fandtes Kvinderne —
Blussed ej Blodet Jer op i Kinderne?

Var Frakkerne lurvede, Stumperne „ude"?
Hvi mødte I ej i Jer Hverdagsklude?
Skønt festlig var Stemningen, mægtig Skarerne,
savned vi mange af Proletarerne.

Hørte I ikke de manende Røster?
De lød fra Broder, de lød fra Søster.
Mød da naar atter I hører Tonerne
Ellers kalder vi Jer for — Kujonerne?

En Arbejder.

Matzen og hans Søn.

En lille Knøs, der hedte Hans(en)
og havde været udenlands
ved Højres Grundlovsfest i Aar —
kom hjem til Matzens Andegaard,
og i dens lille sikre Ly
fortalte han nu stolt og kry
til Fryd for store som for smaa,
om hvad ved Festen dér han saa,
og skønt en lille Del var sandt,
var der dog meget Løgn iblandt;
thi en Ting læres ved Avisen,
at lyve groft — det bærer Prisen.

Hans Fader, gamle Henning, fik
en Formiddag sin Morgendrik,
imens hans kloge Søn, Krabaten,
ham læste for i Demokraten
om Tallet paa Arbejdertoget
og det var Tal, der batted' noget.

„Et svært Parti" — var Gubbens Ord,
da Tallene fra Sønnen foer. —
„Aa, Bagateller!" udbrød Hans (en),
i Forgaars var jeg udenlands;
jeg saa' et Tog, jeg aldrig Mage
har set til Tog i mine Dage;
ved Gammelstrand det kom imod mig;
først blev jeg blændet, men jeg stod mig.
— Som sagt, det Tog, det var saa stor,
ja, I kan tro mig paa mit Ord,
— jeg selv dog bedst det vide kan —
en 22,000 Mand.

„Ja, — sagde Fatter — rundt omkring
man ser saa mange sære Ting.
Se for Eksempel Venstrepressen,
en And er der gefundnes Fressen.
Den Presse er en Anstødsstén,
hvorpaa — moralsk — man brækker Ben,
naar man har løjet samme Dag,
det er en vis og afgjort Sag."

Om Ørene blev Knøsen hed,
af Panden sprang ham Angstens Sved.
„Hør! — raabte han — hør, Fader kær,
at lyve er vel ikke værd;
den Varme, vi har haft i Dag,
har gjort Hukommelsen saa svag,
og naar jeg mig betænker ret,
saa var det store Tog ej slet
saa stort, som jeg fortalte før,
dog næstendels jeg sværge tør,
det var, saavidt jeg huske kan,
omtrent paa 18,000 Mand."

Men Skrækken ham i Blodet gik
og Øje han paa Stenen fik,
og da han syntes den sig nærmed',
da trak han sin Papa i Ærmet
og raabte i sin store Knibe:
„Hør, Fa'er, I kan dog nok begribe,
jeg vilde gøre Løjer dog
da jeg fortalte om det Tog,
som jeg i Forgaars Middags saa;
det var ej saadan at forstaa,
det var — derpaa jeg sværge kan —
omtrent paa 13,000 Mand."

Men gamle Fatter Henning sa'e:
„Du er en dumme Dreng, ha, ha'
At ej Du fatter Stene-Fablen —
det var en Løgn, der løb af Stablen;
men din med Toget bær dog Prisen,
sæt derfor den blot i Avisen."

Socialdemokraternes F

Festtog den 5te Juni 1887.

Hvad Kragerne fortalte.

En Krage kom susende gennem Luften og satte sig i et Træ i Nærheden af Springvandet i Kongens Have.

„Da'! Da'!" sagde den til Kragefamilien, der boede i Træet. „Sikken et Brøvl her har været i Haven i Nat! Man skulde tro, her havde været Generalforsamling af Alliker."

„Ja! Ja! Og saa havde de smækket nogle Fyrpander med Fyr i op paa Træerne her omkring, og Flammerne slikkede op ad Stammerne. Jeg blev hel hed i Hovedet, jeg troede saamænd de vilde brænde Reden a'!"

„Sikken en Nedelighed! Men det bliver værre næste Aar, for efter hvad en Professor Matzen fortalte fra den røde Prækestol, de havde lavet inde paa Pladsen, vil næste Aar hele København gaa til Højre og komme her ind."

„Det skal man ikke stole paa; den Professor hører til Spøgefuglene, og de er noget i Slægt med Avisænderne; han tror ikke selv alt, hvad han fortæller."

„Ja, men Mælkemanden her nede holder „Aftenposten"; jeg kigger somme Tider lidt hos ham; hos ham har jeg selv læst det, og det trykte Ord er Sandhed."

„Da'! Da'!" sagde en Krage, som kom fra et Træ henne ved Herkulespavillonen. „Hørte I Talerne i Gaar? Min Gamle og jeg sad og saa paa hele Stadsen. Malermester Jensen havde faaet et Ord galt i Halsen, saa gik han i Stykker i Talen, og da alle Talerne var forbi, gik han hen bag Tribunen og rev Papiret med Talen i tusend Stykker. En Lap fløj op i min Kragerede. Jeg bruger den til Forskrift for mine Krageunger; det er de bedste Kragetæer jeg har set, ligesom de var malt. Nu sover Ungerne; de har jo ikke kunnet lukke et Øje hele Natten for al den Støjen og Raaben. Det er godt det kun er en Gang om Aaret."

„Det sagde Gartneren ogsaa, da han saa til sine Bede. Men den gamle Mand, der fik Lov til at pille Madpapiret op, fik en god Dagløn ud af det; der var nok seksten Tøndesække fulde."

„Da'! Da'!" sagde en Krage, der kom fra et Træ henne ved Indgangen. „Sikken et Haløj der var udenfor, da Porten var bleven lukket i Aftes Kl. ti. Der var en stærk Mand, der vilde rive Porten af Led, fordi Politiet ikke vilde lade ham komme ind. Han sagde, at han var Redaktør Hansen, og at han vilde sætte baade Politiet og Festkomiteen i „Avisen"."

„Det har han gjort; han har skældt Festkomiteen ud i „Avisen"; jeg læste det hos Mælkemanden".

Noget for noget. Lægen: Naa, Mester, hvad skal De saa have, fordi De har gjort min Rejsehue i Stand?

Bundtmageren: Aa, lad os ikke tale om den Bagatel.

Lægen: Jo, vist saa, enhver skal have noget for sit Arbejde.

Bundtmageren: Naa, ja, har jeg gjort en Huei Stand for Dem, saa kan De jo en Gang gøre en lille Nervefeber i Stand for mig eller min Kone.

Telegrammer til „Ravnen".

(Højres Bureau.)

London, 5te Juni. I Nord-England fandt i Nat en Kulgrubeeksplosion Sted. Kun 100 Arbejdere blev slaaet ihjel. 100 andre blev øjeblikkelig sendt ned i Gruben i deres Sted.

* * *

Berlin, 6te Juni. Kejserens Befindende er godt, nogen Pirring i Øjnene fraregnet. I Dag stod han op Kl. 10 og skiftede straks Skjorte. (Flip Nr. $15\frac{1}{2}$.)

* * *

Edinburg, 7de Juni. Arbejderne ved den eksploderede Grube vægrer sig ved at gaa ned i Jorden. Der er heldigvis rekvireret Militær og Politi.

* * *

London, 8de Juni. Dronning Victoria behagede i Morges at befinde sig ilde. Aanden ubehagelig. Lægerne har ordineret Spegesild og Løg, og nu gaar den godt igen!

* * *

Hamburg, 9de Juni. Et Bygningsstillads er styrtet ned og nogle Mennesker er komne af Dage. Men det var ikke andet end Arbejdere alle sammen.

Rygtet gaar her i Byen, at Bismarck skal have nyset tre Gange i Nat. Tredje Gang glemte Kammertjeneren at sige Prosit, hvorfor han øjeblikkelig fik sin Afsked. Der er telegraferet til Frankrig.

* * *

Brüssel, 10de Juni. Regeringen har for at afhjælpe den herskende Nød blandt Arbejderne bestilt for 16 Millioner Kr. Kanoner. Naar Arbejderne bliver skudt, formodes de nemlig ikke at ville lide Nød mere.

*

St. Petersborg, 10de Juni. I Dag hængt 5 Nihilister og sendt 500 til Sibirien.

Storfyrstthronfølgeren agter efter Forlydende at uddanne sig i Sang, da han skal være i Besiddelse af en meget smuk Stemme.

*

Konstantinopel, 11te Juni. Sultanen og den russiske Gesandt har hver faaet sig en ny Kone.

Udsigt til Krig.

* * *

Berlin, 11te Juni. (Efter Redaktionens Slutning.) Kejseren plirrer ikke mere med Øjnene. Udsigter til Fred.

To Prinsesser meldes frugtsommelige. Kirkeministeren har beordret Forbøn i alle Kirker.

Højre i Kongens Have.

(Af Tillæg til „Sangbog for Danmarks Højreforeninger" Nr. 9.)

Erindrer I, det var i Kongens Have,
vi stormed ind den 5te Junidag?
Vi først igennem Byen monne trave,
i Afstand tro vi fulgte vore Flag.
Med Kammerater gik vi under Løvet,
der hang med Blomster over grønne Sti,
|: selv Hyasinten bøjed sig bedrøvet,
vi tramped paa den, da vi gik forbi. :|

Og da vi ned i Bedene mon træde,
hvor Vaarens mange fagre Blomster stod,
i Støvet sorgfuldt bøjed' sig de Spæde,
fordi vi traadte paa dem med vor Fod.
Men dog vi lod, som intet var passeret,
vi fik jo Lov til her at holde Svir;
|: igennem Rosenfloret vi marschered,
og dækked' vore Spor med Madpapir. :|

Og sent om Natten blev da Knaldet sluttet,
vi sang Triumf, thi alt var gaaet saa godt,
vi havde pimpet og vi havde suttet,
og raabt Hurra ved Rosenborg Slot.
Vi havde hørt paa Plougs og Nysfels Tale,
vi havde grint af alt, hvad Matzen sa'e,
|: ja, hvis jeg blot som Jensen kunde male,
jeg vilde male hele Festen a'. :|

Kunstnerhævn.

Værten i „Oksen" havde noget stocsnudet bortvist en Professor i Magi, som kom og vilde give en Forestilling i hans Gæstgiveri. Oksefværten havde skældt Professoren ud for Landstryger og Svindler, og det maatte han lade sidde paa sig. Oksefværten var nemlig den rigeste Mand i hele Landsbyen, men ogsaa den gærrigste.

Heldigvis kom Professoren til Værten i „Det røde Kors", hvor han, for at vise en Prøve paa sin Kunst, straks ved sin Indtræden tog et Kronestykke ud af Værtindens Næse. Om Aftenen var Gæstestuen fuld af Nysgærrige. Taskenspilleren høstede Beundring og klingende Mønt. Korsværten havde endnu aldrig seet saa mange Gæster hos sig, og Tilskuerne var henrykte, kort sagt — alle var tilfreds med denne Aften — undtagen Oksefværten. Ærgerlig gik han frem og tilbage i sine tomme Gæsteværelser. Selv Byens Honoratiores: Skovfogden og Godsforvalteren, var i Dag bleven borte, og derfor stod det ny overtrukne Billard urørt; paa denne Tid plejede det ellers altid at samle en Del Stamgæster. Oksefværten var lige ved at revne af Misundelse. Den indtrædende Opvarter blev modtaget med en Ladning ufortjente Grovheder, men lidt efter lagde Værten og Opvarteren deres Hoveder i Blød, og de blev enige om, at det var bedst at anmode Kunstneren om en Samtale endnu i Dag.

Henad Kl. 10 kom Taskenspilleren og blev af Værten modtaget saa gemytligt som muligt. „Ja, hvis jeg var en Heksemester, lige som De, saa havde jeg ikke kunnet tage fejl af Deres ærede Person, men vi Landsbyfolk er altid noget indskrænkede, vi har saa lidt Levemaade, men det maa De være saa god, ikke at tage mig ilde op, og som Bevis paa Deres Forsonlighed drikke en Flaske Hochheimer med mig." Han førte ham hen til Bordet, hvor der var dækket med kolde Retter og nogle Flasker Vin. Magikeren vægrede sig ved at tage Del i Maaltidet, da han allerede i Dag var blevet saa rigelig beværtet, men en stegt Høne, nogle Skiver Skinke og et Par Flasker Vin vilde han nok tage med til Frokost næste Dag. Dermed var Værten godt tilfreds, sikker paa, at han næste Aften nok vilde faa Erstatning for det Tab, han havde lidt. Da nu Talen meget behændig blev drejet hen paa en Forestilling i Billardsalen, hvor ingen af de almindelige Kunststykker, men noget endnu aldrig seet skulde gives, rystede Taskenspilleren i Begyndelsen betænkelig paa Hovedet, men langt om længe gav han efter for Værtens Overtalelsesevne, og sagde:

„Ja, min kære Vært, dertil behøver jeg Forberedelser, hvorved jeg naturligvis ikke lader mig kigge i Kortene. De maa aflaase Døren for alle og enhver og rulle ned for Vinduerne . . . Godt! . . . Læg saa Nøglen her hen . . . Godt! Nu lader De Deres Tjenestefolk gaa i Seng og giver dem den Befaling, at de under ingen Omstændigheder maa komme her ind i Billardsalen før i Morgen tidlig Kl. 6."

Da Værten havde udført denne Ordre og igen traadte ind i Salen, saa han, hvorledes Kunstneren med sin sædvanlige Behændighed satte en Stol op paa det ny overtrukne Billard og efter at have prøvet, hvorvidt den stod fast, sprang han op paa den.

„Hr. Vært, hæld en dyb Tallerken halv fuld af det Salatolie, De har i den Flaske! . . . Godt!" — Han tog forsigtig mod Talerkenen og trykkede den op mod Loftet. — „Er Tallerkenen nu lige over Midten af Billardet? . . . Godt! . . . Tag nu en Billardkøe og hold fast paa Tallerkenen med den, til jeg kommer ned."

Kunstneren steg ned, tog Stolen fra Billardet og satte den paa sin Plads ved Bordet, tog derpaa sin Frokost under Armen og sagde, idet han gik ud ad Døren:

„Hr. Vært, jeg haaber herved at have opfyldt Deres ærede Anmodning og opført noget endnu aldrig seet i Deres Billardsal. Jeg anbefaler mig til Deres fremtidige Velvillie og ønsker Dem en rolig Nat."

Den ulykkelige Vært stod som fastnaglet og knugede med Billardkøen Olietallerkenen fast mod Loftet. Ved den mindste Bevægelse vilde den falde ned og ødelægge hans nye Billardklæde.

— — — — — — — — — — —

Om hvad der videre skete i denne Nat kan intet Paalideligt meddeles. Naboerne vil henimod Kl. 4 have hørt, hvorledes Oksefværten forgæves raabte paa sin Opvarter. Denne saa man den næste Dag gaa omkring med et Par blaa Øjne og hovne Læber, og paa det ny overtrukne Billard saa man lige paa Midten en Olieplet saa stor som en Møllesten.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Den kristjanshavnske „Hurtigmaler“ i Kongens Have.

Dirigenten (Carl Ploug): Mal væk, Jensen! Hvor var det De slap? (Ploug og Rüssel leder i Opskriften).
Jensen (højt): „Mangt et letsindigt Ord har lydt . . .“
Dirigenten: Det véd jeg sgu nok. Men kom bare med Fortsættelsen.
Jensen: Herregud, det er jo den der er bleven borte!

Nr. 25.

RAVNEN

Søndag den 19. Juni.

1887.

Under Jorden.

Under Jorden.

Hvor aldrig Sollys en Vej sig brød
boer uløste Kræfter til Lys og Varme;
der mylrer det nede; fra Jordens Skød
løftes dens Skatte ved stærke Arme,
mens Sikkerhedslampen døsigt skinner
paa mørke Blikke og blege Kinder.

Menneskets Snille har banet sig Vej
til Himlens Hvælv og til Jordens Indre,
for Vanskeligheder viger det ej,
thi Arbejdet slider dem stedse mindre.
Selv Snille og Arbejd' engang vil raade
vort Samfundslivs indre og dunkle Gaade.

Men til en velsignet og frugtbar Jord,
til Tankens Erobring og Dybets Skatte
blev Arbejd'rens Ejendomsret ej stor;
den Snak om Kultur kan ej han fatte,
fordi hans Arbejd', fordi Kulturen
spærrer ham inde bag Fængselsmuren.

Han graver sig ned i den mørke Grav,
som Guldet for Kapitalisten gemmer,
der Kulmanden Sulteløn man gav
og som Afregning Død eller brudte Lemmer
ved Gaseksplosioner eller — Geværet,
naar Strejken har hidkaldt Militæret.

Sørgende Enker og sultne Smaa
staar bøjet over de Dødes Baarer,
men flere Kulmænd i Døden gaa,
og Livet har Krav paa flere Taarer
før Mennesket tvinger Menneskets Snille
til bedre Værn imod Nøden at stille:

Et levende Værn af stærke Mænd,
af Dybets ringe skattede Slaver,
som villige gi'er sig i Døden hen,
som borer og hamrer og undergraver
til Grunden vakler, og Overklassen
gaar bort ved en Eksplosion af Gassen.

Socialdemokratiets Folkefest i Aarhus.

Vort Broderparti i Aarhus holdt som bekendt paa Grundlovsdagen en Folkefest, der talte dobbelt saa mange Deltagere som Højres og Venstres Fester tilsammen, nemlig en halv Snes Tusinde Mennesker.

„Ravnen" bringer i Dag et Billede fra denne Fest, nemlig Festpladsen ved Knudrisbakke. Den er omtrent 2 Tdr. Land stor, med høje Skrænter paa de tre Sider, mod den fjerde Side Udsigt over Aarhusbugten til Mols. Pladsen er beliggende lige i Udkanten af Aarhus med en smuk Udsigt over Byen fra Skrænten, hvor Billedet, der er en Gengivelse af et Fotografi, er taget.

Det store Arbejdertog samledes i Frederiksallé, og drog herfra gennem Byen til Festpladsen. Processionen var særdeles imponerende. Den talte 21 Foreninger, nemlig samtlige politiske og faglige Organisationer i Aarhus og et Par Arbejderforeninger fra Omegnen. I den mægtige Procession taltes omtrent lige saa mange Faner og desuden Bannere, paa hvilke flere af Socialdemokratiets Krav var betegnede.

Ved Indgangen til Festpladsen var rejst en Æresport med Indskrift: Frihedens Mænd, bryd Trældommens Aag. Pladsen var særdeles smukt dekoreret. Fra den af de røde Faner omgivne Talerstol tolkedes for den store Arbejderforsamling de Krav og Forhaabninger, der er fælles for Danmarks Arbejdere som for Arbejderne Verden over.

Det var første Gang vi i Aarhus holdt særlig Fest paa Grundlovsdagen, og hverken Højre eller Venstre kunde med den bedste Villie nægte, at Dagen kom til at tilhøre Socialdemokratiet. Det moralske Indtryk fra denne Fest vil styrke Arbejderpartiet i det offenlige Omdømme og bidrage til dets Fremgang.

At vort Parti i Aarhus kunde udfolde en saa stor Styrke paa den for alle Partier almindelige Mønstringsdag, at Arbejderne faar at se, at de, naar det gælder at udfolde Masserne, er de mange og langt overgaar de to andre Partier — det giver Tillid til egen Kraft, Mod, Selvbevidsthed og Haab. Derfor glæder det os at kunne præsentere „Ravnen"s Læsere et Billede af Folkefesten i Aarhus. Billedet er taget under den alvorlige Del af Festen, ved hvilken der holdtes Taler af d'Hrr. Marott, Harald Jensen, F. J. Nielsen og en Kvinde.

Senere spredtes Deltagerne for at fordrive Tiden paa forskellig Maade. Om Aftenen oplystes Festpladsen ved Hundreder af kulørte Lamper og Fakler og det hele lignede, set udefra, en stor oplyst Salon. Kl. 12 sluttede denne mindeværdige Fest.

Forslag til Lov
om
Arbejderboliger.

(Udarbejdet af Mal-mig-den-Jensen og Grosš. Ryssel.)

§ 1.

Alle de gamle Huse, hvori Arbejderne boer, faar ved denne Lov Bemyndigelse til at blive staaende. Det er nemlig sandsynligt, at de paa den Maade omsider vil falde om af sig selv, og man er da af med dem paa den allerbilligste Maade.

§ 2.

Som Tilsynshavende med mulig forekommende fugtige Kældere beskikkes Murermester Ette, som ved tidligere Lejlighed har fyldestgørende godtgjort sin Adkomst til at beklæde dette Tillidshverv. Kælderbeboerne i de gamle Huse vil da være sikre paa at komme til at føre en betrygget Tilværelse. Hvis den Tilsynshavende ette skulde kunne bestride det ham overdragne Hverv, tillades det ham at søge Assistance hos Professor Matzen, som formentlig er velkendt med Fugtighed (om end maaske særlig i de øverste Etager).

§ 3.

Eventuelle Reparationer overdrages udelukkende Medlemmer af „Arbejdernes Værn". Særlig hvor det gælder Arbejder af den Natur som at brække Skruer, rende sig Stager i Livet, overkalke gammel Raaddenskab og fernisere svampede Afstivere samt lignende Fuskværk vil disse Folk sikkert kunne gøre god Nytte. Kun bør man ikke stille for store Fordringer ad Gangen, da det maa erindres, at „Værnets" Murerforening kun tæller 3 Mand og en Dreng, Tømrerforeningen kun 1½ Svend og Smedeforeningen ikke meget mere end c. 2 Lærlinge. Alt Malerarbejde sorterer under Mal-mig-den-Jensen fra Kristianshavn.

§ 4.

Borgmester Borup og Tømrermester Kayser, som nærer saa megen Forkærlighed for de gamle Rønner, betinger sig Aftægt i en Bagstue i Brøndstræde, naar de dumper ved næste Borgerrepræsentantvalg. Ligemaade forbeholdes en lille Kælder i Vognmagergade Manufakturhandler Ryssel til en beskeden Handel med Traad og Garn, i Henhold til Næringslovens § 52, paa hans gamle Dage, naar han har spillet Fallit med sin storpolitiske Kræmmerbutik. De nævnte Herrer vil først ved dette Arrangement til Fulde lære at paaskønne Behageligheden og Velværet ved det stadige Ophold i bemeldte Kvarter. Det interessante vrimlende Dyreliv og den pragtfulde Udsigt vil frembyde rig Afveksling for dem i deres Alderdom, og den sunde Atmosfære vil sikre dem et langt Liv og en sen Hedenfart.

§ 5.

Denne Lov træder i Kraft med nærværende Numer af „Ravnen". Forslagsstillerne har samtidig hermed udarbejdet en Betænkning om Opførelsen af en ny Kongeborg, hvilket maa antages at være langt mere paatrængende nødvendigt end Omreguleringen af de saakaldte usunde Kvarterer. Forslagsstillerne formener hermed tilstrækkelig at have godtgjort, at det atter er Socialdemokraterne, som vil rive ned, og at kun vi vil bygge op.

Ny Tivolivise.

Mel.: Julia Julia.

Om Tivoli der stod et Slag
i Magistraten forleden Dag;
— de slemme Negle vil ha'e det væk,
og gav det derfor det første Knæk.
Tivoli! Tivoli!
Du er bleven for triveli'!
Tivoli! Tivoli!
Du er triveli'.

I Haven havde vi det saa rart,
med Rutschbane og Billard;
blandt fine Folk ku' man altid gi'en —
for Jøsses — vi havde jo Balduin!
Tivoli! Tivoli! osv.

Men nu er Glæden snart forbi,
og Tivoli mister sit Trylleri,
thi Borgerrepræsentanterne
vil skære Stykker af Kanterne.
Tivoli! Tivoli! osv.

Det prægtige „Krystalpalads"
skal bort, for at der kan blive Plads,
og hvis de lukker „Kisten" a',
en Pind til „Kisten" bli'er det da.
Tivoli! Tivoli! osv.

Er derfor det ikke skrækkeligt,
ja rentud gruopvækkeligt,
at gøre Tivoli den Kval,
selv om man har Aktier i „National"!
Tivoli! Tivoli! osv.

Men sikkert nok vil Robert Watt
være Mand for Tivolis Hat,
vi frygter derfor ej, at vi
skal miste vort prægtige Tivoli!
Tivoli! Tivoli!
Du er bleven saa triveli'!
Tivoli! Tivoli!
Du er triveli'!

Paa Dyrehavsbakken. Manden, der forevifer Damen uden Underkrop, raaber ind i Teltet: „Saa, nu kommer der Folk hen ad Bakken! Skynd Dem at blive færdig, ellers tager jeg en anden; der er ingen Mangel paa Damer uden Underkrop!"

Socialdemokratiets Fes

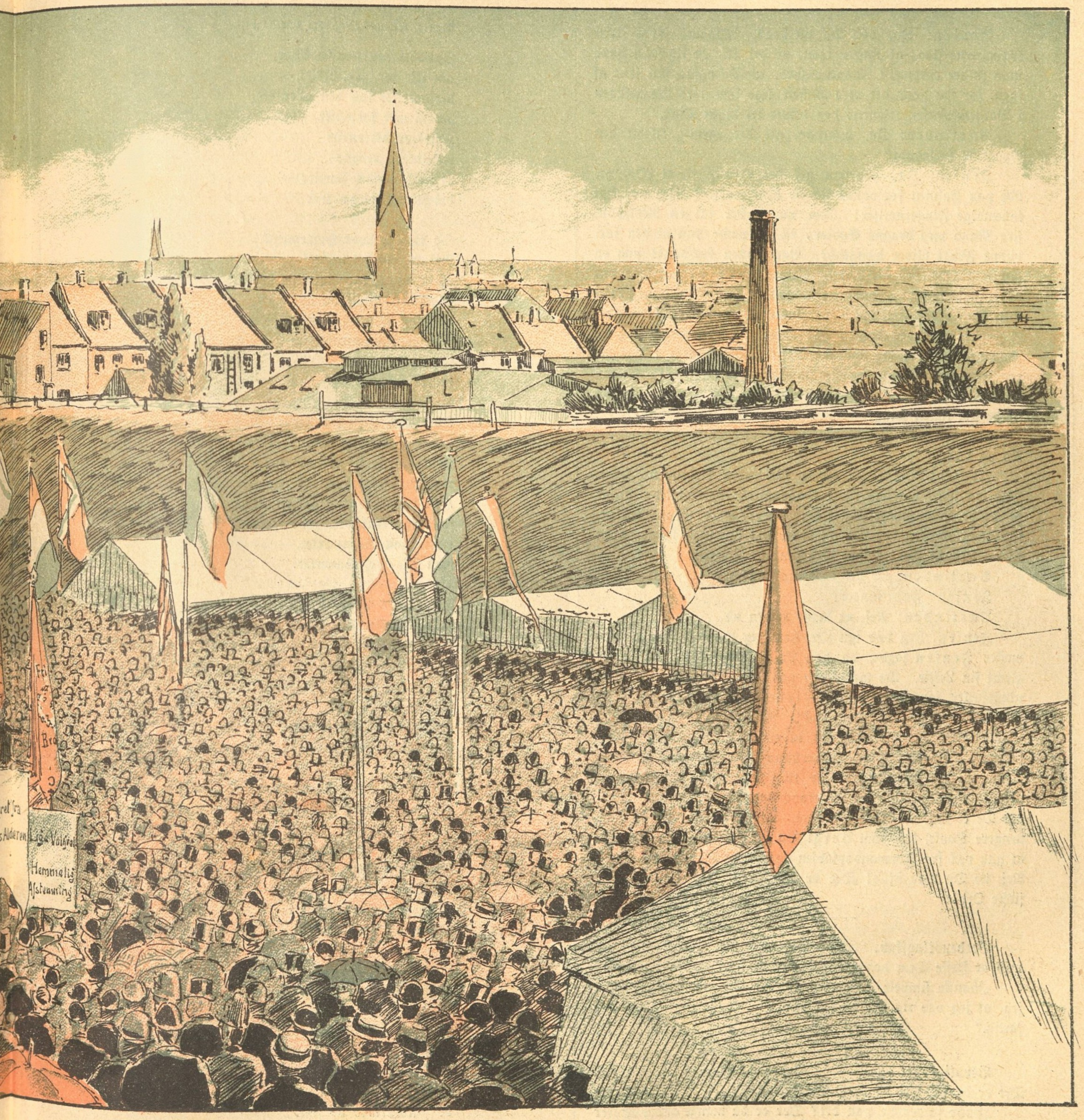

st i Aarhus den 5te Juni 1887.

Ved en Seksogtreds.

Jensen: Ja, véd De nu hvad, Madam! fordi Urtekræmmerne slaar af Kaffen igen, er det ikke en ligefrem hvad man kalder europæisk Nødvendighed, at De ogsaa skal slaa af igen, for saa gaar det med Kaffen lige som med Byggeloven i Borgerrepræsentationen: den bliver til ingen Ting.

Værtinden: Ja, hvordan gik det egenlig til at den Byggelov forsvandt?

Jensen: Ja, hvordan gik det egenlig til at Æblerne ude paa Holmen forsvandt før de blev modne? Det var kun tohændige Fingerøvelser! Men nu er der sat en Æblepost, fire Mand med dragne Sabler, til at passe paa at den forbudne Frugt bliver hængende. Byggeloven forsvandt paa en anden Maade, den gik gennem flere Hænder, og saa blev den borte saadan under Haanden; man vidste den skulde blive borte, men man vidste ikke, hvem der skulde faa den til at forsvinde. I Folkethinget var det en god Lov, i Landsthinget slog de Faconen af den, og da saa Vanskabningen kom i Borgerrepræsentationen sagde de vise Mænd: Det er slet ikke saadan en Lov, Arbejderne har forlangt — væk med den! — og saa fik de slet ingen Ting!

Værtinden: Ork Gud, Jensen, vi faar saamænd aldrig Ro og Orden!

Jensen: Det sagde ogsaa Gartneren i Kongens Have. Ikke saa snart har han faaet Madpapiret, de knækkede Lilier og de brækkede Grene skaffet bort efter Højres Grundlovsfest, før Damekomiteen kommer og beder om den maa laane Haven til en Fest til Fordel for Fædrelandets Forsvar.

Værtinden: Er det ogsaa forsvarligt?

Jensen: Fædrelandet?

Værtinden: Nej, at laane Haven ud.

Jensen: Jeg véd sgu ikke, hvad jeg skal sige, som Malermester Jensen sagde, da han skulde holde Tale og havde glemt sin Lektie. De maa huske paa, det er Venner og Meningsfæller, som Kommandør Giødesen sagde, da han vilde slaa Tivoli ihjel med „National". Nej, hvis vi en Gang vil lave en Fest, Madam, saa kan vi maaske til Nød faa Møbellaaner Lundquists ny Traverbane at laane mod en billig Rente, og den kan De køre ud til i Sporvogn, hvis De vil udsætte Dem for, at en Sporvognsmissionær spørger Dem, om De er anstændig. — — Naa, Kristoffer, Du gør nok en længere Pavse, lige som Berg! Du har maaske ogsaa i Sinde at gaa væk fra Formandspladsen og mælde Dig ud af Spillet? Nej, tie Du bare stille! Det er ikke Dig, der skal tale det sidste Ord!

Verdensklogskab. „Hvorledes har De baaret Dem ad med at skaffe Dem denne uhyre Rigdom, og at beholde den?"

„Ganske simpelt, ærede Ven! Da jeg var fattig, sagde jeg, at jeg var rig, og da jeg blev rig, sagde jeg, at jeg var fattig."

Beroligende. „— — — De taler bestandig om en Æsel. Det er da vel ikke til mig, De sigter?"

„Hvor falder De paa det? Der er da mange andre Æsler end Dem."

Hvad der betaler sig.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Oppositionen straffet blier,
om ikke her, saa hisset,
dersom ikke los den gi'er —
derom vær forvisset.
Højre er det eneste
retteste og reneste
af vort Lands Partier —
det selv Estrup si'er.

Og saa se, hvor Højremænd
Tak og Fordel høster!
Selv en Tømrer hjælpes hen
til Amerikas Kyster.
Er man Ven og Kammerat
med en Kammeradvokat
senere og førend
bli'er man Smith paa Døren.

Ham med Næseklemmerne
heller ej man glemte,
skønt han ej fik Stemmerne
rigtigt fat i femte.
Han i Holmgang gik en Tid,
stred saa kækt den gode Strid
og fik saa Sejerværket,
men ikke Sejersmærket.

Ferslevs Blade kan omtrent
holde Venstre Stangen,
og han fik for sit Talent
Etatsraad-Rangen.
Sandelig, fortjent det er'en,
han er ret et Presse-Jern, —
og hans „Aftenpost" er
et Geniets Foster.

Fred'rik er en Konkurrent,
som Strandberg næppe priser,
thi han giver ud paa Prent
de dejligste A—Viser;
Kakkeduen plaprer dem,
Redaktøren kaprer dem,
og Højre gi'er den Brave
Midler til en Mave.

Og naar nu jeg nævner, at
Højres Cicerone
i Fortolkning, Henning Matzen skal være Crone,
hvis en anden ej det bli'er —
da De sagtens Ret mig gi'er
i, at Højre hytter sine,
de simple med de fine.

Postvognen.

En Rejsende vilde køre med Posten. Han gik hen paa Postkontoret og løste en Billet, besørgede derefter nogle Forretninger og kom tilbage just som Postvognen satte sig i Bevægelse.

„Holdt, holdt!" raabte den Rejsende, „jeg kører med!"

„Her er ingen Plads!" svarede Postillonen.

„Jeg har Billet! Min Plads vil jeg have! Er der en Anden, der har taget den, maa han stige ud."

„Nej, det gaar ikke saadan til!" svarede Postillonen. „Hvem som vil, stiger ind saa længe her er Plads og betaler i Vognen. Hvem der kommer først til Mølle faar først malet."

Saa blæste han i Hornet og Vognen rullede afsted.

Rasende stormede den Rejsende hen til Postmesteren for at paatale den Uret, han havde lidt; men han fik det lakoniske Svar, at saadan havde det altid været og herved var intet at gøre.

Ærgerlig over at skulde være nødt til at blive endnu en halv Dag i denne Ravnekrog, gik den Rejsende hen paa Hotellet og skrev en Klage til Direktøren for Postvæsenet. Endskønt han havde undertegnet Skrivelsen med sit fulde Navn og Adresse, gik der dog hele Maaneder uden at han fik Svar, og han havde næsten glemt hele Historien, til han en Gang igen kom til den samme lille By.

„Halløj!" tænkte han, „her var det jeg ikke kom op at køre, endskønt jeg havde Billet; denne Gang maa jeg være mere praktisk."

Længe før Afgangen valgte han sig den bedste Plads i Vognen. Afrejsen nærmede sig, hver Plads var optaget. En Herre kom ind og kunde ingen Plads finde.

„Aha," tænkte den Rejsende, „nu gaar det ham som det sidst gik mig!"

Og han lo skadefro ved sig selv.

Postillonen forlangte at se Billetterne. Vor Rejsende var den eneste, der ingen Billet havde.

„Vær saa god at stige ud, min Herre — denne Herre har Nr. 2."

„Tillad mig at bemærke," svarede den Rejsende, „De har en Gang selv sagt mig, at man betalte i Vognen, og den, der kom først . . ."

„Ja, det var tidligere, men saa fandt et tosset Menneske paa at klage til Direktøren, og saa blev det forandret."

Den Rejsende kom i en Fart ud af Vognen, der rullede bort. Han sendte først en Forbandelse efter den; men straks efter gjorde han det fromme Løfte, aldrig mere at skrive Klage.

Unødvendig Artighed. Lejeren: I Deres gamle Hus var De altid en meget elskværdig Vært, men jeg maa tilstaa, nu er De det stik modsatte.

Værten: Ja, det tror Fanden! I min gamle Kasse var jeg nødt til at være elskværdig, for at faa Folk til at blive boende; men her i det nye Hus har jeg Gud være lovet ikke nødig at være venlig mod mine Lejere.

Sypigens Sang.

Den Gang, da jeg kun var en lille Tøs
og boede der omme i Naboløs,
man altid mig fandt iblandt Drengenes Trop,
jeg spillede Klink og jeg spillede Top,
jeg løb paa Skøjter, jeg leged' Skjul,
jeg flagrede om som en Sommerfugl.

Da siden jeg maatte fra Morgengry
til silde om Aftenen sidde og sy,
jeg følte saa godt det var mod min Natur,
at sidde og sukke som Fuglen i Bur;
og Systuen fandt jeg saa trist og saa trang,
og Tiden — den var mig saa kedelig lang.

Ja, kunde jeg følge mit Hjærtes Lyst
saa vilde jeg drage til fremmed Kyst!
Jeg fri vilde være som Fuglen i Luft,
jeg Blomsten vil plukke og nyde dens Duft!
Men Vingen er stækket, jeg blive her maa —
den tør ikke flagre, som Skørter har paa!

Taknemlighed. Er Du bleven gift? Hvorledes er det gaaet til?"

„Ganske simpelt! Min Værtinde var saadan en skikkelig Kone, hun gjorde mig saa mange Tjenester, stoppede mine Strømper og syede Knapper i mine Bukser, og for saa en Gang at vise hende min Taknemlighed, saa giftede jeg mig med hendes Datter."

Egoistisk Ønske. „Jeg forsikrer Dig, kære Fætter, det Stykke, min lille Elise nu spillede paa Klaveret, er overordenlig svært."

„Svært! — Det havde været endnu bedre, hvis det havde været helt umuligt."

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Kun Behændighed.

Efter at vi nu har delt Pengene mellem Embedsmændene og Officererne, bør vi ogsaa tænke paa Arbejderne. Ser De, mine ærede Herskaber; nu lægger jeg 4 Millioner til en Byggelov i min venstre Haand og siger: Hokus, Landsting, Liebe, Filokus — vips er de ovre i den anden Haand. Og naar jeg saa siger nok en Gang: Hokuspokus, Borger-Borup, Filurius — allemars, saa er de helt og holdent i Statskassen igen.

Nr. 26.

RAVNEN

Søndag den 26. Juni.

Møderne Lørdag den 18de Juni.

1887.

Arbejderne strømmer til „Aftenstjernen“ og „Gimle“.

Forsvars-Sct. Hansaftens-Spil.

(Forspil til Højres paatænkte Forsvarsfest i Rosenborg Have.)

Dyrehaven Sct. Hansaften. Smaa og store Konservative, Forsvarsvenner og Kanon-Fruer og Frøk'ner mellem hverandre.

Personerne:

En Forsvarsdreng............. Frederik Hansen.
En erotisk Natur.............. Lars Dinesen.
En Deklamator .... Maler Jensen.
En Sanger.................... Kommandør Carstensen.
En Mand med en Perspektivkasse Matzen.
Kirsten Piil.

En Forsvarsdreng.

Forsvarssager i Massevis!
Alt kan købes til billigste Pris.
Daaser med Estrups og Nellemanns Navn,
Portræt-Medaljer af Bahnson og Ravn,
af Forsvarsturnyrer og Strømper et Slæng —
jeg er en god lille Forsvarsdreng.

Vort Land har Kanonfeber havt saa længe,
nu kan det nok til lidt ekstra trænge.
De Penge, vi her faar ind, som vi haaber,
gi'er vi gamle Muiter til Forsvarsdraaber,
saa rejser hun sig igen af sin Seng, —
jeg er en god lille Forsvarsdreng.

En erotisk Natur.

O, hvor det er dejligt med saadan en Trængsel,
efter den har jeg altid en knusende Længsel!
Man kommer de yndige Piger saa nær,
træder paa deres Tæer:
Straks mit Hjærte som sydende Lava brænder
i alle Kanter og Ender,
naar en Forsvarsfrøken et Blik mig sender.

En Deklamator.

Jeg taler paa min egne beskedne Vis
her, som jeg det gjorde i Jægerspris.
Jeg er Forsvars- — men ikke Byggelovsven,
naar der bygges til Arbejdere, — Arbejderven
vil jeg lige fuldt kaldes, — kan Du male mig den!

En Sanger.

O, elskte Land med Skov og Sø,
med skønne Møer og Fruer,
hvis Hjærte banker og hvis Barm
af Forsvarshede luer!

O, skønne By ved Øresund!
de arbejdsløse Hære
altid i Dig et Hjem jo fandt,
„hvor der er godt at være".

En Mand med en Perspektivkasse.

Kom Venner, skynd jer! Her I ser
Højrepartiets Koryfæer.
(Man samler sig om Kassen.)
Her ser I Verdens største Taler —
for Resten er han ogsaa Maler —.
Han maler daarligt, taler slet,
derpaa han kendes meget let.
Men Gudbevars! Sligt tænker man!
At sige det gik aldrig an.
(Skifter Billedet.)
Her ser I Dinesen gør Kur,
(Skifter)
Herr Rysse l faar et Lommeuhr.
(Skifter)
Her rækkes Hindenburg et Flag,
hvorpaa staar skrevet: „Arvesag".
(Skifter)
De Mænd, som her er sovet hen,
er Kommunalbestyrelsen.
(Skifter)
I Gaden, som I øjner hist,
kan kende Knabrostræde vist.
(Skifter)
Det er den Have skøn og stor,
der straaled i sin bedste Flor
før Højres Tog drog ind deri —
nu ligner den en Svinesti.
(Alle stirrer henrykte paa Billedet. — Skifter.)
Her ser I nu et Kabinet, —
I kender allesammen det —.
Det er det Sted, hvor Viddet bo'r:
„Avisens" Redaktionskontor.
Se hist paa Stolen troner kækt
min Frederik, den slemme Knægt,
der hos hver Moder i vort Land
gør Tjeneste som Bussemand.
Hvor er han dejlig tyk og rund,
og Lunet spiller om hans Mund,
han véd alt, hvad paa Jorden sker,
og har bestandig Fødselsveer
med denne Verden af Ideer,
der rummes bag hans Pandes Hvælv, —
kortsagt: han var, han er sig selv.
(Skifter)
Her ses af Landstingsmænd en Kreds
der spiller Whist og Seksogtreds.
(Skifter)
Her slagter Vaabenbrødre Gries.
(Skifter)
Og her ta'er Rosen sig en Pris.
(Skifter)
Og her ses Kampens store Mænd:
Mens modigt Helten Carstensen
viden om Lande foer paa Tog,
kækt Grove Sultens Drage vog.
(Skifter)
Til Slut ser I en Klippetop,
hvoraf en Vandrer klavrer op.
Fra Toppen vinker Stav og Ring,
men Stien gør saa bratte Sving.
Se, Vand'ren træder fejl, — han skred,
og ruller nu af Fjældet ned;
men hist staar Crone paa dets Top,
og det var mig, som vilde op.

(Han sætter Laaget paa. Under vilde Brøl forlader Forsvarerne Bakken. Maanen staar op. Kirsten Piil kommer vandrende og standser ved Kilden.)

Kirsten Piil.

Rind kun, min Kilde, rind I svale Bølger,
men sagte, stille, fredeligt I rinde,
ej vildt og voldsomt maa I larme, som
den Sværm, der nys min Kildes Fred forstyrred.
Ved Larm og store Ord og Lovløshed
er end i Verden aldrig vundet Seire.
Skal atter Frihedstræ paa Danmarks Tilje
staa grønt, maa Loven være „Folkets Vilje".
(Hun forsvinder i Skoven.)

Automatiske Valg-Vægte.

„Ravnen"s Redaktion har modtaget følgende:

Hr. Redaktør! Begrundet paa et i „Dagens Nyheder" fremkommet Forslag om ved fremtidige Rigsdagsvalg ikke at tælle Stemmerne, men at veje dem, har undertegnede Selskab straks ladet sig det være magtpaaliggende at forbedre sine saa fordelagtig bekendte Simplex-Vægte, saaledes at de tilfredsstiller ethvert Højreblads og enhver Højremands billige Fordringer.

Da Konstruktionen nu er færdig, vil der blive indgivet Andragende til det høje Ministerium om Patent paa disse vore nye Vægtes Opstilling allerede ved de førstkommende Rigsdagsvalg, og de frembyder da følgende Fordele:

1) Stemmegivningen simplexiceres, idet Vælgeren kun behøver at træde op paa Simplexvægten, der da meget hurtig, under Valgbestyrelsens Kontrol, vejer ham færdig, og viser hvor meget han tæller.

2) Enhver Vælger lægger et Pengestykke i den over Viseren anbragte lille Aabning, og han vejer da nøjagtig i Forhold til sine Penge.

3) Hvis en ubemidlet Vælger træder op paa Vægten og kun lægger 5 Øre i den, vil han blive vejet og funden for let. Lægger han ingen Ting i den, stemmer Vægten slet ikke og Vælgeren som Følge deraf heller ikke.

4) Godsejere vejer paa Simplexvægten som paa en almindelig Kreaturvægt. Resultatet noteres pr. Høved. Officerer og andre højtstaaende Militære betaler kun det halve men vejer alligevel det dobbelte.

5) Naar alle Vælgere er vejede, er det Partis Kandidat valgt, hvis Vælgere har vejet mest. Mulige Valgklager afgøres af Rigsretten.

Hermed er de vægtigste Grunde, der tæller op for det nye System, fremsatte, og de vil forhaabenlig veje godt til hos enhver, der har blot den simplexeste Forstand paa Betydningen af denne Opfindelse, som til Ære for Opfinderen, Redaktøren af „Dagens Nyheder", vil blive benævnt: de Carl Carstensenske Tivoli-Folketings-Valg-Vægte.

Saa snart det forventede Patent er indløbet fra det højtærede kongelige danske Ministerinm, vil de nye Valg-Vægte straks blive opstillede til ærede Vælgeres Afbenyttelse.

NB. En Borgerrepræsentant-Valg-Vægt, forbedret Konstruktion, er ligeledes under Udarbejdelse.

Med Højagtelse:

Det hollandske Selskab „Simplex" til Indførelse af Tivoli-, Valg- og andre Vægte.

Dansen og Sangen i Lunden.

Gammel Sommerrevy-Melodi.

Derude i Lunden,
hvor Teltene staar,
i Søndagskvældsstunden
Tallerkenen gaar.
De yndige Skovpi'er
i bare Figur,
de slet inte slov bli'er,
naar Mandfolk gør Kur,
men stadig den dog gi'er
i Moll og i Dur.
Deri Rothe ej
kunde finde sig,
skønt han har væt ung engang.
Han har kun Lyst,
han har kun Lyst
til Spøgelse og Salmesang.

Og omme i Dalen
hvor Skovkrattet staar,
formastelig Talen
ved Øllruset gaar.
Der ildnes ved Drikken
ungdommeligt Sind,
mens Hornmusiken
ta'er Femøren ind, —
men Landliggerkliken
gør derover Vind. —
Thi de smækker sig
og de lægger sig
i det dunkle Egekrat,
og holder af
og holder af
at sværme i den lyse Nat.

De Grøndalske Minder
fra Lunden skal væk,
og dens Sangerinder
skal ha'e deres Knæk,
Grundejerne ikke
den Morskab forstaar,
en Omvej de stikke,
naar Hopsaen gaar,
naar Hanne og Rikke
hos Herrerne staar.
Det Uvæsen kan
ingen „grundig" Mand
længer tavs sig finde i,
fordi hans Grund,
fordi hans Grund
den derved taber i Værdi.

Ved Mødet forleden
Hr. Frederiksen bøs
Usædeligheden
paa Livet gik løs;
han mest dog beklaged'
at man paa det Felt
saa Dannebrogsflaget
bli' hejst fra hvert Telt,
mens Utugten bag 'et
gaar for sig saa fælt.
O hvor sædelig
og hvor fredelig,
det kan vistnok Rothe li'e.
Jeg siger Hum —
jeg siger Hum —
der er sgu Humbug med deri.

Forsamlingen beslutter, at Byg

ygningen den 18. Juni.

gelovforslaget skal optages paany:

De gamle Rønner.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Mel.: Det gamle Træ, o lad det staa.

De gamle Rønner, lad dem staa
til af sig selv de vælte,
om ogsaa Grunden, hvor de laa,
kun er et bundløst Ælte,
om vi i Sommervarmen saa
Beboerne halv smælte
de gamle Rønner, lad dem staa,
dem maa I ikke vælte.

At sløjfe dem, o! derfor maa
I endelig ej stemme!
De gamle Rønner vidne paa:
„Man staar sig godt herhjemme!"
De viser Modet hos de Smaa,
der raadner op som Helte —
de gamle Rønner, lad dem staa,
dem maa I ikke vælte!

De Værnede.

De Værnede vilde have sig en Fane; nu mente de, de havde faaet en i deres Midte, der havde Kræfter nok til at bære den. De havde oplevet to Grundlovsfester, som de ikke havde kunnet være med til, fordi de var for faa og uden Fane; som Undskyldning blev der nok sagt, at „Værnet" ikke var politisk, men det var netop det, det var. Af samme Grund kunde de ikke fejre deres første Stiftelsesfest, men den anden vilde de fejre; nu havde de vænnet dem til at være faa, og —

Hvor salig er den lille Flok,
som Ette kendes ved!

det var deres Trøst.

De vilde have en Fane. Men den Tid var forbi, da Fanerne faldt ned fra Himlen; naar der nu skulde være noget ved en Fane, saa maatte den være skænket af Kvinder. De havde rigtignok aldrig mærket, de havde Veninder, men de vilde dog prøve deres Lykke, og saa gik de paa Frieri.

„Gode lille Frøken Hansen, tag og sæt Dem i Spidsen for en Fane."

Men Frøken Hansen blev fornærmet over, at de Værnede saa ligefrem henvendte sig til hende; hun vrikkede med Turnyren og svarede ikke.

Saa gik de til den næste.

„Kære Frøken Wulff, skaf os en Fane!"

„Hvorledes skulde den se ud?"

„Det har vi tænkt at tale med Birger Hansted om, han er med paa Fanespørgsmaalet og har saadan god Forstand paa Farver og Symboler; saa kan han udtale sig derom i „Avisen" og tjene de Par Øre med; han kan nok trænge til det, stakkels Fyr, det er længe siden han har haft Bid."

„Hvad mener De om en sort itubrukken Skrue i gul Grund?"

„Den er vist for tydelig!" sagde de Værnede og gik; de blev nemlig fornærmede, og det var dog ikke Frøken Wulffs Hensigt; men hun var nu vant til at omgaas Søfolk.

Saa gik de hen til Frøken Langballe. Det var saadan en rar ung Pige, hun vilde nok gøre noget for dem, naar det ikke kostede hende selv noget. Hun vilde have Fanedugen skulde være violet, for det var Venskabets Farve. For Resten henviste hun dem til den gamle Frøken Jørgensen.

Frøken Jørgensen saa paa dem med sine kloge Øjne og sagde:

„Venskab er fivelet,
sig mig, hvor findes det?

Mange er kaldet; men syv Mand om en Fane, det er skaldet! Det er stidt at bære sin Svaghed til Skue!"

Og saaledes fik „Værnet" ingen Fane.

Forretnings Afstaaelse.

At jeg har overdraget Forhandlingen af mine bekendte udmærkede Frihedssange til Politidirektør Crone, meddeles herved. Og haaber jeg, at den Velvilje, der hidtil er bleven mig og mine Sange til Del, ikke maa blive konfiskeret, men overført paa min Efterfølger.

Ærbødigst
Carl Ploug,
Formand for Danmarks Højreforeninger.

I Henhold til ovenstaaende anbefaler jeg mig til det ærede Publikum med Restoplaget af Carl Plougs konfiskerede Sange. Mit Princip skal ligesom min Forgængers være: Væk med Bajonetterne, væk med de politiske Fængsler, Frihed, Lighed, Broderskab!

Crone,
Raad- og Domhuset.

Efterlysning.

Paa Vejen fra Kristianshavn til Jægerspris og tilbage igen har Højres Arbejder (!)- og Vælgerforening for 9de Kreds sidste Søndag været saa uheldig at tabe Hovedet. Da det vil være ganske værdiløst for den retsindige Finder, bedes enhver, der maatte antræffe bemeldte Forenings Formand, Mal-migden-Jensen, om at indsende ham snarest mulig til Undertegnede, eller at indlægge Billet, mærket „Bortkommen Statist", paa nærværende Blads Kontor.

Sophus Neumann,
1ste Komiker,
Frederik den Syvendes Gade.

Rejsen til Jægerspris.

Jensen, Malermester.
Peter, hans Dreng.

(Handlingen foregaar i et Skur paa Orlogsværftet.)

Peter: Hør, Mester! var Mester ikke med til Jægerspris?

Jensen: Jeg stikker Dig en Pris lige i Snuden, hvis Du en Gang til kommer med et saadan dumt Spørgsmaal! Var det maaske ikke Højre-Kristjanshavnerne, der var paa Jægerspris, og er jeg maaske ikke deres Formand?

Peter: Jo, det er sandt nok, Mester! Men jeg véd da, at Mester har holdt Prøve paa to Taler for mig, og derfor kan jeg ikke forstaa, at Mester ikke har afholdt to Taler.

Jensen: Nej, jeg er bleven Totalafholder med Hensyn til at holde to Taler.

Peter: Den er sgu go', Mester! Den har Mester bestemt hugget fra Matzen, for Matzen kommer altid med saa mange grinagtige Kældermænd, naar han holder Taler. Han er da ikke bleven Totalafholder?

Jensen: Nej, Du behøver ikke at være bange.

Peter: Saa gik Mester altsaa itu i Jægerspris lige som i Kongens Have, siden Bladene ikke har omtalt Mesters Tale med et Ord.

Jensen: Nej, jeg blev Ordstyrer.

Peter: Skulde Mester styre Ordet for de andre?

Jensen: Ja, natyrligvis!

Peter: Det var en grinagtig Indretning! Mester kan ikke styre sine egne Ord, og saa skal han styre andres!

Jensen: Styr nu din Tunge, Peter!

Peter: Mester bliver da nok en Gang en stor Mand!

Jensen: Jeg haaber det, Peter, jeg haaber det! Alle vi fortjente Højremænd som Matzen og Ryssel og jeg og flere, som endnu ikke har faaet noget for vores Ulejlighed, vi gaar og venter i Ventesalen . . .

Peter: Er det den ved Tivoli?

Jensen: Hahaha, Peter! Du er sgu lige saa satyrisk som Skuespiller Neumann. Du skulde bare høre ham fortælle om, hvad Frederik den Syvende vilde sige til Estrup om Grundloven.

Peter: Hvad vilde han sige, Mester?

Jensen: Han vilde slaa ham paa Skulderen og sige: Det er rigtig, Du gamle! akkurat saadan vil jeg have min Grundlov skal behandles!

Peter: Kunde han da ikke selv lide sin Grundlov?

Jensen: Det véd jeg ikke; men han holdt nok meget af at have Husfred.

Peter: Men det var alligevel galt, at Mester ikke holdt i det mindste den ene af de to Taler, Mester havde holdt Prøve paa, for bare fordi Mester slet ikke sagde noget, saa spørger Bladene: „Hvor var Jensen?"

Jensen: Ja, jeg véd nok, Peter, de Fyre falder over mine Taler som graadige Ulve.

Peter: Ja, jeg tør nok bede Fanden sla'e mig paa, at der er ikke mange Talere, der har saa mange Læsere som Mester!

Jensen: Jeg véd det, Peter! Men ser Du, da jeg gik i Stykker i Kongens Have, saa bandede jeg en drøj Ed paa, at jeg ikke vilde tale mere, og det var derfor jeg ikke talte i Jægerspris.

Berg-Fiskeri.

Mel.: Skærevisen.

Naar alting gaar kontrarig
og Mutter bliver arrig,
naar Varmen dig generer
og Støvet inficerer,
saa bliv blot ikke vammel
og rundt i Blinde faml,
nej, tag dig blot en gammel
|: Carls-Berg. :|

Ballonen fik i Sinde,
med Gas, lidt rigligt inde,
at ta'e en Spids for meget
end det, den ellers plejed',
da derfor den sku' stikke
til Vejrs, man saa den nikke
til Julhes — nej den gaar ikke,
|: Gran-Berg :|

Halvhundredtusind Kroner
og Ros i høje Toner
for Berg i Fjor var Takken, —
i Aar faar han paa Nakken.
Sin Formandsstol han viger
og bort til Kolding higer,
mens Europæerne skriger:
|: Sløj-Berg. :|

Naar Ryssel bli'er Grosserer
og Jensens Ry florerer,
naar Matzen bliver Crone
og Lars sig faar en Kone,
naar Frederik bliver myndig
og unge Grove kyndig —
saa bliver Højre yndig
|: Sejg-Berg. :|

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersade 22, S tuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Den revnede.

Og hvis Du morer dig dolig
hos Hørup og hos Hr. Berg,
saa meld dig fra Venstres Tivoli
og se om Du morer dig her.

Nr. 27.

Søndag den 3. Juli.

1887.

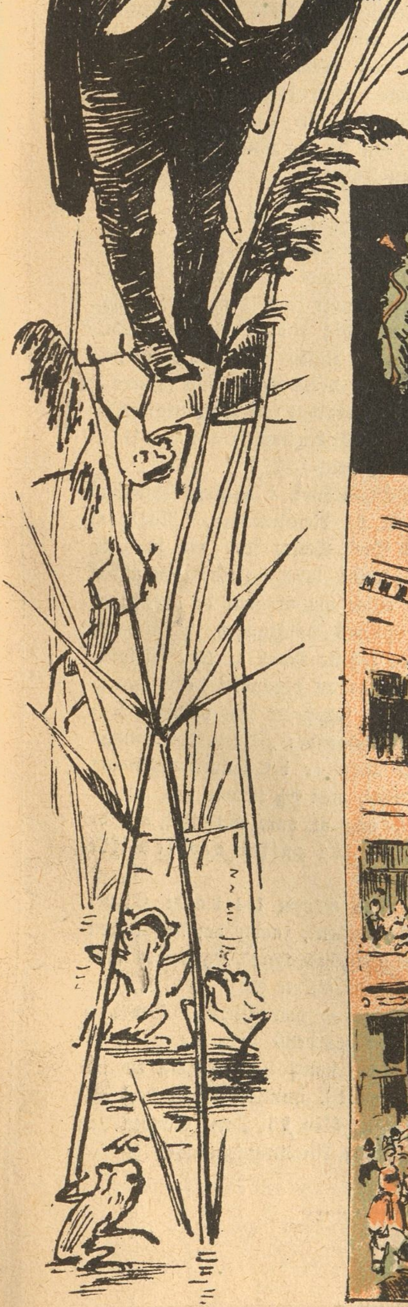

Haandværkerfesten i Aarhus den 19de Juni.

Fra Hønsegaarden.

Der var en Gang et Land, hvor Hønsene besluttede at holde en Stiftelsesfest i det største Lokale, de kunde faa til Leje for Højres Penge. For det var Højres Høns, og det foregik i de Tider, da Menneskene havde gjort sig til Herrer over Dyreverdenen.

Det var første Gang at disse Høns, der alle hørte til *Skruebrækkerracen*, lod sig se ved højlys Dag, og derfor baskede de ogsaa svært med Vingerne. I deres Organ „Kyllingen", som redigeredes af en stærkt galende Kochinkineser, stod der Dagen i Forvejen: „Skruebrækkerhønsene først og sidst er det, der kagles paa", og derfor var der da ogsaa kommet saa meget Skrabsammen til Stede, som der kunde skrabes sammen.

En gammel Kok, der gik under Navnet Peter Københavner og var i Familie med Martin Kok, havde skrevet en Festsang, der begyndte saaledes:

Mel.: Ser I, hvem der kommer her.

Kender I vor Hønsegaard,
den, som Estrup faar,
saa han Flertal naaer,
tro ej vores Hønsekaar
os til Hjærtet gaar,
nej, vi staar
i Højres Sold,
thi derved fedes vores Krop,
det mange Fold
med Ærens Tab gaar op.
Man her jo Naadsensbrød os gav,
og naar man er i Hønselav,
maa Teksten være til Ens Sang:
skidt med de Andres Trang.

Nu bli'er vores Hønsestand
ret ført prægtig an
af en fæl Tyran,
fra Møddingen galer han
som hver Højremand
plejer van.
Med Hanefjed
han gaar, foragter Andres Slæb,
og tidt han vred
os hakker med sit Næb.
Han straks udpeger os til Salg,
naar Estrup gøre vil et Valg,
i Hønsegaarden uden Snak
vi bukker og si'er Tak!

Tak! snart vil vor faste Stok
vist faa mer end nok,
thi vor Kyllingflok
alt lægges paa Huggeblok
af vor Mesterkok
som en Sok.
Men naar vi blot
kan fylde Kapitalens Vom,
har vi det godt,
den Lod vi synes om.
I Hundene vi Alle gaa,
men har vi kun tørt Brød og Skraa
og galer Fredrik blot sig hæs,
saa er vi veltilfreds.

Fremad da i Flok adræt
til vor Hønseret
staar paa Sølv og Plet,
fremad og bliv aldrig træt
om I plukkes tæt
og bli'er ædt.
Vi flere Aar
som Skruebrækkersjæle stod,
som Fedtefaar.
der Rettens Vej forlod.
Nu gaar vi nedenom og hjem,
thi vi tør ej staa modig frem,
i Suppedasen en og hver
os nu kun venter her.

Efter et Hurra for *den udmærkede Bidragyder* Peter Københavner — *den konfiskerede* Bidragyder, den saakaldte Ploughane, var tilfældig fraværende — tog en større *Hønseejer* Ordet og udviklede, at hvad det kom an paa for ordentlige Høns, det var egenlig kun at faa en pæn Slagtning; de skulde ikke leve for deres Skyld men for andres. *Den* Kulør skulde de bekende, og dermed vilde han udtale Haabet om, at de Høns, der var i Højres Hønsegaard, maatte komme dobbelt saa talrigt igen til næste Aars Stiftelsesfest. Med disse Ord slikkede Hønseejeren sig om Munden og gik ned af Talerstolen under almindelig Jubel.

Derefter afsang man Sangen:

„I Gyngen et Hjem vi alle fandt,
hvor der er godt at være" —

og nu tog en *Hønsemester* Ordet under almindelig Spænding. Kunde nogen elske Hønsene mere end dem, der skulde leve af dem? Kyllingerne søgte stadig tilbage til det Hjem, hvor de var født og baarne, og det skulde siges om Hønsene, at de var altid villige til at dø for deres Fædreland (Hurra). Han vilde sluttelig opfordre til at vedtage en Resolution, der udtalte sig bestemt om det vigtige Spørgsmaal: *til hvilken Sauce bør Høns spises?* (Jubel.)

Nu opstod der en livlig Diskussion, i hvilken forskellige Skruebrækkerhøns havde Ordet til Resolutionen, Nogle af dem holdt paa almindelig 73 Øres Sauce som den sundeste, andre mente, at man ogsaa kunde lade sig æde i en anden Tilberedning, men *et* var de enige om, at naar de bare kunde faa Lov til at kagle med i Højres Hønsegaard, saa var det en hæderlig Skruebrækkerhønes højeste Maal at lade sig spise.

Den festlige Sammenkomst havde behandlet dette Saucespørgsmaal en god Tid, da en forpjusket Fyr pludselig forlangte Ordet og sagde omtrent følgende: „Ærede Forsamling! Efter saa mange udmærkede Taler er det naturligvis noget vanskeligt for mig at tage Ordet, men jeg tilstaar dog, at der er en Tanke, som forekommer mig at være undgaaet alle de foregaaende Talere. Kort sagt: *jeg ønsker aldeles ikke at blive spist . . .*"

Men nu brød der en sand Storm løs blandt Skruebrækkerhønsene. „Ud med Socialisten", raabte de; Redaktøren af „Kyllingen" fløj op og galede „Bedrageri", og Enden blev da, at de smed den frække Fredsforstyrrer ud.

Festen fortsattes endnu langt ud paa Aftenen. Der blev vedtaget Telegrammer til Hønsegaardens Ejer og til hans første Mundkok, og det Rygte har naaet os, at skønt der vel var nogen Uenighed med Hensyn til, hvilken Sauce der helst burde anvendes ved Serveringen, blev 73 Øres Saucen dog anset for den mindst revolutionære Anretningsmaade.

Haandværkerfester.

Haandværker-Optog gennem Byens Gader er ikke noget helt nyt. I Lavsvæsenets Tider fandt det ofte Sted ved forskellige Lejligheder, f. Eks. naar der stiftedes Herberg. Saa samlede alle vedkommende Fags Arbejdere sig i det gamle Herberg, og — ofte med Musik i Spidsen — bar de Herbergsskiltet, Lavets Faner og Emblemer i Procession hen til det ny Herberg.

Derimod er Haandværkerfester, som vi nu har set dem i Kolding, Fredericia, Vejle, Aarhus og Roskilde, noget nyt herhjemme, Ideen frit efter det Gammel-Tyske.

Men Ideen var god, den gjorde Lykke, hvor den kom til Udførelse, den bragte Afveksling i det — navnlig i de mindre Byer — noget ensformige Hverdagsliv, den bragte en Mængde Fremmede til Byen, og de vilde gærne give Penge ud!

Men den gav ogsaa Arbejderne i de forskellige Fag for en Stund andet at tænke paa end det hverdagsagtige Kiv og Slid. Der hørte jo mange Forberedelser til saadan en Fest. Hvert Fags Vogn skulde jo pyntes, smukt og karakteristisk, der skulde arbejdes paa Toget gennem Byen, og Arbejderne skulde være i den for deres Fag ejendommelige Arbejdsdragt. Der skulde tænkes og der skulde virkes, og da saa Festdagen kom, saa' man ogsaa Tegn paa Energi og Snille, paa mangt et morsomt eller karakteristisk Indfald.

Naar saadan et Tog kommer kørende gennem de flag- og blomstersmykkede Gader, Værksted efter Værksted, trukken af to, fire eller seks Heste, enkelte af et Par Stude, saa er det umuligt at sige, hvilken Vogn der er smukkest eller ejendommeligst udstyret, der er ved dem alle et eller andet at beundre.

* * *

I Aarhus begyndte Toget med 16 Ryttere til Hest, derefter kom de forskellige Fag: Gartnerne med en hel Græsplæne, hvorover en rosenrød Baldakin, baaren af 6 barkbeklædte Søjler, et Klipparti og et mægtigt Overflødighedshorn, en hvidklædt Flora med røde Roser; Grovsmedene med den rygende Esse og den gamle Hest, der skulde have Sko paa; Maskinarbejderne med det drejende Drivhjul; Kedelsmedene, der hamrede paa en stor Kedel; Kobbersmedene, Ølbryggerne, Uhrmagerne, Hjul- og Karetmagerne, Bogtrykkerne, Forgylderne og Glarmestrene, Garverne, Malerne, der i lange graa Frakker, bløde Hatte og med kæmpemæssige Malerrekvisiter i Haanden, som Blyanter, Linialer, Pensler, Spartler, fulgte efter deres kunstnerisk dekorerede Vogn; Bagerne, som bagte Kringler; Sadelmagerne, Skomagerne, Bogbinderne i hvid Frakke, sort Forklæde og grøn Hue; Murerne, der murede paa en Vinduesbue, og fulgtes af de rejsende Svende; Skræderne, Møllersvendene, Snedkerne, Børstenbinderne, Blikkenslagerne med en kæmpemæssig Vandkande vandrende foran deres Vogn, der forestillede en Søjlehal med Veranda; Tømrerne, der havde Taget færdigt lige til Rejsegilde, og tilsidst Slagterne, der i deres Vogn havde Stald med Kalve, Faar og Svin, og endda havde Plads til at hakke Kødfars og lave Pølser.

Festpladsen var en Bakke lige udenfor Byen. Der var arrangeret Folkeforlystelser i stor Stil som „Aarhus Hoffester, Varietétheatre, Cirkus, Gynge, Karussel-, Kegle-, Skydeog andre Baner. Der var Liv og Lystighed i de to Dage, Festen varede, og der kom ca. 20,000 Kr. ind til et „Svendehjem" i Aarhus.

* * *

I Roskilde havde man ingen Sinde set saa mange Mennesker som i Søndags; de Fremmede kom i Skarevis baade fra Nabobyerne og fra Landet.

Toget aabnedes med to Herolder til Hest i Dragter fra Kristian den 4des Tid, derefter kom to Kareter med Kuske med Allongeparyker og Dragter fra en ligeledes forsvunden Tid; i den første sad Byens fire ældste Mestre, i den anden de fire ældste Svende. Saa kom Gartnernes Vogn, straalende i harmonisk Farvepragt, dannet af levende Blomster; Tømrerne, der lagde sidste Haand paa Spærværket, en Del lystige rejsende Svende med Bukserne i Støvlerne, gamle Hatte og drabelige, snoede Rejsestave fulgte efter Vognen; Murerne, der byggede en Skorsten; Blikkenslagerne, der ligesom deres jydske Kolleger havde en vandrende Kæmpevandkande foran Vognen; Snedkerne, Malerne, Klejnsmedene, Slagterne i deres rødstribede Skjorter, lange hvide Forklæder og Huer og med den prægtige hvide Okse med de gyldne Hørn; Grovsmedene, der smedede Hestesko og skoede en Hest; Garverne, Skomagerne, efter hvis Vogn bares en Støvle til en med en stor Fod, med en Fodsaal paa et Par Alen; Træskomagerne, hvis Kusk sad i en Træsko, medens Sadelmagernes Kusk sad i en magelig Lænestol under en prægtig Baldakin; Møllerne i hvide Frakker og Bukser og røde Huer førte en Vejrmølle med; foran Bagernes Vogn bar fire Bagerdrenge en Kæmpekringle, og paa Siderne af Vognen bares Franskbrød af en 3—4 Alens Længde. Derefter kom Byens gamle Borgere med den gamle Fane, Tromme og Pibe, ført af en Officer; de bar hvide Benklæder, rød Kjole og Chakot med lang, nikkende Pompon; paa Uhrmagernes Vogn saaes Domkirkens bekendte gamle Uhrværk Kirsten Kimer og Per Døver, samt Dragen, bag Vognen red den harniskklædte Ridder Jørgen paa sin hvide Ganger. Efter Ridderen fulgte Farverne, Tobaksarbejderne, hvis Vogn forneden var en stor Cigarkasse og i Toppen saas en stor Rulle Skraa; Vognen blev trukken af fire hvide Ponnyer, og paa hver af disse sad en lille Sort. Saa kom Drejerne, Hjul- og Karetmagerne, Formerne, Bogtrykkerne med lange blaa Bluser og hvide Huer; to Skorstensfejere havde Plads i Skorstenspiberne paa et Svendehjem; Bryggerne havde en stor Øltønde og seks smaa Nisser paa deres Vogn; efter dem kom Korkskærerne og Bundtmagerne; Konditorne, Skipperne og Fiskerne, Pottemagerne, Skræderne, Halmvarefabrikanterne, hvis Vogn var dannet af gule Straa, prydet med blaa Kornblomster, Rebslagerne og Bagerne.

Det er umuligt at beskrive hver enkelt Vogn, de vidnede alle om Opsindsomhed og Smag, paa dem alle blev der arbejdet, medens de kørte gennem Roskildes festsmykkede Gader med den gammeldags, knudrede Stenbro.

Festen sluttedes i Trægaarden og et Stykke af Klostermarken. I gamle Dage laa her Sct. Agnes' Nonnekloster — ved denne sjældne Lejlighed var det omdannet til en Slags Dyrehavsbakke.

Haandværkerfesten i

Roskilde den 26de Juni:

Kæmpe-Vise.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer.

Herr Carstensen han risted Runer mange,
og mente Abonnenterne at fange,
saa glad han letted Anker,
men fik ej bliden Bør,
thi Indtægtsprotokollen
den var og blev saa tør!
Magre Aar!
sukked han med Smærte,
magre Aar
saaret har mit Hjærte,
magre Aar!

Herr Carstensen han holdt sin Haand for Panden,
og stirred sorgfuld paa Royal ved Stranden;
saa paa sin Skude sejled
han for en bliden Bør
til Ferslev ned med hele
sin Redaktion saa mør.
Magre Aar, vil I blive bedre?
Magre Aar,
blot I bliver fed're,
magre Aar!

Skruebrækkernes Fest.

Der var samlet en Del Nysgerrige udenfor „Sortedamslund“ for at se, hvorledes de Folk saa ud, der gik ind. Nogle muntre unge Damer havde nok Lyst til at komme ind og høre Possementmager Gythler synge gudelige Sømandssange med smæltende Røst; men de vilde dog ikke udsætte sig for, at nogen skulde mistænke dem for at kende nogen af dem der inde. Kl. 6, 59 Minuter myldrede den første Værnede ind, lidt efter kom to af Værnerne, en Arbejderformand og en Smedemester.

Tiden gik, Opvarterne sad og sov; det vilde blive en daarlig Aften. Da Formanden saa', at Klokken var mange og de Værnede faa, bød han dem velkommen i lige saa faa Ord og ønskede, at der vilde komme flere næste Aar.

Peter Københavner trøstede ham med, at der maaske nok kom et Par Stykker til, naar det var bleven mørkt; men der eksisterede desværre Skruebrækkere, som skammede sig ved at være deres Stilling bekendt.

„Det er dog bedst at smede mens Jernet er varmt,“ sagde Smedemester Lund. „Jeg kan saadan en smuk Tale, den vil jeg nok sige, skønt her ikke er mange til at høre paa den; men naar jeg ikke siger den, saa kommer jo hverken jeg eller min smukke Tale i „Avisen“.“

„Jeg vil minde om, at det var os, der brækkede Kularbejdernes Skrue,“ sagde Formand Sørensen. Det var halsbrækkende, men det maatte gøres, for at Mestrene, der gi'er til „Værnet“, kan se, de kan stole paa os, naar de faar en Skrue løs, og at vi kan løse vor Opgave — det vil jeg sige.“

„Ja, det er godt,“ sagde Peter Københavner. „Og jeg vil skrive en ny Vise, hvori jeg igen vil gøre de Bæster begribeligt, at Skruebrækkernavnet er et Hædersnavn. Man kan ikke skælde et Menneske ud for noget han er. Hvis jeg sagde Frederik og Jørgensen var Kinesere, saa skældte jeg dem ud, fordi de ikke er Kinesere, men hvis jeg sagde Thesjat og Elan er Kinesere, saa skælder jeg dem ikke ud, fordi de er Kinesere. (Frederik: Bravo, Poul!) Mestrene er traadt sammen for at værne Skruebrækkerne, for at Skruebrækkerne skal værne Mestrene — det ene er en Følge af det ene.“

„Sikken en Tankegang! Poul, Du begejstrer mig!“ raabte Frederik.

„Jeg har skrevet en Vise, som Gythler skal synge i Aften ved Punschen.“

„Aa, lad mig høre!“

„Ja, kom her hen bag Keglebanen,“ sagde Peter Københavner og trak Jørgensen og Frederik med sig hen i Krogen, medens Smedemester Lund talte for Danmark for ni Værnede og tre Højrereferenter. „Det er mine sædvanlige flotte Rim,“ vedblev Peter Københavner, og sang til Valsen af „Faust“'s Toner:

Skruer har vi brækket
og Nag har vi vækket; —
det ej os forskrækked',
thi Frederik ægged';
det Værn, som vi er i,
har gjort os ærgerrig,
selv ovre i Sverrig
skal kendes vort Navn.
Naar Strejkerne kommer,
ret Fløden vi skummer,
hvad andre Folk vrager,
saa gerne vi tager;
vi spiser Foragten,
thi Politi-Vagten
den har jo dog Magten
endnu i København.

Leve hver Brækker
og hver en, som strækker
Geværet og trækker
ind i vore Rækker,
og selv om man si'er han
en Paria bli'er, han
derfor sig ej gi'er, han
det regner for Sjov!
Det skal ikke forknytte
slig en Samfundets Støtte,
om man Brækker ham nævner
og ej Ære ham levner!
Vi til Hansen det mælder,
dersom nogen os skælder,
og vi véd, naar det gælder,
han kan være grov!

Mellem Himmel og Jord.

(Fra „Avisen"s f—lyvende Korrespondent.)

„Ned paa Bunden med Dem," sagde Julhes kort og godt, da jeg som et Oppfer for min Redaktørs Lyst til et Par Artikler i Bladet fra et „højre" Standpunkt oppede mig op i Gondolen som Passager paa den forestaaende Luftrejse. Jeg adlød, dels for at adlyde og dels for ikke at blive svimmel og faa Opkastninger, hvilket vi Journalister fra „Avisen" desværre er plagede med, fordi vi maa gennemlæse vore Artikler, efter at have skrevet dem. Julhes kommanderede: „En Sandsæk ud! Giv los!" — Nu kom det store Øjeblik. Uha!

Langsomt hævede Ballonen sig op i Luften som en stor Pære, og ganske ør i Pæren saa jeg alt Folket i Tivoli svinde ind til paa en Prik at ligne nogle Prikker.

I dette Øjeblik, hvor Ballonen svæver i en Højde af over 30 Millioner Gange Højden af vor Redaktørs Person, udbreder sig det skønneste og mest storartede Panorama, til hvilket Panoramaet i Jernbanegade forholder sig som for Eksempel Frederik Hansen til Professor Matzen.

København viser sig kun at indtage et ringere Areal af Sjælland; den mangler Befæstningen i at syne tilstrækkelig, — men det glæder mig at kunne sige at den, selv ikke set i Fugleperspektiv, ikke fornægter sit gode Højresind, idet alle Husene er saaledes lavede, at det ene er højere end det andet.

Langt nordpaa staar Nordkap gendarmblaa aftegnet mod Nordpolens hvide Isskager og langt over Sverrig ind i Rusland skinner de hvide Husgavle mellem det udstrakte, ubestemmelige, skønne, livjægergrønne Land- og Vandskab.

Ud over Østersøen langt imod Syd dukker noget Vand frem — Middelgrunden eller Middelhavet — jeg husker ikke rigtig Navnet; Afrikas Kyst er tydelig aftegnet og med Lethed skimter man Peterskirkens Kuppel i Rom og et Par Mamelukker mellem Pyramiderne i Ægypten. Men saa længe dvæler mit Øje ved det dejlige Rom og det meget Vand, at jeg faar Lyst til Toddy.

Ude i den vestlige Horisont skinner Solen paa Englands og Irlands jubilerende Kyster, der imidlertid er saa langt borte, at man ikke kan se dem, og lige neden under os ligger Amager og soler sig — ikke større at se til end Hovedet af en Knappenaal.

Vi ser Folk løbe hen over Knappenaalshovedet; de følge os sagtens i Haab om at se os falde ned.

Saa trak Franskmanden i Snoren. Amagerne halede ud for at komme til at hale os ned. Endelig faldt vi ned, og jeg laa der slap og ledeløs som en af vore ledende Artikler, men kom mig dog snart ved Hjælp af en Smule Bifaldssalve.

Tivolis Sømandsvise.

Og hvis Du morer dig dolig
i Tivolis Land-Etat,
saa skal du gaa ganske rolig
ombord i den nye Fregat.

Den ligger og gynger paa Graven
i Stormvejr og i Mag,
Kanoner har den i Maven
og en vældig Tournyre bag.

Maaske Du i din Enfoldighed
ej Skabelonen forstaar;
det er Kristian den Fjerdes Trefoldighed,
der har faaet en Unge i Aar.

Du joller ud med en Jolle
og entrer Fregattens Dæk,
og hvis Du har Lyst til at solde,
saa solder Du bare væk.

I Fald at Du ikke er dødssyg,
en Bajer Du kniber saa lun,
og hvis at Du saa bliver søsyg,
saa ofrer Du den til Neptun.

For der paa den vildene Bove,
vor Vej til Ære og Ros,
der føler Du dig, skal jeg love,
som befaren Ferskvands-Matros.

Godt pareret. En Droskekusk kørte en Dag en Herre til Jernbanestationen. Da Herren forlangte, at Kusken skulde køre hurtigere, nægtede denne det, idet han sagde: „Jeg er Medlem af Foreningen til Dyrenes Beskyttelse!" Ved Ankomsten betalte Herren efter Taksten og undlod at give Drikkepenge. Kusken gjorde høflig opmærksom paa denne Forglemmelse. „Som Medlem af Totalafholdenhedsforeningen giver jeg aldrig Drikkepenge," lød Svaret.

Hos Skomageren. Kunden: Ja, men de nye Støvler trykker mig rædsomt.

Mesteren: Hr. Jensen, det er gjort med Villie for at De ikke skal glemme at betale dem.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Politisk Afklædning.

Naar Holstein og Tvermoes klæ'er hinanden a',
og samtidig giver hinanden »rent paa«,
saa er den samlede Mængde spændt paa,
hvem af dem, der vil slippe bedst derfra.

Nr. 28

RAVNEN

Søndag d. 10. Juli.
1887.

Til Kvinderne.

Kun et Stykke Reform er Sporten og Dragten
i Kvindernes Kamp mod de gamle Herrer,
som arrigt ad Fremskridt og Ungdom snærrer
og ængstelig klynger sig fast til Magten.

Ukvindeligt! raaber hver indgroet Filister,
naar Kvinden vil Frihed og selv være myndig,
naar der slaas paa Fordommes Bur saa fyndig,
at Pindene knækkes og Træmmerne brister.

Men *galant* man det kalder, naar Dyd der skrømtes,
og Herrer gør Kur med vammel Smiger,
skønt Blodet er fattigt, og Blegsoten sniger
sig ind, da den rette Kur forsømtes.

Men, I Herrer, Filistre! hele Kuren
er, at Sandhed og Sundhed tilbage vender,
at den elskede »Genstand« ej bæres paa Hænder,
men at *Kvinden* opdrages efter Naturen.

Ej Kvinderne bør præsenteres som Dukker,
udstoppet saaledes som Moden kræver,
mens man Døren slaar i med brutale Næver,
naar Ægteskabsburet for Fuglen er lukket.

Nej stop! Lad os rette lidt paa Moralen,
vi vil ikke behandles som Modens Trælle,
vi vil slaa til hver Fordom, som ryster af Ælde
og ej blot figurere i Dansesalen.

Vi vil styrke vort Legem, vor Aand, vi Kvinder,
for at støtte Fremskridtet, gavne Slægten,
saa at der kan blive Krummer i Knægten,
som engang skal slaas med Fremskridtets Fjender.

Arbejdersporten.

Naar man i denne Sommer Søndag Formiddag og Hverdagaftener har passeret Blegdamsfælleden, vil man have set et helt nyt Liv røre sig paa denne Magistratens „Spinat"-Mark. Det er de nydannede Arbejdersports-Klubber, hvis Medlemmer her i deres Fritid i gemytlig Alvor kappes om at tilegne sig de samme Livets Goder, som deres bedrestillede Medborgere til Hverdagsbrug har rig Lejlighed til at opnaa: Kraft, Smidighed og fremfor alt et godt Kvantum frisk Luft i Lungerne. Det kan ikke noksom fremhæves, hvad Indvirkning en saadan Motion har paa Legemets hele Udvikling — mest dog hos de yngre Mennesker, og der er næppe nogen Tvivl om, at Sporten, der endnu er i sin Barndom hos Arbejderne, ad Aare vil opnaa at blive en sand Folkeforlystelse. Saa vil hver Søndag Formiddag og hver Aften paa Fælleden kunne opnaa at blive en virkelig „Folkefest", hvor man ikke lader „nationalfarvede" Pigebørn sælge Roser til Fordel for Kruppske Kanoner, men hvor den københavnske Arbejder kan hengive sig med sin Familie til en sund og god Adspredelse, hærde sine Muskler og samle Kraft og Sundhed til Modstand i den daglige Kamp for Tilværelsen.

Og saa har Sporten en anden god Side: den fremmer Kammeratskabsfølelsen. Dagens brændende Spørgsmaal diskuteres ikke i disse Frilufstimer. De „Røde" og de „Blaa" har kun Tanke for Spillet. Naar der holdes Hvil, medens man nyder en Forfriskning, diskuteres Spillets Gang. Er en Spiller paa Spil med at sætte en lille politisk Bombe over „Gærdet", risikerer han let at blive „revet ud" og faa at vide, at det var „fejl Boldt", saa han ikke en anden Gang vover sig „uden om", og sætter han nok en Gang „Ben for", vil hans „Kaptajn" muligvis vise sig som „Slaaer", saa han bliver færdig med den „over" og selv ligger som en „død Boldt".

Mester skriver!

Scene fra Orlogsværftet.

Personer: Mal-mig-den-Jensen og Peter.

„Peter, kom lidt her ind i Skuret. Du er en flink Dreng . . . hm! . . ."

„Ja vel, Mester. Ska' Mester til at male dem en Tale, saa er jeg med paa den."

„Stille, Peter, det er ikke værd vi taler for højt, for Svendene kunde let falde paa at tro, at jeg vilde gøre mig vigtig med min Begavelse. Sig mig en Gang, min Dreng, hvordan staar det sig med dine Kundskaber i Skrivning og Ottegrafi og de Dele? Kunde Du ikke have Lyst til at faa lidt Uddannelse under min . . . hm . . . Ledelse?"

„Jøsses, jo Mester, den er jo god nok. Ska' jeg skrive for Mester, eller vil Mester heller selv skrive efter Diktat?"

„Rolig, Peter, og lad mig forklare dig Sagen først, saadan rent saglig, forstaar Du. Ser Du, jeg har faaet en Indbydelse til et Møde for Malere, og det er ogsaa en stor Ære for Dig, min Dreng, som en Gang skal være Svend her fra mit Værksted. De vil have, at jeg skal udvikle dem min Mening om Helligdagsloven, og det kunde jeg jo nok... hm . . . men jeg tror alligevel, at det er det sikreste, at jeg la'r være."

„Det ka' aldrig være rigtig, Mester, la vos bare faa fler Helligdage . . ."

„Hør nu, Peter, det forstaar Du ikke; det var det jeg talte med Dig om forleden Dag angaaende denne „Taktiken", som Bladene skriver saa meget om, og som betyder, at somme Tider kan jeg ikke faa Lov til at tale . . . Du husker nok nede i Jægerspris . . . og somme Tider kan jeg nok faa Lov, men saa er det klogere at jeg tier stille. Derfor Peter, maa vi... hm . . . maa jeg afslaa den Indbydelse. Har Du Blækket?"

„Ja vel, Mester! Vil Mester selv skrive?"

„Nej, Peter, det er bedre jeg dikterer og at Du skriver... for Øvelsens Skyld, natyrlig. Hm! ... der har Du 25 Øre. Mal saa væk, Peter, og pas godt paa Kommaerne. Nu begynder vi." (Han dikterer, Peter skriver.)

„. . . skal jeg herved svare, at jeg ikke agter" . . . sæt Komma der, Peter, det er moderne med disse Kommaer — har Du Komma? — naa . . . „at komme til Stede ved dette Møde . . . og det af følgende Grunde." Hvad Tegn sætter Du der, Peter?"

„Punktum, Mester."

„Ja, men hvorfor gør Du nu egenlig det, min Dreng?"

„Jo, for nu har vi haft Komma hele Vejen, Mester, og vi maa ha' noget at skifte med."

„Rigtig, Peter. Du skriver skam slet ikke saa daarligt... forstaar sig, natyrligvis efter min Diktak. Punktummer ska' der ogsaa til engang imellem, men glem alligevel ikke Kommaerne . . . Altsaa G-r-o-n ..."

„Nej, Mester, Grunde staves ikke med o men med u."

„Ja ja, Peter, jeg skal sige Dig, det staves egenlig med begge Dele. Men sæt kun alligevel u, for u er ogsaa et meget godt Bogstav."

Han dikterer videre:

„At jeg anser Tiden for Drøftelsen af det fremsatte Spørgsmaal for, at være meget uheldigt valgt idet, at Svendene i vort Fag, desværre har saa let ved, at overkomme det Arbejde som der i indeværende Sommer er, at udføre, saa, at Spørgsmaalet om Søndagsarbejdet for Malersvendene, i denne arbejdsløse Tid ikke kan have nogen særlig Interesse, Hovedsagen bliver altid, saa meget Arbejde som muligt, for derved, at tjene saa meget som muligt." —

„Jamen, Mester, det er jo forkert, for naar Søndagsarbejdet bliver afskaffet, saa bliver der jo netop mere Arbejde til de Arbejdsløse, som ikke kan faa noget at bestille fordi vi gaar og arbejder ogsaa om Søndagen her ude paa Orlogsværftet."

„Saa? . . . Hm! ja da sagde dog Frederik Hansen den anden Dag til mig, at saadan skulde den males, Peter?"

„Ja, den Splejs . . ."

„Stille Peter! Ikke sætte sig op mod sin Øvrighed. Semmekolon, det har vi vist ikke haft endnu? La' vær og bid i Penneskaftet, snyd din Næse og skriv videre."

Han dikterer igen:

„Jeg vil derfor ikke komme til Stede ved et Møde dette Spørgsmaal vedkommende . . . i Rømersgade kommer jeg ikke . . ."

„Den er god, Mester, la' dem stikke den. Gud véd hvad Malerne ogsaa skulde med vos der. Ska' vi ikke fortælle dem, at vi sidder i Rigsdagen, Mester?"

„Nej, Peter, pral ikke med dine fremra . . . mine fremragende Egenskaber. Men kan Du male Navn under saadan med et lidt flot Sving med Pennen, og saa ærbødigst foran, saa maa Du gerne gøre det."

„Vel, Mester. Ærbødigst Peter Ferdinand . . ."

„Er Du gal, Dreng, Du maa min Salighed male dem mit Navn under Brevet. Saadan . . . det er rigtig. Chr. Jensen, Komma, Malermester. Tak Peter, husk nu paa hvad Du har lært, og vask Blækket af dine Fingre inden Du gaar ud til Svendene, for de behøver ikke at vide noget om, at jeg tager mig lidt af din Opdragelse saadan med Skrivning og de Ting." (Han gaar.)

„Vel, Mester . . . Fjols. Men 25 Øren huggede jeg lige godt fra den Gamle."

Sommergrønt.

Mel.: Julia Julia hopsasa.

Alverden har Sommersyge nu
af Sommervarmen — det er en Gru!
Det summer i Ho'det paa Højesteret,
af Sommerfeldt-toget blev den træt!
Juli, ja, Juli, ja,
Varmen du bringer er grulig — ja,
Juli, ja, Juli, ja,
Varmen er grulig ja!

Den Sommer ta'er paa Hjærnerne,
og somme af Arbejder-Værnerne
summerede rent galt, da de saa
at Sommer-Lemmerne var saa faa.
Juli, ja, osv.

Men somme Værter er glad i Sind,
thi Summer det bringer i Kassen ind,
at i de sommerlokale Hjem
Gæsterne sidder og summer dem.
Juli, ja, osv.

Arbejdersport

paa Fælleden.

Galgenhumør.

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen det var en fiffig Fyr.

Se, Højre har faaet en grumme dejlig Skik:
Til Lyst og til Glæde for Frøkner og Fruer,
for Konservative og Bræk're af Skruer,
det solder og holder nu Fest hvert Øjeblik.

For nylig en Bunke drog til (Liv=) Jægerspris.
Med Hurra og Madkurve op de bakked'
og Talerne snakked' og hakked' og takked';
men Jensen, vor Maler, han tav naturligvis.

Paa Sortedamslunden holdt Værnet Bummelom.
Herr Marcussen klemte sin skindmagre Muse,
og Frederik saa til sin Skræk, at hans Ruse
for værnede Bræk're var næsten ganske tom.

Herr Matzen var gnaven, fordi hans Plejesøns
Beretning om Skibenes Tal gik paa Krykker,
de elleve blev kun til fire Stykker,
der damped' afsted med de kloge Køgehøns.

Men inde i Rosenborghave skar den godt.
De Folk, der ellers til dagligdags dovner,
de sprang der omkring og agerede Klowner,
men det var nok ogsaa for Forsvars=Fremmet blot.

At Højre er stolt, det er rimeligt og klart;
trods Tidernes Ugunst er der stadig Halløj der,
de Menige springer, naar Førerne fløjter,
og det maa naturligvis ogsaa være rart.

Til Vejrs.

Nu hæver Ballonen sig — sikken en Hævelse! Byen synker dybere og dybere, jeg kan snart stikke min Finger ind i en Sky. Hvor alt ser smaat ud der nede, men kønt.

Solen skinner paa Naboens Tag,
Husene ere saa lave!

Vi gaar højere op, Hanen paa Sct. Petri vender sig om og ser op efter os.

Og dog er al Ting saa let at skælne der nede. Udstillingsbygningen ser ud som den var lavet af Tændstikker. Kongens Have ligner Dyrehavsbakken med Fjælleboder og Udraabere, men det er ikke andre end Højre, der gøgler for Fædrelandets Forsvar. Noget, der ligner Myrer, kryber langsomt afsted, trykket ned af en tung Byrde; det er de smaa Kastelsjægere med Hr. Bahnsons store Geværer.

Nu hænger vi lige over Kristianshavn, denne lille hidtil i Cantus' Verdenshistorie helt ukendte Ø, men hvis Navn i den sidste Tid er kommen paa alles Læber, takket være Øens store Taler Maler Jensen. I Dag er han i Kongens Have. Da Fotograf Jokum Schou hørte, at Jensen efter Festen i Kongens Have havde aflagt et højtideligt Tavshedsløfte, engagerede han ham som døvstum Troldmand og Sabelsluger.

Men hvad er det for et Opløb, man ser der langt borte? Er det igen nogle Værnepligtige, der har faaet en gal Indkaldelsesordre og tror de skal i Krig? Snak! Vore Fjender venter sgu nok med at tage os til vi faar vore Fæstninger færdige! — Eller skulde det være Folk, der er ude og lede efter et af de forsvundne Pigebørn? — Nej, nu ser jeg, hvad det er for en By! — Det Kors, der staar, er jo Køge Huskors! Og der gaar nogle Høns nede — det er Køge Høns, og hvad er dette? Gaar Køge Landeværn igen! — Nej, det er Højre, der holder Møde i Køge! Nu har vi den Fornøjelse at høre en Ko brøle op til os — det er en Angelsachser — jeg kender den paa Stemmen! — Hvis vi nu skyndte os lidt ned, kunde vi maaske naa at høre Slutningen af Matzens Tale. Der er nemlig det Gode ved Matzens Taler, man taber ikke noget ved ikke at høre den hele; der gaar ingen Traad igennem den, som naar Kommandør Gjødesen spinder en Ende. Gud véd, hvem der egenlig er Højres morsomste Taler, Matzen eller Sophus Neumann?

Nu lukker Kaptajnen op for Ventilen og hiver Ankeret ud. Snart faar vi en Rutsetur, der ender med et Stød. Jeg vilde ikke en Gang til tage imod saadant et Stød. Man bliver til Mode som Ploug, da Politiet konfiskerede hans Sange, eller som Rysel, da han hverken kom i Rigsdagen eller paa Assistentshuset.

Men saadan Stød gi'er Verden. Naar jeg regner det fra, var det en lykkelig Nedkomst jeg havde — der burde takkes f r den i Runde.

Raad for Selvmordere.

Mel.: Tingelingeling for Massa!

Hvis Du vil a'
med Livet, ja saa ska'
Du tage Hyre ve'
Thingvalla=Fyrene.
O Tingelingeling Thingvalla,
Du er god nok, men i Fald a'
Du lidt bedre blive vil,
er det ingen Skade til.

Du faar som Pligt,
at blive langsomt stegt,
og finder Du det strængt
ka' Du bli' som Ekstedt hængt.
Ja Tingelingeling Thingvalla,
Du er god nok, men i Fald a'
Du lidt bedre blive vil,
er det ingen Skade til.

Men hvis en blød
og mere rolig Død
Du ønsker Dig, saa pas
at tage Roths Plads.
For Tingelingeling Thingvalla,
Du er god nok, men i Fald a'
Du lidt bedre blive vil,
er det ingen Skade til.

Værnerne i Horsens.

Kom bare ikke og sig, at der er Mestre i Horsens, som ikke vil værne deres Arbejdere! Mod dem er Ette, Frederik Hansen, Tømmermester Jørgensen og Formand Sørensen rene Vanter.

I lang Tid havde Mur- og Tømmermestrene i Horsens gaaet og spekuleret paa, hvorledes de bedst skulde værne deres Arbejdere. De bestilte ingen Ting om Dagen og de sov ikke om Natten, af bare Kærlighed til Arbejderne.

Og hver Gang en havde faaet en Tanke, kom de sammen for at drøfte den ved et Glas Øl eller en Toddy, det kom an paa Varmen og Maven, eller en Sodavand, naar det var galt med Hovedet.

„Se jeg har nu tænkt paa, at vi laver en Forening, hvor alle vores Svende skal være i, forudsat de vil være med paa Bygningen," sagde en Murmester. „Positos jeg sætter, at de ikke vil være med paa Bygningen, saa kan de ogsaa blive væk fra Foreningen."

„Jeg tænker paa, jeg kender en Politibetjent," sagde en Tømmermester med mange Tømmermænd, — „jeg skal bede ham, om han ikke for gammel Venskabs Skyld vil forbyde „Horsens Folkeblad" og „Demokraten", for det er den Læsning, der sætter Arbejderne Fluer i Ho'det. Skaal!"

„Ja, jeg har tænkt paa, at i den Forening, vi laver, for at værne Arbejderne, maa der ikke tales Politik, med mindre I regner Grundlovsfesten og Kongens Geborsdag og Københavns Befæstning for Politik."

„Jeg har tænkt paa," sagde Murmesteren, „at der ikke maa skrives et levende Kvæk i Bladene om vores ny Arbejderforening. Det er nemlig en slem Sortise, at der bliver skrevet saa meget grinagtigt Grin om „Arbejdernes Værn" og de konservative Klubber, det skader Renomeet."

„Jeg har tænkt paa, at for at være Svend, maa man gøre Svendestykke; derfor foreslaar jeg, at alle de Svende under halvtreds Aar, der ikke har gjort Svendestykke, de skal i Lære paa ny."

„Eller i Forbund."

„Ja, lad os sige Forbund, efter som det vilde være et farligt Syn at se Læredrenge med stort Skæg."

Da Mur- og Tømmermestrene i Horsens saaledes havde tænkt alt hvad der kunde tænkes til Arbejdernes Vel, sammenkaldte de alle Murere og Tømrere til et Møde i Haandværkerforeningens lille Sal Fredagen den 1ste Juli.

De begyndte at oplæse Lovene:

§ 1. Ingen kan blive Medlem, som ikke arbejder i Horsens, og ingen kan arbejde i Horsens, som ikke er Medlem af Foreningen.

Saa var der en Tømrer, der spurgte, om det ikke var bedst at sætte under Afstemning, om Arbejderne ønskede en saadan Forening.

„Det behøves ikke," svarede Murmesteren. „Positos jeg sætter, at man vil være med paa Bygningen, saa maa man ogsaa være med i Foreningen."

„Saa er det vel bedst, at de, der ikke ønsker Foreningen, gaar?"

„Ja, det er en vis Vej!"

Ti Minuter efter var kun Mestrene og to søvnige Svende tilbage.

„Det er en fæl Sortise, at Svendene ikke vil lade dem værne," sagde Murmesteren.

For der er Mestre i Horsens, der gærne vil værne deres Arbejdere.

Mulige Umuligheder.

Nej, man skal ingen Ting forsværge mer,
selv det umulige kan blive muligt
i vore Tider, hvor der hver Dag sker
saa underlige Ting, at det er grueligt;
thi det, paa hvis Umulighed der svores
i Gaar, det sker i Dag — o tempora, o mores!

Hver Dydsdragon stak Biblen i sin Lomme,
vort Politi ved Dydens Drage svor:
Hertil skal „Albertine" aldrig komme!"
Men ak! — Trods alle Ederne de svor,
trods Højrepressens Dyds-Jeremiade
en skøn Dag stod hun dog i Rømersgade.

Og Danmarks store Digter, Parmo Ploug,
hvis Sange altid var paa vore Læber,
og af hvis store Aandevæld vi stræber
enhver at øse lidt til Husbehov.
Tænk, kongevalgt, med Korset dekoreret,
er Bidragyderen nu — konfiskeret.

At vi Fortolkninger i Massevis
af vores Grundlov har, vi alle kende;
men nu en Domstol givet har Bevis
paa, at en Valglov kan det samme hænde, —
Ak, hvem der kendte alle Lovens Gaader!
Thi Sproget kan forstaas paa mange Maader.

Ja, alt hvad der kan hændes i vor Tid,
er fast utroligt; thi saa galt man ikke
med Visshed sværge tør til Punkt og Prikke
paa, at en Skorstensfejer ej er hvid,
og hver en Dag bestandig os bereder
en Masse mulige Umuligheder!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af N. Andersen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Forsvarsgildet i Kongens Have.

Frit efter Frölich.

Det var sig Herr Bahnson saa bold og kæk,
Skattens Mønt faar han i Pose og Sæk.

Men alt det Sølvtøj de til ham bær,
vejer dog ikke mer end en Fjær.

// RAVNEN

Nr. 29. | Søndag d. 17. Juli. | 1887.

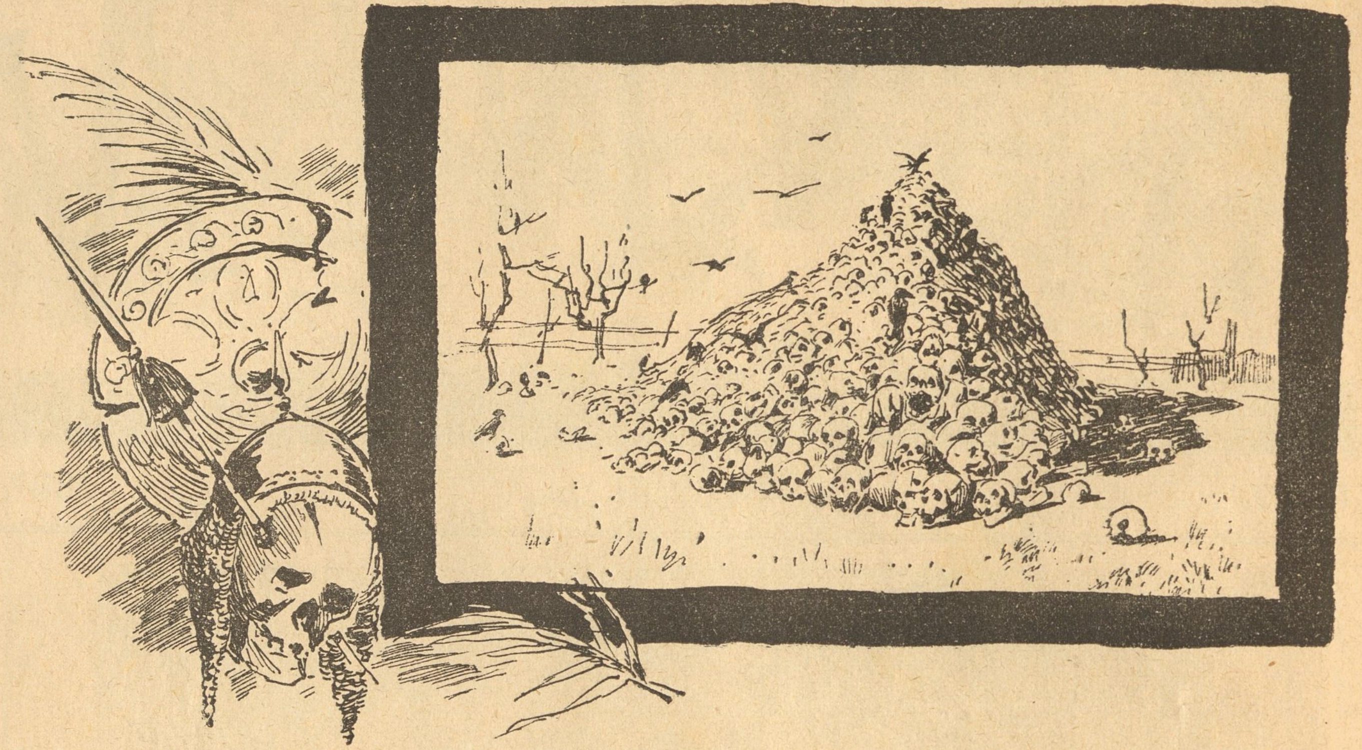

Krigens Apotheose. (Efter Vereschagins Maleri.)

Forud for Kampens vilde Drøn
gik Kirkebøn
om Sejr for Landsmænd, Død for Fjenden;
den Mo'er velsignede sin Søn,
som blev lidt bleg om Kinden,
da Hornet gav til Afmarsch Bud
og man ved Grænsen veksled' Skud.

I Fjendens Land paa samme Vis
til Herrens Pris
man bad om Død og om Ulykker,
og Folket bandt det stærke Ris,
som Krigen sled i Stykker
paa Folket selv, indtil i Blod
den Præst gik op for Altrets Fod.

Men Gud retfærdig var og stor,
da Bønnens Kor
lød højt fra begge Sider,
en tyrkisk eller russisk Mo'er,
hvis Hjærter begge lider,
dem blev han lige nær og fjærn
som Straffedommer og som Værn.

Saa rasede den grumme Krig
og tusind Lig
som Ofre laa for Brodermordet.
Højlydt lød Hævnens vilde Skrig
og Guden Krupp fik Ordet,
han rækker længst og hjælper bedst,
fordi hans Skyts kan dræbe flest.

Slagmarken blev en Kirkegaard,
men Kunsten naaer
selv did, hvor Gru og Rædsel kalder
Til Pynt for Lig, for Brand og Saar
blev rejst af Hjærneskaller
et Monument. Vi højner det
mod Tronen og mod Alteret.

Selv Fredens Samfund har fortjent
det Monument;
den *døde* Kapital os fører;
men éngang bli'er dens Værk fuldendt,
og naar vi det afslører,
da vil de tørre Knogler ramle
ned over Ho'edet paa det Gamle.

Et gammelt Billede.

For et Par Aar siden holdt Kand. L. Lund et Foredrag, hvori han søgte at bevise, at der eksisterede virkelige Portræter af Jesus af Nazareth. Paa flere af Datidens Signetstene (Gryller) har Hr. Lund fundet et Mandshoved — som det foranstaaende Billede —, og paa alle disse Stene har Hovederne saa megen Lighed med hverandre, at det maa være et Portræt. Paa en af disse Gryller har han endvidere fundet et græsk Ord, der kan betegne, at det er Jesu Portræt. Hidtil har kun Prof. Fr. Nielsen protesteret mod denne Paastands Rigtighed og navnlig gjort gældende, at den græske Indskrift ikke er indgraveret samtidig med Billedet.

Først i disse Dage har Hr. Lund udgivet sit Foredrag tillige med en Replik til Prof. Nielsen. Her hjemme vil Spørgsmaalet næppe fremkalde nogen hæftig Strid, da vore Lærde vist nok i den Henseende savner Sagkundskab; hos vore sydlige Naboer vilde det nok give Stødet til en lille Literatur.

Nihilisthenrettelse i Rusland.

(Til Vereschagins Maleri.)

Sneen falder tæt i store tunge Fnug; det hvide Lagen, den breder ud, synes uendeligt — de dødsdømte Nihilister kan nok faa en Stump deraf til Liglagen — andet faar de ikke.

Hvem det nu er, der skal klynges op? Sneen skjuler de Dødsdømtes Træk for den store Mængde, der har sluttet Kreds om Galgerne, holdt i passende Afstand af Soldaterne. To er klynget op — Forberedelserne tager jo altid nogen Tid — snart vil der ogsaa hænge en og dingle i hver af de andre Galger. Saa spredes Mængden og hver gaar til sit. Dette Skuespil er jo ikke saa sjældent i Rusland. Næste Gang opføres det maaske paa en klar Frostdag.

Hvem Nihilisterne er? Ja, de allerfleste kommer fra Universiteterne og Officersskolerne, det er Mænd og Kvinder, som har lært en Del, seet for meget og følt for meget ved det, de saa.

Om man kan faa Nihilisterne til at forsvinde? Jo, naar man vil anvende det rigtige Middel. Men Midlet er ikke at pille dem ud enkeltvis eller snesevis, som man kan faa fat paa, og dræbe dem — derved formerer de sig kun saa meget stærkere. Nihilisterne fremkommer kun paa et sygt Statslegeme. Naar det rigtige Lægemiddel anvendes, naar Statslegemet bliver fundt, saa forsvinder Nihilisterne.

Saa gærne.

Hr. Frederik er i Avisen paa Spil,
de Arbejdermænd vil han værne.
Men rakke dem ned, hvor han kan komme til,
det gør han dog inderlig gærne.

Professʼren forfølger sit Maal som en Haj,
men den hænger for højt denne Stjærne;
de cronede Dage dem faar han sgu ej,
skønt han vilde saa inderlig gærne.

Naar Jensen bestiger en Talerstol, saa
bliʼr der malet, som gik det med Kværne,
Tilhørerne kan ej hans Mening forstaa,
skønt de vilde saa inderlig gærne.

Der tager en Tømrersvend fælt paa Vej
mod Højremænd hist i det fjærne,
„Avisen" og Hindenburg glemmer ham ej,
skønt de vilde saa inderlig gærne.

Den lille Hr. Rysjel troskyldig gik
for de store saa ofte et Ærʼne,
men dog han ingen Forvalterplads fik,
skønt han vilde saa inderlig gærne.

Brylluppet i Køge.

Meget frit efter Shakespeares Foraarsvise.

Der var en Svend med sin Pigelil,
de sang saa det klang,
ind i Drosken de sprang —
og kørte saa glad ad Kirke til
hist i Køge Stad
at bytte Ringe saa fro og glad
hvor Kordrenge sjunge
for gamle og unge
„det er yndigt at følges ad".

Hos Præsten alting bestilt jo var,
de sang saa det klang,
ud af Drosken de sprang —
nu var de jo snart et Ægtepar
i den unge Vaar,
men Mennesket spaar og Præsten raaʼer,
det fik de erfaret,
og kedelig varʼet
der blev intet Bryllup i Aar.

For da de kom hen til Kirkens Dør
saa glade og fro
de lykfalige to,
da kom der en Degn saa gnaven og ør:
„Det er meget slemt,
men at lyse for Jer har Præsten glemt."
De maatte slukøre
de hjemad køre,
at faa Kistekløderne gemt.

Nihilisthenrett

(Efter et Mal

telse i Rusland.

eri af Vereschagin.)

Den sschandinaviske Derbydag.

Jai tror sschu ikke, at Vorherre holder af den edle Hestecul, for schaa havde han vist ikke ladet det regne, schom han gjorde i Søndags; men maasche var han bleven gnaven over de mange schimple Folk, der var til Stede, for det passer sai sschu da heller ikke, at de alletider kommer steilende for at se, naar der er noget at se paa; det kan vi andre sschu godt besørge, he! he! Kongen var der og Kronprinschen var der, men ligefuldt var det sschgu en vandet Fornøjelse — Vand for oven og Vand for nejen, og derfor var det sschgu heller ikke saa lejerligt, at worresches eget Fuldblod gik i Vandet og ikke vandt — det er vi ikke vant til — Neh! Det er harmeligt, at worresches egen Ole Worm schall bukke under for disse Naditscher, der komme her ind i Landet og løber af med worresches Penger. Jai schall min Salighet aldrig holde mere, for jai tabte, gjorde jai sschgu, og det holder jai sschgu ikke af — he! he! Neh! men Gudschelow, vi vandt da ogsaa et Par Ganger, vi Danskere.

Første Løb gick brillant. De Danske vandt. Det var maasche fordi at der kun var Danske med til det, men en fin — vi vandt alligeveller.

Andet Løb. Det var et dødt Løb — „Ballentine" var forrest, men „Jarrow" var ochsaa forrest. De kom først begge to. Danskerne kom schjokkendes langt bagude — derfor var Løbet dedt.

Tredie Løb. Hurrah! De Danske kom gansche „Piano" ind schom Nr. 2. Der startede nemlig kun 2 Heste — he! he!

Fjerde Løb bliver kaldet for Salgsløb, fordi der aldrig bliver solgt noget ved det — he! he! Vi Danske kom atter ind schom Nr. 2; det er altid et Resultat.

Femte Løb — det vil jai sschgu slet ikke tale om.

Sjette Løb. De fleste faldt sschgu af paa den, men de oppede dem igen — he! he! Lørups „Scherryripe" var Nr. 1 — til at falde, og Huscharleitenant Saligkat var Nr. 2 med Jo — Neh — „Joe".

Tirsdag.

Schaa kom de fineste Løb da i schmukt Vejr naturligvis, he! he! — Det var sschgu ikke saadan som om Søndagen, men det var sschgu heller ikke saadant et Publichum som om Søndagen! Neh! — det var det sschgu ikke.

Første Løb. Fordemt harmeligt! De Danske kom sidst ind med „Piano".

Andet, tredje og fjerde Løb vil jai sschgu slet ikke tale om, for saa bliver jai gal i Hodet.

Femte Løb for Sjentlemen. Der vandt sschgu atter de Danske — he! he! „Spargelkorpf" & Castenschjold blev Nr. 1. Jai véd ikke, hvad der gaar af den unge Lørup! Enten falder han af og kommer ikke ind som Nr. 1 eller ogsaa falder han ikke af og kommer heller ikke ind som Nr. 1 — det er merchværdigt; ja det er sschgu!

Sjette Løb. Hip! Hurra! hiphip! Hurra Hurra! Levy ved Huscharerne blev Nr. 2 — det er vistnok en af worresches egne — He! he! Jo, vi kan gøre det! det kan vi sschgu! Vi er sschgu med enten det gælder Livet eller Pengerne — he! Dragonerne kom sidst denne Gang; det har de sschgu godt af. De var saa schtorsnudede i Søndags — he! he! Na! nu tror jai sschgu at jai vil sætte et Punchtum. — Adieu!

Haabløse Slægter.

Som „Ravnen"s flyvende Korrespondent
forleden sig i Rybergs Kælder sundede',
imens hans Tanker allesammen bunded'
i dette: „Hvor mon Dinesen omtrent
nu faar en Kurv? Hvortil mon Ryssel bliver?
Gud véd, hvad Dumhed Fred'rik nu bedriver?"

Da faldt hans Blik paa „Berlingske Avis";
der stod et Opraab til hver Dansk at rejse
et Monument, der vidt om kunde knejse
og tolke højt Helgolands=Heltens Pris.
Men sælsomt disse Forsvarsvenners Tanker
var knyttet fast til „Haabløshedens" Anker.

„Haabløs!" — Et ypperligt, et velvalgt Ord!
Det værdigt danne kan Illustrationen
paa Forsvarsrumleri, det sætter Kronen
paa alt, hvad der i Højres Hjærne bo'r.
O Højremænd! I har vor Tvivl befriet,
og stemplet Jer som Haabløsheds=Partiet!

Jeg ynker Jer, højbaarne Møer og Fruer:
Forgæves Harpens Forsvarsstrænge klang,
forgæves daared' I os med Jer Sang;
thi alt fortærer Haabløshedens Luer.
Mod Ordet „haabløs" intet op dog vejer,
om Grever end bli'r Klowner og Jokeyer.

Og hvis Du, Læser, nogentid har fæstet
Lid til, hvad Højre altid praler med:
Dets Forraad af Arbejdervenlighed,
og tror, Du bli'r ved Estrups Højbord gæstet,
da vid: Den Venlighed gaar slemt paa Krykker,
Haabløshed er den Grund, hvorpaa Du bygger.

Og hvis Du tror, at Fredrik bliver klog
med Alderen, at Rosen ej har Torne,
at „Værnets" Lemmer ikke er „forlorne",
da vid, min Læser, Du dig slemt bedrog.
Hver Højremand jo paa Partiet slægter;
thi Højre har kun haabløse Subjekter.

Det Ord i Sagas Bog bør skrives ned
og til Bedrifter Efterslægten mane,
det Ord, som skrevet er paa Højres Fane,
det vingede, det stærke: „Haabløshed".
Thi haabløst er alt, hvorfor Højre fægter,
fordi det tæller kun „haabløse Slægter".

Ugens Nyheder.

Mel.: Gubben Noah.

Vi kan sagtens være glade her i København;
knap er Et forsvundet,
før der er Andet fundet,
der kan være os til Ære, Glæde, Fryd og Gavn.

I Tivoli er der stadig noget nyt at se,
der gav to Aander skønne
Komedie i det grønne,
og Aktørerne, de Opførende betalte selv Entre.

Sidste Uge overgik det næstendels sig selv;
tænk, derinde død man
paa Almati og Ødmann,
og tillige sku' Julhes stige — sikke nu et Held.

Steeple-Chase og Handicap det dyrkedes med Flid.
For den unge Lørup
var Holstein, Berg og Hørup
næsten ganske af de Danske blevne glemt en Tid.

National har med i Legen gi'et sit Kontingent,
det fyldte Chefens Lomme,
at Fogden skulde komme,
der var Net i, hvis at Cetti fordrede sin Part.

Bevingede Ord.

Mel.: Lott ist todt.

I Folkethinget var der Spænd,
naar Jensen skulde tale;
de andre sagde: „Mal mig den",
for Jensen han kan male.
Med oratorisk Færdighed
han Vennerne forbavser,
imens han selv med Værdighed
i Klap og Bifald smauser.
Hver Ekscellent, hver Mester og hver Svend
de kender det bevingede: „Hør Jensen mal mig den!"

Den lille Ryssel skuld' til Løn
for Heltedaad i femte
ha'e sig en Hædersgave skøn —
derfor nok selv han stemte. —
Først vinked' ham Grosserer-Stand,
men au! det gik i Stykker!
Forvalter-Pladsen blev til Vand
for denne stakkels Trykker.
Nu sier man, han trøster sig med den:
„Hør, tag Du hellere og put i Lommen, kære Ven!"

I den bekendte Tugthus-By
fik Mestre denne Mening:
„Det kunde bringe os i Ry,
at danne en Forening;
et Værn for vore Arbejdsmænd
mod Fjender vil vi bygge; —
men hør nu blot hvor Horsens Svendene de dog var stygge:
De sa'e til Mestrene: „Nej, lad bare vær',
om vi skal værnes, det er no'et vi selv bestemmer her."

Festtanker.

„Ravnen" har nu ogsaa faaet Festfeber, smittet af sine kære Venner Højremændene, og efter at den med egne Øjne har seet, hvor grinagtig Forsvarsfesten i Kongens Have var, har den selv faaet den grinagtige Ide, at gøre nogle lignende Løjer i Kongens Have, som den naturligvis med Fornøjelse faar til Laans af Autoriteterne et Par Dage. Stolende herpaa har „Ravnen" allerede sluttet Kontrakt med flere fremragende Kunstnere og Kunstnerinder.

I et særligt indrettet Cirkus vil blive aflagt Prøver paa Højre-Dressur og Ridekunst. Selskabet tæller flere gode Kræfter, deriblandt den fortrinlige Klown og Badutspringer Friedrich Hansemann, der vil divertere Publikum med den bekendte (Saltomor)-Tale fra Forestillingen paa Sortedamslund. Klownen Mat-Z vil udføre nogle af sine bekendte komiske Præstationer paa de to Skimlede, Berlingske og Avisen. To Jokeyer Kok'e og Kak Edue vil ride en Pas de deux sammen og afvekslende foretage storartede Spring paa usadlet Hest. Den til disse Øvelser nødvendige afrettede Hest af Pegasus-Racen er dem velvillig overladt til Laans af forhenværende Parforcerytter og Forvandlingskunster, nuværende Chef for den konservative Balletskole, Hr. P. Loug.

Endvidere vil et Varietéselskab optræde under Direktion af Hr. Grandsjou, af hvis Personale kan fremhæves en dansk (Chanson)-Ette, der synger lokale Viser om Bygge- og Kaserneforholdene i København. samt den mandlige Artist Hr. M. Anicus, hvis ekvili-britiske Præstationer i „Berl. Tid." nylig har vakt stor Opsigt. Paa samme Theater vil den kristianshavnske Hurtigmaler Jensen optræde, og paa Publikums Forlangende: „Mal mig den, Jensen!" vil han male et hvilket som helst Søn- og Helligdagsmaleri.

Den bekendte Money-Cyklist Hr. Lundqvist vil optræde paa den for ham særlig indrettede Traverbane i sine landemærkeligste Effekt-Numre.

Haven vil blive festligt dekoreret med Stjærner og Kors, hvoraf Festdeltagerne for en Ordens Skyld kun maa tage et hver.

„Ravnen"s Festkomite.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Dommen.

Avisen møder kun Arbejdernes Ringeagt. Arbejderne lader sig ikke prakke et Blad paa, som de kun nærer Foragt for.

(Hof- og Stadsretsdom 5. Juli 1887.)

RAVNEN

Nr. 30. | Søndag d. 24. Juli. | 1887.

Arresteret.

Arresteret.

„I Lovens Navn, Du er Arrestant,
Du har staaet og tigget paa Gaden,
generet velklædte Folk, ikke sandt,
som Du gik der med Pjalter paa Raden.

Nu græder din Hustru over din Tort,
fordi Du lod Arbejdet ligge,
jeg forstaar det, Madam, det maa være haardt
at se Manden gaa ud og tigge.

En kraftig Person som Du og med Børn,
som din Flid skulde skaffe Maden!
Naa, kom nu med, Du maa tage din Tørn
og se saa at bli' klog af Skaden."

„Nuvel, saa lad os da gaa, Hr. Betjent,
men De maa nu tage til Takke
at være den stolte Fangst bekendt,
som kun ejer en laset Frakke.

Men først skal De vide, forinden vi gaar,
at j e g dristigt for Skranken kan møde,
fordi jeg har gjort, hvad en Mand formaar,
naar Familien mangler Føde.

Man smed os paa Gaden, en halv Snes Mand,
som arbejded' paa Fabriken,
Familjefædre — og flere kan
vente at blive ladet i Stikken.

Fabrikanten har hele sit Pakhus fyldt,
og i Banken han Ugeløn henter,
men jeg har vandret med Byldt paa Byldt
til Kontoret for billige Renter.

Mens jeg forgæves om Arbejde saa
fra Morgen til Aftenen silde,
mens jeg savnede Brødet til mine Smaa,
kunde han Kavaleren spille.

Saa en Dag, da tomt vores Madskab stod
og ej mer der pantsættes kunde,
saa samled' jeg sammen mit hele Mod
for at mætte de sultne Munde.

Jeg gik til Fabrikanten, han høflig var,
men klagede selv over Tiden,
saa det næsten mig Stakkel i Hjærtet skar,
— han havde alt opgi'et sin Riden.

Han bød mig intet, men paa hans Fabrik
gik en Snaps i min tomme Mave,
og saa fik jeg Mod til med bønligt Blik
paa Gaden at be' om en Gave.

Jeg fik og hver Skilling jeg trofast bar hjem,
for at Hustru og Børn kunde mættes, —
men nu, Hr. Betjent, maa jeg følges med Dem,
De af min Historie trættes.

For mig bli'er det Fængsel, for Hustru og Smaa
kan I aabne Fattighuset,
men kommende Tider engang vil slaa
Forbandelsen dybt i Gruset.

Og ser jeg end ikke den Dag, vil glad
jeg vidne, skønt Sorgen mig trykker:
Den opvoksende Slægt har I fostret til Had,
den vil slaa Jeres Samfund i Stykker."

Paa det Tørre.

„Naa! Du var vel med i Aarhus?"
„Jo—o, jeg var."
„Det var vel en rar Tur?"
„Ja, det var en rigtig rar Tor-tur!"
„Haha! — skal det være vittigt?"
„Nej, Du, kun vandvittigt, det bliver man saa let efter saadan en Vandgang"
„Saa! — var Fornøjelsen da sløj?"
„Ja, men Fordøjelsen var saa meget desto bedre."
„Det kneb maaske med at holde ud?"
„Ja! det kan Du bande paa; det er drøjt at udhold'et, naar Indholdet gaar fløjten."
„Den kan jeg ikke!"
„Nej, jeg kunde sgu til Slutning heller ikke, men jeg maatte alligevel."
„Saa! Men kunde Du da ikke være gaaet ned i Kahytten?"
„Jo, men tror Du man bedre ka' hytte sig i Kahytten end andre Steder?
„Nej, men alligevel! Kahytten er dog en Dæksmand."
„Langtfra, Gamle, man dækker sig meget bedre paa Dækket."
„Maaske; men nu de andre, hvad gjorde de?"
„De gjorde Plads til Frokosten næste Dag."
„Naa saadan! Passerede der ellers ikke noget morsomt?"
„Ikke andet, end der nær var kommen Bræk paa Maskinen."
„Gudbevares dog — hvorledes blev det afværget?"
„Aa, vedkommende ventede til han avancerede hen til Rælingen."
„Naa! Haha! Var der ingen, der sagde noget?"
„Jo, vi sagde allesammen noget."
„Hvad da?"
„Aa, en Del sagde: Øøp og andre sagde: Aa, Gud!"
„Det var jo ikke meget!"
„Det var saamænd nok paa en Fornøjelsestur."
„Aa ja! — Apropos! Havde I Skruebrækkere med?"
„Nej, Du — vi var selv „Brækkere"."
„Naa! Ja, det kan jeg forstaa. Adieu, Du — Adieu!"

Rejsen til Aars.

(Et holbergsk Heltedigt.)

Luk Graadens Kilder op, lad Sorgens Taarestrømme
hvert Hus fra Kælderen til Kvisten oversvømme,
for denne Flok, som grumt af Skæbnens Spil led Meen,
græd Taarer, der i Vægt er lig en Møllesten.
Kom, store Guder, kom I ni forvorpne Muser,
og hjælp min Pen at aabne alle Graadens Sluser;
kom, Jensen, mig til Hjælp med Pensel og Palet,
saa jeg al Rejsens Kval kan male paa et Brædt.

I Aaret syv og firs, da Estrup var Minister,
Bahnson og Nellemann med flere hans Statister,
da Ploug blev konfiskeret, da Frederik fik Smæk
af Rettens Ris, enhver uartig Dreng til Skræk,
da hist i femte Ryssel faldt for Aldersgrænsen,
da Grever sprang badut, og Malermester Jensen,
i hvem Ciceros Aand livagtig gik igen,
med Pathos slynged ud i Salen: „Mal mig den!" —
da tog en Højreklub, i Lighed med Per Paars
en kostbar Rejse for fra København til Aars;
der smaa og store var af alle Aldersgrænser,
ja, blandt dem man saa galt saa' høje Ekscellenser,
som deres dyre Liv betroed' uforsagt
til Havets Gud, „de Danskes Vej til Ros og Magt", —
kort sagt: Da Ladningen var fuld, den var lidt blandet,
og med sin dyre Last stod Skibet ud fra Landet.

Men som det gik, da hin berømte Peder Paars
sin Rejse foretog fra Kallundborg til Aars,
saa gik det her. Neptun sov rolig i sin Køje,
men Nemesis ej sov; hun kunde ej fordøje
den Tanke, at de smaa konservative Mænd
fri for Fortræd til Aarhus skulde drage hen,
at uden Kval og Ve i Land de skulde stige
og maaske gantes med den nørrejydske Pige.
Altsaa — hun spændte for og til Neptun hun fo'r,
der rent bedaaret blev af hendes søde Ord:
Lynende gal han rørte Kattegattets Vande,
det maatte snart de smaa Konservative sande.

Nat var det, og i Stormen Skibet slingred' fælt,
men Ladningen var stum, der ej et Ord blev mælt;
thi bleg og rystende stod hele Kleresiet
og troede alt sig helt til Død og Rædsel viet, —
da pludselig, — o Guder! kom til Hjælp min Pen!
af Medynk og af Sorg jeg knapt kan føre den.
Et Par Dusin af disse haabefulde Poder
paa hver Skibsside saa' man hælde deres Ho'der
ud over Rælingen, — man saa' dem Halsen strække,
man saa' — o Kval og Ve — dem alle sig at brække.

Det var et grufuldt Syn, man her blev Vidne til:
Blandt hele Ladningen er Nemesis paa Spil,
hver vrider sig med hals-gebrækkende Manerer,
udstøder Suk og Brøl og vildt gestikulerer,
selv Statsmænd man nu ser, ja selve Ekscellencer,
som deres høje Mave for dens Indhold lænser
og ofrer til Neptun det med en saadan Varme,
at selv en Venstremand sig maa derved forbarme.
Men midt i denne Nød en Ekscellence staar
paa Dækket frem og rask til Lyd med Haanden slaar:
„Giv Agt!" — saa talte han — „I Fædrelandets Sønner
paa mine Ord; thi denne Gang, saa vidt jeg skønner,
skal ej vort Liv som Rov for Fisk i Havet slænges,
den drukner næppe, som jo dog en Gang skal hænges.
Husk, I er Danmarks Haab, husk, I er Forsvarsmænd,
der kækt skal gaa i Kamp med skarpen Sværd ved Lænd.
Med Skam jeg ser Jer her at skrækkes for det vaade,
hvortil skal jeg Jer da benytte paa en Flaade?
Opmand Jer, brave Mænd, til Kamp mod denne Heks
som plager os; Naturum furca pellas ex.
Lad ingen mærke, at lidt Kvalme kan Jer skrække! — —
Jeg kan ej tale mer, faar ondt og maa mig brække."

Den store Mand holdt Ord. Frem en Revisor stod
og talte saa: „Konservative Mænd, fat Mod!
Min Formand er Bevis paa, at ej kan gendrives
den Sætning! „Uden Vandvid et Geni ej gives."
Hver Dannemand bør gemme bag sin Pandes Hvælv
et „Moti ceroton", et kraftigt: „Kend Dig selv",
og for at lære det, vil jeg nu Halsen strække;
thi som min Formand faar jeg ondt — og maa mig brække."

Saa det hver Taler gik. Min Pen er altfor mat
til at beskrive alt, som skete denne Nat.
Det var saa rædselsfuldt, saa hændervridende
de Optrin og den Kval, som her man fik at se,
at jeg en Maler kun, en eneste kun véd,
der kunde male dem for Dig med Færdighed.

Det maa Dig være nok: Enhver i Skaren gemte
en Følelse som Ryssel, da han faldt i femte.
Enhver slukøret var, enhver om Næbet bleg,
da hele Ladningen i Land omsider steg;
man saa dem ej som før saa stolt med Nakken knejse. —
Og hermed ender da den anden Paarske Rejse.

Strøtanke. Det er mærkeligt, at saa mange Damer har en saa skarp Tunge, og saa faa en god Smag.

Anbefaling. For to Maaneder siden led min Kone meget af Hæshed og Besvær med at tale. Siden hun begyndte at bruge Deres udmærkede Middel, kan hun næsten slet ikke tale, hvorfor jeg beder Dem om at sende mig endnu to Flasker.

Deres taknemlige
Peter Duderup.

Barnligt Spørgsmaal. Tante Mine har Hovedpine. Pludselig klager den lille Ella over Tandpine.

Tante Mine: Du har naturligvis, lige som jeg, været i Træk, og derfor gør din hule Tand nu ondt.

Ella: Tante, er dit Hoved da ogsaa hult?

Balduin Dahls Takt.

»Mo'er, hvorfor slaar Manden Damen?«
»Han slaar hende ikke.«
»Hvad skriger hun da for?«

Forstyrret Nattero.

»Hvorledes har Frøkenen saa sovet i den ny Lejlighed?«

»Jo Tak, godt — til henad Morgenstunden, da nogle fulde Mennesker gav sig til at skrige op udenfor mine Vinduer.«

»Hihi! — det var jo mig og mine Venner, der bragte Dem en Serenade.«

Høiere Nationalhymne

degtet af

Per Køvenhavner juniaar.

Mel.: Peter Skødt i Barndomsalder.

Ak! je' trøyler dei, min Muse,
hulde Væsen, søje Pjus,
aabn min degteriske Sluse,
hjælp mig op paa Pegasus,
at jei kan paa mine Knæer
prise Høires Kory-fæer.

Ku'e je' bare sla min Harpe
som en Drakmand eller Plov,
sku'e et episk Degt je' varpe
frem te' Æstrops Pris aa Lov.
Hanses Navn ska' aldrig dø —
den nymodne Nisseliø.

Gyd, Sjariter, paa min Tonge
jeres Haanning, tyk som Fars,
hjælp mig, Grasier, med at sjonge
om Skavenius aa Lars.
De æ Tvillingbrødre me'
Amor, det æ, hva' de æ.

Lang mei, alle Ni, en Næve
til mit degteriske Kvaj,
at je' inte ska' sla skæve
i min Sang om Marius Gaj;
han ej nylig krøv a' Æg,
ser man strags paa hanses Skæg.

Ha'de je' Apollo vaaren
lig i mosikalsk Talang,
sku je' nok ha'e lokket Taaren
frem hos Tigre ve' min Sang.
Nyssel-Jeremijaderne
ka' smælte Kulle-Grajerne.

O, Haarats — stig fra Parnasset
ner aa døp min svage Pen;
pust din Gejst i Blækkeglasset
at je' ka' avmale den
Ærefrygt, som Jensens Navn
nævnes me' paa Kristjanshavn.

Gid min Stemme konde lyje
som et regtig Tordenskrald,
gi' je' konde overbyje
hver aa en olømpisk Skjald
naar je' priser Stonden, da
Matschen kom darausen fra.

Kom nu, Muse, me' det sidste
Blaj i denne hærsens Krans;
sku' vi, naar vi de andre priste,
vel forglæmme Fræderik Hans-
en, som bliver aa som æ
Høires minste Kory-fæ.

Ny og sørgelig Vise

anbelangedes en Kvindes Trædskhed.

(Sjunges paa Melodien: „En svensk Konstabel".)

Hør efter, nu skal jeg belære
Jer om, hver Kvinde og Mand,
hvor lumske de Piger kan være,
som vil til Amerikas Land.

For nylig var der blandt andet
en Pige, der gjor'et for slemt;
hun tjente dernede paa Landet,
men hvor, ja det har jeg glemt

Og som hun en Dag spekulerte
paa Husbond-Bedrøveri,
saa tænkte hun: „Om jeg proberte
at lave lidt Røveri?"

Og hurtig hun stjal en halvanden
hundrede Kroner bestemt,
et Sted, hvor hun vidste at Manden
han havde dem sikkert gemt.

Ja saadan det gaar naar at Gerrig-
heden ta'er Overgreb;
da hun med at stjæle var fær'ig,
saa hentede hun sig et Reb.

Det snørte hun først om Knæerne,
og Hænderne bandt hun til sidst;
maaske at hun gjor'et med Tæerne,
det véd jeg ikke forvist

Og ned sig paa Gulvet hun lagde,
det gik som om det var smurt;
til Hosbonden frækt hun sagde:
at det havde Røvere gjort.

Den Husbond troede det næsten,
og hentede straks en Betjent,
der tog hende med i Arresten
og det har hun ærlig fortjent.

Se, saadan kan Synden den fæle
i Pigerne slaa sit Greb,
først lokke dem til at stjæle
og saa binde sig selv med et Reb.

Og derfor I Piger og Koner,
husk hende, om hvem jeg har talt,
stjæl aldrig Jer Husbondes Kroner,
for det kan saa nemt gaa galt.

De Konservative i Kattegat.

De smaa Konservative var slet ikke glade i Lørdags Aftes. De saa' hen i Vejret — det saa sort ud, det formelig truede, saa de nok havde Grund til at blive bange. Skulde de virkelig gaa i Vandet med deres store Fællesmøde? Nogle vendte om og stak af, da de kom til Kvæsthusbroen og saa ned i Vandet og op i Luften, nogle med Vandskræk og nogle med nyt Tøj, de andre sejlede til Aarhus; men der var ikke en, der kunde forstaa, af hvad Grund det skulde være daarligt Vejr. En af de mindste Konservative — af Profession Trommeslager ved Kastelsjægerne — gik hen og spurgte Matzen, om han ikke troede, det var Præsten i Helsingør, der ikke havde hørt Tale om Mødet, og saa igen havde bedt om Regn. Matzen henviste ham til Carstensen, der heller ingen Ting vidste.

Men et underligt Indfald var det alligevel med det Regn- og Blæsevejr. Da „Vesta" kom ud i Kattegat, indtraadte en Søsyge-Epidemi. De smaa Konservative segnede om som mejede Aks paa Dækket og i Lastrummene, blege som Døden fra Lybæk, jamrende sig som forelskede Katte.

„Lykken er bedre end Forstanden," sagde Lars Dinesen, han faldt ned fra Køjen og knuste Matzens Rejseflaske — den var nemlig allerede tom.

„Man maa lide noget for sin Overbevisning, som Enkedronningen sagde, da hun lod otte Østers klemme sig fast i den lille Havfrues Hale," svarede Kastelsjægertambouren.

„La' vær' at tale om Østers," sagde Matzen, „ellers vender det sig igen, Madam Svendsen."

„Ulrik!" kaldte Dinesen.

„Det — det — det kan man kalde for rørt Vande," stammede Carstensen. „Det skal jo være godt at fiske i rørt Vande."

„Her fisker vi ingen Ting — vi har jo ogsaa Torsk og Flyndere nok!" sagde Matzen; hvor daarlig han var skulde han dog sige en Vittighed, det er noget, han er født med. „Hvis vor gamle Dansemester Ploug var med, vilde han blive gal i Hovedet og sige, at her var Schlinger i Valtsen."

„Ulrik!" raabte Dinesen. „Jeg har tidt været godt i Gyngen, men denneherfens Gyngetur er dog den værste."

„Jeg véd nok, hvorfor den gynger saa svært," sagde Kastelstrommeslageren. „Det er fordi der ingen Last er i Lasten."

„Ingen Last i Lasten!" udbrød Matzen. „Det falder sgu Selskabet til Last, at det bruger os som Last!"

„Ulrik!" vedblev Dinesen — „aa, jeg tror jeg ligger paa en Kalv!"

„Er der ingen, der har lidt Olie?" spurgte Carstensen. „Olie er godt som Bølgedæmper."

„La' vær' at tal om Olie, ellers faar jeg det hele vendt igen!" sagde Matzen.

„Bare vi ikke gaar under!"

„Under!" brølede En, der faldt ned fra en Køje i Hovedet paa Dinesen.

Han blev gal i Skallen.

„Hvad skal det være til at spolere min Frisure!" sagde Lars.

Saa var der ingen der talte mere. Man hørte kun Smærtensudbrud som „Aa! Uh! Puh! Somme Tider kaldte Dinesen paa „Ulrik".

Først Kl. 12 Søndag Middag kom de konservative Søsyge til Aarhus. De havde blege Kinder, blaa Læber og dinglende Knæer. Men det troede Folk i Aarhus var Følgen af at bo i en saa ugudelig By som København.

Barikadekampen paa Kastelsvejen.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Da forleden i vor By
et Kompagni gik hjemad,
saa man Revolutionens Hydra stak Ho'edet fremad;
Gaden den var brækket op,
Kompagniet gjorde: Stop. —
Det var ingen go' Witz
syntes Løjtnant Howitz.

Straks han mente, at der Revolution var kommen,
og han kommanderede:
„Sæt Formanden i Brummen!
Saadan en Drabant han ska'
inte spærre Vejen a'
for os fra Nørrefælled
naar vi vil til Kastellet."

„Fremad Folk for Drot og Land!
Vi maa redde Staden!"
Dermed gik den Krigersmand
løs paa Barrikaden.
Glæd Jer, Højremænd, for I
véd nu, at et Kompagni
Soldater kan Jer bevare
for Revolutionens Fare.

I Atelieret. En Ven, der besøger Maleren: Vil Du sende de to Engle paa Udstillingen? Dem er der ingen Djævel, der køber.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Skattebogen.

Giv os i Dag. vort daglige Brød!
(Rothe 12,000 Kr., Schepelern 10,000, Pauli 19,000, Joh. Petersen 6000, Krag 10,200 o. s. v.)

RAVNEN

Nr. 31. | Søndag d. 31. Juli. | 1887.

Overbevist.

»Jeg vil dog raade Dem til at tage Sælhundelæder, Hr. Baron.
»Ja — men er det vandtæt?«
»Naturligvis — ellers vilde jo Sælhundene blive fulde af Vand.
»Ah! — ja De har Ret, det tænkte jeg ikke straks paa.

Københavns Mærkværdigheder.

En Vejledning for Vej- og Vildfarende.

Trinitatis Kirkeplads er bekendt, fordi der paa den ligger to Spisehuse vis Avis hinanden, hvoraf det ene leverer legemlig, det andet aandelig Føde. Det sidstnævnte har en glimrende „Kok", og Bestyreren af det er vidt og bredt omtalt for sit Flæsk. Der serveres i Almindelighed med Ænder, hvoraf dog mange er temmelig daarligt tillavede. Bestyreren har Tilbøjelighed til at flotte sig med at uddele gratis T-røfler, der dog sjældent bliver modtagne. Alt i alt er det et meget godt Madsted, hvilket Tømrer Smidt (f. T. i Amerika) paa Forlangende vil atteftere.

„Nyssel"sten, en Badeanstalt, er beliggende omtrent midt i Byen, og egner sig, særlig for 5te Kreds' Vedkommende, udmærket til at gaa i Vandet i. For Gadedrengene er det en yndet Sport at kaste Sten ud efter en „Holm", der ligger i nogle stærke Strømhvirvler. Før forsøgte enkelte dristige at naa denne Holm ved Svømning, men da den Mand, efter hvem Anstalten er opkaldt, en vis Nyssel, forulykkede ved et saadant Forsøg, har man senere klogeligt opgivet dem.

Fabrik for Konserves, et udstrakt Etablissement, der drives af Aktieselskabet „den konservative Klub". Af Produkterne kan fremhæves: „Nationalfølelse paa Daaser, henkogt Fædrelandskærlighed, stuvet Loyalitet o. m. m. Selskabet gjorde for nogen Tid siden et Forsøg med at udkaste en Del Østers i Kattegat, men Forsøget mislykkedes, rimeligvis fordi at Udkastningen, der overværedes af flere højrestaaende Personer, skete i for stærk Blæst. Som en Mærkelighed for dette Etablissements Vedkommende i Modsætning til andre, kan det oplyses, at det næsten udelukkende beskæftiger Børn og halvvoksne unge Mennesker.

Avtomatisk Talemaskine, der er en af Nutidens største Mærkværdigheder, bør ikke forsømmes at tages i Øjesyn af nogen. Ved at trækkes op, kan den tale i kortere og længere Tid, men selvfølgelig kan der i et saa indviklet Maskineri meget let ske Uordener og i saa Tilfælde gaar den øjeblikkelig istaa. Det er sket flere Gange. Den lykkelige Besidder af Maskinen er Hr. Malermester Jensen paa Kristianshavn, der ikke er uvillig til at vise den frem, helst for større Forsamlinger.

Sprøjtehus. En privat Mand, Hr. Ferslev, har i rigtig Erkendelse af, hvor vigtigt det er at kunne møde med tidssvarende Sprøjter imod den Ild, der ulmer i Samfundets Grund og Tid efter anden slaar generende i Vejret, indrettet et storartet Sprøjtehus, hvor han har installeret en Del Sprøjter, der gør god Nytte. I Stedet for Numre har Sprøjterne Navne, som „Nationaltidende", „Dags-Telegrafen", „Aftenposten". De bliver førte og ledede af Sprøjteførere, der for de nævnte Sprøjters Vedkommende er henholdsvis d'Hrr. Hjort-Lorenzen og Wulff. Betjeningsmandskabet er afvigende efter Sprøjtens Størrelse.

Værnet er en for nylig oprettet Arbejdsanstalt for daarlige Subjekter, Skruebrækkere og Døgenigter. Den svarer dog desværre ikke til sin Bestemmelse og vil snart blive nedlagt.

Akvarium er interessant at tage i Øjesyn, i Særdeleshed for Naturforskere o. lign. Det indeholder baade Fisk og Bløddyr og er temmelig stort, omtrent i Rumfang som en lille „Bergsø". Af Fiskene lægger man først Mærke til „den døde Torsk", der faar Lov til at flyde i Akvariet, fordi en Del smaa grønne Hornfisk lever højt paa den og til Tilskuernes Morskab leverer hæftige Kampe indbyrdes, for at komme i Besiddelse af Torskens „Bukser". Af Bløddyrene vil man med Interesse betragte en lille Blæksprutte med et kakaduagtigt Næb, der sidder og opmudrer Vandet i en lille Kreds om sig. En stor Saltvandsblæksprutte, der for nylig i Slagelse var Genstand for en nærmere Omtale, vækker ogsaa Opmærksomhed og lader til at befinde sig meget godt i det ferske Vand.

Oldnordisk Samling. Der forevises blandt andet en mærkværdig gammel Ploug, haardt angrebet af Tidens Tand, samt nogle H-arvesager, der nok i Grunden skulle stamme fra Brasilien.

Takkesang

af

J. Vindenburg.

Mel.: Dansken har Sejr vundet.

Jeg har en Sejr vunden —
Hurra! Hurra!
en lille bitte en i Grunden —
Hurra! Hurra!
Man bli'r af den Slags Mas træt —
Hurra! Hurra!
Leve vor Hof- og Stadsret —
Hurra! Hurra!

Fjenderne var paa Fær'e
ved Dag og Nat,
de vilde ha'e min Ære
og Hæder fat;
men som en Helt paa Pladsen
jeg tappert stred,
gav dem et Par paa Cassen,
som De vel véd.

Nu er jeg en ulastelig Gentleman,
det er jo uforkastelig — siger man.
Nu kun en enkelt Klage
sig lister frem;
Ipsen han er tilbage —
og han er slem.

En Seksogtreds.

Jensen: Hør nu, Kristoffer! Nu ska' Du sgu la' vær' at gøre Kiks med Madamen, ellers kan det jo let hænde hun gi'er Dig et Par varme Vafler! Du maa nemlig ikke tro, Du kan spille Politekniker i Kjole og hvidt Slips og bedaare de danske Enker med en falsk Blanket, og tilsidst sige lige som Dam, da han blev snuppet og fik femten Maaneders Forbedringshusarbejde: Tak skal De ha'e! Jeg ta'er al Ting med."

Kristoffer: Femten Maaneders Forbedringshusarbejde — saa er han da ikke arbejdsløs saa længe!

Jensen: Hør, nu beder jeg Dig, Kristoffer . . .

Krist.: Du beder? Du kan godt spare dine Bønner!

Jensen: Ja, hvis Du ikke tror paa Bønnernes Magt, saa kan Du gaa ud og se paa Grunden til den ny Kirke paa Assistents, den bliver bygget ved Hjælp af Gamèls brændte Bønner.

Værtinden: Saa var det derfor der skulde lægges paa Bønnerne?

Jensen: Naa, naa, Madam! rolig med de unge Heste! Kom nu ikke og tal med om noget, De ikke forstaar Dem paa, lige som Holger Drachmann, da han i Slagelse vilde lære Officererne Strategik, ellers bliver vi sgu Uvenner lige som Marot og Alexander den Tredie.

Krist.: Tag Du Dig i Agt, at Du ikke bliver udvist lige som det dresserede Svin fra St. Petersborg, og at Madamen spærrer sin Beværtning for Dig lige som Politiet spærrede Slotspladsen af, da de unge Prinser blev konfirmerede."

Jensen: Saa gaar jeg sgu hen i en Beværtning, hvor de ikke tør smide mig ud, nemlig i en af de flydende Beværtninger i Kalvebodstrand. For blev jeg smidt ud derfra, saa fik Værtshusholderen sgu med Politiet at bestille.

Krist.: Ja, lad os nu ikke gi'e Politiet mere at bestille end højst nødvendig; for nu da Crone har taget sin Afsked, kan man nok sige, at Politiets cronede Dage er forbi.

Jensen: Det er svært, hvor Du er vittig, men nu kommer for Resten først den rigtige Oldenburgetid for Politiet, har jeg hørt.

Krist.: Saa — ja! den kan jeg ikke stikke.

Jensen: Men jeg kan stikke din Konge, Du har siddet og drevet med saa længe.

Krist.: Det var som Satan — ja — saa er vi jo færdige, som Lommetyvene i Tivoli sagde, da Politiet tog dem i Kraven.

Slemme Tider.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

|: Tiderne er voldsomt slemme,
selv Tivoli er i Klemme, :|
vores vise Magistrat
synes det var højst probat
om Haven med sit Sang og Spil
flyttedes lidt ad Landet til.
Sig mig, er De med paa den,
for jeg synes det er Spænd.
Ja, hvad tror De Enden blier —
derpaa Watt Besked nok gi'er.

|: Vor Koncertsalsdirektøre
stræng Mandstugt og Orden føre. :|
Spiller falsk man paa en Stræng,
bli'er man kaldt for Gadedreng,
mens at Publikum forsagt,
undres ved den gode Takt.
Sig mig, er De med paa den —
for jeg synes det er Spænd.
Ja, hvad tror De Enden blier?
— Afsked snart paa graat Papir!

|: Vores Fromhed stadig stiger,
hvad saa onde Tunger siger, :|
Kirker bygger man imens
ude paa vor Assistens;
og man si'er Gamèl har sagt:
„Det er mine Bønners Magt!"
Sig mig, er De med paa den —
for jeg synes det er Spænd.
Ja, hvad tror De Enden blier?
— det er no'et Pastor'ne lier.

|: Czaren hidsig er i Blodet,
og Marott skal ha'e paa Ho'edet, :|
— og i Petersborg et Svin
blev forviist, ja sikket Grin. —
Dette skikkelige Dyr
maa nu lide som Martyr.
Sig mig, er De med paa den —
for jeg synes det er Spænd.
Ja, hvad tror De Enden blier?
Uha! — derom helst jeg tier.

|: Drachmann har nok ta'et Affære
nu imod de militære; :|
tænk, i Slagelse de fik
Skudsmaal for en slet Taktik.
Han maa passe paa, i Fald
det ej revner med et Knald.
Sig mig, er De med paa den —
for jeg synes det er Spænd.
Ja, hvad tror De Enden blier?
— det er no'et man inte sier.

|: Men det bedste var forleden
Mederne om Sæd'ligheden: :|
Figaro skal spærres a'
og i Ørstedsparken ska'
alle de Figurer smaa
have Svømmebukser paa.
Sig mig, er De med paa den —
for jeg synes det er Spænd.
Ja, hvad tror De Enden blier?
— det er no'et man inte sier.

Mærkeligt Træf

»Hvor naar kom Storken med mig, Moer?«
»Den 1ste Maj, min Stump!«
»Nej, det var da morsomt, lige paa min Fødselsdag!«

Bare Praleri.

»Johan, Kokkepigen beklagede sig i Gaar over, at De havde kysset hende.
»Det skal De ikke tro, Fru Grevinde! hun skal altid prale.

Hunde-Dagsbegivenheder.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Solen brænder, Folk har Lyst
til at ta'e paa Landet,
ud ad Øresundets Kyst,
for at gaa i Vandet.
Tomt i Byen bliver der
paa Hunde-dagdriverter;
de pjasker om i Sundene,
nær ved at gaa i Hundene.

Hundedagene er faa,
men pine kan forbandet,
selv vort Hunde-Dagblad maa
„ved Stranden" gaa i Vandet.
Frederik lidt efter lidt
bages i sit eget Fedt, —
ja Højres Redaktioner
har Trans(in)spirationer.

Ja, de Hundedage, de
giver Grund til Klage;
tænk, i vores Tivoli
har de sæl-Hundedage.
Watt fremtryller hele Byer
i tyve Graders Reaumur;
thi for Venetia-Fester
Hundedage bedst er.

Men en Digterhjærne ka'
ej modstaa der's Skolding;
sender han et Digt til Sla-
gelse — takker Colding.
Paven selv er bleven gal
og hver stakkels Kardinal
ved den hellig' Stol fik
mangt et Naadens Solstik.

Men det bedste var med Stan-
ley, de havde myret;
— tænk, til Blades Tort igen,
han leved op, Uhyret.
Maaske de i Afrika
ogsaa nu har Hundeda-
ge, thi den Historie
ellers ej forstaar je'.

Misfornøjede Spøgelser.

Gennem sønderrevne sort-blaa-graa og i Kanterne gul-violette Uvejrsskyer kastede den halvfulde Maane Tid efter anden et anløbent Strejflys hen over Assistentskirkegaards Grave og Kapelvejens Brosten En hylende Vind foer som en gal Kat om imellem Sørgepilene og gjorde med visse Mellemrum en Afstikker udover Kirkegaardsmuren ned ad Gaden, idet den paa en særdeles uhyggelig Maade borede sig ned i Hullet til den ny Kirkes Grundsten, saa Knoglerne raslede og Hjærneskallerne sukkende stødte Panderne mod hinanden, alt imedens Lygtepælene af Rædsel opførte en vild St. Veitsdans og Gadespejlene paa Husene hvinende forsøgte at slide sig løs for at komme til at deltage i den Festivitet, som Stormens og Nattens Aander i Forening afholdt.

Klokken paa Stephans Kirke slog sine tolv dybe drønende Midnatsslag, og just da den sidste spøgelseagtige Tone var smuttet ind i en Gadedør, hørtes der hurtige Skridt nærme sig nede i Gaden. Det var en Mand. Han vilde hurtig gaa forbi det uhyggelige Sted, hvor Ligkisterne stikker deres skamferede Ender frem i den oprodede Jord, men pludselig standsede han rædselsslagen, Haarrt rejste sig som Børster paa ham og lettede Hatten tre Tommer fra Hovedet og man skimtede nu neden under den Ryssels ligblege, askegraa, forfærdet stirrende Ansigt.

Og der var Grund nok til at stirre.

En Skare Dødninge med grinende Munde og raslende Knokkelhænder steg i det spøgelseagtige Maaneskin op af Hullet lige for Næsen af ham. De nikkede med rædsomme Fagter til ham og begyndte ivrigt at søge efter noget, men tilsyneladende uden at finde det; pludselig traadte en af dem lige hen til ham.

„Herrejemini!" stønnede den kasserede Rigsdagsmand, — „skulde det være mine døde Vælgere, der kommer for at gøre det af med mig!"

„Hvem er Du?" spurgte Spøgelset.

„Jeg er Ryssel," svarede han tænderklaprende, og Pincenezen gjorde af Angst et Hop paa hans Næse.

„Ho—ho, Ryssel!" lød det hult fra Genfærdets Mund, „lad de døde hvile i Fred!"

Staklen var nærved at segne.

„Jeg skal aldrig gøre det mere," hviskede han; „det var Matzen og Frederik, der fik mig til det."

„Hold Mund!" raabte Spøgelset vred; „hvor har Du gjort af min store Taa?"

„Skaan mit unge Liv!" bad Ryssel.

„Skaf mig min Taa, ellers . . ."

„Og mit Skinneben!" hylede en anden.

„For min stakkels Kone og mine eventuelle Børns Skyld!"

„Uhu! begge mine Ben er borte!"

„Og min Knæskal!"

„Hvor er min venstre Fod!" saaledes lød det fra en tredje, fjerde og femte.

„Skaan mig for de stakkels levende Vælgeres Skyld i femte Kreds," fortsatte Ryssel med foldede Hænder og rystende Knæ. Men nu lod det til at Spøgelserne blev utaalmodige; de greb med de iskolde Fingre fat i den lille Traadhandler og dansede en vild Springdans med ham, der mere død end levende ramsede den ene Bordbøn op efter den anden. Han følte, at han var fortabt, lukkede Øjnene, og i samme Øjeblik trak Aanderne ham med sig ned i Hullet, men endnu i Drømme hørte han deres haanlige, hoverende Latter, der i hans Øren lød ti Gange rædsommere end Socialisternes Jubelraab, da han dumpede i femte Kreds.

Saa besvimede han.

Næste Morgen fandt de Mænd, der var beskæftigede med Udgravningsarbejderne til Grunden af den ny Kirke paa Kapelvej en Hat og en Parasol liggende nede i Hullet. Det var alt, hvad der var tilbage af Nattens Rædselsscener.

Peters Sædelighed.

(Scene fra Orlogsværftet.)

„Det var en Skam, Peter, at Du ikke passede paa og gjorde mig opmærksom paa den Tur til Aarhus forrige Søndag med Højre. Hvordan er'et Du læser Bladene for mig? Vel var jeg rimeligvis bleven søsyg og havde kastet op, ligesom Marineministeren, men det havde dog altid henledt Opmærksomheden paa min indre Begavelse, om jeg var kommen med og ogsaa havde faaet afleveret den Tale, jeg dikterede Dig forleden."

„Ja, Mester maa inte blive vred, at jeg glemte det. Men her skal Mester se en Historie i Aviserne inde fra Bethesda, hvor Natmissionærerne og han Hohlenberg har udviklet den højere Sædelighed for en hel Del gamle Madammer. Ku' Mester stikke den, saa bliver vi nok berømte igen . . ."

„Jamen mener Du egenlig det er noget der ligger for mig, Peter?"

„Jøsses, det gør det da rigtignok. Er det ikke det jeg sagde forgangen Dag til han, den lange Ferdnand, som gjorde Kiks med Mesters Pige, da hun kom med vores Frokost, at det er immer Sædeligheden, det kommer an paa, og at jeg nok skulde sige det til Mester. Saa løv Raden jo sin Vej, og saa tog jeg mig selv af Tøsen . . . af Mesters Pige, vilde jeg sige, forstaar sig paa en pæn Maade . . . og hvis Mester vil gi' dem et offenligt Foredrag over de ædlere Følelser med Hensyn til Damerne og de Dele . . ."

„Hør nu, Peter, Du taler saa forbandet hurtig, at man ikke kan faa Tid til at samle Tankerne og følge med. Sig mig en Gang, min Dreng . . . ja vel, der har Du 50 Øre . . . hvad forstaar Du egenlig ved Sædelighed? For ser Du, jeg véd jo nok selv Besked, men jeg tænkte mig, at Du som et ungt ugift Menneske ogsaa havde dit Begreb om den Ting."

„Ja, Mester, jeg har saamænd gaaet mange Gange baade igennem Holmensgade og Gaasegade, og de Steder ka' Mester jo ikke komme desformedelst Bekendtskabet med de fine Højremænd, som Mester gerne kunde møde."

„Jamen, Peter, hvordan vilde Du egenlig saadan definere Sædeligheden i et Foredrag?"

„Finere Sædeligheden? Den fineres ikke, Mester, den males op paa Skilter og slas fast udenpaa Natmissionens Huse, og saa gaar Politiet den etter bagefter med en ny Overmaling . . ."

„Det var ikke det, jeg mente, min Dreng; det var et videnskabeligt Udtryk jeg brugte, som kaldes for at definere, men det er meget rigtig, at det betyder noget i Retning af Malning. For en Gang jeg talte med Estrup, saa sagde han selv, om jeg vilde definere ham den tydeligere, og saa svarte jeg og sa'e: Gud bevares Deres Ekscellence, De kan bare sende den ud paa Orlogsværftet eller Peter kan hente den — der vanker Drikkepenge hos den Mand, kan Du tro, Peter — saa skal den blive propert besørget. Men hvad det egenlig var, han mente, forstod jeg ikke saa nøje, men jeg har tænkt mig, at det er saadan et danig Udtryk for at male. Og Sædeligheden, hvordan vilde Du altsaa male eller definere dem den, Peter, det vil sige give dem en Beskrivelse af den?"

„Ja, Mester, der er mange Slags Sædelighed. Se Mesters Pige til Eksempel, hun er forbandet sædelig, naar hun snakker med mig, men Ferdnand er meget usædelig, og jeg tror nok han har gjort Indtryk paa Pigebarnet, men jeg skal sjikanere den Rad paa alle Ender og Kanter."

„Du er Satans vidtløftig af Dig i Dag, Peter; kan Du ikke fatte Dig lidt tydeligere?"

„Jo, ser Mester, sku' jeg sige det i én Tankegang, saa vilde jeg forklare den saadan: at Sædeligheden er skøn, men forbandet kedelig."

„Det er nok, Peter, hent mig saa hellere en halv Pæl og en Hvidtøl, for det andet er Du dog ikke inde i endnu . . . hm . . . saadan som jeg. Men jeg er jo ogsaa Malermester Jensen fra Kristjanshavn."

Nyt Menageri.

I lang Tid Hjort-Lorenzen kun
med døde sig beskæfted',
hans Storhedsry som Venolog
Alverden har bekræftet.
Han roded' som en Muldvarp om
blandt smuldne Prinsebene,
og tolked Fortids Runer paa
mosgro'de Runestene.

Men nu har han forandret Hu,
ej døde mer ham frister,
han øger sit Menageri
med levende Artister!
Et genialt, dresseret Svin
fra Rusland arriveret. —
Blot nu ej Svineriet her
som der bli'r konfiskeret.

Og Frederik har ogsaa Sans
for Svineriets Dunster.
Det „literære Proletar"
nu hans Avis begunster
med Hansted, Knauer, Martin Kok
og hele Kleresiet, —
ved Trinitatis gratis Du
kan se Menageriet.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Vandgang.

Da Kaptajn Rambusch nys sig vilde hæve
i Vejret, over Fort og Fæstning svæve,
brast Tovet og Kaptajnen gik i Vandet.

Og Folkets Tro paa de krigsgale Nykker
for længst er lig'som Tovet gaaet i Stykker —
derfor Militarismen gaar i Vandet.

Nr. 32.

Ravnen

Søndag d. 7. August.

1887.

Et Møde.

Et Møde.

Hos Greven var samlet et Selskab af Rang. —
I Guldglans straaled' de pragtfulde Sale,
og Vinen funkled' og Glassene klang,
blev tømte og fyldt under højrøstet Tale.
Paa Gaden en Klynge stod spejdende Vagt
for at fange et Glimt af den blændende Pragt;
men Silken og Guldet af Forhæng var hegnet,
og Skyggerne svagt paa Gardinerne tegnet.

Mod Gitteret lænet, med Haanden mod Kind,
en krumbøjet Skikkelse tavs og ene
stod, halvt belyst af det dæmpede Skin,
som kastedes ud over Gadens Stene.
Sorg havde sit Stempel paa Panden sat,
Ansigtet var vejrbidt og Blikket mat.
Mens dæmpet Musiken fra Salen bruste,
vildt Tankerne gennem hans Hoved suste.

Her traf jeg ham. — Aar vare svundne hen,
jeg havde ej hørt om hans Liv og Færden.
Ak! Var det min Barndoms-, min Ungdomsven,
der en Gang saa frejdig drog ud i Verden?
Nej, *han* var en modig, en livsglad Svend, —
nu saa' jeg ej *ham*, men *hans Skygge* igen.
Han vied' til Kampen sit Mod, sine Kræfter,
han kæmped' som Mand — og hans Lod blev derefter.

Han kæmped' som Mand, men han tabte, fordi
han fordrede Ret for sig selv og alle;
hans Vilje var stærk, hans Handlinger fri
for Rænker og Kneb, — derfor maatte han falde;
thi Smigeren tidt en Glorie vandt,
hvor Ærligheden en Tiggerstav fandt,
og redelig Stræben blev vejet og vraget,
mens Lønnen skænktes til »Folk af Faget«.

Ja, det var det mørke Livs-Dramas Moral,
som for mig han oprulled' Billed paa Billed,
mens Tonerne klang fra den oplyste Sal
og bittre Smil om hans Læber spilled.
Hans Stemme lød hul og saa underlig vild,
i Blikket flammede Hadets Ild,
alt som hans Fortælling tog til i Styrke,
og Scenerne i den blev mere mørke.

»Den haabløse Kamp mig tilsidst gjorde træt« —
Graad dirred' i Øjet og Læberne bæved' —;
»thi hvor jeg saa kom, man mig nægted' min Ret,
endskønt kun min Ret til at leve, jeg kræved'.
Mens Rigmanden leved' i Sus og Dus,
jeg havde ej Brød eller Sul i mit Hus,
kun sultne Munde og tomme Fade, —
kan Du nu forstaa jeg *maa* Samfundet hade.
Jeg havde af Livshaab og Styrke et Væld
saa rigt, at det aldrig udtømmes kunde,
saa syntes jeg. — Ak, men Elendigheds Fjæld
og bønlige Blikke og hungrige Munde
mig møder nu, hvorhen jeg vender min Fod,
mit Livshaab er slukket og bøjet mit Mod,
jeg er kun et Vrag, — men jeg *vil* blive hævnet,
min Sag jeg for Fremtidens Domstol har stævnet.

Min syge Hustru, de nøgne Smaa,
al Usselheden og Nøden der hjemme,
det skær' mig i Hjærtet at se der paa, —
ud maa jeg, men Synet jeg ej kan glemme.
Og naar jeg saa ser al den Luksus og Pragt,
den Rige udfolder ved Bord og i Dragt, —
ja, da af Harme mit Hjærte banker,
da kommer de sære og oprørske Tanker.«

Her tav han. Fortællingens Indhold jeg ej
vil gengive her; thi den kendes af alle,
hvem en Gang Skæbnens det tordnende »Nej«
har ramt saa haardt, at han maatte falde.
Hvad Gaver har Livet vel i sit Skød
til Fattigmand andre end Savn og Nød?
Og hvad, om end Byrden i Graven ham lægger?
Der er nok til at fylde de ledige Rækker!

Arbejdernes Fællesbageri.

Paa et Fællesmøde for samtlige Fagforeninger og Social-demokratisk Forbunds Bestyrelser, som afholdtes den 18. Sept. 1886, fremkom G. Chr. Olsen, A. P. Berg, H H. Jensen og Hingsberg med Forslag til Oprettelsen af et Fællesbageri for Arbejdere i Hovedstaden, grundet paa Aktier à 10 Kroner. Paa samme Møde foreslog Maler J. Jensen, at Bladet „Social-Demokraten" ydede 4000 Kr. til denne Sags Fremme. Den 27de September udstedtes Aktieindbydelse. Den 1ste November afholdtes den første ordinære Generalforsamling; paa denne vedtoges Lovene, et Repræsentantskab, bestaaende af 15 Medlemmer, samt 3 Revisorer, valgtes. Paa det første Repræsentantskabsmøde, som afholdtes den 7de November, blev Forretningsudvalget valgt, og kom til at bestaa af C. Emcken, G. Chr. Olsen og J. Jensen. Til Forretningsfører for Bageriet valgtes C. C. Andersen.

Allerede den 15de November paabegyndtes Bageriets Drift i et paa Lyngbyvejen lejet Bagerilokale; men Efterspørgslen efter Bageriets Produkter var saa stærk, at det viste sig nødvendigt at søge Bageriet udvidet. En Generalforsamling, som blev afholdt den 23de November, vedtog Forretningsudvalgets Forslag om Bageriets Udvidelse.

Fredagen den 29de Juli 1887 nedlagdes saa Grundstenen til Arbejdernes Fællesbageris Bygning i Raadmandsgade paa Nørrebro. Den vil efter den foreløbige Beregning med Grund og de nødvendige Maskiner komme til at koste 80,000 Kr. Det var overdraget Redaktør Wiinblad at nedlægge Grundstenen, og han udtalte ved denne Lejlighed, at

hver Gang Arbejderstanden anlægger en industriel Virksomhed under egen Ledelse, hver Gang den stifter et Blad, rejser en Bygning, ja danner en Forening, er det først og fremmest dette, at vor Stand paa dette Punkt frigør sig for andres Overledelse. Vor Stand viser ved denne Lejlighed sin Evne til at sætte nyt paa de Tomter, fra hvilke den rydder det gamle, viser sin Evne til at kunne gøre dette ved egen Kraft.

* * *

Efter Arkitekten Hr. Detlefsens Tegning bringer vi omstaaende et Billede af Arbejdernes Fællesbageris Bygning. Det er, som man ser, et Fremtidsbillede. Bageriet er i Virksomhed. Røgen fra den høje Skorsten hæver sig op mod den klare Luft, Bagersvenden staar i Lugen og tager mod Melsækkene, der læsses af Møllerens Vogn, Kunderne gaar fra og til Butiken.

„Ravnen"s Tegner har omgivet sit Billede med allegorisk Randtegning: voksende Aks og et Par Genier, den ene med Bagerhue og et Brød, den anden med Brødkurv — Køber og Sælger. Oppe i Hjørnet har han fremstillet Grundstensnedlæggelsen i det Øjeblik, Redaktør Wiinblad udtaler det Ønske, der deles af enhver, der føler for Arbejdernes Sag:

„Jeg haaber, at den Virksomhed, som skal udfoldes under Taget af det Hus, vi rejser her, vil bidrage til at fremme den danske Arbejders Sag, og i det Haab ønsker jeg Lykke over Foretagendet."

Aftenbønnebetragtninger.

Der laa en Zulukaffermand i sin bløde Seng og hvilte ud efter endt Dagværk. Han havde læst sine Aftenbønner, og fra dem gled Tankerne umærkelig over paa Kaffe og andre verdslige Bønner. Det kunde ikke nægtes, at han havde haft Bønnelykke med sig i Livet; han var just ingen gamel Mand, og havde dog allerede nu nok baade i Kaffe-Pose og Sæk til sig og sine. Hvor højt maatte han ikke kunne drive det. Der er ingen Bønnestængel saa høj, at den ikke kan naaes, og ad Rangstigen kan man nok komme et ordenlig Stykke op, naar man tager Bønnernes Stigen med til Hjælp. Det gælder kun om ikke at rende sig en Bønnestage i Livet ved altfor overdreven Higen og (Kaffe-)Tragten efter Titler og Rang. Bare roligt lad Bønnerne gøre Udslaget; de er dog noget af det vigtigste baade for Religionen og for Husholdningen. Det beviste den nye Kirke paa Nørrebro. Havde han ikke lyttet til de bønnelige Ønsker fra de Troende i de to Sogne, saa havde hele Projektet med nye Kirker ikke været en Bønne værd. Nu var Grundstenen til den ene lagt, Hellig Kors var den kaldt — et fint Vink for Resten om noget i Knaphullet. Den skulde trodse Tidens Løve-Tand og bære hans Kaffe-Pris og Lov til de seneste Slægter. Og hvem ved — Ferslev var bleven Etatsraad — det kunde han maaske ogsaa opnaa, det lød godt og gameldags — hm! ja — Etatsraad, — det var noget andet end Kaffebrænder — Puh — dejligt — aarrrk!

Saa faldt han i Søvn.

De staaende Hære.

(Frit efter „Avisen".)

Oppositionisterne hader de staaende Hære; alle vi Højremænd kender nok det yndede Thema med de forskellige Variationer: „Statens Penge anbringes i uproduktive Fæstninger og Krigsmateriel", det vil med andre Ord sige, de paastaar, at de Penge, der gives ud til Fæstninger og Vaaben, gives ud til ingen Nytte.

Vi kunde med Lethed gendrive disse næsvise Paastande; men vi vil opsætte dette vanskelige Spørgsmaal til vi faar talt med Lars Dinesen eller en anden Sagkyndig.

Derimod vil vi i Dag retlede manges Opfattelse paa andre Punkter af denne Sag, efter at vi i Gaar Aftes har raadført os derom med Bagerens Kusk.

Der tales om den lange Tjenestetid, som er en spildt Tid.

Ganske vist har vi til Hverdagsbrug ikke Brug for Bajonetfægtning eller Hoppen paa Stedet i strakte Knæ; men hvor nyttigt er det ikke for enhver, der har været Soldat, at have lært at staa paa Pinde.

Og som Bagerens Kusk udviklede for os: Hvor mangen permitteret Soldat faar ikke en vellønnet Plads som Kusk? Naar Oppositionisterne bare vilde tænke over dette Punkt, saa vilde de ikke være saa hadefulde mod de staaende Hære.

Og hvor mangen rig Gaardmandssøn har ikke paa Husarkasernen lært at omgaaes Heste? Hvis de ikke var rige Gaardmandssønner kunde de godt med den Hesteforstand de havde faaet som Husarer eller Dragoner eller Trænkuske faa vellønnede Pladse som Kuske. Naar bare Oppositionisterne vilde tænke ogsaa over dette Punkt, vilde de indse, hvilken uhyre Nytte de staaende Hære gør.

Og hvad Oppositionen vel ikke vil nægte, at Soldaterne lærer, det er at være sparsommelige og ikke at være kræsne. Hvor mange Gange har ikke Kamisbrødet og Maketuttens Sulevælling tvungen Soldaterne til at skaffe sig Madkærester og at stifte andre Bekendtskaber, som har været dem til Nytte og Fornøjelse i Livet? Og vi kender i det mindste ét Eksempel paa, at en Soldat, der har faaet en vellønnet Plads som Kusk, har giftet sig med sin Madkæreste.

Oppositionen taler saa meget om Nødvendigheden af Ungdommens legemlige Udvikling. Vi vil nok spørge, om der gives nogle Midler, der i den Grad værker mere end Stroppeture, Haandvægtsøvelser og Hoppen paa Stedet i strakte Knæ?

Efter alt dette vil vist enhver indrømme, at man vinder i den Tid man taber ved at ligge inde som Soldat.

Og naar man saa bliver permitteret og faar en vellønnet Plads som Kusk, hvad er saa morsommere end at køre om og træffe gamle „Krigskammerater" og ved et Par smaa Sorte mindes de smaa Sorte, man fik i Kastellet. De fleste Mennesker glæder sig over, at deres Soldatertid er forbi, naar blot deres politiske Førere vilde give dem Lov til at udtale deres Hjærtensmening. Selv Lars Dinesen bliver altid gemytlig, naar han tænker paa den Tid, da han var Dunk.

Dersom Oppositionisterne bare vilde skrive sig disse Smaatræk bag Ørene, vilde de nok faa Øjnene op for, at de staaende Hære dog gør nogen Nytte og her efter ikke blande deres Næse i Regeringens Sager.

Arbejdernes

Fællesbageri.

Den gamle Kommunalbestyrelse.

(Et Æventyr.)

Der var en Gang en Kommunalbestyrelse, saadan en rigtig god gammel Kommunalbestyrelse. Den kunde alt, hvad den vilde, og det var, fordi den aldrig vilde mere, end den kunde. En Gang imellem holdt den Møde, og det var noget, Folk saa' i Møde med en vis Spænding; thi den udrettede forfærdelig meget godt for fattige Folk, for det var saadan en god Kommunalbestyrelse.

Nede i den gamle By levede man et idyllisk Liv. Der boede Fattigfolk, og de havde det saa forskrækkelig dejligt. Husene, de boede i, var nok gamle og raadne, men Kommunalbestyrelsen var ogsaa gammel og udlevet, saa det var der ikke noget at sige til. Og vel maatte en Familie paa 5—6 Personer bo i et Værelse paa en Kvist eller i et Baghus ovenpaa Retirader og den Slags Ting, medens Kommunalbestyrelsens Medlemmer boede i pragtfulde Sale, men der er da ogsaa Forskel paa en kommunal Mand og en fattig Mand. Den første er tyk og fed og maa have en syv—otte Kvadratalen at bevæge sig paa, medens den anden, der gærne er tynd og mager, kan nøjes med et Par Kvadrattommer. Se, det var noget, den gamle Kommunalbestyrelse vidste god Besked med, for det var saadan en økonomisk Kommunalbestyrelse. — Der var ogsaa nogle ildesindede Mennesker, der paastod, at de gamle Rønner var altfor luftige om Vinteren, for saa foer Sne og Slud baade gennem Tage og Sprækker, men det var nu det pure Nonsens, for saa var der til Gengæld saa varmt og lummert om Sommeren, at man ikke kunde gabe, saa det gik lige op. Man kunde da heller ikke faa baade i Pose og Sæk!

Men Ulykken var, at de havde det for godt dernede i den gamle By, og saa vilde de have det endnu bedre. De skønnede kun lidt paa, hvor god den gamle Kommunalbestyrelse var imod dem. Nu vilde de have revet de gamle Huse ned og bygget nogle ny i Stedet. Og saa gik de til Kommunalbestyrelsens Port og bankede paa. Borgmesteren kom selv og lukkede dem op, og til ham fortalte de deres Ærinde. Borgmesteren havde nær faaet et apoplektisk Anfald, da han hørte, hvad de vilde, men han lod sig ikke mærke med det, for det var saadan en god Borgmester. Og saa gik han til Kommunalbestyrelsen.

Den gamle Kommunalbestyrelse holdt Møde, men da der ikke stod noget paa Dagsordenen om fattige Folk, saa hørte de gamle Kommunaløkonomer ikke efter, hvad der blev sagt. De var lige ved at falde i Søvn allesammen, da Borgmesteren kom stormende ind af Døren og fortalte, hvordan det var fat. Det var at træffe den gamle Kommunalbestyrelse lige paa dens ømmeste Punkt. De gamle Etatsraader ligefrem rystede af Harme. Det var dog for galt! Ikke at tale om, at man endnu ikke var fornøjet med alt, hvad de havde gjort for Fattigfolk, men nu vilde man oven i Købet rive de kønne arkitektoniske Mindesmærker ned, som var Byens Stolthed og Pryd! — Aldrig! Andragendet blev afslaaet — naturligvis! Der er dog ogsaa Maade med, hvad en Kommunalbestyrelse kan gaa med til, selv om det er en god gammel Kommunalbestyrelse.

Kommunalbestyrelsen vil aldrig siden høre noget om den Slags Ting. Og heraf kan man se, at det ikke alene er en god, gammel, økonomisk Kommunalbestyrelse, vi har, men tillige en Kommunalbestyrelse med udpræget arkitektonisk Sans og dyb Ærefrygt for det overleverede.

Tøjerier.

Ny Tekst paa en gammel Melodi.

Mel.: Da forskrækket jeg paa Dækket.

Det kan hændes, at en Maler
bli'er som Taler ta'et i Brug,
medens Publikum velvilligt
ta'er et billigt Grin i Smug;
fra Fred'sberre og til Ama'er
er han kendt her i vor By,
og hvad tror De, der foraarsa'er,
at han har det store Ry?
Det er dette Snakketøj han har,
det kan imponere Oppositionsmænd saagar.

Hjort-Lorenzen er en ren Rad,
naar en Benrad han faar fat,
straks bli'er Næseboerne stukne
i den mugne gamle Skat;
store Foredrag han holder
om den salig Dødes Dyd.
Ja! de møre Knogler volder
ham en sand lukullisk Fryd.
Det er dette Bentøj han kan li'e,
det udøver paa hans Hjærnekiste sit Trylleri.

En Grossér der gør i Kaffe
kan anskaffe alt saa flot;
thi han lægger blot paa Bønnerne, det lønner sig sgu godt;
han kan bygge nye Kirker,
han kan gøre alt — kort sagt;
og hvad er det, som bevirker,
at han har den store Magt?
Det er dette Sølvtøj han har,
det kan skaffe ham en Plads i Paradiset saagar.

Har man Hus paa Toldbodvejen
bli'er den Ejendom besat
af Gespenster, der florerer
og huserer der hver Nat;
de bli'er ikke let fordreven,
og se Sagen er, man tror,
at En dernede har forskreven
sig til dem med Hud og Haar. —
For det er dette Troldtøj man skal ta'e
Assistance hos, naar man med Taburetten ikke vil a'.

Navneforandringer.

„Ravnen" har i Følge Andragende fra nedennævnte Herrer allernaadigst tilladt dem at foretage følgende Navneforandringer:

Statsrevisor Dinesen ønsker af nærliggende Grunde sit Navn forandret til Ginesen.

Digteren Bergsøe vil for sin politiske Overbevisnings Skyld hellere hedde Estrupsøe.

D'Hrr. Grove sen. og jun. ønsker deres Navn forandret til „de Fine", men vil iøvrigt beflitte sig paa at være lige saa grove som før imod Socialister og Venstremænd.

Holger Drachmann vil, grundet paa sit antiamfibieagtige Naturel, der hverken tillader ham at holde sig i Oppositionens Saltvand eller i Reaktionens og Militarismens ferske Vand, for Fremtiden kalde sig Holger Brakvand.

Birger Hansted mener, at hans Virksomhed ved „Avisen" giver ham en vis Berettigelse til at forandre sit Navn til Birger Vandsted.

Ette, der en Gang i Vinter blev dekoreret med et Ridderkors, ønsker desaarsag sit Navn forandret til Kors-ette.

Tømrer Smith, p. t. i Amerika, har igennem herboende Venner andraget paa at faa sit Navn forandret til „Smith-ud", hvilket ogsaa er bevilget.

Professor Matzen vil for Fremtiden kalde sig Professor Pjatsen, hvilket Andragende blandt andet hans Taler ved flere Lejligheder ogsaa giver en vis Berettigelse.

Kammeradvokat Hindenburg ønskede sit Navn forandret til „i Vindenburg", hvorfor det ogsaa findes saaledes i „Ravnen"s sidste Numer.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Italiensk Regnestykke.

Jai har altid tænkt mai, at Robert Watt var en schenial Mand, men jai har schgu aldrig set hans Schenialitet udfolde sig paa en schaa schtorartig Maade, schom i Søndachs, da jai och Rebecka och woresches to Bern var i Tivoli. Hele den schtore Have lignede grangivelig en Prowinsch af Venetschia, schom jai richtig nok aldrig har set, men schom jai kan tænke mig ser schaadan ud med Ruiner og Osterier — hvad der vel paa danst betyder Mejerier —, og med Blomsterpiger og Makaronni og lacrymæ Christensen og Palladseroner. Men det maa være schammelig dyrt at bo i Venetschia, efter hvad jai kan forstaa, for vi saa schgu ikke andet for woresches Penger end Schælhundene, schom vi ikke kunde se, og Revyen, schom vi ikke kunde høre noget af. Programmet paschede heller ikke, for der stod: „Veneschianst Gadeparti i Maaneschin", — men schaa i Stedet for fik vi et pjaschende Rainevær, schaa den Fest havde schgu hverken Hoved eller Vauxhale. Jai og Rebecka og woresches Bern gik hjem, og paa Vejen sa'e min ældste Dreng, Moses, til mai: „Det var schgu en schnaus Forretning i Dag, Fa'er!" — og det var det schgu i Grunden ogsaa.

„Der schöne August"-Maaned.

(Frit efter Brandetzsky.)

Mel.: Der schöne August.

Mit Navn det er „der schöne August",
og jeg hedder det ikke omsonst;
jeg bringer fra Syd et tropisk Pust,
det er nu min ringeste Kunst;
hvem er det vel, der skaffer her
lidt Prangerfortjeneste just
med møre Pærer og Stikkelsbær?
— daß ist der August!

Hvem ammer op Bakterier,
saa Lægernes Praksis bli'r stor?
Hvem skaffer jer Sommerferier
og Rødgrød med Fløde paa Bord?
Hvem gi'er Fru Græsmeiers Pensionat
et vist Poesiens Pust,
og gavner derved baade Land og Stat?
daß ist der August!

Men Restavratørerne især
jeg gavner dog fremmest og først;
jeg skaffer af Gæster dem en Hær
med en uudslukkelig Tørst. —
Jeg falmer Tøj, saa der bliver Mønt
at tjene for Farver Just; —
ja, en trofast Ven i tykt og tyndt
daß ist der August.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

„I Naade og med Pension"

»Cronen« paa Værket.

Nr. 33.

RAVNEN

Søndag d. 14. August.
1887.

Ny Tidsregning.

»Det er Satan til Tid det varer med den Bøf! Af Sult og Kedsomhed har jeg nu siddet og spist fem—seks Rundstykker. Hvor længe skal jeg endnu vente?«
»Højst tre—fire Rundstykker til.«

Arbejderfesten i Helsingør.

Søndagen den 7de August afholdtes i Helsingør en Arbejderfest, hvortil der var kommen Gæster saa vel fra Nabobyerne som fra Byerne paa den anden Side Sundet. Der var 6000 Deltagere.

Vort Billede fra Festen viser de københavnske Arbejderes Indsejling til Helsingør — 6 Skibe i Kølvandslinie med 4 Skibslængders Afstand, som Ordren lød, og som blev fulgt paa hele Turen. „Fylla" var det første Skib, som lagde til og blev modtaget med begejstrede Hurraraab fra Vennerne paa Skibsbroen.

Københavns Mærkværdigheder.

(En Vejledning for Vej- og Vildfarende)

II.

Zoologisk Have maa mindst af alt forsømmes at tages i Øjesyn, da den er særdeles righoldig, fuldstændig paa Højde med Udlandets Etablissementer af samme Art. Der findes blandt andet en meget sjælden amerikansk Bille, en Mængde Kameler og Bukke, som Højre har begaaet i Aarenes Løb, 73 Øre-tvilste, som er fundne af Jordarbejderne ved Forterne; endvidere er der en Gravso med Grise, lagt til af Redaktør Herdahl fra Lyngby, forskellige „Bjørne", der er trukne hjem af Matzen og Konsorter, danske Løveunger, indfangede i store Kongensgade forleden Aften og et stort Udvalg af indenlandske Dovendyr og Æsler. Saa er der en Del Køge-Høns og en Mar-Tyr af særlig fin Race, der er fanget i Knabrostræde for nogen Tid siden. Talrige andre Dyrearter findes, og Haven er den meste Tid af Dagen tilgængelig.

Gartnerierne og Drivverierne i Fredericiagade er meget interessante, særlig for Fagmænd. Der visner meget der, men det, der er, staar altid i det skønneste Flor. Den berømte „Kammerherre Rosen" fra Lyngby findes derinde, samt de Palmer, Højre gærne vil staa med i Hænderne. Endvidere Stedmoderblomster, en kraftig „Busk" af jydsk Afstamning, „Rønne"-bær, skænkede af Magistraten, der syntes det var Synd at hugge dem om, et Flor af „Forglemmigejer, hvorpaa særlig er kostet meget, man siger en hel Million Kroner, uden at de dog lader til ret at ville trives.

Møntsamlingen. Der forevises blandt andet nogle Næse-Styvere, fundne af Nully-Brown paa Halmtorvet, de Kroner, der er blevne sparte ved at nægte Arbejderreformer gennemførte, og enkelte gamle Dalere, af hvilke man særlig lægger Mærke til Højres Skan-Daler fra For- og Nutid.

National-Theater. Der opføres baade Dramaer og Balletter, samt Provisorie-Lystspil, hvor Nachspielet dog ikke altid er saa artigt som det burde være. „Da Gendarmerne kom" turde være det mest bekendte Spektakelstykke, og det er ogsaa opført rundt omkring i Landet, blandt andet i Brønderslev og Aars, hvor det dog ikke gjorde udelt Lykke. Theatret tæller gode Kræfter baade i de komiske og alvorlige Rollefag — og dets første Elsker er almindelig bekendt for sin Udførelse af Hovedrollen i et lille Stykke, der hedder: „Fra Knabrostræde".

Hvad Syngestykker angaar, kan nævnes Per Gyntsler og „Den Stumme", i hvilket sidste Karakterskuespilleren Hr. Estrup har en af sine bedste Repliker: det bevingede „Tale er Sølv, men Tavshed er Guld!"

Balletten staar ved Balletdanseren Hr. Plougs ihærdige Anstrængelser fuldtud paa Højde med, hvad der præsteres paa Udlandets Scener, og det er højst yndefuldt at se disse mange Børn for Eksempel i Balletten „Højres Arbejder- og Vælgerforening" staaende paa et Ben og synge første Vers af Nationalsangen. Theatret har gode Dekorationer og Bagtæpper, og dets Kulisser, Skærmbrædter og Z-stykker bliver malede af Hr. Matzen.

Hellig Augustins Kapel er i arkitektonisk Henseende just ingen Pryd for Byen, men har dog en vis Interesse ved sin Byggemaade. Gamels Bønnebog bliver benyttet der og Menigheden bestaar næsten udelukkende af Frøkengrundtvigianere. Kapellet adskiller sig i sit Indre ikke væsenlig fra andre; det har nye magelige Kirkestole, og det bliver strængt overholdt, at ingen af dem har løse Sæder. En Messe i dette Kapel er selv for anderledes troende meget opbyggelig og lærerig.

Hr. Birgers Vise.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Pennehelte,
som ansaa det for deres Pligt,
sig ind paa Folk at vælte;
saa var der Knauer, Kok og Brock,
og Marcussen og mangt et Pjok,
der regned' det kun som en Sok,
naar de paa andre skældte.

Men fremfor alle Birger kan
den Uforsagte hedde,
hvo brugte Hals saa godt som han
og brugte den med Glæde?
Fra Morgenblad til Berlingske
gik Livets Vej for a+b,
nu er han ABC for de
konservative Spæde.

Og raab nu alle et Hurra
til Ære for den kække
og raske Helt, der Højre ska'
til Live atter vække.
Gid gamle Tante Berling maa
i ham en Nøddeknækker faa,
der vil forsøge og forstaa
den værste Nød at knække.

Mythologiske Studier.

Hundedagskulde og Kakkelovnsvarme
midt i August — nej, det er dog for galt!
Vil man vel finde det sært, om ens arme
Hjærne af sligt bli'r forskruet totalt?
I sligt et Klima bli'r ens Fantasi
rentud rebelsk. — Tænk: Jeg Mythologi
just sad og læste, men nu skal Du høre
hvordan Forvandlingen kom paa en Gang
Nu vil jeg Hundedagsstrængene røre,
og Du kan tro, det er Strænge med Klang.

Odin højt tronede paa Taburetten,
og fra sit Hlidskjalf han skuede vidt
ud over Jorden, lidt gnaven i Hætten,
fordi han kun blev paaskønnet saa lidt,
skønt han selvsyvende raaded vort Land
lige fra Skagen til Kalvebodstrand.
Stor selv i Sorgens og Modgangens Dage
alt han forlængst Martyrglorien vandt.
Frakken dog én Knap har mindre tilbage,
thi han har én maattet sætte i Pant.

Sagnet beretter, at Lov-Nellemannen
Hermod har været, hvor Peberet gror.
Et er dog sikkert: at ej selve Fanden
kan hamle op med Bahn-Asa-Thor;
thi naar mod Thurser han drager paa Tog,
kommer straks Tyskernes Blod i Kog,
Mjølner bli'r svunget, og ingen den sparer,
hver Venstre-Jætte faar Øjne saa blaa,
men naar hans Blaamænd til Nastron nedfarer,
da først, man siger, skal Danmark forgaa.

Ja, disse Blaamænd er Asa-Thors onde
Aander, hans gnavende Midgaardsorm.
Provisor-Loke har slaaet den Vunde,
sagt, det var „paatrængt nødvendig" Reform.
Jætterne haaner dem, men Asa-Thor
ænsed' det ej, naar i Kampen han fo'r.
Tordenen buldrer og Lynene flammer, —
undrende Thurserne skued' det Tog,
der under trækkende Møje og Jammer
fra København hist til Aarhus hendrog.

Mytherne mælder: Til Slut vil de Guder
fra Taburetterne dog dratte ned,
og naar det sker, den endvid're bebuder:
Odin vil skælve i hver sine Led.
Blaamændene og deres Krigerhelt Thor,
sagtens forlængst da til Nastron henfo'r.
Det, som dem fælder, er Provisor-Loke
med alt „nødvendigt", han har reformert.
Alt vil da ende i et Ragnaroke,
hvis det da ej er forinden krepert.

Ude og hjemme.

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Ja, Dannemark er dog et dejligt Land,
maaske det bedste iblandt de bedre,
de Unge har her Gammelmands Forstand
og Ynglingemod har de vise Fædre.
Og til vore Kvinder
ej Lige man finder,
om dem Frøken Grundtvig en Ende spinder,
|: saa det har Art. :|

Lad Frankrig kun skamrose sin Boulanger,
vi har dog en Mand, mod hvem han er en Prakker,
som Krigsmand kan Bahnson sig vældig té,
naar han for det flade Lands Højremænd snakker.
Han slaar paa sin Sabel
og er ej aimabel,
mens Ordet gaar i Telegrafens Kabel
|: Alverden rundt. :|

Evropas Politikere er bekendt
for deres storartede Statsmandstalenter,
men Estrup, vor egen Konsejlspræsident
han er Præsidenten iblandt Præsidenter.
Selv Bismarck han ka'nte
sig maale, den Vante,
naar Talen er om Vælgerfolk at pante
|: til Statens Vel. :|

Der skriges saa meget i hvert et Blad
om Russeren Katkow, men maa vi blot være,
vi for vores Matzen er mere glad,
han véd dog nok bedst, hvordan Kniven skal skære.
Man finder det gruelig,
naar man er ædruelig,
at han ej blev udnævnt den 1ste Juli
|: til Direktør. :|

Paris ved Dueller i Spænding har sat
hver Franskmand, som ejer lidt Fyr og lidt Flamme,
dog vores Hr. Ferry man finder at
hans Rolighed gør Generalen til Skamme;
men her bør vi huske,
hvor Fredrik ku' kuske
med Henrik Cavling, som maatte luske
|: ad Frankrig til. :|

Vort Land er et Eden, politisk talt,
„broderlig" Forhandling har opslaaet Stadet,
kun med Bergs Politik er der noget galt,
ej mer den sig dækker med „Morgenbladet".
Da Folk ej forstaar 'en,
er den bleven baaren
stilfærdigt fra Hørup til Kors(kirke)gaard en
|: til videre. :|

Ankomsten t

gør den 7de August 1887.

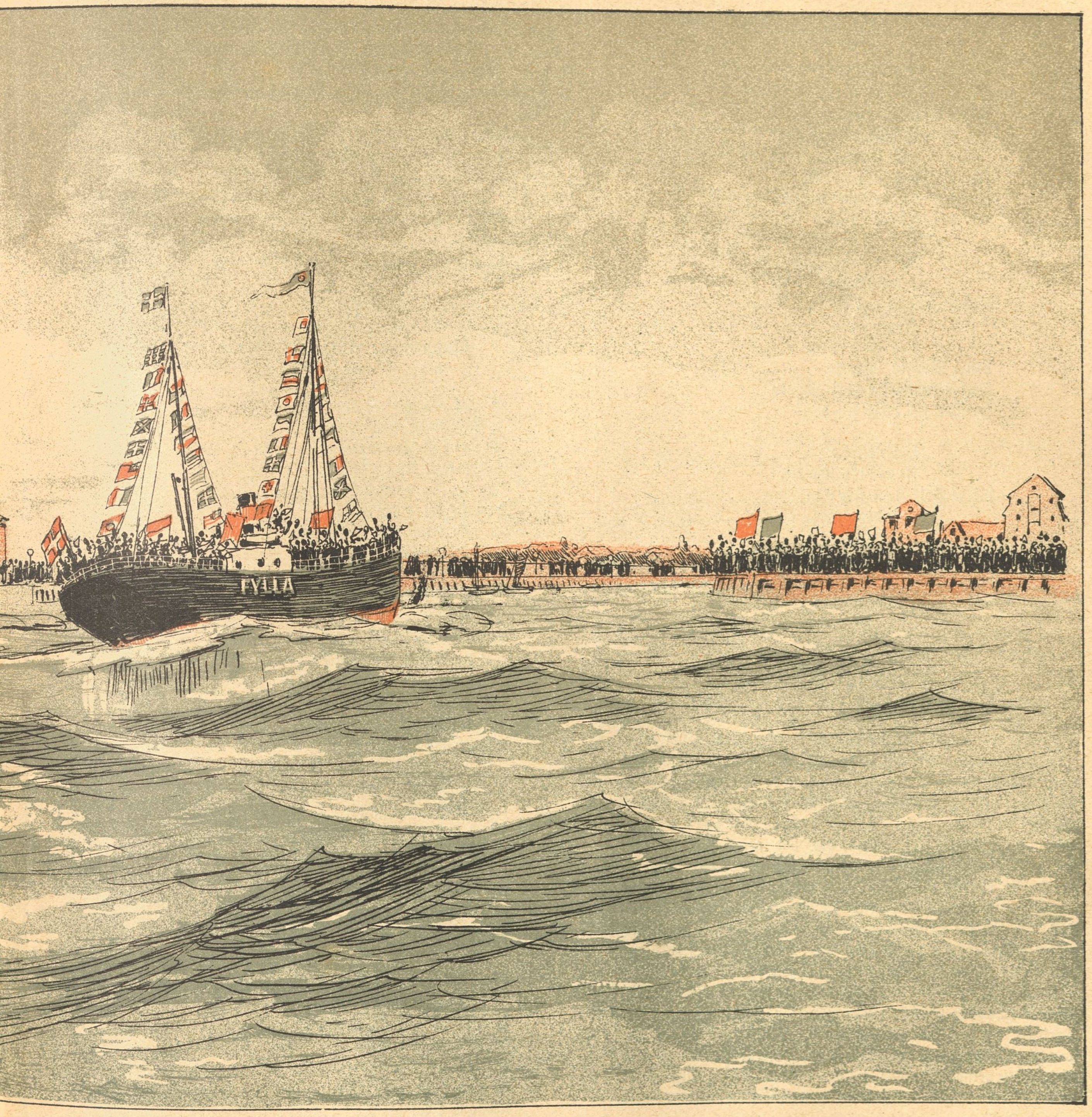

il Helsingör.

Janus-Hymne

af

Birger Vandsted.

Storme suse,
Bølger bruse,
jubler Himmel, Hav og Jord.
Hævnens Flammer
alle rammer,
som ej jubler med i Kor.
Hver en Strube lydt skal straale:
Hil Dig, Janus! Du er stor!

From som Lammet,
uforskammet,
saadan Janus kan sig te.
Ingen vide
kan, hvad Side
han i Morgen lader se.
Derfor stemmer i hver Strube
Hymnen for hans a+b.

Højresværme,
Fredriks Bærme,
det er Folk, som fiske kan;
men den første
og den største
Fisker i det ganske Land
er den a+b'ske Janus. —
Hil Dig, Janus, store Mand!

I Agurketiden.

Det er en rar Tid, denne Agurketid, naar Solen stikker som en Hundedag-gert baade de gode og onde, og naar Kolerine tager sig en Diarrhoelur mellem de ulykkelige Menneskebørn, der med Haanden paa Maven og Fortvivlelse i Hjærtet hvikker en Forbandelse over de umodne Blommer og sure Ribs, de i deres Umistænksomhed har gjort sig Livet surt med. Det er en dejlig Tid, denne Agurketid, naar Varmen trykker sig ned over os som en Mare-kat og naar Agurkerne ligger gulgrønne af Ærgrelse og venter paa Salatfadet — NB. ikke det fra Kristianshavn; baade Pergamutter og Pergafatter bliver møre og ens egen Pære gaar det ikke stort bedre, den bliver til det bare Mørbrad, ja, om det saa er Ruinerne i Tivoli, saa falde de af lutter Mørhed om og tænker rimeligvis: „Død og Pine, nu maa man sgu hvile paa sine Laurbærtræer ovenpaa den Anstrængelse". Det er en dejlig Tid, den Agurketid! Theatrene staar tomme, Rigsdagssalen er tom, Restavrationerne er tomme, ja selv i Frederiksberg Allé er der St. Thomas. Værterne gaar tommelidende Tomme for Tomme ned ad Bakke.

Og under saadanne Omstændigheder er det man skønner paa, hvilken genial Idé det var at lade nogle Negre trække Skindet af Stanley for bagefter at kunne dokumentere, at han kun var skindød; saa er det man vilde betragte en stemmeberettiget Hørupsk Flue som en Hjælp sendt fra Himlen, og saa er det man siger til sig selv, naar Godmorgenbladets Kors gaar eller bliver hældt ud: „Det var sechert et tungt Offer at bringe Agurketiden, men naar Borchsenius dog alligevel er den Axel, om hvem Henriques og de andre drejer sig, saa er det saamænd meget fornuftigt, at de har taget Morgenbladet fra Munden.

At Folk er blevne kede af Matzen og saagar-Dinesen med, er slet ikke saa underligt; i Agurketiden bliver der sjældent set med venlige Øjne paa Agurker, og saa er det, at Ministre tager paa Tourné og faar Sommer-Lejlighed til at skaffe os Krig paa Halsen forinden deres Bak-kanaler ved Lyngby endnu er blevne færdige.

Jo, det er en prægtig Tid, den Agurketid!

Naar vi faar Krig.

A gad nok vi'e wo læng enno·
æ Prøjser ka' hold' Stand,
nær vi i Krigen møder no
mæ manne Tusen Mand;
De tow aa tywe Tusen
dem ka' wi stuole paa!
aa tøw kons lidt, wi ska' minsæl
nok Slesvig fræ dem taa.

A glemmer et saa let igjen
den pene Sommerdaw,
den Tid, da Bahnson sa'e te wos,
wo' Krigsmajt æ saa slaw.
Han sa'e: „Se Venster kaller
mi' Forter kons for Bras!"
Aa so' saa naaele te wos,
a bløw saa skidt tepas.

Aa sig mæ Bahnson, æ do baang
aa hueden æ do stai?
Næ a æ baare krigerisk,
men J ska et blyw raj;
det trykker mæ i Brøstet
aa piner mæ saa huaat,
at et wi snart ka fo en Krig,
saa J ka blywe skaat.

Wes Bahnson dør, saa foer wi wos
en aajen tapper Mand,
som ret ka ta aa lawe wos
de Fæstninger i Stand;
da nær saa Bismark kommer
aa annæcterer wos,
saa synger wi sgu højt i Kaar:
„Wi byje Fjænden Traas!"

Udnævnelser.

Under Dags Dato har „Ravnen" allernaadigst foretaget følgende Udnævnelser:

Som Belønning for de bevingede Ord: „Mal mig den", hvormed den kristianshavnske Hurtigmaler Jensen har beriget vort Sprog, er samme bleven udnævnt til Translatør i moderne Knejpe- og Kraftudtryk, og har tillige faaet Patent paa at male Spytbakker.

For sine interessante Forskninger paa det benologiske Omraade er Hr. Hjort-Lorenzen bleven udnævnt til Ridder af Gravsoen, og er endvidere bleven ansat som offenlig Lærer i den højere russiske Svine-Dressur.

Statsrevisor Dinesen er udnævnt til Kommandør af Venusordenen med Rang i første Klasse, og har faaet Tilladelse til at bære samme i et af „Ravnen" skænket broncefarvet Damestrømpebaand.

Paa Grund af de Fortjenester d'Hrr. Grove sen. og jun. har indlagt sig af Lægevidenskaben som Sultekunstnere, har „Ravnen" allernaadigst tilladt, at der fremtidig hver Dag paa Statens Regning serveres nævnte Herrer en ekstra Bøf med Spejlæg og Smørsauce.

Frederik Hansen, i daglig Tale kaldet Matzens Frederik, der har skænket et sjældent smukt Eksemplar af sit berømte literære Proletar-Menageri, nemlig den saakaldte Birgamum Hanstodarium af Janusslægten, til „Berlingske Tidende", er herfor bleven erklæret for myndig og udnævnt til Ridder af „Avisens" Træhest, den bekendte Arbejdervenlighed.

Foreningen „Arbejdernes Værn" har faaet Patent paa den af samme konstruerede Skruebrækkermaskine, hvis Virksomhed ved de anstillede Prøver har vist sig at være af forbavsende Virkning.

Paa Krigsstien.

Mel.: Første Skaal er bragt for Ægtestanden.

Højre staar i svinefylket Skare
stillet op til Kampens Nød og Fare,
og dets Chef for Lov og Retten fægter
kækt i Spidsen for sin Flok Sub—
sin Flok subalterne Undermænd.

Fra Marienlyst til Køges Skove
bag Forskansningerne trygt de sove.
„Ingen Adgang" her for Venstrefødder,
denne Jord er kun for Højres Rød—
Højres røde Dug med Korset i.

Matzen, Hindenburg som Adjutanter,
sprænge rastløs om til alle Kanter,
Nyssel Nytte gør som ivrig Blænker,
Lars skal sørge for de faldnes En—
faldnes Endeligt paa Kampens Dag.

Fred'rik som Vedet er bleven taget,
og han glæder tappert sig til Slaget;
han vil sejre eller ogsaa dø der
som det passer sig en saadan Kø—
saadan Københavner Redaktør.

Ploug de hedenfarne skal besjunge,
og han øver alt sin gamle Tunge:
„Hvo der svigter nu, han er en Slyngel",
tordner frem han for sin vakre Yng—
vakre Ynglingsflok, der lytter til.

Kortsagt — Hæren staar der vel indøvet,
men dens Manddom bli'r dog næppe prøvet,
thi vist snart det spørges vil i Staden,
hele Højre er paa Reti—
er paa Retireringen begyndt.

Skanker og Skoser.

„Det er eins Bier", sa'e Højremændene, de trak ind paa Birger Hansteds Artikler i 3 forskellige Gadekær.

* * *

„Altid høflig mod Damerne!" sa'e Betjent Nr. 298, han gav Gentleman'en forleden Dag paa Kristianshavn.

* * *

„Nu stiger den", sa'e Kaptajn Rambusch, han faldt ned i Oresundet med sin Ballon.

* * *

„Frænde er Frænde værst", sa'e Estrup, han opdagede at Bismarck spekulerede paa at gøre ham overflødig som Minister.

Betænkeligt. En Kunde. Maa jeg bede om en Revolver.

Vaabenhandleren: Firløbet?

Kunden: Til seks Personer.

Rimelig Grund. Hvorfor river den gamle Kat al Tid den unge?

— Den unge er rimeligvis hendes Svigersøn.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Et Sædelighedsspørgsmaal.

Bj. Bjørnson: Ka' Du ikke la' Hønen gaa?

Nr. 34.

RAVNEN

Søndag. d. 21. August.
1887.

Ikke billig.

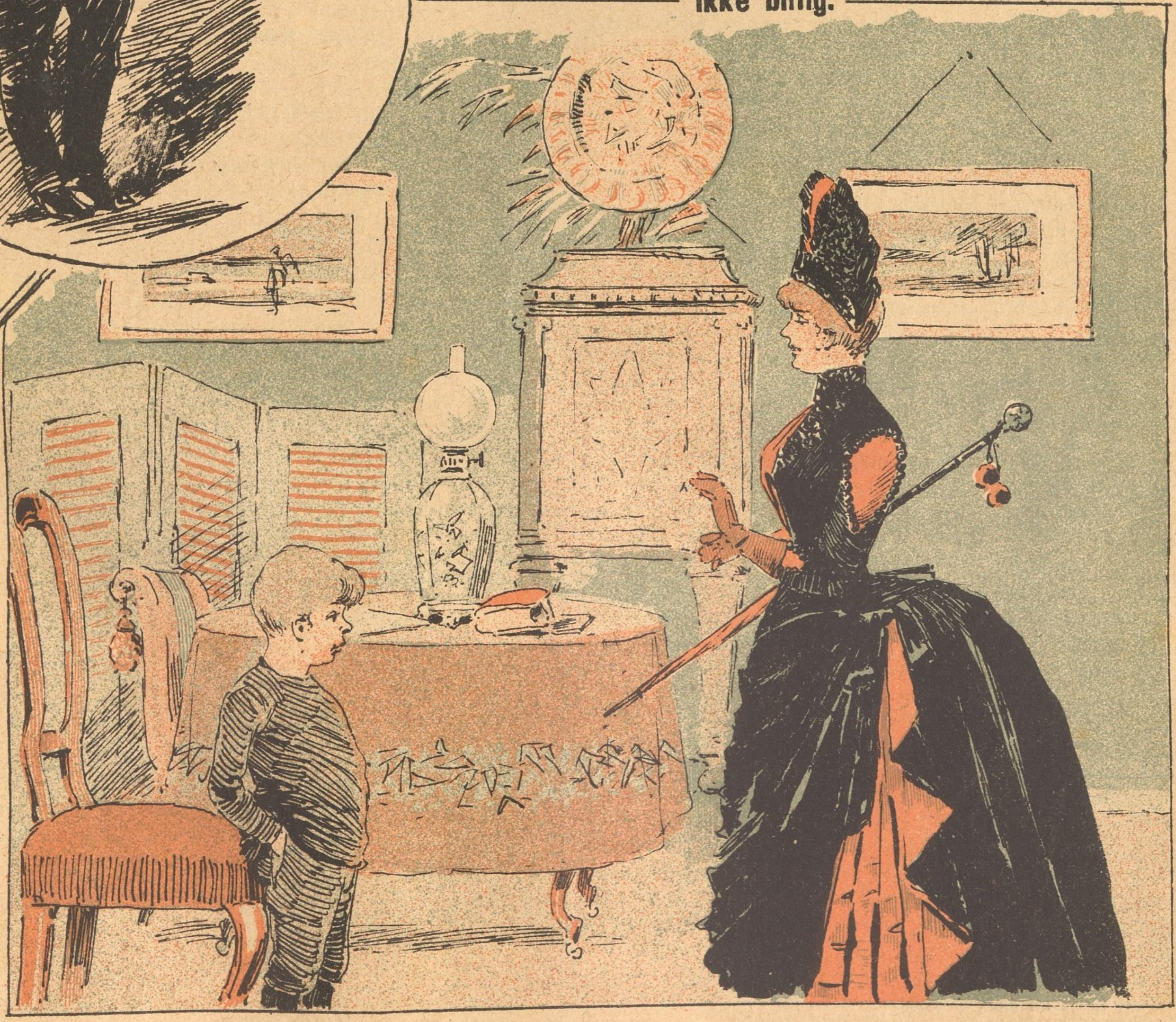

»Naar Du nu vil være en god Dreng til jeg kommer igen, skal Du faa en 5-Øre.«
»En 5-Øre? — nej, for to 5-Øre vil jeg.«

Paa Bulle-varden.

Det kan ikke nægtes, at Hans Hellighed Paven er en stræng Herre og Hersker. Fuld af hellig Nidkærhed og nidkær Hellighed er han, og haard som en Brutus, kras som en rigtig Gammelromer, hvor det drejer sig om hans Anseelse som Kirkefader og Kirkeværge. I den Retning er Goos en ren Sinke imod ham. Men Hans Ufejlbarlighed er tilmed en ren Bullebasse; han bull'rer op ved den mindste Lejlighed og laver forfærdelige Buller over saa godt som ingen Ting. Og saa har han en bansat Lyst til at sætte Folk i Ban. — Det var saa med Mac Glynn. Han blev forbannet og fordømt ved en pavelig Bulle; men pyt! — den Bulle bider sgu ikke paa ham; det ser man af Bulletinerne, der stadigt indløber og forkynder, at han befinder sig rigtig godt, trods al Hans Helligheds velmente Bannen og Sværgen. Den har ikke skadet ham det allerringeste, den Banstraale, saa man bliver næsten nødt til at tro, at den hellige Fader, fradraget alle sine øvrige gode Egenskaber, ikke er nogen videre dygtig Banstraalemester. Hvis han var det, og hvis der for øvrigt var Grund til at tro, at en Bulle over Hovedet var mindst lige saa slem som en Bule i Hovedet, saa skulde jeg være den første til at bede ham om at sende et Par Dusin herop til Omdeling mellem de forskellige gode Venner her, der er katolske i Hovedet. Frederik Hansen f. Eks. skulde ligefrem ha'e en paa Halsen — han kunde blive en rigtig Bulledogge, det har han netop Tendens til. Og Birger — det vilde for ham være en ren Benefice at blive sat i Kirkens Ban, saa kunde han passende kalde sig Birger Bansted, og saa var der maaske Mulighed for, at han under det Mærke kunde komme til at skrive i „Morgenbladet" igen. Og Matzen — vor egen rare Matzen, der saa smaat havde belavet sig paa at blive „cronet" her hjemme, ham kunde en Bulle maaske hjælpe til at blive Fyrste af Bullegarien, naar nu Prins Ferdinand bliver jaget ud af „Porten". Oldenburgeren kunde han jo ikke hamle op med, men maaske han kan have mere Held lige over for Koburgeren. Og der var mange flere her til Lands, som kunde have fortjent en Banbulle mindst lige saa godt som Mac Glynn. — Bang-son f. Eks., han, der er Bannerfører i Befæstningssagen, han skulde absolut have en — saa kunde der da blive rigtig Art i hans Bull'ren paa den store Tromme lige over for Tyskland; og sikken Opsigt det vilde gøre i Højre. Der vilde uden Tvivl lige straks blive digtet en ny Nationalsang til Ære for ham, der saa passende kunde gaa paa Melodien:

Ullen! Bullen! Bof!

Ikke sandt — det vilde blive af ubetalelig Virkning ved Sammenkomster og Møder. Scavenius og Dinesen skulde selvfølgelig ogsaa have en Bulle hver, der passende kunde blive „John"-Buller, saa kunde de to Herrer da stadig siges at være paa Bullevarden, og det er jo for Resten noget, de nok ikke er saa aldeles ukendte med i Forvejen. — Imidlertid gaar Hans Hellighed vel ikke ind paa saadan en en gros-Forsendelse af Banstraaler, og det kan i Grunden ogsaa være det samme. Mac Glynn tog ingen Skade af sin Bulle, og de Paagældende her til Lands vilde saavist ogsaa hverken blive værre eller bedre ved deres, end de i Forvejen er. — Men det kunde nu have været morsomt alligevel.

Verdens Gang.

Mel.: Det Kalifornien er dog et Land.

Der er jo altid en Del Kommers
her paa Kloden,
man er, naar andre det gaar paa Tværs,
med paa Noden;
blot en Forbryder vil nyde Frihedens Gave,
saa nappes han næste Morgen i
Kongens Have.

I Tivoli stod der en Ruin
mellem Ranker,
men saa en skøn Dag den faldt for Grin
om i Tanker.
Watt syntes nok, at det Fald det var
malplaceret;
for hans „Venezia" Ruinen har
ruineret.

Og i den rette Venedigs Stad
er der Skrue,
hver Gondolier vil sit Ahorneblad
ikke bru'e;
med Glæden rundt i Paladserne
er det tyndt nok,
fordi Gondolirekasserne
ej fik Mønt nok.

I „Zoologisk" er Løven nu
ganske daarlig,
at ej den æder, det Tegn er s'gu
helt alvorlig.
Nej, Bøf med Spejlæg var noget, som
de sku' gi'e den,
og fik den dertil en Snaps, saa kom
Appetitten.

Her hjemme er der en farlig Snakken og Talen
paa Tryk og Skrift — jeg si'er mange Tak
om Moralen!
Med Forbehold man nu kan ta'e
Livets Glæder,
selv vore Stole ej mer maa ha'e
løse Sæder.

I Sommerferien alle Mand
gerne rejser,
og derfor snart vi nu vente kan
Ruslands Kejser.
Herovre frygter han sikkert ej
Anarkiet;
her ser han opstillet paa sin Vej
Gensdarmeriet.

Genier.

Man har hidtil kun vidst grumme lidt om, hvor det er, disse mærkelige Væsner har deres Fortrin og Skavanker fremfor andre dødelige. Nu har imidlertid „Ravnen"s geniale Geni paa ny gjort sig fortjent af Samfundet ved at sprede Lys i den Taage, der forhen dækkede Videnskabens Brakjord paa dette Omraade, og meddeler her Resultatet af sine videnskabelige Undersøgelser.

Man har hidtil troet, at Geniernes Antal var overordenligt stort. Ser man Genierne nøjere efter i Sømmene, viser det sig dog, at selv om man tager et Individ fra hver konservativ Klub og oven i Købet regner Størrelser som Christoffer Boeck og Poul Marcussen med til Genierne, bliver der dog knapt saa mange i det hele, som „Dagbladet" har Abonnenter. Hertil kommer imidlertid Forhold, som — hvis de skal tages med i Beregningen — end yderligere reducerer dette Tal. Man plejer nemlig at forestille sig Genierne som store kraftige Skikkelser. Hvis de skal maales med denne Alen, vil de Skabninger, hvis legemlige Udvikling staar i vinkelret Stilling af andre dødeliges, naturligvis ikke kunne regnes for Genier. Men denne Anskuelse er vistnok ogsaa fejl; thi naar f. Eks. Frederik Hansen og Matzen, der som bekendt er underkastede bemeldte legemlige Udviklingslove, ikke skal henregnes til Geniernes Kategori, — ja, saa giver jeg sandelig ikke meget for alle de øvrige Genier.

Det gamle Ord siger, at „Gudernes Yndlinge dør unge". I saa Fald kan Martin Kok ikke have lang Tid tilbage, da hans aandelige Produktionsævne som bekendt nu staar paa sit mest svimlende Højdepunkt. Og Ploug har altsaa aldrig staaet i noget godt Forhold til Guderne, eftersom han endnu traver omkring paa Magistratens Brostene. Faktum er det ogsaa, at det er de unge Genier, der udfører de største Bedrifter. Tror man f. Eks. at noget Geni paa 50 Aar vilde kunde magte en saadan Opgave som at redigere „Avisen", eller at han kunde hæve sig i den aandelige Atmosfære, som fylder bemeldte Blads Redaktionskontor? Aldrig! Det skal der 14—15 Aars Genier til. Eller tror man, at nogen Olding vilde have vovet at udsætte sig for at faa vendt op og ned paa sine Tarmes Indhold paa en Aarhusrejse? — Men det er netop paa slige Heltegerninger, man kender Genierne.

En mærkelig Svaghed hos alle konservative Genier er deres Synebilleder, som de ser selv ved højlys Dag. Dette maa sikkert sættes i Forbindelse med den mærkelige Konstruktion, som Hjærnen har hos de fleste af dem, og som senere skal omtales. En af de rigest udstyrede i Retning af at se Syner, er Frederik Hansen. Det er en fast utrolig livlig Fantasi, denne geniale Person er i Besiddelse af. I et Øjeblik kan han foretage saadanne Kunststykker som forvandle en Ko til en Vejrmølle, kort sagt: vende op og ned paa alt. Særlig ved Højre-Massemøder bliver hans sygelige Indbildningskraft stærkt fremtrædende, idet han bestandig tror at se adskillige Tusinder, hvor der kun er nogle faa hundrede Mennesker.

Man siger, at Hjærnen hos Genierne er lavet af et eget blødt Stof, hvorfor man ogsaa bruger Betegnelsen „blød paa Hjærnen" eller „Pæren" om enkelte af dem. Hvorvidt dette er Tilfældet, og hvad det overhovedet er, der bestemmer Geniernes Genialitet, skal jeg ikke kunne afgøre. Men at Yderlighederne ogsaa her berøre hinanden, og at Geni og Van(d)vid ikke ligger langt fra hinanden, er sikkert nok. Til yderligere Bevis vil jeg blot henlede Læserens Opmærksomhed paa den Ekscellence i „Rejsen til Aars", der efter at have holdt en med glimrende Vid spækket Tale endte med de bevingede Ord:

„Jeg kan ej tale mer, faar ondt og maa mig brække",

et slaaende Bevis paa, at bemeldte Ekscellence-Geni var i Besiddelse af Anlæg for det van(d)vittige.

Hr. Bahnsons Vise.

I alle de Riger og Lande,
hvor jeg i Verden drog hen;
jeg kæmped' med aaben Pande
for Forter og Fæstningen.

En „Blaa" var mit Skælne-Mærke,
paa Frakken hang Korsets Tegn,
og alle Bevisgrunde stærke
dem rydded' jeg helt af Vej'n.

Til Tyskland kasted' jeg Handsken
og slog paa min Dyrendal,
saa at Bismarck tænkte: „mon Dansken
sku'e ej være bleven gal?"

Vil Dansken i Verden fægte
og prøve en Krigs Nød og Savn,
saa maa de ej Mønt mig nægte
til Befæstning af København.

Ordsprog.

Man skal ikke prise Dagen, før man ser hvad Aftenen bringer — naar man er Theaterdirektør.

Man skal ikke købe Katten i Sækken — naar der er Hul i den.

Gammel Kærlighed ruster ikke — naar den er godt forgyldt.

Skinnet bedrager — naar det er godt eftergjort.

Tro ikke en Kvindes Smil — det kan godt være, hun har grædt den hele Nat.

Paa Kontoret.

»De kommer med Cigar i Munden! Jeg vil nok bede Dem om at lade være at ryge i mit Kontor.«

»Det er ingen Cigar, Hr. Grosserer, det er et Blyant.«

»Jeg holder ikke af, her ryges, saa er jeg lige glad, om De ryger Cigar eller Blyant.«

Publikum.

Theaterdirektøren: »Men hvor er Publikum?«
Regissøren: »Han gik lige nu ud for at drikke sig en Bajer.«

I Frikvarteret.

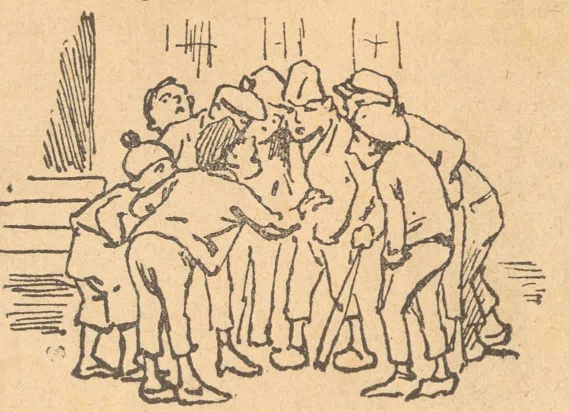

„Véd I, hvad jeg tænker paa? Jeg tænker paa, hvor økelt det er at gaa i Skole igen, naar man har hat Ferie og været paa Landet."

„Paa hva for et Land har Du været?"

„Jeg har natyrligvis væt paa Fanø. Jeg maatte først ikke rejse, fordi der havde staaet i Aviserne, at Øen var undergravet af Rotter, og min Mo'er vilde ikke ha'e jeg skulde gaa til Rotterne, men saa blev det da oplyst, at det ikke var andet end Avisænder."

„Jamen, min Bro'er Kastelsjægeren var i Søndags til Forsvarsfest i Helsingør, og alle Kastelsjægerne kommer med til alle Højres Fester og Gilder."

„Sikke none Fjols! Drenge skal sgu ikke gaa og være til Grin for Folk og slæve paa tunge Geværer."

„Saa, Du! Det er netop godt, de øver dem i at bruge Vaaben, for den næste Krig vi faaer, bli'er paa Sjælland, det har Bahnsen selv sagt, og saa skal vi alle være med."

„Ja — i Øjet skal vi være med."

„Du — hvor naar faar vi Krig?"

„Det faar vi natyrligvis ikke før vores Fæstninger er færdige, og det kan ikke vare saa længe, for Bahnsen har selv sagt, at det haster, og da det nu ikke længer kan nytte at sende Dinesen og Jagd og de andre Fæstningsmænd ud at snakke godt for Folk for at faa Penge til Fæstningerne, saa rejser han selv om, og det skal nok hjælpe, og saa kan Tyskerne med det samme paa en fin Maade faa at vide, at vi nok vil op at slaas med dem."

„Hvodden ka de faa det at vide?"

„Ka Du inte forstaa det? Naar nu den lille Rod dèr staar og passer sig selv, saa gør Du ham inte no'et, men naar han gloer paa Dig med et fjendtlig Fjæs — —"

„Saa faar han no'en paa Tuden eller et lyseblaat Øje som Gendarmen i Brørup."

„Det er tydeligt — der har I Situationen, som den er. Hvis vi ingen Ting gjorde, saa var der heller ingen der gjorde vos no'et; men naar vores egen Minister rejser rundt med truende Miner, saa bli'er Tysken sgu gal i Ho'edet."

„Tror Du vi bli'er fri for Skole, naar her bli'er Krig?"

„Det raver inte Dig, for Fæstningerne bli'er inte færrig i din Tid, og saa faar vi heller inte Krig i din Tid."

„Hva er der saa ve'et!"

„Saa — nu ska vi op!"

Solformørkelser.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Folk de stod og kigged' rundt
fra Høje og fra Bakker,
saa det næsten gjorde ondt
i deres Alma-Nakker,
og hvad var der saa at se?
Ikke Spor, saa vidt jeg ve';
kun at Solen for vort
Blik agered' Sol-sort.

Men det samme Fænomen
bli'r jo jævnlig dyrket,
nys i Aarhus var der én
Sol, der blev for-Mørcket.
Naar man bare kigger rundt
om paa Højres Horisont
vil mangen Sol man finde,
der har glemt at skinne.

Solen Nyssel skinned' klar
med Skarer af Drabanter,
men saa sidst i Januar
den kom paa andre Tanker;
en Formørkelse det ble',
som man sjælden faar at se;
for Sole sjældent det hænder,
at de som Praase ender.

Kristianshavner-Solen bly,
som en Pyllevakke,
farvepræg̃tig som en nymalet Spyttebakke,
steg fra Horisontens Rand,
men desværre mærked' man,
at selv en Sol kan være
blød i sin Atmos-Pære.

Sol Scavenius jeg vil
paa ingen Maade haane,
den udstraaler Lyset til
Planeten Lars's Maane.
Men den samme Sol, o ve,
fik en slem Formørkelse,
der først blev observeret
i Natmissions-Kvarteret.

Bahnson-Solen mer end fem
andre Sole varmer,
og den lader spire frem
Livjæg're og Gendarmer;
men selv denne Sol ej ble'
fri for en Formørkelse,
der observertes sikkert
i Hr. von Bismarcks Kikkert.

Ved en Seks og treds.

Jensen: Hør, Madam, lad os faa et Par smaa Sorte, men dygtig varme — det er ligefrem hundekoldt i Aften.

Kristoffer: Vi er jo ogsaa i Hundedagene.

Jensen: Inte vittig, Gamle! Det er Du lige saa lidt kvalificeret til som Matzen til at blive Politidirektør.

Kristoffer: Ja, det var en Eu-Géne for ham, at Eugén blev valgt, hva?

Jensen: Rigtig truffet, som Skorstensfejeren sa'e, da han hældte Mursten ned i Hovedet paa sin Kammerat. Men derfor kan vi godt begynde Spillet?

Kristoffer: All right, Gamle. Saa spiller jeg altsaa en Nier ud! Værs'go'!

Jensen: Den konfiskerer jeg lige straks, ligesom Politiet gjorde ved Spækhøkerens Pølser i Møntergade og 30,000 Pund af Heymanns fordærvede Flæsk. Og saa er her Tyve i Klør.

Kristoffer: Nu klør Du vist — hva'? Men se, dem napper jeg nu med Esset!

Jensen: Inte essig, Du! ellers gaar det Dig ligesom Hestehandleren fra Istedgade.

Kristoffer: Saa, hvordan det? Her er jo hverken Grønthandlersker eller Politi!

Jensen: Nej, men her er Poli-Tiere i Stedet, saa Du maa vist helst gi'e Dig, som Betjenten sa'e til Hasberg, da de sloges med ham inde i Kongens Have.

Kristoffer: Endnu ikke, Gamle! Jeg har ligesom Møbellaaner Fabricius en Dame i Baghaanden. Her er hun!

Jensen: Hjælper ikke, Kammerat! hun falder for min Konge!

Kristoffer: Bare hun saa ikke støder sig!

Jensen: Aa nej! Men hun river sig sgu heller ikke, lige saa lidt som Folkethinget, naar det drejer sig om Penge til Fæstningerne.

Kristoffer: Det er storartet! det maa vist være falsk Spil!

Jensen: Nej, Du, det overlader jeg til ham, der gav sig ud for Politiassistent, for at lokke Penge ud af Folk — det er bare Taktik, som „Morgenbladet"s Redaktion sa'e, da Korsgaard blev sat ud af Spillet.

Kristoffer: Det var som Fanden! — saa skulde jeg altsaa —

Jensen: Ogsaa være sat ud af Spillet — ja, det er Du, for her er tyve, og de skal ikke stikkes.

En Trøst. Digteren: Her læser jeg, at i Følge statistiske Beregninger er Digterne dem af alle Mennesker, der lever kortest.

Fruen: O, hvor det saa glæder mig, at Du aldrig har været Digter.

Misforstaaet. Fruen synger lidenskabeligt ved Klaveret: „O vend tilbage, Du min hulde Ven!"

Herren træder ind i det samme: Hvad skriger Du for? Jeg gaar jo ikke fra Dig!

Da Højre lukkede „Bakken".

Sonet.

Man mærker, snart er Sommeren forbi, —
nu stænges der for Bahnsons Kasematter.
Ak, aldrig mer skal nogen Selvbeskatter
lædske sin Aand i deres Poesi.

Men Mindet lever, og hans Fantasi
det glade Billede fremtryller atter
med Sang, Musik og Lystighed og Latter
og Rambusch, der var Doktor i Magi.

Og Tanken gaar mod „Rustenborgs" Haller,
hvor lækker Steg og Vin paa Bordet pranged',
og hvor man tømte Snesevis af Skaaler,

saa længe til man med et dumpt Rabalder
paa Gulvet faldt, men dog til Bollen langed'
og viste, man var ingen Undermaaler.

Husmiddel. „Hvad ser jeg — Du, som al Tid har været en Fjende af Tobakrygning, Du ryger nu selv!"

„Kun fem Minuter, for at undgaa min Svigermoders Velkomstkys. Med den ene Haand trykker jeg hendes højre Haand, med den anden tager jeg imod hendes Rejsetaske og med den brændende Cigar i Munden værner jeg mig mod hendes Kys."

Morgenmænd. Fire Studenter, der tidlig paa Morgenstunden kommer fra et Sold, dundrer paa Døre og Vinduer til en Kafé.

Opvarteren raaber forbittret ud til dem:

„O De, mine Herrer! De vil have Dannelse!"

„Nej, Kaffe vil vi ha'e."

— „Min Herre, jeg vil slaas med Dem — De sidder og skeler til min Kone!"

— „Det kan jeg jo ikke gøre for — det er jeg født med."

— „Godt, saa vil jeg slaas med Deres Fader!"

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En, der venter.

Frit efter Fritz Jörgensen

Bismarck: Undskyld, at jeg afbryder Dem, Hr. Bahnson — er De ikke snart færdig?

Nr. 35.

RAVNEN

Søndag d. 28. August 1887

Tro og Viden.

Damen: Hvor tror De, der er bedst — her eller i Himlen?
Herren: Det er saamænd eins Bier, naar bare man er rask.

En Dag i Mesopotamien

eller

„Ravnen"s Sommerrevue 1887.

Personerne:

Brumbax, Hersker i Mesopotamien.
Krumfax, Overceremonimester sammesteds.
Klatz-Matz, Professor og Forevíser af et Panoptikon fra Provrovisoristan.

En kasseret Rigsdagsmand
En Fastekunstner
En sædelig Kvinde
En fra Kristianshavn — Panoptikons-Figurer.
En „død Torsk"
En Velgører
Kastels-, Kammer- og Livjægere
Hoffolk.

Handlingen foregaar i Mesopotamien i Hundedagene.

Brumbax: Naa, mine kære og tro Undersaatter hvad har I saa at more Fa'er med i Dag?

Krumfax: Deres Stormægtighed! En fremmed Kunstner har i Dag ansøgt om Tilladelse til at forevise sit levende Panoptikon for Deres Stormægtighed.

Brumbax: Aha! det har mit allerhøjeste Bifald, Krumfax. Et Panoptikon — det er noget for mig — hvad hedder den Castan-ie?

Krumfax: Han kalder sig Klatz-Matz, er Professor og har nok tidligere været Hofnar i Provisoriestan.

Brumbax: Saa! i Provisoriestan — det Land kender jeg ikke — hvor ligger det omtrent?

Krumfax: Med Deres Stormægtigheds Tilladelse —

Brumbax: Den har Du.

Krumfax: Saa tror jeg det ligger i Maanen.

Brumbax: Saa! — og hvorfor tror Du det?

Krumfax: Jo, for Maanen har et rent Fuldmaaneansigt og ser nok ud til at kunne være fuld hvert fjerde Kvarter, og saa mente jeg, Deres Stormægtighed, at et Provisoristan i Længden kun vil kunne holde sig paa Maanen.

Brumbax: Du er et fiffigt Hoved, et rent Universalgeni, Krumfax; Du ender Cronedød nok en Gang som Politidirektør eller i det mindste som Medarbejder ved Berlingske — hva'?

Krumfax: Deres Stormægtigheds Bifald er min højeste Løn.

Brumbax: Da er det Pokker ikke af Bifald alene, Du har denne tykke Mave, hvad Gavstrik?

Krumfax: Deres Stormægtighed behager at spøge; min Mave og min hele Person staar i alt til Deres Stormægtigheds Tjeneste.

Brumbax: Jeg véd det, Krumfax, jeg véd det, Du est en tro Svend. Hør, hvilke Regeringsbyrder paahviler mig ellers i Dag?

Krumfax: Hm! Deres Stormægtighed skulde vel snart spise Frokost.

Brumbax: Rigtigt! Lad mig se Du aldrig forglemmer hvad der hører til mit — nej, jeg mener mit Lands — Tarv. Men lad nu Frokosten vente og lad den fremmede Kunstner træde ind — nu har han vel ventet længe nok til at faa en høj Mening om den Ærefrygt, man er en Hersker, som jeg, skyldig.

Krumfax: Nu skal jeg føre ham ind.

Brumbax: Godt! (Til Hoffolkene) Og I, mine tro Undersaatter, brug nu Eders egne Undersaatter og se at stille Jer i en ærbødig Afstand bag ved mig, ellers faar den fremmede vel næppe den behørige Respekt for min kongelige Person. (Hoffet trækker sig tilbage og Kongen tager Plads paa Tronen.)

Krumfax (kommer ind): Professor Klatz-Matz anholder om den Naade at turde vise sig for Deres Stormægtigheds Aasyn.

Brumbax (majestætisk): Den Naade er ham tilstaaet, — lang ham her indenfor.

Klatz-Matz (kommer ind og bukker).

Brumbax: Naa, det er Dig, der har et Panoptikon at forevise — hvor er Du fra?

Klatz-Matz: Jeg er fra Provisoristan, Deres Stormægtighed, og er Professor.

Brumbax: Saa! Ja, Du ser mig for Resten ogsaa noget provisorisk, eller hvad jeg vilde sige, professorisk ud, — har Du dit Panoptikon med Dig?

Klatz-Matz: De staar udenfor og er nær ved at smælte af Varme.

Brumbax: Saa! Kan de saadan smælte?

Klatz-Matz: Ja, for det er Voks-Automater.

Brumbax: Saa! Er de forvoksede? Ja, saa kan jeg godt forstaa, at de kan staa og blive noget auto-matte. Naa, lad dem saa komme herind — de kan vel ogsaa tale?

Klatz-Matz: Brillant! Særlig en af dem kan næsten ikke holde op igen, naar han først er begyndt.

Brumbax: Er han værre end Jensen fra Kristianshavn?

Klatz-Matz: Nu kan Deres Stormægtighed jo selv dømme (raaber ud af Døren): Rigsdagsmand, kom her ind!

Rigsdagsmanden kommer marscherende ind.

Brumbax (affides): Det var en grinagtig Fyr, jeg synes, jeg har set hans Portræt i „Søndagsposten. (Højt) Hvem er Du?

Rigsdagsmanden: Deres Stormægtighed! Jeg er, eller rettere sagt, jeg var — nær ved at blive Rigsdagsmand.

Brumbax: Saa! Jeg troede ellers Du var Livjæger — Du ser saa mellemfornøjet ud!

Rigsdagsmanden (sukkende): Ak! Det har jeg saamænd ogsaa Grund til. Nu skal Deres Stormægtighed høre.

Mel.: Da jeg var Prins blandt de Arkadier.

Da jeg blev Kandidat i femte,
o, da var jeg saa glad og fro;
men ak! de døde kom og stemte,
og jeg blev kun en Numer to.
Min Sorg jeg dybt i Hjærtet gemte,
og haabed' paa at bli'e Grosser;
men mine Venner rent mig glemte,
og nu — nu haaber jeg ej mer.
|: Nu er jeg kun en stakkels Trykker. :|
Tryk! tryk! tryk! tryk! — O! det trykker mig!

Brumbax: Stakkels Fyr, var det det hele du fik for din Ulejlighed?

Rigsdagsmanden: Nej, jeg fik ogsaa et Uhr.

Brumbax: Saa vidste Du altsaa hvad Klokken var slaaet?

Rigsdagsmanden (dumpt): Ja, jeg fik at vide, hvad Klokken var slaaet — Farvel! (gaar).

Brumbax: Hm! So geht's in die Welt! — Det er i Grunden sørgeligt — hm! Lad den næste komme ind.

Klatz=Matz (raaber): Fastekunstner, kom ind!

Fastekunstneren kommer ind.

Brumbax: Naa! Du er Fastekunstner! Det er da ellers et løjerligt Levebrød.

Fastekunstneren: Deres Stormægtighed! Naar man er Højreredaktør, saa —

Brumbax: Ja, saa kan jeg forstaa det. Naa, lad høre, hvad Du har at forebringe.

Fastekunstneren (synger):

Melodi af „Abekatten".

Naar jeg om Morgenen sidder ved min Pult,
forgæves efter Frokost jeg venter,
som Redaktør maa man vænne sig til Sult,
naar man har saa faa Abonnenter.
Tænk, paa mit Penneskaft bider jeg tidt,
mens jeg efter Middagsmaden spejder,
sluger derpaa, for at dulme Sulten lidt,
en Artikel fra en sulten Medarbejder.

Aftensmad kender jeg hidtil kun af Navn,
Kaffe er et uopnaaet Gode.
Jo, jeg er Fastekunstner s'gu af Gavn,
og i den Kunst uddanner jeg min Pode.
Ak! Hvad hjælper os vort Talang
til de Venstremænd at gennemhegle,
jeg og min Søn maa saa mangen en Gang
nøjes med at tygge — vore Negle.

Brumbax: Hør, det skulde vel ikke være nogle Grove Løgne, Du der staar og binder mig paa Ærmet?

Fastekunstneren: Jeg spærger Deres Stormægtighed ved „Dagbladets" Skygge, at det er Sandhed.

Brumbax: Men hvad vil Du have jeg skal gøre for Dig!

Fastekunstneren: Deres Stormægtighed! Blot De vil blive Abonnent paa mit Blad, saa er jeg tilfreds!

Brumbax: Godt! Det være saa! Du kan for Fremtiden hver Dag sende mig et Frieksemplar — er Du saa fornøjet?

Fastekunstneren (bukker hærvældet og gaar).

(Fortsættes.)

Høsttanker.

Motto: En spaar, og en anden raa'r,
den ene høster, den anden saar.

Flittigt har Højre det hele Aar
tumlet omkring i sin Urtegaard,
gravet og gødet og bødt paa dens Brøst,
nu det saa smaat sig belaver paa Høst.
Straa er der nok af, men mon der er Kærne?
Det Spørgsmaal piner hver Højremands Hjærne.
Mon det vil blive et frugtbart Aar? —
Højre det spaar, men Vælgerne raa'er.

Bahnson kan ingen Steds finde Ro,
han drager omkring i hver Landsbykro
paa Gæsteri med sit Ledingstog;
ved Sakskøbingmødet han Tyskerne vog,
saa Bismarck blev gnaven i sin Kalot
paa hele det danske Revanche=Komplot.
Ja, ingen kan vide, hvorledes det gaar. —
Danskerne spaar, men Bismarck raa'r.

Gylden Frugt Provisorierne bær',
Forter opdukker nu fjærn og nær,
trettenaars Purke i Blade og Jærn,
danner mod Tyskland vort levende Værn.
Jubler, I Højremænd! Livssagens Bytte
blev ej for Tvivlernes: „Hvad kan det nytte?"
Men hvem mon der Nytte af Forterne faar? —
Højre spaar, men Stormagterne raa'r.

Højre vil gærne værne sit Land,
Fredrik vil „værne" hver Arbejdsmand;
men Arbejdsmændene ej kan forstaa
„Avisens" Kærlighed til de smaa.
Og Fabrikanten studerer dens Spalter,
hvor Fredrik stormægtigen skalter og valter.
Han smiler og ta'r af sin Toddy en Taar:
„Ja Frederik spaar, men Matzen raa'r."

Hist i Bulgarien Ferdinand stolt
trods al Protest har sit Indtog holdt.
Ingen dog véd, hvorlænge det gaar, —
Ferdinand spaar, men Czaren raa'r.
Naar til Oktober Sobranjen hos os
samles, vil Estrup som før byde Trods
alle Protester, — han spaar og han raa'r,
ingen kan vide, hvor længe det gaar.

Om ny Provisorier Lyset skal se
ad Aare, man véd ej, og hvad der skal ske
har ingen Profet os endnu fortalt,
men man kan sig dristig belave paa alt,
thi sælsomme Ting man opleve kan
her i vort lille dydsirede Land!
Den ene høster, den anden saa'r,
og Ingemann spaar, men Scavenius raa'r.

Uanet Lettelse.

»Det bliver dog noget lettere, naar man først kommer rigtig i Gang.«

Fremmede i Byen.

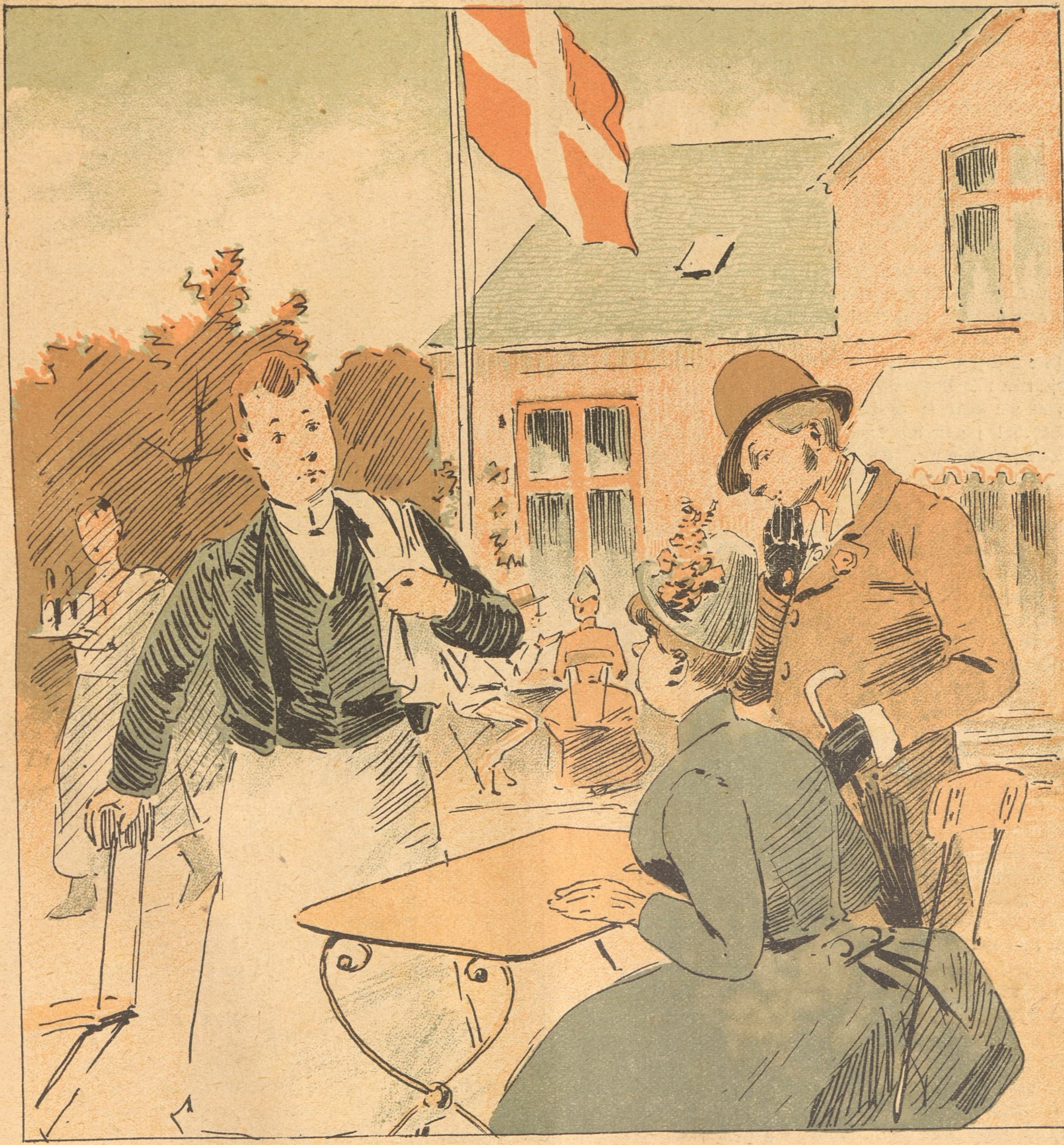

Han: Hør, Hr. Opvarter, jeg turde vel ikke bede dem om et Glas Øl og en Iskage og et Glas Vand til min Forlovede.

Opvarteren: Der er lukket a' for Vandet!

Hun: Det var kedeligt! Jeg kan altsaa ingen Vand faa? Vil De saa give mig en Bøf.

Kastelsjægernes Deputation.

Doktor Manicus sad paa sit Kontor hos Tante Berlingske og læste i Carl Herdahls løjerlige lille Avis, og skønt Doktoren ellers havde Ord for at være en meget alvorlig Mand, lo han nu, saa det klukkede i ham som naar man vender Bunden i Vejret paa en fyldt Klukflaske. Det var Herdahls Referat af Københavnernes Besøg i Lyngby han læste med saa stor Fornøjelse.

„Pudsig Fyr, den Herdahl! Saa har han sat sig i Spidsen for Byens Dekoration — ja, hvad gør man ikke for at faa en Dekoration? Man gaar gærne hele Natten i Skjorteærmer og pynter Byens Gade med Billeder og Byster og Grønkaal og andre Grøntsager . . . Hahaha! Gæsterne har været slemme ved ham, ser jeg! De har traadt paa hans Ligtorne og sparket ham op ad Benene . . . Naa! Possementmager Gythler sang Midsommersangen fra Altanen; han er ogsaa ufortrøden, den Gythler, ham holder vi frem ved enhver Lejlighed lige som Kastelsjægerne; han havde nok fortjent en lille Paaskønnelse, et Uhr lige som Ryssels; men han maa sgu snart se at faa et nyt Numer i sin Lirekasse . . . Hahaha! jeg ser den kønne Lars Dinesen holdt sin bekendte Tale for Damerne. Stor Strik, den Dinesen! han véd nok, hvor han skal gøre sine Hoser grønne . . . Naa — Ryssel udbragte et Leve for enhver, der agiterede mod Socialisterne i femte Kreds. Hahaha, stakkels Fyr! han har endnu ikke forvundet Smærterne af sit Fald i femte."

Doktoren lyttede. Opad Trapperne lød lette taktfaste Trin af smaa Ben; man kunde tro, det var en dresseret Gedebuk, der kom gaaende. Der blev slaaet tre Slag paa Døren. „Kom ind!" — og ind traadte tre smaa Fyre, klædt ud i Uniform som Kunstberidernes Abekatte.

Den største af Drengene traadte et Skridt frem foran de andre to, og sagde med Haanden mellem Huen og Øret: „Vi to Mand og en Gefrejder kommer som Deputation fra Kastelsjægerne for at bede om vi maa faa en Tak rykket ind i „Berlingske Tidende" til Beboerne i Helsingør, særlig Damerne, for den kærlige og omhyggelige Pleje, vi nød, da vi var der oppe for at gøre Vagttjeneste ved Forsvarsfesten."

„Naa, det var en god Pleje?" spurgte Manicus med et polisk Smil — han havde alligevel et godt Blik for det komiske.

„Æm — ja!" svarede Ordføreren, „de vidste ikke alt det gode, de vilde gøre os. Han dèr var faldet og havde slaaet sit Knæ paa sin Flaske itu."

„Sin Feltflaske?"

„Æm — næ! det var en Patteflaske. Og saa kom der en Dame og tog ham paa Armen og bar ham hjem og han fik Lov til at ligge i hendes egen Lilles Vugge til hans Bukser var syet sammen paa Knæet. Og saadan var de alle sammen saa gode imod os. En Damekomite trakterede hele Bataillonen med Sukkerladecigarer, som vi røg i Lejren. Og saa vilde vi ogsaa gærne have en Tak rykket ind til Kaptajn Rasmussen for Uddelingen af Erindringsmedaillen, da vi mener, at det er saadanne Ting som Erindringsmedailler, Bismarcksklumper og Sukkerladecigarer, der er Spiren til den Fædrelandskærlighed, der nedlægges i de Unges Hjærter. Vi skal aldrig glemme Helsingørs Borgeres Dannesind. Og underneden skal Kastelsjægerne staa med fede Bogstaver."

„Det skal ske!"

„Højre om! 'arsch!"

Og atter lød de smaa Bens taktfaste Trin ned ad Trapperne.

Manicus lænede sig smilende tilbage i sin Lænestol. „Nu har vi sgu ingen Nød, naar vi har saadan Karle til at forsvare os!"

Paa Garderfortet.

(Af en forsvarsvarm Mø fra 5te Kreds.)

Stolte forsvarsvarme Tanker
fylder mig med salig Lyst!
Stille, Hjærte! hvor du banker,
hvor du hamrer i mit Bryst?
Hellig er den Jord, jeg træder
paa, — en Fremtids Kæmpegrav,
og mens Taarer Øjet væder,
drager mine Sko jeg af.

Og jeg knæler ned og kysser
denne dyrekøbte Jord,
købt for Sum af Sparebøsser,
uset end i Syd og Nord,
købt for Kys af ædle Kvinders
forsvarsvarme, røde Mund,
købt for Blikke, købt for Kinders
Rødme i en festlig Stund.

Dyrekøbte Jord! Jeg væder
glædesbævende din Favn
med en Taare. Vidt med Hæder
en Gang flyve skal dit Navn.
Menneske, o Du er syndig,
kan dit Hjærte her ej tø!
Kom! Se Garderfortet — skynd Dig
saa og læg Dig til at dø!

Danske Piger.

Melodi af Farinelli.

Om danske Piger
et Rygte siger,
at ej med Smiger
de giver Køb,
men ved Basarer,
ja ved Basarer
der gaar der Skarer
af Kys i Løb.
Som Forsvarspiger
de ikke viger
tilbage, „Jøs'"
selv for et Kys.
Nej, uden Prutten
nysser man Glutten —
hver Forsvarsven
er med paa den,
gammel og ung
paa vid Gab aabner deres Pung.
Lad saa vort „Dagblad"
agere Smags-Blad,
det sku' som Fagblad
ej gøre Støj;
thi Højres Kyssen —
ja Højres Kyssen
det gi'er i Bøssen
til Garderhøj.

Forsvarsfilosofi.

Dydige Nutidsbetragtninger.

Verden er en Jammerdal. Det fremgaar klart af de Kendsgerninger, Frøken Grundtvig har fremdraget, og som man hidtil forgæves har forsøgt at forvanske. Og efter at selve Hans Majestæt Satan i egen højsttegen Person er kommen hertil og i Følge en af Allerhøjstsamme udstedt Proklamation har opslaaet sit Hovedkvarter i Integade, kan der ingen Tvivl være længer. Nu kan man belave sig paa det værste. Det vil blive trange Tider for de englelige Væsner, som lever i denne Jammerdal, og det undrer mig sandfærdig, at de ikke har taget gennemgaaende Billet til Siberien for længe siden; thi der er ingen Tvivl om, at Tilstanden der herefter bliver et Paradis mod, hvad vi kan vente os her. Naar Kastelsjægerne en skøn Dag allierer sig med Livjægerne og stormer løs paa Fiskerbodernes Ejerinder ved Gammelstrand, da vil ingen kunne være i Tvivl om, hvem der gaar af med Sejren. Selv den mest rasende Modstand og selv den smukke Nicolais Vanstraale vil ikke kunne frelse de brave Fiskermatroner fra Undergang. Naar Dydens Pantsertaarne er sløjfede med Jorden, og naar Lucifer i højtideligt Optog brænder Lighedskravenes Banbulle midt paa Gammeltorv som „stridende mod gode Sæder“, da vil Kvinderne ved Saltsøstadens Vover drage befriende Sukke over, at de dog endnu har Lighedskrav paa deres Mænd, selv om de maa dele det med andre ti.

At det er alvorlige og tankefulde Tider vi lever i, er sikkert nok. Man kan ligefrem sidde og faa Gengangersymptomer i Tusmørke. Ja, selv Grisene har jo begyndt at filosofere over Verdens Daarlighed. Eller skulde det være over deres egen, de bliver „tanke“fulde. Hvem véd? Begreberne Griseri og Svineri ligge jo temmelig nær hinanden.

Havde vi endda Garderfortet færdigt. Saa kunde man dog her indrette et Vartov for efterstræbte Uskyldigheder. Skønt, hvad kunde det hjælpe? En fjorten Punds Kanonkugle vilde jo prelle af mod en Jægers Vatpantser. Nej, jeg øjner ingen Udvej — det skulde da være, at man indrettede Korsør Arbejdsanstalt til et Jomfrubur. Det var uden Tvivl den eneste fornuftige Maade, hvorpaa Dyden kunde sikres mod lumske Efterstræbelser.

Alt dette er naturligvis kun Forslag til, hvorledes et fornuftigt Forsvar kunde ordnes. Men det er virkelig paa Tide, at man begynder at tage energiske Foranstaltninger, og det undrer mig, at de saa stærkt efterstræbte Damer ikke allerede har nedsat en Komite for frivillig Selvbeskatning til Dydens Forsvar. Thi naar først Lucifer begynder at gaa omkring som en brølende Løve, er det sandelig for sent. — Hr. Bahnson, der ellers gløder af Forsvarsvarme, tager sig ogsaa mærkelig lunkent af denne Sag, skønt jeg er fast overbevist om, at det ikke er utidig Frygt, der er Grunden. En ægte Krigsmand skrækkes lige saa lidt af Pikkelhuer som af Hans Majestæt Satan og hele hans Djævlehær.

Vi elsker vort Land.

(Frit efter Tillæg til Sangbog for Danmarks Højreforeninger. Nr. 2.)

Vi elsker vort Land,
naar det dejlige Sul
staar paa Bordet og tænder en Glans i hvert Øje,
selv om og fra hvert Skjul
over Mark, under Strand
lyder Fattigmands Suk om den Nød, han maa døje;
vi synger din Lov over Vej, over Gade,
vi kranser dit Navn, selv naar vi gør Ballade;
men den skønneste Krans,
som vi har her til Lands,
er dog Kransen af Forter, der gør alle Hjærter saa glade.

Vi elsker vort Land,
men i Munden dog mest,
thi hver bavlende Frase Velsignelse bringer,
naar af Møder er flest,
og naar Vælgernes Spand
efter Førernes Fløjte saa jublende springer;
naar andre de pløjer og harver og tromler,
da er det, vi glade for Forsvaret bumler,
da gaar Ungdom til Vands
med Spektakler og Dans
ret som Bøller og andre, der frit sig paa Fælleden tumler.

Vi elsker vort Land,
og med Skanser og Fort
skal hver udenvælds Fjende beredte os kende;
men mod Venstremænds Tort
over Mark, under Strand
vil vi Panden i dydig Forargelse rende;
hvert Sogn har Gendarmer, hver By har Betjente,
dem vil vi fra Marked og Værtshus hente.
Vi vil Fred her til Lands
til at ta'e os en Dans,
den kan vindes, naar blot vi taalmodig har Tid til at vente.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Højres „Bakke“.

»Væs' artig! væs' artig! Endnu kun en kort Tid forevises de berømte Fæstningsværker! Desse Vej med Sølvtøjet! Nix pille ved Fæstningen, Du lille Dreng med den blaa Kasket!«

Nr. 36.

RAVNEN

Søndag d. 4. September 1887.

»Hør, De Skildvagt, kan De sige mig, om Mælkevognen har været her?«
»Det har jeg skam ikke lagt Mærke til.«
»Gud véd, hvad De da egenlig staar her efter!«

En Dag i Mesopotamien
eller
„Ravnen"s Sommerrevue 1887.

(Fortsat.)

Brumbax: Ja, min gode Katz Pjatz — eller hvad Pokker er det Du hedder? . . .

Klatz-Matz: Klatz-Matz, Deres Stormægtighed.

Brumbax: Ja — det er rigtigt — Aprikos! Staver Du det med Z eller ch?

Klatz-Matz: Med Z, Deres Stormægtighed; det har jeg vænnet mig til i Provisoristan, fordi det altid giver et Z i mine Venner, naar de læser mine Artikler.

Brumbax: Saa! — er Du saadan en Sortekunstner? — det troede jeg ellers ikke var din Kulør!

Klatz-Matz: Deres Stormægtighed véd nok, at man ikke skal skue Hunden paa Haarene

Brumbax: Ej, ej — hvorfor saa beskeden Klatz-Matz? Du gaar jo „Politiken" i Næringen!

Klatz-Matz: Ja, undskyld Deres Stormægtighed, jeg mente det just ikke bogstaveligt; det er saadan et Ordsprog vi har hjemme i Provisoristan for at man ikke skal stole paa Skinnet.

Brumbax: Ikke stole paa Skindet? — Aha! det er maaske derfor, at I har saa ondt ved at holde jer i Skindet!

Klatz-Matz: Hm! — jeg véd ikke; jeg har i al Fald altid været saa heldig at kunne holde mig i Skindet.

Brumbax: Saa har Du altsaa været skind-heldig?

Klatz-Matz: Ja, men ogsaa dygtig og begavet.

Brumbax: Det tvivler jeg ikke paa; Du ligner jo den skind-barlige Visdom.

Klatz-Matz: Hm! — i al Fald paa Avis-Domme har jeg endnu aldrig havt Mangel.

Brumbax: Men hør — tag og giv mig en lille Beskrivelse af dette Provisoristan; det maa jo være et højst interessant Land.

Klatz-Matz: Nu skal Deres Stormægtighed høre lidt om det.

Mel.: Tingelingeling for Massa.

Et herligt Land
er Provisoristan,
med fredelige Folk,
der afskyer Gift og Dolk.
For Tingeling — om man flaar dem,
om man til Døde slaar dem,
saa Tingelingeling og ling —
saa gør det Ingenting.

I Kirke, Kro,
den rette sande Tro
bli'er prædiket og bed't,
og Estrup er Profet.
Ja, Tingelingeling vi gærne
Medmennesker vil „værne"
mod Holst og „den Slags Ting",
der findes rundt omkring.

Hver tiaars Knøs
er alvorsfuld og bøs,
og hver en fyensk Mø
er et Heltindefrø.
For Tingelingeling — vi sørge
for Aand fra ot' og fyrre,
der bliver banket ind
i vore Poders Sind.

I Fæstninger
vi rent forgabet er,
vi bygger lystigt væk,
til vore Fjenders Skræk.
Og Tingelingeling — med Fatning
vi laver Selvbeskatning,
og kører rundt i Ring
med vores Folkething.

Brumbax: Det var jo en køn Sang, — har Du selv lavet den?

Klatz-Matz: Nej, Deres Stormægtighed, det har Kakkedue.

Brumbax: Det maa være en veldresseret Kakadue, maaske en af dem fra National — kan den flyve?

Klatz-Matz: Nej, men den kan lyve.

Brumbax: Hm! — ja, Menneskene er fordærvede.

Klatz-Matz: Nu skal jeg vise Deres Stormægtighed noget mere af mit Panoptikon.

Brumbax: Ja, det er rigtigt — hæng bare i, Per Københavner.

Klatz-Matz (gaar og kommer ind med „en sædelig Kvinde".) Deres Stormægtighed! — maa jeg præsentere for Dem den eneste Dame i Panoptikonet.

Brumbax: Ja saa! Det glæder mig at se Dem, Jomfru.

En sædelig Kvinde: Jeg er ikke Jomfru!

Brumbax (afsides): Nej, det vil jeg saamænd gærne tro! (højt) De er maaske Enke?

En sædelig Kvinde: Nej!

Brumbax: Hvad er De da?

En sædelig Kvinde: Jeg er sædelig!

Brumbax: Hille den slemme Brandes, vil De saa ikke tage Sæde? (deltagende) Har De maaske haft det længe?

En sædelig Kvinde: Ja, lige siden jeg blev født.

Brumbax: Naa — ikke før!

En sædelig Kvinde (synger):

Mel.: Fjærne Syd, du skønne Spanien.

Sæd'lighed! O, skønne Tanke,
fostret i mit Hjærtes Rum!
Ak! forgæves maa jeg vanke,
fandt dig aldrig, hvor jeg kom,
ej i Vester, ej i Øster,
ej i Nord og ej i Syd,
|: stedse kvalte vilde Lyster
Mandens Ærbarhed og Dyd. :|

Spot og Haan af Evropæerne
var det hele, som jeg fandt,
ingen Trøst hos Missionæ'rne
— Blinken af en Løjtenant. —

Skal jeg her i Landet finde
den Moral, jeg søgte? — Tal!
|: Skal en stakkels dydig Kvinde
træffe her sit Ideal. :|

Brumbax: Hm! ja — jeg véd ikke, jeg forstaar ikke rigtig det franske.

En sædelig Kvinde: O, du hellige Enfoldighed — dig og ingen anden maa det være (omfavner ham). Uskyldigheden straaler paa din Pande og lyser ud af dine Øjne! (ømt) Vil Du være min Hagbart, min Romeo — vil Du?

Brumbax (gengælder Omfavnelsen): Ja — og Du vil være min Julle — min Gine . . .

En sædelig Kvinde: Fy! — tal ikke om Gine i dette hellige Øjeblik — vor Kærlighed skal være platonisk og ren som den krystalklare . . .

Brumbax: Ladegaardsaa —

En sædelig Kvinde: Nej, som den krystalklare Bæk, der snoer sig ind i Skovtykningens stille Ensomhed. Men hør, endnu et Spørgsmaal: har Du elsket før?

Brumbax: Ja, mange Gange, i den Retning kan De være ganske rolig, jeg har Øvelsen (vil kysse hende).

En sædelig Kvinde (støder ham bort): Bort! — Ak, saa brast atter mit Haab! — Kan man nu ikke med Rette sige: Uf! de Mandfolk. (Gaar.)

Brumbax: Hm! Jeg skal dog ved Lejlighed spørge min Ven, Sørenstjærne Sørensen, hvad han mener om dette hersens. (Til Klatz-Matz): Har Du flere endnu at vise mig, eller var hun Rosinen i Pølseenden?

Klatz-Matz: Jeg har en uhyre grinagtig Fyr, en fra Kristianshavn.

Brumbax: Godt — lad os se paa Manden!

Klatz-Matz (raaber): Kristianshavner, kom ind!

(Fortsættes.)

Grøntsager.

Nu kommer der Liv Livjægerne igen. Saa længe Græsset er grønt og Træerne grønne, holder de dem bestedent til bage, saa kan de undværes, det véd de; men naar Sommeren hælder, naar Tivolis Watt-Sæson er forbi, da begynder deres Vat-Sæson, saa spirer de frem, enkelte og spæde, umodne og sure og dinglende paa Stilkene som smaa Førsteeksemplarer i Gartnernes Agurkebede. Og naar Løvet bliver gult og Græsset til Hø, naar Bærene dratter ned og Czaren kommer, da er deres rette Blomstringstid for Haanden. Saa skyder de frem i uanet Mængde, nogle trinde som Pølser, andre slanke som en Humlestage, nogle velformede, andre mislykkede, nogle søde og andre sure, men som Helhed betragtet dog en saa dejlig Samling Agurker, man kan ønske sig. Og naar endelig Vinteren kommer, naar Sneen falder blød og hvid, som afrevne Stykker Vat fra et Par kasserede Livjæger-Unævnelige, hvor liver da alene saadan én Vintergæk ikke op for Øjet! Man mindes Sommerens Glæder i Skov og Mark, Fuglenes Sang dog Fiskerkonerns melodiske Triller:

Hornfisk er godt!

og anstiller paa samme Tid ved Synet af Terrinerne hyggelige Betragtninger over, hvad der vel vil vanke til Middag, osv. Jo, Livjægerne er de dejligste Grøntsager og Pokker tage den, der ikke skønner paa dem. Men det gør vi jo allesammen.

Danmarks Lyksaligheder.

Ode.

Hvor Love der gives
paa Trods imod Flertallets Vilje,
hvor „Blaamænd" kan trives,
og Livjægre danser paa Tilje!
Hvor Ærlighed tigger,
og Forsvarsmænd drikker,
hvor Vandet og Brødet er Næring for hver,
der Højremænd volder Besvær.

Hvor Gøglet florerer,
og Frederik spinder Kabaler,
hvor Ploug profeterer
og Natmænd gør ekstra Skandaler,
hvor Dyden belønnes,
og Byen forskønnes
af smudsige Rønner, — der toner min Sang,
der raser dens mægtige Klang.

Lyksalig jeg priser
den Magt, som har skabt dette Eden.
Her gratis bespiser
man Folk paa Almindeligheden,
og Ladegaardslemmer
man ikke forglemmer
i fri Luft at røre; med Kosten de gaar
og drives om som en Flok Faar.

Og Arbejdsanstalter
man ejer, hvor Retfærd der øves,
man skalter og valter,
mens andres Udholdenhed prøves.
Humant her man tænker,
Belønning man skænker,
det mindste, det største, alt her maa paaskønnes,
og straks med en Lænke belønnes.

Hvor Matzen hver Lænke
kan kløve om Grundlovens Tolkning,
„Avisen" kan skænke
et Bidrag til Vestens Befolkning.
Hvor man ta'r hver Skilling
paa ekstra Bevilling
til Skanser og Forter, — der toner min Sang
med mægtig bedaarende Klang.

Lyksalighed maner
mig frem til at prise det Eden,
som mange ej aner,
kan virkelig findes herneden.
Jo, her kan det findes,
og her vil vi mindes
den Magt, der har skabt dette Rigdommens Skød,
hvoraf vor Lyksalighed flød.

Før Paraden.

»Jeg synes nok, min Ven, da Du skal staa ved Siden af Mortensen, at Du skulde tage min lille Hovedpude paa Maven. Kejseren har jo som bekendt megen Sans for det komiske, og naar han ser Jer to, vil han straks vende sig om til Prins Valdemar og sige: »Du, der staar en Kegle ved Siden af Kuglen.«

Det russiske Politi i København maskerer sig.

I Frikvarteret.

„Saa Du, nu ka Du gaa hjem og sige din Broer fra mig, at det er forbi med Kastelsjægernes Hædersdage.“

„Ka je det?“

„Ja, det ka Du! Han ka godt sætte sin Uniform til Akſjon lige som de store Livjægere, han kommer ikke mere til Forsvarsfest i Kongens Have eller bliver kysset af de helsingørske Damer.“

„Gør han ikke?“

„Næ, det gør han ikke, for nu vil Højre slet ikke mere regne Kastelsjægerne med til Fædrelandsforsvarerne, og Frederik Hansen, som før har betragtet dem som sine Kammerater, han skælder dem nu ud for stakkels Unger og fordærvede Børn, der skulde ha'e Ris. Og Carstensen siger, at de ikke ka eksecere.“

„Jo, det ka de — naar de faar Lov til at eksecere med deres egne Trægevære, men naar Højre giver dem Bahnsons gamle tunge Gevære at slæve paa, som trykker dem ned i den ene Skulder, saa de kommer til at ligne de gamle Ligbærere, saa ka de sgu inte forlange no'en stram Eksecits! Men véd I hvad jeg tror det er? Det er de store Livjægere der er bleen sjalouse, fordi de smaa trækker Opmærksomheden fra dem, og saa har de faaet Hansen til at rakke ner paa de smaa; men det er en Fornærmelse, der kun ka vaskes a' med Blod, og nu ska Frederik Hansen udfordres til en Duel paa kinesiske Pistoler.“

„Pyt! de ka sagtens udfordre ham, for de véd fra den Gang Cavling udfordrede ham, at han ikke vilde slaas, han gaar bare op og siger det til den ny Politidirektør, og saa faar Kastelsjægerne en Maaneds Kasernearrest i Børnehuset. Og han maatte jo osse være tossig, naar han vilde duellere med en Kastelsjæger, han er jo lige saa bred som tre Kastelsjægere tilsammen, saa ham kunde de let ramme.“

„Ja, men saa skulde det inte gælds, naar Skuddet ramte ham i Siden eller i Tindingen, fordi hans Ho'de er tykkere end Kastelsjægernes.“

„Nu ska' I se, nu faar Kastelsjægerne Svindsot lige som Livjægerne. Men for Resten maa jeg sige, det er en helt bagvendt Maade at opdrage Børn paa, først kysse dem og saa gi'e dem Ris.“

„Hold Mund, Du! der er den Lange; han kunde gærne gi'e os no'en paa Pæren, naar han hører vi snakker om Børneopdragelse.“

Sæsonen.

(Revuemelodi.)

Nu har vi Sæsonen
i fuldeste Flor,
med Slag paa Gongonen,
Balletter og Kor;
nu skal Direktørerne
ha'e Kassen fuld,
og alle Aktørerne
ret tjene Guld,
naar Publikum Dørene
river omkuld.
Derfor svajer de,
derfor lejer de
deres bedste Pladser ud —
|: det er Sjov :|
det er Sjovre, der gør Bud.

For Schumann det bedst er
de rejser en floc,
og Tivolis Fester
bli'er A-magre nok,
Concert-Boulevard maa
vist helst sige: Holdt
med Vandgangen, ellers saa
bli'er det for koldt,
og „Kisten“ Besked skal faa
om den er solgt.
Højres Komiteer
maa ej bruge mer
Kastelsjægerne som Fyld —
|: det er Vind :|
det er Vinterkuldens Skyld.

Vor Rigsdag skal sammen
nu træde lidt snart,
i Fryd og i Gammen
arbejde saa rart,
og Rosen skal tale
om Arbejdermænd,
og Jensen skal male
og male igen,
hans Ry vil ej dale,
det véd vi saamænd,
helt fra Ama'erport
og til Garderfort
skal han prises vidt og rundt
|: som en Ko :|
som en Komet paa vor Horisont.

Ved en Seksogtreds.

Kristoffer: Madam, gi'e os et Spil Kort og et Par Vand'er med Kognac til.

Jensen: Hvad! vil Du nu ogsaa til at være Vandkunstner? Det er Du vist næppe kvalificeret til!

Kristoffer: Aa! jeg kan vel allenfals være lige saa god som den svenske Herre med Masken!

Jensen: Saa! var der noget Maskepi med ham?

Kristoffer: Ja, der var jo Masken.

Jensen: Men hvad den?

Krist.: Den gik i Vasken.

Jensen: Av! Du begynder at lave Rim!

Krist.: Ja, er det ikke rimeligt? — Naa, Du skal give Kort! Lad os saa komme til at begynde!

Jensen: Ja! — her er foreløbig en Nier, kan Du gøre noget ved den?

Krist.: Den er død, ligesom Løven fra zoologisk Have — her er nemlig Esset.

Jensen: Naa! Du er nok rigtig i dit Es i Dag. Nu er det din Tur til at verse én ud!

Krist.: Det skal jeg besørge ligesaa gesvindt som Bagermesteren besørgede Herdahl ud fra Rustenborg; her er den.

Jensen: Det var dog lohen-grinagtigt, som Fallesen siger, — at jeg skal kunne stikke den; men det kan jeg nu alligevel — og saa har jeg oven i Købet 20 i Spar!

Krist.: Naa! Du sparer ellers ikke paa Muskaten, lige saa lidt som Forsvarsvennerne, naar de giver 25 Øre for et Kys — — men det skal jeg nok faa ud af Dig!

Jensen: Saa! er Du saa farlig?

Krist.: Ligesaa farlig som en Kastelsjæger med en af Bahnsons gamle Bajonetter.

Jensen: Fy for Pokker, saa vil jeg hellere ta'e og retirere — det opvækker „Minder fra 64", og dem holder jeg ikke af. —

Krist.: Saa har Du ikke samme Smag som Ferdinand Schmidt paa Nørrebroes Theater.

Jensen: Han er maaske bleven schmidtet af Landsoldaten!

Krist.: Hvad! er den syg?

Jensen: Den kan i al Fald ikke „gaa mere".

Krist.: Naa! saa er det derfor den bliver lagt hen —

Jensen: Formodenlig — naa! vi maa se at blive færdige med Spillet.

Krist.: Jeg synes sgu det gaar lige saa hurtigt som et Iltog paa de danske Statsbaner; men vi kan jo gærne forcere det lidt endnu — her er en Dame, hvad siger Du til hende?

Jensen: Hun gaar i Vandet lige som hende i Peblingesøen —

Krist.: Du er ogsaa en ren Cerbe-Russer til at passe paa.

Jensen: Ja, det maa Du nok sige, og her har jeg tyve, der ikke skal stikkes.

Krist.: Au — ja saa Godnat, Rose — Pengene ligger i „Carmen".

En højst sørgelig Vise
om
det store Forgiftningsforsøg ved engelsk Salt.

Mel.: Peter Skøt i Barndomsalder.

Da forleden der var Gilde
hos en grumme stor Grosser,
tænkte Pigen, at hun vilde
ha'e med Gæsterne Plaser;
derfor blanded' hun i alt
Mad en Dosis engelsk Salt.

Retterne kom ind i Fade,
i Assietter og Terrin;
men som bedst de spiste glade,
hørte man et rædsomt Hvin:
„Ak! min Mave, det er stift,
nu har vi vist faaet Gift!"

Vært, Værtinde begge blegned'
ved de skrækkelige Ord,
Frøkener og Fruer segned'
om i Angst og Vaande stor,
og en bønlig Stemme bad:
„Maa jeg be' om Nøglen, hvad!"

Sikken Jammer og Elende
nu, hvor før man var saa glad;
Gæsterne saaes hjemad rende,
glemte rent et: „Tak for Mad!"
Daarlig var Fornøjelsen,
bedre blev Fordøjelsen.

Kasino.

Med Mord og Brand og forgiftet Dolk
dræber de paa Kasino Folk,
men hver Gang et Offer skal sendes i Døden,
da kommer Stigaard med Hjælp i Nøden.

Dagmartheatret.

Den Landsoldat er et Dag-Lykkebarn,
der fanger Publikum i sit Garn,
det lind-strømmer til for at dømme i Trætten
mellem Tyske og Danske — før Operetten.

Folketheatret.

Naar Folk af Mefistopheles grine
— saa længe hytter nok Abrahams sine,
men naar nu Hverdagsfolk bli'er præsteret
God Nat! Rose — saa er du sgu leveret.

„**RAVNEN**"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Der Kaiser kommt!

Nr. 37.

RAVNEN

Søndag d. 11. September 1887.

En sejg Bøf.

»Vil De ikke ha'e en Bajer til Bøf'en?«
»Jo, Tak — naar jeg har faaet Bugt med Bøf'en! — Først *Arbejdet*, siden *Fornøjelsen*!«

En Dag i Mesopotamien

eller

„Ravnen"s Sommerrevue 1887.

(Fortsat.)

Kristianshavneren (kommer ind og bukker.)

Brumbar: Hvem er Du?

Kristhvn: Hm! Deres Gevaltighed — jeg er Jensen — hm! —

Brumbar: Det var da et sjældent Navn! — Hvad er Du?

Kristhvn.: Jeg er en Maler, der kan tale — nej, male, og en Taler, der kan male — nej! hm! tale — —

Brumbar: Det var ikke saa lidt!

Kristhvn.: Aark! det er ingen Ting — jeg er ogsaa Totaler!

Brumbar: Saa!

Kristhvn.: Ja, — for ein Mal ist kein Mal-mig-den!

Brumbar: Ah! Du taler ogsaa Tysk, jeg kan godt lide Folk, der har Kundskaber.

Kristhvn.: Ja, det er virkelig ogsaa dejligt, naar man saadan kan sige Folk, hvor Kundskabet skal staa, det kan Deres Gevaltighed være stødt paa — —

Brumbar: Har Du maaske stødt paa det Tilfælde?

Kristhvn.: Ja mange Gange, for Eksempel en Gang i Sommer i Jægerspris — der vilde de forbyde mig at tale.

Brumbar: Og saa talte Du alligevel —

Kristhvn: Næ—ih — jeg tav natyrligvis stille; var det ikke en fin Skose, hva?

Brumbar: Jo, unægtelig! — Hør, kunde Du ikke male en Tale op for mig med det samme?

Kristhvn.: Hm! jo natyrligt ka'e jeg, — men jeg maa først „grunde" lidt.

Brumbar: Ja! det hører jo med til Haandværket.

Kristhvn. (tænker sig om.)

Mine Damer og Herrer! — hm! naar jeg — hm! — i det Ojeblik, at jeg — griber Ordet — nej! taber Ordet — hm! — jeg mener — at jeg griber Anledningen til at være uforberedt, Puh! — saa er det ikke fordi, at det er derfor — Hm! — jeg mener — at det ikke fordi jeg véd, hvad jeg skal tale om — det er der ingen Tale om — men — hm! ser De — alligeveller er det ikke saa lige en Sag at være beredt — paa at være uforberedt — jeg mener, mine Damer og Herrer — og maa jeg saa udbringe et Leve for Hans Gevaltighed — Han leve — Puh!

Brumbar: Tak for din smukke Tale, Jensen, Du er min Sjæl en hel Demosthenes.

Kristhvn.: Hm! — ja, — Mosten gaar jeg aldrig af Vejen for.

Brumbar: Men hør! Du med dine Talegaver maa jo kunne give mig et tro Billede af Tilstanden i Provisoristan; for Eksempel, hvad gør I og hvad siger I, naar I vil være Rigsdagsmænd? — Lad høre! — Hvad sagde Du til dine Vælgere?

Kristhvn.: Jeg véd skam ikke om jeg kan huske det — for jeg havde det opskrevet.

Brumbar: Jamen, omtrent kan Du vel huske det!

Kristhvn.: Nu skal jeg forsøge.

Mel.: Hr. Mathisen var en ærlig Sjæl.

Ser De, jeg er kun en Haandværksmand, — sa'e jeg,
men jeg har en regulær Forstand, sa'e jeg,
jeg er Plank'værksmaler,
jeg er Pjank'værkstaler,
og De kan tro, jeg Nytte gøre kan, sa'e jeg;
bli'er jeg valgt, sa'e jeg,
er jeg Pjalt, sa'e jeg,
hvis jeg ej for Kredsen ofrer alt, sa'e jeg.

I vor Rigsdag skal jeg gøre Gavn, sa'e jeg,
for det kære, gamle Kristianshavn, sa'e jeg.
Søndagsloven ska' jeg
protektere, sa'e jeg,
saa I skal velsigne Jensens Navn, sa'e jeg;
uden Prræk, sa'e jeg,
ved mit Skæg, sa'e jeg,
I ska' faaet som Blommen i et Æg, sa'e jeg.

Brumbar: Naa, det var jo meget pænt; men holdt Du saa dine Løfter?

Kristhvn.: Ja natyrlig go're jeg.

Da jeg kom i Folkethinget ind, sa'e jeg
til mig selv: Nu hold Dig i dit Skind, sa'e jeg.
Lad blot Matzen male
op, hvad Du skal tale,
ellers blier det til det bare Vind, sa'e jeg.
Jeg sa'e: „Hva'?" sa'e jeg,
det er bra', sa'e jeg,
og naar nogen spurgte, sa'e jeg „Ja" sa'e jeg.

Brumbar: Det var ikke saa lidt; Du skulde se at blive Forstander paa et Døvstummeinstitut.

Kristhvn.: Ja, jeg tror virkelig ogsaa, at saadan en Virksomhed kunde ligge for mig, men — alligeveller — det er jeg vist ikke kallificeret til.

Brumbar: Aa! Snak — Du med dine Evner og — Fortid —

Kristhvn.: (ser ned ad sig) Hm! — ja Forsiden er god nok — ja, jeg skal dog skrive mig det bag Øret. — Naa! — Farvel, Deres Gevaltighed! Og hvis jeg kan gøre noget for Dem — for Eksempel med at male Spyttebakker, eller andet, saa stol bare paa Jensen. Farvel! (gaar.)

Brumbar: Farvel! Farvel! (til Klatz-Matz) Ja, det var sgu en grinagtig Fyr! Har I mange af den Slags i Provisoristan?

Klatz-Matz: Aa ja, vi har ikke saa faa — baade i Arbejder- og Vælgerforeningen og i „Værnet".

Brumbar: Det var som Pokker, saa behøver I da ikke at lide af Humørsyge?

Klatz-Matz: Ja, da kan jeg forsikre Deres Stormægtighed, at det gør vi alligevel, særlig i 5te Kreds.

Brumbar: Saa! — Hør, har Du flere endnu udenfor, saa lad mig se paa dem, jeg skal snart hen i Statsraadet og ha'e mig en Middagslur, saa Du maa skynde Dig!

Klatz-Matz: Jeg har den „døde Torsk" udenfor.

Brumbax: „Den døde Torsk" — er det en Livjæger eller hvad er det for en æret Samtidig?

Klatz=Matz: Det er vort Skjoldmærke i Provisoristan; ved den haaber vi, ved den sværger vi, ved den lever vi! —

Brumbax: Og Du siger den er død?

Klatz=Matz: Kun skindød, Deres Stormægtighed!

Brumbax: Aah! det Skind — det er maaske den besvimede Vandkunstner fra Concert Boulevard?

Klatz=Matz: Nej, heller ikke. Men maa jeg ikke vise den frem for Deres Stormægtighed, saa kan De bedst dømme om den?

Brumbax: Jo, lad os se Dyret!

Klatz=Matz: (raaber) Lad Torsken komme ind!

(Sluttes.)

Verdens Gang.

Mel.: Det Kalifornien er dog et Land.

Nej, nu kan Verden vist næppe staa
meget længe;
selv Aagerkarlene ej kan faa
deres Penge,
hvis ej lidt blodsuger=liberal
er Krabaten,
saa „bremses" straks han af „Social=
Demokraten".

I vore Farvande findes ej
mer „Korsarer",
hver Pæreskude kan gaa sin Vej
uden Farer;
men nu erfares, det er en fejl=
agtig Praten,
thi unge Mennesker har hejset Sejl
paa „Piraten".

Paa Bodroslund var der Sommerfest,
den var sølle,
for ak! der kom som ubuden Gæst
Regn i Skylle.
For „Pumpen" skorted' det ej paa Vand
tror jeg næsten,
og paa det tørre var ingen Mand
der ved Festen.

Bulgariens Fyrste er Ruslands Skræk
og man skriver,
at ud af „Porten" han jaget væk
vistnok bliver.
Sultanen selv det saa farlig fandt,
saa han stejled',
at ha'e saa ung en Prins Ferdinand
nær Seraillet!

Nu blev vor dejlige Peblingebro
end'lig færdig,
og Magistraten den er min Tro
fuldtud værdig;
dybtfølt Taknemmelighed hver en
Læge anfaldt,
til deres Glæde vi fik en Ben=
brækkeranstalt.

Føljeton.

Bundfald.

Jeg skulde skrive en Føljeton om: Hvad der falder mig ind; men da jeg havde gaaet fire Dage og ventet, uden at der var faldet mig noget ind, og tre Dage til trøstet mig med, at det kunde blive godt endnu fra Onsdag til Lørdag, uden at det dog blev godt, dyppede jeg Pennen dybt ned i Blækhuset for at se, hvad der faldt mig i Pennen. Det er forbavsende, hvad man kan finde paa Bunden af et Blækhus! Naar man spreder det ud paa et Stykke Papir, kan det baade være til at le og græde over. Jeg trak min Pen op, der hang noget tykt ved — det var Bundfald — — Bundfald! det var et godt Indfald! Nu skriver jeg en Føljeton om Bundfald!

Hvad er Bundfald? — Grums, Snavs og Aagerkarle.

Vi — det vil sige Frk. Frik og jeg og hundred tusend andre pæne Mennesker havde i „Social=Demokraten" læst nogle Møbellaanerhistorier. Det var en Fredag Morgen. Frøken Frik sad i Nattrøje og Morgentøfler og dyppede sin Klosterkringle i sin The med „Social=Demokraten" foran sig. Pludselig farer hun op som en Raket, binder sit Strømpebaand, iler paa én Tøffel og en Strømpesok hen til Skrivebordet, river Enden af en Lejekontrakt og skriver:

„Det i Deres Blad indrykkede usandfærdige Stykke, Paragraf 6 i Fredagsavisen den 2den Sept., finder jeg det under min Værdighed at besvare.
Frk. Frik,
Kapelvej 27, 3. Sal.

Jeg kender ikke Frøken Frik, men jeg skammer mig ikke for at tilstaa for hende, at hendes lille Brev, der stod trykt i „Social=Demokraten" for i Søndags, har gjort mig hel forelsket i hende. Jeg holder saa meget af Damer med Æresfølelse, og Frk. Friks Æresfølelse er ubegribelig fin, fin som en Naalespids.

Lad os slaa op i „Social=Demokrat." Nr. 203 § 6: En Tapetserer laante 150 Kr. af Frk. Frik. Af disse 150 Kr. har han betalt hende 416 Kr., men skylder hende endnu en hel Del.

Hvad Fanden ler De af, mine elskværdige Læserinder? Kan De ikke forstaa, at jo flere Rentepenge Frk. Frik faar, des fler af sine trængende Medmennesker kan hun hjælpe!

Jeg forstaar hende, jeg beundrer hende, og De skal ikke falde over Ende af Forundring, naar De om kort Tid i „Aftenposten" læser mellem Ægteviede i St. Stefans Kirke:

„Frøken Frik og
Peter Strik."

Intet halvt!

Sangeren: Den Arie ligger lidt for højt for mig.
Direktøren: Saa sætter vi den en Tone ned.
Sangeren: En halv Tone er nok!
Direktøren: Ved mit Teater gøres intet halvt!

Farlig syg.

»Aa, Doktor! kom endelig øjeblikkelig hjem!«
»Ja, Frue! Hvem er det, som er syg?«
»Det er mig, men da jeg ingen havde at sende efter Dem, løb jeg selv.«

Oprør i Korsør.

Fra Højreskansen hist ved Bæltets Bover,
hvor forhen Rump var Lovens første Mand,
og hvor man dybt bevæget blev, da samme
drog over til de tørre Jyders Land,
men dog husvalet blev, da man i Stedet
fik Sylov til at vogte Lov og Ret,
skønt Landets første Domstol havde givet
et Skudsmaal ham, der ikke just var net,
— herfra nu mældes, at man skærer Tænder
mod dem, der har forstyrret Byens Fred.
Byraadet høje Ramaskrig udsender,
mens selv den toer i Uskyld sine Hænder.

En Anstalt ejer man, hvis Ry er fløjet
saa vidt, thi den er Byens største Pryd;
her lever Fattigmand højt som en Greve
hver Dag i lutter Herlighed og Fryd,
og skønt der nu og da maa statueres
Eksempler paa, at Lovens Arm er stærk,
skønt Sult og Prygl til Dagens Orden hører,
er denne Anstalt dog et herligt Værk,
et Udslag af den Kærlighed, der gemmes
i Højres Bryst til fattige og smaa,
en Kærlighed, hvis Væld kan ikke stemmes,
en Kærlighed, der aldrig vil forglemmes.

Hvad Under da, om de, der havde givet
Beviser paa saa ædel Kærlighed,
i Hjærtet dybt blev saaret, da det spurgtes,
at Socialister rakked' Værket ned,
om Sylow rundt i sine Støvler rendte
og spruttede af Vrede og af Harm,
om Købmand Smith blev galdegrøn og hæved
mod de forvorpne truende sin Arm?
Hvad Under, om man vilde sig forsvare
mod slig en egoistisk Kærlighed,
om man i slig en Stemning for at klare
sit Forhold ej paa Skældsord kunde spare?

Saa holdt man da et Møde, hvor man tordned
mod de forvorpne, hvor en god Portion
af Eder, Skældsord over dem der regned, —
til Slut man vedtog en Resolution,
hvori man først Anstaltens Formand priste,
og dernæst roste højt sit eget Værk
som ypperligt, human i alle Maader, —
ja, hvor dog Enighed kan gøre stærk.
Nu var det store Hovedslag da slaaet,
saa gik det høje Byraad hjem til Ro.
Men rundt omkring i Krogene blev spaaet,
at nu var Kærlighedens Toppunkt naaet.

Arbejdsanstalten i Korsør.

Langt borte i „the Far West" laa den lille By Korsør i idyllisk Fred og Ro og gottede sig ved Tilværelsen. Den havde gode Sy- og andre Love, grundmurede Huse og et Færgested. Men det bedste af det Hele var dog en dejlig stor Arbejdsanstalt for fattige og andre samfundsfarlige Folk. Den var de gode Folk saa glade for, og hvem har ikke Grund til at være glad, naar man har stærke og rørige „Lemmer" og 7000 Kr. i Overskud om Aaret?

Men ingen kan have Fred længer end Referenter vil, det maatte de brave Folk i den omtalte lille Mønsterby sande.

En Dag kom der nemlig pludselig anstigende en Fremmed, der gav sig til at se Arbejdsanstalten efter i Sømmene, for om muligt at opdage noget usømmeligt ved den, og da han havde fundet dette, skrev han et stort Stykke i „Social-Demokraten" om, hvorledes det gik til derinde. Og Bladet kom til Byen og Folk læste det, gned sig i Ojnene og læste igen og troede endda at de drømte. Kors, hvor de blev ør i Hovederne, de brave Folk! De stak de knyttede Hænder i Lommen og foer med rynket Pande og Bladet under Armen rundt til Venner og Bekendte for at drøfte det græsselige Angreb imod deres rare Anstalt.

Saa enedes de om at holde Byraad om, hvad der skulde gøres og siges i den Anledning, og efter at meget var sagt, foreslog Borgmesteren slet intet at sige, saa forsnakkede man sig ikke, og de Forsamlede vedtog i Tavshed dette Tavshedsforslag.

Og saa indtraadte der i Korsør en veltalende Tavshed. Men indvendig i alle høje, højtstaaende og højre Mænd skummede det værre end Storebælts Bølger i en trerebet Bramsejlskuling.

Ode
til Danmarks Cicero.

Længe har jeg savnet din Tales stærke Klang;
sig: hvor har Du været den Sommertid saa lang?
Rundt om har jeg søgt Dig baade fjærn og nær,
fandt Dig dog ej blandt de andre Kory-fæer.
Fra Saharas Ørken op til Polens Is
og fra Kongens Have hist til Jægerspris
har jeg søgt og spurgt, men fik det samme Svar:
„Jensen er her ikke!" — Saa sig da, hvor Du var.

Bahnson rundt med Matzen har turet om paa Tog,
sad Du da maaske i din Kakkelovnskrog?
Mens de andre trodsed Møje, Storm og Hav,
grunded' Du da paa Rethorikens Lighedskrav?
Sig: er der ej Stemmer, som til Hjærtet gaar,
som Dig angst og bævende med Rædsel slaar
Røster hule som fra en Ferslewsk Dagblads Grav,
der Dig spørger: „Jensen, min Bro'er, hvor blev Du af?"

Har i Hi Du ligget den Sommertid saa trang?
Eller har Du malet en Tale saa lang?
Eller har Du Helligdagslovene studert?
Eller har Du Spyttebakker flittig restaurert?
Har over Cicero Du filosoferet?
Eller har i Søvn Dig én hypnotiseret? —
Vaagn, Du Ordets Kæmpe! Stig af din Granskningss Grav,
hør, hvor angst der spørges: „Min Bro'r, hvor blev Du af?"

Det første Pantsertaarn.

Frit efter H. C. Andersen.
(Digtet af Mikkelsen, Spækhøker og Forsvarsven.)

Et Pantsertaarn vi fik os nu,
det skyder, saa det er en Gru,
vort hele Land er sjæleglad,
det snart i Krigen komme gad
at se, hvor Pantsertaarns-Kanonen
kan mase Tysker-Millionen.

Ak! hvor Kanoner er os kær,
de er os alle lige nær,
og baade Tøs og Dreng, ved Gud,
faar Lov at gaa til Fortet ud;
thi der er Sjov og Trut i Hornet,
hver Gang vi ser paa Pantsertaarnet.

Paa Garderhøjen slaar sig ned
sagkyndig vores Øvrighed,
og alle Højres Damer staa
begejstrede og høre paa
naar Rambusch og Konsorter skraale:
Hvor vi nu Tyskerne skal aale.

Det Pantsertaarn paa Fortet her,
det sætter Liv dog i Enhver,
selv jeg, saa tidt jeg Taarnet ser,
det er, som Hjærtet i mig ler;
jeg glemmer Hus og Børn og Konen,
thi al min Tanke er Kanonen.

Fra Paraden.

Løjtnanten: Saa! nu har 67 igen galt Fodslag! Han spolerer hele Parademarschen! Han skal have Kasernearrest i to Dage. Skriv ham op, Sergent!

Sergenten: Han er skrevet op en Gang, Hr. Løjtnant!

Løjtn.: Saa slet ham ud og skriv ham op en Gang til!

Ærlig.

Han: Frøken, jeg elsker Dem!

Hun: For Guds Skyld, sig endelig ikke det til Fader, saa vil han have, jeg skal gifte mig med Dem!"

Svag Hukommelse.

„Min Frøken, har De været i Italien?"
„I Italien? Jeg tror det næppe!"

Stil.

Læreren: Skriv som Stiløvelse et Brev til din Tante, og fortæl hende kortfattet om den Skade, Uvejeet i Gaar har anrettet!

Eleven skriver:

Kære Tante!

Den Skade, Uvejret i Gaar har anrettet, er ubeskrivelig
Jeg hilser Dig.

Din Nevø
Hans.

Dagmartheatret.

„Nitouche" den raske gemytlige Pige,
maa for den stærke „Landsoldat" vige.
— Pas paa, vi faar dog endnu et Blik a'
den fromme Nonne og lystige „Flicka".

Kasino.

Naar nu Kasino faar „En lille Datter",
saa møder vi som Gratulanter atter,
og Tordenskjold, der viser sig derude,
ham saa i Vinter vi bag Bojsens Rude.

Folketheatret.

Er „Hverdagsfolk" just ikke saa fine,
de møde ej heller med hoven Mine;
og for hvem, der gerne lidt Knald-Bonbons smagte,
er „En fin Konditor" ej at foragte.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et Byraadsmøde i Korsør.

— — — Ja, det er en forbandet Historie, at Arbejdsanstaltens Inspektør har gaaet med denne forklædte Socialist under Armen gennem hele Anstalten, og fortalt ham vidt og bredt og ladet ham kigge os i Papirerne, saa ikke alene vor Arbejdsanstalt, men vor gode By er bleven til en Skandale for hele den offenlige Menighed. Jeg kan kun tænke mig to Muligheder: enten at anlægge Sag mod »Social-Demokraten« eller lade Ministeriet undersøge Sagen; men, mine Herrer, af to Onder skal man vælge det tredie: *tie helt stille!*

Nr. 38.

Ravnen

Søndag d. 18. September 1887.

Domela Nieuwenhuis.

Domela Nieuwenhuis.

„Ravnen" bringer i dette Numer sine Læsere et Portræt af det hollandske Socialdemokratis Fører, Domela Nieuwenhuis. Opmærksomheden er i de sidste Dage i særlig Grad henledet paa denne Mand, som for nylig er løsladt at Fængslet efter at have afsonet de 9 Maaneder af en ham idømt Fængselsstraf for „Majestætsfornærmelse". Hans Genindtræden i det kæmpende Proletariats Rækker er bleven fejret med Jubel af dette, medens Modstanderne ved raa Udskejelser har søgt at give deres afmægtige Had mod Socialismen Luft.

Domela Nieuwenhuis er af velhavende Familie. Hans Fader var Præst, og af hans Brødre er en Højesteretsadvokat. De har imidlertid kun Familieskabet sammen, idet Brødrene er yderst fanatiske Modstandere af Socialismen, for hvilken Domela har ofret baade Stilling og Formue. Han valgte, endnu forinden han var grebet af Socialismen, Faderens Kald og blev temmelig ung Præst i Haag. I denne sin Virksomhed var han meget søgt af sine Troesfæller, da han gjaldt for at være den ivrigste lutheranske Præst i hele Kongeriget.

Hans Begejstring for det arbejdende Folks Sag vaktes først i 1875, da „Internationale" afholdt sin Kongres i Haag. Kampen var den Gang staaende mellem Karl Marx's og Russeren Bakunins Tilhængere, og Nieuwenhuis sluttede sig efterhaanden til hin, hvis personlige Ven han blev. Da han nu traadte i Forbindelse med flere bekendte Socialdemokrater, bl. a med Belgieren de Paepe, var han stemt for at opgive sin Præstegerning, men vedblev paa de Paepes Opfordring med den for i denne Stilling at arbejde for Socialismen. I 1878 maatte han dog endelig opgive den, da Socialisterne i Amsterdam opfordrede ham til at overtage Bladet Recht voor Allen.

Hans Afskedstale som Præst vakte en uhyre Opsigt, og han lod den trykke og uddele blandt Befolkningen. Den kan samtidig betegnes som hans Tiltrædelsestale i Socialdemokratiet. Ubarmhjertigt kritiserer han i denne Tale moderne Kristendom og Kapitalisterne, idet han betegner Statskirkepræsten som „en i Maskeradedragt klædt Gøgler, der prædiker Løgn for Folket".

Hadet og forfulgt af Modstanderne og deres Presse begav Nieuwenhuis sig ud paa Agitationsrejser, men hans energiske Villie lod sig ikke kue. Størstedelen af sin Formue ofrede han til Bladet, som først i 1883, efter 5 Aars Forløb, var i Stand til at bære sig og give Overskud. Da dette skete, overgav Nieuwenhuis Partiet Bladet som Ejendom. Hans Virksomhed har desuden væsenligt været at skaffe en socialistisk Literatur i Holland, og i denne Retning har han præsteret fortrinlige Ting.

Nieuwenhuis er nu en Mand paa omtrent 40 Aar. Han er i høj Grad populær, elsket af Arbejderne, frygtet af Storborgere og Præster, som ikke mere vover at diskutere med ham om Religion og Moral. Fængslet har vel taget paa ham, men forhaabenlig vil han endnu længe kunne vie det hollandske Broderparti sine Kræfter.

Septemberdrømme.

Det øser ned i Spandevis,
i Vand til Knæer man vader,
ved Himlens Hjælp vor Magistrat
faar vandet sine Gader.
Snart Som'ren er en saga blott,
hvorover Højre græder;
thi hvor skal det Erstatning faa
for Fortets „Bakke"-Glæder!

Nu er det Visneriets Tid;
men Estrup være lovet:
De provisoriske er ej
i Visneri hensovet.
De blomstrer hele Aaret rundt,
de Frugter bær en masse,
thi Sagen er, de hører til
de „stedsegrønnes" Klasse.

Snart mælder sig den strænge Tid
for fattige og gamle;
men trøst jer bare! Fred'rik vil
nok Bidrag til jer samle.
Hans Hjærte er jo stadig varmt
for arme og forknytte,
saa den kan aldrig lide Nød,
som Fred'rik vil beskytte.

For Husly skal vor Magistrat
nok sørge, — vær kun rolig!
De gamle Rønner skænker jer
en komfortabel Bolig
til Friluftsstudier bekvem. —
I bæves over Brimlen
til Kviften op, for der er man
saa dejlig nær ved Himlen.

Om Aandens Føde heller ej
forgæves I skal spørge,
derfor skal nok Scavenius
og Kirkeraadet sørge.
Naar Matzen skærer for og staar
ved Naadens fulde Fade
og deler ud til jer, saa kan
I sagtens være glade.

Men om I trods al Overflod
som Skygger vegeterer,
og om I end af Sult og Nød
til Slutning dog kreperer,
I Lykkens Ynglinge da er,
thi jeres Liv og Færden
vil rigelig Belønning faa
hist i den anden Verden.

En Dag i Mesopotamien

eller

„Ravnen"s Sommerrevue 1887.

(Fortsat.)

(Musiken spiller Fanemarschen og til dens Toner bliver Torsken baaren ind paa Skuldrene af 2 Liv- og 2 Kastelsjægere.)

Her kommer de danske Jægere
med Spat og Vat paa Benene,
og Mod i Øjestenene;
med Livssagen glade vi slæber a'
og Smaarifter inte vi slæber a',
det svær vi med Hjærte og Læber — ja

(Fløjmanden kommanderer: Holdt — giv Agt — Rør!)

Brumbax: Ej ej! Hvorfor slæber I af med den Torsk?

Fløjmanden: Véd Deres Stormægtighed ikke, at „Sønnerne skal vel Moderen værne"?

Brumbax: Ah — ja vel — jeg syntes nok, at I lignede den! — I holder altsaa meget af det gamle Kadaver?

Fløjmanden: Vi vil ofre Livet for den!

Brumbax: (peger paa hans Jakke) Jeg synes saamænd at Livet er kort nok i Forvejen — hvorfor rutte saa stærkt med det? — Og hvorfor er den Torsk saa afpillet?

Torsken: Det skal jeg sige Dig! (Synger.)

Mel.: Lott ist todt.

Jeg var en Livssag, stor og god
for hver en tapper Kriger,
ved mig han viste frem sit Mod
for Fruer og for Piger;
med Sabel ved sin venstre Lænd
og Garderfort paa Læben,
at fede paa mig er saamænd
endnu hans første Stræben;
men dog jeg lider af en farlig Sot,
og inderst føler jeg saa godt, at jeg som Lott ist todt.

Med Dannesind og Fædreland
jeg proppes uden vid're,
og selv i Kongens Have man
mig fored' med Berid're.
De fede Ord i Heltekvad
og Raabet paa Revanche,
de gaar i mig som Andemad —
det er min sidste Chance,
men dog det bli'er ej bedre med min Sot,
thi inderst føler jeg saa godt, at jeg som Lott ist todt.

(Falder i Besvimelse; Liv- og Kastelsjægerne sætter sig i Bevægelse til Tonerne af en sørgelig Melodi og gaar ud med den.)

Brumbax: Det er sørgeligt, naar man har opgivet sig selv, ikke sandt, Klatz-Matz?

Klatz-Matz: Ja, og kun har faa Dage at leve i.

Brumbax: Hu! — ja, det maa være kreperligt! Har Du flere udenfor endnu?

Klatz-Matz: Jeg har en Velgører!

Brumbax: Ah! det er maaske en Præst eller en Kaffegrosserer?

Klatz-Matz: Nej! — ingen af Delene; han er snarere Møbelflytter.

Brumbax: Saa! det var da landemærkeligt — ja, lad os tale med ham!

Klatz-Matz: (raaber) Velgører, kom ind!

Velgøreren (kommer ind): Er der nogen her, der trænger til min Assistance, hvad der anbelanger Mønt?

Brumbax: Nej, mange Tak!

Velgører: Heller inte skulde der vel være nogle gode Møbler at lade flytte?

Brumbax: Nej — aldeles ikke!

(Sluttes.)

Føljeton.

Højere Dannelse.

Der er ingen Ting saa galt, at det dog er godt for noget. Unge Scavenius, der hidtil har været lige saa ukendt som Malermester Jensen, før Ploug med sit skarpe Blik opdagede, at han var Folketaler, viste sig forleden Dag som en af disse udpustede Blærer, der gaar til Vejrs, revner med et Knald og faldrr ned som en Klud. Unge Scavenius skrev et Brev til „Korsør Avis" — det var galt, fordi det var et vigtig-naivt intetsigende Brev; men det var dog godt for noget; der staar nemlig i Brevet en Sætning, som er Penge værd, som allerede nu er bleven et Mundheld, der er lige ved at fortrænge det yndede „Mal-mig-den-Jensen!" og som, naar der igen bliver udgivet en ny Samling „Bevingede Ord", vil komme til at indtage en fremragende Plads i den. Unge Scavenius skrev: „Min Hr. Fader, Hans Ekscellence, Kultusministeren".

Du og jeg vilde vel i al Korthed skrive: „Min Gamle besøgte mig paa Sygehuset", men den unge Hr. Scavenius skriver: „Min Hr. Fader, Hans Ekscellence Kultusministeren besøgte mig".

Det er en saa klar og kortfattet Lære om den højere Dannelse, om Kammertonen i de fine Stuer, at vi ikke behøver mere — vi kan tænke os til Resten.

Og den er naturligvis ens overalt.

Ved Frokosten siger den unge Junker til sin Moder: „Jeg turde vel ikke bede Deres Naade om en lille Bid Kød til et Stykke Fedtebrød?" — „Vær saa artig, min Hr. Søn, vil De gnave den Grisetaa!" — Svøbelsebarnet i Vuggen giver sig pludselig til at græde. Den naadige Frue siger til Ammen: „Aa, lille Maren, giv den unge Herre sin Sut!"

Naar alt kommer til alt skylder vi altsaa alligevel Peter Scavenius Tak for det Begreb han giver os om den højere Dannelse, og vi haaber, naar han næste Gang vil optræde som Forfatter, at han da henvender sig til Blade med en større Læsekreds, f. Eks. „Nordisk illustreret Børneblad" eller „Søndagsblad for Børn".

Peter Strik.

En Bortførelse.

Han: Betænker Du Dig!
Hun: Nej, jeg følger Dig til Verdens Ende.
Færgemanden: Vil De saa ikke gaa over i en anden Baad, for denne her gaar kun til Nyhavns Hoved.

Brandfri.

»Jeg vilde nok i Theatret, men man bliver noget ængstelig ved alle de Theaterbrande. Er Eders Theatre sikre?«

»Ja, hos os er det kun Direktøren, der brænder sig.«

Ved en Seksogtreds.

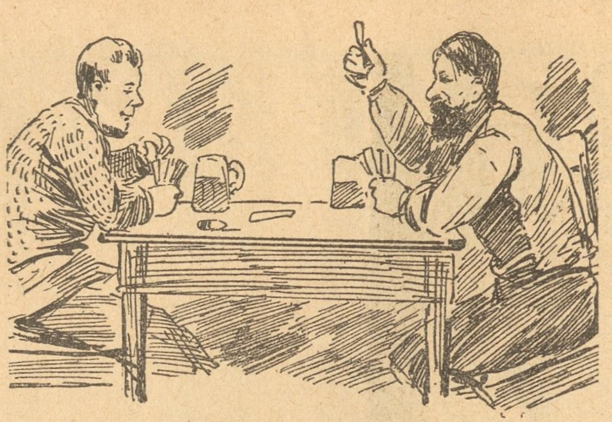

Kristoffer: Hør, Madam, hvis De har varmt Vand, saa giv os to „schwartze" inden Konkurencen begynder.

Jensen: La nu være med at begynde paa den Slags Boule(u)vardigheder, Du! — eller skal det maaske være en ny Udgave af Vandkunst?

Kristoffer: Skudt forbi, kære Ven, som Jægersmændene ude paa Raadmandsmarken sa'e, da de traf en fredelig Mand i Bagdelen — det er bare en almindelig Kaffespekulation, jeg har for; en Meddelelse til Madamen om, at jeg vil have noget at varme mig paa!

Jensen: Saa skulde Du sgu hellere se at komme til Gymnastik paa Tøjhuset, der blev Du nok varmet op!

Kristoffer: Tak for Raadet; jeg skal nok reflektere paa det, naar jeg en Gang bliver ked af Livet; det kan altid være bedre end at komme paa Korsør Arbejdsanstalt.

Jensen: Ja, det har Du Ret i! — Naa, skal vi saa begynde paa Spillet?

Kristoffer: Ja, men Pengene paa Bordet, ellers rømmer Du vel bort uden at betale.

Jensen: Naada! tror Du jeg er Entrepenør ved Udstillingsbygningen?

Kristoffer: Nej, men Forsigtighed er en god Ting, som Magistraten sa'e, den strøede Bark paa den ny Peblingebro — efter at Folk havde brækket Benene. — Altsaa, nu begynder vi — her er en Nier!

Jensen: Den napper jeg med Kongen, og saa er her en, som hedder ti.

Kristoffer: Du er værre end en fra Gjorslev — værs'god — en Knægt til!

Jensen: Den trak nok!

Kristoffer: Det gjorde den, men det er jo ogsaa Trækningstiden nu.

Jensen! Saamænd, der kan være noget i det, som Byraadet i Korsør sa'e, da de læste „Social-Demokraten"; men nu maa jeg vist til at rykke frem med mine Es-Tropper — værs'god, Hjærter Es!

Kristoffer: Den gør jeg Eksekution i ligesom det kunde være en Cirkus-Restavratørs Effekter, og saa mar—strandede det alligevel for Dig at faa mig gjort Jan, eftersom jeg dog ikke er helt Thomas paa Kort endnu. Her er tyve i Klør.

Jensen: Det var som Pokker; men her er Klør-Es — og saa mælder jeg mig færdig med Fyrre, der ikke skal stikkes. Hvad siger Du til det?

Kristoffer: Jeg siger Tak Skæbne, Ugen begynder godt!

Ingen Ting.

Mel.: Ja, hvor Tiden er sløj, Hillemænd.

I den By, som Korsør bliver kaldt,
blev der nylig en Skrigen „Gevalt"!
thi en Borgermand havde fortalt,
at „Lemmerne" havde det skralt.
Alle Byens de velvise Mænd
holdt nu Raad — ja de gjorde saamænd,
ved en Toddy og ved en Cigar
fik de vedtaget den Formular:
„Førend vi bør i Korsør Tiden spilde
med at snakke, tie vi stille!"
og saa sa'e de — ingen Ting.

Naar en Velgører laaner omtrent
Penge ud til 1000 Procent,
er det slet ikke rart at faa sendt
en Protest fra en Rettens Betjent,
og det viser, at paa vores Jord
Utaknemmeligheden er stor,
da selv ikke en arm Debitor
vil finde sig i, at man ham slaar.
Mørk som en ørkesløs Tyrk ser som Rykker
han sin Fordring gaa i Stykker,
saa den gælder — ingen Ting.

For enhver, der paa Vid sætter Pris,
saa har vi jo Fred'riks Avis,
det er Godsejer-Klikernes „Gris"
til at spare i — rimeligvis.
Men vel ej til de Herrers Behag
bli'er den magrere Dag efter Dag,
og kun en af dens Slægt bliver fed,
hvem jeg mener, vel sagtens De véd.
Prud som en Stud, med en Tud af de lange
vil han Arbejdsklassen fange,
men det hjælper — ingen Ting.

Naar nu Rigsdagen aabner sin Favn,
kommer Manden, hvis fuldeste Navn
er Hr. Jensen fra Kristianshavn,
for at gøre for „niende" Gavn.
Kun lidt kedeligt er det, — o ve,
at han lider af Mund-Diarrhoe,
og naar tilmed Papiret er glemt,
bli'er Humøret skam mildest talt slemt.
Mand, hvis Du kan, saa læg an paa at tie,
det kan Folk sgu bedre li'e
end dit Præk om — ingen Ting.

Allesammen vi haabed' saa smaat,
at ved „sjette" vi skulde ha'e faat
en Gevinst — det ku' passe saa godt;
men desværre — vi narredes blot,
og paa Listen forgæves vi saa,
om der dog ej en Smule sku' staa,
men saa vist som vi hver Dag har Regn,
var der stadig et Tal kun i Vejen.
Skønt at med Mønt det er tyndt, vi besætter
dog vort Numer — Donnervetter,
men vi vinder — ingen Ting.

Peter.

Det er af de umyndiges og diendes Mund, man skal høre Visdomsord i vore Dage. Denne Sætnings Sandhed har man daglig Lejlighed til at overbevise sig om, naar man læser „Avisen", og den dybe Sagkundskab og ægte Patriotisme, som gennemsyrede Kastelsjægernes Takskrivelse i gamle Berlingske, tyder ogsaa paa, at Aandens store Gaver fornemmelig findes hos de umyndige og spæde.

Scavenius's Peter, som har debuteret i disse Dage, er dog det mærkeligste Fænomen i den Retning. Det er ligefrem forbavsende saadan et Hoved, der sidder paa ham. Bliver han ved at gaa fremad i Visdom og Forvandlingsfærdighed, som han har begyndt, vil han snart tage Luven fra Frederik Hansen. Saa kan denne lige saa gærne straks gaa hjem og lægge sig. Det er aabenbart, at Peter er den Klippe, hvorpaa Ministeriet Estrup kan og vil bygge sin Fremtids Bygning. Er der et eller andet, der ikke er saa godt, som det burde være, giver en af Ministrene bare Peter en „Bemyndigelse", og saa er Peter den Mand, der nok skal klare Ærterne.

Med hvilken Lethed bragte han ikke de forviklede Forhold i Korsør i den gamle Gænge. Der var en sand babelsk Forvirring dernede, efter at „Social-Demokraten" havde set de gode Borgere efter i Sømmene. Man rasede og man holdt Møder og man vedtog Resolutioner — lige meget nyttede det. Men saa sendte Scavenius's Peter sit „Aabne Brev" til de Korsørianere, hvori han ret gav sin livlige Fantasi frit Spillerum. Han brød sig hverken om, hvad Inspektør Schmidt eller „Social-Demokraten" havde skrevet, eller hvad der stod i Luthers liden Katekismus. Han gik til sin Aandsfrænde, Frederik ved „Avisen", og forbavsede baade denne og Verden ved afvekslende at gøre hvidt til sort og sort til hvidt. Pokker til Geni, den Peter! Skulde man ikke tro, han hele sit Liv havde været Berider og Forvandlingskunstner, siden han kunde tumle „den skimlede" med en saadan Færdighed! Men tværtimod. Han havde oven i Købet Plebejerblod i Aarerne, sagde man, men det kunde saamænd ingen have set, som ikke vidste det, saa geniale var hans Præstationer. Og saa var det endda kun Inspiration altsammen!

Lidt af alt.

Tolderlund i Kolding sværger,
trods alt, hvad der protesteres:
„Byens Raadhus skal med Djævlens
Vold og Magt illumineres!"

„Politiken" som en Slange
smidig snor sig mellem alle,
Republik og Kongedømme
hylder den, som det kan falde.

„Berlingske" højt proklamerte:
Dronningnavn skal Broen bære;
men det gamle Skind bagefter
nægtede sin egen Lære.

Brandes kækt med Bjørnson stanges,
Stryg der vanker, saa det svier.
Løse Sæder rask florerer
hist i vore Kolonier.

Overalt nu Venstre kævles,
prøver, hvem der er den stærke;
thi det ejer ikke mere
noget rigtigt Enhedsmærke.

Dagmartheatret.
Endt er nu „Landsoldatens" Kamp og Kiv,
nu føres der et roligt „Landmandsliv".

Folketheatret.
I Aften skal „En fin Konditor" bage
Theatrets Jubilæums Kranse-Kage.

Kasino.
Og „Tordenskjold" sig atter slaar til Ro,
han viger Pladsen for en — Mikado!

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Regeringens Repræsentant.

»Bild Jer bare ikke ind, at Regeringen vil gøre noget for Jer! I har det godt nok i Anstalten! Det nuværende Ministerium vil stedse yde sine Embedsmænd al Anerkendelse og Støtte i deres Virksomhed — det er jeg bemyndiget til offenlig at erklære.«

Nr. 39.

RAVNEN

Søndag d. 25. September 1887.

Konfirmanter.

Pudsepeter: Har De Herrer ikke Brug for et Stykke Barbersæbe?
Konfirmanten: Kom igen i Morgen, Peter!
Pudsepeter: Herrerne barberer sig maaske selv?

En Dag i Mesopotamien

eller

„Ravnen"s Sommerrevue 1887.

(Sluttet.)

Velgøreren: Hvad Fanden har De saa sendt Bud efter mig for? — saa vil jeg gaa igen!

Brumbax: Pr—r—r . . . slaa over i Trav, kære Ven — ellers tager det for meget paa Kræfterne!

Velgøreren: Hvad mukker han om, gamle Karrikatur af en samvittighedsfuld Foged?

Brumbax: Hm! jeg synes Du er saa højrøstet! Er der gaaet Dig noget imod?

Velgøreren: Om der er? Det skulde jeg mene!

Mel.: Al mulig Ære.

Donnervetter!
Hør nu etter!
Jeg er næstendels af Kval
gal!
Er jeg Velgører —
med mine Ører,
bliver jeg snydt for min Profit
tidt!
Demokraten skriver,
saa jeg hadet bliver,
den i Næsen river
mig, jeg Mønt inddriver,
og den si'er, jeg er en snavs Person,
naar jeg tjener ved min Profession,
— og fordi jeg har gjort Ekskution,
maatte jeg taale — tænk en Eksklution.

Hvis jeg vil trave,
saa maa jeg lave
Bane til mit eget Trav —
Av!
Fanden skal ta' mig,
man vender sig fra mig,
naar jeg kommer ind et Sted
med!
Er jeg da en Sjover,
blot fordi jeg vover
Mønt paa alle Kanter
imod gode Panter?
Nej! Men Skæbnen er mig kun fatal,
og se, det er det, der gør mig Kval;
hele Verden bliver snart total-
umulig for en stakkels Aagerka'l.

Brumbax: Ja! Du er virkelig at beklage, gode Ven! Men trøst Dig med, de Uskyldige maa al Tid lide!

Velgøreren: Pyt — den Trøst blæser jeg af! Den kan være god for Arbejdere — men ikke for en Kapitalist som mig! — Farvel, Du gamle Parodi paa en Velærværdighed — nu gaaer jeg! (Gaaer ud)

Brumbax: Han var stram!

Klatz-Matz: Han bliver nok tam!

Brumbax: Tror Du?

Klatz-Matz: Ja, bestemt! — Men tillad mig nu, inden jeg trækker mig tilbage, at anmode om en lille Skærv til Forsvarets Fremme.

Brumbax: Nej, min Ven! Skal jeg give en 25-Øre til Fædrelandets Forsvar, vil jeg dog nok ha'e et Kys for det!

Klatz-Matz: Maa det da være mig og mit Panoptikon tilladt at opføre en provisoristansk Krigsdans à la St. Annaplads for Dem?

Brumbax: Aa ja! Lad os slutte med den gamle Finale, maaske jeg selv danser med!

Klatz-Matz (afsides): Det er akkarat som det kunde være Ploug, der talte.

(Han klapper i Hænderne, alle Panoptikonfigurerne kommer ind, stiller sig op og danser, Brumbax med Hof deltager deri, og det hele ender med en vild Kankan.)

Føljeton.

Ryssels Kaffeskeer.

Er der noget Menneske, der er bleven begavet med Gaver som Talegaver, Hædersgaver og andre milde Gaver, saa et det Ryssel. Der er rystet et stort Overflødighedshorns Indhold ud over ham, et Overflødighedshorn med Folkethingsmandat, Butiksuhr, Grossererborgerskab, Lommeuhr, Assistenshusforvalterembede, tolv forgyldte Kaffeskeer — Gaverne var saa store, hans Hænder saa smaa, at han kun fik fat i Halvdelen af det, der var tiltænkt ham — Uhrene og Skeerne; det andet blev borte for ham.

De tolv forgyldte Kaffeskeer fik han i rette Tid. Lur Damerne i Voldkvarteret, de véd nok hvad de gør! De husker nok Ballerne forrige Vinter i Ryssels Forening, hvor Ploug førte op og Lars Dinesen talte for Damerne; de var mange — Ballerne — de er jo Højres vigtigste Agitationsmiddel. Det er som Tak for disse Balaftener i Vinters og som Opmuntring til at hænge i igen i Vinter, at „en Del Damer i Voldkvarteret" har skillinget sammen til tolv Kaffeskeer; naar bare Ryssel vil tage Damerne i Voldkvarteret med til Dans, saa tilgiver de gærne den lille Mand, at han hører til det Parti, der modarbejder Kvindens Frigørelse.

Tilgiver ham! Hvilken Dame kan blive vred paa Ryssel, han der er sød som en Brystsukkerstang, let som en Gummibold, bevægelig som en Sprældemand! Hvis Thomasine Olsen havde kendt Ryssel, hun havde ikke bedt om ham i 118 paa Østergade i den ny Butik — hun havde bedt om Ryssel. Jangenberg kan takke sin Gud, at Ryssel ikke er Skuespiller; han vilde erobre alle Damerne; ham vilde de ikke nøjes med at tilkaste Laurbærkranse, de vilde smide ham hele Laurbærtræer i Hovedet.

Og hvor det er fiffigt af de danselystne Damer at give ham deres Opmuntring ind med Skeer! Og hvor det er en nyttig Gave! Det er altid rart at have en Ske, naar der kommer et fremmed Menneske. Og han kan da heller ikke skænke sin Kaffe uden at skænke deres Skænk en taknemlig Tanke, ikke røre om i sin Kop uden at sige: Ske hvad der vil, J skal faa Jeres Pusselanker rørt, mine Damer!

Peter Strik.

Ugens Nyheder.

Højres Arbejdervenlighed
er et Begreb, man ikke
til Dato endnu fattet har
fuldtud til Punkt og Prikke,
men nu kan man saa godt forstaa,
den bær' et ædelt Stempel;
thi Czaren har naturligvis
tjent Højre til Eksempel.

Han er jo Højres Ideal
i et og alt herhjemme,
for hvem selv Bahnsons „Blaamænd" helt
snart gaaet er i Glemme.
Han vejer mer end Englands Prins,
til Trods for Albans Kirke,
det har en Højrejournalist
fortalt til „Dannevirke".

En Rædsel Grove slog saasnart
han hørte Ullmann tale.
„Dagbladet"s Sult-Heroer skreg
straks op, som de var gale
af Frygt for, det bestaaende
rent skulde gaa af Lave,
og ej de sultne Sjæle faa
saa mange Ben at gnave.

„Piraten" hejste sine Sejl
straks efter „Bondevennen",
men Rodes „unge Mennesker"
lidt løse var i Pennen,
og vil den stadig fare fort,
som dens Debut bebuder,
saa er det sikkert nok, at den
ej entrer mange Skuder.

I Embedsiver Lüders gav
et Gæstespil forleden,
og Politiets sunde Sans
den sad lidt løst i Skeden.
Det mente, alle Hensyn veg
for Pligter mod Noblessen
og glemte, at det skyldte sligt
til Publikum og Pressen.

I Slagelse nys en Gendarm
var grov i sine Lader,
det samme er og Hundene
omkring i vore Gader,
og bedre bliver det vel ej,
før det saa vidt er naaet,
at hver, som færdes i vor By
i Hundene er gaaet.

Geografi.

I.

Danmark er „et yndigt Land", der „bugter sig i Bakke, Dal" og hvor der er „født at leve, tungt at dø". Det bestaar af Halvøer og Øer. Den bedst kendte er Tivoli-Øen. Paa denne Ø vovede Borgerrepræsentanterne 1887 et Angreb, men de blev slaaet tilbage og Øen blev tappert forsvaret af den sidste Ætling af den berømte Feltherreslægt Rantzau.

Landet inddeles i Amter, af hvilke det mest bekendte, Hjørring Amt, har Rump til Overhoved. Amterne deles igen i Herreder. I et af disse Herreder lavede Fogden for nogen Tid siden nogle Bøl-dikkedarier med Bøndernes Penge, men denne bæ-lumske Plan blev opdaget og vedkommende blev straffet. Herrederne inddeles i Sogne, men dog opnaar ikke alle Sognebeboerne at „komme paa Sognet"; det er kun ganske enkelte, der opnaar den Lykke.

Klimaet er temmelig variabelt i Landet. I Jylland har man selv om Vinteren meget Hede og Kullen mærker man ikke synderligt til, da den i Almindelighed er ovre i Sveeig. Blæst bliver der gjort en Del af paa højre Punkter, og Regnen gør os ofte en Streg i Regningen, naar vi til en Fest- eller Helligdag venter „smukt Vejr". Storme forekommer kun sjældent; den sidste var „Stormen paa København", og rasede især i Amaliegade, hvor den anrettede en Del Skade i Aktio-Nærheden af Kasino.

Havforholdene er gunstige, da Landet er omflydt af Vand paa alle Sider, kun er Strømkæntringen til Tider stærk nok. Farvandene er lette at besejle, dog kan Kattegattets Bølger godt være noget ondskabsfuldt Skage-Rak til at vippe Konservative, der er paa Udflugt. Sikkerheden paa Søen er ikke videre stor; før var der en „Korsar", der satte Skræk i alle Landets Bedsteborgere, og nu er „Piraten" løben af Stablen, bemandet med nogle unge Fyre, der lader til at være radi-Kale for deres Hat. De truer med at lade Gale-Asen rode svært op i Mudderet.

Agerbruget er jævnt godt i Landet. Der avles Rug, Byg og „Hveder". Ærter indhøstes der saa mange af, at Højre i Almindelighed ikke kan klare dem. Af Rodfrugter er der Stats-, Justits- og almindelige Gule-Rødder. Roerne blev hidtil noget forsømte, men nu er der dannet Roeklubber, med det Formaal at fremelske al Slags Roening.

Malerkunsten staar paa et temmelig højt Trin, nærmest for Landskabs- og Marinebillednes Vedkommende. Simonsens Dyre og „Achilles' billige Malerier er ogsaa noget enestaaende, hver indenfor sine Enemærker. Hvis man for Eksempel kaster Ancher paa en stokholmsk Udstilling, vil man paa en ganske Kyhnisk Maade blive Blocket for sine Penge, i den Grad Locker de for En med Kunstværker i enhver Genre. Den mest bekendte nulevende Maler er Chr. Jensen fra Kristianshavn, hvis største Force bestaar i Motiver fra Orlogsværftet, og som i Sommer blev jægers-prisbelønnet for sin Udførelse af smaa Landskaber med Spytte-Bakker og Dale.

Hvad der kan forlanges.

Gæsten: Opvarter!
Opvarteren: Saa gærne!
Gæsten: Træd mig den Hund ihjel!

Fædrelandshistorie.

Frøkenen: Gaa saa videre, Petrine! Da Kong Valdemar saa Dronning Dagmar komme sejlende gik han hende i Møde og sagde . . . Naa, hvad sagde han? . . . Hvad siger din Moder til din Fader, naar han kommer fra Kontoret?

Petrine: Da Kong Valdemar saa Dronning Dagmar komme sejlende, gik han hende i Møde og sagde. Føj, hvor Du lugter af Øl!

I Træktiden.

Forsvunden er vor Sommer
og Efteraaret kommer
med gule, visne Blade
og Sjask paa hver en Gade;
kælt Vestenvinde suse
mod Mure og mod Huse,
i Porte og i Sprækker
det trækker.

Hver Stork, hver Stær og Svale
bort fra de danske Dale
nu flyver ned til Landet,
hvor Solen bager Sandet,
kækt stigende mod Skyen,
højt over Skov og Byen,
til Flugt de Vingen strækker
og trækker.

Men vi her hjemme tænke:
hvad godt vil Vintren skænke?
En Taleflom fra Jensen,
en „Venden, Madam Svendsen",
en Matzen med sin Pode,
et Højre, om hvis Ho'ede
der dagligt Skyers Dække
sig trække.

Galdedraaben.

(Frit efter H. C. Andersens „Vanddraaben".)

Du kender da sagtens et „Dagblad", saadan et Slags Brilleglas, der gør al Ting hundrede Gange værre end det er? Naar man holder det op for Øjet og læser en Spalte deri om Socialismen, saa faar man tusinde skrækkelige Ting at se, som man ellers aldrig ser i Virkeligheden, men de er der, for „Dagbladet" siger det, og saa er det virkeligt.

Nu var der en Gang en gammel Mand, som alle Folk kaldte Goos, for det hed han. Han vilde altid have det værste ud af enhver Ting, og naar det slet ikke vilde gaa, saa tog han det med Trolddom.

Nu sidder han en Dag og ser gennem sit Brilleglas paa en Højskoleforstander, der var kommen fra Norge for at holde Foredrag. Nej, hvor det kriblede og krablede i Øjnene. Ullmann alene blev til en hel Revolution, hvor mange Tusinder løb omkring, trak i Højremændene og aad af det Bestaaende.

„Ja, men det er jo afskyeligt!" sagde gamle Goos, „kan man ikke faa dem til at holde sig rolige og hver passe Sit!" Og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaa, og saa maatte han trolde. „Jeg maa give det Kulør, at han kan blive anset for farlig!" sagde han, og saa hældte han en stor Draabe Galde i Referatet, og det var Galde af den allerfineste Slags til 4 Kr. 75 Ø. Kvartalet, og saa blev Ullmann til „en berygtet Almuespekulant" og alle Tilhørerne til blodrøde Anarkister, der lignede Vildmænd.

„Hvad har Du der?" spurgte en anden gammel Trold, der hed Grove, og det var just det fine ved ham.

„Ja, kan Du gætte, hvad det er?" sagde Goos, „men det er ikke let at finde ud, naar man ikke véd det."

Og Trolden, som hed Grove, saa i „Dagbladet". Det saa virkelig ud som en hel Revolution i Byen; det var gyseligt, men endnu mere gyseligt var det at tænke sig, hvad det kunde blive til, hvis Ullmann ikke blev smidt ud. Hvad der var øverst, kunde komme nederst, og hvad der var nederst var i Stand til at komme øverst. Der sad En saa stille som en velnæret Kapitalist og ønskede alene Fred og Rolighed, men saa trak de i ham og fled i ham og det saa næsten ud, som de vilde æde ham.

„Det er overordentlig rædsomt," sagde Grove.

„Ja, men hvad er der at gøre?" spurgte Goos. „Kan Du finde det ud?"

„Det er da godt at se," sagde den anden, „vi maa se at faa ham jaget ud af Landet, det er saa naturligt."

„Det er ikke saa nemt," sagde Goos, „men vi kan jo prøve paa det."

Og det gjorde de.

Rysfels Hædersgave.

En Glædeshymne.

Mangen én af Harme brændte
naar han saa, at Højres Folk
slet belønned'
og paaskønned'
daarligt femte Kredsens Tolk.
En Forvalterplads i Vente
var og Brev som Traad-Grosser.
Borgerbrevet
nu er blevet
til forgyldte Kaffeskeer.

Tordner buldrer, Storme brager,
rangler møre Dødningben,
I, som stemte,
da i femte
Rysfel led af Skæbnen Meen,
hvis gravsorte Hyl og Klager
Hjort-Lorenzen selv frembær:
Stille Hjærte,
stands din Smærte,
Dyden Løn nu faaet har.

Lyksalighedsstudier.

Det er et meget vanskeligt Spørgsmaal, hvorledes man kan være „gift og dog lykkelig". Jeg har med stor Dybsindighed gransket derover, og er nu kommen til det Resultat, at jeg slet intet Resultat kan komme til. For ser De: Jeg kender en Mand, hvis Kone er Hallelujapige, hans Søn Natmissionær, hans ene Datter forlovet med en Pirat og den anden Frøken-Grundtvigianer, hans Svigerfader Aagerkarl og hans Svigermoder Kanonkvinde. De vil kunne forstaa, at vedkommende Mand, som selv ingen Ting er, omtrent spiller samme Rolle i sit eget Hus som Kristendommen i det hellige Land. Men derfor vilde det ligefuldt være ugudeligt at benægte, at der er lykkelige Mandfolk til. Gendarmsergent Hulberg, der forleden holdt sit natlige Indtog i Slagelse, er jo et slaaende Bevis herpaa. Om han var gift eller ej, véd jeg ikke, jeg tør hverken bande paa det ene eller det andet, men det er mig for Resten ogsaa rasende ligegyldigt, for hans natlige Bedrifter baade af aandelig og stræng legemlig Natur viser netop, at han var lyksalig, og det er dog Hovedsagen.

Jeg kunde næsten misunde denne belevne Kriger; thi Lyksalighed af den Natur er dog en Vare, som man ikke finder i Rendestenen. Men for Resten ligner Lyksaligheden i Almindelighed en hel Del Ryssels Kaffesteer, den er ligesom disse forgyldt. Gaar man for Eksempel i en Lyksalighedsrus over at have vundet i Klasselotteriet, vil Lotterikollektør Ruben være den Mand, der kan tage Forgyldningen af Sancte Gertrud.

Der er nu ogsaa Forskel paa, hvad Folk kalder Lyksalighed. Gamlegrove for Eksempel vilde prise sig lykkelig, hvis han hver Dag kunde faa et Par Kødben at gnave, Maler Jensen er lykkelig, naar han hører sig selv tale, Frederik Hansen naar han skriver Dumheder. En Højremand kan overhovedet blive lyksalig over grumme lidt. Naar han blot ser en Kammerherres Bagdel eller hører, at en Prins har behaget at nyse, faar han straks kriblende Fornemmelser i Ryggen.

Men Berg og Korsgaard og os andre fornuftige Mennesker véd nok, at det lykkelige er en flygtig Ting, og at man bør vogte sig for at blive altfor lykkelig i en By, hvor der findes saadanne Benbrækningsanstalter som Dampsporvognen og den ny Peblingebro.

Strøtanker.

Man siger, at naar det er Regnvejr paa Ens Bryllupsdag, regner der Guld i Brudens Skød. — Ak! hvor mangen Ægtemand vilde ikke føle sig blød om Hjærtet — i dobbelt Forstand — ved en saadan blødgørende Regn?

* * *

Under Rubrikken: Mosaik, indeholdt „Dags-Telegrafen" for 15. Septbr. en Anvisning til at klare Kødsuppe. „Dags-Telegr." har valgt den bedre Del: den klarer Suppen, men det er sgu os andre, som maa klare — Ærterne.

* * *

Det er selvfølgeligt, at den, der har en Tunge som en „Ragekniv", nærer Tilbøjelighed for at skære en bred „Strygerem" af sine Medmenneskers Ryg.

* * *

Livet er en Skole! Ve den, som binder et Ris til sig selv; lykkelig den, som slipper med kun at faa Fastelavnsris!

* * *

Naar Enden er god, er alting godt, sa'e Livjægeren, da Skræderen havde bagflikket hans Bukser.

Dagmartheatret.

Kritikerne fra alle Byens Aviser,
som ellers ej har Ord for fælles Smag,
i Fællesskab nu Onkel Bræsig priser,
og finder i et Landmandsliv Behag.

Folketheatret.

En fin Konditor lukkede Butiken,
han mærked' snart, at her kun daarlig gik'en,
han fik ej udsolgt, blev ej fast i Byen,
han pakked' sammen og gik til Revyen.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Hvad Præsten præker.

»Vi Danske har ogsaa en Edens Have, og bevogter vi ikke den, vil vi ogsaa blive jagne ud. Vi maa have en Rede med skarpe Pigge.«

Pastor *Vilh. Birkedal.*

RAVNEN

Nr. 40.

Søndag d. 2. Oktober 1887.

Et fint Vink.

Den ny Præst: Naa, Jokumsen, hvorledes skal jeg nu begynde for at gøre hele Menigheden tilfreds?
Degnen: Ja, det var just det, Hr. Pastorens Forgænger saa udmærket forstod.
Præsten: Saa — hvad gjorde han for at tilfredsstille alle?
Degnen: Han lod sig forsætte til et andet Kald.

Alt for Fædrelandet!

Opsang for Soldater.

Sjung og glæd Jer, Danmarks Sønner,
naar I tages til Soldat;
da først den Værdi I skønner,
som er i en Sprænggranat;
skønner: Livets største Maal
er det Kruppske Støbestaal,
Fort og Skanser, gøglet sammen
under Sjælehyrdens „Amen"!

Er det trangt og knapt der hjemme,
bli'er det værre, naar I maa
bort — sligt en Soldat maa glemme,
naar han Uniform faar paa.
Sligt er ingenlunde let,
men bryd Jer blot ej om det,
vis os bare, at I kan det
glemme alt — for Fædrelandet.

Vi har og en Edens Have
og den skal vi passe paa.
Til dens Værn enhver sin Gave
stor og lille ofre maa.
En gi'er Kys og En gi'er Mønt,
En gør Kunster, En syr Bynt;
Gave-Massen er lidt blandet,
alt har Værd — for Fædrelandet.

Sygekasserettigheder
og hvad ellers nævnes kan
i Rubriken: Rettigheder
Luksus er for menig Mand.
Fædrelandet stilled' Krav,
Borup tog og Borup gav
i Jert Navn. Vis nu, I kan det
ofre alt — for Fædrelandet!

Faar I ekstra Stroppeture,
maa I ase som en Hest,
maa I stundom kukkelure
en Dags Tid i mørk Arrest, —
bær det alt fo-uden Nag,
sligt forværrer kun Jer Sag.
Det kan nu ej være andet,
og det gavner — Fædrelandet!

Løvenhjelm og Løjtnant Skade
Karle er for deres Hat,
I kan sagtens være glade,
hvis de bare faar Jer fat.
Würtz skal nok Jer muntre op,
saa det ryster i Jer' Krop. —
Bli'r I hundset, skældt og bandet,
taal det alt — for Fædrelandet!

Ved en Seksogtreds.

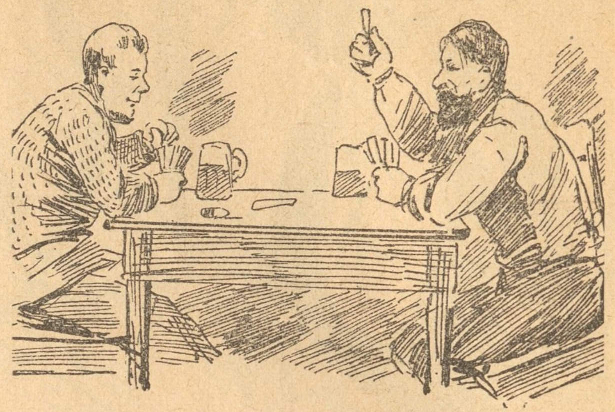

Kristoffer: Hør, Madam! vi skulde have to smaa Kaffe og saa en Bønnebog.

Jensen: Skal det være en af Gaméls?

Krist.: Inte vittig, Gamle, det overlader jeg til de kvalificerede.

Jensen: Du vil nok ogsaa kvali-fiksere mig, men det skal vi dog nappes om, som Barberen sa'e, da de mulkterede ham, fordi han ikke havde en Doktor til Svend.

Krist.: Stille i Geleddet, Kammerat, nu skal Du straks faa Kaffe!

Jensen: Skeer vil jeg hellere ha'e.

Krist.: Saa — rolig! Lad os nu begynde Spillet. Her er en Knægt — ka' Du den?

Jensen: Den er stukken med Es — og saa er her tyve i Ruder.

Krist: Lad os se Kongen!

Jensen: Du troede kanske, at den var bleven borte ligesom Kejseren forleden Dag?

Krist.: Begribeligvis — immer forsigtig bør man være, som Eugen Petersen sa'e! — Her er en Knægt!

Jensen: Væk med den — her kommer Damen.

Krist.: Du skulde se at blive Havnekaptajn paa Toldboden; det egner Du Dig vist til.

Jensen: Nej! dertil er mine Lyders Tal ikke stort nok.

Krist.: Ikke andet end det! Naar bare der ingen Slinger er i Pressen, saa kommer Refe-Renterne bagefter.

Jensen: Jo Go' Morgenblad! Nu skal jeg lige straks! Her er en Fem'er, der gælder for Ti, ligesom Matrosernes Lønning paa „Derjava" — Ka' Du bytte den?

Krist.: Nej, men jeg vil lægge en Nier til.

Jensen: Den bliver jeg ikke fed af, som Bagersvendene sa'e om Kosten i diverse Bagerier; men jeg har en Tier.

Krist.: Den tager jeg med Esset.

Jensen: Du er da en ren Pirat, saadan Du ligger og roder med Trumfer. Kom saa igen!

Krist.: Her er en Konge.

Jensen: Den er godt stukken ud, som Kaptajn Brun i Svendborg sa'e, da han havde indleveret sin Banbulle mod Peter N. Møller paa „Svendborg Amtstidendes" Kontor; — men hvad saa; jeg har en Trumf endnu.

Krist: Men jeg har ogsaa en, og den er større end din.

Jensen: Naa, saadan! Du tager altsaa det hele?

Krist.: Truffet, Kamerat! Jeg tager det hele, saa maa Du faa Resten.

Jensen: Ja, velbekomme Dig da!

Gaader.

I et frit Land, som vort provisoriske Vidunderland, hvor selve Ordet „Frihed" er en Gaade for uindviede, er der naturligvis mangt og meget, der ikke kan forstaaes eller fattes af almindelige dødelige, men alene er aabenbaret for Højremænd, Ministre og „den Slags Ting". Hvem har ikke overfor et Begreb som Højres Arbejdervenlighed eller dets Fortolkning af Grundloven maattet erkende, at her var Højres skjulte Magter til Stede, og at man her stod overfor noget gaadefuldt og dunkelt, hvor alting løb rundt i Hovedet paa En! Der er Masser af den Slags Eksempler.

Jeg sad forleden Aften og læste i „Nationaltidende" om en Begivenhed, der har vakt en højst pinlig Opsigt i Højre-Kredse. Det var om Dronning Victorias Yndlingshund Noble. Det arme Dyr havde ved en Fejltagelse glemt at trække Vejret og kunde som Følge deraf ikke mere henregnes til de levende Køteres Tal. Jeg har altid næret stor Interesse for mine firbenede Medskabninger og Beundring for deres Meriter, saa jeg blev selvfølgelig dybt rystet ved dette sørgelige Budskab og henfaldt i Tanker over det gaadefulde i Nobles hele Opførsel ved denne Lejlighed. Herfra gled Tanken umærkelig over paa det gaadefulde i mange af mine tobenede Medskabningers Eksistens, og den standsede ved et af Nutidens mærkeligste Fænomener, Birger Vandsted. Han er i Sandhed noget af det mærkeligste i Retning af det gaadefulde. Hvad enten han bestiger den gamle Krikke, „Berlingske" og hugger løs paa Anarkister og Socialister, eller han sporer Krybbebideren „Avisen", er og bliver han lige gaadefuld. Hans hele Liv er fra først til sidst, fra „Morgenbladet" til „Berlingske", et eneste stort Spørgsmaalstegn. — Saa gled Tanken hen paa ny gaadefulde Ting. Jeg tænkte paa det Eftermæle, Højrebladene havde sat Herredsfoged Wøldike. Det er ogsaa en Gaade, som jeg aldrig har kunnet løse, hvorfor det er mere sørgeligt, at en Bedrager, der tillige er Herredsfoged, kommer i Tugthuset, end at enhver anden kommer der. Men naturligvis er der Forskæl alligevel. Det ligger bare for højt til, at vi almindelige dødelige kan forstaa det.

Tilsidst kom der saa mange gaadefulde Tanker op hos mig, at jeg ikke kunde holde dem fast. Saa faldt jeg i Søvn og drømte, at „Morgenbladet" og „Aftenbladet" var gaaet op i en gaadefuld Enhed, at „Piraten" var bleven forlovet med „Sypigen" og at „Bondevennen" gik til Hørup og bestilte Lysning og — saa vaagnede jeg.

To Partier.

I Venstre er der stadig Kiv og Splid,
man rusker lystig i hinandens Totter,
Hørup slaar til de Bergske Rumlepotter,
de er en stadig Skive for hans Vid.
Berg paa sin Side er ejheller blid,
tro'r Genstand sig for nedrige Komplotter,
og dem, som før i Enighed han favned',
han hædrer nu med Luskepeter-Navnet.

Men Estrup glæder sig og Højre med,
det maler fort paa Bahnsonsk Fæstningskværne
og tænker: Lad dem skænd's, saa kan vi værne
det dyrebare Fædreland i Fred.
Finanslove, dem ser det ikke gærne,
det helst bevilge vil i Folkets Sted,
men er Beløbene for illusoriske,
saa ta'er det mer paa næste provisoriske.

Føljeton.

Stroppeture.

Det var med en sær Glæde, at jeg forleden Morgen læste Beretningen om de mishandlede Soldater paa Ny Artillerikaserne; det glæder mig nemlig al Tid at træffe Meningsfæller, Kampfæller mellem de militære Befalingsmænd, Mænd, som har indseet, at Militarismens Afskaffelse baader Landene bedst, og at den lettest afskaffes ved at gøre Soldaterlivet saa forhadt som muligt, ved med Stroppeture, Haandvægtsøvelser og Lussinger at slukke den mindste Gnist af Kærlighed til Militærstanden.

Ganske vist er det ikke rart for vedkommende Soldater at blive „stroppet op" saa de segner og maa bæres bort; men Herregud, nogen skal jo være Offer, og det maa man rose Befalingsmændene paa Ny Artillerikaserne for, at de gør ingen Forskæl paa de Ugudelige og de Fromme. Har en Mand forseet sig mod Reglementet, saa skal hele Delingen bøde derfor — „alle som én", som der ofte staar i Kriminalrettens Domme.

Der er noget morsomt ved den Ide: naar én har syndet, at lade alle de andre bøde for det; men det er ingen ny Ide; vi kan forfølge den saa langt tilbage i Tiden, at vi kommer til Eva: hun spiste af det Æble, som det var forbudt hende at røre, og gav Adam en Bid med — til Straf for dette Tyveri skal nu alle de andre Evadøtre lide. Men Ideen er alligevel morsom, næsten lige saa morsom som Wessels Fortælling om Smeden, der skulde hænges, men da Byen ikke kunde undvære Smeden, saa hængte de Bageren, skønt han ikke havde gjort noget.

Man kan nok tænke sig, hvilken Solderlyst de Soldater maa føle, der bliver stroppet op til de segner, skønt de ingen Ting har gjort. Men det er netop det gode ved Sagen, det er netop Maalet, og jeg vil bare sige, at hvis alle militære Befalingsmænd vilde tage saa kraftig fat paa deres Samfundsopgave som mine Venner og Meningsfæller Løjtnanterne Løvenhjelm, Würtz og Skade, saa var det ingen Skade.

Peter Strik.

Ondskabsfuldt.

»Har De læst de Blade, min Herre? Har De seet, om der er nogle »Blandinger« i?
»Blandinger?«
»Ja, det er dem, jeg synes bedst om og bedst forstaar mig paa.«
»Paa Blandinger? Saa er De altsaa Vinhandler?«

Doktorlatin.

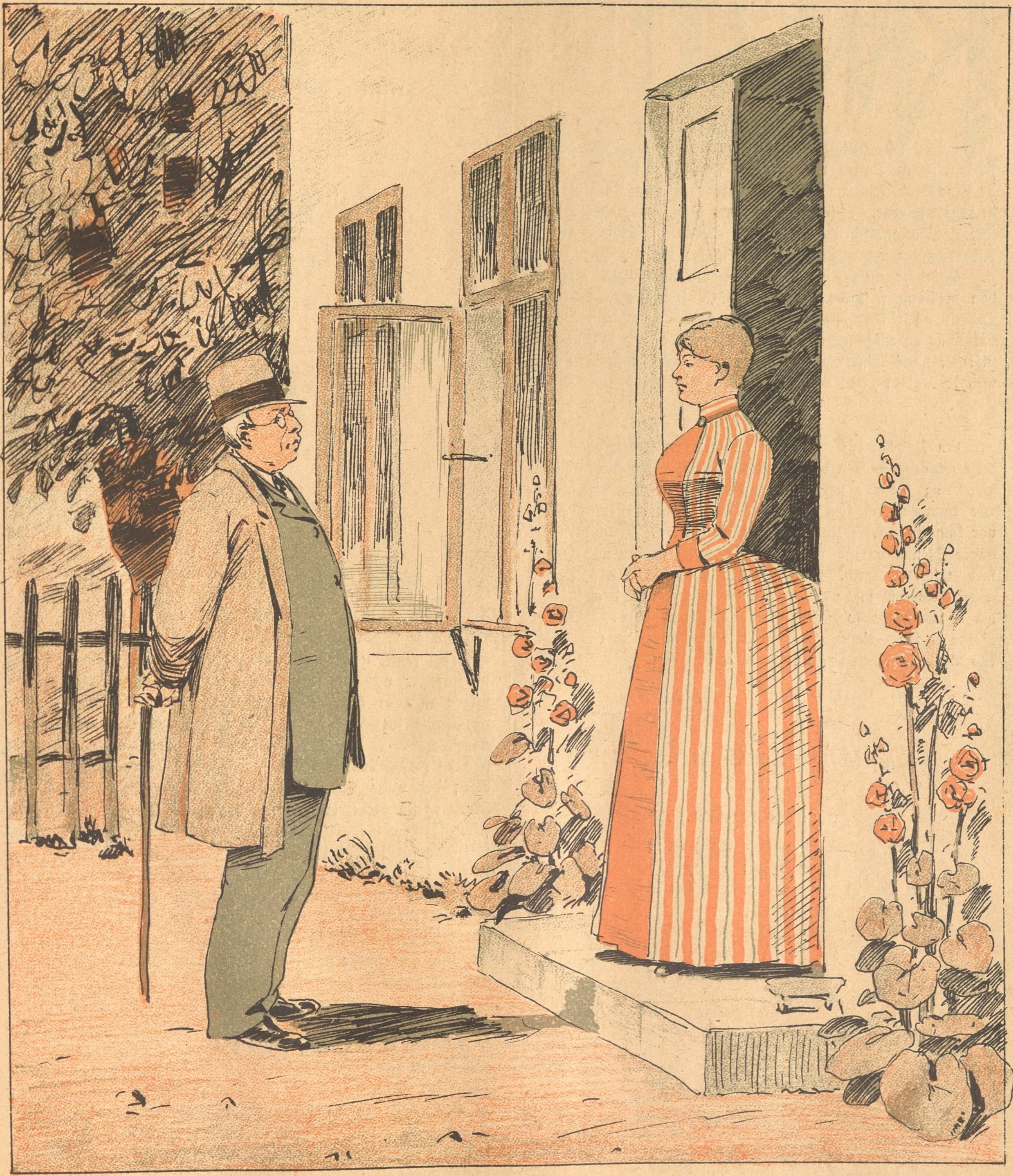

»Naa, Doktor! hvordan gaar det med gamle Jørgen Røgter, som Tyren fik et Horn i Siden paa?
»Et? Der var to — der var to Saar!«
»Er de farlige?«
»Farlige? Af det ene dør han inden Aften; det andet kan nok helbredes, naar han er forsigtig.

RAKETER

Pavens Yndlingsfarve. Da Hs. Hellighed Paven endnu ikke var ufejlbarlig, fik han sig en Datter, der nu er en stor Pige, som skal giftes og have Brudeudstyr. Paven har overdraget en af Kardinalerne at købe Kjolerne. „Kjolerne skal være blaa, hvide eller sorte", fortæller Nationaltidende han sagde. „Brunt og Graat er for Alderdommen, og de andre Farver syntes jeg ikke om".

Blaat er altsaa Hs. Helligheds Yndlingsfarve, og hvis han en Søndag skulde komme her til for at gaa i Kirke i Ordrup og tilfældigvis træffe paa vore Kærnetropper, Gendarmerne og Livjægerne, vilde Blaamændene nok faa Lov til at kysse hans Tøffel, medens han vilde kyse Livjægerne bort med Udraabet: „Gak væk, Grønskollinger!"

En Fedteplet. Der var kommen en Fedteplet — fortalte Bladene — paa den ny Peblingebro, „Dronning Louises Bro", og det var ligesaa ubegribeligt, hvor denne Fedteplet var kommen fra, som hvor Plamasen paa Kejserens Kjole var kommen fra. Stenhuggere, Stentrykkere, Stenbidere og andre Stensagkyndige stod som forstenede og saa paa Fedtet med et smørret Grin. De vidste ikke hvad det var. „Det er noget Fedteri!" sagde de. „Det er stensmærteligt nok, men der er ikke andet for, end skære Fedtstenen over!" Og det gjorde de saa. Nu er Fedtepletten borte, nu er der ikke andet end Benbrækkerfortoget, der skal bort.

Verdens Gang.

Mel.: Det Kalifornien.

Paa Jorden er der kun Sorg og Ve,
det er sikkert;
et Læs af Sorger man nemt kan se
uden Kikkert;
de lukked' Cirkus, Alleenberg
og Tivoli;
og straks blev hver Københavner her
mika-dolig.

Man hører ofte i København
Folk de klager,
men vil Du ret lide Sult og Savn
saa bliv Bager,
og hvis Du som Fastekunstner er
uerfaren,
saa søg Dig Hyre, mens han er her —
her hos Czaren.

Den Dampsporvogn er Alverdens Gru
hist ved Sundet,
den kører Heste og Vogn itu
paa Sekundet;
man kan saa inderlig godt forstaa
at det harmer,
at ej den skaaner en Gang de smaa
blaa Gendarmer.

Hver eneste Felt-Artillerist
strabadseres,
og nogle, tænk Dem, til allersidst
måsakreres.
Granater springer og river dem
helt i Stykker,
montro de alle ej møder frem
snart paa Krykker.

Mod Vintertiden med Storm og Vind
det nu lakker;
snart kommer Rigsdagen atter ind —
jo, jeg takker!
Hvis ej det saa bliver bedre, da
véd Vorherre,
det kan min Salighed da næppe da
blive værre!

Naar Nødden er størst —

Nu er Nødderne modne. De hænger enkelte og Parvis, mest det sidste, i deres stille Nøddebo rundt om i Skov og Krat og forsøger paa at gøre Has paa den Kedsommelighed, der følger med at have Orm i Skallen. Nogle af dem er hule og tomme som Nødden paa en Folkethingsmand fra niende Kreds, andre er nogle rene Kærnekarle, søde og velsmagende som en forsvarsvarm Kvindes Kys. Og der er nok af dem i Aar; det vilde være den forteste Nøddeløgn at sige andet, hvert eneste Krat er en hel Nødager. Og Nøddeknækkerne, sikke Udsigter for disse ærede Samtidige; nu er deres arbejdsløse Tid forbi. Vort største Pragteksemplar af Racen, **Dinesen**, vil nu kunne faa Lov til at vise, om der er Kræfter i Gummerne endnu, eller om det kun er i Taler for Damerne, han har sin Force. Og **Frederik**, der Dag efter Dag faar værre Nødder at knække end Fornuften tillader, hvorledes vil den lille Fyr kunne holde ud i Længden. Selv om man forstaar at bruge Kejen trods den bedste Nøddeknækker, saa kommer der dog en Stund, da de slidte Gummer forgæves mimrer og sutter paa Nødden, den vil ikke gaa itu, — og saa er det først Nøden er stor. Og hvilke Nødder vil Rigsdagsmændene ikke faa at knække den 3. Oktober? Nødder uden Kærne og med tommetyk Skal, der bliver plukkede af Estrup og omdekte til at bide Tænderne itu paa. Men det faar at trøste Ge-bisserne saavel i højre som i venstre Side, at: naar Nødden er størst, saa er Hjælpen nær; og nu er Nødderne snart saa store, som de kan blive.

Børnerim
for smaa Konservative.

Pandeben — godt det gror,
bag ved det Forstanden boer;
det vil bringe vores kære
Dinesen i Agt og Ære,
saa han bli'er en holden En,
med sit høje Pandeben.

Øjesten, sød og rar,
Fred'rik altid vores var;
læser Du „Avisen"s Spalter,
ser livagtig Du, han vralter
om paa sine korte Ben —
han, vor egen Øjesten.

Næsetip, hvilken Hest,
Pincenezen rider bedst;
hvis Du, Ryssel, Vejen glemte,
rider den til Valg i femte,
og den giver nødig slip
paa din lille Næsetip.

Mundelip sød, men bedst
dog ved hver en Forsvarsfest;
kan om Kys jeg Haab mig gøre
for en Femogtyveøre?
Jeg vil tage Kysset — Svip
fra en Frøkens Mundelip.

Hagefip — det er vist
Maler Jensen kommer sidst
i hans Talen, som jeg hører
vild han paa Kareten kører,
det gaar over — som en Svip —
hans Forstand og Hagefip.

Dikkedik — hvad er det?
bliv Du paa din Taburet?
Lukserne, som er her inde,
véd vi nok, hvor vi skal finde,
og det lige paa en Prik —
Dikke dikke dikke dik!

Vor Kunst.

Hvad Billedhuggerkunsten angaar, da staar den ikke paa saa højt et Standpunkt som Malerkunsten. En Billedhugger, en af „Bisserne", er dog meget bekendt. En af de yngre har „hugget" Landsoldaten, hvad der rimeligvis indbringer ham en Proces. Vore Billedhuggere holder mest af mellemstore „Gibsere", grundet paa Marmorets høje Pris. Buster bliver der ikke frembragt mange af, da Hovederne i Almindelighed bliver hugget af dem. Nogle Billedhuggere har indgaaet en „Pacht" med Panoptikon om at levere forvoksede" Figurer til dette, hvad der nok ikke betaler sig saa daarligt. — Af nulevende Billedhuggere kan nævnes „Avisen", der hver Dag hugger et eller andet Sted fra et Billede til sin Forside.

Digtekunsten har havt mange Udøvere her lige fra Hol- og Heibergs Tid til vore Dage. „Der var en Gang —" flere af de nulevende danske Digtere, der i pegasusende Galop red højt over Brimlen til Parnasset; der drach man tæt af Frihedens Bæger og skar med Viddets Plougjern dybt ned i forældede Fordommes Muldjord; men nu er det anderledes, nu sidder de ærbare og rolige og synger Hymner til Reaktionens Pris eller haler paa ømme, haltende „Fødder" afsted mod Maalet, alt hvad de kan, medens de i „jambrende" Toner tolker deres Loyalitet. En dansk Digter førte en Tid en aparte „Døgnflue"tilværelse, selv da han var i „Kisten".

Musiken staar temmelig højt her til Lands. Der er endogsaa opstaaet en hel Retning af „Gade"-Musik her hjemme, der med Rette har vakt alle Kenderes Beundring. Af Komponister er lange Müller en af de mest bekendte; selv „spanske Studenter" føler sig ved hans Toner hjemme her. Vor „største" nulevende Orkesterdirigent „dahl"er desværre mere og mere i Folks Omdømme. — Kammermusiken staar paa et højt Trin her, da næsten ethvert Hus ejer et Klavér, der bliver mal-trakteret tidlig og sent, og hvad filharmoniske Koncerter angaar, da bliver der til daglig Brug „filet" mer eller mindre harmonisk paa Violiner rundt om i Gaardene. — Natlige Kattekoncerter er temmelig hyppige her i Byen og Pibekoncerter finder af og til Sted rundt om i vore Etablissementer.

Skuespilkunsten har fra Arilds Tid staaet højt her hjemme, idet næsten ethvert Menneske „spiller Komedie" med sin Næste. Vi har her i Byen et kongeligt og tre Sekondtheatre, som alle har gode scenestærke Kræfter og opfører baade Rabalderstykker og andre Stykker; Kassestykker er derimod temmelig sjældne.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Rigsdagsarbejdet begynder.

Nu kommer der Liv i Maskineriet,
nu vil de nok ingen Tid sig levne,
men Berg vil ikke finde sig i'et
og Jensen kan ikke — af Mangel paa Evne.

Men nu ta'er de fat — der skal noget gøres!
Dog skal I Jer, Godtfolk, ikke forregne!
Med Blæk skal der smøres, Retur skal der køres —
køres rundt — thi de kommer sgu ingen Vegne!

Nr. 41.

RAVNEN

Søndag d. 9. Oktober 1887.

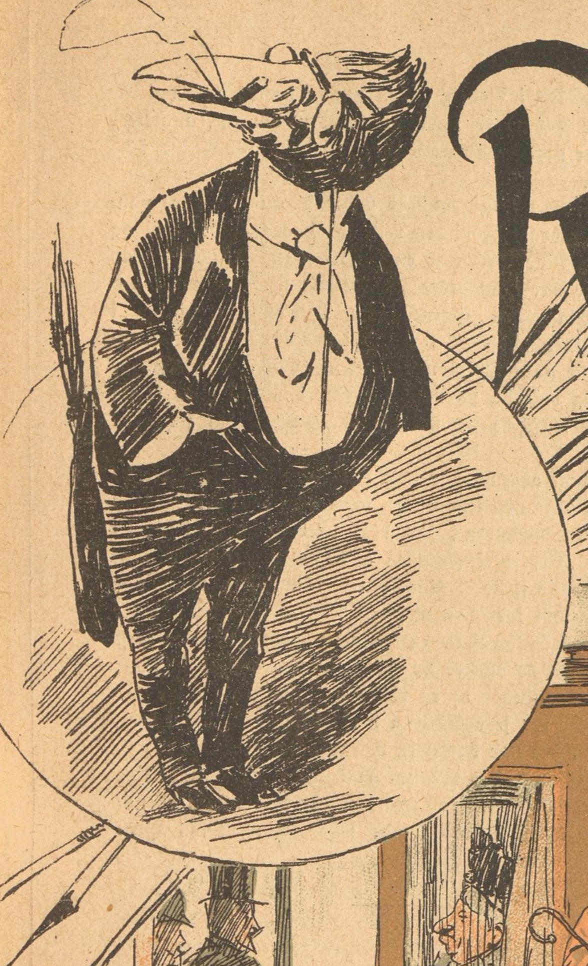

En Udflugt i det Grønne.

»Jeg skal en lille Tur til Lyngby med min Kone og Svigermoder.«
»Naa, din Svigermoder skal med — jeg troede det skulde være en Lysttur.«

Tiderne skifte.

Nu vil alt snart være i den gamle Gænge igen ude i Fredericiagadens Kaserne. Jensen vil male, Lars Dinesen vil tale op ad Vægge og ned ad Stolper og bade sig i Naadens Sol ved at gnide sig op ad Excellencerne i Vindues-fordybningerne, Rosen vil blusse her lige saa friskt som i Lyngbys Have, især naar Arbejderne og „den Slags Ting" kommer paa Bane, Ministrene vil hver for sig anbefale deres Budget til den høje Rigsdags Bevaagenhed, Jagd vil hakke, Matzen vil snakke og Ploug vil takke. Men hvor-længe varer hele Herligheden?

Tiderne skifte. Rigsdagen har aldrig Fred længer end Estrup vil, og Estrup er meget viljestærk i det Kapitel. Hvor længe var Adam i Paradis? Indtil Eva bed af Æblet. Her er det omvendt. Vil Folkethinget ikke tage dygtig for sig af den provisoriske Værevælling, siger Estrup: „heraus!" og saa spiser han den selv.

Der er noget vist heltemodigt i først at spytte i Kaalen og saa søbe den. For Frederik Hansen har dette al Tid været et Særpræg, et Bevis paa den ophøjede Aand, der gemmes i hans Kæmpelegeme. Han svigter aldrig sine arbejder-venlige Principer. De stilles frem i „Avisen" som Limpinde til at fange svage Sjæle paa. At Theori er ét og Praksis et andet kommer naturligvis ikke den Sag ved. For „Avisen" og „Værnet" er Theori nemlig altid det modsatte af Praksis, naar det er Arbejderne, det gælder. Overfor de store Herrer, Fabrikanter og Grosserere, er det derimod omvendt. Den samme mærkelige Filosofi hyldes af alle Højres tænkende Hoveder og giver sig især kraftig Udslag i Studenterforeningen. Den deltager vel i Højres Grundlovsfester og hvor Højre ellers laver „Sjov i Gaden"; men den er derfor alligevel ikke nogen politisk Forening, naar det gælder om at anerkende en eller anden literær Størrelse, der kan kaste Glans ind i de mugne Kroge.

Det er en Selvfølge, at det under Tiden kan være vanskeligt at faa bibragt Folk den rette Forstaaelse af Theori og Praksis, naar Videnskaben er en saa indviklet Ting. Paa Ny Artillerikaserne har man gjort sig fortjent af Samfundet ved paa en let Maade at anskueliggøre Theoriens Udvikling i Praksis, idet man „banker" den ind i vedkommendes Bevidsthed. Det vilde uden Tvivl være heldigt, hvis denne Methode blev almindelig bekendt, da man saa sikkert aldrig vilde se sig i det sørgelige Tilfælde at mangle et „Hul" til at putte en oprørsk Soldat i.

I dette som overalt gaar Verden frem med forbavsende Skridt. Man begraves ikke mere, man brændes, enten i en virkelig Ligbrændingsanstalt for døde eller ogsaa i en for levende, hvoraf „Arbejderforeningen af 1860" sikkert vilde kunne konkurrere med de fleste. Man hilser heller ikke mere paa samme Maade som før, men paa militær Vis, som det sømmer sig Borgere i en Militærstat. De arme Selvbeskattere er mest at beklage. Hvad de bygger op i Dag kan ikke længer staa for Skud i Morgen. Kunde de en Gang naa saa vidt, vilde der sikkert blive lige saa stor Glæde i deres Lejr, som der bliver, naar en Kejser, der var borte, er bleven fundet igen.

Men midt imellem alt dette omskiftende og forunderlige gør det et eget solidt Indtryk at se, at der dog endnu er noget, som kan trodse Tidens Tand: Estrup og hans Provisorier.

Føljeton.

Ministerens Dukker.

Ouverturen er spillet — paa Frue Kirkes Orgel, Prologus har afleveret sin Remse og er gaaet hjem for at hvile sig paa sine Laurbærblade, efter at have sagt Tilhørerne, med hvilke Øjne de skulde se paa Ministerens Dukker, og derefter give af fuldt Hjærte med rund Haand. Men desværre var der saa faa til at høre paa Prologen, og de faa, der var, de er gode nok, medens de mange, der var fraværende, ikke er til at komme nær.

Ministerens Dukker er nogle dyre Fyre, de er nu en Gang lavet saaledes, det er derfor man maa give af et fuldt Hjærte med en rund Haand, for at hans Maskineri ikke skal gaa itu. Der er to af dem, der koster tresindstyvetusinde Kroner om Dagen; men de to er ogsaa hans Stolthed. Den ene er klædt i Gendarmerblaat — for det er hans Yndlingsfarve —, den anden i Marineblaat. Den ene er en ren Eisenfresser; han nøjes ikke med at sluge Sabler, han spiser endog Kanoner; og da han ikke kan nøjes med dem, Kanonkvinderne trakterer ham med, og man heller ikke kan købe gamle Luntebøsser til ham hos Jernkræmmerne, er han meget dyr at holde. Den andens, den marineblaas vigtigste Bestilling er at skyde med løst Krudt, naar der kommer Fremmede.

Saaledes kan alle Dukkerne gøre noget — det er saadan ved et snildt Maskineri, som al Tid maa smøres, og det er ogsaa dyrt.

En er klædt i lang sort Kjole og Pibekrave. Naar han taler, begynder han dæmpet, saa bliver hans Røst stærkere, buldrende, som et helt Tordenvejr, der ender med Lynnedslag, hvorefter Uvejret lægger sig, hans mørke Pande glattes og der kommer et mildt Solskin paa hans Ansigt. Naar han skal udrette noget, som stænke Vand eller slaa Sand 'paa, forlanger han al Tid Penge forud — somme Tider gaar han ogsaa med Tallerkenen bagefter.

Der er ogsaa en Spilloppmager imellem, en som morer sig med at knække Spidsen af de Penne, der er for skarpe. Der er en, som sætter Pris paa et godt Bord, og bruger hen ved 400,000 Kr. til Bordpenge. En har den Bestilling at pudse op paa de gamle Slotte; naar man vil pudse ham paa de gamle Arbejderrønner, kryber han i Skjul bag Magistraten. Saa er der endelig „Manden med Kassen", der uddeler til enhver efter Fortjeneste: naar en Embedsmands Enke faar 1000 Kr., faar en Jernbanebetjents Enke 100 Kr.

Saadan er Ministerens Dukker.

Peter Strik.

Hvad skal Enden blive?

Mel.: Lott ist todt.

Der er Ballade fjærn og nær,
fra Vesterhav til Ore=
sunds skønne Bred, hvor man især
Folk rent i Smadder køre.
Hist prygler man Soldaterne,
her er en Skyldner fløjet,
der kommer Smaa=Piraterne
i Rode=Marsch paa Strøget!
Men jeg, jeg si'er til mig selv hver Da':
Ja Pokker han maa vide, hvilken Ende det kan ta'e.

I Mandags fik vor Rigsdag end'=
lig Aabning hist i Frue,
og straks kom Listen frem saamænd
paa Mønt, man skulde bru'e.
Hr. Bahnson sede vil de Blaa
og ha'e lidt flere Skanser,
Hr. Ravn ku' ønske sig at faa
en halv Snes gode Pantser.
Men den Finanslov kan vi ikke ha'e!
Mon Estrup rigtig tænker paa, hvad Ende det vil ta'e?

Hr. Berg mod Luskepeterne
har rendt sin „aabne Pande",
at det var en af Béterne,
det maa han ret nu sande.
Først miste Formands=Pladsen, og
ta'e Korsgaard med i Faldet,
det er Retur, især naar dog
man stolet har paa „Tallet".
Imellem ham og Hørup ingen ka'
vist næppe rigtig vide, hvilken Ende det vil ta'e.

Blodpølsefabrikanten blev
nok chikanert forleden,
og nylig de i Blade skrev
om Falskneri i „Schweden"
Ritmester Hansen er ej glad,
thi al Ting gaar saa daarlig,
naar rette Vidner spørges ad,
bli'er Sagen først alvorlig.
Nu sidder han og tænker paa hver Da':
Ja Ingerslev maa vide, hvilken Ende det vil ta'e!

At spare paa sin gode Hat
er bleven manges Mening,
og derfor tog de ogsaa fat
og danned' en Forening.
Jeg tvivler paa, Foreningen
er meget stor i Tallet,
men den maa være yderst hen=
sigtsmæssig for en Skaldet.
Af nye Moder er saa mange, ja
saa Pokker snart maa vide, hvilken Ende det vil ta'e!

Erindringer fra Kantonnementet.

(Af Nr. 17.)

Mel.: Al mulig Ære.

Donnervetter!
Hør nu etter,
saa skal jeg fortælle Jer
her,
hvordan vi maset,
hvordan vi aset
om paa Mark og Vej og Sti,
vi.
Der blev ekserceret,
der blev evoleret,
løs paa Flæsket stak vi
og af Vandløb drak vi,
vi fik Puf og vi fik Skubbene,
laa paa Maven rundt i Stubbene,
gav Partiet ved Paraderne
og laa om Natten og frøs i Laderne.

Vi blev vasket,
naar Regnen pjasket,
men med Sæben var den sløj —
føj!
Ved Bivuaker —
jo, jeg takker —
laa vi paa den bare Jord,
Mo'r!
Ordrene vi lystred',
slæbte paa Tornystret,
løb og stød og pumped',
drattede og dumped',
stive var vi tidt i Knæerne,
og lidt hovne over Tæerne,
og naar vi kom hjem i Hummerne
var den Sløjberg tidt for Gummerne.

Ja, saadan Tur er
noget, der duer,
den er for hver en Forsvarsven
Spænd;
man bliver prøvet,
dresseret og øvet
i at tage for sin Mø
Klø!
Sjaske om i Vandet,
vade gennem Sandet,
blive skældt og bandet,
alt for Fædrelandet,
det er skønt for Patrioterne,
himmelsk rart for Idioterne,
og bli'er nogen gal i Totterne,
kan han ende Turen i Kasjotterne.

Paa Vejen til Kirke

»Tante! I Dag behøver vi ikke at tage Stolene med; det er ikke den smukke, unge Præst, der præker, og saa er der al Tid tyndt Hus. Var det ikke for min nye Hats Skyld, gik jeg saamænd ikke i Kirke i Dag.«

I Bageriet.

»Værs'go' — her er Frokost.

»Tak, Tak lille Mine! Hør, véd De hvad, De har det rart nemt med den Frokost, De tager ikke fejl af Retterne — Spisesedlen gælder for hele Aaret: Røget Sild og Riveost! Og maa jeg saa med det samme gøre Dem opmærksom paa, at i Dag er det min Tur at have Hovedpuden.«

»Ja, den maa De dele.«

»Dele! De siger sgu noget! Der kan lige blive to Naalepuder af dem!«

RAKETTER

I Agurketiden. Forleden fortalte „Nationaltidende", at Jesu Fødeby, den lille Landsby Bethlehem i Asien havde faaet Gas. — Ja, véd De hvad! I Slutningen af Agurkernes Tid kan det nok interessere at erfare, hvorledes Oplysningen stiger blandt Asierne.

Ved Kampsejladsen forleden var Præmien en amerikansk Pokal. En Pokal er en meget passende Præmie for en, der holder af at sejle; bare han sørger for, at Pokalen bliver fyldt hver Dag Morgen, Middag og Aften, og han selv passer at tømme den Aften, Morgen og Middag, saa kan han al Tid være „sejlende".

Bismarck fik i Anledning af sit Jubilæum af Kejseren en Vase, som gik itu, og en Buket Blomster, som holder endnu — de er nemlig af Jern. Rimeligvis har den gamle Kejser moret sig med at plukke et Par af de bekendte Jern-Ligkrandse itu og bundet Blomsterne sammen med Eisengarn og Jernbaand, for at de ikke skulde visne, naar Jernkansleren tog paa dem med sin Jernhaand.

Redaktøren og Doktoren.

(Frit efter Vessel.)

Der var en Gang et Blad, der „Politiken" hed,
som farligt var, naar det blev vred;
det en Proces sig fik — dem kan man altid faa,
jeg ingen har, det gaa min Læser ligesaa —.
Til Uheld for Herr Hørup vist
fik Georg Brandes han til Journalist.
Han skrev —
jeg selv i Blad vil skrive,
for noget skal man jo bedrive;
anmærk dog Læser, dette:
min Skrivemaade hør til de honnette. —
Som sagt, han skrev,
og efter mangt et bjørnsonsk aabent Brev
gav Brandes Frøken Grundtvig rent Beskeden;
saa slem var den Salut,
at hun, den stakkels Glut,
sig søgte Dækning blandt Retfærdigheden.

Straks der en Domstol blev nedsat
og en Jurist fik Sagen fat,
til en Injurie straks den gøres,
og Brandes spørges og forhøres;
hans Haab var, at han skulde ærgret faa
Hr. Bjørnson og den sædelige „Smaa".

Men hør nu Løjer, netop Dagen
som Dom skal gaa i Sagen,
fremtræder der Betænkninger hos Dommeren —
den mest veltalende
saaledes talede:
„Velbaarenhed,
en Pryd for Folk er Sæd'lighed,
men Sæd'lighed beroer derpaa,
om den for Angreb kan sig staa.
Se, Georg Brandes vil den øde
og dertil er han nok i Stand,
men han er tilmed saadan dygtig Mand,
som næsten det er Synd at give Bøde."
— „Betænk! der maa Eksempler statueres."
— „Her har vi Hørup, Redaktøren,
han kan vist bedre taale Smøren,
hvad om vi straffet ham derfor, nu vel,
saa bliver der jo statuert alligevel!"
— Ho! tænkte Dommeren,
det Indfald var ej galt,
i saadan vigtig Sag maa man sig vel betænke,
før man til Argumenter skrider hen.

Han blader i sin Lov omhyggelig,
men finder intet, hvor for sig
forbuden er for En at dømme Anden,
og sin Beslutning tager Manden,
og saa afsiger han da denne Dom:
hvo, som vil høre den, han kom!
„Vel er Hr. Brandes Sag
for al Undskyldning svag,
idet hans Mærke er et rent Samtykke
paa, han har skrevet merbemeldte Stykke;
men da vi kun én Georg have,
jeg maatte være rent aflave,
i Fald jeg vilde se ham dømt
om ogsaa kun paa Skrømt.
Thi kendes for Ret:
Hr. Hørup skal undgælde det,
han for Forseelsen med Mønt maa bøde,
til velfortjente Straf for sig
og ligesindede til Afsky og til Skræk."
Moral:
Beredt til Mulkter altid vær,
de kommer, naar Du mindst dem tænker nær.

I Skruebrækkernes Gaard.

Der var en Hvisken og en Tisken i Skruebrækkernes Gaard. „Hvem kan bage, hvem kan klappe Kage?" lød det mellem de Værnede. „Nu kan der komme nogen til Truget!"

Og Frederik listede sig hen til Hjørnet, lagde sig ned paa Knæer og Albuer og kiggede hen ad Gaden, om der ikke skulde komme nogen og spørge efter Folk, der kunde bage og klappe Kage.

Pludselig fik han en over Nakken; det var Socialdemokraten, der gav ham et Rap med sin Stok.

„Naada! hvad skal det være til!" hylede Frederik og kløede sig, hvor det sved.

„Du tror nok, der er noget for Jer at fiske i rørt Vande?"

„Næ, det gør jeg slet ikke — jeg holder med Svendene!"

Men da Socialdemokraten var kommen et Stykke hen ad Gaden, raabte Frederik efter ham:

„Æh! jeg fisker alligevel! Alle de Strejker I laver, dem spolerer jeg, naar jeg kan; det er min Bestilling, og det er det, jeg faar Penge for."

Der kom en Bagermester og spurgte, om der var nogle værnede Bagersvende at faa. Han havde nemlig hørt, at det var „Værnets" Opgave, at hjælpe Mestrene i saadanne kritiske Tilfælde.

„Det er det med!" brummede Frederik; men I har ikke kendt os før, nu kan I vente!"

Men da Bagermesteren var kommen uden for, var han dog glad ved, at han ingen værnede Svende havde faaet. Det var jo en bekendt Sag, at de værnede var de daarligste, dem der først kunde faa fat, naar de dygtige slap, og fik Kunderne at vide, at det var Skruebrækkere, der bagte de Kaffebrød, de nød til The, saa vilde de nok snart tage Skeen i en anden Haand. Saa vilde han dog heller opgive at være Logi- og Spisevært for sine Svende.

Og Frederik skummede. „Vi vil gøre alt for at splitte — alt hvad vi kan!"

Men de kunde ingen Ting.

Lad falme!

(Oktoberstemning.)

Nu ta'r Oktober snart de sidste Rester
af Farvepragten ude i Naturen,
og Højre sin Sæson af „Bakke"fester
forlængst har sluttet af med Ryssel-Turen.
Barsk tuder Stormen, raaber højt og lydt:
„Bort med det gamle! Plads for noget nyt!"
Den stemmer op det gamles Ligfærdssalme,
og vi istemmer kraftigt: „Lad det falme!"

Et Felttog Estrup nu igen begynder
med Front imod Oppositionens Hære.
Han ønsker gerne Aflad for de Synder,
som snart han næppe mægter mer at bære.
Tungt tynger de Fadæser han begik
paa Trods mod Folkethingets Politik.
Han sukker efter Fredens Sejerspalme
og efter det forløsende: Lad falme!

Men Ministeriets Provisorie-Synder
de hverken falmer, visner eller glemmes;
hver Gang det valgte selv sig til Formynder,
vil sikkert i en kær Erindring gemmes.
„Paatrængt nødvendigt" bli'r det dog en Gang
for det at gaa den tunge Pilgrimsgang,
naar Jorden ej kan bære flere Halme. —
Den Tid vi hilse vil med et: Lad falme!

„Jeg heller springe vil end krybe i'et",
saa tænkte Estrup; thi imod sin Skæbne
han vidste, han dog ej sig kunde væbne,
da Folkethinget forud havde viet
til Undergang de provisoriske,
skønt det paa Afstand kun dem fik at se,
men selv paa Afstand var de mugne, kvalme,
og derfor Folkethinget lod dem falme.

Og en Finanslov dejlig fed og lækker
blev straks for Folkethinget præsenteret:
den havde hverken Furer eller Sprækker,
med Provisorier den var garneret.
Hvis Thinget vrager Retterne, det faar,
Dagsordenen paa ny Opløsning staar.
Imens udformer Estrup Aandens Malme,
og laver nye Love — til at falme.

Og rimeligvis vil de skøre Sager,
som Ministeriet til Thinge sender,
straks gaa i Knas imellem Thingets Hænder,
saa snart det frem dem til Behandling tager,
og én Forhandling nu med Fynd begynder,
hvor Berg ser til, imens han stadig nynner
paa Visnepolitikens Ligfærdssalme
med det bekendte Omkvæd: Alt skal falme!

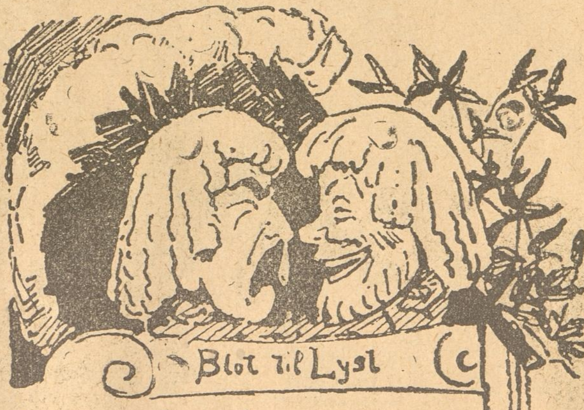

Dagmartheatret.

Det „Landmandsliv", jo længere det varer,
nok trækker Byens Folk i større Skarer.

Folketheatret.

Nu er nok „Revyen" forbi for i Aar,
og „Mefistofeles" har drevet tidt sit Spil;
vi helskindet gennem „En Skærsild" vel gaar,
naar nu Hs. Gefærlighed slippe os vil.

Kasino.

Man tør vel sige uden Smiger,
at sammen med „Syv militære Piger"
er det nok, hvad man kalder Sjus
at gøre „Rejsen til Kavkasus".

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Daarlig Trøst.

Grove: De til Venstre skændes om Retterne; men selv om de flaar hinanden faar jeg ikke nogen af Levningerne.

Nr. 42.

RAVNEN

Søndag d. 16. Oktober 1887.

Fra Ballet.

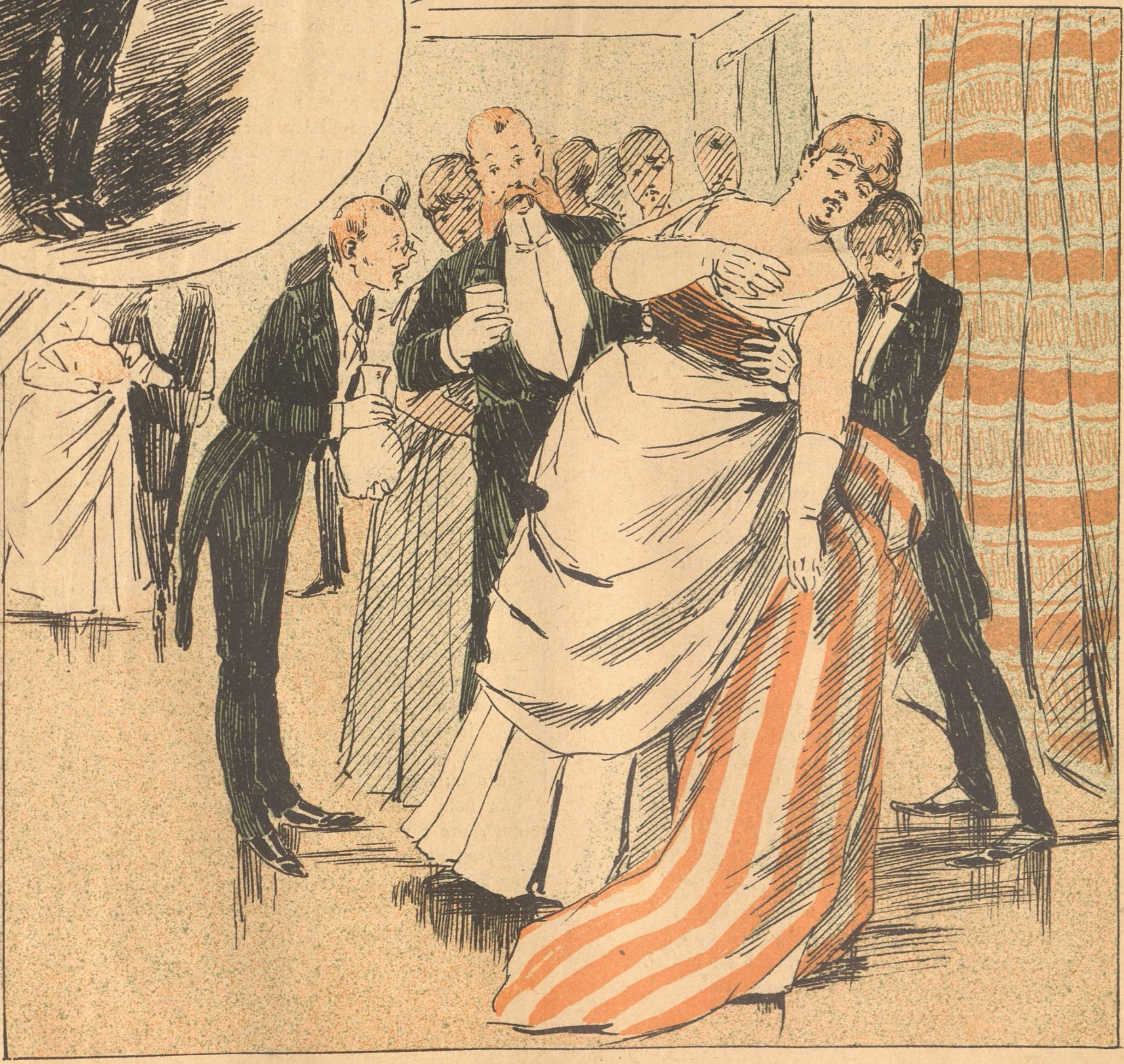

Damen: Det lettede.
Herren: Det kan jeg ikke mærke.

Finanslovens Behandling.

Saa tog de fat igen. — De gæve Thingmænd
skar Hul paa Estrups sure Appelsiner,
imens af en Tilhørerflok Processen
blev fulgt med spændte, højtidsfulde Miner.
Bekendt var Retterne; thi Estrup kender
ej til det ny paa Kogekunstens Felt,
hvert Aar det samme nemlig bli'r serveret
fra hans bekendte Marketendertelt;
dog Saucens Skarphed ej i Aar genered:
Bevillinger til Fæstninger og Forter,
der før saa tidt Forhandlingen spolered',
var til en saga blott nu reducered'.

Der stod den lækre Steg da midt i Thinget
og vent.d' paa at pilles til Kadaver,
imens de Tænder løb i Vand, for hvilke
den havde forbeholdt de milde Gaver,
og der er mange, særlig blandt de store,
hvis Daad med sligt belønnes her til Lands.
I det Kapitel staar de smaa tilbage;
thi hvad skal Spurve vel i Tranedans?
Men Højres Mod snart steg, snart atter dal'te,
mens Jensens Fantasi et Galleri
af kolossale Spyttebakker malte,
paa Venstres Vis skar Holstein for og talte.

Naar Venstre før var kræsent, Estrup mente,
det ene skyldtes dettes slette Vaner;
han mente, det saavidt nok skulde komme,
at Maden var tilpas for alles Ganer.
Kan hænde dog, at han har sig forregnet,
endskønt just Holstein ikke ligefrem
Anretningen kasserede, men som en
klog General lod Døren staa paa Klem.
Men Scharling højt den Kogemester priste
som Mand af Faget; thi jo netop dette,
at Thinget han saa rundelig bespiste,
hans Dygtighed som Fagmand klart beviste.

Desværre raste Tvivl i manges Hjærter.
Skønt Scharlings Ord Johansen attestered',
var Berg dog ikke just af samme Mening,
og derfor han energisk protestered'.
Men Slutningen hin ellevte Oktober
til Skadefryd for Højre blev lidt trist;
to Folkets Mænd i Harnisk kom og førte
et Nachspiel op à la Familjetvist. —
Og medens Stegen end stod varm og dufted,
med Formandsklokken kimed' Høgsbro løs
til Opbrud, og mens Thingets Mænd sig lufted',
fra Thinge „Ravnen"s Referent fordufted'.

Ved et Vindue i Vartov.

„Ja, véd De hvad! Naar man har Humørsyge, saa er en Kop stærk Kaffe lige saa oplivende som en Tale af Malermester Jensen, for det er jo det morsomme ved Jensens Taler, at de al Tid gaar i Stykker, lige som Estrups Finanslove. Jeg har lige talt med to unge Piger, der havde Sorg i Sinde. Tænk Dem, forrige Vinter var de til Dans hver Uge i Ryssels Forening, men nu har Ploug sagt, at der slet ingen Dans skal være i Vinter, og saa ærgrer Pigebørnene sig naturligvis over den Tiøre de gav med til Ryssels Kaffeskeer, i Tro paa, at han vilde blive ved med sin Dans til Vinter, men De skal ogsaa faa at se, at Medlemmerne forsvinder lige som den første Sne, der i Mandags faldt i Skive, og kommer ikke tilbage som Kejseren, da han forsvandt i Drosken, og hvor skal Pigebørnene gaa hen og more sig? De kan da ikke allesammen gaa som Sypiger til Fanø og blive gifte, og det er ogsaa kedeligt al Tid at være Goldamme, som Povl Marcussen sukker, naar han skal anmelde et originalt Stykke og kommer til at tænke paa sine egne smaa mislykkede Aandsfostre, som allesammen er baade gæmte og glemte. Har De været ude i Frelserhæren og faaet Kaffe med Vrøvl til? De holder maaske ikke af Vrøvl? Vrøvl skal man jo ha'e, og der er saamænd nok til at gøre Vrøvl, selv om Bagersvendene nedlægger Arbejdet, og hvor mange tror De ikke holder Livet oppe ved bare Vrøvl? Noget skal man jo snakke om, og for Øjeblikket snakker Folk ikke om andet end Aagerkarle og Finanslov, og jeg forstaar mig saamænd ikke mere paa Politik, end Tante Berlingske forstaar sig paa Socialisme. Jeg kan nok forstaa, at vi er kommet ind i et sjasket Uføre, hvor vi har gaaet og sjokket om lige fra vi fik den første Provisoriske, jeg kan ogsaa godt forstaa, at Hr. Estrup i disse Dage har vovet sig ud paa Glatis, og at baade Højre og Venstre nok vil række ham en hjælpsom Haand, for at faa ham bragt paa det Tørre, naar han bare selv vil sørge for at faa de provisoriske Brokker gort, han har lagt paa Banen, men det er nok det, han ikke kan, og derfor bliver vi ved at traske om i det sjaskede Føre, og den Udsigt kan nok sætte En i graat Humør; derfor er det saa oplivende en Gang imellem at faa en Kop stærk Kaffe med en Smule Vrøvl til."

Oversigt over Sygdomme.

Følgende Oversigt over Sygdomme i Maanedens Løb er af forskellige Læger indleverede til Statsfysikus Ravn, og offenliggøres herved, samtidig med at der bliver givet smaa Vink for den foreløbige Forhindring af Sygdommens Gang, til Lægehjælp kan komme til Stede.

Et temmelig fremskredet Tilfælde af Maanesyge er iagttaget hos Revisor Lars Dinesen. Symptomerne er nemme at se og viser sig ved bare Pletter oven i Hovedet. Sygdommen er i øvrigt aldeles ikke farlig.

Guldsoten er i den senere Tid optraadt epidemisk og kræver især sine Offre hos fattige Folk. Symptomerne er: Lejekontrakter og Møbelbortflytninger, og Patienterne bliver som Regel grundig afmagrede ved Sygdommen. Et nyere Tilfælde (severinio larseni) viser, hvor hurtigt Soten kan gribe om sig, hvis der ikke bliver taget Forholdsregler i Tide. Igler maa bestemt fraraades, og den bedste Recept for Sygdommen erholdes gratis Nørregade 5, 2. S. over Gaarden.

Af Svindsot er anmeldt flere Tilfælde. Et af de hæftigste er iagttaget i Folkethinget, idet højre Side er meget stærk angrebet, hvorimod venstre Side tilsyneladende holder sig frisk. Forskellige Kvaksalvermidler, som provisoriske Finanslove og lignende, har bidraget sit til at fremskynde Sygdommens Gang, og Patientens nære Opløsning kan ses i Møde, hvis en Krise ikke indtræder. Den rette Medicin for Sygdommen er ikke funden endnu, men Lægerne vakler imellem Forhandling og ny Valg.

St. Veitsdans er i den senere Tid optraadt epidemisk med Halsestrækninger og Rygkrumninger, særlig naar Kejseren af Rusland kører gennem Gaderne. Det tør dog haabes, at den ikke vil antage nogen videre Udstrækning. Sygdommen stammer fra Blødhed i Hjærnen, og kan hos enkelte Individer udarte til periodisk Galskab, hvilket ytrer sig i uartikulerede Udraab og Svingen med Hattene. Det bedste Middel imod den er „Social-Demokraten“ og „Ravnen“, der kan faas uden Recept paa Rømersgades Apothek, Nr. 22, Stuen.

Af Mund-Diarrhoe er et temmelig hæftigt Tilfælde indtruffet hos en paa Kristianshavn boende Maler. Patienten er meget lidende, har Hallucinationer og stærk Feber og taler ofte i Vildelse. Sygdommen optræder periodisk ved Rigsdagsindkaldelser og Højrefester, og en Jægers-prisbelønnet Afhandling kan ventes snart at ville udkomme. Et ufejlbarligt Middel mod Sygdommen vilde „Nyt Valg i 9de Kreds“ være, men da denne Medicin er temmelig kostbar, vil den foreløbig ikke kunne bringes i Anvendelse.

Storheds-Vanvid er en temmelig udbredt Sygdom, en Slags Krampe. Et af de interessanteste Tilfælde indtraf for nogen Tid siden med en Traadhandler i Griffenfeldtsgade. Patienten mistede Appetiten, fik Anfald af Svimmelhed og indbildte sig vekselvis at være Rigsdagsmand, Grosserer og Assistenshusforvalter. Symptomerne er stirrende Øjne og strittende Haar, og tør det tilraades, naar Krampeanfaldene kommer, at stikke Patienten et Dusin Kaffesker i Munden, for at forhindre ham i at bide Tænderne sammen. Livsfarlig er Sygdommen kun sjælden.

Humørsyge er meget udbredt for Øjeblikket især i Højrepartiet. Sygdommen stammer antagelig fra slet Fordøjelse, og det bedste Middel imod den vilde være nogle nye Tvangslove (Arcanum provisoricum), hvilket imidlertid ikke vil være tilraadelig at bruge, da det, anvendt forkert, kan have Døden tilfølge. Sygdommen opstaar ved Mangel paa tilstrækkelig Næring og medfører Slaphed i „Organernes“ Funktioner. Den angriber ogsaa Børn og unge Mennesker.

Føljeton.

Behændighedskunstnere.

Tryllekunstneren Cherry, der ellers er Mand for at faa adskillige Ting til at forsvinde, gav to Forestillinger i Kasinos mindre Sal, og hver Gang begyndte han med — selv at forsvinde. Der var dog noget nobelt ved hans Forsvinden — han forsvandt ikke med Kassen, skønt der dog var 1 Kr. 35 Øre i.

Naar vore hjemlige Behændighedskunstnere — Herredsfogder, Post-, Politi- og andre Fuldmægtige — forsvinder, lader de først Pengene i Kassen forsvinde; det er bare Fingerfærdighed, Behændighed — ingen Trolleri.

Størst Opsigt gjorde dog den russiske Kejser, da han forleden Dag optraadte som Behændighedskunstner og forsvandt, endskønt der var saa mange til at passe paa ham. Han smuttede ind i Droske Nr. 117.

„Svigerfa'ers Nytorv — Guldsmed Mikkelsen — rullerutski!“ sa'e Kejseren.

„Javolski!“ sa'e Kusken, og saa kørte han.

Og da først Kejseren var bleven borte, saa vilde han blive mere borte, han vilde se Byens to vigtigste Gader, den, hvor Adelen boer, og den, hvor Borgerne boer, og saa gik han til Fods ud ad Adelgade og ind ad Borgergade. I Adelgade købte han en Portemonnæ af Ruslæder og i Borgergade et Par Seler til 40 Øre.

Estrup har ogsaa i alt for mange Aar optraadt som Behændighedskunstner, skønt han aldrig har været meget behændig. Folk er derfor ogsaa for længe siden blevne ked af hans Kunststykker. Han har kunnet trylle en hel Del frem, noget som — lige som alt hvad Behændighedskunstnerne fremtryller — kun skulde staa foreløbig, men da det kom til Stykket, kunde han ikke faa det foreløbige til at forsvinde, og det var derfor Folk blev ked af ham og ønskede, at han vilde slutte sine Behændighedskunster med selv at forsvinde.

Men Estrup forsvinder ikke selv — aldrig! Med det første giver han en „allerunderdanigst Forestilling“.

Peter Strik.

Fra Gaden.

»Der kommer en af mine Rykkere; det er den eneste, jeg ikke er bange for at møde paa Gaden. Bare alle Rykkere var som han.«

»Saa — hvordan er han da?«

»Han er saa nærsynet, at jeg kan gaa lige forbi ham, uden at han kender mig.«

Alene.

»Uh, hvor her er kedeligt! Havde vi endda været én til, saa kunde vi synge en Duet — hvis han kunde synge.«

Ved en Seksogtreds.

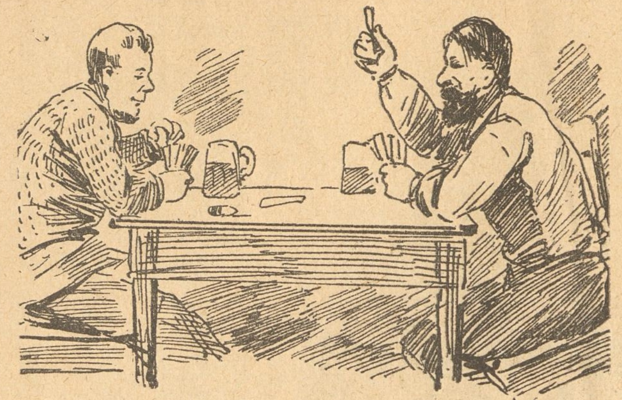

Kristoffer: Hu ha! sikken en Kulde! I Aften maa vi absolut ha'e en eller anden Sort Varmt.

Jensen: Du mener vel en eller anden varm Sort?

Krist.: Ja vel, Gamle! Jeg foralte mig bare, lige som Krigsministeren ved Sakskøbing. Men skal vi saa se at faa Bønnebogen frem.

Jensen: Her er den! Jeg gi'er Kort, det er en Kort-Proces.

Krist.: Den er da i al Fald ikke saa lang som Arvesagen.

Jensen: Men den smider heller ikke saa meget af sig. Værs'god, Du har Udspillet!

Krist.: Her er en Knægt, kan Du stikke den?

Jensen: Det er en smal Sag; jeg sidder her med en hel Frelsens Hær af Trumfer — stukket!

Krist.: O, ho! Tab bare ikke Zinnsligevægten for det; kom glad igen, Kammerat!

Jensen: Her er jeg med Esset og Tieren i Ruder — hvad siger Du til dem?

Krist.: Jeg siger ligesom Czaren: There is something ma-rotting in Denmark, — men jeg maa se at faa „hamlet" op med Dig alligevel — jeg tager din Tier med Trumf.

Jensen: Du er værre end selve den skinbarlige Severin! Du skulde før have taget det hele!

Krist.: Nej, saa havde jeg jo maattet udlevere det igen, og Du véd nok:

Hellere hugge en Frakke, der er lidt lappet,
end et helt Sæt Klæ'er — og saa blive nappet.

Jensen: Død og Pine — Du skulde sgu se at faa Digtergage!

Krist.: Ja — det var Cen-soren hente mig ikke saa daarlig en Ide, saa kunde jeg faa baade at bide og brænde.

Jensen: Bøgh'ebrænde!

Krist.: Naa, vi gaar videre i Teksten, her har jeg nok en Knægt!

Jensen: Den stikker jeg med Damen, den søde Engell!

Krist.: Han var jo i Sommer inde paa Tivoli Revuetheater!

Jensen: Inte spotte, Kristoffer, med hellige Ting, ellers maa jeg se at faa Dig anbragt paa en Højskole, hvor de tror paa Engle.

Krist.: Har Du da sét en Engel?

Jensen: Nej, men jeg har sét en Bengel, og den sidder lige over for mig.

Krist.: Tak, i lige Maade!

Aagerkarlens Vise.

Mel.: Olaf Konning og Broder hans.

Severin er en tapper Helt,
vide berømt ved Sund og Belt,
tapper Helt,
vide berømt ved Sund og Belt,
lever hist ved Kallebod
slot paa en større „Rentefod" —
det er saa magert med 100 Procenter.

Først en Forretning paa Nordvest-
vej kom i Gang med Bram og Blæst —
i Nordvest
er der nu altid farlig Blæst;
men skønt Forretningen den var fin,
passed' den ej for Severin —
det er saa magert med 100 Procenter.

Saa en skønne Dag adræt
solgte han „Orion" paa et Bræt —
tænk, adræt
solgte han „Orion" paa et Brædt.
Og et Mirakel laved' han:
Vinen var ble'en til bare Vand —
det er saa magert med 100 Procenter.

Derpaa som Velgører han i Smug
fik af Moneterne gjort Brug,
fik i Smug
smukt af Moneterne gjort Brug.
Og hos en Frøken tænkte han:
Nu maa der reddes, hvor der kan,
det er saa magert med 1000 Procenter."

Møbler tog han som ingen Ting,
kørte med Frøkenen i Ring,
som ingen Ting
kørte han med Frøk'nen i Ring. —
„Op med Kronerne, lille Ven,
hvis Du vil ha'e dit Tøj igen!"
Det er saa magert med 1000 Procenter.

Men hans Glæde svandt hastig bort,
og med Loven han kom tilkort,
det var haardt,
at med Loven han kom tilkort;
for vores Politi tog fat:
„Vel er Du (Aager)karl for din Hat,
men Du maa nøjes med 1000 Procenter."

Severin sidder ved Kallebod,
ømmer sig for sin „Rentefod",
ved Kallebod,
ømmer sig for sin Rentefod:
Pokker skal være Aagerka'l,
naar man skal ha'e en saadan Kval
blot for at tjene 1000 Procenter!

RAKETTER

Tvetydigt. Da Murmester Ette læste, at den franske General Caffarel og Fru Ratazzi var arresterede, fordi de havde handlet med Ordner, udbrød han: „Sikke franske Indioter! Vi her hjemme faar vores for ingen Ting!" Og han gav sig til at pudse sit Ridderkors med sin Nathue.

Klatter. „Nationaltidende" fortalte forleden, hvorledes man skulde behandle Blækklatter, for at faa dem til at forsvinde. „Nationaltidende" klatter ikke med sine gode Raad, og skønt man skulde synes, at den maatte have nogen Kendskab til Blækklatteri, maa Raadet dog næppe være rigtigt godt, siden Bladet ikke selv følger det, ellers vilde det ikke i en saa paafaldende Grad ligne et Stykke Klatpapir, hvorpaa man sidder og kradser noget meningsløst Tøjeri op, medens man tankeløs leder efter Tanker.

Kong Davids Salmer og Hertugen af Albanys Taler. Overlærer Rasmussen i Sakskøbing, der som bekendt fører Spanskrøret bedre end han fører Pennen — man vil saaledes mindes, at han en Gang gav en Dreng 58 Slag Stokkeprygl uden at puste eller spytte i Næverne —, havde faaet i Sinde at udgive Davids Salmer. Rasmussen havde bedt Kongen, om han maatte tilegne ham Davids Salmer, og Kongen havde svaret Ja og sagt, at han ventede paa Salmerne. Men Rasmussen kunde hverken faa Forlæggere eller Subskribenter, og Kongen vedbliver at vente, og Rasmussen sørger, og Drengene, som stiller til Kløø, kan med en vis Glæde føle, hvorledes Sorgen har taget paa hans Kræfter.

Ligeledes er Dronning Victoria i Færd med at udgive en Bog, nemlig hendes døde Søn, Hertugen af Albanys Lejlighedstaler, og ligeledes er der En, som med stor Længsel venter paa disse Taler, som straks vil købe et Eksemplar og lære dem udenad — Notabene hvis de bliver oversat paa Dansk — og denne ene er Folketaleren, Malermester Jensen.

Syjomfruerne paa Fanø.

Lovsang af en Syjomfru.

Fanø, o Fanø! O, hvor er du skøn!
Hvid er din Strandbred, din Søn er saa grøn;
kommer vi til dig med Naal og med Saks,
bli'er vi forlovet og gift lige straks.

Fanø, o Fanø! — i Klitter og Sand
staar der og venter en sød lille Mand.
Vi bliver gifte, og tænk Dem — vi faar
smaa Fannikkedukker hvert eneste Aar.

Fanø, o Fanø! O hvor du er rar!
Mænd, der vil giftes, i Masser du har;
trygt paa din Strand kan vi, dejlige Ø,
sødt mellem Marehalm leve og dø!

Fanø, o Fanø! Vi elsker dit Navn!
Bort til dig rejser vi fra København;
thi paa din Strandbred, velsignede Ø,
bli'er ingen Syjomfru til Pebermø!

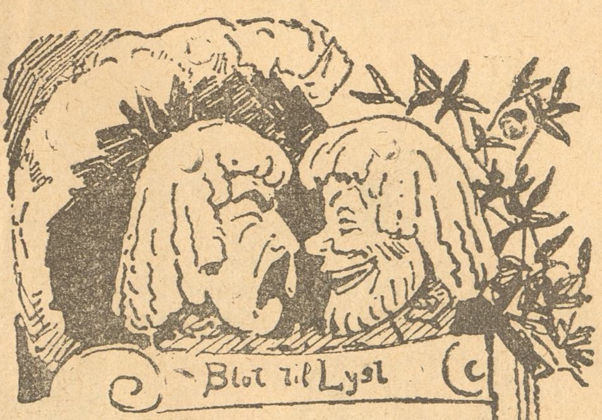

Dagmartheatret.

Her er ej noget nyt. Vi kan notere stedse,
at Folk er med „Landmandsliv", meget tilfredse.

Kasino.

„Rejsen til Kavkasus" er overstaaet,
og vi er nu til „Faldgruben" naaet.

Folketheatret.

Igennem „En Skærsild" kom vi da snart
og har det nu atter blandt „Hverdagsfolk" rart
i Følge med „Salig Ferd'nand".

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Ubrugelig.

»Den gaar ikke, der hænger for meget paa!«

Nr. 43.

RAVNEN

Søndag d. 23. Oktober 1887.

Salontone.

»Jeg hørte ikke hvad det var, Fruen meget rigtig bemærkede.«

Oversigt over Sygdomme.

Galdesyge er for Tiden meget udbredt her i Byen og af en temmelig ondartet Karakter. Den angriber især de „højre" Organer og ytrer sig ved en fremtrædende Pirrelighed og Arrighed, der til sine Tider faar Patienterne til at vrænge efter, ja endog ærekrænke sagesløse Folk. Et Tilfælde af Sygdommen, der indtraf hos et ungt Menneske, en vis Frederik Hansen, viste sig heldigvis at kunne kureres med et Lægemiddel (politia mulctæa), der blev tilberedt paa Hof- og Stadsrettens Apothek. Lægemidlet er imidlertid temmelig dyrt, ca. 100 Kr., og kan saaledes kun benyttes af velhavende Patienter.

Sovesyge er en temmelig uskadelig Sygdom, der ytrer sig ved blide Anfald af Søvnighed. En af de vigtigste Aarsager til Sygdommen, — der kun angriber Folk, der har nydt en god Middag — er Læsning af „Berlingske Tidende". Endskønt Sygdommen, som ovenfor anført, aldeles ikke er farlig, kan den dog udarte, og tør det derfor tilraades Patienterne at nyde „Social-Demokraten" en Gang daglig.

Skarlagensfeber er en Sygdom, der holder sig jævnt i Virksomhed hele Aaret igennem. Den ytrer sig ved nervøse Anfald, naar Patienten ser noget skarlagenrødt (deraf dens Navn), som for Eksempel kongelige Kuske og galaklædte Gardeofficerer. Sygdommen angriber især Damer, og hvert Anfald varer mindst en halv Time, i hvilken Tid Pulsen slaar uregelmæssig og Temperaturen er paa Højdepunktet. Før Aarsagerne til Feberen er fjærnede, kan det ikke nytte at foreskrive noget Lægemiddel.

Vandskræk er heldigvis en temmelig sjælden Sygdom her til Lands. Den viser sig ved en uovervindelig Modbydelighed for Vand (uden Kognak) og angriber især dem, der er gaaet meget i Vandet i deres Tid. Som Folk, der særlig er udsatte for at faa Sygdommen, kan nævnes rejsende Højreagitatorer og Professorer. Forløberne til Sygdommen har i flere Tilfælde vist sig som hæftige Opkastninger og Kvalme, og angriber især konservative Klubber paa Rejse til Aarhus. Ved saadanne Lejligheder optræder Sygdommen epidemisk og vælger sine Ofre uden Persons Anseelse. Imidlertid er den sjælden dødelig, men Patienterne føler i lang Tid Efterveerne af den.

Falde-Syge er temmelig hyppig nu om Stunder. Et meget interessant Tilfælde indtraf sidste Valgdag i 5te Kreds, idet en Traadhandler, der havde stillet sig op som Rigsdagskandidat, blev angreben af Sygdommen og faldt (igennem) ved Stemmeafgivningen. Han blev i halv bevidstløs Tilstand bragt til sit Hjem i Griffenfeldtsgade, hvor han en Tidlang laa i hæftige Feberfantasier, under hvilke han bl. a. saa døde Vælgere staa og af Graven osv., osv. Nu er han tildels kureret, men forvinder dog vist aldrig Sygdommen ganske. Noget probat Middel imod Sygdommen findes ikke.

Latterkrampe angriber især Folk, der bliver tvungne til at høre Malermester Jensen docere Visdom paa en Talerstol. Krampen hæves bedst ved, at Patienten gaar sin Vej eller stopper Fingrene i Ørene. Denne Sygdom er meget smitsom baade for Gamle og Unge.

Øresygdomme optraadte en Tid epidemisk hos Arbejderne paa Ermelundsfortet. Sygdommen ytrede sig i, at Patienterne ikke kunde holde ud at sulte og tillige arbejde strængt. Som bedste Middel mod den Slags Sygdomme maa nævnes „Fagforeninger".

Mæslinger er det for Tiden højeste Mode at have, siden de kejserlig, kongelig, prinselige Børn er blevne angrebne af dem. De er ikke farlige, men kan dog have en Maaneds forlænget Ophold til Følge. Smitter sjældent Voksne.

Føljeton.

Flyttedagen.

Hver Gang det er Flyttedag gaar jeg op i Taarnet til min Ven Ole, Taarnvægteren; for naar det er Flyttedag er det ikke saa rart at gaa i Københavns Gader, saa ligner hele Byen saadan en stor Losseplads, og Blæsten puster ind under det gamle, tørre Sengehalm og hvirvler det højt i Vejret i en Dans, der ligner Snefnokkenes, de sætter sig fast i Folks Tøj, saa man kommer til at ligne en Straamand, og det kan være farligt, da Straamænd er forbudt i Følge Nellemanns provisoriske Presselov. Det gamle Bliktøj og Potteskaarene bliver pænt liggende, men Laserne bliver trukken frem med et Synatal og kommer ned til Kludekræmmeren. Men oppe i Taarnet er man hævet over alle de vendte Bøtter, og saa højt kan ikke den mest springske Loppe springe.

Men hvad for en Udsigt man har over hele Byen! Her kommer en lille Flok ud fra en Port i Nørrevoldgade — de kommer fra „Værnet" og gaar omkring og snuser efter, om nogle Arbejdere flytter ud fra Værkstederne, for at de kan faa Plads; de kommer kun op paa Overfladen, naar der er rørt Vande at fiske i, de hører lige som Aagerkarlene til Bundfaldet.

Aagerkarlene — ja dem kan man ogsaa her oppe fra Taarnet se gaa omkring i Gaderne med sure Miner; de vilde saa gærne flytte Folks Møbler, og tidligere har det gaaet saa let for dem; ingen har bedre end dem kunnet hjælpe Folk — fra Dynen og i Halmen; men siden Fogden fordrede Kaution som Garanti for reel Behandling, tabte de Flyttelysten, og det er derfor de ser saa sure ud; det var jo ellers en god Forretning at flytte Folks Møbler.

Der ude i Bredgade kommer Rigsdagsmændene De havde ogsaa ventet at faa en Opsigelse til at flytte til Flyttedagen. Til Flyttedagen kom den dog ikke; men den kommer nok en af Dagene; Hr. Estrup er bare lidt uberegnelig. Det er nu en Gang bleven ham en Vane, at udstede en Opsigelse to tre Gange om Aaret, og saa længe han er Vært i den gamle Kaserne bliver det ikke anderledes.

Peter Strik.

Bopælsforandringer.

Møbellaaner Lundquist er flyttet fra Møntergade til Sølvgade. Møbelflytninger besørges pr. Kommissionær.

Møbellaaner Severin Larsen er flyttet fra Sølvgade til Møntergade.

Naar Snapsthinget er lukket træffes Matzen i Skvaldergade.

Frederik Hansen er flyttet fra Trompetergangen til Peter Matzens Gang.

Peter Scavenius boer for Tiden i Asylgade.

Rigsdagsmændene Hørup og Holstein boer i Kompagnistræde, medens Berg er flyttet fra Kompagnistræde til Naboløs.

Medens Rigsdagen er hjemsendt træffes Lars Dinesen stiftevis i Amalie-, Sofie- og Viktoriagade.

„Dagbladets" Redaktion er i „Goose"gade.

Kammerherre Rosen er flyttet til Tjørnegade.

Sengehalm.

Flyttedagen stod for Døren.
og den kom jo næppe, førend
Folk de rigtig slog til Søren
i det bare Sengehalm.
|: Senge-, Sengehalem! :|
Derfor vil jeg ogsaa gør'en
lille Sang om Sengehalm.

Med paa alle Slags Unoder
efter Mønt og andre Goder
Ministeriets Syvtal roder
i det mugne Sengehalm.
|: Senge-, Sengehalem! :|
Fred'rik og de andre Poder
hjælper til i Sengehalm.

Naar trods Skælden og trods Brummen,
Venstre griber dybt i Lommen,
saa er Berg fra Dynen kommen
i det bare Sengehalm.
|: Senge-, Sengehalem! :|
Lad blot Estrup nævne Summen
i det bare Sengehalm.

Sporvognsheftene de svede,
for nu er de blevne fede,
de skal ikke længer æde
nu det bare Sengehalm.
|: Senge-, Sengehalem! :|
Og en Bøn bør Flade bede
i Kasjottens Sengehalm.

Dannelse og Takt.

Det er alene i højere og Højre Kredse, Dannelse og Takt som overhovedet alle store Dyder findes. I de lavere Samfundslag, saa som hos Arbejdere og andre, der hører til det ministerielle Begreb „den Slags Ting", findes de — i Følge Udsagn af flere begavede Mænd med Højre Dannelse — slet ikke. Dog tør man ikke benægte, at Møbellaanere og Agerkarle er dannede Folk, og at ogsaa gemene Soldater særlig paa Marschture kan have en vis „Takt", men som Regel er det Stats- og andre Rødder, Kammer- og Friherrer, Jæger- og andre store Mestre, der har Eneret paa at være dannede. Højres Aviser mener ogsaa, at de hver for sig har Patent herpaa; men man skal ikke forbande sig paa sligt, naar man ikke absolut véd det.

Højre Dannelse og Takt er overhovedet Dyder, som det gælder om at bruge med Fornuft og vise frem paa de mest passende Steder. Derfor gav Nellemann Afslag paa Marotts Ansøgning; det var taktfuldt gjort. Kejseren havde nu en Gang faaet hvad hans var og Marott hvad hans var. — „Nøjes med det, I haver", er Slagordet i Dannelsens Lejr. Severin Larsen har uden Tvivl været besjælet af samme Principer, da han holdt Flyttedag med andre Folks Møbler. Ellers havde han sikkert taget Døre og Vinduer med i Købet. Men dannede Folk forløber sig aldrig, selv om de ikke alle er lige saa „fornuftige" som Tikøb Sogneraad, der „har taget den Beslutning at sagsøge „Social-Demokraten"." Men her maa man rigtignok ogsaa tilstaa, at Dannelsen har været længe om at tage Fornuften fangen.

Dannede Folk begaar aldrig Forbrydelser, de laver Skandaler, hvilket ikke er nær saa slemt, da de nemlig i de fleste Tilfælde kan dysses ned igen. Derfor taler vedkommende ikke gærne om Skandaler, som angaar dem selv. De har i det hele en Skræk for den Slags Skandaler. En vis gammel Tante „Berlingske", med stræenge moralske Principer, svælgede for nylig med Vellyst i en engelsk Sædelighedsskandale. Her hjemme havde vi ogsaa en Gang en Skandale, hvis første Akt foregik ved Magistratsmaaneskin i en mindre befærdet Gade. Alt dette vidste den samme gamle Tante intet om — naturligvis, hun vidste det nok, men hun havde Takt, hun havde Dannelse, derfor tav hun stille, ihukommende en stor Filosofs Ord: „Tale er Sølv, men Tavshed er Guld." — Nu har de lavet en Caffarelskandale i Frankrig, men det kommer ikke os ved, derfor taler vi ikke om det.

Folk med Højre Dannelse kan aldrig bære sig dumt ad, de kan i det højeste prostituere sig; men naar det sker, søger man hurtigst mulig at dække over det. Frederik Hansen har drevet det saa vidt i den Retning, at naar han prostituerer sig den ene Dag, dækker han over det den næste, men kommer herved paa ny til at prostituere sig, saa man vil kunne forstaa, at kun et Geni som hans med en overlegen Modenhed og Koldblodighed vil kunne holde den gaaende.

Forsigtig.

Skuespillerinden: Har jeg ikke sagt Dem, Svendsen, at De skulde banke paa og vente til der blev sagt: Kom ind!

Theaterbudet: Jo - o — — men jeg vilde bare først se, om der var nogen til at sige: Kom ind

I al Fortrolighed.

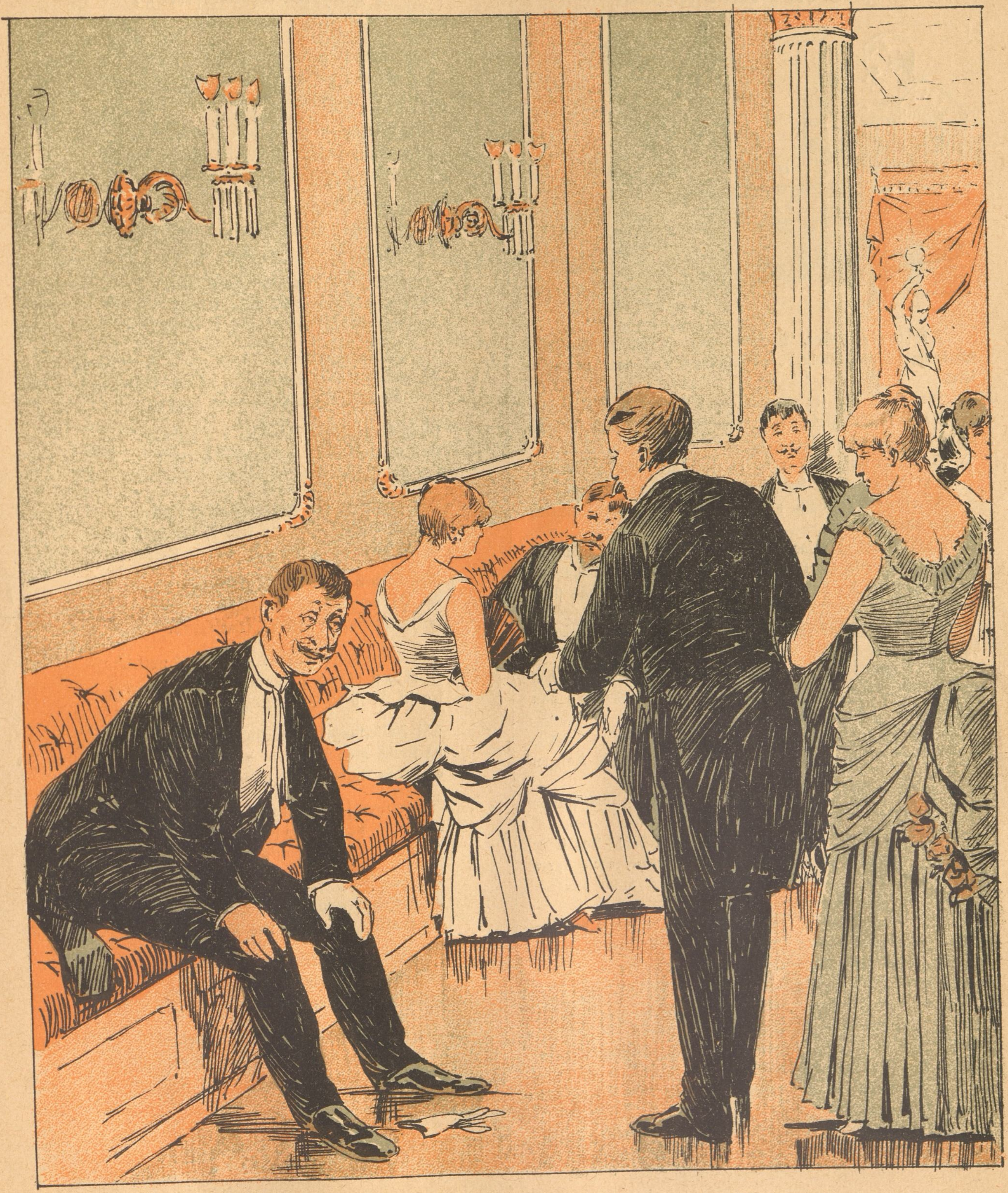

»Undskyld, sidder der nogen dér?«
»Det véd jeg ikke — jeg er selv saa fuld, at jeg ikke kan se.«

Ved en Seksogtreds.

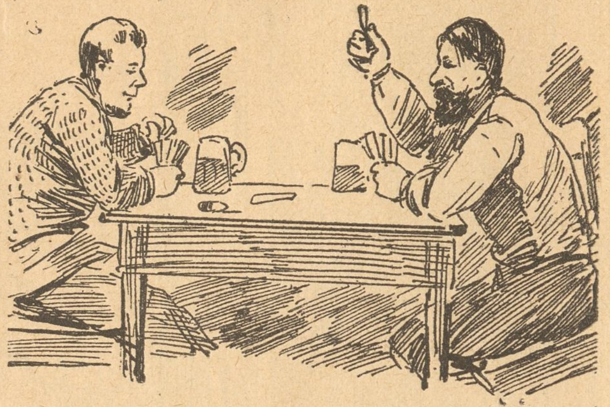

Kristoffer: Hør, Madam! lad os faa et Par smaa Sorte og Jakob Holmblads Pe=salmebog, saa gaar vi paa'en igen.

Jensen: Ja, jeg er parat hvad Øjeblik det skal være.

Krist.: Det glæder mig, som Edvard Brandes forleden sagde i Folkethinget. Jeg giver Kort — værs'god!

Jensen: Nej, hvad er nu det for Kortkunster, Du laver?

Krist.: Det lærte jeg forleden i Kasino af Cherry.

Jensen: Nej, hold op med den, her vanker hverken Sherry eller Portvin.

Krist.: Det er ogsaa det samme. Om Natten, naar det stormer, laver min Port de dejligste Porthvin. Spil saa ud!

Jensen: Jeg har en Nier at begynde med, hvad siger Du til den?

Krist.: Jeg siger Hurra for Kongen i den Kulør — for ham har jeg netop!

Jensen: Du skulde vel ikke være i Familie med den dressérede Papegøje, der forleden skulde flytte af Mangel paa Plads?

Krist.: Nej, hvorfor tror Du det?

Jensen: Jo, for I er begge to lige glade for Kongen — Skaal!

Krist.: Tak! Men bliv nu bare ikke spydig som Pastor Steen forleden i Bethesda.

Jensen: Nej. man er da ingen Stenbider! Jeg slaar aldrig løs paa Dyret med de mange Hoveder, men kører bare lige til.

Krist.: Kør bare langsomt!

Jensen: Nej, „Politiken“ mener jo, at der bliver kørt saa mange over, fordi man ikke kører hurtigt! Her er 20 i Spar.

Krist.: Spar Du dem til siden, saa bliver de modne ligesom jydske Jordbær i Oktober — nu er de sure.

Jensen: Det siger „Aftenbladet“ ogsaa om „Morgenbladets“ Abonnenter — den er gammel!

Krist.: Kors(gaard) bevares, hvor Du er vittig! Hvad skal jeg saa give Dig at bide Spids paa?

Jensen: Du kan give mig din Tier til dette Es og saa er jeg færdig med 40!

Krist.: Akkurat ligesom General Caffarel i Paris — hvad?

Jensen: Ja, men det hele er bare for en Ordens Skyld!

Flyttedagstanker.

Folk, som ej holder Renlighed i Ære,
hos Københavnerne det burde lære;
thi vi er renlige — det véd Vorherre.

Hos det gemene Folk, som hos Noblessen
gi'er denne Renhedstrang sig synligt Udslag
hver Flyttedag i Renselsesprocessen.

Alt, hvad af Verden glemt har maattet ligge
i Kroge skjult fra Kælderen til Kvisten,
til Skue stilles nu for lystne Blikke.

I klassisk Stil den hele By møbleret
bli'er med antike Marskandisersager,
hvor alt med udsøgt Smag er arrangeret.

Og mellem Skrammel, Skaar af Glas og Kopper
og gamle Klude, Sengehalm og — Lopper
med akrobatisk Færdighed man hopper.

Renhedsprinciper findes ej paa Jorden
med klassisk Sans i Harmoni forenet
saa smukt som i det ny Athen i Norden.

O, Magistrat! for Dig vi Hænder folder,
vi skatter Dig! — Den, som ej gør det, holder
vi for den største Hedning, værste Tolder.

Men Dyden ej desværre altid skattes. —
Hr. Estrup og har Renlighedsprinciper;
kun Skade at de ikke ret kan fattes.

Han vilde rense Luften! — Ak, det nytted'
ej, at han straks sit Provisorium
fra sit Arkiv til Folkethinget flytted'.

Thi Folkethinget misforstod Gebærden,
og straks man fatted' af dets hele Færden,
at Loven landed' i en anden Verden.

Finanslove jo altid har Skavanker,
især naar de er provisoriske,
og derfor Thinget straks fik Flyttetanker.

Det vilde Hus ej laane Estrups Foster
til Højres Græmmelse, til Haan for Estrup,
der tænkte, mens han bad sit Paternoster:

„Det er en nederdrægtig flov Affære!
Jeg vilde det forsvoret paa min Ære,
at Venstre saa barbarisk kunde være.

Men om de i min Pærevælling spytter
til syvende og sidst dog ej dem nytter,
naar jeg paa Landet hele Thinget flytter.“

RAKETTER

„Dagbladet“ blærede sig forleden af, at det blev holdt af fine Folk. — Ja, mon nogen har betragtet „Dagbladet“ for andet end — Luksuspapir.

Et brændende Spørgsmaal. Fra Dublin telegraferes, at O'Brien holdt Tale paa et Møde, Politiet havde forbudt, at han brændte Politiets Proklamation og at Politiet desuagtet ikke skred ind. Om O'Brien ved at lade dette Politiforbud gaa i Lyset har villet antyde, at han omfattede det med Varme eller om han har villet gøre Forsøg paa at ryge Ræve ud, er egenlig et brændende Spørgsmaal.

En Klown ved en Cirkus i London er løbet bort med en ung Miss. Hendes Fader, en rig Lord, er bleven noget misfornøjet med denne Misgerning, og har udlovet 3000 Lst. til den, der kan fange Miss; men uagtet det engelske Politi med de blødeste Lokketoner har kaldt „Mis, Mis, Mis!“ har det hidtil været en mislykket Mission.

Verdens Gang.

(Ugerevy.)

Mel.: Det Kalifornien er dog et Land.

Aa Herregud! hvad mon Enden blier?
Der ser Tegn her!
Forleden havde vi Flyttesvir
uden Regnvejr.
Selv Papegøjer bli'er skaarne nu
godt for Tungen,
saa de kan sige — hvad mener Du? —
„Leve Kongen!“

I Frankrig er der Ballade stor
nylig bleven;
de synger, danser ej mer i Kor
Boulanger'en.
Ja, sikke noget, der dog kan ske
her paa Jorden —
en General arresteret ble'
for en Orden.

Chicago-Festen hver Militær
nok kan fryde,
vi sendte Krigere fra vor Hær
til at pryde;
de leved' først i Begejstrings Rus,
men de vaagned',
og maa nu sendes, for at faa Hus,
hjem til Sognet.

I England gik nok al Kjødets Vej
nys en Køter,
og tænk, paa Fanø Smaapiger ej
gaar i Frø der.
Sultanen hist i Marokkos Land
har et langt Liv,
og være Aagerkarl er min Sandten et trangt Liv.

Niels Andersen i vor Rigsdag, han
kan sgu si'et,
hvordan man skal lave bedst i Stand
Lotteriet;
Ja, tro mig, det bliver evig Spænd
naar man hitter
paa, at faa gjort vore Rigsdagsmænd
kun til Ritter.

Folketheatret.

Hvis nu, som før, at „Svantevits Datter„
formaar at øve sin Troldom atter,
saa Gamle og Unge til hende iler,
vist Frøken Huld huldsalig smiler.

Kasino.

„En Tur til Marienlyst“ indbydes til —
der hvor man kan faa Kyst-Kur —,
og Turen vist lystelig blive vil,
saadan en Fælles-Lysttur.

Dagmartheatret.

Man venter her paa „Gadeskriveren“;
men naar han kommer vist han bli'er en
af den Slags Folk, som holder ud i Længden
og Aften efter Aften samler Mængden.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Hjemsendelse.

Estrup-Jupiter: Hvad! trodser I mig! Skal jeg sende Jer en af mine bekendte Tordenkiler, som skal hjemsende enhver til sit! Tju! — Saadan skal de ha'e det, de Smørtyve! Kommer I igen, faar I en til, som helt skal opløse Jer! — — Det er snart et gammelt Middel, men det gør al Tid sin øjeblikkelige Virkning!

Nr. 44.

Ravnen

Søndag d. 30. Oktober 1887.

Musikalsk Sans.

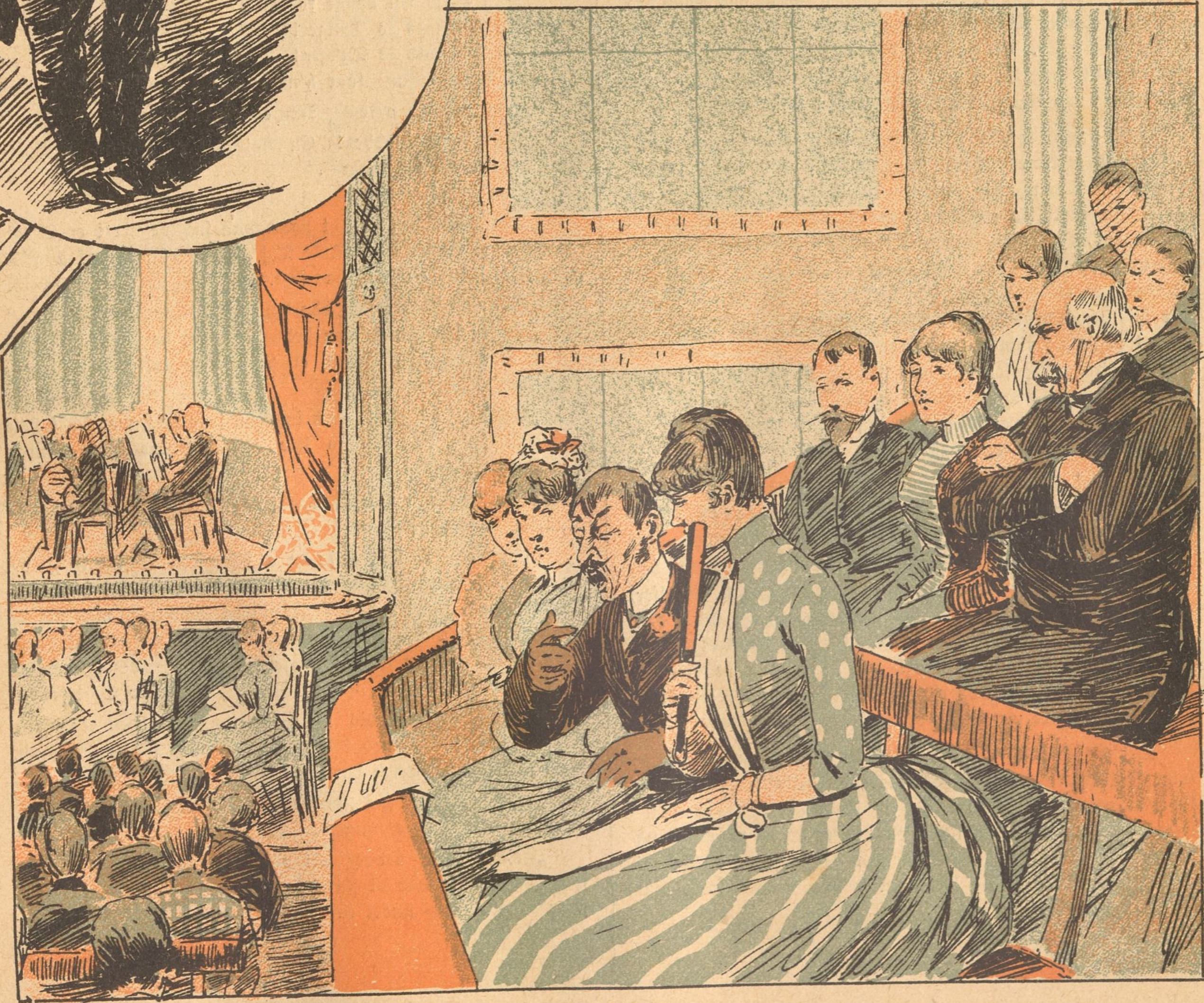

»Du er saa musikalsk udannet! Skal Du absolut nyse lige i Pianissimoet i Stedet for at vente til der kommer et Par Trompetstød?«

Udluftninger.

De sidste fjorten Dage har været Rengøringens og Udluftningens Tid. Folk holder nok af at faa ryddet op og luftet ud i Krogene nu, for at de kan have det lidt hyggeligt til Vinteren. Flyttedagens Komme er Tegnet til en almindelig Renselsesproces i By og paa Land, ved hvilken der hverken bliver sparet paa Sæbe eller skarp Lud.

Men Estrup optog straks Udluftningsideen. Han havde dog vistnok gaaet svanger med den, længe førend Flyttedagen udførte den i Praksis; thi Kostgængerne i det gamle Pensionat i Fredericiagade, hvor Mo'r Estrup raader for Dug og Disk, og hvor Bahnson er første Kok, havde længe vist synlige Tegn paa Væmmelse ved de Retter, Mo'r Estrup diskede op med. Nogen renpillen Husmoder var hun nok egenlig heller ikke; thi bestandig opvartede hun med gamle hengemte Sager som Provisorier o. lign., og skønt de kræsne Pensionatbeboere kasserte Maden den ene Gang efter den anden, mente hun dog, at hun nok med Tiden skulde faa vænnet dem til at spise den. Men det gik ikke, og saa tog den værdige gamle Mutter sig for at rydde hele Bulen og sætte de vanartede Gæster paa Sultekur i syv Uger. Nu kan de have det saa godt.

Men længe førend denne store Udluftning foregik, havde „Social-Demokraten" havt sin Opmærksomhed henvendt paa den haarde Trang, der var til en Udluftning omkring paa vore Fattiganstalter. Bladet begyndte derfor at pirre ved al det Snavs, der laa i Krogene i Korsør og Tikøb Arbejdsanstalter og paa Stolpegaarden. De gode Borgere i Korsør skønnede straks, at Arbejdet var forsvarligt udført, og for Stolpegaardens Vedkommende altesterede Forvalter Hesse, at det virkelig forholdt sig saaledes. Men Tikøb Sogneraad var dog ikke rigtig fornøjet med Resultatet og spurgte Amtet, hvad det syntes. Amtet mente, at Udluftningen i alle Maader tilfredsstillede enhver billig Fordring. Ikke desto mindre er Sogneraadet stadig misfornøjet.

Omtrent samtidig med, at Mutter Estrup lukkede sit Pensionat i Fredericiagade, kom Studenterforeningen paa Tanke om, at den gamle Barakke paa Gammelholm nok ogsaa trængte til at ses lidt efter i Sømmene. Skønt den var lun og hyggelig og kækt modstod alle Tidens Rørelser, var der dog kommen nogle smitsomme Elementer ind i den, som det gjaldt om at faa renset den for hurtigst mulig. Udluftningen gik for sig med stor Højtidelighed, som det sømmer sig akademiske Borgere, og efter at „Piratens" Redaktør var bleven „hældt ud", aandede man atter nogenlunde frit.

Det er Skade, at „Arbejdernes Værn" ikke har fulgt Studenterforeningens Eksempel, da det efter sikkert Forlydende meget skal trænge til en Udluftning. „Avisen" bærer sig mere fornuftigt ad. Den lufter gærne ud en Gang daglig. Men den kan saamænd ogsaa nok trænge til det; thi efter Sigende skal endda Atmosfæren paa dens Redaktionskontor være lummervarm.

I Frikvarteret.

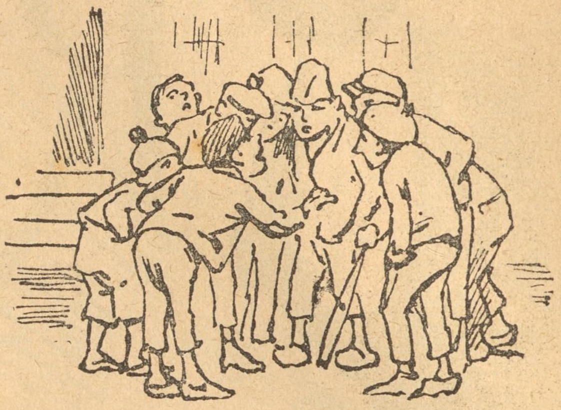

„I véd ikke hvaffen én der er født hjemme i vores Gade?"

„Næh — æ Du bange for at si'et?"

„En Tøs med to Tunger!"

„En Tøs med to Tunger! Sju! Det bli'er en kold en for han, der en Gang faar hynner til Svi'ermo'er!"

„Hun maa da ordenlig kunne tale i en Fotegraf?"

„Sekke noet Sludder! En Fotegraf er sgu ingen Talemaskine, det æ en Fonograf."

„Hva æ deffen en?"

„Det æ saadden en, at naar man snakker ner i en Tragt og ruller rundt paa en Rulle Tøj eller Sølvpapir, saa si'er Rulletøjet igen hva man har sagt."

„Saa æ det jo en Sladderhank li'som Postejbager Jensen."

„Aa — saa véd je hva det æ for Tøj de bruec dertil — det æ Snakketøj! Saadden et Snakketøj skulde Malmigdenjensen ha'e!"

„Sekke noet Snik! Han snakker jo aldrig mer — i hele denne Rigsdag har han jo ikke aabnet Munden, uden naar han skulde gave."

„Men æ de nu ente Løgn at saadant Sølpapir eller Rulletøj ka snakke?"

„Gu æ'et ej! Det æ jo en a Eddisons Opfindelser, og nu har han forbedret den, det sto der sæl forleden i „Social-Demokraten". Det æ sgu heller ingen Sølpapir, men det ka nok være, det æ saadden blødt Søltøj, og nu har Eddison fundet paa, at man ka ta Søltøjet ud og lægge det i en Kasse og bære hen hos none andre Folk og saa snakker Søltøjet."

„Det va Grin, hvis vi kunde laane saadden et Stykke Snakketøj og ta det med i Klassen og la det skælde Leren ud, saa han ikke veste hvem det var."

„Æ Du tossig, saa mulede han vos allesammen."

„Aa den ka osse synge."

„Ja, det var bedder om vi kunde faa saadden en te a synge falsk med, naar vi skulde synge for Hr. Lumby, for han slaar da aldrig — andet end Takt."

Tidens Modefarve.

(Frit efter norsk „Dagbladet“.)

Ikke saa mørk som Peblingesøen ved Aftentid, ikke saa lys som forfalsket Skummetmælk, ikke saa varm i Glansen som dybblaa patriotiske Kvindeøjne, ikke saa beaandet som violetblaa Næser i Morgendæmringens Frostvejr, mere bly end en „Forglemmigej“ og mere fin og sart end Regnbuemærkerne af en Kno i Øjet — med noget bedaarende, der leer med klare Taarer i de lange Ansigter, — noget forskønnende, der gør Tørvetrilleren næsten elegant og giver Provinsianeren Københavnersnittet — proper, aandfuld, diskret — saadan omtrent er den, Modefarven — det friske dybe Gendarmblaa.

Som i Fugleperspektiv de vinblaa Skifertage i bløde, sugende Linier slutter sig ind til Teglstenstagenes modne, matrøde Farvepragt, slutter Uniformen i dybt Blaat sig om den trediveaarige Mands veludviklede Former i rige plastiske Folder — eller som Metallets rene Indfatning om den ædle Limylli Diamant.

Og som Magistratgassens flaterende Ravnemørkebelysning over et københavnsk Gadeparti hæver og dæmper den Rhytmegangen i Figurens slanke, skarpe Linier hos Ynglingen paa tyve Aar.

Hos den ældre i Tjenesten lægger den Diskretionens Gevandt over Provisoriets Udskejelser — hos Rekruten taler den i uforsagte Ord om blaa Øjne og blodige Næser fra Vangede til Aars.

Den er som den kostbare Ramme om et Farvetryksbillede, den smælter Lysvirkningen i bortødslede Millioners guldfiskeagtige Sølvglans og hæver Perspektivet.

I Høstens skrigende Farveblandinger over Vej og Sti, ved Fort og By, yder den Øjet behagelig Hvile — i Estrups nervøse Strid for at følge med Tiden repræsenterer den det mest moderne.

Blød, dyb og smagfuld, elegant og moderne, bly som Foraarets Anemoner og frisk og duftende som de første Forglemmigejer paa Grøftekanten — saadan er hun Tidens Fyrstinde i Farvernes Verden, det friske dybe Gendarmerblaa.

Valløs Lyksaligheder.

Der er et Slot, dets Sted er nær ved Køge,
et Tilflugtssted for Folk, som ej gør Gavn,
hvis Rigdom Fattigmanden maa forøge,
og Vallø nævner man dets fagre Navn.
Med Spir og Taarn det knejser som en Pave,
thi her kun stolte Adelsdøtre bo'r
og Mænd, hvis Daad er en Grosserermave,
og som paa Ahner, Kors og Stjærner tro'r.

Her ørkesløst de gamle Damer vanker,
her svælger de i Luksus og Komfort.
Et herligt Slot, hvor de sig Velstand sanker,
som i Paris og Svejts de ødsler bort.
Der handles varsomt maa med skøre Sager,
derfor om dem en Tjenerflok man ser,
og alt, hvad „hendes Naade“ blot behager
at byde eller ønske, straks det sker.

Og det maa glæde Fattigmand at vide,
at der dog nogle er, som lever flot,
at mens han haardt for usel Løn maa slide,
bli'r Pengekassen fyldt paa Vallø Slot.
De gamle „Naader“ Mangel ej kan lide,
selv om af Alderdom de gaar i Frø;
thi Millioner lindre deres Kvide, —
ja, her er sødt at leve, tungt at dø.

Føljeton.

„Ein toller Einfall“.

„Ein toller Einfall“ hedder et tysk Lystspil. Paa dansk kunde det vel hedde et tosset Indfald, da tosset kan tages i saa mange Betydninger, at et tosset Indfald slet ikke behøver at være et saa dumt eller galt Indfald; hvad det nu er, faar vi snart at se — to Gange, efter som baade Dagmartheatret og Folketheatret har faaet det Indfald at give „Ein toller Einfall“ samtidig; om det ikke er „ein toller Einfall“ faar vi at se, naar vi ser det. Paa Dagmartheatret skal Stykket hedde „Viceværten“, paa Folketheatret skal det maaske hedde „En fiffig Spekulation“, hvis man ikke i sidste Øjeblik mener, at det bliver en gal Spekulation og faar et godt Indfald, man har jo set saa galt før. Men for Resten kan det jo godt være, at det slet ikke er et tosset Indfald, men en fiffig Spekulation at spekulere i Folks bekendte Nysgærrighed, thi har man set „Ein toller Einfall“ paa Folketheatret, saa kan man godt faa det tossede Indfald ogsaa at ville se Dagmartheatrets „Ein toller Einfall“, for at se, om unge Kolling er lige saa morsom som gamle Kolling, om Zinck kan stikke Lindstrøm og om Frk. Lerche kan vippe Fru Julie Lumby Lange Hansen.

Folk faar saa mange Indfald, som ikke alle er gode. Saaledes er det da „ein toller Einfall“ at give en Dreng tre Efternavne og slet intet Fornavn, og at Forældre en Gang har haft et saadant Indfald saa' vi forleden i alle Blade, da Politiet opdagede en falsk Opdagelsesbetjent, der hed Levin Samson Cohn, men somme Tider kaldte sig Samson Cohn Levin, Cohn Levin Samson eller Samson Levin Cohn. Bemeldte Samson Cohn Levin havde faaet det tossede Indfald at udgive sig for Politibetjent, for at franarre forskellige Damer deres Sølvtøj. Naa, han havde vel Lyst til at komme i Politiets Tjeneste — og det kom him da ogsaa — som Forbedringshusarbejdsmand.

Det var ogsaa „ein toller Einfall“ af Matzen at sende Goos ned at tale til de smaa Konservative i Svendborg. Goos kom ved denne Lejlighed med nogle Indfald, som ikke var gode; men han var dog glad ved, at Regeringen ikke erklærede Forfatningen for sprængt. Sprængt — det vil billedlig talt sige, at Regeringen som en Kræmmersvend gav Lærredet et Klip og ruts! en Flænge, og kastede det bort — for det vilde dog lige godt være „ein toller Einfall“.

Peter Strik.

Naturlære.

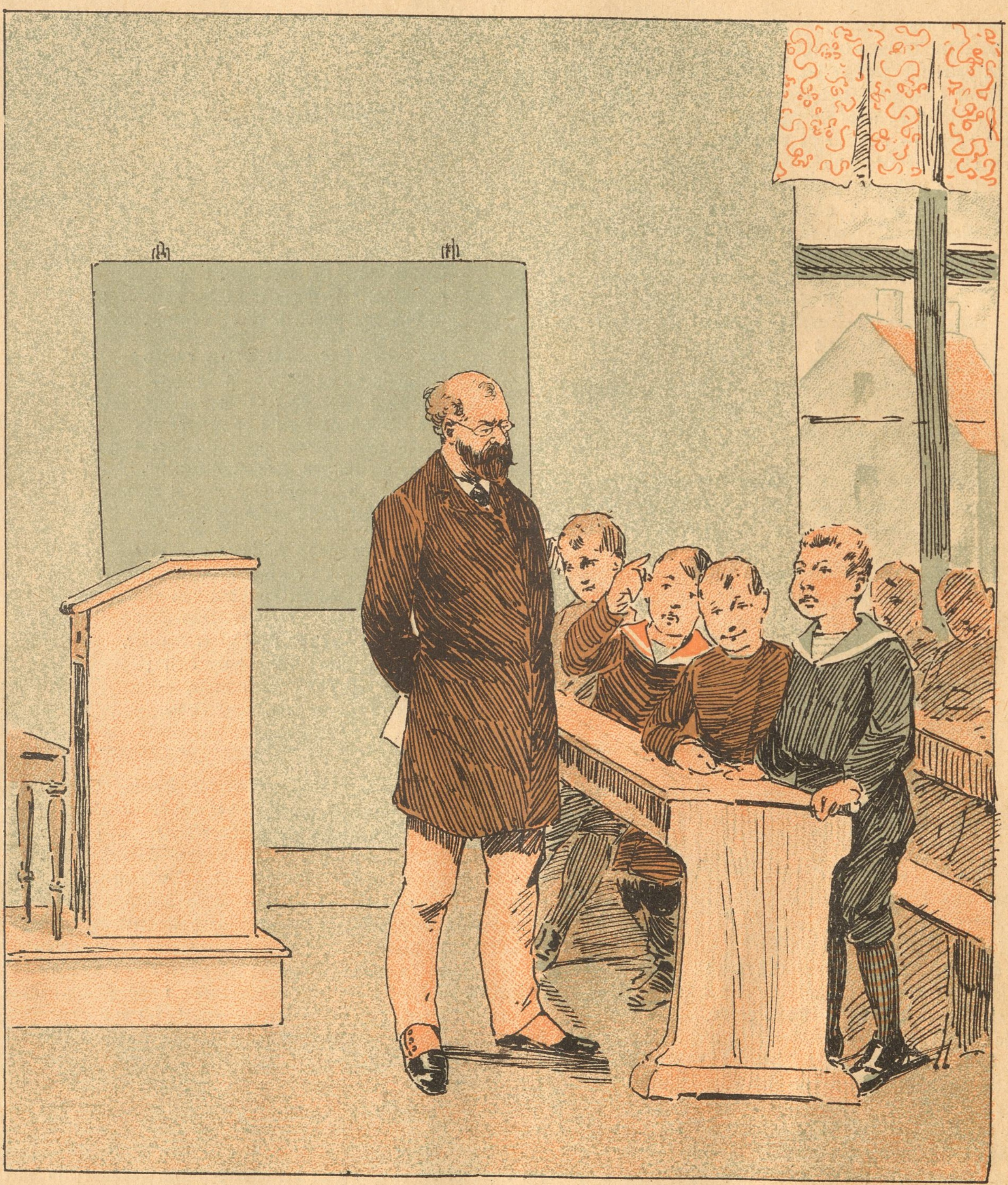

»Kan Du sige mig, hvad Nytte vi har af Vandet?«

»Jo — hvis vi ikke havde Vand, kunde vi ikke lære at svømme, og hvis vi ikke kunde svømme, kunde vi drukne.«

„Piraten" i Studenterforeningen.

›Gud! stødte De Dem?‹

De Danske i Chicago.

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen, det var en fiffig Fyr.

Hr. Bahnson, Hr. Bahnson det er en fiffig Fyr!
Til Lyst og til Glæde og hvis De kerer
Dem om, skal jeg synge om de Officerer,
han sendte, han sendte en Tur paa Eventyr.

Her gik han, her gik han og var i slet Humør;
hans Tale i Sakskøbing var en Fadæse,
det stod der i alle Blade at læse,
og det maa, og det maa jo kaldes en Malheur.

Og ærgret og ærgret han blev hvert Øjeblik;
hans kære Gendarmer, de blaa, de fik Nykker
og Ho'ederne slog de paa Folk i Stykker,
og det er, og det er jo ingen heldig Skik.

En Morgen, en Morgen han læste „Berlingske".
Da sprang han op og slog sig for Panden,
snurrede rundt og raabte: Min Sandten!
der fik jeg, der fik jeg en mageløs Idé!

I lang Tid, i lang Tid vi sparet har vor Hær;
den Tilstand den bliver i Længden man ked a'
og Wien den skal man sgu ej blive sed a,
nu skal de, nu skal de skam se vort Militær!

Saa sendte, saa sendte han til Chikago hen
en Del Militære, og det var jo Agten,
at vise vor Storhed i Vaabenmagten,
men de kom, men de kom skam hurtigt hjem igen.

De fandt der, de fandt der just ikke alt saa flot,
som Amerikanerne lumsk havde lovet,
blandt andet, saa var der, hvor de havde sovet,
saa hæsligt, saa hæsligt og nederdrægtig vaadt.

Den Hjemkomst, den Hjemkomst den bliver vist galant.
Hr. Bahnson skal hente dem nede ved Havnen
og slutte dem kærligt og ømt i Favnen,
selv yngste, selv yngste Kaptajn og Løjtenant.

Erfaring, Erfaring de har af Turen faaet,
den Limpind, der vrages af Tyske og Franske,
den hopper vi paa med Glæde, vi Danske,
se saadan, se saadan er den Geschichte gaaet.

Hønsereden.

(Frit efter H. C. Andersen)

Mellem Østersøen og Nordhavet ligger en gammel Hønserede, og den kaldes Danmark; i den er født og fødes Høns, hvis Navne aldrig skulde dø.

I Sommertiden fløj en Flok kloge Høns ned til Køge By, hvor der er dejligt at være en Dagstid. Flokken kaldtes Konservative.

En anden Skare med straalende grønne Fjer og trofaste Øjne svang sig ned imod Amalienborg, satte sig neden for Kongens Trone og udbredte stor Morskab rundt om sig. Den fik Navnet Livjægere.

Der lød fra Vangede, Brønderslev og Aars et Angstens Skrig for de krigerske Høns, der med Sabler i Haanden og Revolvere i Bæltet kom fra Kasernerne, og Folket bad: Fri os for de slemme Gensdarmer!

Paa Ermelundens engfriske Grønsvær nær den blanke Kanal stod ærværdige Høns med Forsvarsbegejstring i Hjærtet, og uforsvarlige Tider blev det for hele Landet.

I Knæ bøjede Hedningerne sig paa Nørrebroes Kyster, og gamle Høns kom med Korsets Flag og nye Kirker.

Det er saa længe siden! siger Du.

Ogsaa nærmere vor Tid blev set kloge Høns flyve ud fra Reden.

Det lyste gennem Luften, henover Kristianshavn og andre Steder. En gammel Hane spredte ved sin Veltalenheds Kykeliky den Taage, der dæmrende laa over 9de Kreds; det var som om den kom Estrup nærmere: Hanen var Mal-mig-den-Jensen.

Ja den Gang, siger Du — men nu i disse Dage.

Da saa vi kloge Høns i herlig Flugt til Chikagos Sletter, og det klang gennem Amerikas Lande Teltlejre rejste sig i Slud og Sjask; det susede i Gran og Birk, Nordens Officerer og Underofficerer viste sig i et mørkt, trist Humør.

Vi saa kloge Høns slaa med Vingerne til Folkethinget, saa det brast, og de i Forhandlingen bundne Provisorier stride frem ved solklar Dag, og Menneskene rundt om i Landet løftede deres Hoveder for at se, hvad dette vilde blive til.

Estrup har kær den gamle Hønserede mellem Østersø og Nordhav. Lad mægtige Høge kun komme for at annektere den: „Det skal ej ske!" Selv de dunhagede Kyllinger stille sig i Kreds paa Forterne, de lade sig hugge i det unge Bryst, saa deres Blod flyder, de slaa med Næb og med Sporer.

Aar ville endnu gaa hen, kloge Høns flyve fra Reden, ses og høres rundt om i Verden, før den Tid kommer, da der skal kunne siges: Det er den sidste kloge Høne, det sidste Pip fra Hønsereden.

Lyngbys Genvordigheder.

(Af en Ungersvend fra Lyngby.)

Rummelens Paradis, Rosens fortryllende
By, svøbt i klam Provisorie-Dis,
Oplysnings Brændpunkt, med Borgere hyldende
Intelligensen i Herdahls Avis.
Ak! for min Smærte har Sproget ej Ord!
Hjærtet sig vrider i Tantalus-Kvaler,
Røverpak, Svenske og alskens Vandaler
hærge og trampe din klassiske Jord.

Fagreste Smykke paa Fæstningens Himmel,
By, som skal skue Fjendernes Fald,
o, al din Storhed, som nu gør mig svimmel,
gaar op i Røg med et eneste Knald. —
Bahnsons Kanal, før vor Stolthed — o Gru,
bli'r af hver Husmo'r i Lyngby forbandet,
medens i Krigstid det hele omdannet
bli'r til en Sø i et eneste Nu.

Dog, jeg taalmodig alt dette vil bære,
men der er Kvaler langt større end de.
Tre Lyngbypiger mig kaldte „sin kære",
ak, men Gendarmerne tog alle tre.
Dog hos en fjerde forvandt jeg min Harm. —
Skjult bag et Krat — ha, Kval uden Lige!
saa jeg en lysblaa gaa med min Pige, —
det var min fjerde, der gik ved hans Arm.

Smidt ud.

Mel.: Nej, Tiden den duer sgu ej for en Snus.

Avisen havde en Tømmersvend funden
og sammen med Frederik brugte han Munden,
men da med hans Brugbarhed saa det var slut,
sa'e Fredrik og Hindenburg begge: „Herut!"
den Tømmersvend tænkte: „Et Spark og en Stud" ...
|: og saa blev han Smith ud. :|

Hver Velgører har faaet Skrækken i Blodet,
han regner den ud og hænger med Ho'edet,
og bander saa inderlig den „Demokrat";
for Raadet, den gav os, det er sgu probat.
Naar Blodiglen kommer med Vogn og med Bud,
|: saa smid ham blot ud. :|

De velvise Borgerrepræsentanter
de fikser paa Byen i alle Kanter,
selv Vandkunsten mente de, var altfor chic
til at Konerne der maatte have Butik;
de sad der i aarvis i Regn og i Slud,
|: men nu er de smidt ud. :|

Studenterforeningen vil ikke ha'e der
bag sine Mure de vilde Pirater,
den fører et stille og indadvendt Liv,
og lukker sit Vindue for Genboers Kiv;
knap løsned' Piraten det første Skud
|: før dens Chef blev smidt ud. :|

Løft dit Hoved!

(Frit efter Bjørnson.)

Løft dit Hoved, du raske Gut,
om en Paragraf eller to blev brudt,
blinker en ny dig for Øjet,
af Stumperne sammenføjet.

Løft dit Hoved og se dig om,
nogle er der, som raaber: „Kom!"
To og halvtreds vel af Tunger
Forligsmelodierne sjunger.

Løft dit Hoved; thi i dig selv
blaaner ogsaa Forligets Hvælv.
Før Øksen Alberti svinger,
til Tinge Du „Spøgelset" bringer.

Løft højt dit Hoved og sjung det ud:
Aldrig kuer dig Thingets Bud.
Provisoriets gærende Kræfter
et nyt skyder Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab,
den „midlertidige" er dit Haab,
som Hørup, mens Vælgerne skælver,
over Fadæserne hvælver.

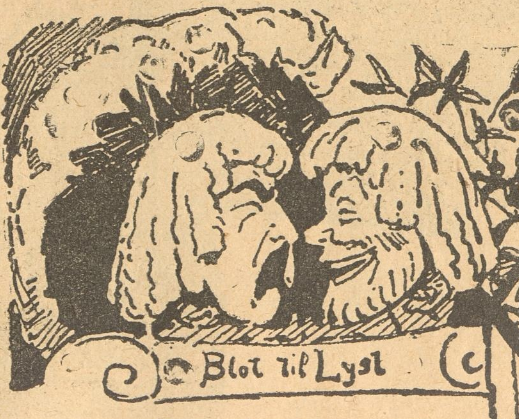

Dagmartheatret.

Paa Dagmartheatret der sikkert bliver en
Del at bestille for „Gadeskriveren".

Kasino.

„En Tur til Marienlyst" dog tæller
en ganske artig Del Rejsefæller,
som mener, det kan være rart en
Gang at se Hr. Møller „Paa Farten".

Folketheatret.

Hr. Abrahams fin Stab vil med „Journalister" øge,
men vil først et Par Gange sin „Stormende Lykke" forsøge.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

»Ah, nu har vi igen det hele for os selv, og kan more os som vi lyster . . . der hænger Nøglerne.«

Nr. 45.

Ravnen

Søndag d. 6. November 1887.

Oprigtig.

»Er Fruen hjemme?«
»Ja — gaa De bare ind.«
»Men vil De ikke først mælde mig?«
»Nej — mælder jeg Dem først, saa er hun ikke hjemme.«

Verdens Gang.

(Ugerevy.)

Mel.: Det Kalifornien er et Land.

Ja, Tiden gaar som med Stude for,
den er værre!
kun En er foran, og det er vor
Kammerherre;
hans Jubilæer jeg prise vil,
det er klart det,
men „Don Juan" hører ogsaa til
de (Mo) zarte.

Der sker saa meget, som næsten man
bli'er perpleks a'!
Ja, tænk for nylig en enkelt Mand
skilte seks a
med Livet — bare for Tidsfordriv
han nok gjor'et;
han skulde sandelig staa ved Liv-
jægerkoret.

Om Folkeskænk løber Løber rundt
som et Taphjul,
for den Slags Travsport det er saa sundt
for et Knaphul.
Hofsnedker Larsen for Løber vil
Ben nok spænde;
dog bli'er der vist nok af Præmier til
dem, der rende.

Men Umoralskheden bliver ved
paa min Ære,
selv Dødes Bentøj kan ej i Fred
længer være.
Ja, paa at Verden er snart kaput,
kan De stole!
selv Højres Arbejder(!)flok bli'er put-
tet i Kjole.

Forlorne Hofjægermesterin-
der er slemme,
naar Juvelererne ikke fin-
der dem hjemme,
saa gaar de, bandende under Vejs
hjem med Guldet,
og Hendes Naade bli'er sporenstregs
sat i Hullet.

Mens Møbellaanerne ikke mer
er pr. Kasse,
bli'er Damgaardsvoldene, som man ser,
kasse-matte.
Betonen uden det mindste Var-
sel faar Nykker;
blot ej det hele, vi færdig har,
gaar i Stykker!

Ved en Seksogtreds.

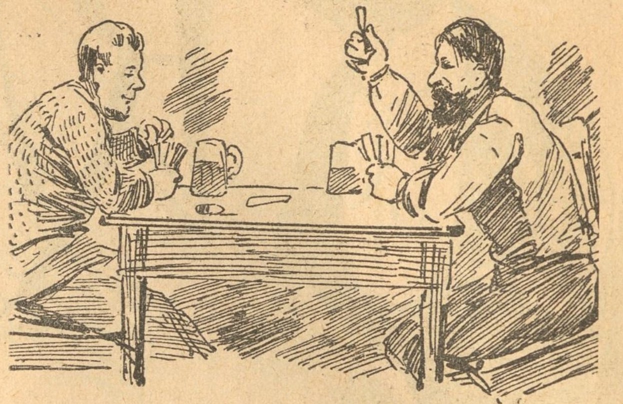

Jensen: Naa Kristoffer! bli'er det til noget? Du er saa langsom i dine Bevægelser, at man skulde tro, Du var ansat i et af Magistratens Kontorer.

Kristoffer: Ja, tøv nu en Kende! Jeg sidder her med et helt Billedgalleri af Damer og Knægte.

Jensen: Damerne skal Du holde paa.

Krist.: Det mener Strindberg ikke; han mener, man skal skille sig ved dem, naar man kan; men det er tidt svært nok at blive af med dem, naar man først har faaet dem. Jeg véd sgu snart ikke, hvordan jeg skal klare de Ærter.

Jensen: Du maa da se at klare dem bedre end Manden, der maatte bøde 200 Kroner, fordi han havde solgt franske Ærter, der var farvede i Spanskgrønt.

Krist.: Sagen er den, jeg er her i en forbandet Knibe.

Jensen: Det sagde ogsaa Aagerkarlene, da „Social-Demokraten" kom og kiggede dem i Kortene og spolerede Spillet for dem.

Krist.: Derfor maa man tænke over Sagen.

Jensen: Tænke over Sagen — Tak, Skæbne! Det er det, Magistraten al Tid siger, naar den vil begrave et Forslag. Nej, Du kan godt bande paa, Du kommer ikke ud at tumle Dig paa de offenlige Legepladser.

Krist.: Naa — saa vil jeg da spille en Trumf ud!

Jensen: Ja, véd Du hvad, Kristoffer, den Trumf er sgu lige saa daarlig som den, Maler Jensens blinde Makker i „Avisen" spillede ud.

Krist.: Ja, havde jeg bare tænkt . . .

Jensen: Tænkt! Jeg synes, Du har saa mange Tanker! Du har da ikke været i Selskab med de tankefulde Svin i Malmø? — Men nu lukker jeg, som Estrup sagde, da han sendte Rigsdagen hjem. Og saa kan Du ganske rolig aflevere dine Papirer! Saadan — et ad Gangen, et ad Gangen! Her kommer en Konge og henter sig en Dame! Hvor er Olga? — Nu har jeg nok! Denne Vej med Sølvtøjet, som Dommeren i Hof- og Stadsretten sagde til Lotterikollektør Geber, da han lod ham betale en lille Mulkt paa 80,000 Kr., fordi han ikke havde ladet sine Lotterisedler stemple.

Kjole.

(Efter „Avisen".)

Højres Arbejder(!)- og Vælgerforening forstaar ved et særlig heldigt Arrangement at gøre sine Skrab-Sammenkomster hyggelige, og selv om „Social-Demokraten" er væmmelig nok til at sætte Udraabstegn ved det andet Ord i dens Navn, saa indrømmes det dog af alle Højres Arbejdere, at man sjælden i nogen Forening finder en saa demokratisk Kammertone, som for Eksempel imellem Simonsen og Possementmager Güthler.

Men der er en Omstændighed, som nu da Wiltmarck & Riisesæsonen skal til at florere, fortjener at fremhæves.

Der er en stor Del Arbejdere i saa uheldige Garderobeforhold, at de aldrig selv ved de største Assembléer, kan assemblære sig i Kjole, hvidt Slips og Glacéhandsker.

Det er en Fejl for en Arbejder- og Vælgerforening.

At Medlemmerne ved alvorligere Ting som Valg og desslige ikke gør for meget ud af deres Paaklædning, er forklarlig nok, efter som det vilde tage sig absurd ud at se veritable Arbejdere møde med Cylinder og Knibtang, men at de unge dansende Arbejdere ikke viser Arbejder-Damerne den Opmærksomhed, at møde til de mere festlige Sommenkomster i stiv Puds — det er utilgiveligt.

Ganske vist er der maaske nogle, der ikke ejer en Kjole, men det er noget, man kan sætte sig ud over, naar man har noget at sætte ud af. Væk med Sommertøjet, det er der ingen der spørger efter nu, bort med Uhret; en Nøgle ved Uhrkjæden kan gøre samme Nytte — og køb eller lej en Kjole!

For skal Højres Arbejder(!)- og Vælgerforenings Sammenkomster være fuldt ud hvad man ønsker: En behagelig Adspredelse oven paa Dagens Arbejde!!, saa maa det være saaledes, at Arbejdernes!!! Klædedragt ikke giver Hofballernes Kavallerers noget efter, og derfor: Mød i Kjole!

Molbohistorie.

Molboerne ved Trinitatis fik en Gang Lyst til at prøve om de ikke kunde faa Penge til at yngle, saa at de kunde være ved Muffen hele Aaret igennem, og til den Ende tiggede de hos Godsejerne en hel Tønde Kronestykker, som de derpaa meget omhyggeligt kastede ud i et Gadekær, der hed „Avisen", for at de dér kunde ligge i Ro og yngle. Efter nogen Tids Forløb mente de, at nu maatte Pengene vel have formeret sig tilstrækkeligt, og de mødte derfor alle med Baad og Net for at gøre Fangst. De halede og sled i Baadet og glædede sig over, at det var saa tungt; men da de fik det trukket op paa Land opdagede de, at det kun indeholdt nogle store Sten og en lille tyk Aalekvabbe, der saa yderst impertinent ud. „Det er den Ædedolk, der har slugt alle vore Penge, se hvor fed han er!" raabte Molboerne forbitret og begyndte at raadslaa om, hvilken Straf de skulde idømme Misdæderen. Nogle vilde have ham brændt, andre hængt, og en Del foreslog at smide ham ud paa Gaden. Men saa rejste en gammel Molbo, ved Navn Matzen, sig op og foreslog, at drukne Forbryderen i forloren Arbejdervenlighed; det vidste han nemlig var en Dødsmaade, der var probat, eftersom han selv flere Gange havde været nær ved at sætte Liv og Helsen til i den og kun med Nød og næppe var sluppet uskadt derfra. Forslaget vandt Bifald, og Molboerne indskibede sig med Birger Vandsted som Styrmand paa nogle Bladartikler og jollede langt ud paa deres Arbejdervenligheds grumsede Farvand, hvor de kastede Aalekvabben ud. Denne, der atter følte sig i sit rette Element, nikkede ironisk til dem og sprællede fornøjet med Halen i Vandet; men den gamle Molbo sagde betænkelig til de andre: „Ser I, hvor haard Arbejdervenligheden er at gaa paa, siden han vrider sig saa ynkelig."

Føljeton.

I Naadens Solskin.

Som Løber en Dag sidder i sit Lærlingehjem, faar han en gammel Idé, der helt opfylder hans Hoved, hvor der er Plads nok, og idet han stikker Fingeren i et Knaphul, udbryder han mismodig: „Uf, hvor her er koldt og mørkt! Jeg vil gaa ud og bade mig i Naadens Solskin!"

Og han trak fine Fedtlæderstøvler paa, for der er meget Fedteri paa Vejen til Naadens Solskin, ofte maa man krybe og bukke sig. Og han tog en Pose under Armen.

„Nu vil jeg gaa ud og samle Folkegaver."

Og han gik ud ad den fedtede Vej, til Per og Povl, ad Hovedtrappe og Køkkentrappe:

„Jeg vilde gærne bede om lidt til mig og min . . ."

„Gaar De polsk Tiggergang? — Nej, den Panteleg leger vi ikke," sagde nogle.

Men hos andre fik han Lov at mele sin Kage.

„Lidt Fedteri skal der jo til," mente de.

„Det vil nok skæppe sig!" sagde han. „Jeg vil komme til at bade mig i Naadens Solskin; man kan sagtens komme først, naar man er eneste Løber paa Banen."

Men da han saa ser tilbage, faar han Øje paa et større, finere Selskab med en Hof-Snedker i Spidsen, som ogsaa var ude for at slikke Solskin.

„Her kommer vi!" sagde Hof-Snedkeren, og naar man har „Hof" foran sin Bestilling, kommer man al Tid meget lettere frem."

„Nu løber jeg mig vist en Stage i Livet," sagde Løber. „Naa, man sollen nix forbløffe Larsen! Naar vi kommer hen, hvor der er Guldregn, og det regner paa den ene, drypper det vel ogsaa paa den anden! Jeg vil blive ved at samle Folkegaver for en Ordens Skyld."

Peter Strik.

Fremtidsmusik.

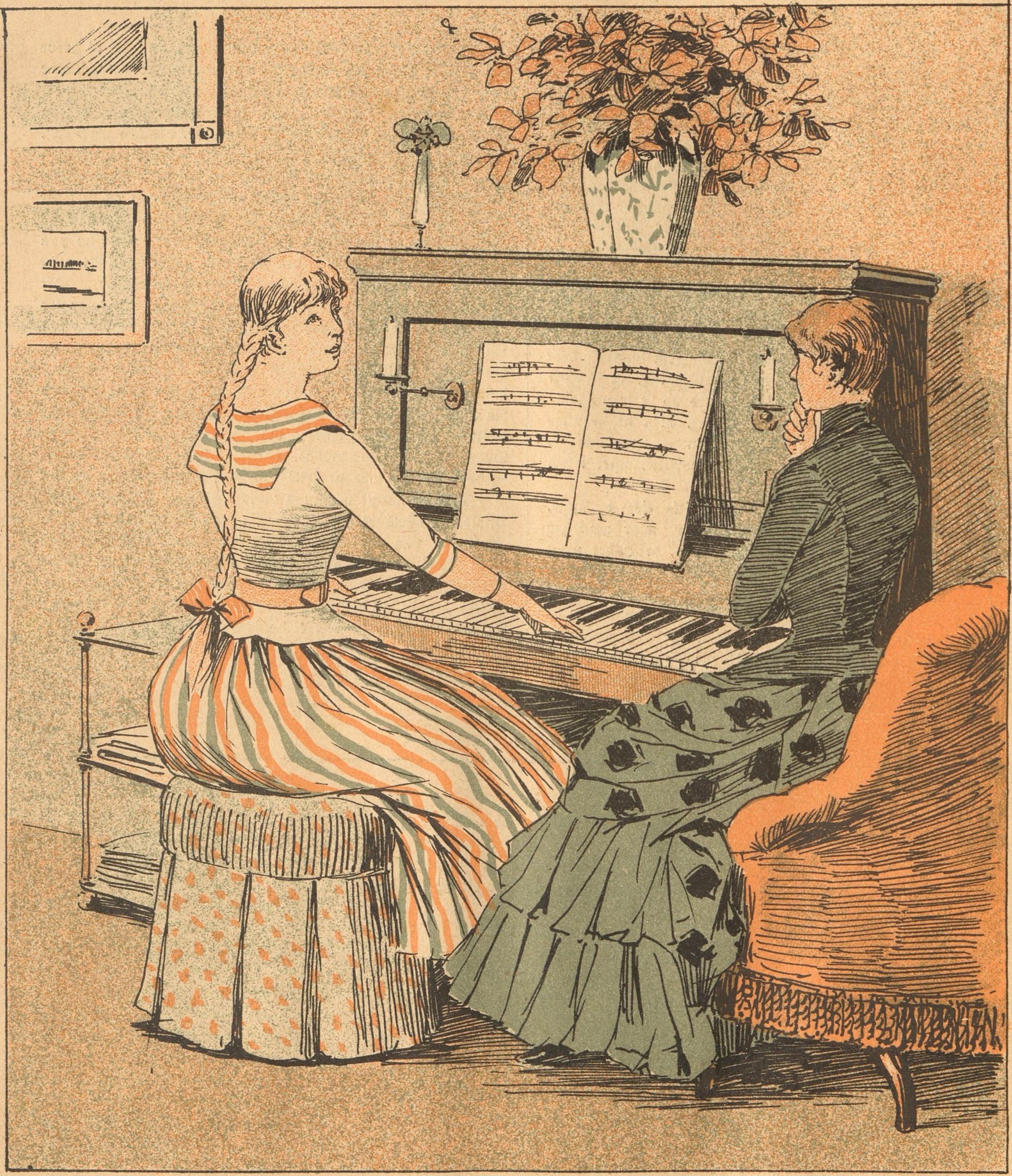

»Nu skal jeg vel snart lære noget Fremtidsmusik?«
»Du véd jo ikke hvad Fremtidsmusik er.«
»Jo, det kan jeg da nok tænke mig — det er Kærligheds- og Vuggesange.«

Hemmelig forlovet.

»Jeg kan gratulere Dig, Clara, nu er Du bleven forlovet.«
»Med hvem, Papa?«
»Ja, det er foreløbig en Forretningshemmelighed.«

Ved et Vindue i Varton.

„Ja, er det nu ikke rædsomt at tænke sig, at det, man skal leve af, gaar de hen og forfalsker med noget man kan dø af, som nu at de maler gule Ærter giftiggrønne, og vi, som har vor eneste Trøst i en lille Taar Kaffe, maa vi ikke være bange for, at de ogsaa gaar hen og maler vores Kaffebønner; derfor vil jeg saamænd ogsaa fra i Morgen selv male mine Bønner. Ved at tale om at male kommer jeg til at tænke paa Maler Jensen; lige siden han talte sort ved Grundlovsfesten i Kongens Have har han vænt holdt sin Bøtte, og af den Grund blev han ogsaa fri for at fortale sig i den korte Rigsdag vi havde, men nu har de faaet ham til at male noget op i „Avisen", og skønt det skal være noget af det gyseligste Makværk, der kan males med Pen og Blæk, og skønt hans Signatur er sat under, er Folk dog enige om, at det slet ikke er Jensens Malemaade; men paa saadant et Kontor, hvor der er saa mange, der render rundt, kan de jo let komme til at sætte en gal Mands Adresse paa et forkert Sted; det saa vi jo med Frederik Hansen, som i sin Harme og Befippelse over, at Bagermestrene ikke vilde have noget at gøre med „Værnet", gik hen og hjalp „Bagernes Fagforening" med at anbefale de Mestre, der ingen Skruebrækkere havde, og det véd da alle, ellers ikke er hans Manér; men hvad finder man ikke paa, naar man er befippet? Hvad tror De, de stakkels Agerfinder paa i deres Befippelse? Før behøvede de ingen Omveje at gaa, men kunde køre den lige Vej efter Folks Møbler, nu maa de gaa ad Krogveje for at finde Udveje. Ja, De kan være rolig for, at de Stakler ikke er rolige for deres svære Rentepenge; men hvem kan ogsaa være rolig i disse urolige Tider? Nu faar vi vel snart Valgkamp igen, og en rigtig Kamp med vore udenlandske Fjender kan vi da heller ikke se i Møde med et roligt Blik, efter som vore stolte Forter, som vi har været saa stolte af, ramler sammen førend de bliver færdige; den ene Dag gaar der en Bro i Løbet, den anden en Kassemat, og Vandet, de skalde bruge til at overrisle med, bliver borte, saa at Carl Herdahl og Rosen og de andre Lyngbyfolk har Vandmangel, hvad man dog ikke kan se paa Herdahls Avis. Nej, før man lægger sine Ben i Graven, faar man saamænd ingen Ro, og knap nok da, hvis man lægger dem paa et Sted, hvor Gamél vil bygge Kirke eller hvor Magistraten vil lægge Gas ned, som i disse Dage paa Frue Plads. Naa, det varer vel ikke saa længe, hvis man ikke bliver saa gammel som Don Juan, der forleden paa det Kongelige holdt Hundredaars-Fødselsdag; jeg havde nu rigtig nok al Tid bildt mig ind, at Don Juan var en ung Mand."

I Ferien.

O Samlingstid, knap kendt før atter svunden,
o Rigsdagsferie, saa snart forbi,
Opløsnings skønne Tid, hvoraf oprunden
er Estrups hele Lyst og Poesi.
O Herskerdrøm om Højresjæle spunden
til Næt, hvoraf de aldrig løses fri,
o Enevældens Kalk, som gæmt paa Bunden
har Højres Samlingstids-Melankoli;
Provisorismens Tid, der læger Vunden,
syv Hjærter har Du fyldt med Harmoni, —
o fæstningsrumlende, gendarmblaa Drømme,
hvem gad ej helt jert Tryllebæger tømme!

Men ak, syv Uger vil kun Freden vare,
da Estrup ene tømmer Fad og Krus
og theoretisk søger at forklare
det Maal, der maales med i Højres Hus.
Syv Uger kun Ministrene kan fare
omkring fra Klub til Klub i Sus og Dus,
da vil Forhandlingspolitikens Mare
dem atter ride midt i Glædens Rus,
da konfiskeres hver forfalsket Vare,
mens Estrup bliver mer og mer konfus.
Hver Højremand da sukke vil og tie;
thi Kløen følges af den sure Svie.

Rundt paa Tribunerne man tappert fægter, —
det gælder om at bruge Sted og Tid —,
og Jensen taler, maler og benægter,
og Grove slider paa sit sidste Vid.
Mens Frederik og hans Avis' Subjekter
studerer fort paa Grundlag af Ovid,
mod Nyssel varme Kvindeblikke smægter,
og Lars's Isse er saa englehvid,
og Resterne af Haabløshedens Slægter
til Dansesporten vier deres Flid,
mens Heraklidea Bloug øm som en Moder
Moralen vogter hos de sjældne Poder.

I Venstre Enigheden længst gik fløjten,
der raser Striden stadig grum og vild
fra den Dag Holstein med Forhandlingssprøjten
gød Vand paa Bisnepolitikens Ild.
Nu staar „Familjetvisten" just paa Højden,
og om end til Manøvrer man er snild,
har Berg sit Fortrin sikkert dog i Drøjden.
I „Figaro" nys blussed' Stridens Ild,
og rundt paa Møder støder man i Fløjten,
mens Højre ler og ingen Part er mild.
Saaledes Højre nyder, Venstre kæmper,
til ny Kampagne aabnes i December.

Stuk.

„Social-Demokraten"s Læsere vil have sét, at der i disse Dage paa Frue Plads opgraves en hel Del højfornemme Ben, der uden Tvivl en Gang har tilhørt Mænd af de første Rangklasser. Forgyldningen er imidlertid gaaet af disse, som den efter Haanden gaar af alt andet i Verden. Kun nogle møre Knokler, der dog endnu menes at være værdige til at optages i Hjort-Lorenzens Benradsgalleri, minder om den svundne Herlighed.

Det er en gammel Sandhed, at det ikke er Guld alt, hvad der glimrer Naar Glansen gaar af Sankte Gertrud, er Resten den skinbarlige Elendighed. Spørg Ryssel. Han har faaet saa meget forgyldt Stads i sin Tid, saa han har Forstand paa de Dele. Eller Mal-mig-den-Jensen. Tag Opskriften fra ham, og han vil ikke være i Stand til at sige et levende Kvæk. Opskriften og Rigsdagsmandstitlen er det Stuk, der pryder Jensens Malerpotte, og gør ham berømt som Taler. — Højres Kærlighed til Arbejderne vil jeg nu slet ikke tale om, thi det er en Rumlepotte, der har slaaet saa mange Revner, at enhver kender den ud og ind; naar man blot husker paa Korsør Arbejderanstalt og paa, hvorledes Stolpegaarden blev pudset i Vejret, naar der ventedes en Prins, og saa sammenligner disse to med Højre-Fattighusene Vallø og Vemmetofte, vil man let se, at det er Stuk det hele. Man tro blot heller ikke, at „Arbejder Værn" er et Værn for Arbejdere. Det er Stuk eller falsk Glimmer som alt andet, der findes i Højres Kramkiste. Det betyder frit oversat et Værn for Mestre. — Naar man læser Magistratens Finanslov og ser, at den er paa 8 Millioner, skal man ikke begynde at gøre sig Illusioner over den Masse Penge, der bliver til Arbejderne, for det betyder intet. Jo større en Finanslov er, desmindre faar nemlig al Tid Arbejderne. Det med de 8 Millioner betyder bare, at man ikke skal gøre sig for store Forhaabninger.

To Komitér har dannet sig i den Hensigt at forære Kongen en „Folkegave". Det med „Folkegaven" er kun Stuk, det vil sige, at „Folket" er nogle Grever og Baroner og andre af den Slags Ting. Men man skal ikke bande paa, at Hofmøbelfabrikant Larsen og Typograf Løber er saa svær forhippede paa selve „Folkegaven". Nej, men der kunde maaske falde et Kors eller en Stjærne af ved den Lejlighed, og sligt er ikke at foragte for en Mand med et tomt Knaphul. Det er derfor de to Herrer løber Væddeløb, og skønt Løber er en god Hurtig-Løber, tager Larsen ham dog nok i Opløbet.

Og der er meget andet, man kan tage Forgyldningen af. Selv Højres Fæstningsrummel lader til at være noget forgyldt Stads, eftersom det begynder at ramle sammen paa Damgaardsfortet. Og hvis man vil tro, at Døden gør os alle lige, saa har Pastor Sten vist, at det er „Digt og forbandet Løgn". Om ogsaa en rig Dagdriver har været en stor Kæltring, saa er det dog ikke dermed afgjort, at han lander i Helvedet. Men med en hæderlig fattig Kone er det en anden Sag. Hvis hun ikke har hyldet Stens Principer, er der ingen anden Udvej. — Naar Frederik Hansen roser sig af, at „Avisen" har stor Udbredelse, saa er det bare Øjenforblændelse. Det betyder, at en Fabrikant alene holder 20 Eksemplarer. Eller naar Grove er vittig, kan man være temmelig sikker paa, at det er en Vittighed, han har laant hos Scavenius. Og saaledes hele Rækken igennem: Stuk det hele.

Til Maler Jensen.

Fra en taknemlig Samtid.

Tak for din Daad!
Du vidste Udvej og Du vidste Raad:
Da mod Adressen med Pennen Du fægted'
hjalp Dig den Snilhed, hvormed Du nægted'
Alt, hvad der skade kunde dit Ry;
Fremad! Jensen, fremad paany!

Mangen en Ven
mistede Du hvor Adressen kom hen,
Vælgerne svigted din Fane saa glade,
over de gik til den store Brigade,
raabte paa Hørdums Navn imod Sky:
Vi vil, vil ha'e ham paany:

Pludsl'ig i Leg'n
mærkede Du der var noget i Vejen,
ikke dog sligt Kristianshavneren skrækked,
Blækket Du spilte og Pennen Du brækked,
fremad det gik indtil Folk sagde: Fy
der er, der er Jensen paany.

Tapper og kæk
nævnes Du skal her som Vælgernes Skræk,
Matzen begejstret din Hæder skal sjunge,
og om din rappe og smidige Tunge
Rygtet skal melde fra By og til By:
Fremad! Jensen! fremad paany.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Avisskriveren.

(Frit efter („Gadeskriveren".)

Marquis de Pontcornet............Hr. Jensen. | Francois Bernier, Skriver.........Hr. Hansen.

»Jo, De er mig en rar Fyr! Jeg giver Dem Manuskriptet for at rette lidt i det, og saa lader De mig skrive det modsatte af, hvad jeg gør! Jeg er umulig i Politik — jeg er komplet umulig!«

Nr. 46.

RAVNEN

Søndag d. 13. November 1887.

Sikkert Kendetegn

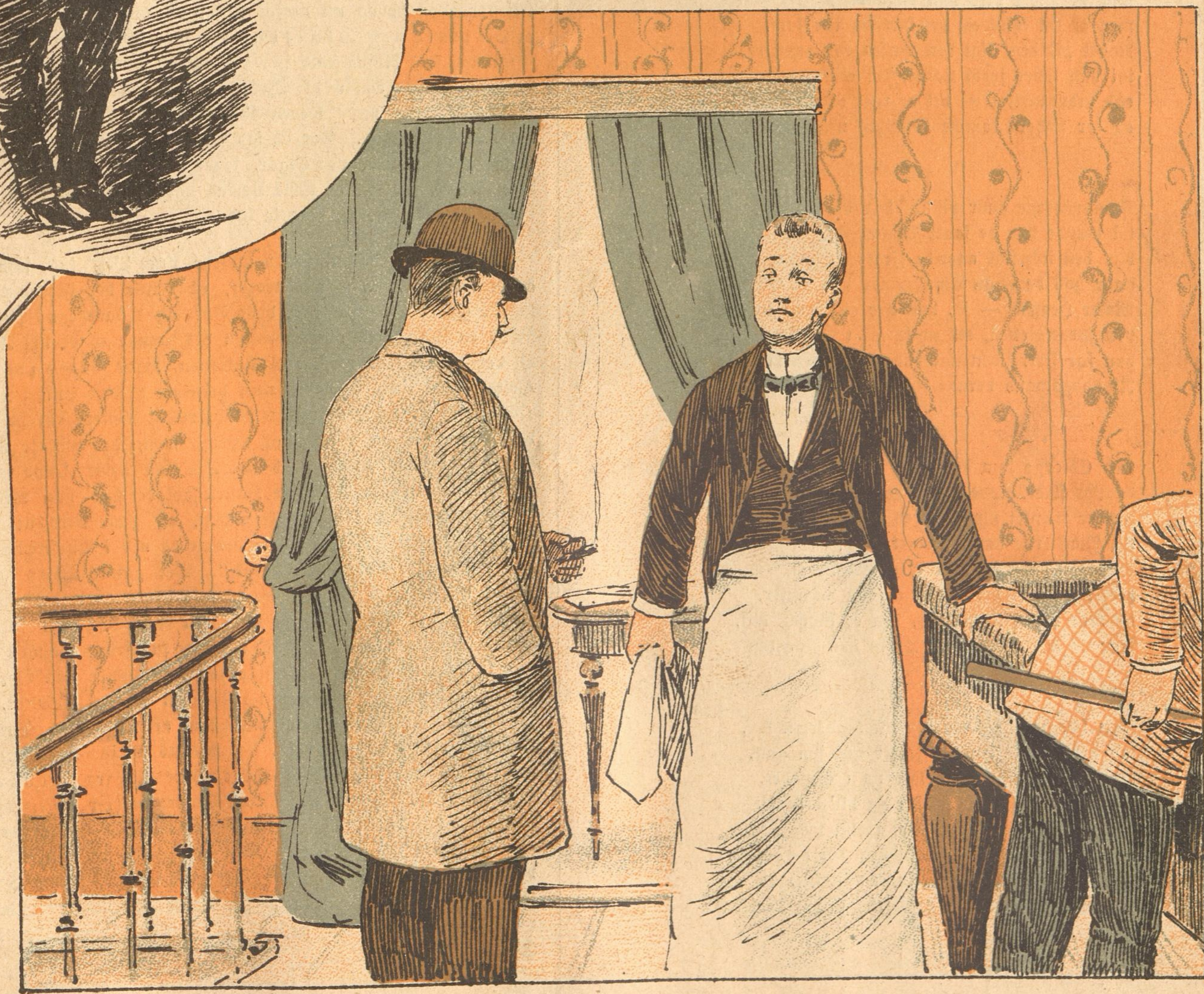

»Opvarter! Har Petersen været her?«
»Petersen — Petersen? — Jo, det var vist den Herre, der lige nu betalte og gik.
»Betalte han — saa har det ikke været ham.«

Fra sidste Uge.

Mel.: Der er Glæde mellem alle brave Røde.

Gudbevares dog hvor Verden er afsky'lig,
den er fuld af al Slags Lumskeri, ak ja!
det saa vi Beviser paa for ganske nylig
med de grønne Ærter, da de smitted a';
nu til Dags man meget hurtig er leveret,
for selv dem, der kan kurere, bli'er mulkteret,
de maa op, forhøres, spørges ud af Dommerne
og for tyve Kroner lændses de i Lommerne.

Da en Kvie nylig havde absenteret
sig, blev Andersen sendt ud paa vilden Jagt;
som Kofanger blev han engageret,
men at det lykkedes, det har jeg ikke sagt.
Noget „Orden"-ligt kan Larsen kun præstere,
thi han løber forbi Løber, det er mere
end vidunderligt — det er rent uforklarligt
og for Løbers tomme Knaphul uforsvarligt.

Ama'erboerne gaar vistnok bag ad Dansen,
thi derude har de faaet Svinepest;
blot den ikke skal angribe Fredrik Hansen,
naar hos de smaa Ama'erpiger han er Gæst.
Maler Jensen, — ja, han tier og (sam) tygger
paa Benægtelsen, der nylig gik i Stykker;
han for Fremtiden skal døbes som den tiende
Rigsdagsmand derude fra vort kære Niende.

Fra Chicago kom de danske Militære
dygtigt flade, flove — til Hr. Bahnson hjem;
den er krænket uhørt, deres Krigerære,
thi Yankeerne har ignoreret dem;
Møbellaanerne de lider ej af Munter-
hed, thi Faget det er ved at gaa herunter,
og med deres Kreditorer, den er broget, den,
faar de heller ikke mere Hjælp hos Fogeden.

Men lad hele Verden gaa i Skuddermudder,
lad dem bygge Kirker, Forter nok saa galt,
lad hvert Lovforslag opløse sig i Sludder,
det danske Folkefærd det er og bli'er loyalt.
Det er noget, De maaske ej rigtig tror paa,
men se Faktum er, at Sandhed det beroer paa;
kongevenlige, det er vi, Undersaatterne,
det forsikred nylig en af Reedtz (Per) Totterne.

Aftenvisiter.

Vi plejer i Reglen hver Aften i Tusmørket at gaa lidt ud, dels for at lufte os, og dels for at spørge nyt og se, hvorledes vore gode Venner blandt Højremændene har det.

Forleden Aften var vi ude paa en af vore sædvanlige Maaneskinsture. Vi lagde først Vejen om ad Trinitatis og tittede ind ad „Avisens" Vinduer. Derinde sad vor lille Ven Frederik og rørte rundt i en stor Gryde, hvori han kogte Arbejdervenligheds-Ragout. Knauer laa paa Knæ foran Gryden og pustede til Ilden. — Det endte imidlertid med, at Ragout'en blev sveden, og hele Anretningen, der skulde have været serveret i „Avisen" næste Dag, blev noget mislykket Stads. Vi kunde ikke udholde det sørgelige Syn at se den Fortvivlelse, der tegnede sig paa den lille Redaktørs hvide Elfensbenspande og gik derfor ud ad Østervoldgade. Da faar vi Øje paa Lars Dinesen, der med løftet Hoved og et Smil om sine Rosenlæber iler fremad og forsvinder i Methodistkirken. Vi tænker et Øjeblik med Rædsel paa, at Lars muligvis kunde være bleven Methodist, for Methode maatte der da være i dette. For at faa Vished gik vi hen til Indgangsdøren, slukkede vor Cigar, lagde Ansigtet i meget ærværdige Folder, for ikke at blive ligesaa uglejet som „Aftenbladet" blandt de Liberale, og traadte ind.

Et jublende Hallelujaraab naaede vort Øre, just som vi aabnede Døren, og vi som troede, at denne begejstrede Modtagelse gjaldt os, gjorde et dybt Buk og belavede os paa at holde en Tale, men overdøvedes i det samme af et nyt Raab. Vi begyndte nu at forstaa Situationen, lagde Baand paa vor Veltalenhed, men gav dog vort beklemte Hjærte Luft i nogle Ravneskrig og spejdede imens ivrigt rundt mellem alle de skaldede Isser for om muligt at opdage den, der tilhørte Lars. Endelig lykkedes det os at faa Øje paa ham. Oppe foran Platformen med de sortøjede Hallelujapiger stod han med et forklaret Smil over sit ganske Aasyn, og glad over at vide ham i saa godt Selskab gik vi derfra og ned i Pilestræde for at se til gamle Tante „Berlingske". Det gamle Skind græd af Glæde, da hun saa os, og dækkede straks op med Nyheds-Vandbakkelser fra Hoffet og Birger Vandsteds sociale Kornbrændevin, der dog ikke var helt fuselfrit. Dernæst begyndte hun at fortælle om sine seneste Studier paa Socialismens Omraade. Hun var nu kommen til det Resultat, at „i England antages Socialismen kun af nogle faa Poeter, Idioter og andre Individer", og medens vi sad og grundede paa, om denne Meddelelse skulde skrive sig fra Severin Larsen, der jo nu var bleven Smørgrosserer i Newcastle, fortsatte Tante med, at „Socialisternes Theori er ofte baade god og smuk." — Vi blev højst uhyggelig til Mode ved dette Indblik i Tantes aandelige Tilstand og gik hjem med det faste Forsæt, snarest mulig at faa Tante „Berlingske" anbragt i en mild Stiftelse for gamle paa Sjæl og Legeme svækkede Damer.

Nyt Gevær, Hr. Bahnson!

Længe vort Forsvars-
Led var af Lave.
Paa Tabouretten
Bahnson da kom,
og han befæsted'
og han rumsted',
og han fik byttet
Geværerne om.

Fæstningen atter
vil ramle sammen,
før den staar færdig,
forældet den er.
Og snart hveranden
Maaned det lyder:
„Hr. Jesper Bahnson!
Et bedre Gevær!"

De oprørske Konstabler.

Mel.: Nu vil jeg indvie Jer i.

Jeg synger om danske Konstabler
af første Batteri,
der gik med Hue og Sabler
i Søndags en Tur i det Fri.

Kaptajnen var hidsig i Blodet,
men ellers from som en Præst;
nu havde han sat sig i Ho'edet,
at de skulde ha'e lidt Arrest.

Han kigged paa Sabel og Taske
og slog paa det gamle Tøj,
det støvede ligesom Aske,
og arrig sagde han: Føj!

Og mens de Menige studse,
han tog gevaltig paa Vej:
„Nu bliver I hjemme og pudse —
gaar ikke ud paa Galej!"

Men dermed var ej fornøjet
Soldaterne, tro Du mig;
de stak i Huen og Tøjet
og absenterede sig.

Og Stumper af Batteriet
blev spredt i Knejper og Hjem,
en Kæfer blev set i Glaciet,
men det var nok ingens af dem.

Og Chefen det observerte,
det gav en stor Konfussion;
med Løjtnanten han disputerte,
om det var en Rebellion.

Men se Klokken 10 da vendte
Oprørerne atter hjem;
Kaptajnen bandte og skændte
og var saa urimelig slem.

Thi Pudseparade hver Aften,
om Dagen Stroptur i Rad.
Hvis aldrig at Du har haft en
slig Tur — kan Du vist være glad.

Føljeton.

Naar Blækket blegner.

Det begav sig i vore Dage, at Folk, som havde Værdipapirer fra Halvtredserne og nyere Tid liggende i deres Skuffe, kom og saa til dem og fandt, at Blækket var blegnet eller helt forsvundet Det var farligt! Paa den Maade kunde Værdipapirer ligge og blive værdiløse, paa den Maade kunde Tusender af Kroner forsvinde uden Spor af Tyveknægt og uden at Ejeren fik saa meget for dem som et Kys af en Dame, der kysser til Fordel for Fædrelandets Forsvar — det var uforvarligt!

Men det var ikke det værste!

Medens det Papir, vi trykkede paa for 400 Aar siden, da Bogtrykkerkunsten blev opfunden, holder endnu, har det Papir, vi nu trykker vore Bøger og Blade paa, et slemt Hang til at forfalde, til at smuldre hen, til at blive til Støv, og det er værre!

En Kommission med Gehejmearkivar A. D. Jørgensen i Spidsen har netop i disse Dage undersøgt det Papir, Rigsdagstidenden bliver trykt paa, og fundet, at selv om Papiret kan udholde Nutidens Tryk, kan det ikke udholde Fremtidens Tand. Ganske vist vil Politiet nu tage Papirleverandøren under Behandling, men hvad kan det nytte? Det Papir, hvorpaa Maler Jensens Foredrag om Søndagsarbejde er trykt, Lars Dinesens erotiske Sværmerier, Jagds komiske Numre, Lotterikollektør Andersens spillende Veltalenhed, det vil smuldre hen, blive til Støv, og om et halv Hundrede Aar vil ikke En vide, hvor klog Jensen, hvor sværmerisk Dinesen, hvor komisk Jagd og Lotterikollektøren har været. Og da næsten alle vore Blade bliver trykt paa lige saa mørt Papir som Rigsdagstidenden, saa vil de ogsaa gaa Støvets Vej, saa vil selv det endeløse Papir faa Ende, og da „Avisen" ogsaa vil forsvinde, saa vil ogsaa om et halv Hundrede Aar hvert Spor af Frederik Hansens Arbejdervenlighed, af Opffers Annonceskribenttalent, af Peter Københavner Kakkadue Poul Marcussens Kritiker og Viser, af Madam T.'s musikalske Domme være forsvundet.

Men i gamle Dage lavede vi Papir af Klude og Pjalter, og var der Mangel paa Pjalter den Gang, saa var de gamle Møer ikke bange for at ofre deres Særk til Papirmøllen i Oplysningens Tjeneste. Nu har vi Pjalter nok af alle Slags, men nu laver vi vort Papir af Træmasse, og det gaar saa nemt, at et stort Træ, der Mandag Morgen Kl. 6 staar grønt i Skoven, kan blive fældet, savet i Stykker, malet i Papirmøllen, præpareret til Papir, trykt og udgaa som Aviser Tirsdag Morgen Kl. 6.

Peter Strik.

Fra Provinsscenen.

»Rekvisitkonen har sendt os her hen; hun sagde, De skulde bruge to Banditer.«

Ogsaa en Fornærmelse.

»I Dag har Deres Moder sagt noget til mig, og hvis hun ikke tager det tilbage, maa jeg flytte.«

»Min Gud, hvad har hun da sagt?«

»Hun har sagt mig op.«

Man skal spare.

Næppe havde vi set, at der var udkommen en Bog med ovennævnte Titel, før vor Omsorg og Omhu for vor politiske Husholdnings Tarv lod os indse, at her var et Felt at arbejde paa, der vilde give store Resultater. Vi satte os sporenstregs til at udarbejde en Sparebog, og det er første Kapitel af denne, som vi i Dag forelægger vore Læsere.

Man skal spare i alle Livets Forhold og Retninger; thi Sparsommelighed er en Rod til al Velstand.

Man skal spare paa sin Veltalenhed, naar man hedder Mal-mig-den-Jensen og er Rigsdagsmand i 9de Kreds; men

Man skal ikke spare paa Ordet „usandt", naar man kommer i et Dilemma, ud af hvilken man ikke paa anden Maade kan redde sig.

Man skal spare paa sin Kjole, naar man i Højres Arbejder- (!) og Vælgerforening vil gælde for en veritabel Arbejder! — Disse er nemlig, som bekendt, sjældent belemrede med den Slags Luksusgenstande, — men

Man skal ikke spare paa sine Dansesko, naar man i samme Forening møder til de smaa hyggelige Sammenkomster i Witmacks og Riises Lokale. Det vilde Ploug ikke synes rigtig om.

Man skal spare paa ægte og kun servere med forloren Arbejdervenlighed, naar man er Redaktør af „Avisen", men

Man skal ikke spare paa udsøgte Skjældsord og Raaheder overfor politiske Modstandere i Almindelighed og Socialdemokrater i Særdeleshed, naar man er Medarbejder ved samme Blad.

Man skal spare paa Sølvtøjet, naar det gælder om at gøre noget for Arbejderne eller give dem en højere Løn, men

Man skal ikke spare paa det, naar det gælder Kaffeskeer til Rysfel eller Forter og Fæstningsværker til Krigsminister Bahnson.

Man skal spare paa sit Humør, naar man hedder Grove og kun ejer en tom Abonnentprotokol; thi man vil maaske senere endnu haardere kunne faa Brug for det, men

Man skal ikke spare paa det, naar man er privilegeret Spasemager og Klown ved Højres Sammenkomster og Fester, eller naar det drejer sig om at bevise, at „her er Humøret og Kraften".

Man skal spare paa sin Dyd, naar man vil i Frøken Grundtvigs Kridthus som „rent Mandfolk", men

Man skal ikke spare paa den, eller behøver det i al Fald ikke, fordi man er Kultusminister.

Man skal spare paa sit Vid, naar man er Kakadue ved „Avisen"; der kommer nemlig atter en Dag, hvor man vil sige: „Paa'en igen, Per Københavner", — men

Man skal ikke spare paa Kys, naar man som Blomsterpige ved Højres Forsvarsfester kan tjene 25 Øre paa hvert til Hjælp til Fædrelandets Forsvar.

Man skal spare paa Straffe over for Gendarmer, selv om de skamslaar fredelige Folk eller forsøger sig i at løbe Storm om Natten mod Tjenestepigernes Værelser, men

Man skal ikke spare paa Stroppe- og Løbeture, naar man er Officer og har Raadighed over nogle Rekruter, der skal uddannes til Fædrelandsforsvarere.

Man skal spare paa Pengene til Fattighuse og Arbejdsanstalter; for kan Lemmerne ikke leve af Kosten der, saa kan de lade være, — men

Man skal ikke spare paa Tusinder om Aaret, naar det drejer sig om at dægge og pleje de gamle Millionærdamer paa Vallø og Vemmetofte.

Gamle Vaner.

Store Dyder er saa mange
hos et Folk af Højres Rang,
at umuligt man kan sjunge
om dem alle paa en Gang.
Nej, kun én ad Gangen man
frem for Lyset holde kan.
Her hos Højres Dyds-Galaner
prises skal de gamle Vaner.

Nys i Næstved det oplyste
Højrevælgerfolk holdt Sjov;
thi af dette Højre Forraad
al Tid har til Husbehov.
Højres Takt er yderst fin,
thi Spektakler, Fjas og Grin
blevet er hos dets Kumpaner
en af disses gamle Vaner.

Bahnson grundig i Chicago
har en ny Fiasko gjort;
men Lektionen, han har faaet,
dog vist ej vil hjælpe stort;
thi der svinder intet Aar,
uden han i Vandet gaar,
hvor man mindst det skulde ane, —
han det gør af gammel Vane.

Storehedding e paa ny blev
gæstet af Scavenius.
I sin Lommebog han denne
Gang notere vil et Plus
for det Nederlag han led
sidst, da Ingemann var vred. —
Nederlaget, Sejrens Bane
gaar hertil af gammel Vane.

En Reedtz-Thott nys paa et Møde
har sin store Lærdom vist,
Danskes Kongevenlighed han
har i høje Toner prist,
talt om Ting paa maa og faa,
som han ej forstod sig paa;
men de Folk med høje Ahner
har nu deres gamle Vaner.

Aagerkarlene.

Et københavnsk Æventyr.

Spredt rnndt omkring i København boede Aagerkarlene mellem de virkelige Mennesker; de lignede selv Mennesker — udvendig; men de havde ingen menneskelige Følelser, i Stedet for Fingre havde de Kløer, og Hjærte manglede de helt, derfor var de saadan en Mellemting mellem Mennesker og Dyr — de var Uhyrer.

Som Dragedukker forstod de at samle Rigdom til deres Hus, og det var med denne Rigdom de fik Mennesker til at gaa i Fælden. Menneskene kom til dem ligesom Fluerne til Edderkopperne, og naar de først havde sat det ene Ben indenfor til Aagerkarlen, saa hængte de fast, og den, han først havde faaet i sine Garn, slap han ikke, før han havde udplyndret ham til Skjorten. Somme Tider pinte han sine Ofre længe, han tog først alle de Penge de kunde skaffe, og naar de ikke kunde skaffe flere, tog han deres Ejendele.

Mange harmfulde Folk tjattede efter Blodsugerne, men det battede ikke.

Saa en Morgen tog Social-Demokraten sin Stok, sin gode, tykke Stok, og slog løs paa dem. De hylede og krøb logrende for hans Fod, de skar Tænder og viste Kløer. Men da de havde fundet sig noget efter deres Kløs, listede de sig ad Omveje til deres Ofre.

De gik først igennem hos Fogden; men Fogden var en fin Mand, og for at blive fri for deres Renderi og Maskepi fordrede han, at de skulde sætte nogle af deres Penge i Pant paa, at der ikke var Ræ

vestreger med i Spillet, og da det netop var det, der al Tid var, maatte de søge en anden Gennemgang. De gjorde et Forsøg hos Gældskommissionen, men der blev de øjeblikkelig kastet paa Hovedet ned ad Trapperne.

Nu ligger de med Hovedet i Blød, deres Kløer er klippet, men hvis de skulde finde paa nye Udveje til at faa deres Guldtørst slukket og deres Plyndrelyst mættet, saa kommer Social-Demokraten igen med sin Stok, sin gode, tykke Stok.

Hvor trasker vi hen.

Novemberblæsten har tyndet ud
i Skovens Buske og Blade;
i Ælte og Søle, Regn og Slud
man vader paa Torv og Gade
Træerne skeletterede staa
og strækker Arm imod Himlens Graa,
mens Mennesket tænker og tænker igen:
Hvor trasker vi hen?

Saa lunt ved Trinitatis beroer
Professorens kæreste Pore,
han kæmper for hvad han for Alvor tror,
mens Poul forfatter en Ode.
Matzen kækt giver Trittet an,
og Flokken følger saa godt den kan,
det nytter ikke at spørge: Men
hvor trasker vi hen?

Da Folkethinget blev hjemsendt, faldt
det mange lidt tungt for Brystet;
selv Store-Heddinger skreg Gevalt,
men blev af Scavenius trøstet:
„Færdige er vi langtfra — nej,
og bli'er det saamænd heller ej!"
er Svaret, naar der bliver spurgt: „min Ven,
hvor trasker vi hen?"

Men Provisorier her og der
og Forter paa alle Kanter,
Gendarmer mod Folket i Gevær,
mod Pigerne deres Sergenter
er hele Udbyttet, vi har faaet,
mens Estrup her har ved Roret staaet,
saa maa vi nok spørge og spørge igen:
Hvor trasker vi hen?

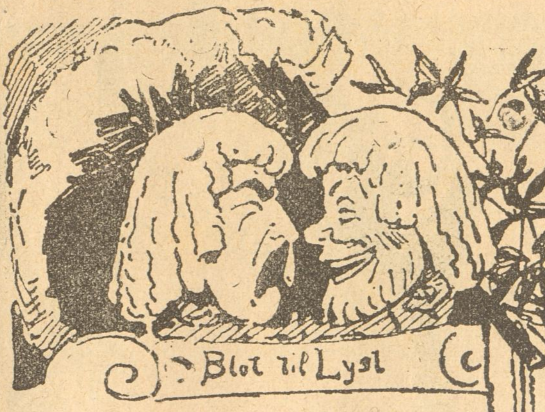

Folketheatret.

„De Herrer af Pressen" slap med Skrækken
for Kollegerne hinsides Lamperækken.

Dagmartheatret.

Naar „Gadeskriveren" Boden lukker,
for Gadesangersken vi sukker.

Kasino.

Hr. Pio og Neumann gi'er Lars Dinesens Rolle:
de begge en Tale for „Kvinden" holde

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En ikke ganske ny Slags Sport.

Godsejer Estrup havde en Del Kvæg paa Græs, der iblandt en Tyr, som løb om og førte et tøjlesløst Liv. Enkelte var grebne af Beundring for den. Der er gjort flere Forsøg paa at faa fat paa den for at aflive den, men forgæves. Det sidste Forsøg, der var støttet af en mandstærk Trop, lykkedes heller ikke. Et nyt Forsøg vil blive prøvet den 5te December. Kampen kan sikkert gøre Regning paa at blive overværet af en talrig Tilskuerkreds.

(Frit efter „Soc.-Dem." 5. Novbr.)

Nr. 47.

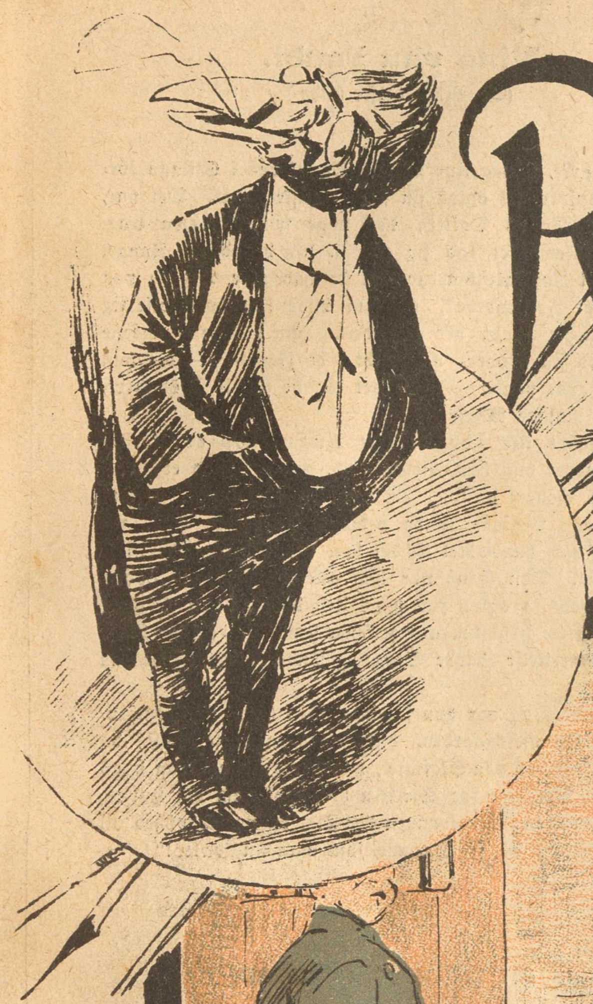

RAVNEN

Søndag d. 20. November 1887.

August Spies og hans Hustru i Fængslet.

Anarkisterne i Chikago.

Det var under Kampen for Normal-Arbejdsdagens Indførelse. Nogle Arbejdere var brudt ud af Rækkerne og arbejdede nu som Skruebrækkere paa en stor Fabrik. Arbejderne kom mandstærke for at hente dem tilbage — de var mødt i tusindvis. Der gik nogle Ruder i Løbet. Saa kom Politiet til og stød paa Mængden. Der blev dræbt en Del Om Natten red en Mand gennem Byen og opslog Plakater, der opfordrede de Undertrykte til at rejse sig mod Kapitalisterne og hævne deres myrdede Brødre.

Saa Aftenen efter — det var den bekendte 4de Maj 1886 — afholdt de Strejkende et Møde paa Høtorvet for at tale om Situationen. Der var ca. 15,000 Arbejdere. Der faldt nogle skarpe Ord, og just da Anarkisten Fielden holdt en Tale, hvori han erklærede, at det var mere rosværdigt at dø som en Helt end dø af Sult, stormede 200 bevæbnede Politisoldater frem for at splitte Mængden. I det samme blev der fra Taget paa et nærliggende Hus kastet en Dynamitbombe ned mellem Politisoldaterne; en blev dræbt, 46 saarede, senere døde seks til. Der opstod en forbitret Kamp mellem Arbejderne og Politiet — der var mange saarede paa hver Side.

I de nærmeste Dage blev en Mængde Arbejdere fængslede, en Mængde Forhør afholdt, men hvem der havde kastet den skæbnesvangre Bombe blev aldrig oplyst. Nogle skulde undgælde for det. Saa dømte de de syv fremtrædende Anarkister til Døden. For Mord kunde det ikke være — ingen af dem havde gjort det. Saa blev de da dømt til Døden, fordi de var Anarkister. Amerikas Kapitalister frygtede dem.

Rundt omkring fra Amerika og fra de større Lande i Evropa indløb der Protester og Bønskrifter i tusindvis til Guvernøren, fra Arbejdermasser, som ikke var Anarkisternes Meningsfæller, fra deres politiske Modstandere, fra fremragende Politikere; man ventede til det sidste, at Dødsstraffen skulde blive forandret; men kun to af dem bad selv om „Naade" og blev „benaadede" med livsvarigt Fængsel, en sprængte Hovedet paa sig selv med en lille Dynamitgranat. Hans Fangevogtere saa han tog den i Munden og tændte den ved et Lys; men de troede, det var en Cigar han tændte. Hans Død var mest pinefuld — den indtraadte først syv Timer efter, at han havde sprængt Hovedet.

Den 11te November oprandt. Fængslet var omgivet af en stor Militærstyrke, og 2000 Soldater opfyldte Fængselsgaarden. Mens Skafottet blev rejst tog de Dødsdømte Afsked med deres Hustruer og Paarørende, og Tømmermændenes Hammerslag og de Efterladtes Smærtesudbrud og Klager blandede sig fælsomt sammen.

De fire, der ikke vilde bede om Naade, besteg uforfærdede Skafottet, lænkede og i hvide Kapper, og tilraabte før de døde Folkemængden en Opmuntring.

Da Livet var udslukket, blev Ligene lagt i Kister og udleverede til Slægtningene.

„Hidtil er Roligheden ikke forstyrret", blev der efter Henrettelsen telegraferet ud i Verden. Hidtil! Ja — for selv de, der som rasende raabte: „Hæng dem! hæng dem!" véd vist godt, at den Brand, Kapitalisterne har kastet ud, kun ligger og ulmer til den en Gang bryder ud i Flamme!

Nina van Zandt.

(Se Billedet 1ste Side.)

Det mørke, uhyggelige Drama Øvrigheden i Chikago forleden lod opføre, fik ogsaa sin store erotiske Scene. Det var, da den rige Mands Datter, den unge smukke Nina van Zandt, i Fængslet lod sig vie til den dødsdømte Fange. Hun havde i Kapitalistbladene læst de hadefulde Angreb paa disse „farlige Forbrydere", og hun vilde selv overbevise sig om, hvor meget sandt der var deri. Hun besøgte Fangerne sammen med sin Moder, og fandt i de Fangne — som hun vel ogsaa havde ventet — i Stedet for de skumle Misdædere, intelligente, modige Mænd.

Hun havde ikke tidligere seet August Spies, først i Fængslet gjorde hun hans Bekendtskab, og der opstod et inderligt Venskab mellem de to. Da det blev sagt hende, at hun ikke som hans Veninde kunde vedblive at besøge ham, saa mente hun, hun havde Ret til det som hans Hustru, og giftede sig med ham. Den Gang var han allerede dømt til Døden, men hun troede jo ogsaa paa hans Uskyldighed, hun haabede vel ogsaa, at de tilsidst maatte frikende ham. I de sidste Dage før hans Henrettelse havde Sorg og Angst kastet hende paa Sygelejet.

Den sidste Dag var hun sammen med ham, hun omfavnede ham i Fængselsgaarden, hun saa ham sidste Gang, da han modig skred op paa Skafottet, hun hørte sidste Gang hans Stemme, da han, lige før Strikken blev lagt ham om Halsen, tilraabte Mængden: „Velkommen den Tid, da vor Tavshed vil være mægtigere end vor Stemme, som man nu kvæler!"

Den politiske Scene.

„Ravnen"s politiske Theaterkritiker har set sig lidt om paa de forskellige Scener og leverer her en Anmeldelse af de vigtigste Nyheder.

Nyhederne er ikke alle saa ganske ny. Paa Højres Scene har man i lang Tid for tyndt besat Hus spillet et Rabalderstykke „Københavns Befæstning" afvekslende med „Opløste Forhold" og „En revnet Grundlov". Hr. Bahnson, der spiller Hovedrollen i „Københavns Befæstning", kan ikke magte denne. Da han imidlertid gaar paa selv den allerværste Chikagorejse, er der alligevel noget vist storslaaet ved hans Spil. I „Opløste Forhold" gives et Billede af, hvorledes det skal have set ud i Danmark omkring ved Aaret 1887, og det var Synd at sige, at det er synderlig appetitligt. „En revnet Grundlov" er en Tragedie, hvori nogle Paragrafer i en Grundlov kommer ynkelig af Dage. Stykkets syv Roller er alle i gode Hænder.

Paa de mindre Scener er Repertoiret heller ikke meget afvekslende. I Cirkus „Avisen" rider Klownen Frederik hver Dag med stor Færdighed sin skindmagre Kæphest „Arbejdervenlighed". Mærkelig nok har han ikke endnu faaet redet Livet af den gamle Krikke. — I „Dagbladet"s Variété giver Direktøren selv med hele Personalet hver Dag Forestilling i den

højere Sultekunst. Som Regel udføres Rollerne meget respektabelt; dog har Direktøren under Tiden nogle Grove Manerer. — I Etablissement „National"(tidende) forevisеr Hr. Hjort-Lorenzen sin med udmærket benologisk Indsigt ordnede Samling af ormædte Brinse og andre Ben. — Paa „Berling"-Theatret vanker der Smæk for Skillingen. Her er Repertoiret mere afvekslende, dog spilles mest sociale Nyheder, hvori Hovedrollen udføres af Hr. Z(ti), der som oftest skiller sig temmelig daarlig fra dem. — Paa „Dagens nyheters theatarn" har Direktørens originale Asa-Genius givet sig et nyt Udslag i Opførelsen af „Han gaar paa Kommers", natligt Drama udi tre Akter, hvoraf den tredje endnu ikke er færdig.

Paa Venstres Scene trækker „Familietvist" stadig jævnt godt Hus. Stykkets Personliste rummer kun Lusepetre og Rumlepotter og Karaktertegningen er temmelig overfladisk. — Theater „Politiken" har Æren af at have frembragt den sidste Nyhed „En ekstra kongeligsindet Militarist", et rystende Drama, hvor Folk faar Feber og raaber paa ny Geværer, og som kan fortsættes i lige saa mange Akter, man gider.

Desuden har en Del dramatiske Selskaber givet offentlige Forestillinger i den senere Tid. Det bedste af disse er Joh. Petersens Selskab, der tæller flere gejstlige Kræfter saasom Møller og Schepelern. Disse to gør især Lykke ved deres Lusepetren, medens Hr. Petersen selv er bedst anlagt for det rumlepotagtige. For Tiden opføres „Borgerlige Vielser".

Fra Udstillingspladsen.

Der arbejdes stadig med fuld Kraft paa Udstillingspladsen, og ny Bygninger opføres hver Dag. Saaledes vil der efter Initiativ af „Nationaltidende"s Redaktør, Hr. Hjorth-Lorenzen, blive opført et Benhus, hvor Udlændinge vilde kunne studere Udviklingen af Gangen i Støvlerne og Bentøjet fra Gorm den Gamles til „Ligkistens" Dage. Ligeledes vil der blive opført en Fiskeribygning, hvor forskellige sjældne Fisk vil blive udstillede. Komiteen har allerede modtaget Anmældelse om en større Samling Hornfisk fra Firmaet Sielle & Komp. En Kæmpe-Torsk, der desværre er død af Mangel paa Luft og Geveir, vil blive udstillet i balsameret Tilstand i et særligt indrettet Akvarium.

* * *

Det vil sikkerlig glæde alle Venner af danst Haandværk og Hjemmeindustri, at blive Vidne til de Fremskridt, der paa disse Omraader er gjort siden sidste Udstilling. Afdelingen vil komme til at indeholde meget interessante Ting. Højres Arbejder- (!) og Vælgerforening møder saaledes med en Samling Arbejder, bestaaende af: tyndslidte Dansesko og forbudte Spidskjoler, afrevne Garneringer, knuste Ligtorne og mange andre ligesaa sindrige som smukke Genstande. Rysel udstiller en Samling Sølvgenstande, som Lommeuhre, Kaffekeer med Lotteristempel, Flødekander og Sukkerskaale osv.

* * *

Professor Matzen har konstrueret en særegen Stegevender til Brug i provisoriske Husholdninger. Ideen til det ligesaa praktiske som kønne Apparat er fremkommen ved fortsatte Studier over det bekendte: Nu vender vi, Madam Svendsen. „Talerens Triumf" er Navnet paa et nyt Slags Mund-Læder, der er opfundet af Maler Jensen fra Kristianshavn. Det blev (jægers-) prisbelønnet i Sommer og er nylig, efter en aflagt Prøve i Arbejder- og Vælgerforeningen for 9de Kreds, patenteret af „Social-Demokraten".

* * *

Der paatænkes indrettet et særligt billigt Spisehus paa Udstillingspladsen. Et Firma fra Falster har faaet Tilladelse dertil, og har allerede for ca. 14 Dage siden lavet en kolossal Æggekage af henved 10,000 Snese Æg, der skal udskæres til Lysthavende a 15 Øre Portionen.

* * *

En Del unge og smukke Blomsterpiger vil udsælge Restoplaget af Kys fra Kongens Have.

Per Plex.

En Fredelig.

Jeg en Aften gik en Gang
hist ved Imegade,
hørte der en Svanesang,
inte af de glade.
Ej den Sang var Hørup lig,
nej, den lød som Uglekrig,
sørgelig han hyled.

Jeg gik hen at lede op
denne arme Ugle,
fandt den blandt en anden Trop
vakre Selskabsfugle;
didhen løb jeg hastelig,
raabte højt: Hvad fattes Dig,
at Du saadan hyler.

Jeg véd ej hvad Ondt jeg gør,
at de saa mig drille,
jeg véd ej, hvad andres Klør
har ved mig at pille?
Alle vil de plukke mig,
skønt jeg er saa fredelig —
maa jeg da ej hyle?

Og jeg trøstede som saa
denne gamle Ugle:
Hyl — saa man det kan forstaa,
med de andre Fugle;
men, er din Oplysning slet,
saa lad Ingen mærke det —
saadan skal Du hyle.

---

1. Georg Engel, Typograf, f. i Kassel (Tyskland) 1836, hængt — 2. Samuel Fielden, Bomuldsvæver, f. i Lancashire i En
f. i Montgomery (Amerika) 1848, hængt. — 5. Michael Schwab, Bogbinder, f. i Mannheim (Tyskland) 1853, livsvarigt Fængsel. — 6

gland 1847, livsvarigt Fængsel. — 3. August Spies, Redaktør, f. i Hessen (Tyskland) 1855, hængt. — 4. Albert Parsons, Typograf,
. Lingg, Maskinarbejder, f. i Tyskland, dræbt sig selv i Fængslet. — 7. Adolf Fischer, Typograf, f. i Tyskland 1856, hængt.

Ved en Seksogtreds.

Kristoffer: Saa ta'er vi en i Klør!

Jensen: Du skifter nok Kulør lige saa tidt som zoologisk Have skifter Direktør — Du er sgu en slem Jægermester at komme til Rette med. Men den tager jeg med Esset, for det er ikke værd at klatte med det, som den svenske Bankdirektør Nystrøm sagde, da han stjal 290,000 Kr. af Kassen, og saa kommer jeg glad igen med Tien.

Kristoffer: Du er min Salighed lige saa fræk som den Tyveknægt, der i Skanderborg stjal Politimesterens Mortensgaas. Den faar Du kun en Nier paa.

Jensen: Det er jeg ogsaa tilfreds med, som Barnemordersken sagde, da hun kom tre Aar i Forbedringshuset. — Hør, Madam! hvordan gaar det med Deres Grisetæer?

Madamen: Jo Tak! de har faaet Fødder at gaa paa, og jeg var da ogsaa saa svineheldig at faa solgt mit Svinehoved før Folk blev rigtig bange for at faa Svinesyge. Men er der ellers noget, De ønsker?

Kristoffer: Ja, gaa ud og se, hvad Madamen har i Skabet, Du kan saamænd lige saa godt være Posekigger og Talerkenslikker som „Nationaltidendes" Referent paa Fredensborg, og Du tager vel ikke, ligesom Mønsted, en Krone for at se paa Folks Møblement. I denne Tid, hvor Folk er lige saa bange for Svin som Præsterne for borgerlige Vielser, maa man sgu tage Tyren ved Hornene, som den hurtigløbende Opvarter Andersen sagde, da han fangede Sognefogdens vilde Kvie paa Eremitagesletten. Du behøver heller ikke at være bange for Madamen; hun er ikke saa slem som de syge italienske Piger, der i Santa-Maria-Hospitalet slog Postelinet itu paa deres Plejesøstres Hoved og først gav sig tilfreds, da Soldaterne kom med fældet Bajonet, og hun er heller ikke saa stædig som Frøken Holter, der absolut vilde spille Komedie hos Brun, skønt han intet Teater havde.

Jensen: Hør, Kristoffer! Dersom Du nu ikke holder din Bøtte, saa siger jeg lige som Kejseren sagde til Jernbanefunktionærerne: „A' Banen, Drenge!" og saa gaar jeg.

Kristoffer: Gud bevares, som „Berlingske" sa'e, det er med en inderlig Tilfredsstillelse jeg ser Dig stikke a'!

Den standhaftige Ordenssoldat.

Frit efter H. C. Andersen.

Der var en Gang nogle Hundrede Ordenssoldater, de saa alle ligedan ud, blaa og hvide, Chakoten havde de paa Hovedet og Karabinen paa Ryggen, naar den ikke var hjemme, og saa havde de Patrontaske paa Maven og Sabel ved Siden, akkurat som om de var rigtige Militære. Men det var de ikke, for de var gjorte af en gammel Minister. Det allerførste de hørte i denne Verden, da de kom ud fra Kasernen, hvor de havde hjemme, var: Nej, sikke no'en! De ligner jo Forglemmigejer!" Og det troede de selv. Saa stillede de til Parade og den ene Ordenssoldat lignede livagtig den anden i Vigtighed, kun en eneste var lidt forskellig. Han havde ingen Forstand i Panden, for det havde Ministeren ikke kunnet undvære noget af.

Saa kom de ud i Verden og nogle af dem kom ud til en By, der hed Odder, hvor der var mange Vagabonder at forstyrre i at spise Frokost. Men det nydeligste af det altsammen fandt dog Ordenssoldaten var en Dame, der boede hos Landinspektøren.

„Det var en Kone for mig!" tænkte han, „men hun ejer vist hele Huset her, og jeg boer kun i en Kaserne. Ak! hvem der dog var Officer. Men jeg maa se at gøre Bekendtskab."

Og saa stillede han sig paa Vagt paa Loftet til det Hus, hvor hun boede.

Da det blev ud paa Aftenen begyndte Folk at gaa i Seng. Ordenssoldaterne gjorde Ballade og trak op og ned. De to eneste, der blev paa deres Post, var den standhaftige Ordenssoldat oppe paa Loftet og Damen nede i Stuen.

Paa en Gang — Klask! sprang der en stor Loftslem op, og der kom en Mand op, som Ordenssoldaten troede var en Trold.

„Ordenssoldat!" sagde Trolden. „Her har Du ingen Ting at gøre; vil Du holde Dig, hvor Du hører hjemme."

„Du maa ikke tale til en Soldat, der staar paa Vagt!" svarede Ordenssoldaten og slog paa sin Sabel.

„Ja, vent til i Morgen!" sagde Trolden og stak ned igennem Lemmen.

Næste Morgen, da „Odder Folkeblad" kom ud, regnede det med Vittigheder over Ordenssoldaterne, naa, sikken en Skylle. Og saa kom der nogle Avisnegre.

„Hej Du!" sagde den ene. „Der har vi en Ordenssoldat. Han har været med paa Galejen."

Og saa lavede de hver en Artikel til deres Blad og satte ham midt i den. Det kan nok være han blev medtaget, men han trøstede sig med, at det intet gjorde, for efter den søde Kløe kommer den sure Svie.

„Hvordan mon det nu ender!" tænkte han, medens han rutschede rundt i Bladene.

Men da Rutschturen var endt, var han nær ved at gaa ud af sit gode Skind og Munderingen med. Og saa satte de ham et andet Sted hen, hvor der ogsaa var Vagabonder. Men det skulde de ikke have gjort, for i det samme greb „Ravnen" fat i Ordenssoldaten og sagde, at nu var det ude med ham. Saa blev han sat i Gabestokken sammen med andre gode Venner, og det sved i ham meget stærkere end før, og han

smæltede helt sammen, saa han bare var til Grin, og de andre gaar det heller ikke bedre.

Ude og hjemme.

Mel.: Rundt i Landet er en Sorg saa stor.

For at faa en Orden ej man nu
skal bedrive stort; thi selv om Du
ikke kender Caffarel,
hvis Du bare hos Gamél
din Kaffe køber, faar Du sikkert én alligevel.
Dog den Taktik
i Frankrig gik
ej længer,
nu trænger
man ind paa hver,
der Ordener
paa Pengemænd hænger.
Hvis Grévy gaar, hvad let kan ske,
da Wilson raaber: Ak og Ve!
Man dannet har en Barikadekomite.

I Chikago, hvor nys Bahnson fin
Kløgt og Landets Hær har gjort til Grin,
her et Drama opført blev,
om hvad „Retfærd" her bedrev
med ligegyldig Mine man i Højres Blade skrev.
de dømtes Hals
var let til Fals,
men værre
desværre
det blev, da
man skrev fra
San Remo, at svære
Symptomer nys sig havde vist
i Kejserprinsens, skønt bevist
det ikke var, at ogsaa denne var forlist.

Arbejdervenlighed er Højres Pryd,
og den skal stattes som dets største Dyd,
derfor er der strevet Vers
om det Tal „tre og halvfjers",
der desværre tidt kom Venligheden skammelig paa Tværs,
og hvis man gad
Plougs Ugeblad
studere,
ej flere
Beviser man
sig ønske kan
for at konstatere,
at Arbejdsmanden ingen Steds
er mere glad og vel tilfreds
end der, hvor Højre gi'er en Dagløn af „halvtreds".

Verdens Gang.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Tiden volder megen Sorg,
tænk Dem blot, nu rejser
atter til St. Petersborg
Ruslands store Kejser;
til Berlin skal Turen gaa,
alle Blade passer paa,
som rene Cerbe-Russer,
om han Bismarck pudser.

I Paris er Wilson slemt
kommen op at køre;
gammel gæmt er ikke glemt,
faar han nu at høre;
Grévy ærgrer sig i Løn
for sin rare Svigersøn;
de andre, hver og en
danse Boulanger-en.

Paa Trafalgar-Square maa
der ej holdes Møde,
og vil man ej lystre, saa —
ja saa maa man bløde.
Tænk, skamfert paa Kryds og Tværs
blev nok henved de halvfjers,
da med Skub og Skæven
det gik løs paa Næven.

Kun her hjemme er man glad,
rigtig glad ved Livet,
naar blot ej af Pølsemad
lumsk man bli'er forgivet.
Frederik slaar Himmelspræt
over Hr. Jan Ombs Portræt,
skønt dog Papiret egner
sig næppe for hans Tegner.

Men paa Svineslagterier
Valutaen forsvinder.
Tretten Tusind — sikken Svir
for den ædle Finder.
Dog forhaabentlig om lidt
Tyveknægten faar sit „Fedt"
for Pengene for Flommen,
som han stak i Lommen.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Ekstrakongeligsindede.

Hørup: Sikke nogle Ekstrakongeligsindede! De brænder Kongerøgelse af! Saadan noget kan vi ikke lide!
Bing (afsides): Vi gør det heller selv!

Nr. 48.

RAVNEN

Søndag d. 27. November 1887.

Medfølelse.

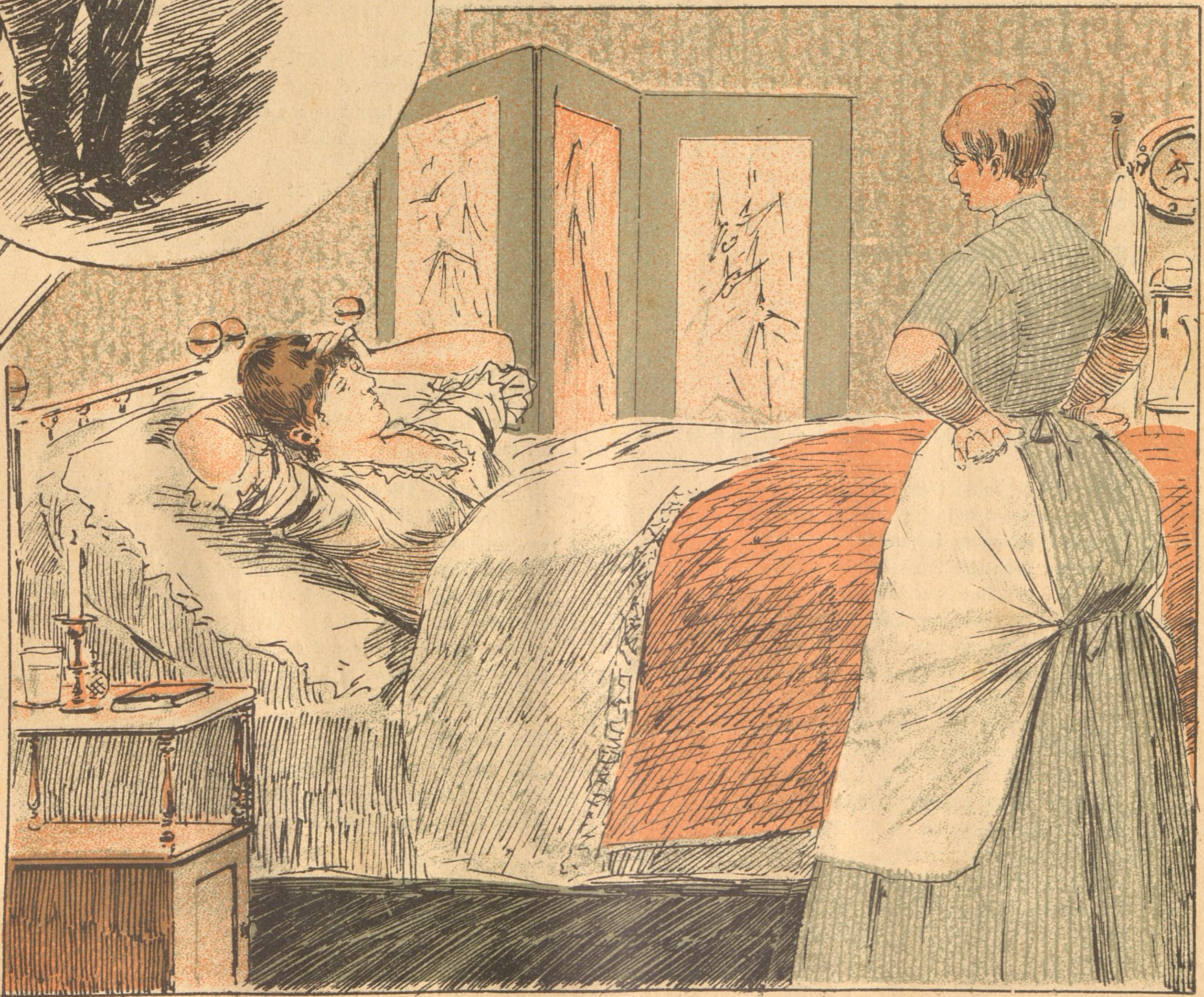

Fruen: Jeg kan ikke staa op i Dag, Stine, jeg har saa ondt i Hovedet.
Pigen: Aa Herregud, stakkels Frue! Er det dumme Hoved nu igen galt?

Det rumler.

Det rumler i Maven paa Højres Befolkning
fra Grevens Slot til de lave Hytter.
Snart gaar det lystigt med Lovfortolkning
for „lukkede Døre", og Folket lytter
med Andagt til hvert bevinget Ord,
der Kandidaten fra Læben fo'r.
Ved Forsvarsfester ej mer man bumler, —
Trompeten lyder! Til Valg man rumler

Tys! I en Droske omkring i femte
en Eksgrosserer hver Aften farer.
Ved sidste Valg han Billetten glemte,
paa „lukket Møde" han bedst sig klarer;
da klinger Sølvske'r, da er der en Støj
med Nikkeluhre og Kaffetøj,
og hver en Dame med Undren mumler,
naarRyssels Droske for Døren rumler.

Stille Folkens! Af Banen Drenge,
I, hvis Knaphul er tomt og øde;
thi her er Folk, der har Rang og Penge,
der selv med Stanislauskors kan møde. —
Fra Rusland Czar kom en Ordensregn,
paa Præst det regner og drypper paa Degn,
men Du som ingen fik, Du som skumler,
vent til man atter med Ord'ner rumler. —

Det rumler fælt i „Avisens" Spalter;
thi Attentatet paa Kejsertoget
fandt Matzens Pode og tro Forvalter
var dog et Stykke, som var lidt broget
Fra Vamdrup til Frederits det drog,
itu ved Vemb man dets Ruder slog.
Omkuld for slig Geografi man bumler.
„Skidt", siger Fred'rik, „naar blot det rumler." —

Det rumlede ogsaa i Højres Blade,
da Ruslands Selvhersker drog af Landet,
og selv Folk omme i Istegade
fik ekstra kongeligt Sind blandt andet.
Selv Militarismen, der før var saa dorsk,
at den fik Navnet „den døde Torsk",
fik Liv igen ved al denne Tumlen,
og blev Reklame der gjort for Rumlen.

I Frankrig er dog den værste Rummel,
selv Ministeriet stod ej for den,
da Clemenceau under Larm og Tummel
i Kamret anslog Skandal-Akkorden.
Det pakked sammen og gik sin Vej,
men Grévy sværger: Det gør jeg ej."
Om Oppositionen blev aldrig saa bister,
Det samme siger vor Førsteminister.

Stationsforvalteren og Hestene.

(Meget frit efter Vessel.)

Mod Sporvognshestene saamænd
Hr. Flade viste sig nok ej som Ven,
han vilde sulte dem, og som man let kan vide,
en Sporvognshest i Luftsteg ej kan bide;
de derfor svandt til bare Ben og Skind,
som Vidne om Hr. Flades onde Sind.

Nu skulde det til Uheld hænde,
at Politiet kom
i Øjeblikket, som
de Heste var ude af Stand til at rende.
Saa neglede de ham.

Jeg holder det for Skam
for Læserne at repetere.
hvor han blev spæget og forhørt med mere.

Omsonst den gode Mand, der havde Havren delt,
dem vilde forestille,
to halve Maal udgør et helt.
Justitsen mod Ræson ej tage vilde,
— og skønt man fandt sig noget slagen
ved et saa syndigt Argument,
man foranstaltede dog Sagen
til Ingerslev og Ipsen sendt.

Ej disse lode Sagen ligge.
Forhør i Masse holdt de begge.
Citanterne de klaged' saa:
„At negle Lidt, det kunde gaa,
vi selv da vilde sagt han gjorde vel,
men sulte Hestene rent ihjæl,
for Mønt og Havre os bedrøve,
og dem der knappe Fo'er berøve,
det tror vi nok, Hr. Dommer, straffes bør."

Den Dommer tog til Orde: „Svar mig paa, hvad jeg spør:
Du Flade, hvorfor har Du Havren taget
og Hestemaver saa bedraget?"
Han svarede, først rømmende med Tugt:
„I Fald med Halerne de havde kunnet æde,
saa havde de skam faaet nok af Foer,
thi bag dem hver der laa en Bunke stor,
jeg glemte Bæsterne ej havde Tænder
i begge Ender."

Den Dommer sagde, da han hørte det:
„Dit Forsvar var ej slet —
men Du det før betænke skullet —
To Aar Du puttes maa i Hullet."

Ordensdekorationer.

„Ravnen" har, efter Indstilling, allernaadigst bevilget, at efternævnte anlægger og bærer de dem tildelte Dekorationer og Udnævnelser, som følger:

Professor Matzen som Ridder af „Den store Bjørn", med Tilladelse til at bære samme hjem.

Urtekræmmer Sielle som Kommandør af „Den gyldne Hornfisk". Dekorationen bæres i grønt Baand om Halsen.

Møbellaaner Lundqvist til Officer i en nyoprettet „Æres"legion, der giver (Hof- og Stads"-)Ret til at trave videre, saavel paa Traver- som paa Aagerkarle-Banen.

Statsrevisor Dinesen som Ridder af Strømpebaandet, ikke at forveksle med den engelske Hosebaandsorden. Dekorationen maa helst bæres i Lommen.

Grosserer Gamél som Officer af St. Augustin Ordenen, at bære i et kaffebrunt Baand ved festlige Lejligheder, som Kirkegrundstensnedlæggelser og Kaffestigninger.

Holger Drachmann som Ridder af „Den forgyldte Vejrhane". Dekorationen kan vekselvis anbringes paa venstre og højre Side.

Endvidere har følgende Udnævnelser fundet Sted:

„Nationaltidende"s Redaktør, Hr. Hjort-Lorenzen, er udnævnt til kejserlig russisk Over-Hof-Tallerkenslikker med Rang i 11te Klasse.

Frederik Hansen har faaet Bestalling som kejserlig russisk Nihilist-Dynamit-Attentat-Opdager med Rang i 14de Klasse.

De skrækkelige Attentater.

Mel.: Peter Skøt.

For de fæle Nihilister
er man ingen Steder fri;
selv i Danmark, der forvist er
mange af det Skarns Parti;
nylig laved' en Krabat
jo et snedigt Attentat

Tænk, han stillede sig fræk paa
Lur ved russisk Kirke her,
sigted', skød og laved' Bræk paa
et af Rudeglassene der;
skulde nu en slig Kanut
ikke ha'e et Livsfuld Knut?

Men en anden har gjort Mine
til et værre Attentat;
som en Helvedesmaskine
lured' han og stod parat,
ladet ej med Dynamit,
men maaske med bare Sprit.

Og mod Kejsertoget rased'
han, da det forbi ham foer,
tænk, en Rude blev der maset
af en Kampesten saa stor.

Jeg er inte hævnsyg, men
han sku' til Sibirien.

Og hvis Nihilismen stiger
høj're end den maa og bør
her i Danmarks Land og Riger,
ja, saa véd jeg, hvad jeg gør,
saa skal Fredrik i en Ruf
være vores Melikoff.

Paaskønnelse.

Man er i Færd med at udgive et Blad, der skal hedde „Digterbazar", og dets Spalter skal være et gæstfrit Hjem for forulykkede poetiske Størrelser. Der er ingen Tvivl om, at Foretagendet vil vinde lige saa megen „Paaskønnelse fra alle Sider", som Hoffets Mad i Følge „Nationaltidende" kan glæde sig ved. Der er ingen Tvivl om, at vi trods vore mange milde Stiftelser ogsaa trænger til en saadan for Digtere. Ganske vist, vi har jo „Avisen", hvor Poeterne afsætter deres aflagte Klæder, men det forslaar ikke. Paul Marcussen f. Eks. har sikkert tidt fundet, at det til Tider trækker slemt i „Avisens" Fjællebod. I „Digterbazaren" kan han sidde ganske anderledes hyggeligt og lunt uden at behøve at være bange for at faa Gigt i Ligtornene.

Kejserens Afrejse kunde i Følge „Berlingske Tidende"s ømme Afskedsord ogsaa glæde sig ved Paaskønnelse og „inderlig Tilfredsstillelse fra alle Sider." „Politiken" især var saa rørt, at det ligefrem var rørende. Desværre vandt den ikke den Paaskønnelse herfor, den havde fortjent, men det er hverken den eller dens Berlinerkorrespondent ene om. Bjørnsons Arbejdermarsch kan nok glæde sig ved samme Skæbne i Kristiania Arbejdersamfund, og Missionærerne, der gaar ud for at omvende Halenegere og andre forskellig-farvede Medskabninger, — ja det er den bare Elendighed. Herhjemme har man dog før set saa galt, at en Vælger paa en Valgdag har solgt sin Overbevisning for 5—10 Kr. Men hos Haleuegrene koster sligt henad en Million for hver Person. En Sten maa jo forbarme sig over saadant Optrækkeri!

„Social-Demokraten"s Artikler mod Aagerkarlene har hverken fundet Naade eller Paaskønnelse for en øjrekorrespondents Øjne. Naar man fradrager det, der er Løgn i hans Beretning, er Resten fuldstændig paalideligt. „Politiken" og „Morgenbladet" er heller ikke tilbøjelige til at paaskønne hinanden. „Morgenbladet" beskylder „Politiken" for at have kastet en Stinkpotte paa dets Dør, men Hørup, der godt véd, at det kun er Nyaarsaften, man tillader sig sligt, paastaar, at det kun var en „død Sild". Er det ikke rørende!

Birger Vandsted derimod er en Mand, der kan glæde sig ved en udelt Paaskønnelse fra alle Sider, ja selv „Ravnen" har vist, at den skatter hans Fortjenester. Naar han om kort Tid midt i Vinterens Hjærte paany udfører et af sine største Kunststykker, at gaa i Vandet, idet han udgiver sin „Anti-Socialist", skal „Ravnen" være den første til at paaskønne hans Vandgang.

Forsigtig.

›Kan De ikke lade mig være, Jens?‹
›Lade Dem være! Jeg har jo ikke rørt Dem.‹
›Nej, men De er lige ved det!‹

Guldregn.

Aah! — Da capo!

I Frikvarteret.

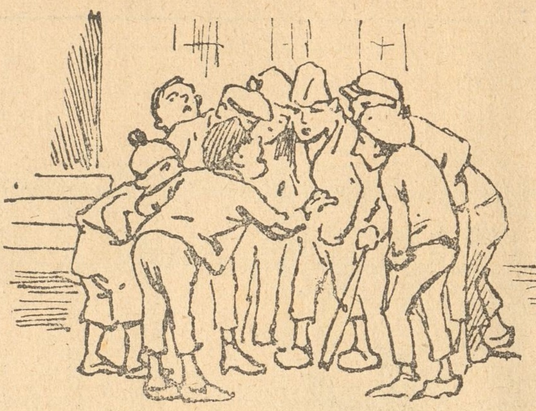

„Nu er der en Hr. Lere i Aarhus gaaet hen og bleen Eremit paa Vandet, han bor i en Pæreskude paa en øde Sø."

„Hvaffor det?"

„Det véd jeg sgu ente! Drengene har vel gjort ham Livet surt; de æ jo none farlige Bisser der ovre, det var jo osse dem, der mældte Relgionslæren Hr. Ussing til Enspektøren, og nu har han faaet en fels Ide."

„A hvem?"

„A sig sæl! En Ide faar man al Tid a sig sæl, en paa Snuden a andre — det er hele Forskællen."

„Det maa være Spænd at gaa i Skole i Aarhus."

„Saa æ det sgu meget bedder at gaa i Skole i Rusland, for han, der æ Ruslands Scavenius, Minister Visnegradasky, han ska netop sørre for at Rusferne ikke blier for oplyste, for saa blier di Nilister, og de Drenge, der slet ingen Ting ka, de faar de bedste Karetere, for naar de saa bliver store og ingen Ting véd, saa æ de slet ikke farlige."

„Sekken en Orden!"

„Ja, det æ en anden Orden end i Frankrig, for der æ det en ligefrem Orden-Skandale, og der har de for nylig spellet Kressjan den sjæres Dom, I véd nok, der hvor Kressjan den sjære gaar hen ved Vinværet og ser paa Vandmærket i Papiret, at det er nyere end Datoen, og at Rosenkrans æ en Bedraver, saadan har de nu osse opdaget i Paris, at Wilson har skrivet sine Breve paa Papir, der er lavet længe etter at der er skrivet paa det, og nu napper de nok Wilson."

„Saa kommer han vel ikke i Tivoli til Sommer?"

„De æ sgu ente den Wilson, der er i Tivoli, det æ Præsidentens Svierføn, og faar han Vand og Brød, saa æ han vandæret, for der er Brødet meget dyrere end i København, hvor Rugbrødsbagerne af Brødnid sætter Penge til for at knække Arbejdernes Fællesbageri, og hvis det Knækbrød ikke hjælper, saa sælger Kristine Berg sit Rugbrød for ingen Penge og gier en Hvede i Tilgift."

„Men han slipper vel nok."

„Ja, æ Du tossig! Naar man æ Præsidentens Svierføn, er man næsten lige saa fin som Ritmester Hansen ved Frederiksberg Sporvejsselskab, og saa kommer man bare otte Dage i et sempelt Fængsel for at snuppe Brædder og Sten til en lille Villa."

„Løgn og forbandet Digt".

Naar Valgene staar for Døren,
ej Højre de Arbejdsmænd glemmer,
fra Pe'r og Povl og til Søren
de løber for at hverve Stemmer.
De tvinger jo ingen — bevares!
Enhver „fri" kan gøre sin Pligt;
men „Friheden" er reduce et
til „Løgn og forbandet Digt".

Naar „Berlingske" Tænder skal „fælde",
den søger at skjule sin Klage
og Svaghed ved at fortælle,
at med Socialismen tilbage
det gaar, men til en Fiasko
for Tante bleo denne „Geschicht;"
thi Sagen er at det hele
er „Løgn og forbandet Digt".

Nye Regnestykker.

1) Naar Caffarel tager 900,000 Franks for en Orden, hvad koster saa et Grosserer-Borgerskab til Nyssel?

2) Naar et Kys til Fordel for Fædrelandets Forsvar koster 25 Øre, hvad koster saa en Kruppsk Kanon.

3) Naar en Fæstningsarbejder koster 73 Øre om Dagen, hvad koster saa et provisorisk Gendamerikorps?

4) Naar Møbellaaner Jans tager 236 Kr. i Rente for 35 Kr. og Mønsted tager 1 Kr. for at se paa et Klaver, hvad koster saa en Udgangsbillet til Severin Larsen?

5) Naar det koster ydre Missionen 212,472 Kr. at døbe en Araber, hvad koster det saa „Arbejdernes Værn" at gøre en Pottemager til Skruebrækker?

6) Naar Estrups Tavshed i Kasino er Guld værd, hvor mange Tinknapper er saa Malermester Jensens Tale i Rigsdagen værd?

7) Naar Frederik Hansen faar 50 Kr. for at opkalde sin Datter efter en russisk Kejser, hvad faar saa en Redaktør for at opkalde sin Svinehund efter en dansk Minister?

8) Naar en frederikshavnsk Arbejder kan faa 8 Dages Vand og Brød for at spise tre Torsk, han finder paa Alfarvej, hvor mange stegte Rødspætter kan saa Possementmager Gythler faa for at synge: „Vi elsker vort Land" i en Højreforening?

9) Naar en Artillerist faar to Sorte for at have drejet sin Løjtnant en Knap, hvor højt maa saa Gamels brændte Bønner stige for at naa til Helligkorskirken i Rabarbarlandet.

9) Naar en Pantelaaner laaner 3 Kr. paa et Par Livjægerbukser, hvor meget skal saa en Højre-„Arbejder" give i Leje for en Spidskjole?

Verdens Gang.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Nu kan sagtens alle her
rigtig være glade,
Sporvognskonduktør'ne mer
kudskes ej af Flade;
Aktionær'ne tjener Guld,
Hestene faar Krybben fuld,
som Fastekunstner mere
de ej sig producere.

Medens Frederik Jan Omb
i Bladet karrikered'!
Kejseren med Pragt og Pomp
til Tyskland arrivered',
Fredensborg og København
føler tungt det store Savn,
men enkelte blev trøstet
med et Kors paa Brystet.

Lundqvist kemisk renset blev,
fik Æren oplakeret;
thi hvad Demokraten skrev
er mortificeret;
saadan pæn og nobel Fyr
tør ej kaldes for Vampyr.
Han Aagerkarl maa være,
men nævnes — nej paa Ære!

Medens alle Franskmænd er
mod Grévy rædsomt bøse,
sørger Apothekre her
for de Arbejdsløse;
Gaaen i Byen — Rend og Løb
faaes ej for billigt Køb,
Tre Kroner — værsaa'arte,
Pladsen straks da har De.

Der er ikke allerbedst
Udsigt nu for Livet,
thi den fæle Svinepest
har Bekymring givet;
Pølser er det bare Gift,
det er ellers lovlig stift,
men alle Veterinærerne
er paa (Grise-) Tæerne.

Molbohistorie.

Molboerne fra Trinitatis er som bekendt gode Regnemestre, naar det drejer sig om at tælle Deltagerne i en Højre Grundlovsfest eller Hurraraabene for Matzen ved et Vælgermøde, og dette viste sig en Gang, da de var samlede og fik Lyst til at tælle efter hvormange de var. De vidste, de var syv, da de gik hjemme fra, men hvem af dem der nu talte, fik hele Tiden Tallet til otte, af den Aarsag, at de hver regnede sig selv for to. Da de nu længe havde brudt Hovederne herover og ikke kunde faa det til andet end otte, og de dog vidste, at de om Morgenen kun var syv, raadførte de sig med „Ravnen", der netop kom forbi, og bad, at den vilde sige dem, hvormange de var. Da den imidlertid ikke paa nogen Maade kunde overbevise dem om, at de var syv, førte den dem hen til noget blødt Skarn, en Slags forloren Arbejdervenlighed, der laa i Nærheden af dem, og raadede dem til at lægge sig rundt om det og stikke hver sin Næse deri og siden tælle Hullerne. Dette gjorde de, og da kunde enhver tælle syv Huller.

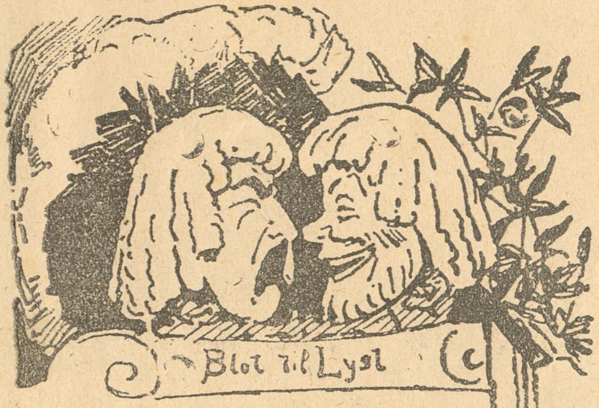

Folketheatret.
„Vore Venner" er jo vore gamle Bekendte,
og faar mange nye, som det var at vente.

Kasino.
Til Trods for Bagtalelsen og Sladren,
fik Folk dog stor Sympathi for „Faderen".

Dagmartheatret.
En Mængde Folk paa Lejlighederne ser,
og højt ad „Viceværtens" gale Streger ler

Fra næste Nr. vil med „Ravnen" følge et

gratis Tillæg,

bestaaende af 16 Sider Roman. Begyndelsen sker med **Paul Lindaus** udmærkede, interessante og spændende Nutidsroman:

Fattige Piger.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

»Var det ikke Dig, der kaldte mig Rumlepotte?«

Nr. 49.

RAVNEN

Søndag d. 4. December 1887.

Fortalelse.

»Det er ikke pænt, Hr. Svigersøn, at De aldrig besøger mig.«

»Jeg forsikrer Dem, kære Svigermoder, jeg staar hver Morgen op med det Forsæt, at besøge Dem, men De kender nok det gamle Ordsprog: Vejen til Helvede er brolagt med gode Forsætter.«

Selvherskerens Saga*).

(Som Snorre Storlesons Saga.)

Sagaen siger saalunde:

Selentio! Salisander stod som Sommerlandets Selvhersker saamange Somre, styrende Statsskibet snart snildt, snart slapt, snart støt, snart skrapt, snart skidt — saadan som Selvherskere sædvanligt styrer Statsskuderne. Somme Sinde slingrede Skuden slemt. Store Søer slog slemt Spanter, Skanselkædning, Sejl, Stag. Store Stumper snappede Søen, Stævnen splinredes, Skuden skamfiledes.

Salisander samt Søfolkene stredes stygt. Strid søgte Strid — slige skammelige, syndige Stridigheder. Skuden spaaedes Stranding. Sørgelig skæbnesvanger Situation. — Sømændene skældte, Smaafolk skød Stormænd, Stadsmænd slog Stadsmænd, Søstre skamslog Søstre, Svigermødre slog Svigersønner samt Svigerdøtre. Sørgelig Strid samt storartet Slagsmaal, Studenter skød . . . Stormen steg, Søen skummede. Salisander skælvede. — Senere Skæbne siden.

Sandmark, Sundets Storstad, saa' somoftest Selvherskeren. Sagaen siger samme Sted: Svigersønnen saa Svigerfaderen, Svigermoderen, Svigerinderne, Svogrene. Saadan Slagdag skildres saaledes: Stridhingstene strigledes, Sangerne smurte Struberne, Stormændene stadsedes, Soldaterne stillede, Skibene smykkedes. Statsmændene stak Snuderne sammen. Salisander sejlede smilende til Sandmark. Slig Sommerdag sejlede Skyerne smukt, Solen skinnede, Sommerfuglene sværmede, Stærene, Solsorterne, Sidskerne, Skovens store Saugkorps sang, sikken'et Syngeri, Spurvene støjede, Stadsmusikanterne spillede, samtlige Sandmarks Stammer stammede: Sikken Stads!

Slottets Sale saa' Spidserne. Sinesen saa' Snakmann, Snakmann saa' Satzen, Sestrup saa' Savenius. Samtlige smilede. Sikket Smileri!

Sandmarks Sandsiger sagde:

„Skyerne svinde, Sejren sikres, Sander synes sædelig stor“ . . . Statsministeren smaalo, Stormænd smilte sarkastisk. Skam, Skade sees sammen.

Se, Sander syntes sjælden stor Statsmand, som Stadsmand, som Statsmand, som Svigersøn, som Selvhersker, som Slavernes Styrer. Salisander sejrer . . .“

Salisander smilte skælmsk.

Saa saaes Sølvkors, Storkors, solgyldne, skinnende. Statsmænd, Stadsmænd, Statsvrøvlehoveder, Statstidende-Skrivere slikkede; Sangere, Spillemænd, Sprældemænd Sportsmænd slikkede. Skuet syntes straalende skønt. Sølvkorsene, Storkorsene sølverne, solgyldne stikkedes. Sikke svære Slik.

Stadsen sluttedes.

Spidserne, Stormændene, Sprældemændene, Svogrene, Svigerinderne svandt. Soldaterne sluttede Stævnet. Salisander stak'a.

„Sikken Stads!“ sa'e somme, som saa' Stadsen. „Sikken Spænd!“ skreg Skomagerdrengene. „Stor Staahej!“ skumlede somme. Socialdemokraterne smilte spodsk. „Sikken Styr!“ skraldede Sælgekonerne.

Saa skjulte Solen sig, Skyerne sværtedes, sorte Skygger sortnede Sandmark. Slagdagene sluttedes. Samtlige søndrukne, spritdrukne, sejrsdrukne Spidsborgere stønnede, stammede: Sikken Stads!

---

*) Slemt sinket seks Søgnedage samt Søndag.

Sætteren.

Verdens Gang.

(Ugerevy.)

Mel.: Det Kalifornien er et Land.

Om sløje Tider for Povl og Per
nu man klager,
og Svinene staar i Kurs ej mer
paa Amager.
„Avisen“ selv, vil man paastaa, har
tabt i Vægten,
den græmmer sig, den er soleklar,
over Slægten.

Paa „Prøvestenen“ er Skæbnen haard
for Rekrutter,
Sergenterne dem med Tampe slaar —
stakkels Gutter.
Blot ikke med en Forskrækkelse
Spasen ender,
saa at til Slut for Sergenterne
Tampen brænder.

De Herrer Velgørere er ej
rigtig glade,
de vandrer nu paa den rette Vej
dygtig flade.
Kun Mønsted driver Geschæften, kan
jeg fortælle;
og aspirerer nok. siger man,
til en Celle.

Papiret, hvorpaa vi skrev saa godt
Dokumenter.
det gav sin Fabrikant altfor flotte Procenter.
Jeg foreslaar, til en bedre Slags
os leveres,
at alle Veksler og Noter straks
skal kasseres.

Mens alle sparer paa Skillingen
her i Landet,
er før Hr. Grévy nok Stillingen
rent forbandet;
trods al sin Flid er han paa Retur —
det er Lønnen,
fordi han ligestraks ej gav Fur
Svigersønnen.

Højres Katekismus.

„Ravnen" har med dyb Interesse gennemlæst den ny udkomne „Højres Katekismus" og vil ikke forholde en undrende Samtid disse kostelige Perler af Loyalitet og Grundlovstroskab. Altsaa giver den herved sine Læsere et kortfattet Udtog af Bogen, for Tydelighedens Skyld affattet i et noget afvigende Sprog fra det i Bogen brugte. Thi hører nu alle efter!

1. Spørgsmaal.

Hvad skal fremfor alt ligge en Højremand paa Hjærte?

Svar:

Det skal fremfor alt ligge en Højremand paa Hjærte at elske Estrup, give til Forsvaret og støtte „Avisen".

2. Spørgsmaal.

Have vi hertil en højere Befaling?

Svar:

Ja, thi Ploug, Matzen og Frederik Hansen siger det, og saa maa det være nok.

3. Spørgsmaal.

Er Estrup hellig og ukrænkelig?

Svar:

Ja! Dommen i Svinehundesagen bekræfter dette og hævder hans Hellighed og Ukrænkelighed.

4. Spørgsmaal.

Har Rigsdagen noget at skulle have sagt?

Svar:

Rigsdagen har i Henhold til Grundloven Ret til at nægte Finanslovens Vedtagelse, men det nytter ikke noget, at den gør det.

5. Spørgsmaal.

Hvilken Ret har Folkethinget overfor Ministrene?

Svar.

Folkethingsmændene har Ret til at gøre Ministrene Livet surt.

6. Spørgsmaal.

Hvilken Ret har Ministeriet overfor Folkethinget:

Svar:

Tabu-Retten.

7. Spørgsmaal.

Hvad fastsætter Grundloven om Forsørgelse af Fattige?

Svar:

I Følge § 84 er den, der ikke kan ernære sig og sine, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen anden, berettiget til at komme paa Lade- eller Stolpegaarden.

8. Spørgsmaal.

Hvorledes er det med Trykkefriheden?

Svar:

Det tillades enhver renlivet Højremand at offenliggøre sine Tanker. Med Socialister og Venstremænd er det en anden Sag.

9. Spørgsmaal.

Hvilken er Højres første politiske Opgave?

Svar:

Højres første politiske Opgave er at faa sig en Svingom og en høj Snaps.

10. Spørgsmaal.

Hvilket Program har Højre overfor Fædrelandets Forsvar?

Svar:

Højres Opgave er at arbejde for Fæstninger og Forter, der er saaledes beliggende, at de kan tjene til Sommerudflugtssteder for Arbejder- (!) og Vælgerforeningernes Medlemmer.

11. Spørgsmaal.

Hvorledes stiller Højre sig til de almindelige Samfundsspørgsmaal?

Svar:

Højre arbejder for Love, der særlig kunne fremme Arbejdernes Tarv. Det vil vænne disse til Nøjsomhed (73 Øre pr. Dag) og Sparsommelighed (Pastor Krag i „Social-Dem.") og lade Staten bringe Hjælp til dem i Tilfælde af Sygdom, Arbejdsulykke og Alderdomssvaghed (Korsør og Tikøb Arbejdsanstalter).

12. Spørgsmaal.

Hvorfor er jeg Højremand?

Svar:

Fordi jeg er et Fæhoved.

En Theaterkritiker.

Mig gav Ministren ingen Sinde Løn for min Bedrift,
og Sætterne og Kunstnerne de griner ad min Skrift;
„Avisen" rives sønder paa Kræmmerens Bord,
men dog jeg blærer mig og kror mig, tror mig farlig stor.

Al Scenens Kunst, der hæver sig, den slaar jeg al Tid flad,
og Strindberg og Ibsen jeg haaner i mit Blad,
og derfor fniser Kunstnerne og gør mig tidt til Nar,
og ser de mig, saa gi'er de mig en Udskuds-Cigar.

Før skrev jeg til Kasino — De husker „Askepot",
rent Børnevrøvl, som kun konservative Børn fandt godt.
Med „Tommeliden" spilled August Rasmussen Fallit,
min Nørrebros-Revy nær havde Schmidt af Pinden smidt.

Jeg er kassert som Digter, som Kritiker er jeg stram,
derfor mod Direktører, Digtere jeg er skam gram.
Lad dem saa grine ad mig, hele denne Kunstnerflok;
mine Viser til „Avisen" er dog mer end gode nok.

Jeg omskrev tyske Lystspil — nu haaner jeg dem kækt,
og Strindberg, Brandes, Ibsen de faar samme Konfekt,
Saa gaar det, naar man byder et Geni af min Rang Trods —
men Drachmann vil jeg rose, for han hører nu til os.

Poul Markmusen.

»Her staar jeg — jeg kan ikke

for Højesteret.

andet! Gud hjælpe mig! Amen!«

Ved et Vindue i Varton.

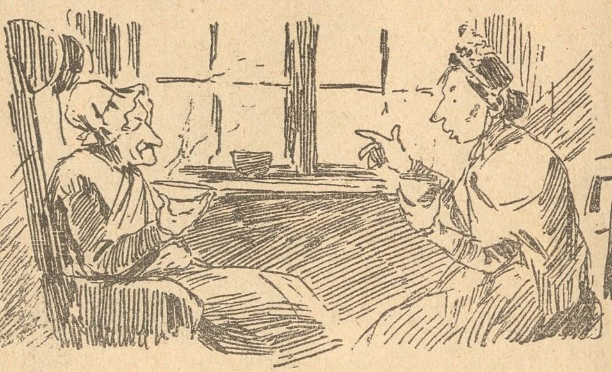

„Ja, er det nu ikke en Lykke, at vi staar uden for dette uanstændige Sædelighedsspørgsmaal, der faar fornuftige Folk til at fare i Totterne paa hinanden,, saa Hørup maa betale Mulkt for Georg Brandes, der gør Løjer med Frøken Grundtvig, fordi hun kun vil have rene Mandfolk og Hostrup og Borchsenius bliver vrede, fordi Brandes skælder ud for Lus — med Respekt at sige — og en hel Mængde fine Damer beder Ministrene om at lukke de smaa Jomfrubure, De véd nok; men se om de fine Damer giver de stakkels Pigebørn noget at bestille, saa de kan leve! I Stedet for gaar man hen og laver Butiksjomfruer af Træ eller Pap, hvad det saa er, der bare udleverer Varerne og tager imod Pengene, men hverken siger Goddag eller Farvel! Jeg kunde endda finde mig i, at de lavede disse Vægtskaale, hvor man kan blive vejet, naar man stikker den en Femøre i Sprækken, endskønt de ogsaa kan gøre Fortræd nok, eftersom de fik den gamlr Okkerberg til at gaa fra Forstanden. Han vilde først ikke tro, at man kunde faa at vide, hvor svær man var, naar man stod op paa en Klods og stak en Femøre i en Rævne, men da han havde prøvet en, blev han saa forbavset, at han maatte prøve dem allesammen, og paa den Maade blev han saa vant til at stikke Femører i alle Rævnerne, at han saamænd ikke kunde gaa forbi en Simplexvægt, en Fattigbøsse, en Brevkasse, et Plankeværk med en Sprække i uden at han skal stikke en Femøre i Sprækken, og kommer nu ogsaa disse Butiksjomfruer, saa vil han saamænd ikke bestille andet end købe Chokoladekager og Havanesere og stikke Femører til disse uhøflige og utaknemlige Damer med Spilleværk i, der, skønt de selv ikke spiser Brød, dog tager Brødet fra de levende Jomfruer. Der har jo ogsaa været Tale om at faa den Slags Træmænd ind i Rigsdagen, som bare skulde nikke, naar Estrup talte og sige „Gud velsigne Dem", naar Scavenius nøs; men det faar han vel heller ikke sat igennem. Ja, der er saamænd lige saa lidt Mening i disse Sædeligheds-Adresser og -Debatter som i at Manden brændte Huset a' fordi han vilde være Mand i det."

Til forsvarsvarme Kvinder.

(Hærtesuk fra en længselsfuld Yngling.)

I forsvarsvarme Kvinder! Jeg skylder Jer en Sang,
og den har jeg for Resten skyldt Jer længe;
thi af Jer' Rosenlæber har jeg jo mangen Gang
Kys faaet for en meget billig Penge,
men hver Gang jeg begyndte, jeg maatte holde op,
fordi af Elskov Hjærtet slog om i kort Galop
og Kyssefeber rystede' min ganske Forsvarskrop,
jeg følte, at til fler jeg kunde trænge.

Jeg ventede med Længsel, der atter blev Bazar! —
Ha, Kval og Rædsel! Hvad er det, jeg læser!
Vil Frederiks Avis holde Forsvaret for Nar?
O, Matzen! Tugt ham dog for de Fadæser.
Han skriver, til hans Glæde Bazaren udsat blev!
Ha, Frederik, jeg fordrer Dig ud for hvad Du skrev,
og forsvarsvarme Kvinder jeg sender aabent Brev, —
at de kan mærke, hvorhen Vinden blæser.

Jeg tæres hen af Længsel. — O sig, det er ej sandt,
hvad Frederik fortæller! Lad mig høre
af Eders Mund bekræftet, at det er en Tøv og Tant,
hvormed han her er kommet op at køre;
men er det sandt, — ha Kvaler og Sukke uden Tal,
o sig mig da, hvorlænge jeg endnu vente skal
paa Kyssene, og jeg vil velsigne Dem, i Fald
De sende vil for fem og tyve Øre.

Til Danmarks Neumann.

Vi har sagt det saa tidt og du véd det saa godt,
du er „dejlig" — en Komiker stor,
du kan faa os i Latter og more os blot
ved et Blik, ved et eneste Ord.

Du har alt, hvad der bærer et Lykkebarn frem,
det er næsten for ofte Dig sagt;
skal jeg sige Dig, hvad du skal gøre ved dem,
der belé din Grinagtigheds Magt?

Du skal skære Grimacer paa Gade, i Hjem,
ugrinagtig de ej maa dig se;
du skal bringe din Kunsts allerhelligste frem
for at redde dit Renomé.

Du skal værne om Estrup og Højre, det er
den Grinagtiges Kald — det er dit,
du skal tale i Flæng, baade hist, baade her,
men du skal ikke gøre det frit.

Ledige Embeder og Bestillinger.

Embedet som Første-Skruebrækker ved „Værnet" er ledigt. Med Embedet er forbundet en Del uvisse Indtægter, der retter sig efter vedkommendes Kvalifikationer. Den som beskikkes til dette Embede, maa være godt hjemme i alt, hvad der vedrører Brækkerfaget, maa have godt Greb paa at „værne" andre og maa kunne bevise, at han ingen Overbevisning har. Ansøgninger stiles til „Værnet" og indgives snarest, da der stadig er Skruer at brække.

En Bestilling som Medhjælper for en Malerdreng, der kan male „med den brede Pensel" og er godt kendt med at restaurere Spytbakker, er ledig paa Grund af Peters Forfremmelse. En, som en kendt med de nyeste Retskrivningsregler og tillige kan male en Tale en Gang imellem ved Jægerspris-festlige Lejligheder, kan erhverve sig en god Biindtægt. Man henvender sig til Mal-mig-den-Jensen, Kristianshavn.

En Medarbejder søges til „Avisen". Vedkommende maa være vant til at gaa i Vandet, skal have sejle med en Amerikafarer og have Færdighed i at tage Udgangsbilletter, da han muligvis bliver Smith-ud en Gang ved Lejlighed.

En Del Bestillinger som Forhandlere af Forsvarskys udenfor Bazartiden er ledige. Den, der afsætter ti Kys til 25 Øre, faar det ellevte frit. Mulige Ansøgere kunne paa Forlangende faa Prøver frit tilstillede.

En Skafferplads er ledig ved „Dagbladet". Ansøgere, der har saa lange Negle, at disse i Nødstilfælde kan klippes og laves til Ragout, kan gøre Regning paa at komme i fortrinlig Betragtning.

Embedet som Rekrutrygsdekoratør og Pryglemester paa „Prøvestenen" er paa Grund af Korporal Petersens Forflytning ledigt. Den, som antages, maa have god Kendskab til Middelalderens Torturrekvisiter og maa selv være meget opfindsom paa dette Omraade, samt ikke have for megen Samvittighed. Ansøgninger modtages paa „Prøvestenen".

Samtlige Ministertaburetter i Frankrig staar ubesatte. Da Provisorismens Ny imidlertid ikke endnu er naaet hertil, kan danske Statsmænd næppe haabe at komme i Betragtning.

Sorg og Glæde.

At „Sorg og Glæde de vandre til Hobe", har Højskoleforstander Nørregaard nylig fortalt, og der er sikkert flere end ham, der vil finde dette „sørgeligt, — men alligevel glædeligt". — Naar Wedertinch-Madsen f. Eks. bekendtgør, at han agter at stille sig til Valg i Maribokredsen, er det sørgeligt, at „Nakskov Tidende" kan være saa grusom at berøve ham denne Glæde ved at meddele, at ingen har haft Bud efter ham. — For Møbellaaner Mønsteds ny Trafik er det sørgeligt for hans Pengepung, at den blev opdaget, men det var uden Tvivl glædeligt for ham, at den gik saa længe. — At Gaardejer J. Sørensen fra Tingjellinge har fundet de Midler, som bringer Lykke til Huse hos alle, i Ægteskab, Kristendom og Konge, er i og for sig glædeligt, men det er sørgeligt, at det hele er en Illusion, og at Hr. Sørensen endnu ikke har gjort den Opdagelse. — Det er sørgeligt, at „Nationaltidende" kan meddele i et Aandedræt, at en Prins ankommer og en Mængde Svin importeres, men det er alligevel glædeligt, naar et saa loyalt Blad fortæller det, det kan der ikke være to Meninger om. — Det er sørgeligt for „Avisen" at opdage, at Sophus Neumann ogsaa gærne holder Foredrag i Venstreforeninger, men det er glædeligt, at Højre betaler saa godt, at han ikke behøver det. Broderkrigen i Venstre er sørgelig for dette men glædelig for Højre og saaledes følger Sorg og Glæde bestandig hinanden i Hælene og gnider sig op ad hinanden, ligesom Lars Dinesen gør det ved Ministrene.

Med den brede Pensel.

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle brave Røde.

„Med den brede Pensel" hedder en Roman, som
Holger Drachmann nylig skrevet har
og jeg siger med Kritiken: „Ta' mig Fa'en, om
dens Tendens ej ligger ganske soleklar;
thi den passer netop ret i Øjeblikket,
intet bliver mere penslet ud og slikket;
nej, med Tjærekosten stryger man blot Lærredet
medens Folk de staar og tænker: Det var værre, det.

Med den brede Pensel maa „Avisen" slide
naar Arbejdervenligheden ret skal frem,
men se Farven er for tynd, den vil ej bide
rigtig paa — det kan jeg her forsikre Dem.
Dag for Dag de maa ha'e pudset op Facaden,
for at den kan præsentere sig til Gaden;
— snart har den vist faaet den sidste Overhaling, —
og se saa er Frederik færdig med sin Maling.

Maler Jensen viser sig at kunne slægte
sine større Frænder paa i Et og Alt;
da det nylig galdt, en Sandhed at benægte,
brugte han den brede Pensel med Gevalt.
Op ad Vægge, ned ad Stolper Manden malede,
det gik ret, som da i Jægerspris han talede,
til at bruge Penslen er han nu om Stunder størst,
men man paastaar dog, at Frederik nok „grunder" først.

Og i Integade glad de Penslen dypper
i en Krukke Extra-Kongevenlighed,
ned ad Spalterne og Pjalterne den drypper,
mens de stryger væk i deres Ansigts Sved.
Hørup véd nok, derpaa kan man rolig bande,
hvordan allerbedst man Farverne skal blande
— og selv om den Malen gaar dem over Evnerne,
saa dækker dog den brede Pensel rart i Revnerne.

☞ Med dette Nr. følger 1ste Ark af „Fattige Piger".

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af A. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Han kender Rumlen.

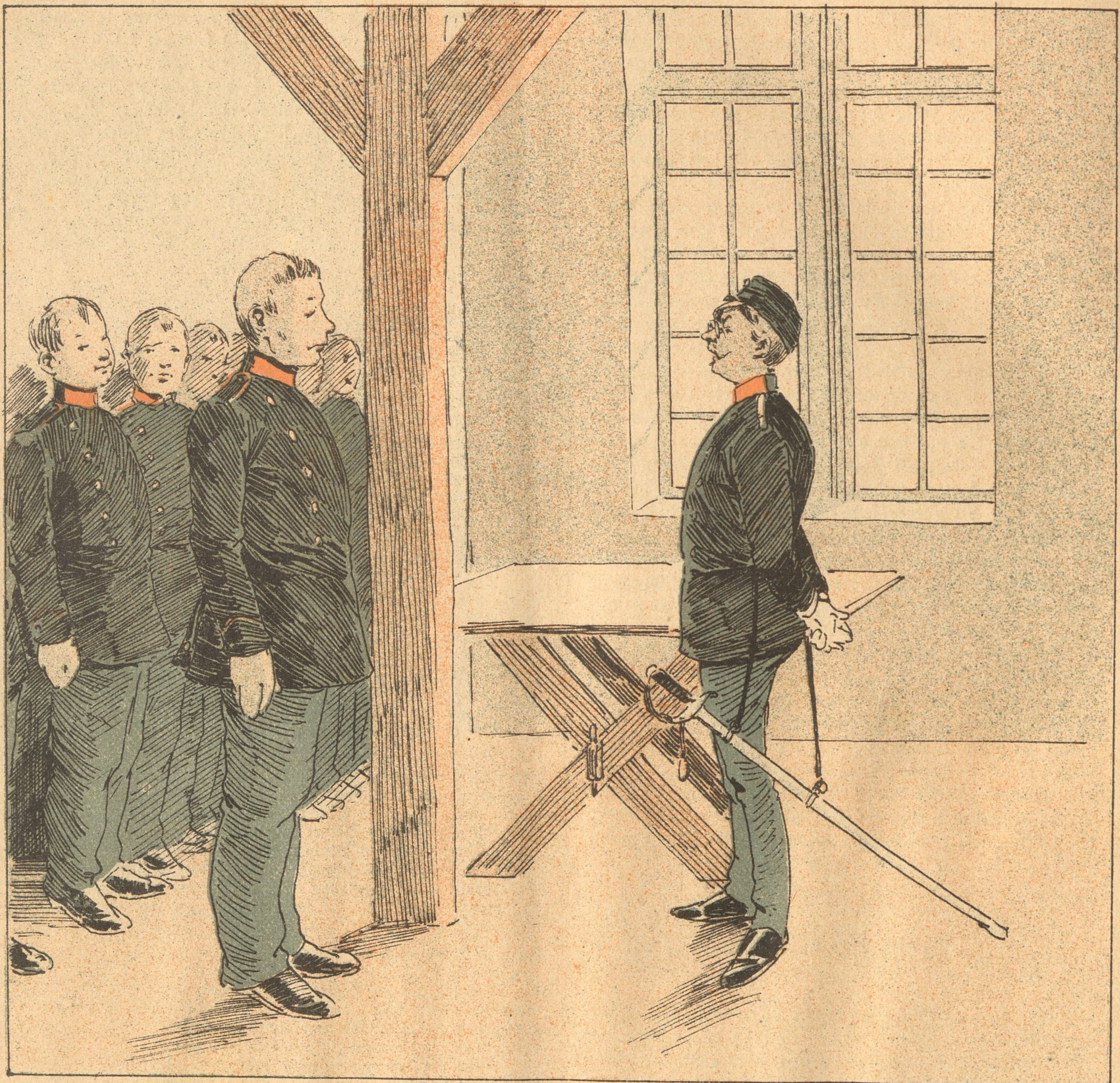

Løjtnant: Naar De bliver forurettet af Deres Overordnede, hvad gør De saa?«
Menig: Saa tier jeg stille.
Løjtnant: Nej, saa klager De, forstaar De!
Mcnig: Ja vel, Hr. Løjtnant!
Løjtnant: Og naar De saa har klaget over Deres Overordnede, hvad saa?
Menig: Saa bliver jeg straffet.

Nr. 50.

RAVNEN

Søndag d. 11. December 1887.

Efter Syndefaldet.

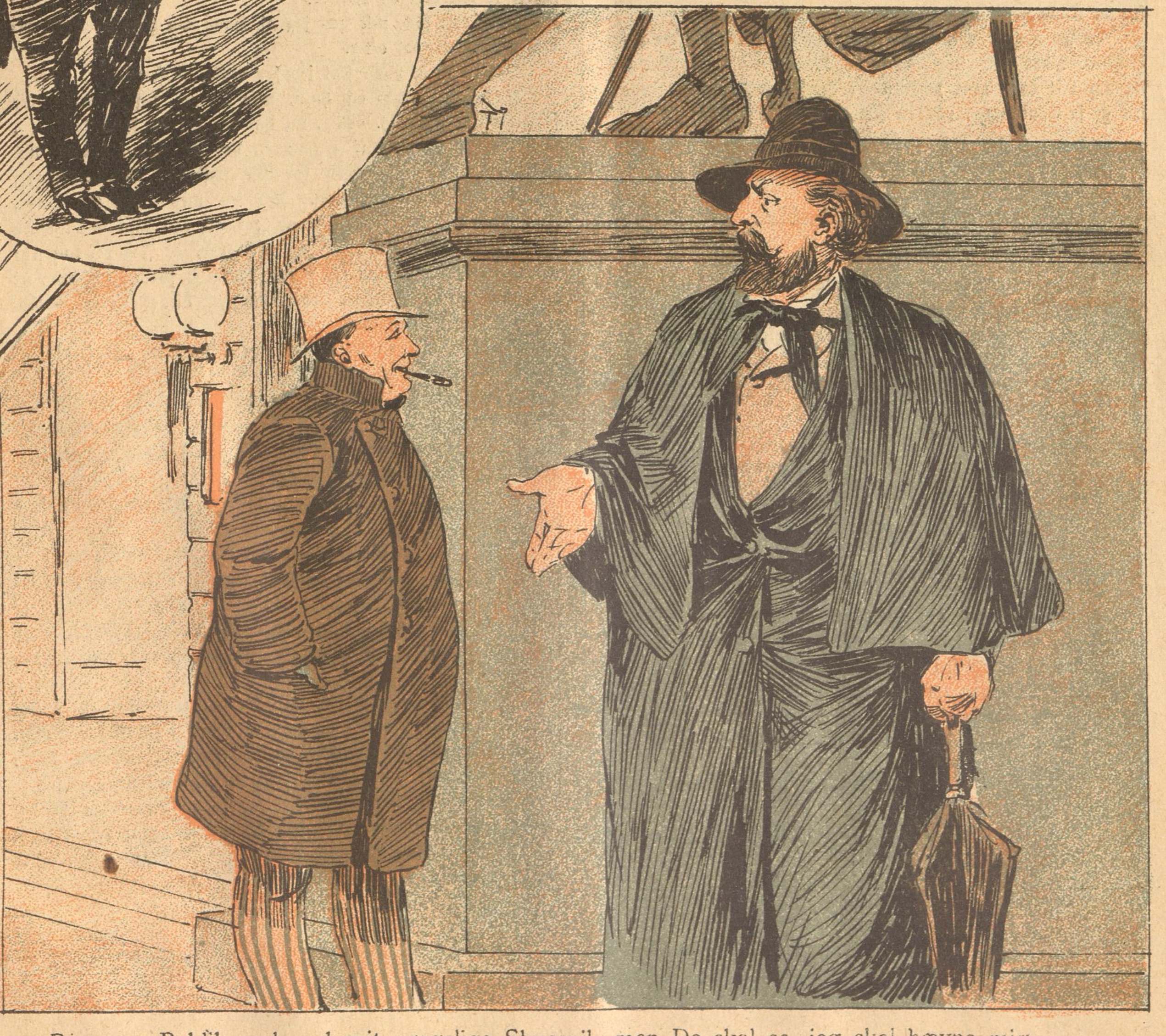

Digteren: Publikum lo ad mit sørgelige Skuespil; men De skal se, jeg skal hævne mig.
Skuespilleren: Ja, skriv De et Lystspil eller en Farce, saa lader Publikum sgu nok være at le.

De dødsdømte Anarkister.

For et Par Uger siden bragte vort Blad Portrætterne af de dømte Anarkister med en Skildring af Processen og Dommens Udførelse. Til de to Billeder i Dag behøver vi ikke at knytte mange Ord; hele denne sørgelige Historie om Mænd, der blev dømt til at miste Livet for deres politiske Tros Skyld, er endnu i frisk Minde.

Det er to Scener af de Dødsdømtes sidste Øjeblikke. Der havde været tilstaaet dem en halv Time til at sige det sidste Farvel til deres Slægtninge. Parsons havde været tavs, Fischer havde nynnet en Vise og Spies havde benyttet de sidste Minuter før han fik den hvide Dødsdragt paa, til at skrive Breve.

Vi ser de fire Dødsdømtes sidste Vandring — Gangen til Skafottet, som er opført i Fængselsgaarden. De er iført lange hvide Kapper, ligesom Munkekutter med en Hætte bag i til at trække op over Hovedet før Rebet lægges om Halsen, for at skjule de i Dødskampen fordrejede Ansigter.

Vi ser dem staa med Strikken om Halsen. I næste Øjeblik forsvinder den Lem, hvorpaa de nu staar, og fire Lig hænger frit oven over de Tilskuere, der fylder Fængselsgaarden, for at se Slutningen paa en Akt af et politisk Skuespil.

Sorg ved Trinitatis.

Ved Trinitatis med Sorg vi sad,
og Poul gad ej Lyren stemme;
hvor kunde vort Hjærte dog være glad,
naar Hindenburg var i Klemme.
Tømmersvend Smith, Du fæle Rad,
O! kunde vi Dig forglemme

Thi ak! Du har os blameret slemt
ved denne din Aabenbaring;
vi troede, alt var gæmt og glemt,
Du selv i sikker Forvaring;
men nu er vor Fryd til Sorrig stemt —
jo, det er en net Forklaring.

Hvad hjalp det, vor Fjende fik en Dom,
og Loven sker hurtigt Fremme?
Det Brev, der fra Argentina kom,
kan vi dog ikke forglemme;
det vidner desværre for tydeligt om:
There is something rotten — herhjemme.

Og derfor vi sidder med Graad paa Kind,
ej Smærten vil sig fordele;
mens Fredrik og Matzen med sorgfyldt Sind
til Doms-Præmisserne skele;
det Brev til vor Ligkiste bli'er en Pind,
og Wiinblads Skyld er det hele.

Jensen skriver.

Jensen: Peter! kom lidt herind, min Dreng, jeg vil tale med Dig.

Peter: Ho, ho, Mester! skal der nu males igen? Ja den er jeg med paa!

Jensen: Stille! lad ikke Svendene mærke, at jeg en Gang imellem eksaminerer Dig lidt i din Skolelærdom — hm! — hvordan er det med Skrivningen?

Peter: Brillant, Mester! den er lige saa flydende som Mesters Talegaver.

Jensen: Ikke drage Parceller mellem os to, Peter — jeg er jo dog en dannet Mand — og Du er kun — — —

Peter: Mesters Privatsekretær.

Jensen: Snak — jeg tager mig kun lidt af din Skrivning og Ottegeografi — det maa Du skam være taknemlig for.

Peter: Det er jeg saamænd ogsaa, Mester! — Mester sparer jo ikke paa en 25-Øre.

Jensen: Næ, vist gør jeg ej, naar Du bare er opmærksom og hører godt efter.

Peter: Ja, hvad skal jeg saa male, Mester?

Jensen: Stop en halv, min Dreng, jeg maa grunde først (tænker sig om). Naa, nu har jeg det — skriv saa . . . men tør ikke Pennen af i Haaret, det ser saa udannet ud. (Dikterer): Til Bestyrelsen for den frisindige Vællerforening paa Krissjanshavn Punktum. Jeg — med stort J. Peter. . . . Jeg maa meget beklage, at Jeg ikke kan komme til dette Møde, som Jeg ikke vil, da Jeg ikke tror, at Jeg vil faa nogen Fordel af det, som Jeg før omtalte, fordi Jeg tror, at Jeg gavner mine Vælgere bedre, om Jeg bliver borte — Udraabstegn og Semikolon.

Peter: Skal vi ikke ogsaa tage et Punktum, Mester? Det ser saa velhavende ud!

Jensen: Jo naturligt — det følger jo af sig selv. Skriv saa videre! Og Jeg tror ogsaa, at vores rodlige Maade at aggetere paa er udmærket god for Højresagen . . . Hvad Tegn sætter Du der, Peter?

Peter: Spørgsmaalstegn, Mester, det er vist det sundeste!

Jensen: Ja, det tænkte jeg selv paa, min Dreng! — Naa! saa skriver Du med ærbødig Agtelse, Chr. Jensen Maler og Folketingsmand.

Peter: Er det værd at være saa ærbødig, Mester, mod saadanne No'en, der gør Grin med Mester, naar de kan komme til det?

Jensen: Jo, ser Du, min Dreng, naar jeg er høflig imod dem, saa lader de mig maaske være i Fred for Fremtiden. Giv mig saa Papiret, nu skal Frederik Hansen kigge det igennem for mig. Her har Du en 25-Øre!

Peter: Tak, Mester! Skal det være en anden Gang, saa er jeg med paa at faa mere Undervisning af den Slags.

Jensen: Tys! stik nu af med Dig, Peter — og hold ren Mund overfor de andre.

Socialismen i Næstved.

En Gang Højrefolkene i Næstved var i Klubben og bedst som de slog deres Skæve og drak deres høje Toddyer, kom En udefra farende ind, hvid i Ansigtet af Skræk.

„Socialismen er kommen til Byen!" stammede han og besvimede.

De andre Højrefolk saa rædselslagne paa hverandre. Ingen af dem vidste, hvad Socialismen var; men noget forfærdeligt maatte det være.

Lidt efter kom en anden udefra med afmaalte Skridt som en Theaterskurk. Han kastede sig paa en Stol ved et Bord og forlangte en Toddy. Da han havde drukket den, mumlede han højtideligt:

„Socialismen er kommen til Næstved!"

„Hvad er det?" spurgte de andre.

„Det véd jeg ikke — men det er noget, der breder sig voldsomt — forfærdeligt! — Giv mig en Toddy!"

Saa kom Redaktøren af „Næstved Avis" ind med Nyheden. Det var saadan en Vane hos ham, at han al Tid kom bagefter med sine Nyheder, og det er en slem Vane for en Redaktør.

„Nu kan jeg fortælle Dem en Nyhed, mine Herrer! Socialismen er kommen til Næstved — ja den er saamænd! — Giv mig en Toddy!"

„Det er forfærdeligt! det er noget, der breder sig voldsomt!" sagde de andre, som nu var bleven saa kloge, at de vidste saa meget. „Men hvad er det egenlig?"

„Det er saadan Ideer visse Folk faar; de vil vælte Samfundet om og lave et nyt."

Præsten foldede Hænderne, hævede sine Øjne op mod Lysekronen og udbrød med dyb Bas:

„Gud forbarme sig! — Giv mig en Kognak! Saadan et rart Samfund vi har!"

Og han gned sig med Velbehag i Hænderne, og alle de andre Højremænd gned sig ogsaa med Velbehag i Hænderne og gentog som et Ekko: „Saadan et rart Samfund vi har!"

„Hvad skal vi gøre?"

En af dem, som næsten var lige saa klog som Redaktøren af „Næstved Avis", sagde:

„Lad os lade som vi er meget uvidende, og naar saa en Gang de, der er besatte af Socialismen, holder Forsamling, saa stormer vi ind og gør en Helvedeslarm og driver Socialismen ud af Byen."

Da ingen af de andre kunde finde et bedre Middel, syntes de dette var godt, og saa lod Højrefolkene som de var meget uvidende, hvad de da for Resten ogsaa var.

Det er nu længe siden.

Saa var det en Søndag, da Socialdemokraterne holdt Møde i Næstved, at Højrefolkene med deres Lejesvende trængte ind i Salen med Musik af Sukkerfløjter og Portnøgler og gebærdede sig som en Flok, der var brudt ud fra et Galehus og gjorde et Spektakel, saa man ikke kunde høre Ørenlyd.

Og efter denne Bedrift saa Højrefolkenes Ansigter endnu mere fiffige ud end til Hverdagsbrug. De troede, de havde fortrængt Socialismen, og Ritzau telegraferede til alle Landets Blade om Socialismens Fiasko i Næstved.

Men en Maaned efter fik Højrefolket i Næstved igen deres lange Ansigter, da Socialdemokraterne holdt et Møde saa stort, at Højrefolkene tabte Maal og Mæle, og saa paa hverandre med intetsigende Blikke.

„Socialismen er her endnu," sagde de.

„Ja, det er da Satans saa den har bredet sig," tilføjede Præsten. „Nu er den ikke til at faa ud."

Det mente de andre ogsaa. Højrefolkets Nederlag var saa stort, at Ritzau ikke telegraferede et Ord derom.

Verdens Gang.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Juletiden rykker os
mer og mer paa Livet,
Konkurrenterne de slaas
til Æ0vret bli'r opgivet.
Fatter er paa Indkøb sendt,
Sparebøssen bliver vendt;
man i Butiker traver
efter Julegaver.

Mens Carnot begynder paa
en ny og bedre Serie,
fik en syg Mand Lyst at faa
sig en Juleferie.
Han fra Hospitalet stak
uden Brøvl og uden Snak,
tror al Ting klart og klappet
og bliver derpaa nappet.

Rigsdagen forleden Dag
atter er traadt sammen,
mangt et nyttigt Lovforslag
til Glæde og til Gammen.
Til Scavenius' Lokkesang
danser Hage, Scharling, Tang,
mens „Morgenbladets" Venner
folder deres Hænder.

Højres Bøller, véd man, vil
gærne være Gæst ved
Venstremøder — men det Spil
gaar ej mer i Næstved.
Demokraterne de véd
nu om Tingene Besked;
i Søndags blev der taget
Revanche for Nederlaget.

Den sidste Vandring.

I sidste Øjeblik.

Rimbrev til Kusine Lotte.

Kære Lotte! Jeg vil lade
Nyhedskilden for Dig rinde
ud i Rim paa disse Blade
fra en By, hvor Matzens Minde
ingensinde
vil forsvinde,
hvor de forsvarsvarme Kvinder
ikke syer og ikke spinder,
men hvor Kys paa Kys de sender
ud for alle fire Vinde,
hvor man famler om i Blinde,
hvor man paa hinanden render,
selv om Magistraten tænder
Blus paa alle Byens Lygter,
hvor om Fred'rik Hansens Kløgt er
spredt saa mange sære Rygter. —
Nu vor Rigsdag er traadt sammen,
Højre siger Ja og Amen
til Ministrens mange Synder;
Venstre skynder
sig, og Dødsdom det forkynder
over Spøgelset, det fæle
Provisorium, der gaar
kækt igen for hvert et Aar,
traskende i Estrups Hæle,
hvoraf jo man kan forstaa,
Døden haard er at gaa paa. —
Og det samme man kan se
rundt paa Byens Lossepladser;
der er Skrig og Hvin og Ve.
Men jeg dine Nerver fri
vil og tie helt med dette
fæle Svinemyrderi.
Jeg i Stedet vil berette
Dig om Drachmanns Middags-Ode
i en Journalist-Kalender.
Du maa holde mig tilgode,
at jeg lidt den endevender;
thi saa kan den bedre passe
paa Godtfolk af Højres Klasse.
Altsaa, jeg Dig her den sender.

„Det er alle Højremænd,
os med Fæstningssjov og Spænd,
os med Kors og tykke Maver,
os med Kjole og med Kraver,
os som middagsfedtet skinner,
os som rumler rundt med Minder,
der næst Estrup staar for Tur,
det er os, som ikke duer."

Kære Lotte! Skibet letter!
Tusind Hilsner fra

Din Fætter.

Fordele og Bagdele.

Ikke for intet er Nutidens største Talemaler Jensen bleven berømt over det ganske Land. Hvilket ildfuldt Geni, hvilket klart og dybt Syn paa Livet ligger der ikke i de Ord: „Mal-mig-den", med hvilke samme store Mand har beriget vort Sprog. Efterverdenen vil vide at værdsætte ethvert bevinget Ord, der har lydt fra hans Læber.

Vi siger ethvert. Thi atter har et nyt Kraftord fundet Vej til Hjærterne, og dets Klang er paa alles Læber.

Det er det bevingede Ord „Fordel".

„Det er ikke til min Fordel". Disse var Ordene Mal-mig-den-Jensen slyngede i Ansigtet paa sine Modstandere, da de vilde lokke ham til Møde sammen med dem, lokke ham ud paa Forhandlingens farlige Vande, hvis Brusen selv en Jensens Veltalenhed ikke vilde være i Stand til at overdøve.

Hvilken Uegennyttighed røber det ikke hos den store Mand, at han kun saa' paa sin „Fordel", hvilken Beskedenhed af ham kun at ville se paa et Sted, hvor der intet var at se paa. Thi det er desværre en sørgelig Kendsgerning, at der ej en Gang er en Dulighedsmedalje at se paa.

Havde det været en Højremand med Kors ved Kors paa Brystet, med engelsk, russisk og dansk Dingeldangel, — ja, vi henstiller til Eder, I Mænd, der ejer slige Prydelser, vilde I i sligt et Tilfælde vel set paa Jer Bagdel, eller vilde I endog gøre selv det svageste Forsøg derpaa? Nej, I vilde visselig alle med Glæde have ladet Blikket dvæle paa det Sted, hvor der var noget at se, noget som kunde fryde Øjet. Eller en Kammerherre. Mon han ikke vilde, selv om det skulde koste ham de mest halsvridende og radbrækkende Anstrængelser gøre alle mulige Forsøg paa at komme til at se paa sin Bægdel? Jo, sikkert!

Men hvad gjorde Jensen. Han saa ikke paa sin Bagdel; thi han vidste, det var spildt Ulejlighed, men han saa paa sin „Fordel", og han saa i Aanden denne Fordel behængt med en Stanislausorden.

O hellige, ufattelige Beskedenhed! Hvo den kan begribe, han begribe den.

Molbohistorie.

Det var en Gang hen imod Valgtiden, da Arbejdervenligheden stod højest, at Molboerne ved Trinitatis opdagede, at der var kommen en stor Utilfredshed ind mellem Abonnenterne og Godsejerne, der svædte til Bladet.

Først forsøgte de at kyse den bort, men da Utilfredsheden vedblev at husere værre og værre, blev de meget betænkelige, og lagde Raad op med hinanden om, hvorledes de skulde faa den fordreven.

Fik den Lov til at blive derinde, vilde meget af deres kære Arbejdervenlighed gaa i Hundene, og det maatte for enhver Pris forpurres.

Endelig blev de enige med hinanden om, at deres Dannelses Røgter, Poul Marcussen, skulde se at forjage Utilfredsheden ved baade paa Prosa og Vers at angribe alt, hvad der ikke passede i Godsejernes Kram. Men da de nu saa paa

hans Verse-Fødder opdagede de, at de var meget klodsede og store, og naar han kom ind, vilde han vist træde alt for meget af deres Arbejdervenlighed ned. De paalagde ham derfor at holde sig lidt i Skindet og lagde atter Raad op med hinanden.

Endelig fandt En paa Udvej.

Hele Redaktionen skulde tage Røgteren paa Skuldrene og vade ind med ham for at forjage Utilfredsheden.

Dette Raad huede dem alle meget. Altsaa løftede de ham til Vejrs og vadede med ham gennem Arbejdervenligheden, og paa den Maade naaede de da, at Røgteren slet ikke traadte noget ned med sine store Fødder.

Men Utilfredsheden fik de rigtignok ikke fordreven.

Fra Lossepladsen.

(Stemningsbillede.)

De ligger der ude paa Lossepladserne, So ved So, Galt ved Galt, og sover den sidste tunge Søvn. Der høres ingen glad Gryntden, ses ingen lystig Springen om paa de vildene Jagt-Veje. Døden har gjort sin rige Høst. De før som et Spørgsmaalstegn gratiøst ombøjede Haler stritter nu kolde og stive op som Udraabstegn, som Vidner om et for tidligt afsluttet lystigt Liv.

De skælmske Griseøjne er lukkede og det svinepolitiske Udtryk i de blegfede Ansigter er borte, borte for stedse.

Det Liv de førte, var et svinsk Liv. Da dette gik op for os, blev de dræbte. Masser af Blod farvede de Steder, hvor de i lukullisk Nydelse havde tilbragt deres korte, lystige Tilværelse. Nu er der, fraregnet Gendarmerne, ikke et eneste levende Væsen paa Lossepladserne.

Som blaalige Skygger i den mørke Vinterdags graa Halvlys færdes de derude tavse og støtte. Blikket vogter skarpt paa de Døde.

Thi vigtig og ansvarsfuld er deres Post. Disse mange blodbesudlede Lig bærer Vidnesbyrd om en stræng, ubønhørlig Justits, der ikke lister sig paa Grise-Tæer uden om Pligten, men griber til og planter Retfærdighedens Slagterkniv dybt i den Skyldiges Bryst.

Det mørkner i Øst.

Op og ned, frem og tilbage blandt Døde, vader de i Blod til Anklerne. Foden glider i det, og Tanken glider ogsaa — tilbage til andre Valpladser, til Brønderslev, til Aars, til Vangede . . .

Det bliver mørkere og mørkere.

Fra Vest kommer en iskold Vind; hylende og sukkende farer den hen over Lossepladsen og tuder et Memento mori i Ørene paa Retfærdighedens Tjenere.

Og de Blaa gyser og svøber sig tættere ind i Kappen. De stirre paa de døde Kroppe — „i Dag Dig, i Morgen mig!"

Memento mori!

To Venner.

Hr. Hindenburg og Smith sad trist,
to gode Venner var de vist;
thi i „Avisens" Fjællebod
hinanden de saa godt forstod.

Smith talte, Advokaten skrev,
men deraf ingen kloge blev,
dog stadigt ej de sammen sad;
thi ak, de maatte skilles ad.

Smith blev smith ud, og han stak a'
med Ranslen til Amerika,
men Advokatens Afskedssang
fælt i den Tømrers Øre klang.

Han sang: „En Gang Du var mig kær,
men Gudskelov, vi ses ej mer;
thi kun naar Du i Vest maa bo,
da kan mit Hjærte fange Ro."

Men Smith fik Bud fra Vest til Øst,
kun kort var Advokatens Lyst.
Smith sang: „Du tylled' Vin i mig,
jeg aldrig, aldrig glemmer Dig.

Et Skærmbrædt var jeg, den er klar,
naar jeg for Højre spilled' Nar." —
Den Advokat blev desperat
og stævnede den „Demokrat".

Men skønt en Bøde Bladet fik,
han sidder dog med sorgfuldt Blik;
han sukker: „Ak, min Ære! — Nej,
den Tømrer glemmer jeg sgu ej."

Dagmartheatret.

Skønt Publikums æsthetiske Sans
mest gaar i Retning af Gøgl og Glans,
ved „Rosmersholm" tabte Hr. Cetti ej ganske
Modet, og optager dristigt „En Handske".

Folketheatret.

„Saa kæmpe de Helte den 2den April!"
Og det faldt Hr. Abrahams ind:
Jeg jo en Aprilsnar være vil,
hvis ej jeg forsøger med denne Vind,
ved Krudtdamp og Kugle og Projektil,
at redde endnu, hvad der staar paa Spil.

Kasino.

Ind ad Kasinos gæstfri Porte smutter
en lille Skare ægte Lilleputter;
paa dem maa vel Kritiken tage sagte
og huske, man skal ej de Smaa foragte.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Fra Familietvisten.

(Frit efter en Gruppe i Castans Panoptikon.)

»Skal han skælde ud for Leporello, Don Juan!?«

(Hostrup, »Morgenbladet« 29. Novbr.)

Nr. 51.

RAVNEN

Søndag d. 18. December 1887.

Misforstaaet Eksempel.

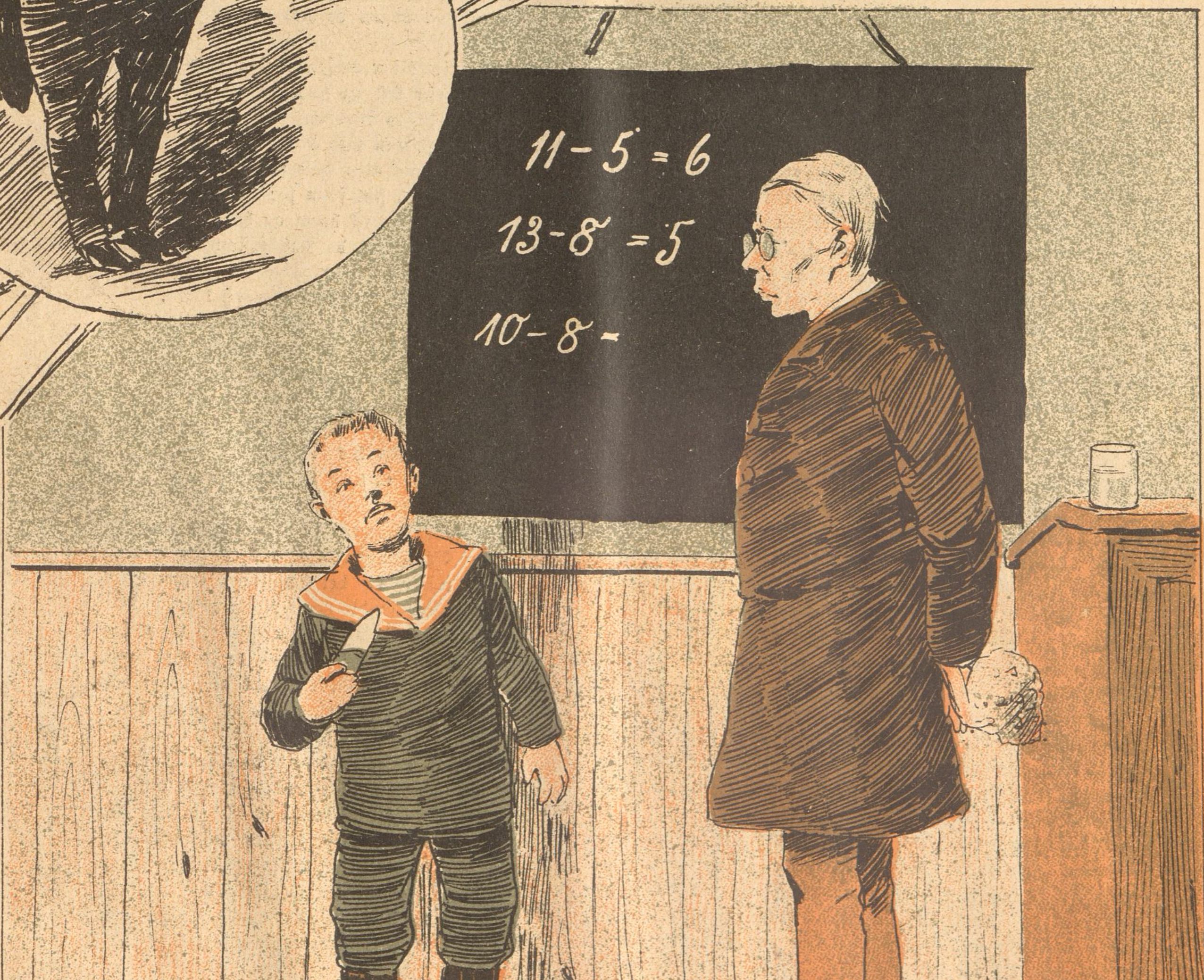

»Otte fra ti — kan Du ikke engang regne det ud? — Naar Du har ti Øre i Lommen og Du taber otte — hvad har Du saa?«

»Et Hul i Lommen.«

Juleudstillingerne.

„Ravnen" sad paa Kontoret og tænkte paa sin Ven „Partikulier" Goos. Den var opfyldt af taknemlige Tanker mod den kære Professor; thi det kunde aabenbart kun være i en lyksalig Venskabsrus og for at bevise Arbejderne, hvor højt han skattede dem, ja endog stillede dem lige med sig selv, at han havde kaldt dem for Partikulier. Men hvilken bitter Mandel maatte dette Ord ikke have været for det fattige „Dagblad"! „Ravnen" ynkedes over dets elendige Tilstand og saa det i Tanken sidde Juleaften pint af Misundelsens og Skinsygens Kvaler ved en Osteskorpe og et Glas fuselfrit 8 Graders, og „Ravnen" besluttede i Ugens Løb at følge Børnevennerne Goos', Matzens og Ryssels Eksempel og samle lidt sammen til de fattige i Læderstræde. Juletræ vilde „Ravnen" dog ikke spendere paa „Dagbladet"; thi den havde hørt af en Frue „fra Bethesda", at det ikke var godt med for meget af den Slags. — Saa faldt „Ravnen" i Søvn og vaagnede op med løjerlige uhyggelige Fornemmelser, som om der var „falske Nøgler" i Nærheden, og skønt det var konstateret, at saadanne ikke eksisterede, vedvarede dog Fornemmelserne. — Saa rystede „Ravnen" dem af sig, tog sin Overfrakke paa og gik ud at se paa Juleudstillingerne.

Turen gik først til „Værnet". Her var imidlertid ikke andet at se end en hel Mængde brækkede Skruer og nogle Modeller af Ridder Ettes Arbejderkaserner. Det hele lignede en velassorteret Jærnhandel og saa' saa uhyggeligt ud, at „Ravnen" atter kom til at tænke paa „falske Nøgler" og skyndte sig af Sted til Trinitatis. Frederik tog glad imod os og viste os omkring i den straalende Butik. Mest Opmærksomhed tiltrak sig en Mængde sukkersøde Fraser. Det var til at smøre Arbejderne om Munden med. Paa et Søm hang en vissen Ligkrans. „Ravnen" troede først, at det var den, der havde været paa Tourné i „Ligkisten", men det var ikke den. Den hængtes ud som Skilt for forloren Arbejdervenlighed, hvoraf der var udstillet hele Tøndesække fulde. Saa var der et pragtfuldt Transparent af alle Hindenburgs Processer. Det hele var ikke alene en Smagssag, men tillige en „Arvesag". Endvidere maa nævnes et Par Hjortelæders Bukser, som Birger Vandsted i sin Tid brugte, naar han gik i Vandet, et Trappetrin, hvorover Tømrer Smith en Gang var kommen baglænds ned, en Matzens Statsret med Revner i Ryggen, en jambehaltende Pegasus, tilhørende Poul Marcussen osv.

Udstillingen „ved Stranden" var ikke nær saa pragtfuld. Det var kun Hjort-Lorenzens Udstilling af gamle Prinseknogler, som „Ravnens" Læsere kender af tidligere Beskrivelser. „Dagbladet" havde ikke andet at udstille end en lille Pose Fastekringler.

Desto mere havde „Tante Berlingske" fikset sig op. Her var baade kejserlige og kongelige Rariteter og for Resten alt muligt Skrabsammen til Nytte og Fornøjelse for Børn og barnlige Sjæle. Tante selv straalede mellem alt dette i hvidt, nystivet Forklæde med sociale Broderier og gjorde en farlig Staahej, men det var for Ingenting ligesom med det Glas Brændevin paa Kastellet, for „Ravnen" købte ikke noget alligevel.

Og „Ravnen" gik hjem i den mest gemytlige Julestemning og drømte, at Korsgaard var paa Jagt for at faa at vide, om „Ravnen" var Luskepeter eller Rumlepotte.

Verdens Gang.

(Ugerevy.)

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle brave Røde.

Der er Slud og Sjask paa Veje og paa Gader,
Lygten tændes saadan henad Klokken tre,
ved Butikerne staar Folk i tætte Rader,
for af Stadsen der en Smule at faa se.
Og Theatrene gaar løs paa Kassestykker, —
hvor de dog i Grunden gi'er en Masse Stykker;
mens paa Folketheatret der er Liv i Gutterne,
møder paa Kasino de med Lilleputterne.

Ministeriet bli'er omspændt som med Øgler
af Processer hist og her, som De vel véd.
Der var Viggo Bjørnbak med de falske Nøgler
og Pontoppidan med denne fæle Ed.
Nu er det nok atter galt med Knabrostræde,
og Scavenius skal frem for Skranken træde,
gi'e Forklaring, til hvem og hvor han kurede
hin Ulykkens Nat, da Natmissionen lurede

Men i Frankrig er de arrige og bistre,
sagtens blot fordi de skifted' Præsident,
og de skyder løs paa deres Eksministre,
lige meget om de saadan har fortjent.
Men jeg siger bare, hvis at det var her i
Landet, havde Ferry li'estraks været færrig;
vore Attentater her i Port, paa Trapperne,
ender gærne med at Ofret mister Knapperne.

Mens Gendarmerne er bleven degraderet
til et Svinevogterkorps, der ret gør Gavn,
har i nogen Tid det Svenskerne kreperet,
at de bleve snydte her i København.
Selv Kong Oskar har nu gi'et sig til at spare
et Par hundred' Kroner — de er ogsaa rare;
man har mere Glæde af selv at fortære dem,
end til et Studentersamfund at forære dem.

Bjørnson rejser rundt og taler for Moralen,
kaster Handsken til enhver, der ej er ren;
mens Pontoppidan omtrent med samme Alen
maaler Bønder deres Skæppe fuld hver En;
det er heller ikke Løjer med de Dele,
og jeg synes, at som Slutning paa det hele
skulde Estrup — at han kan og tør det tror je' —
lave os et Sædeligheds Provisorie.

Ved et Vindue i Varton.

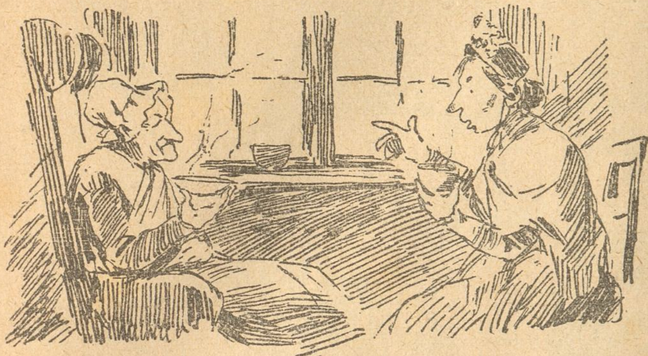

„Nu har vi da snart den kære Jul igen, hvor vi skal føle os som Børn. Ja, paa den Dag kan det da nok gaa an, at vi Gamle bliver Unger, naar vi bare ikke bærer os ad lige som Pigen, der skulde giftes, og som vilde snyde sin Kæreste for fire Aar, som hun slettede ud af sin Døbeseddel og af Politiet blev trakteret med Vand og Brød i ti Dage, da Forøngelsen blev opdaget. Men det kan jo heller ikke gaa an, at man saadan gaar hen og sletter hele Aar ud af sin Tilværelse. Hvis det fik Lov at gaa upaatalt hen, var der nok mange, der i en Fart vilde faa Brug for Radérkniv og Viskelæder. Goos vilde straks viske det Aar ud, da han var Medarbejder ved „Den ny Socialist", Birger Hansted vilde kradse den Tid bort, da han var Oppositionsmand og Medarbejder ved „Morgenbladet", Holger Drachmann vilde radere alle de Digteraar ud, da han ikke var Hofpoet, men skrev for Folket med Kul og Kridt, og Hindenburg vilde tage et Skrabejern og skrabe Arvesags-Aarene ud af sit Liv; men det maa man ikke; man skal lade det staa, som Manden sagde om Rundetaarn. Lille Bille, gamle Ploug og Bøgh har allesammen i sin Tid været uartige mod Hoffet, det var saadan gale Streger, der er slaaet Streger over, men visket ud er de ikke. Naa, naar saadan noget er tilgivet, skal man ikke ærgre sig som den hellige Frue i Bethesda, der er gnaven over, at der bliver pyntet Juletræer for de fattige Børn, der i Juledagene kun tænker paa at spise Kagekoner og Grise og more sig, og Juletræet er ikke opfundet for Morskabs Skyld; men jeg mener dog, at skal vi sidde om den pyntede Gran som Hængehoveder og fælde Taarer, lad os saa heller sætte en Hængeask eller en Taarepil ind i vore Stuer. Nej, den Kone har aabenbart været i lige saa daarligt Julehumør som Ryssel, da han forleden Aften i sin Forening bebrejdede sine Medlemmer, at de holdt mere af at gaa til Dans end til Valg, naar han blev stillet op, men derfor skulde det nu være forbi med Dansen, og Ryssel vilde sige lige som Bjørnson: „Forsager Verdens Lyster, I stidne Mandfolk!"

Har De hørt?

Har De hørt om Tryllelandet,
hvor paa Lossepladser blaane
Blaamænd, Aandens Lys udgaar fra
Matzens Sol og Lars's Maane,
hvor man luskepetrer eller
rumler rundt i smaat og stort
hvor man, naar man Dumhed hører,
mumler: „Det har Fred'rik gjort."

Har De hørt, at Fothethinget
hented' Spøgelset tilbage,
og at dernæst Estrups Foster
Holstein grusomt tog af Dage?
Men i Landsthinget der er for
Blodsudgydelse man sky;
der Ministrens fem forladte
atter fandt et kærligt Ly.

Har De hørt, at Matzen søger
Plads som Direktør i Banken?
Fred'rik siger, ved den Nyhed
han dog fundet har Skavanken. —
Stakkels „Dagblad"! Det maa sukke,
tænke paa sin slunkne Mave:
Fjorten Tusind! Død og Plage!
Hvem der fik sligt Ben at gnave!

Har De hørt, at Advokaten
fra „Avisen" man nu nævner
som en af de „kongevalgte"?
Folkevalgt desværre ævner
han nok ej at blive, derfor
„kongevalgt" er Slut paa Legen,
hvis da Steffensen ej snapper
bort for Næsen af ham Stegen.

Har De hørt, hvor fælt det rumler
ikke blot i Højres Mave, —
nej, den hele Jord af Rummel
snart er blevet rent aflave.
Nede ved Gal'ziens Grænser
laver Rusland Rumleri.
Bismarck tier. — Østrig spørger:
„Hvad er det for Luskeri?"

Har De hørt om Atlentatet,
der i Frankrig nys blev øvet
imod Ferry? — Gerningsmanden
fik dog ingen Knap berøvet
Ferrys Frakke; men hvis Skuddet
her var løsnet, tror for sandt
jeg, at han kun havde sluppet
med at sætte én i Pant.

En krænket Fe.

»Han sa'e, jeg skulde ikke komme i Morgen — han sa'e, der var ikke Majestæt nok . . . Gud véd hvor meget Majestæt han vil ha'e for 75 Øre!«

Forskællig Opfattelse.

Gendarmen: Alder: 20 Aar, Højde: høj, Haar: sort, Næse: stor, kroget . . . den Vandrebog er jo falsk!

Haandværkssvenden: Næ — Bogen er ærlig — det er mig, der er falsk.

Ved en Seksogtreds.

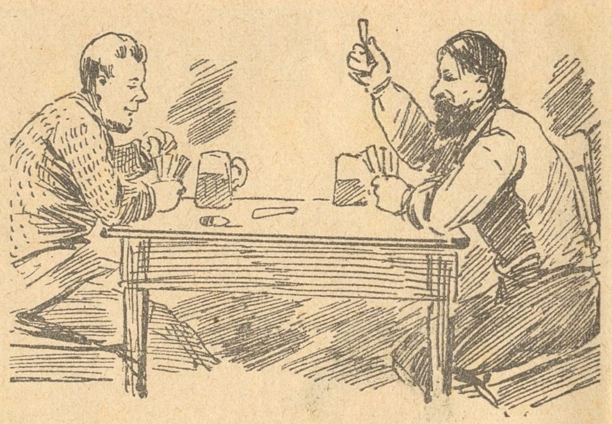

Jensen: Ser Du, nu vil jeg begynde med at lukke.

Kristoffer: Ja, naar Du bare ikke lukker med de falske Nøgler.

Jensen: Naa, Du mener dem Ministeren lukkede Kassen op med! Nej — dem har de havt oppe at se paa i Højesteret, og de har erklæret, at de ikke er falske. — Es!

Krist.: Jeg tier og gier en Tier!

Jensen: Det kan jeg lide! Du er lige saa spandabel som Løjenanten, der bød den afholdne Rekrut en Snaps.

Krist.: Jo, jeg har aldrig før oplevet, at en Snaps har gaaet saa mange Mennesker til Hovedet. Bare Totalafholderne afholder sig fra at storme Kastellet.

Jensen: Havde han dog bare givet ham en Bajer, den kan han da ikke blive fuld af, efter som Dommeren i den offenlige Politiret har sagt, at der ingen Spiritus er i Bajersk Øl. — Fyrre! Vær saa artig — aflever!

Krist.: Naa — Du kommanderer nok lige som de to kommanderende Generaler, der kommanderer „frivillige“ Bidrag ind til et Oliemaleri til Kongen? — Jeg er sgu ikke glad over at komme af med Mønten.

Jensen: Nej — Du siger vel lige som den svenske Konge, da han puttede de 200 Kroner i Vestelommen, han plejede at give til Studentersamfundet: Man skal spare!

Krist.: Naa, naa, naa! — ingen Ernst Bojsenske Stikpiller!

Jensen: Du vilde vel have jeg skulde vente lige som Politiet i Kristiania, der beslaglagde „Verdens Gang“, da Bladet var udsolgt. Bliv bare ikke gal i Ho'det som Sangerinden, der fik en Ligkrans i „Kisten“.

Krist.: Hører der maaske ikke Ligkranse til Kisten?

Jensen: Jo — men hun var jo ikke død.

Krist.: Det er en anden Sag — saa var hun jo kommen paa en forkert Hylde lige som Maler Jensen.

Jensen: Ja, vi kan jo ikke alle komme paa vor rette Losseplads som Gendarmerne. I Sommer kunde de ikke fange Oldenborrer, men nu kan de godt vogte Svin. — Skaal!

Dromedarium danicum.

Dætte Skriuft, ther ær præntet och befordret i Tryquen aff Peter Strick, Spasmagher och Poet i Köffmannshafn, gifuer en kort Beskrifuelse over de Anno 1888 lefuende Exemplaris aff: „Dromedarium danicum.“

Ther sees ther utaff, att den störste och uæchtigste aff Arten/ befindis i lefuende Lifue paa Christjanshafn, huor den i siste Ualgdags Uælling aad sigh stumm, huad ther kand læses paa Prænt aff Reffuerater fra Jægherspriis och andere Steder.

Enduidere læres aff Skruiftet, at tuende Exemplaris aff Arten, Fader och Søn, ærr i end Baas ued Trinituatis opstalled och blifuer feede och i godh Foderstann/ huad kan sees ued Besøgh samme steds. Dærris Brøl och Sparc mod Arbejdere, ther i dærris Nærhet kommer, blifuer kallet for Arbejderuenlighet.

Et mindre Exemplaris meth to Houeder er en hel Uandbeholder huad mann kand se paa Prænt i Historiske Skruifter, som Bærlingske Tidende och andre Steder. Dherfor kalles den och meth lathinsk Naffn: Birger Uandsted. Skruiftet ær god at bekomme Ærfaring utt af och ziret af Christjanus Jensen, ther maler gott, naar mann siger: Mall migh denn.

Guder.

Spær op eders Øren, jeg synger et Kvad
om Højres mægtige Guder,
der sidder i Gimle, højt paa Rad
over Døgnets Mudder og Kludder.
Paa Knæ hver Højremand, halv og hel,
I sætte jer ned paa jer Hale.
thi drager jeg Forhænget bort — og skel
saa ind i de høje Sale.

Hist sidder Odin i Hlidskjal selv,
den hviskende Ravn paa hans Skulder,
med tunge Skyr over Pandens Hvælv
beskuer han Kamplegens Bulder.
I Koften mangler en Knap, den vog
de Jætter en Aften silde,
da ud af sit Valhals Port han drog
til et Holmbladsk Middagsgilde.

Hr. Matzen er sig en drabelig Thor,
han kendes paa sine „Bukke“,
i hvor han farer saa vide om Jord,
maa Jætterne bæve og sukke.
Hans stærke Hammer vel gør sit Gavn
mod Jotunheims fule Befolkning,
derfor har Ham'ren sit eget Navn,
thi kaldes den Grundlovsfortolkning.

Scavenius er som en Baldur god,
han kaldes den fromme og milde,
men Loke spændte ham Snare for Fod,
da gik det den Herre ilde;
thi vandred han stille en Aftentur,
langs Smaagade-Rendestenen,
og der stod Ingemann-Høder paa Lur
og sigted med Misteltenen.

De høje Guder, de har det godt,
thi Mjøden og Flæsket er gratis,
de skærer en Side ef Galten blot
hisfnede ved Trinitatis.
Men varslende Norner forkynder alt,
at Asernes Tid er omme,
og før de faar Tid til at skrige Gevalt,
vil Ragnarok sikkert komme.

Lilleputter.

Nogle Dværge, som rejser om og giver „Den lille Baronesse", er ogsaa kommen her til. Men hvad skal vi egenlig med det Smaatteri? Har vi ikke aandelige, politiske og andre Undermaalere nok? Og er vore egne ikke lige saa gode?

Har Lilleputterne maaske en Akrobat, der kan gøre Spring som Malmigdenjensen? Forleden Dag malede han i Folkethinget om Taarnby Kommune, og stod saa pludselig midt paa Knippelsbro, saa Formand Høgsbro maatte gøre ham opmærksom paa, at der havde han ikke noget at bestille og bad ham flytte sig. „Jeg er ikke kommen paa min rette Hylde," sagde Jensen, og ingen mindes, at han nogensinde har sagt fornuftigere Ord. Jensen hører nu en Gang til de politiske Dværge, der ikke flytter Bjærge, og han kunde knap bjærge sig selv, hvis han ikke havde Frederik Hansen og Peter, skønt man ikke kan fortænke Peter i, at han render fra Jensen, da hans Mester har staaet i Thinget og fortalt alle Rigsdagsmændene, at han holder en Krone tilbage af Peters Ugeløn, for at Peter ikke skal rende sin Vej.

Har Lilleputterne en Guttaperkamand, der kan vride og vende sig som Birger Vandsted og som en politisk Vejrhane dreje sig efter Vinden? Der gaar Rygter om, at Birger Vandsted er frugtsommelig med et Aandsfoster, der skal slaa Socialismen ihjel. Poul Markmusen har allerede i over en Maaned digtet paa en Vuggesang, som Possementmager Gythler skal synge paa Uhyrets Navnedag. Men Birger Vandsted er en politisk Dværg, han bliver ikke Fa'er til en Kæmpe.

Eller har Lilleputterne en Fordanser som gamle Ploug? Nu har Ploug ganske vist traadt sine Dansesko, han danser ikke mere — til Hverdagsbrug, hans Forening heller ikke, Henrik Smith og hans Forening heller ikke. Højre har danset for at styrke sig, for at samle Kræfter, ikke for at gaa bag ad Dansen. Det er værst for de Folk, der lejer Kjoler ud.

Eller har Lilleputterne en Klown som Frederik, der kan fare om og gøre gale Streger, saa snart Matzen viser sig med en lille Pift?

Nej — vi har saamænd Lilleputter nok her hjemme.

Før og nu.

Melodi af Farinelli: Fordum saa vandred enhver minestrel.

Forhen saa gik det hvert Lovforslag godt,
lunt i et Udvalg de redte dets Leje,
og det vandred ad nemmeste Veje
til anden og tredje Behandling saa flot.
Ved Fortolkningens Højbord det praled',
mens Professoren taled' og galed',
i vort Landsthing, hvorhen det saa drog
man med „Liebe" saa ømt paa det tog.
|: Den Gang led Forslag ingen Trang,
nu maa de visne mangen Gang. :|

Forhen saa vandred' Gendarmen saa fro,
Frihedens Goder han havde i Eje,
stedse han gik de gladeste Veje,
styrede Gangen fra Kro og til Kro;
man ved Markeder stadig ham mødte,
han var fremmest, hvor Næserne blødte,
Prygl var gratis, hvorhen han saa drog,
løs paa Bønder for intet han slog.
|: Den Gang i Værdighed han var,
nu maa han vogte Svin saagar. :|

Før traf vort Livjægerkorps uforsagt
i Uniformen, de ha'de til Leje;
de marscheredʼ de vildeste Veje,
Fanen, den blé holdt i Ære og Agt.
De ved Jernbanen flot parадered',
naar en Kejser hertil arrivered',
alt var Glæde, hvorhen de saa drog,
Eksercitsen gemytlig de tog.
|: Den Gang stod Korpset højt i Rang,
nu har paa Bukser tidt det Trang. :|

☞ Med dette Nr. følger 3dje Ark af „Fattige Piger".

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af R. Andersen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Uventet Forlangende.

»Det er noget Griseri, at De ikke har lavet os en provisorisk Svinelov!«
»Gud bevares, før har De jo al Tid været saa vred for de Provisoriske! . . . Men vær bare rolig — De skal saamænd nok faa provisoriske Love!«

(Af Debatten i Folkethinget den 10. Decbr. mellem Hørup, Bluhme. Berg og Ingerslev.)

RAVNEN

Nr. 52.

Søndag d. 25. December 1887.

En nyttig Julegave.

»Sikke prægtige Bøger, Du har faaet!«
»Ja — det er min Gamles Julegave.«
»Den er ikke gal! Saa længe Du har noget af den, kan Du al Tid, naar Pengene slipper op, skaffe Dig en behagelig Aften — og ogsaa en Gang imellem hjælpe en anden.«

Jule-Stue.

Comoedie udi een Act.

Hovedpersonerne i Comoedien:
Jeronimus Ploug.
Skolemester Matzen.
Lars.

Scen. I.

Jeronimus Ploug (steter sig ned med en Kurv Dukke-Tøy ved Bordet): Det er en Konst at dele Gaver ud, saa alle kand blive fornøyet. Dette Sukker-Hierte vil jeg give Frederik; thi han er en Hierte-Tyv; det fortalte han selv Amager-Pigerne sidst han var derude. Den Nøgle med Hummer-Kloen ved — hvem skal jeg give den? Den kand Ryßeline faa til Uhret hun fik sidst, og saa kand hun faa dette lille Skrin med 4000 Kroner for hendes uegennyttige Opofrelser. Hiort-Lorentzen er Benolog, han holder meget af gamle Been; det er Been-Skade jeg ikke har noget Been-Tøy til ham; han maa lade sig nøye med en Been-Pibe, saa kand han pibe Vælgerne sammen udi fœmte, naar Ryßel igien skal stilles op. Carstensen skal have denne Sax med de lange Been; den kand være ham til god Nytte, naar han skal klippe Dagens Nyheder ud af „National-Tidende". Grovenine! Du skal have denne Pose Biskøyter! Du kand jo ikke leve af dine Abonnements-Penge, hvorfor Du blir bitter og skielder Social-Demokraterne ud for Particulierer. Ey, jeg havde nær glemt lille Tante Berlingske! Hun skal bare have en Fierding Kaffe-Bønner fra Gamèl; hun har selv Vrøvl nok. Men der seer jeg dem komme med deres Skolemester.

Scen. 2.

Tante Berlingske, Frederik, Ryßeline, Hiort-Lorenzen, Carstensen og **Grovenine** kommer ind Par for Par, og **Skolemester Matzen** slutter Troppen. Han giør en pedantisk Complement og saadan Lyk-Ønskning:

Bort Venstres fœle Magt, bort alle stramme Tøyler!
Og hver en Svine-Hund luk ud med falske Nøgler!
Svem over vores Land, Gendarmer og Kanoner!
Byg Fœstninger og Fort fra Lyngby til Tre-Kroner!
Bort Skovens store Træer, som staar og laver Skygge!
Langs Øre- ned til Masned-Sund vi Garder-Høye bygge.
Gid Estrup og Høyre det altidens vel gaaer,
Gid en nye Stemme de i Thinget hvert Aar faaer.
Gid Kirker og Kanoner de aldrig savne,
Gid ingen Ingemann maa nogen giøre gnavne,
Gid længe lyde høyt maa Estrups Navn,
Saa længe som en Høyre-Mand der er i Kiøbenhavn.

Jeronimus Ploug: Han skal have Tak, Skolemester! Det var et deyligt Vers; han har vel haft megen Umag dermed? — Men hvad Artigt har de smaa Konservative lært til denne Fest?

Skolemester: Vil Vatter høre noget af Høyres Begrædelsesbog eller af Høyres Cathecismus?

Jeronimus Ploug: Begge ere gode. Lad Lars komme ind, at han kand høre paa hvordan de Smaae kand giøre ham til Skamme.

Lars (kommer ind).

Skolemester: Lars, hvem var det, der skreg saa høyt, at det kunde høres over hele Byen?

Lars: Det var Frederik, da Cauling vilde skyde ham.

Skolemester: Frederik, Hiort-Lorentzen, Carstensen, Ryßeline, Grovenine og Tante Berlingske! hvem var det, der skreg saa høyt, at det kunde høres over hele Byen?

Tuti: Det var Malmigdenjensen, da han opdagede, han var kommen paa en gal Hylde.

Skolemester: Peger Fingre af Lars!

Tuti: Æ—æ—æ—

Skolemester: Lars! i hvad for en Kirke er der fleest Bønner?

Lars: I Frelsens Hærs Kirke, for der drikker de Caffe i Stedet for Viin.

Skolemester: Frederik, Hiort-Lorentzen, Carstensen, Ryßeline, Grovenine og Tante Berlingske! i hvad for en Kirke er der fleest Bønner?

Tuti: I Kaffehandler Gamèls Kirke paa Nørrebro, for han fik fine Bønner saa godt betalt, at han kunde sette dem i en Kirke!

Skolemester: Peger Fingre af Lars!

Tuti: Æ—æ—æ—

Jeronimus Ploug: Han er den rette Dosmer. Han seer aldrig andre Blade end „Avisen" Aaret igiennem, og veed derfor ikke meer end Herdahl udi Lyngby. Kand de svare til flere Spørsmaal, Skolemester?

Skolemester: Ja. Lars! hvor mange Stierner er der?

Lars: Der er tre Stierner paa hver Cognaks-Flaske.

Jeronimus Ploug: Han har ikke andet end Cognak i Hovedet!

Skolemester: Frederik, Hiort-Lorentzen, Carstensen, Ryßeline, Grovenine og Tante Berlingske! hvor mange Stierner er der?

Tuti: Der er to Stierner: Nord-Stiernen og Aften-Stiernen, og der er et Kvarteer fra Badstuestræde til Lille Regnegade.

Skolemester: Peger Lars ud igien!

Tuti: Æ—æ—æ—

Jeronimus Ploug: Jeg takker Skolemester paa mine smaa Konservatives Vegne. Jeg seer, at I anvender Fliid paa dem. Jeg havde tænkt at holde Jule-Bal; men jeg har for visse Aarsagers Skyld betænkt mig. (De Smaa græder.) Ja, det kand ikke hielpe! Vi har haft saa megen Dands og Galenskab heele Aaret. Spør kun jer Skolemester ad om det er tienligt. Hvad siger han? Hr. Proceptor!

Skolemester: Erik Bøgh, en klog og skarpsindig Censor paa Kongens Nytorv taler meget ziirligt om at gaa paa Galeyen og smage paa den forbudne Frugt, og naar saadan ærbar Censor har fundet det nødig og for sin Person anstændig, hvor langt mere nødigt og anstændigt er det ikke for os Høyre-Mænd og smaae Konservative? Jeg selv legger dette dertil, at eftersom vi før har dandset over en lav Skoe, og vi saa ingen Dands faaer til Juul, saa vil mange søge de Lystigheder og Glæder, som ere at faae i Phoenix og saaledes komme i Societet og Samquem med anderledes Tænkende — — —

Jeronimus Ploug: Nok, nok, Skolemester! Jeg hører nok, at jeg maa give mig tabt; hans Bemærkning om Phoenix

lægge de 4000 Kr., Nysel havde tjent hos Højre, deri; det syntes han var en god Journalistighed; men Hiort-Lorentzen havde holdt paa Skinet.

Der er Liv paa Gaden — men snart tager det af! Naar Juletræerne tændes gaar man op ad Trapperne, saa strømmer Julelugten os i Møde; den er lidt forskellig: Gaasesteg og Rødkaal, Flæskesteg og Æbleskiver, Risgrød og stegt Flæsk — paa Trappernes Julelugt kan man mærke hvor man er.

Fra Julengen.

(Af Per Københavner jun.)

Melodi af „En Spurv i Tranedans"
Da jeg kom i Aftes.

Trist aa sær de' er den
hele vide Verden
li'efra Ama'er aa te Frederiksbær',
Svinepest grasserer,
aa a' Flæsk kreperer
man, ves inte at man lader vær'.
Estrops provisaari-
ske forskrægget gaar i
U'valg i vort Folketengs Arkiv,
aa Ministren kaaster
de' stor Sorg — sit Faaster
ser han næppe mer i desse Liv.

Pene Folk aa Bøller
gaar aa drekker Øller,
Beverdingerne bli'er aldrig lort,
æ der Tøst bag Vesten
fra Fredsbær' te Hesten,
ka' man etter Tol' nu faa'en slokt.
Piculell, dai vier
jai min største Gi'er,
altfor længe følte vi dit Savn;
men, nu æ der Fut i Søllet,
intet Sprut i Øllet
i det glaje, gamle Køvenhavn.

Juleaften.

Juleaften, o hvor er Du rar,
Du er dog den bedste Tid man har!
Port'monnaien bliver flittig vendt,
Fatter er paa Juleindkøb sendt;
Moder ryster Sparegrisen læns,
Børnene er artige imens,
jubler for hver Skilling, som der faldt,
det skal være Aften med Gevalt.

Naar man ikke er en fattig Rad,
faar man Juleaften dejlig Mad.
Træet staar paa Bordet, fyldt med Godt,
og Presenter vanker der saa flot.
Gaasesteg og Æbleskiver, Punsch —
det kan hænde sig, det er Mad for Mons!
naar man bare fuldtop har af Sul,
kan man sagtens holde rigtig Jul!

Selv hvor Smalhans er i Huset Gæst,
er dog Juleaften ret en Fest,
har man ikke Raad til Risengrød,
nøjes man med The og Sigtebrød;
og et godt Humør, der ej bli'er tvært,
er den allerdejligste Dessert!
Vær gemytlig, hvordan det saa gaar,
det blier bedre nok til næste Aar.

Kære Læser, Læserinde, som
har fulgt „Ravnen" paa dens Farter om
snart i Øst og Vest, i Syd og Nord
paa vor gamle, syndefulde Jord, —
altid fandt Du den i godt Humør,
aldrig svigtede den sin Kulør,
og den ønsker Dig, den glade Fugl,
ret en glædelig, gemytlig Jul.

Til vore Abonnenter i Provinserne.

Fra 1ste Januar 1888 medfølger hver Uge gratis et Ark af Romantillæget „Fattige Piger". De fire i 1887 udkomne Ark vil blive tilsendt Abonnenterne ved Indsendelse af et 8 Øres Frimærke til

Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af N. Andersen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Juleudstillingen.

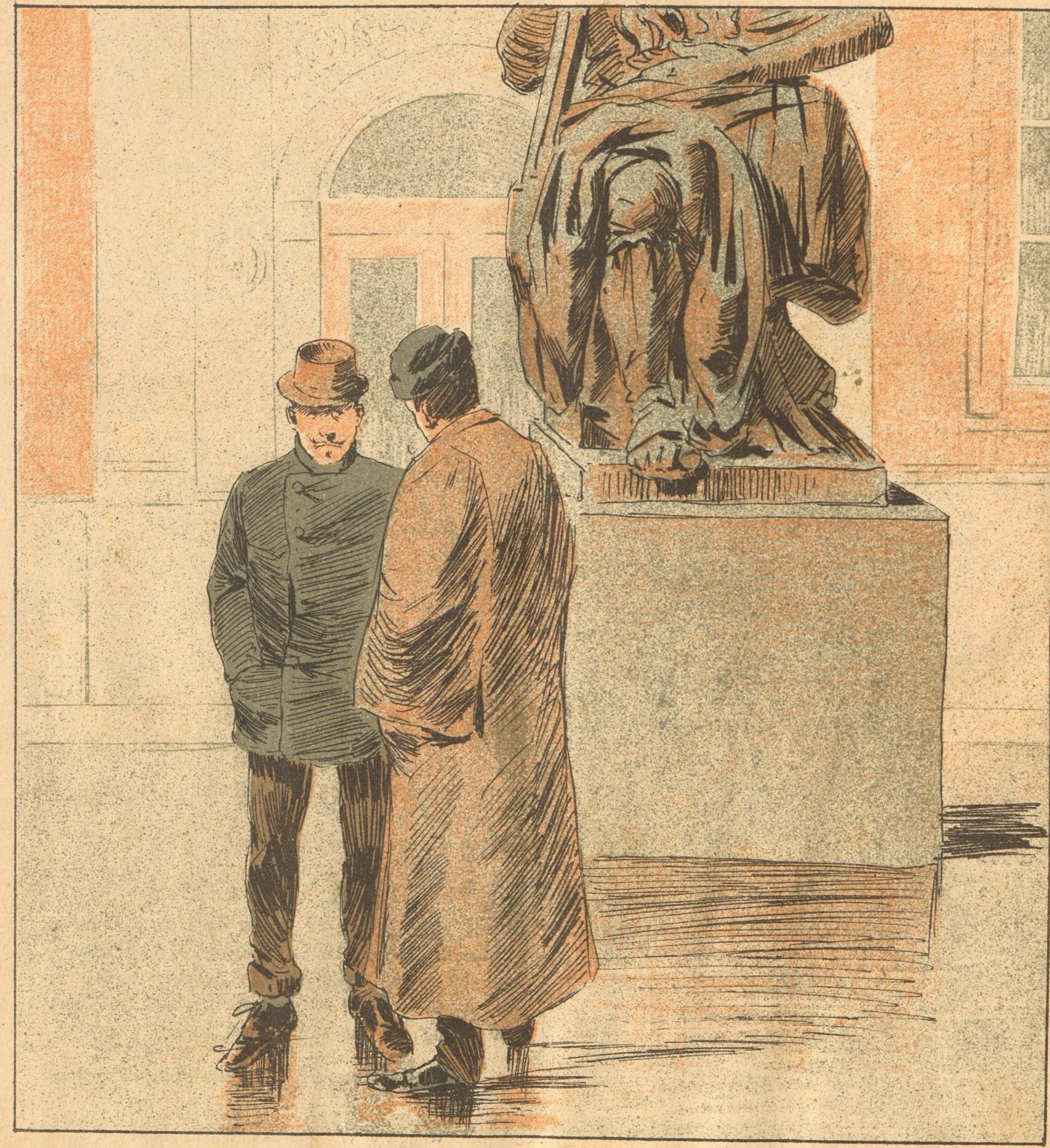

»I Gaar var der én, der stjal min Frakke — mine Billeder lader de sgu al Tid hænge.«

POLITILÆGEN.
Albertina.

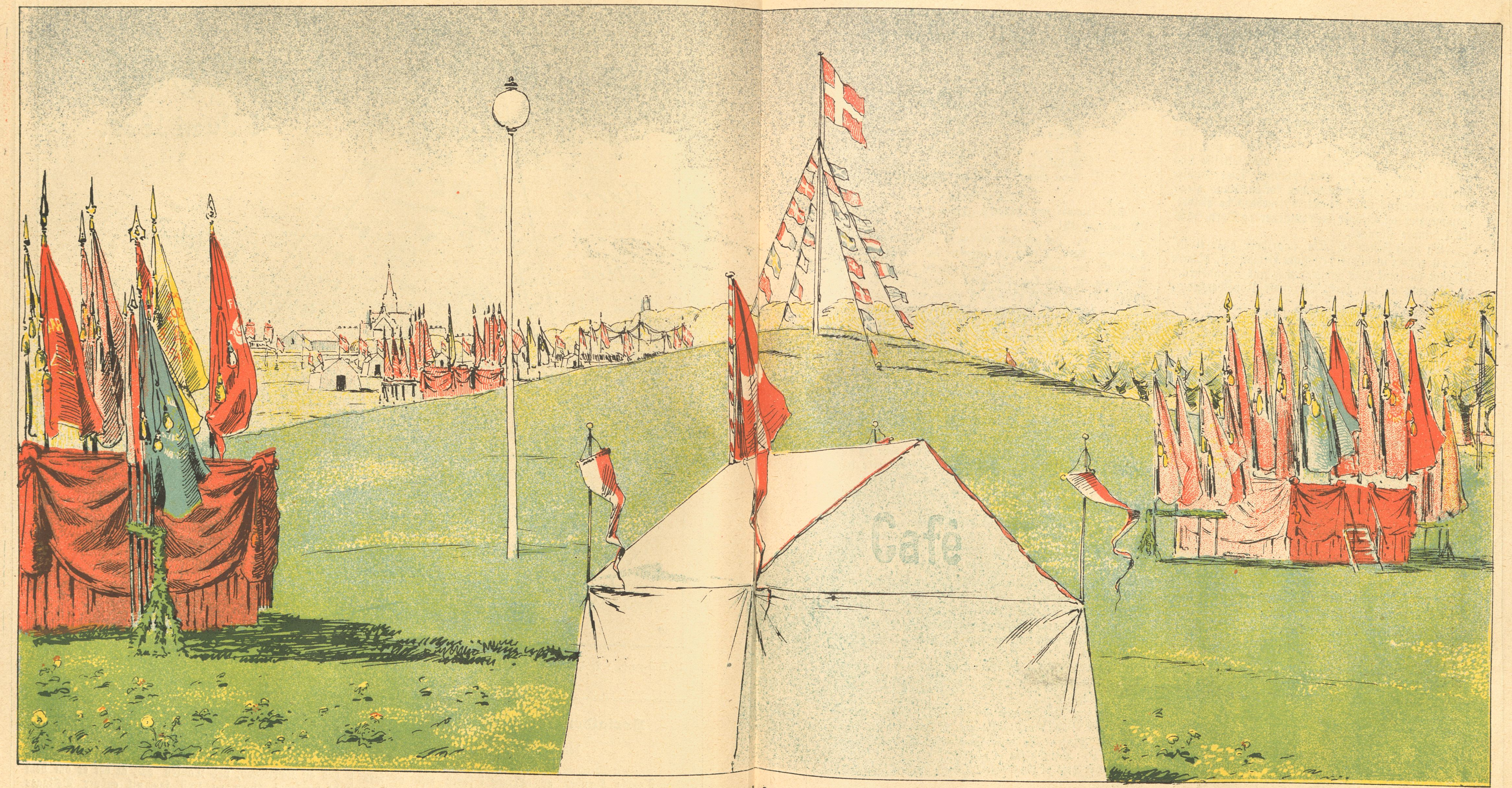

Socialdemokratiets Festplads den 5te Juni 1887.

(Efter Festkomiteens Plan.)

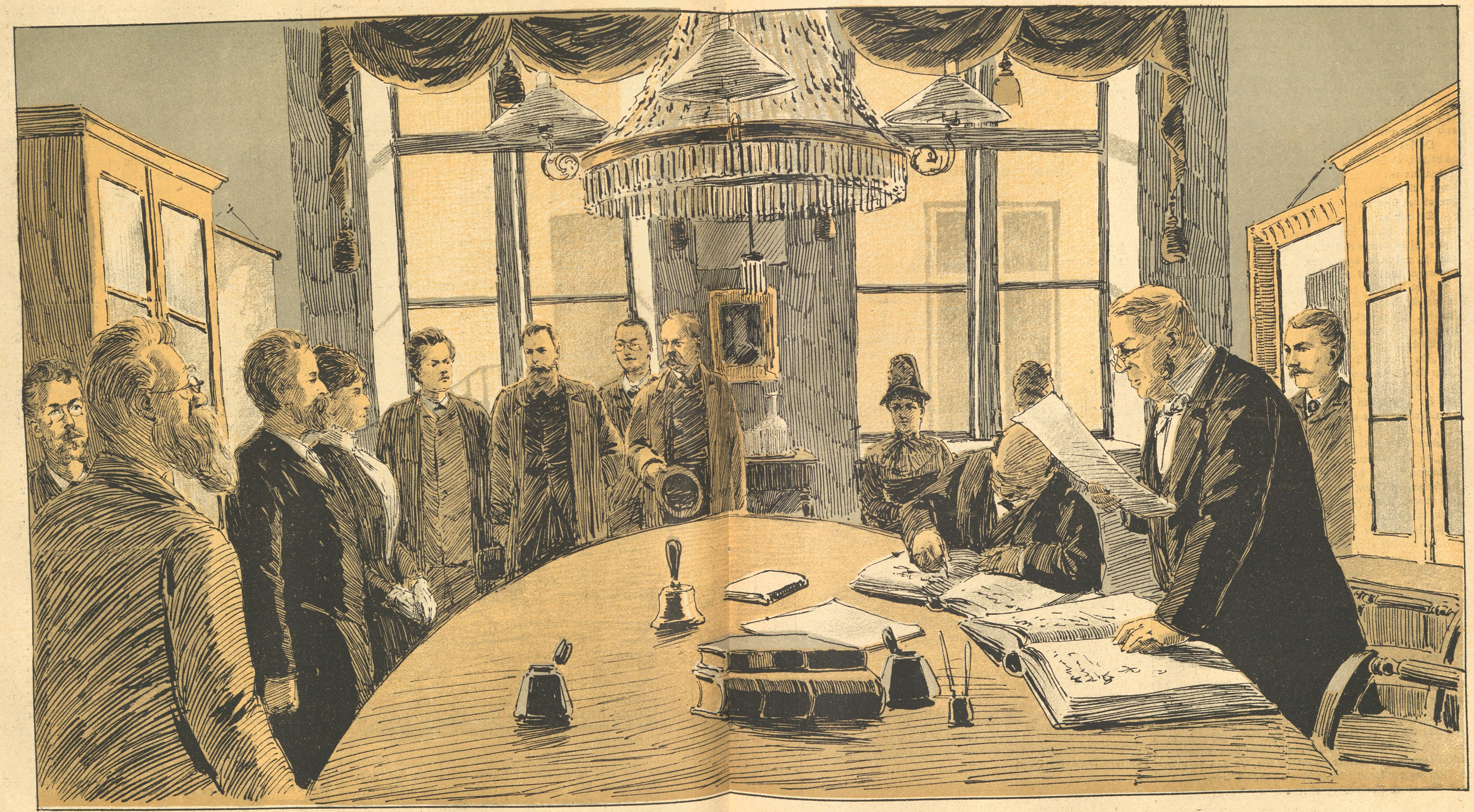

En borgerlig Vielse i København.

Socialdemokraternes Festtog den 5te Juni 1887.

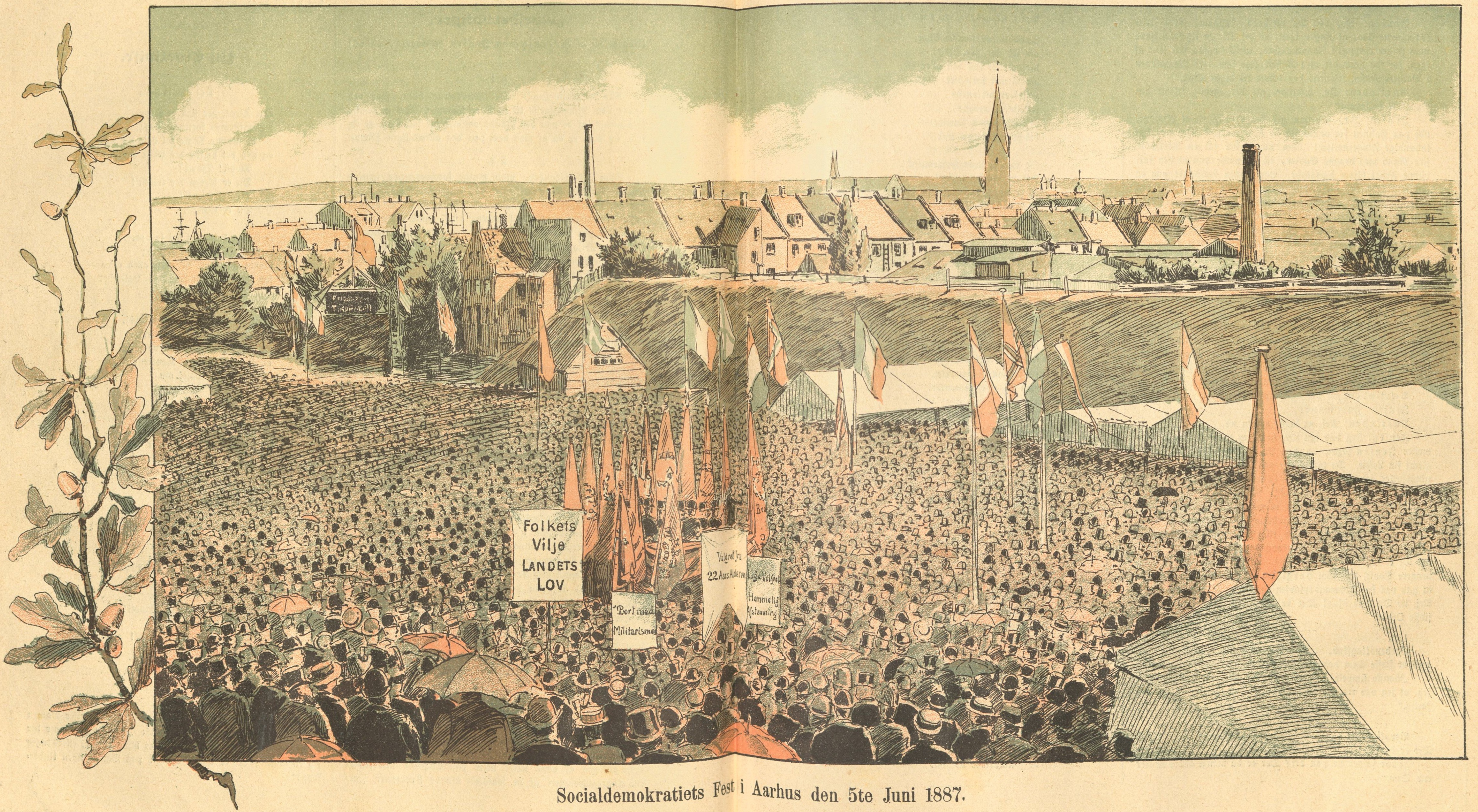

Socialdemokratiets Fest i Aarhus den 5te Juni 1887.

Mødet i Forsamlingsbygningen den 18. Juni.

Forsamlingen beslutter, at Byggelovforslaget skal optages paany.

Haandværkerfesten i Roskilde den 26de Juni.

Arbejdersport paa Fælleden.

Nihilisthenrettelse i Rusland.
(Efter et Maleri af Vereschagin.)

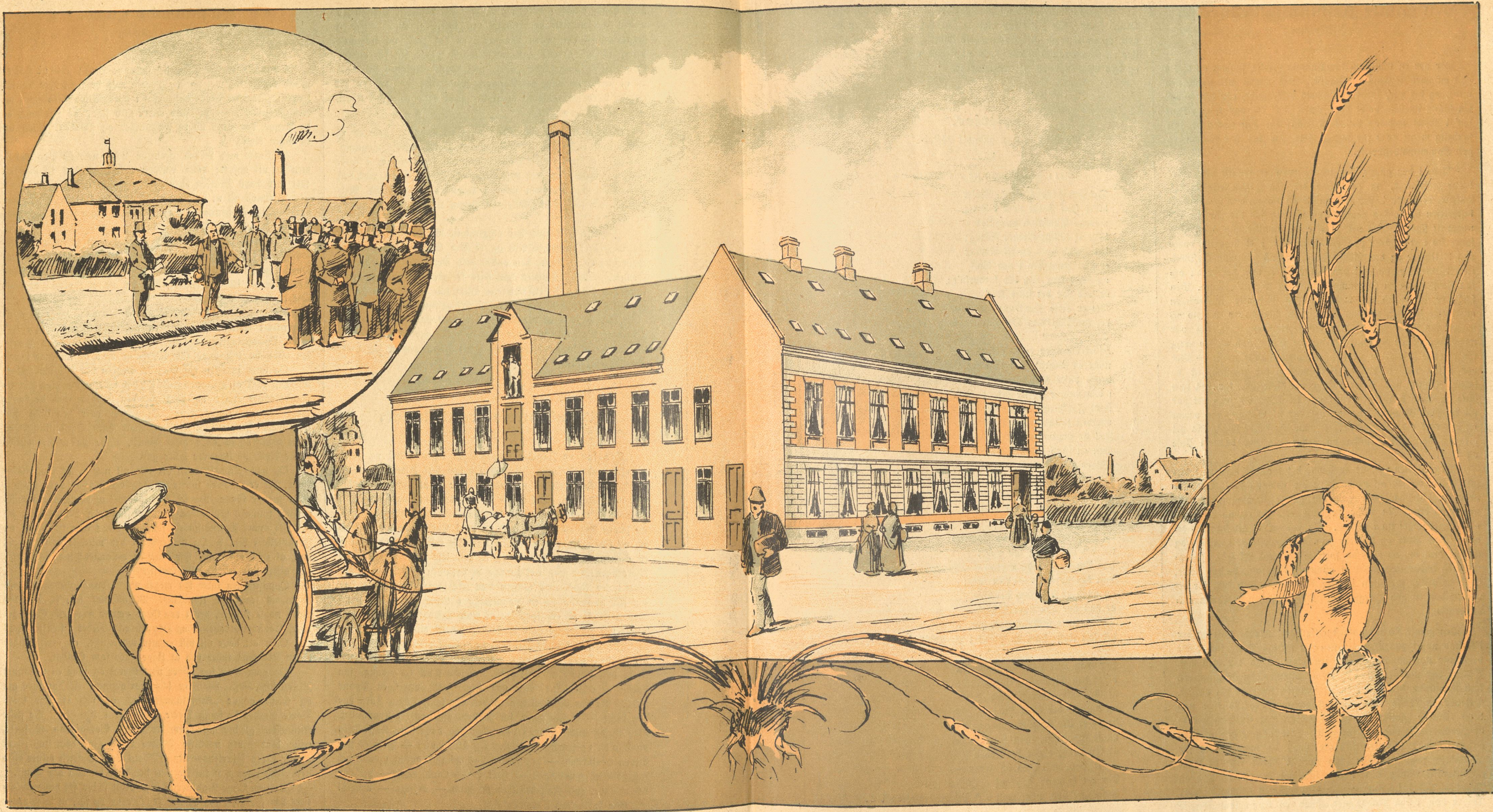

Arbejdernes Fællesbageri.

Fra Arbejderfesten i Helsingør den 7de August 1887.

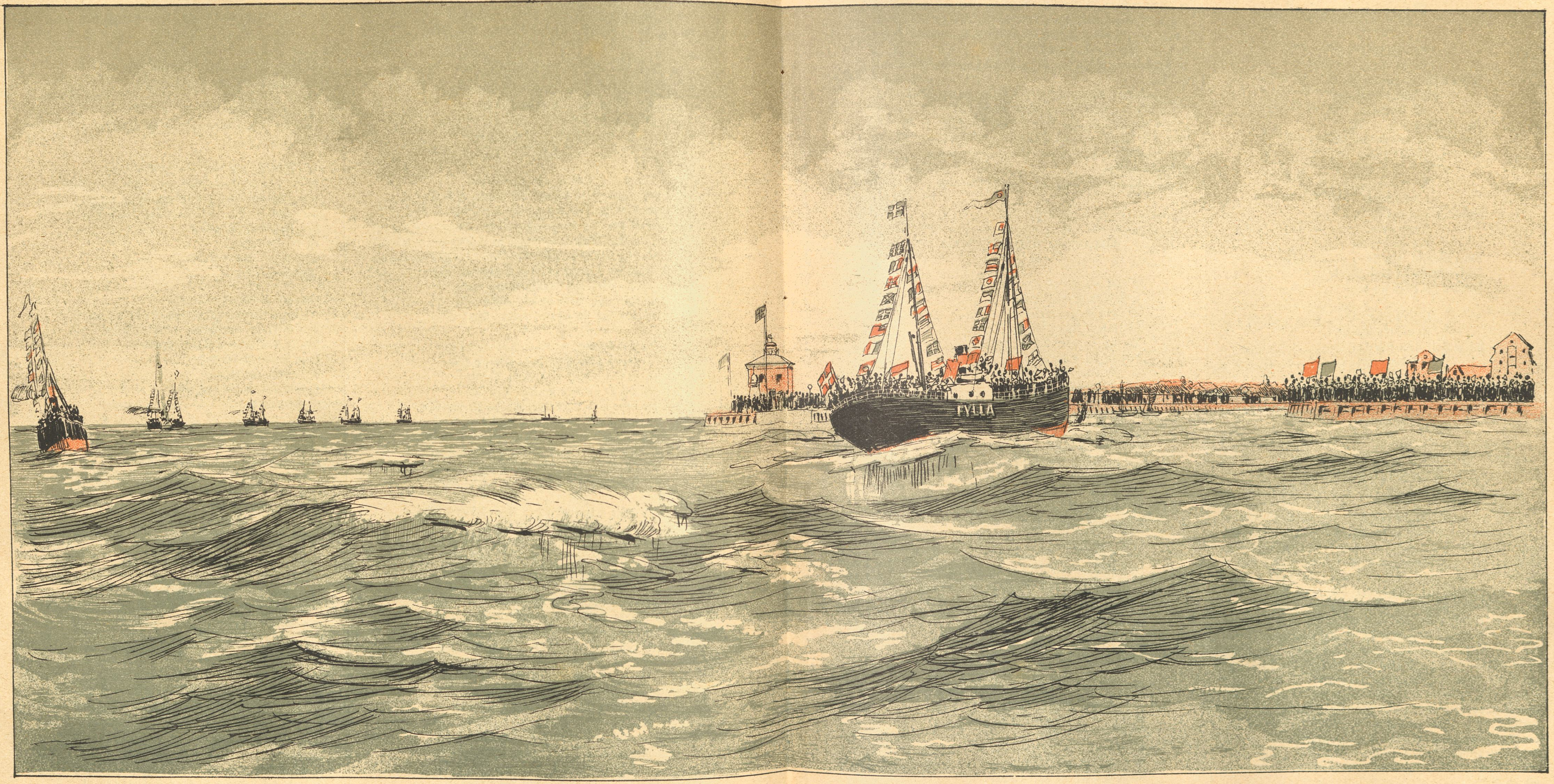

Ankomsten til Helsingör.

Anarkisterne i Chicago.

1. Georg Engel, Typograf, f. i Kassel (Tyskland) 1836, hængt. — 2. Samuel Fielden, Bomuldsvæver, f. i Lancashire i England 1847, livsvarigt Fængsel. — 3. August Spies, Redaktør, f. i Hessen (Tyskland) 1855, hængt. — 4. Albert Parsons, Typograf, f. i Montgomery (Amerika) 1848, hængt. — 5. Michael Schwab, Bogbinder, f. i Mannheim (Tyskland) 1853, livsvarigt Fængsel. — 6. Lingg, Maskinarbejder, f. i Tyskland, dræbt sig selv i Fængslet. — 7. Adolf Fischer, Typograf, f. i Tyskland 1856, hængt.

Regeringens Ed for Højesteret.

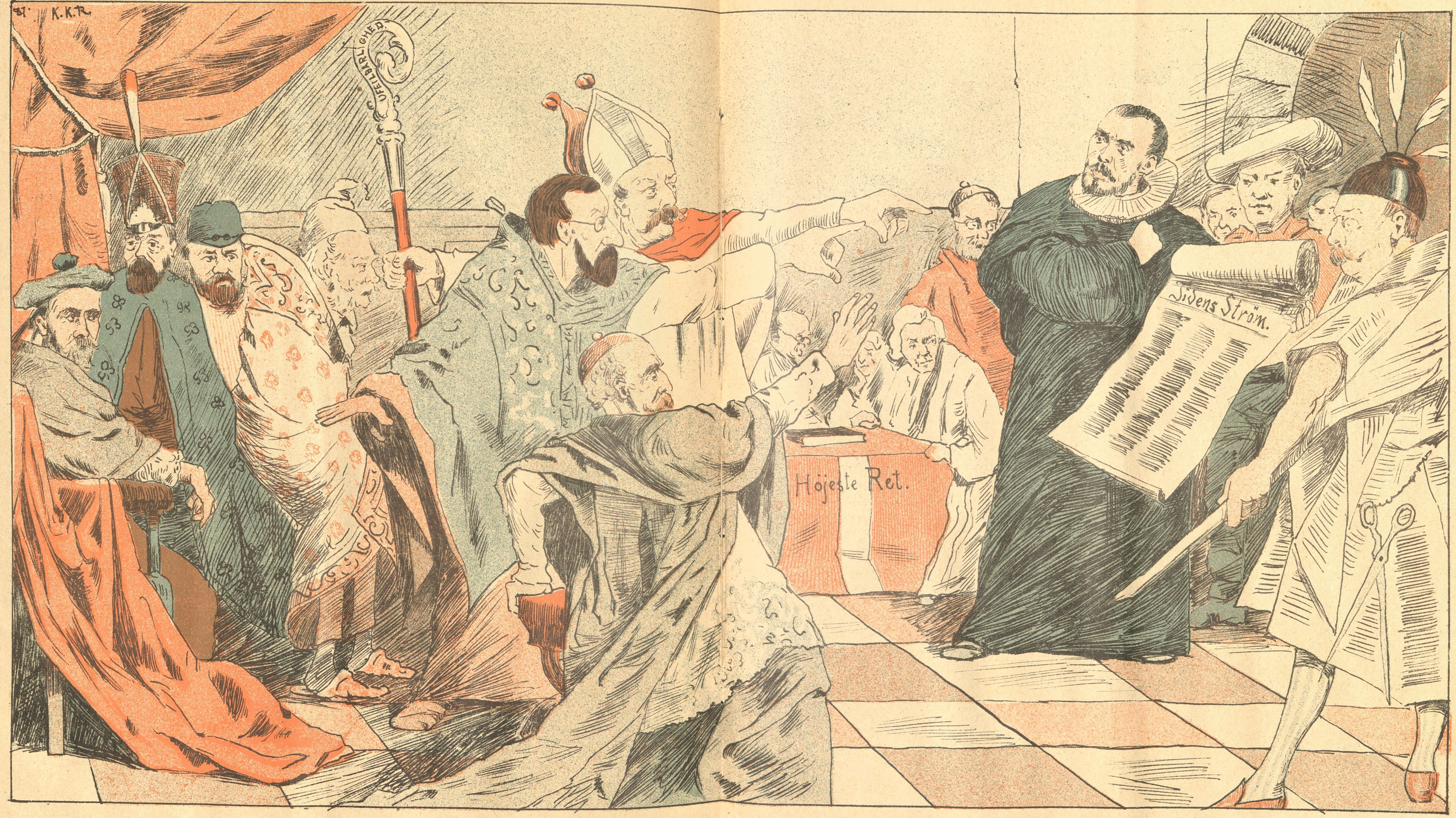

»Her staar jeg — jeg kan ikke andet! Gud hjælpe mig! Amen!«

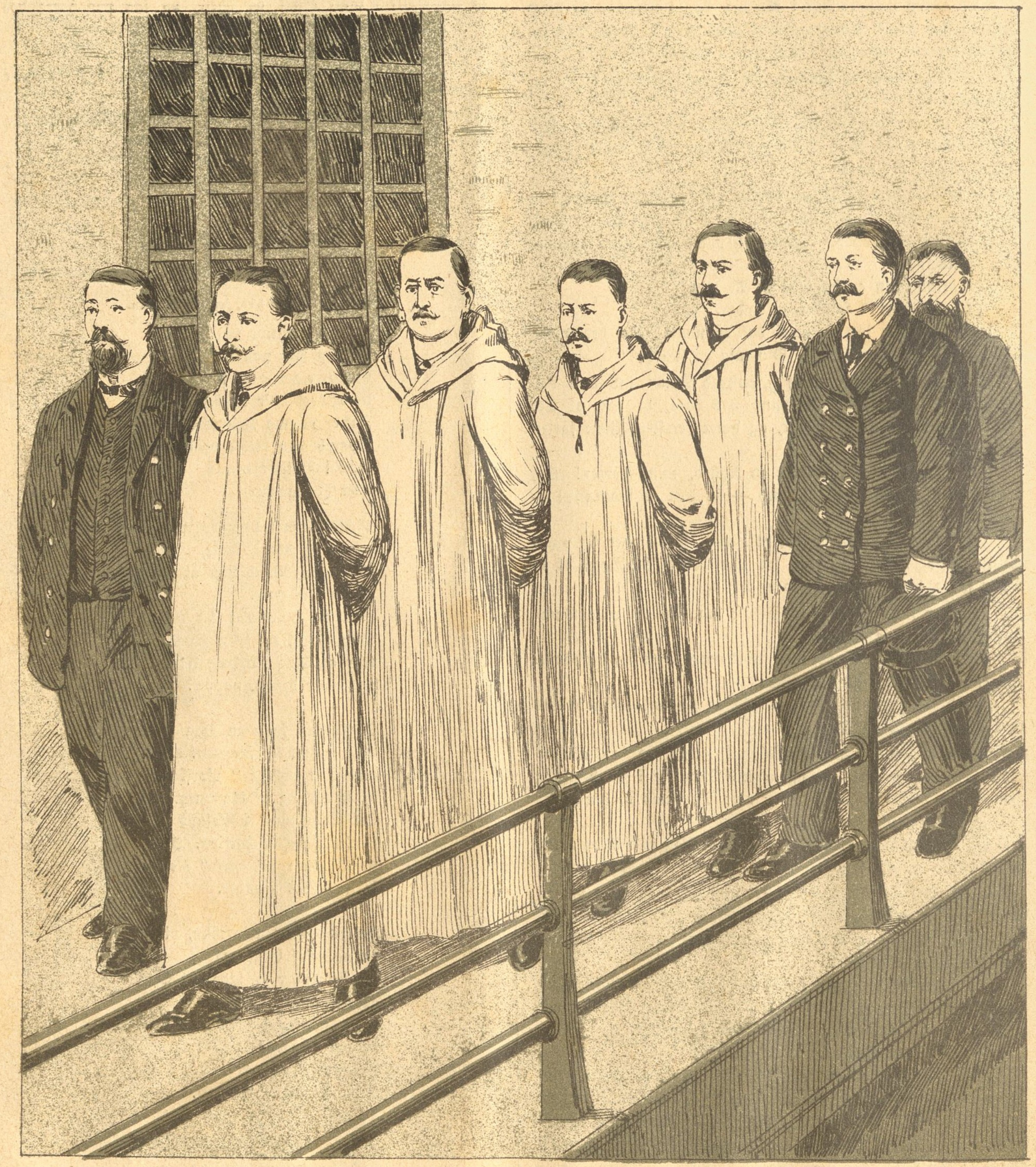

Den sidste Vandring.

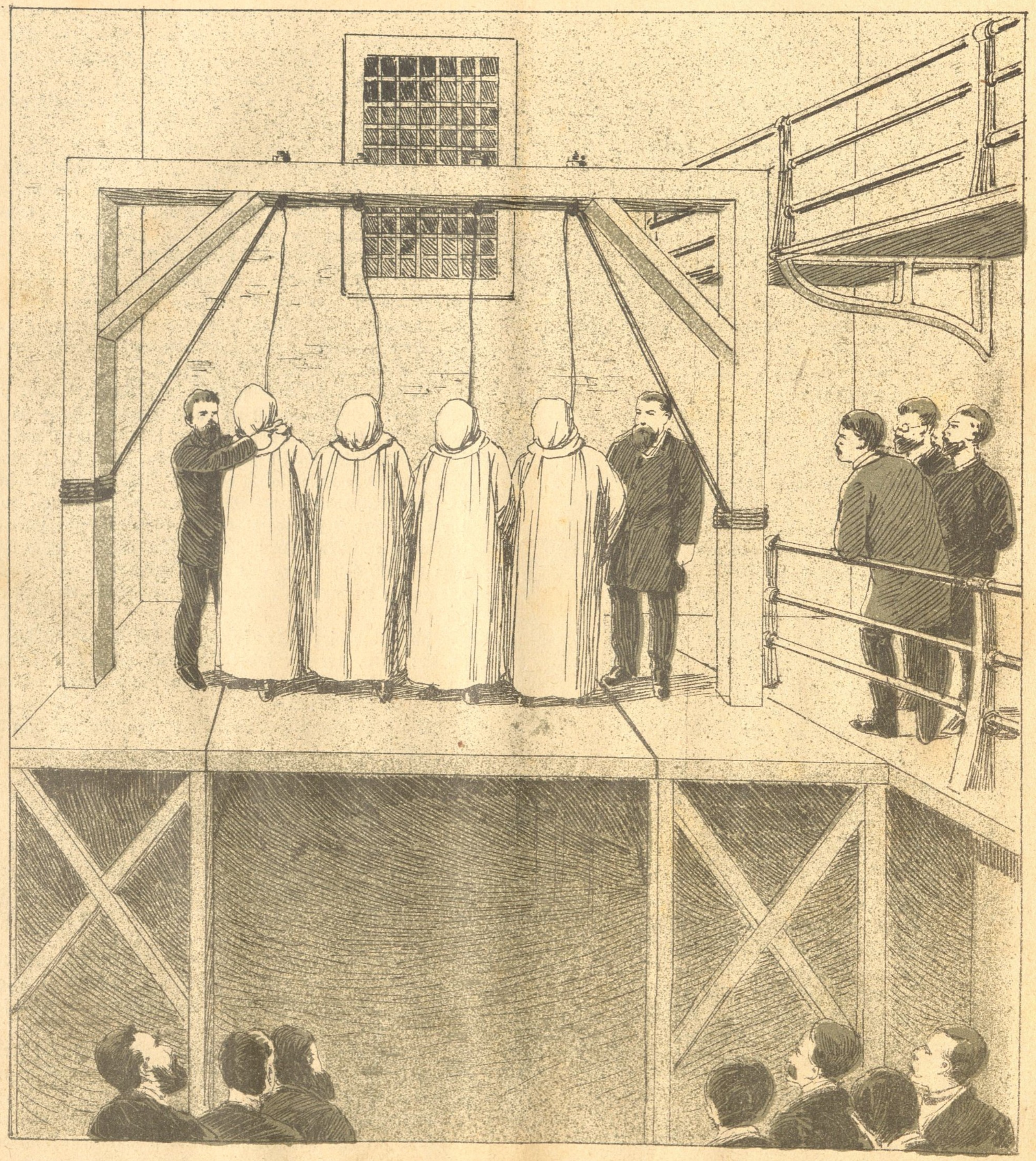

I sidste Øjeblik.